

முத்தொகுதி
3

வென்டேவஸ் சென்னி

சி.வெற்றிவேல்

வானதபதிப்பகம்

வென் வேல் சென்னி

முத்தொகுதி - 3: வேங்கையின்
வேட்டை

சி.வெற்றிவேல்
சாளையக்குறிச்சி

Copyright © 2018 Author

All rights reserved

The characters and events portrayed in this book are fictitious. Any similarity to real persons, living or dead, is coincidental and not intended by the author.

No part of this book may be reproduced, or stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without express written permission of the author

வென்வேல் சென்னி

முத்தொகுதி – 3 : வேங்கையின் வேட்டை

சி. வெற்றிவேல்
சாளையக்குறிச்சி

என்னுரை

பொது யுகத்திற்கு முந்தைய காலத்தில் நடைபெற்ற போர்களில் தலைச்சிறந்த போராக அனைவராலும் கருதப்படுவது பாரதீகர்களின் யவனப் படையெடுப்பு. பாரதீக மன்னன் டேரியஸ் யவனத்தை நோக்கிப் படையெடுத்த வேளையில் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியவர்கள் ஸ்பார்டா அரசன் லியானிடஸ் மற்றும் எத்தினீய படைத் தலைவன் டெமிஸ்டேக்ளிஸ். வரலாறு போற்றும் மாவீரர்கள் இவர்கள்.

பாரதீகர்கள் யவனத்தை நோக்கி நிகழ்த்திய போரை விடவும் பெரும் போர் மோரியரின் தமிழகப் படையெடுப்பு. ஸ்பார்டா அரசன் லியானிடஸ் மற்றும் எத்தினீய படைத் தலைவன் டெமிஸ்டேக்ளிஸ் ஆகியோரை விடவும் மாபெரும் வீரர்கள் சோழ அரசன் இளஞ்சேட் சென்னி மற்றும் துளு நாட்டு மன்னன் கொங்கணக் கிழான் நன்னன். இருவரது வீரமும் வரலாற்றிலிருந்து மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சென்னியின் வீரத்தினால் நன்னனின் புகழ் மங்கியது. சென்னியின் புதல்வன் கரிகாற் பெருவளத்தானின் புகழினால் சென்னியின் வீரம் வரலாற்றிலிருந்து மறக்கடிக்கப்பட்டுவிட்டது.

அசோகவர்த்தனின் மோரியப் பேரரசு மேற்கில் பாரதீகம் முதல் கிழக்கே காமரூபம் வரையும்; வடக்கே இமயம் முதல் தெற்கே கரும்பெண்ணை நதி வரையிலும் பரவியிருந்தது. கலிங்கப் போரை முடித்த அசோகவர்த்தன் போர் புரிவதையே நிறுத்திவிட்டான் என்று வரலாற்று அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால், கலிங்கப் போர் நடைபெற்ற ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே அசோகவர்த்தன் தனது 'தம்மா' எனும் பௌத்த மதக் கொள்கையைக் கடைபிடிக்கத் தொடங்கினான். அன்றைய நாவலந்தீவில் மோரியப் பேரரசனுக்கு பணியாத இரு நிலப்பரப்பு உண்டெனில் அவைகளில் ஒன்று கலிங்கம் மற்றொன்று தமிழகம். அசோகவர்த்தனின் கலிங்கப் போருக்கும் அவனது பௌத்த மதத் தழுவலுக்கும் இடைப்பட்ட அந்த ஒன்றரை வருட காலத்தில் பெரும் போர் தென்னகத்தில்

நடைபெற்றிருக்கிறது என்பதற்கான குறிப்புகள் நமது சங்க இலக்கிய நூல்களான புறநானூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை ஆகியவற்றில் கிடைக்கின்றன.

‘மோரியப் பேரரசுகளும், தமிழ் அரசுகளும் நட்பு நாடுகளாக விளங்கின. ஆதலால் தான் மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தனும், அவனது தந்தை அமிர்தகாரன் பிந்துசாரனும் தமிழ் அரசுகளின் மீது படையெடுக்கவில்லை’ என்று பல வரலாற்று ஆசிரியர்கள் தெரிவித்துவிட்டுக் கடந்துவிடுகிறார்கள். ஆனால், அதே மோரியரின் காலகட்டத்தில் தமிழர்கள் ஒருங்கிணைந்து மொழிபெயர் தேயத்தில் நிலை நிறுத்தியிருந்த சோழர், சேரர், பாண்டியரின் மூவேந்தர் கூட்டுப் படை பற்றிக் கருத்தில் கொள்வதில்லை.

மோரியப் பேரரசுக்கும், தமிழ் அரசுக்கும் இடையில் இணக்கமான சூழல் நிலவியிருந்தால் கரும்பெண்ணை நதிக்கு அருகில் மொழி பெயர் தேயத்தில் சோழர், சேரர், பாண்டியர் மூவரும் இணைந்து பெரும்படையை எதற்காக நிலை நிறுத்தியிருக்க வேண்டும்? அதற்கான முகாந்திரம் என்ன? என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கு விடை தேடாமலே பலர் கடந்து சென்றுவிடுகிறார்கள்.

வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் பாராமுகத்திற்குக் காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்று சிந்திக்கையில் ஒரே ஒரு காரணம் மட்டுமே தென்படுகிறது. நாவலந்தீவின் பெரும் நிலப்பரப்பை உள்ளடக்கிய மோரியப் பேரரசு தமிழ் அரசுகளை வீழ்த்த இயலாமல் போரில் தோற்றதை அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை என்பதை விடவும் வேறு காரணம் கிடைக்கக் மறுக்கிறது.

மோரியரின் தமிழகப் படையெடுப்பு பிந்துசாரனின் காலத்திலும் நடைபெற்றிருந்தாலும்; அசோகவர்த்தனின் கலிங்கப் போரில் தொடங்கி அவன் பௌத்த மதத்தைச் சரணடையும் அந்த ஒன்றரை வருட காலத்தை நான் வென்வேல் சென்னியின் கதைக் களமாகக் கொண்டிருக்கிறேன். வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் குறிப்புகளையும், எண்ணங்களையும் சுட்டிக் காட்டாமல் சங்க இலக்கியங்கள், அசோகனின் சில கல்வெட்டுகள் மற்றும் காரவேலனின் யானைக்குகைக் கல்வெட்டு ஆகியவற்றின் நேரடித் தகவல்களிலிருந்தும், அத்தகவல்களின் காரண அனுமானங்களின் அடிப்படையிலும் ‘வென்வேல் சென்னி’ புதினத்தைப் புனைந்திருக்கிறேன். கிடைத்த ஆதாரங்கள், அடிப்படைக் குறிப்புகள் ஆகியவற்றை அனைவருக்கும் பயன்படும் நோக்கில் ஆங்காங்கே அடிக்குறிப்புகளில் பகிர்ந்திருக்கிறேன்.

எனது முதல் புதினமான வானவல்லி’யை ஆதரித்ததைப் போன்று வென்வேல் சென்னியையும் தமிழ் வாசகர்கள் ஆதரிக்க வேண்டுமாய் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நான் என்ன எழுதுகிறேன் என்றே தெரியாமல் என்னைத் தொடர்ந்து வாழ்த்தும் என் அம்மா, அப்பா, என் தம்பி வெற்றிச் செல்வம், மாமா மற்றும் எனது முதல் வாசகிக்கு இப்புதினத்தைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன். அவ்வபோது எனக்குத் தேவையான வரலாற்று ஆலோசனைகளைத் தெரிவித்து ஐயங்களைப் போக்கும் நண்பர் சக்தி ஸ்ரீ அவர்களின் பெயரை இங்குக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

‘வென்வேல் சென்னி’ எழுதத் தொடங்கியது முதலே தகுந்த ஆலோசனைகளை அளித்து என்னைத் தொடர்ந்து வழி நடத்தி, எனது வளர்ச்சிக்குப் பெரும் துணையாக விளங்கும் அண்ணன் திரு.சுந்தர் கிருஷ்ணன் மற்றும் என்னைத் தொடர்ந்து ஆதரிக்கும் வானதி பதிப்பாசியர் முனைவர்.இராமநாதன் அவர்களுக்கும் எனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து இருவரின் பெயரையும் இங்கு நன்றியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சி.வெற்றிவேல்,

சாளையக்குறிச்சி.

tamilvetrivel@gmail.com

www.writervetrivel.com

உசாத்துணை நூல்கள்

1. அசோகர்: இந்தியாவின் பௌத்தப் பேரரசர் — வின்சென்ட் கி.ஸ்மித்.
தமிழில் சிவ. முருகேசன்.
2. அசோகர்: பேரரசரின் காலமும் பெருமையும் — எம். எஸ்.
கோவிந்தசாமி.
3. துளு நாட்டு வரலாறு — மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி.
4. தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள் — பன்மொழிப் புலவர் கா.
அப்பாத்துரையார்.
5. சோழர் வரலாறு — டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார்.
6. அர்த்த சாஸ்திரம் எனும் சாணக்கியர் நீதிநூல்: மூலமும் உரையும்
(முழுவதும்) — ஸ்ரீ ஆனந்த நாச்சியாரம்மா.
7. .சங்க காலத் தமிழக வரலாறு பகுதி 1 மற்றும் 2 — மயிலை சீனி.
வேங்கடசாமி.
8. சோழர்கள் — கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு
திரு.ராமன்.
9. பண்டைக்கால இந்தியா — ஆர்.எஸ்.சர்மா (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு
மாஜினி)
- 10.

1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம் —
கா.அப்பாத்துரை

11.

குறுந்தொகை — 11, 73, 75, 292

12.

அகநானூறு – 15, 31, 69, 90, 113, 107, 175, 196,
205, 211, 216, 251, 253, 265, 281, 295, 331, 336, 375, 378, 381

13.

புறநானூறு – 10, 168, 169, 170, 171,172, 175, 203,
283, 331, 370, 396

14.

நற்றிணை – 10, 212,

15.

The Ashoka rock edicts – 13

16.

The Hathigumpha Inscription Of Kharavela
Of Kalinga.

பொருளடக்கம்

என்னுரை.

உசாத்துணை நூல்கள்

- 01 வேண்மாவின் ஆவி
- 02 அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்ட காதல்
- 03 மோரிய அரசனின் கலக்கம்
- 04 மோரியப் பேரரசனின் ஆணை
- 05 சிக்கிய இரும்பிடர்த்தலையன்
- 06 நாளை மறுநாள் சந்திக்கலாம்...
- 07 காதலியின் ஆணை
- 08 கானமர் செல்வியின் சாபம்
- 09 கதிகலங்கவைத்த கட்டளை
- 10 அரிவை... தெரிவை... இரவு
- 11 காமவல்லி
- 12 சித்திரக்கன்னியும் பிடர்த்தலையனும் ...!
- 13 வேங்கையனின் கட்டளை
- 14 தவறவிட்ட அன்னி மிஞ்லியன்
- 15 கன்னிகளும் இரவு விருந்தும்
- 16 தரும்பெண்ணை நதிக்கரைப் போர் ...!
- 17 இவள் இறந்தே ஆகவேண்டும்...

- 18 காதல் = துரோகம் — வேதனை
- 19 வேங்கையின் மைந்தன்
- 20 காதலர் கதை.
- 21 கடந்த காலக் கீறல்
- 22 பேரரசனின் கனவு
- 23 இளஞ்சேட் சென்னியின் கட்டளை
- 24 தொடங்கியது போர்.
- 25 நன்னன் வேண்மானுக்காக ..!
- 26 இரும்பிடர்த்தலையனின் ஆணை
- 27 வரச் சொல்லுங்கடா சென்னியை ..
- 28 தேவவர்மனின் முதல் பலி
- 29 வெளியேற்றப்பட்ட ஒற்றர்கள்
- 30 எரிஒளி எச்சரிக்கையும் சாம்பல் காடும்
- 31 குழந்தையை அழித்துவிடு
- 32 சென்னியின் பெருங்கனவு
- 33 நடுநடுங்கிய திதியன்
- 34 முன்னேறிய மோரியப் படைகள்
- 35 அதிரடித் தாக்குதல்
- 36 நள்ளிரவுப் போர்.
- 37 மதுவனத் தாக்குதல்
- 38 தழற் சக்கர. = கணை தாக்குதல்
- 39 தேவவர்மனின் வேண்டுதல்
- 40 குருதித் திங்கள்
- 41 செக்கச் சிவந்த மண்
- 42 வீழ்த்தப்பட்ட பெரும்படை
- 43 உருண்ட தலைகள்

44 இருமுனைத் தாக்குதலும்

45 செருப்பாழி முற்றுகை

46 அசோகனின் முடிவு

47 துரோகி ..!

48 செருப்பாழி எறிந்த சென்னி

49 வேங்கைகளுக்கெல்லாம் வேங்கை

50 கார்வண்ணக் கதிரவன்

கதாபாத்திரங்கள்

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

வென்வேல் சென்னி

முத்தொகுதி - 3 :

வேங்கையின் வேட்டை

01 வேண்மாளின் ஆவி

“இருள் சூழத் தொடங்கிவிட்டது தலைவரே. இனியும் நமது தேடலைத் தொடர வேண்டுமா?” எனத் தனக்கு முன் வளர்ந்திருந்த முட்செடிகளைத் தனது வாளினால் வெட்டிவிட்டு நடந்தபடியே வினவினான் மோரியத் துணைப்படைத்தலைவன் ஒருவன்.

அவனுக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த மோரிய வீரர்களில் ஒருவன், “இந்தக் கொற்றவை வனத்தில் படர்ந்திருக்கும் நிழல் பகலிலே கூட இருளைப் போன்றுதான் காட்சியளிக்கிறது. விசித்திரமான காட்டு மிருகங்களைக் காணுகையில் எனது உடலெங்கும் அச்சம் சூழத் தொடங்கிவிடுகிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது மற்றொரு வீரன், “அடேய்.. நீயெல்லாம் போர் வீரன் என்று கூறிக்கொள்ளாதே” என இகழ்ச்சியுடன் பேசினான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் கோபமடைந்தவன், “நீ வாயை மூடிக்கொண்டிரு” என அதட்டிவிட்டு, “போர்க்களத்தில் உன்னைவிடவும் அதிக வீரர்களைக் கொன்று வீழ்த்தியவன் நான். ஓடி வரும் வேழத்தைக்கூட என்னால் தனி ஒருவனாய் எதிர்த்துப் போரிட இயலும். ஆனால், ஓரிரவைக் கூட என்னால் இருளில் கழிக்க இயலாது என்பதை நீ அறிவாய்தானே? புரிந்துகொள்” எனத் தெரிவித்தான்.

சுற்றி நின்ற வீரர்கள் அனைவரும் சிரிக்கல -ா னார்கள். அப்பொழுது மரத்தில் ஊர்ந்து கொண்டிருந்த நீண்ட அட்டை ஒன்றைத் தனது குறுவாளினால் எடுத்த அவ்வீரன் அருகில் சென்று கொண்டிருந்தவனை நோக்கி, “நீதான் அச்சம் என்பதையே அறியாதவன் ஆயிற்றே, இந்த மர அட்டையை எதிர்கொள்” எனக் கூறிக் கொண்டே அவனது மேலே எறிந்தான்.

கணக்கில்லாத கால்களைக் கொண்ட மர அட்டை தன் மீது விழுந்ததும் அருவருப்பில் உடல் நடுங்கி, முகம் கோணியது. கை நடுக்கத்துடன் அதைத் தூக்கித் தூர எறிந்தான் அந்த வீரன். அவனது முகம் அச்சத்தில் வியர்த்திருந்தது. அட்டை விழுந்த இடத்தில் அரிப்பு ஏற்பட்டது. அரிப்பு அவனுக்கு இம்சையை ஏற்படுத்தத் தொடங்கியது.

சுற்றிலும் நின்ற வீரர்களை நோக்கியவன், “எனது துயரம் இப்பொழுது அனைவருக்கும் தெரிந்திருக்கும் என்று நம்புகிறேன். கொங்க ணத்தின் இந்தக் கொற்றவை வனத்தை நான் வெறுக்கிறேன். ஓயாமல் பெய்து கொண்டிருக்கும் மழை, மழைவிட்ட உடனே ஏற்படும் வெக்கை, அச்சம் தரக்கூடிய ஒட்டுண்ணிகள் எனக்கு வெறுப்பை அளிக்கின்றன” எனத் தெரிவித்தான்.

அங்கு நடப்பவை அனைத்தையும் அதுவரை அமைதியாக வேடிக்கை பார்த்தபடி நடந்து கொண்டிருந்தான் அவர்களை வழிநடத்திக் கொண்டிருந்த மூத்த படைத்தலைவன். தனக்கு முன் நழுவிக் கொண்டிருந்த நீண்ட பாம்பைத் தனது நீண்ட வாளினால் தூக்கி ஓரமாக எறிந்தபடியே, “இந்த வனத்தில் திரிய வேண்டும் என்று எனக்கு மட்டும் வேண்டுதலா என்ன? நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பணி, நன்னன் வேண்மான் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் கருவூலப் புதையல் எங்கு இருக்கிறது என்பதைக் கண்டறிய வேண்டும் என்பதே. இங்கு இருக்கும் அனைவரும் விருப்பப்ப ட்டுத்தானே என்னுடன் புறப்பட்டீர்கள்? நன்னன் வேண்மானின் கருவூலம் இருக்கும்

இடத்தை மட்டும் நாம் கண்டறிந்தால் நமக்குக் கிடைக்கும் செல்வத்தை நினைத்துப் பாருங்கள். இப்பொழுது நாம் அனுபவிக்கும் துயரம் அனைத்தும் நன்னன் வேண்மானின் கருவூலத்தைக் கண்டறியும் வரை மட்டுமே. அதன் பிறகு நமது வாழ்வே தலைகீழாக மாறப் போகிறது” எனத் தெரிவித்தவன், “நமது முதன்மைப் பணி என்ன?” என்று வினவினான்.

“நன்னன் வேண்மான் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் கருவூலத்தைக் கண்டறிவதே” என அவனுடன் சென்ற வீரர்கள் அனைவரும் ஒருசேரக் குரல் எழுப்பினார்கள்.

அப்பொழுது எழுந்த குரல் கேட்டு மரக்கிளைகளில் அமர்ந்திருந்த பறவைகள் சில ஒரே நேரத்தில் எழுந்து வான் நோக்கிப் பறந்தன.

முகத்தில் வளர்ந்திருந்த தனது தாடை மயிரைச் சொரிந்துவிட்டபடியே துணைப் படைத்தலைவன், “நன்னன் வேண்மானின் ஆன்மா அந்தப் புதையலைப் பாதுகாப்பதாகக் கூறுகிறார்களே? நாமே சத்தம் போட்டு பறவைகளைப் பறக்க வைத்து நன்னன் வேண்மானின் ஆன்மாவை எழுப்பிவிடுவோம் போலிருக்கிறது. இனி உரக்கக் குரல் எழுப்ப வேண்டாம்” என அனைவருக்கும் கட்டளையிட்டான்.

“புதையலைக் கைப்பற்ற நினைப்பவர்கள் எழுப்பிவிட்ட கட்டுக்கதை அது” என்று கூறி உரக்கச் சிரிக்கலு -ானான் மூத்த படைத்தலைவன். பிறகு, “அந்தக் கட்டுக் கதையைக் கட்டிவிட்டவனே நான்தான்” எனவும் தெரிவித்தான்.

“நன்னன் வேண்மானின் ஆன்மா புதையலைத் தேடிச் செல்கிறவர்களின் தோலை உரித்து தலைகீழாக தொங்கவிட்டுவிடுவதாகக் கூறுகிறார்களே?”

“அதுவும் நான் பரப்பியதுதான்.”

“காடுகளில் நம் வீரர்களின் உடல் இரண்டாக பியக்கப்பட்டு தொங்கவிடப்படுவதாகக் கூறுகிறார்களே?”

“நேரில் பார்த்தவர்கள் எவராவது தெரிவித்தார்களா?”

“இல்லை.”

“பிறகு அச்செய்தியை நாம் எதற்காகப் பொருட்படுத்த வேண்டும்?”

அப்பொழுது மற்றொரு காவல் வீரன், “இதுவரை புதையலைத் தேடிச் சென்று பல வீரர்கள் காணாமல் போயிருக்கிறார்களே, அதைப் பற்றித் தாங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” எனக் கேள்வி எழுப்பினான்.

“பாழிக்கோட்டை வீழ்ந்த பிறகு துளு நாட்டு வீரர்கள் அனைவரும் இந்த வனத்தில்தான் அடைக்கலம் தேடி மறைந்து கொண்டார்கள். அவர் கூட நம் வீரர்களைத் தாக்கி அழித்திருக்கலாம், அல்லவா?”

அப்பொழுது கடைசியாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்த வீரன், “நம் தேவிதான் நமது வீரர்களை அனுப்பி வனத்திற்குள் மறைந்திருந்த துளு வீரர்களை விரட்டிவிட்டார்களே?” என வினவினான்.

“ஆமாம். நம் தேவி, அன்னி மிஞ்லியன் தலைமையில் திரண்டிருந்த அனைவரையும் விரட்டிவிட்டுவிட்டார்கள். ஆனால், அவர்களில் சிலர் இன்னும் வனத்திற்குள் மறைந்திருக்கலாம் அல்லவா? அவர்கள் கூட நம் வீரர்களைத் தாக்கலாம். பேய், பிசாசு, ஆன்மா போன்ற கட்டுக் கதைகளை நம்பாமல் கருவூலம் எங்கே மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கண்டறியும் வழியைப் பாருங்கள்.”

“நாமும் தாக்கப்பட்டால்?”

“அதனை எதிர்கொள்வதற்காகத்தான் நான் தலைச் சிறந்த வீரர்களை என்னுடன் அழைத்து வந்திருக்கிறேன். நன்னன் வேண்மானின் ஆன்மா புதையலைக் காவல் காக்கிறது என்ற வதந்தி நம்மால் உருவாக்கப்பட்டதே. ஆதலால், இனி அதைப் பற்றித் தேவையில்லாமல் அச்சப்பட வேண்டாம். புதையல் எங்கிருக்கிறது என்பதைக் கண்டறியும் பணி மட்டுமே நம்முடையது.”

“எதற்காகத் தலைவரே வதந்தியைப் பரப்பினீர்கள்?”

“நன்னன் வேண்மான் எனும் பெயரைக் கேட்டாலே மோரியப் படையில் பெரும் பகுதியினர் இன்னும் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏனெனில், அனைவருக்கும் மரணத்தை விழிகளுக்கு வெகு அருகாமையில் கொண்டு வந்து காட்டியவன் அவன். கோச அரசர் மட்டும் ஹடுதப் படையினரின் உதவியுடன் பின்புறத்தில் நன்னன் வேண்மானைத் தாக்கியிராவிட்டால் நம் படை சஃயாத்தி மலைத்தொடரின் வனத்திலேயே அழிந்து போயிருக்கும். ஆதலால்தான் அவனது ஆன்மா காவல் காக்கிறது என்றால் புதையலைத் தேடிச் செல்லவே அஞ்சி நடுநடுங்குவார்கள். அந்தப் புதையலை நாம்தான்

கண்டறிய வேண்டும். அதைக் கண்டறிந்துவிட்டால் நமக்குக் கிடைக்கும் பரிசுத் தொகையை மட்டும் நினைத்துப் பாருங்கள்? உயர்ந்த பதவிகள் நம்மைத் தேடி வரும். பாடலியின் ஆடம்பரமான மாளிகைகளை நாம் விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ளலாம். தங்கப் படுக்கையின் மீது நித்தம் அன்று மலர்ந்த கன்னிகளுடன் நாம் பொழுதைக் கழிக்கும் அளவிற்கு நாம் செல்வந்தர்கள் ஆகிவிடுவோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

மூத்த தலைவன் தெரிவித்த பிறகு வீரர்கள் அனைவரும் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கனவுலகத்திற்குச் செல்லானார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமாகக் கனவு கண்டார்கள். அதற்குப் பிறகு ஒருவர் கூட பயணத்தில் ஏற்படும் இடரைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை.

நன்னன் வேண்மான் மற்றும் அவனது முன்னோர்கள் அனைவரும் ஆபத்து காலத்தில் பயன்படும் என்ற நோக்கில் சேர்த்து வைத்துப் பாதுகாத்த கருவூலத்தைப் பற்றிய சிறு குறிப்பாவது எங்காவது கிடைக்காதா என்று பாழித் கோட்டை, அதற்கு அருகில் காணப்படும் ஏழில்மலை மற்றும் அதைச் சார்ந்த கொற்றவை வனம் முழுவதும் தேடலானார்கள்.

பாழியைத் கைப்பற்றிய நாள் முதலாக மோரிய வீரர்கள் நன்னன் வேண்மான் சேர்த்து வைத்திருந்த கருவூலத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். எவராலும் எங்கிருக்கிறது என்பதைக் கண்டறிய இயலவில்லை. அன்றும் பன்னிரண்டு வீரர்கள் அவர்களுக்கு ஒரு துணைப்படைத்தலைவன் அவர்களை வழிநடத்த மூத்த படைத்தலைவன் ஒருவன் என மொத்தம் பதினான்கு பேர் பயணத்தைத் தொடங்கியிருந்தார்கள். பாழிக்குடா ட்டைக்கு வடக்கே தேடத் தொடங்கியவர்கள் ஏழில்மலை, ஏழில்மலையை ஒட்டிய அடர்ந்த பள்ளத்தாக்கு ஆகிய பகுதிகளில் தேடிவிட்டு இறுதியாக அன்று கொற்றவை வனத்தில் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் அதிகாலையில் புறப்பட்ட அவர்கள் இருள் சூழ்ந்த பிறகே ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அன்றும் காலையில் தேடத் தொடங்கியவர்கள் இருள் சூழத் தொடங்கும் மாலை நேரம் வரைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் விழிகளுக்கு வனத்தின் அடர்ந்த புதர்களும், ஓங்கி உயர்ந்த மரங்களும், ஊர்ந்து கொண்டிருந்த ஒட்டுண்ணிகளும், ஓடிக் கொண்டிருந்த விலங்குகளும்,

பறந்து கொண்டிருந்த பறவைகள் மட்டுமே தென்பட்டன. மாறாக, புதையல் இங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்ற அறிகுறியை வெளிப்படுத்தும்படி எதையும் அவர்களால் கண்டறிய இயலவில்லை.

அன்றைய நாளும் அவர்களுக்குப் பெரும் ஏமாற்றத்துடன் முடிந்து கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது உடலில் அட்டை விழுந்ததால் கலவரமடைந்திருந்த காவல் வீரன் மிகவும் மெதுவாக நடந்து கொண்டிருந்தான். மற்றவர்களைவிடப் பின்வாங்கத் தொடங்கினான். அவன் பின்வாங்குவதைக் கண்ட அவர்களின் தலைவன், “என்ன ஆயிற்று?” என வினவினான்.

“தெரியவில்லை தலைவரே. அட்டை மேலே விழுந்தது முதலாகவே எனது உடல்நிலை குன்றத் தொடங்கிவிட்டது” எனத் தெரிவித்தவனின் விழிகள் இரண்டும் இருண்டன. விழிகளைத் தானாக மூடிக் கொண்டவன் நிலைகுலைந்து விழுத்தொடங்கினான். அப்பொழுது அருகில் நின்ற துணைத்தலைவன் அவனைத் தாங்கி கீழே கிடத்தினான். அவனது உடலைப் பரிசோதனை செய்தான். அட்டை விழுந்த இடத்தில் தடித்துப் போயிருந்தது.

“விழுந்த அட்டையின் நச்சு இவனுக்குள் ஒவ்வாமையை ஏற்படுத்திவிட்டது” எனத் தெரிவித்தபடியே தேடியவன் சற்றுத் தொலைவில் அடர்ந்திருந்த புதரில் மூலிகை ஒன்றைத் தேடித் பறித்துக் கொண்டு வந்து அதனைக் கசக்கித் தடித்திருந்த இடத்தை வாளினால் கீறி மூலிகைச் சாறை அதன் மீது பிழிந்தபிறகு சக்கையை அவனது உதட்டிற்குள் செலுத்தினான்.

மூலிகைச் சாறு வாய் வழியே உடலுக்குள் செல்லத் தொடங்கியதும் ஒவ்வாமை நீங்கி சுயநினைவை அடையத் தொடங்கினான் அவ்வீரன். கண் விழித்ததும் தனக்கு முன் மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்த துணைத்தலைவனை நோக்கி, “தலைவரே, இது என்ன?” என வினவியபடி அவனது தோளில் விழுந்திருந்த ஓரிரு குருதித் துளியைச் சுட்டிக்காட்டியவன் தனது விரல்களால் தொட்டு முகர்ந்து பார்த்தான்.

பிறகு அதனைத் தனது நாவினால் நக்கிப் பார்த்தவன், “மனிதக் குருதி இது” என அரண்டபடி அவன் தெரிவிக்க நின்று கொண்டிருந்த வீரர்கள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் கையிலிருந்த வாளினை உயர்த்தித் தற்காப்பிற்குத் தயாரானார்கள்.

தரையில் கிடந்த வீரன் எழுந்து நின்றான். அவனது விழிகள் இரண்டும் இருண்டு கொண்டு வந்தது. உலகமே தலைகீழாக சுழல்வதைப் போலிருந்தது. சிறிது நேரம் நிற்கக் கூட முடியாமல் தடுமாறியவன் பிறகு தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்டு சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தி தன்னருகில் மண்டியிட்டபடியே குருதியைக் கண்டு குழப்பத்துடன் அமர்ந்திருந்த துணைத்தலைவனை நோக்கி, “எங்கெங்கு சென்றீர்கள்?” என வினவினான்.

“மூலிகையைத் தேடிச் சென்றேன்” எனத் தெரிவித்தபடியே இடையுரையிலிருந்து தனது வாளினை உருவி முன்னோக்கி நடந்தான். அவனை மற்ற வீரர்கள் அனைவரும் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

அப்பொழுது அவர்களை வழிநடத்திக் கொண்டிருந்த அவர்களின் மூத்த தலைவன், “வட்ட வடிவில் அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் தற்கூத்தபடி செல்லுங்கள். தாக்குதல் எந்தத் திசையிலிருந்து வேண்டுமானாலும் நடைபெறலாம்” என அவன் தெரிவித்தபடி நடந்து கொண்டிருந்த வேளையிலேயே துணைத்தலைவன் மூலிகை பறித்த புதரை அடைந்திருந்தான்.

மூலிகைச் செடி வளர்ந்திருந்த இடத்தில் குருதித் துளிகள் சொட்டு சொட்டாக வழிந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டவன் தலையை உயர்த்தி மேலே வாளை முழுவதும் மறைத்துக் கொண்டிருந்த மரக்கிளைகளை நோக்கினான். அவனைத் தொடர்ந்து மற்ற அனைவரும் மேலே அண்ணாந்து பார்த்தார்கள்.

அங்கே ஒருவனின் உடல் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவன் மோரியு வீரன் என்பதற்கு அடையாளமாக அவனது முகக் கவசம் மட்டும் உடலில் தங்கியிருந்தது. மற்றபடி அவனது ஆடை முழுவதும் கலையப்பட்டிருந்தது. உடலின் தோல் உரிக்கப்பட்டு செங்குருதி நிறத்தில் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தான். கழுகு ஒன்று அவனது உடலைக் கொத்தித் தின்று கொண்டிருந்தது. ஈக்கள் மொய்க்கத் தொடங்கியிருந்தன.

“எச்சரிக்கை..” என மோரியு வீரன் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் மோரியு வீரர்களில் ஒருவன், “இது நன்னன் வேண்மானின் ஆவி செய்த வேலைதான். நாம் வசமாகச் சிக்கிக் கொண்டோம்” என அரற்றினான்.

தொங்கிக் கொண்டிருந்த உடலையும், வழிந்து கொண்டிருந்த குருதியையும் நோக்கிய துணைத்தலைவன், “ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கு

முன்தான் இவன் தலைகீழாகத் தொங்கவிடப்பட்டிருக்க வேண்டும். இறந்த பிறகே இவனது உடல் தோல் உரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இல்லையேல் இவன் எழுப்பிய குரல் நம்மை நிச்சயம் எச்சரிக்கை செய்திருக்கும்” என அவன் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் மூத்த தலைவன், “தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் நம் வீரனின் தலையில் அணிவிக்கப்பட்டிருக்கும் கவசத்திற்குள் நன்கு பார். அவனது தாடை உடைக்கப்பட்டிருக்கிறது. குரல் எழுப்ப இயலாதபடி அவனது தாடையை உடைத்து உயிருடனே அவனது தோலை உரித்திருக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்ததுடன் “அவனது கை விரல்களை உற்றுப் பார். இன்னும் அவை துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவன் உயிருடன்தான் இன்னும் தொங்குகிறான்” எனத் தெரிவித்தபடியே கையில் வைத்திருந்த ஈட்டியை வேகமாக எறிந்தான் மூத்த தலைவன்.

வேகமாக எறியப்பட்ட ஈட்டியானது தலைகீழாக உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த மோரியு வீரனின் மார்பில் பாய அவ்வீரன் இறக்கத் தொடங்கினான்.

“இதனை நன்னன் வேண்மானின் ஆவி என்று பயந்துவிடாதீர்கள் . இது துளு வீரர்களின் வேலை. நம்மைப் பயமுறுத்தப் பார்க்கிறார்கள். எச்சரிக்கையாக இருங்கள். புதரிலோ அல்லது மரக்கிளைகளின் மீதோ அவர்கள் மறைந்திருக்கலாம்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே துணைத்தலைவன், “ஒருவன் இங்கு தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். மற்ற மோரியு வீரர்களின் நிலை என்னவாக இருக்கும்?” என வேண்டினான்.

“யார் கண்டது? நம்மைப் போன்றே பல குழுவினர் நன்னன் வேண்மானின் புதையலைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்தக் குழுவைச் சேர்ந்தவன் இவனோ?” எனத் தெரிவித்த மூத்த தலைவன், “இன்று நமது தேடலை இத்தோடு நிறுத்திக் கொள்வோம். கோட்டையை நோக்கித் திரும்புவோம்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அப்பொழுது துணைத்தலைவன், “நம்மைப் பயமுறுத்துவதற்கோ அல்லது தாக்குவதற்கோ எவன் துணிந்தாலும் அவனது தலையை வெட்டி நமது காலடியில் கிடத்திவிட்டு முன்னேறுவோம்” எனத் தெரிவித்தவன் தனது கையில் வைத்திருந்த வாளினை உயர்த்தினான்.

மற்ற வீரர்களும் ஒரே நேரத்தில் உற்சாகமாக தங்களது வாளினை தலைக்கு மேலே உயர்த்தினார்கள்.

அப்பொழுது எவருமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. வனத்தின் அடர்ந்த புதரிலிருந்து வெளிப்பட்ட சுழல் சக்கரம் ஒன்று காற்றில் தன்னைத்தானே சுற்றிக் கொண்டு ‘விர்ரென்று’ அதிவேகமாகப் பறந்து வந்து வாளோடு கையை உயர்த்திய துணைத்தலைவனின் கரத்தை வெட்டிவிட்டுச் சென்று அதன் பாதையில் குறுக்கிட்டபடி நின்ற மரத்தில் குத்திட்டு நின்றது.

கூர்மையான முனைகளை உடைய சுழல் சக்கரம் அதிவேகமாகத் தாக்கியதால் துணைத்தலைவனின் கரம் துண்டாகி அவன் இருக்கமாகப் பிடித்திருந்த வாளோடு கீழே விழுந்தது. கீழே விழுந்த கரம் வாளோடு ஓரிரு முறை துடித்தது. வெட்டுப்பட்ட கரத்திலிருந்து குருதி பெருக்கெடுத்து பீச்சிட்டு அடிக்கத் தொடங்கியது. துண்டாகிவிட்ட கரத்தைப் பார்த்து துணைத்தலைவன் மரண வேதனையில் அலறலானான்.

சுழல் சக்கரம் பாய்ந்து வந்த திசையை நோக்கி மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் உடையில் வைத்திருந்த குறுவாளையும், ஈட்டிகளையும் வீசினார்கள். புதருக்குள் தங்கியிருந்த முயல் ஒன்று மட்டும் அலறியபடி அவ்விடத்தைவிட்டு ஓடியது.

மூத்த தலைவன் தனக்கு முன் நின்ற வீரனை நோக்கிப் பார்த்தபடியே, “உள்ளே சென்று பார்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வீரன் கையில் தனது வாளினைத் தயாராகப் பிடித்தபடியே புதருக்குள் நுழைந்து பார்வையிட்டான். மோரிய வீரர்கள் எறிந்த குறுவாட்களும் , ஈட்டிகளும் மட்டுமே ஆங்காங்கு கிடந்ததே தவிர வேறு எதையும் அவனால் கண்டறிய இயலவில்லை. ஒருவன் அங்கு மறைந்திருந்து சுழல் சக்கரத்தை வீசினான் என்பதற்கு எந்தவித அடையாளத்தையும் அவனால் கண்டறிய முடியாமல் திரும்பியவன், “நாம் எறிந்த ஆயுதங்களைத் தவிர வேறு எதையும் என்னால் கண்டறிய இயலவில்லை” எனப் புதருக்கு அருகில் நின்றபடி கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவனது மார்பு வழியே ஈட்டி முனை ஒன்று வெளிப்பட்டு துளிக் குருதி கீழே சிந்தியது.

தலையைக் குனிந்து தனது மார்பு வழி வெளிப்பட்ட ஈட்டி முனையை நோக்கினான் அவ்வீரன். அடுத்தகணம் தனக்கு முன்னால் நின்ற மூத்த

தலைவனை நோக்கிப் புன்னகைத்தவன், “ஓடிவிடுங்கள்..” எனக் கூறியபடி கீழே குப்புற விழுந்தான். அவனது முதுகு வழியே பாய்ந்த ஈட்டி குத்திட்டு நின்று கொண்டிருந்தது.

“எச்சரிக்கை. எதிரிகளின் சூழ்ச்சியில் நாம் சிக்கிக் கொண்டோம். பின்வாங்குங்கள்” எனக் கூறியபடி மூத்த தலைவன் பின்வாங்கினான். மோரியு வீரர்கள் அனைவரும் பின்வாங்கினார்கள். அப்பொழுது சற்றுத் தொலைவில் ஏதோ வெட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது. அடுத்தகணம் மரக்கிளைகளை உரசியபடி அவர்களை நோக்கி இடது பக்கத்திலிருந்து அதிவேகத்தில் ஏதோ ஒன்று வரும் சத்தத்தைக் கேட்ட மோரியு வீரன், “முட்பொறி வருகிறது. கீழே படுத்துக் கொள்ளுங்கள்” எனக் கத்தியபடி கீழே படுத்தான்.

அவனைத் தொடர்ந்து மற்ற வீரர்களும் உடனே நிலத்தில் விழ, தாமதித்த மூன்று மோரியு வீரர்களைத் தாக்கிய அம்முட்பொறி மூவரையும் தூக்கிக் கொண்டு சென்று எதிரே உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரத்தில் குத்தியது.

கீழே நிலத்தில் விழுந்த எஞ்சிய வீரர்கள் எழுந்து நின்று முட்பொறியை நோக்கினார்கள். குறுவாளினைப் போன்றே நீண்டிருந்த நீண்ட முட்களைக் கொண்ட அப்பொறியில் மூன்று மோரியு வீரர்களும் சிக்கியிருந்தார்கள். முட்பொறி அவர்களின் உடலில் பாய்ந்து மரத்தில் பதிந்திருந்தது. மூவரும் வலியால் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“காப்பாற்றுங்கள்.. காப்பாற்றுங்கள்..” என்று மூவரும் கூக்குரல் எழுப்ப நின்று கொண்டிருந்த மூத்த தலைவன், “அவர்களைக் காக்க இயலாது. ஓடுங்கள்.. ஓடுங்கள்..” என்று தெரிவித்தபடி ஓடலானான் .

கரம் துண்டுபட்டதால் மற்ற மோரியு வீரர்களுக்கு இணையாக ஓட இயலாமல் பின்வாங்கினான் மோரியு துணைத்தலைவன். அப்பொழுது மரத்தின் உச்சியிலிருந்து பாய்ந்து வந்த கணை ஒன்று அவனது புறங்கழுத்தில் பாய்ந்து முன் கழுத்து வழியே குருதியுடன் வெளிவர அவ்விடத்திலேயே கீழே விழுந்தான் அவன்.

வேகமாக திரும்பிக்கூடப் பார்க்க மறந்து அடர்ந்த வனத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்த மோரியு வீரர்களில் கடைசியாக ஓடிச் சென்று கொண்டிருந்தவன் பின்னால் ஏதோ ஒன்று அதிவேகமாக ஓடி வருவதைப் போன்று உணர்ந்தவன் திரும்பிப் பார்த்தான். அடுத்தகணம் அவனது கழுத்தை

அவனது இடையளவிற்கு வளர்ந்திருந்த அலங்கு போர் நாய் ஒன்று கவ்வியபடி அவனுடன் புரண்டது.

“காப்பாற்றுங்கள்.. காப்பாற்றுங்கள்..” என்று கத்தினான். அலங்கு நாயைக் கொண்டு அவனைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஒருவன் கூட துணியவில்லை. அனைவரும் முன்னோக்கி வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது முன்னால் ஓடிக் கொண்டிருந்த மோரியு வீரன் திடீரென்று எதையோ மிதித்துவிட்டதை உணர்ந்தவன், “ஓடாதீர்கள்.. நில்லுங்கள்.. பொறியை மிதித்துவிட்டேன்” எனக் கூறியபடி நின்றான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் மூன்று பேர் நின்று அவனைத் திரும்பி பார்த்தார்கள். மற்ற நால்வர் அவன் கூறியதைப் பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்து ஓடலானார்கள் . பொறியைத் தட்டியவன் அடுத்த பொறி எங்கிருந்து, எப்படி வந்து தாக்கப் போகிறது என்பதை அறியும் ஆவலில் பார்வையை எண்திசைகளிலும் சுழற்றினான்.

பிறகு ஓடிக் கொண்டிருந்த நால்வரையும் நோக்கினான். அவர்களில் முதன்மையாக மூத்த தலைவன் ஓடிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அங்கிருந்த புதரிலிருந்து வெளிப்பட்ட நீண்ட ¹ சீப்புப் பொறி வெளிப்பட்டு நால்வரையும் அதிவேக விசையுடன் தாக்கியது. சீப்புப் பொறி தாக்கியதால் நால்வரின் உடலும் நெடுந்தூரம் தூக்கி வீசி எறியப்பட்டது. நால்வரும் அதே இடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். எங்கே எப்படி எந்தத் திசையில் ஓடினால் தப்பிக்கலாம் என்று அறியும் பீதியில் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினார்கள்.

‘யார் பொறிகளை இயக்குகிறார்கள்? அம்புகளை எய்வது யார்?’ என்று எதையும் காண இயலவில்லை. அப்பொழுது எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த ஈட்டி ஒன்று பொறியைத் தட்டிவிட்டவனின் மார்பில் பாய்ந்தது.

நிலை தடுமாறி கீழே விழுந்தான் அவன். அவனது உடலிலிருந்து வெளிப்பட்ட குருதி நின்று கொண்டிருந்த வீரர்களின் கால்களை நனைத்தது. அச்சத்தில் உடல் வியர்க்க, நடுக்கத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள் எஞ்சிய வீரர்கள்.

போர்க்களத்தில் பலரது உயிரைப் பறித்த மாவீரர்கள் அவர்கள். இருந்தாலும், எங்கிருந்து தாக்குதல் தொடுக்கப்படுகிறது என்பதைக் கூட

அறிய இயலாதவர்களாக அவர்களைச் சுற்றிலும் நின்றவர்கள் அனைவரும் கொடூரமாகக் கொல்லப்படுவதை நேரில் கண்டதால் தைரியம் அனைத்தையும் இழந்து நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

மேற்கு வானில் ஞாயிறு தஞ்சமடைந்திருந்ததால் அந்த வனம் இருளத் தொடங்கியது. நின்று கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவன் மட்டும், “எவனடா.. அவன்? துணிவிருந்தால் எனக்கு முன் நேருக்கு நேர் நின்று போர் புரி” எனத் தெரிவித்து கையில் வைத்திருந்த வாளினை வான் நோக்கி உயர்த்தி அறைகூவல்விடுத்தான்.

ஆனால், எஞ்சியவர்கள் கையில் வைத்திருந்த வாளினைக் கீழே போட்டுவிட்டு, “சரணடைந்துவிடுகிறோம். விட்டுவிடுங்கள்” என மண்டியிட்டார்கள்.

அப்பொழுது யாருமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அவர்கள் நின்று கொண்டிருந்த இடத்திலிருந்து வெகு தொலைவிலிருந்து நான்கைந்து கணைகள் விர்ரென்று அவர்களை நோக்கி வந்தன. கணைகள் வருவதைக் கண்டதும் நின்று கொண்டிருந்த வீரன் அனிச்சை செயலாக விழிகளை மூடினான். விழிகளை மூடியபடி நின்று கொண்டிருந்தவன் கணை தன்னைத் தாக்கவில்லை என்பதை உணர்ந்தவனாக விழிகளைத் திறந்தான்.

பிறகு பார்வையைத் தனக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த மண்டியிட்டிருந்த வீரர்களை நோக்கினான். அவர்களின் உடலைக் கணைகள் தைத்திருந்தன. அவர்கள் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அச்சத்தில் உறைந்து போய் பார்வையைச் சுற்றிலும் செலுத்தினான். அவனது விழிகளில் வீரர்கள் எவரும் தென்பட்டிருக்கவில்லை. கையில் வைத்திருந்த வாளினைக் கீழே போட்டுவிடலாமா என்று கூட சிந்தித்தான். அப்பொழுது எங்கிருந்து குரல் எழுகிறது என்பதை அறிய இயலாதபடி, “என் புதையலைத் தேடி எவன் வனத்திற்குள் நுழைத்தாலும் அவர்களின் கதி இதுதான். உயிர்ப் பிச்சை அளிக்கிறேன். ஓடிவிடு” என்ற முரட்டுக் குரல் எழுந்தது அப்பொழுது.

‘என் புதையல்’ எனும் சொற்களைக் கேட்டதுமே அரண்டு போன அவ்வீரன் நன்னன் வேண்மானின் ஆவிதான் தாக்குகிறது என்று எண்ணிக் கொண்டு வேகமாக ஓடத் தொடங்கினான். கீழே விழுந்து, கற்களில்

அடிப்பட்டு, உடலில் சிராய்ப்புகள் ஏற்படும் அளவிற்கு அச்சத்துடன் ஓடினான் அவன்.

அவன் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றதும் அவ்விடத்தில் சிரிப்புச் சத்தம் எழுந்தது. முதலில் ஏற்பட்ட ஒற்றைச் சிரிப்புச் சத்தம் பிறகு பலரது சிரிப்புச் சத்தமாக எழ, புதர் ஒன்றிலிருந்து படைத்தலைவன் அன்னி மிஞிலியன் வெளிப்பட்டான்.

தனது வீரர்களை நோக்கி, “இனி கொற்றவை வனத்திற்குள் எவன் நுழைந்தாலும் எனது அனுமதி தேவை இல்லை. அனைவரின் தோலையும் உரித்துத் தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டுவிடுங்கள். மோரியர்களில் ஒருவர் கூட அவர்களின் காதலிகளைத் தழுவுவதற்குத் திரும்பிச் செல்லக் கூடாது” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளை எழுந்ததும் மண்டியிட்ட துளு நாட்டு வீரர்கள் அனைவரும், “தங்களது உத்தரவு தலைவரே!” எனக் கூறி அவனது உத்தரவை ஏற்று அங்கிருந்து மறைந்தார்கள்.

அடுத்தகணம் அன்னி மிஞிலியனும் அவ்விடத்தைவிட்டு மறைந்தான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. சீப்புப் பொறி – பண்டைக்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட பொறிகளுள் ஒன்று. மற்ற போர்ப் பொறிகளின் பெயர்கள்...

1.வளைவிற்பொறி, 2.இடங்கணி, 3.வலங்கணி, 4.கல்லுமிழ் கவண், 5.கருவிரலாகம், 6.கல்லிடுகூடை, 7.தூண்டில், 8.கவைகழு, 9.புதை, 10.அயவித்துலாம், 11.எரிசிரல், 12.பன்றி, 13.பனை, 14.மழு, 15.எழு, 16.சீப்பு, 17.களிறுப்பொறி, 18.பிண்டிபாலம், 19.தள்ளிவெட்டி, 20.விழுங்கும் பாம்பு, 21.சகடப்பொறி, 22.அரிநூற்பொறி, 23.குடப்பாம்பு, 24.குருவித்தலை, 25.தாமணி, 26.தோமரம், 27.சிறுசவளம், 28.சுழல்படை, 29.பெருஞ்சவளம், 30.முசுண்டி, 31.முசலம். 32.தகர்ப்பொறி, 33.புதை, 34.கவண், 35.கருவிரலாகம், 36.கல்லிடுகூடை, 37.கைப்பெயர் ஊசி, 38.ஆண்டலையடுப்பு, 39.சதக்களி, 40.கழுகுப்பொறி, 41.நாராசம், 42.கணையம், 43.புலிப்பொறி,

02 அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்ட காதல்

இருள் மறுபடியும் சூழத்தொடங்கியிருந்தது. போருக்குச் சென்ற வீரன் திரும்பி வந்து தன் காதலியைக் காண்கையில் விழிகளில் தோன்றும் பெருமகிழ்ச்சியைப் போன்றே கிழக்கு வானில் திங்கள் குளிர்த்துடன் தோன்றியிருந்தான். போர்க் களத்தில் தம்மை நோக்கி ஆவேசத்துடன் ஓடி வரும் எதிரிகளைத் தாக்குவதற்குத் தயாராகுகையில் சிவந்திருக்கும் போர் வீரனின் விழிகளைப் போன்றே மேற்கு வானில் ஞாயிறு சிவந்து போய் காணப்பட்டான். பெரும் போர் முடிந்த பிறகு குருதி படிந்து சிவந்து போயிருக்கும் நிலத்தைப் போன்றே எரித்திரையன் கடலும் சிவந்து போய் கிடந்தது.

போர் வீரனின் கரத்தைப் போன்றே நீண்டிருந்த கடற்கரை, போர்க்களத்தில் இறந்து கிடந்த யானைகள் மற்றும் புரவிகளைப் போன்றே ஆங்காங்கு உயர்ந்து விளங்கின துளு நாட்டின் மலைகள். போர் வீரனின் கவசமணிந்த மார்பைப் போன்றே மலைத்தொடர்கள் வலிமையான பாறைகளாலும் பரம்பு நிலத்தாலும் சூழ்ந்திருந்தன. காயம்பட்ட போர் வீரனின் உடலிலிருந்து வழிந்து கொண்டிருந்த குருதியைப் போன்றே துளு நாட்டின் சூர்யாத்ரி மலைத்தொடரில் அருவிகள் விழுந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தன. அவனது மார்பில் நிறைந்திருந்த மயிர்களைப் போன்றே துளு நாட்டின் வனமும் அடர்த்தியாகக் காணப்பட்டது.

ஞாயிறு முழுவதும் கடலுக்குள் மூழ்கியிருந்தான். போர் முடிந்தும் சூழ்ந்திருக்கும் மன இறுக்கத்தைப் போன்றே ஞாயிறு மறைந்த பிறகும் வெளிச்சம் எங்கும் பரவியிருந்தது. போர் வீரர்கள் ஆவேசமுடன் தாக்குவதைப் போன்றே எரித்திரையன் கடலின் அலைகள் கரையையும், மிதந்து கொண்டிருந்த மரக்கலங்களையும் ஆவேசமுடன் தாக்கின.

மாலை நேரத்தில் விழிகளுக்கு முன் பரந்து விரிந்திருந்த காட்சிகள் அனைத்தும் போர்க்களத்தை நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருக்க நன்னன் வேண்மான் ஆட்சி செலுத்திய துளு நாட்டின் பாழிக்கோட்டைக்கு அருகில் காணப்பட்ட ஏழில்மலைச் சரிவில் நின்று கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை. அவளுக்கு அருகில் சித்திரக்கன்னியும் காணப்பட்டாள். இருவருக்கும் துணையாக வீரர்கள் சிலரும், சித்திரக்கன்னியைக் கண்காணிப்பதற்காகப் போரில் பிடர்த்தலையனாள் கொல்லப்பட்ட சித்திரசேனனின் துணைத்தளபதி நந்தன் படைத்தலைவர் சித்ராஞ்சுகரால் நிறுத்தப்பட்டிருந்தான்.

தோழிகள் இருவரும் நின்று கொண்டிருக்க வீரர்கள் அனைவரும் எச்சரிக்கையுடன் சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். எதிரிகளின் நிலத்தைக் கைப்பற்றியிருந்ததால் ஆபத்து எப்பொழுது எந்தச் சூழலில் ஏற்படும் என்பதை எதிர்பார்க்க இயலாததால் காவல் வீரர்கள் கவனமுடன் காணப்பட்டார்கள்.

விழிகளுக்கு முன் காணப்பட்ட காட்சிகளைக் கண்டபடியே இந்திரசேனை, “சித்திரா! கண் முன் விரிந்திருக்கும் காட்சி முழுவதும் எனக்குப் போர்க்களத்தை மட்டுமே நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தாள்.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “போர்க்களத்தை நினைவுபடுத்துகிறதா அல்லது அந்தப் போர்க்களத்தையே நாசமாக்கிய தங்களது காதலரை நினைவுபடுத்துகிறதா தேவி?” என வினவினாள்.

இந்திரசேனை புன்னகைத்தாள்.

“எனக்கு என் தலைவன் பிடர்த்தலையனைத்தான் நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன தேவி” எனத் தெரிவித்தவள் அவளது விழிகளை நேருக்கு நேர் பார்க்க இயலாமல் நாணத்துடன் நிலம் நோக்கினாள். பிறகு, “பேரமுக வாய்ந்த இந்த மாலை நேரத்தில் மட்டும் அவர் துணையிருந்தால்

எப்படியிருக்கும் ?” எனக் கூறியபடியே கடந்த காலத்தை நோக்கி நினைவலைகளைச் செலுத்தினாள்

அப்பொழுது இந்திரசேனை, “நீண்ட நாட்கள் கழித்து உனது காதலனின் நினைவு உன்னைச் சுற்றுவதற்குத் தொடங்கிவிட்டது போலிருக்கிறதே?” என வினவினாள்.

“என் எண்ணம் எப்பொழுதும் அவரைச் சுற்றித்தான் சுழன்று கொண்டு இருக்கிறது தேவி.”

“அவனிடமிருந்து தகவல் ஏதாவது கிடைத்ததா?”

“இல்லை தேவி.”

“எப்பொழுது உன்னைச் சந்திக்கப் போகிறானாம்?”

“நீ மனதில் நினைத்தால் உனக்கு முன் நான் வந்து நிற்பேன் என்று தெரிவித்தார் அவர்” எனக் கூறியவள் பெருமூச்சுவிட்டபடியே, “இன்று அவர் மட்டுமே என் எண்ணம் முழுவதும் நிறைந்திருக்கிறார். துளி நாட்டில் நிறைந்திருக்கும் காவலை மீறிக் கொண்டு அவர் என்னைத் தேடி வருவது சாத்தியமா என்ன?” எனத் தனக்குத்தானே கூறிக் கொண்டாள்.

“மகாநதிக் கரை, கோதாவரிக் கோட்டை ஆகிய இடங்களில் பிடர்த்தலையன் உன்னைச் சந்தித்தானே, அங்கு மட்டும் காவல் இல்லாமலா இருந்தது?”

“....”

“அவன் உன்னைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்துவிட்டால் இந்தக் காவல் வீரர்களைப் பொருட்படுத்தமாட்டான் சித்திரா. நிச்சயம் உன்னைத் தேடி வருவான். நம்பிக்கையுடன் காத்திரு.”

“தாங்கள் தங்களது தலைவரை எப்பொழுது தேவி சந்திக்கப் போகிறீர்கள்?”

“இனி சென்னியை நான் எங்கே, எந்தப் போரில் எப்படிப்பட்ட நிலையில் சந்திக்கப் போகிறேனோ, யார் கண்டது? உன் காதலனைப் போன்று என்னவன் நினைத்த போது வந்துவிடுவானா என்ன? அல்லது உன் காதலனைப் போன்று உன்னை மட்டுமே அவன் நினைத்துக் கொண்டிருப்பானா? இந்நேரம் எங்கே, எப்படி, எவளுடன் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருப்பானோ?” எனப்

பார்வையை தனது விழிகளுக்கு முன் விரிந்திருந்த கொற்றவை வனத்தை நோக்கியபடியே தெரிவித்தாள்.

அவளது பார்வையில் ஏக்கம் மிகுந்து காணப்பட்டது.

அப்பொழுது அங்கே பறவைகள் அனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் பெருஞ்சத்தத்துடன் எழுந்து வானில் பறந்து இடம் பெயர்ந்தன. அதனை நோக்கிய இந்திரசேனை அருகில் நின்ற துணைத்தளபதி நந்தன் அழைத்து, “அங்கு ஏதோ விபரீதம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. என்ன என்று கவனி” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் மண்டியிட்ட நந்தன், “தேவி அனுமதி அளித்தால் நான் ஒரு தகவலைக் கூறலாமா?” என வேண்டினான்.

தலையை ஆட்டினாள் இந்திரசேனை.

“மதம் பிடித்த ஒற்றை வேழம் ஒன்று தனியாக கொற்றவை வனத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. நன்னன் வேண்மானின் புதையல் இருக்கும் இடத்தைத் தேடிச் சென்ற வீரர்கள் சிலர் அந்த ஒற்றை வேழத்தால் தாக்கப்பட்ட செய்தியைக் கேள்விப்பட்டேன். இந்தப் பறவைகளின் இடப்பெயர்வும் அந்த வேழத்தின் செயலாகத்தான் இருக்கும்.”

பறவைகள் பறந்த இடத்தையே சிறிது நேரம் நோக்கியவள், “சரி” எனத் தெரிவித்துவிட்டு தன் கவனத்தைத் தனது தோழியின் மீது செலுத்தினாள்.

அப்பொழுது நந்தன், “வனம் முழுவதும் நமது வீரர்கள் நன்னன் வேண்மானின் கருவூலப் புதையலைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் தேவி. ஆதலால், விரும்பத்தகாத நிகழ்வுகள் எதுவும் நடைபெறாது” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்று தனது வீரர்களிடம் செல்லலானாள்.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “தேவி, நமது வீரர்கள் வந்த வேலையை மறந்து வேறு வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“ஆமாம் சித்திரா. பாழி விழுந்த உடனேயே ஒட்டுமொத்த தென்னகம் அனைத்தையும் அழித்துக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில்தான் இங்கு

வந்தேன். ஆனால், இப்பொழுது மோரிய வீரர்கள் நன்னன் வேண்மானின் புதையலைப் பற்றியே தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“இந்தப் போக்கும் ஆபத்தல்லவா?”

“புதையல் பற்றிய எண்ணம் மட்டுமே அவர்களைச் சூழத் தொடங்கினால் நிச்சயம் ஆபத்துதான். ஆனால், தற்காலிகமாக இந்த எண்ணம் நமக்கு நல்லதுதான்.”

“எனக்குப் புரியவில்லை தேவி.”

“பாடலியிலிருந்து நம் வீரர்கள் நெடுந்தொலைவு கடந்து வந்து கோட்டையைக் கைப்பற்றியிருக்கிறார்கள். பயணத்தின் போது கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் சென்னியாலும் , சஃயாத்ரி மலையின் அடர்ந்த வனத்தில் நன்னன் வேண்மானாலும் ஏற்பட்ட இழப்புகளை நீயே அறிவாய். அத்தனை இழப்புகளையும் கடந்து அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ஒரே நல்லது இந்தப் பாழிக்கோட்டையும், இங்கு மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் செல்வக் குவியலும்தான். சில காலம் அதனை நினைத்தபடி தேடிக் கொண்டிருக்கட்டும். தகுந்த சூழல் வாய்க்கும் போது அவர்களை நான் போர்க்களம் நோக்கித் திருப்பிவிடுகிறேன்.”

“இழப்புகளையும், சென்னி பற்றிய அச்சத்தையும் மறப்பதற்கு இந்தப் புதையல் உதவும் என்று நினைக்கிறீர்கள்.”

“ஆமாம் சித்திரா.”

“புதையல் இருப்பது உண்மை என்று கருதுகிறீர்களா?”

“எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் தகவலின் அடிப்படையில் புதையல் இருப்பது உண்மை என்றுதான் நினைக்கத் தோன்றுகிறது. கிடைத்தால் அதை வீரர்களுக்கு முன் காட்டி அவர்களின் ஆசையைக் கிளறச் செய்து மேற்கொண்டு அவர்களைக் குமரியை நோக்கிச் செலுத்துவேன். கிடைக்காவிட்டாலும் பாழியில் கிடைக்காத செல்வம் சோழர்களின் உறைந்ததை , புகார், பாண்டியர்களின் கூடல், கொற்கை ; சேரர்களின் வஞ்சி, தொண்டி ஆகிய இடங்களில் கிடைக்கும் என்று கூறி அவர்களைத் தயார்படுத்திவிடுவேன்.”

“இனிமேல் மூவேந்தர்களின் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னியின் நதர்வு எப்படி இருக்கும் என்று என்றாவது சிந்தித்துப் பார்த்தீர்களா தேவி?”

“அதைப் பற்றிச் சிந்திக்காத நாளில்லை.”

“ஏதாவது முன் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்களா?”

“ஏற்கெனவே செய்துவிட்டேன் சித்திரா.”

“என்ன தேவி?”

“மொழிபெயர் தேயத்திற்கு வடக்கே சென்னியால் தோற்கடிக்கப்பட்டு எஞ்சியிருந்த படையைப் பாழிக்குத் திரும்பச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டுவிட்டேன்.”

சித்திரக்கன்னி வியப்புடன் நோக்கினாள்.

அவளது முகத்தில் தோன்றிய வியப்பினைக் கண்டவள், “நம் படை பாழிக்குத் திரும்பியதும் சென்னியின் படை வடக்கு நோக்கிச் சென்றுவிட்டால் என்ன செய்வது என்று அச்சப்படுகிறாயா?” என வினவினாள்.

“ஆமாம் தேவி.”

“நம் படை பாழியைத் கைப்பற்றி நாம் வலிமையாக தென்னகத்தில் நிலைகொள்ளத் தொடங்கியிருக்கும் சூழலில் சென்னி யாருமே இல்லாத நிலத்தை நோக்கித் தனது படையைச் செலுத்துவதற்கு முட்டாள் இல்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் ..”

“அதுமட்டுமல்லாமல் ?”

“கரும்பெண்ணை நதிக்கு வடக்கே ஹுகர்களும் அதற்கு அப்பால் கலிங்க நாட்டில் நம் படைத்தலைவர்களின் கீழ் கலிங்கப் - படையும் நிலை கொண்டிருக்கின்றன. காவலுக்கு அவர்கள் போதும். ஆதலால் எஞ்சிய படை முழுவதையும் இங்கே பாழியை நோக்கித் திருப்பிவிட்டேன்.”

“நல்ல திட்டம் தேவி. உதவிக்கு வேறு படைகள்?”

“ஏற்கெனவே ஏற்பாடு செய்தாகிவிட்டது.”

“ஏற்பாடு செய்துவிட்டீர்களா?”

“செய்துவிட்டேன்.”

“எங்கிருந்து?”

“அவந்தியிலிருந்து உதவிப் படைகள் எப்பொழுதோ புறப்பட்டுவிட்டன. அடுத்த மறைமதிக்குள் வந்து சேர்ந்துவிடும்.”

“ஆனால், படைகள் வருவது பற்றி தந்தையோ அல்லது மற்றவர்களோ எதையும் கூறவில்லையே?”

“நேற்றுதான் பாழியில் வீற்றிருக்கும் அரசர் திசியருக்குத் தெரியப்படுத்தினேன். மற்றவர்கள் எவருக்கும் இது பற்றி நான் தகவல் தெரிவிக்கவில்லை.”

“அரசர் எதற்காகத் தெரிவிக்கவில்லை என்று வினவினாரா?”

“வினவினார்.”

“என்ன தெரிவித்தீர்கள்?”

இந்திரசேனை சிரித்தபடி, “பாடலியில் இருக்கும் கன்னிகளைவிடவும் தென்னகத்தின் கன்னிகள் வனப்பு மிக்கவர்களாக இருக்கிறார்கள். நம் படைத்தலைவர்கள் மது போதையில் மாதுக்களிடம் உளறிவிட்டால் நம் திட்டம் அனைத்தும் வீணாகிவிடும். சென்னியின் போக்கு பிடிக்காமல் பாண்டியர்களும், சேரர்களும் பிரிந்துவிட்டதாகக் கூட எனக்கு ஒற்றுத் தகவல் கிடைத்தது. நமது உதவிப் படை அவர்களை ஒருநாளும் மீண்டும் ஒன்றினைத்துவிடக் கூடாது என்பதில் நான் தெளிவாக இருக்கிறேன். அதற்காகத்தான் யாரிடமும் இது பற்றி விவாதிக்கவில்லை என்றேன்” எனப் பதில் அளித்தாள்.

“அதற்கு அவர் என்ன செய்தார்?”

“ருத்ரதாமன் கூட கணிகை ஒருத்தியிடம் மயங்கி உளறித்தான் நம் திட்டங்களை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறான் என்று இளங்கோசன் சில தினங்களுக்கு முன் திசியரிடம் தெரிவித்திருக்கிறான். அதனை என்னிடம் சுட்டிக்காட்டியவர் எனது முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையைப் பற்றி பாராட்டவே செய்தார்.”

சித்திரக்கன்னி சிரித்தல -ானாள்.

“சித்திரா! இன்னொரு ஏற்பாட்டினையும் செய்துவிட்டேன் நான்.”

“என்ன தேவி?”

“பெரும் போர் தொடங்கிய பிறகு மொழிபெயர் தேயுத்தில் நிலை கொண்டிருக்கும் படைப் பிரிவினர் நம்மை நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்ட பிறகு கரும்பெண்ணை நதிக்கு வடக்கே நிலை கொண்டிருக்கும் வடுகப் படையினரை திடீரென்று மொழிபெயர் தேயுத்தைத் தாக்குவதற்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறேன்.”

சித்திரக்கன்னி ஆச்சரியத்துடன் இந்திரசேனையை நோக்கினாள்.

“திசியர், அறிவாரா?”

“எவருக்கும் தெரியாது” எனத் தெரிவித்த இந்திரசேனை, “சித்திரா, உன் காதலின் வலிமையைக் கண்டு நான் வியக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தபடி பார்வையை சித்திரக்கன்னியைக் கடந்து செலுத்தினாள்.

அங்கே பிடர்த்தலையன் ஏழில்மலையின் அடர்ந்த சரிவிலிருந்துவிடுபட்டு அவர்களை நோக்கி மேலே நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான்.

இந்திரசேனை கூறியதைக் கேட்டதும் திரும்பிப் பார்த்த சித்திரக்கன்னி மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் பிடர்த்தலையனை நோக்கினாள்.

அவனும் புன்னகையுடன் அவளை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

தேவியர், இருவரையும் நோக்கி திடீரென்று ஒருவன் வனத்தின் புதரிலிருந்து வெளிப்பட்டு வருவதைக் கவனித்திருந்த காவல் வீரர்களும் அவனைத் தடுக்கத் தயாரானார்கள்.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த துணைத்தளபதி நந்தனை அழைத்தாள். வீரர்களோடு வீரனாக நின்று கொண்டிருந்த தனது தமையன் சித்திரசேனனின் துணைத்தளபதியை நோக்கியவள், “தங்களது படைத்தலைவர் சித்திரசேனனின் உயிரைப் பறித்தவன் அவன்தானே?” என நடந்து வந்து கொண்டிருந்த பிடர்த்தலையனைச் சுட்டிக்காட்டி வினவினாள்.

நடந்து வந்து கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையனைக் கூர்ந்து நோக்கினான் துணைத்தளபதி நந்தன் . அவனுக்குக் கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தும் கண் முன் நிழலாடின.

இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கியபடியே, “இவன்தான் தேவி. எனது தலைவர் சித்திரசேனனை மட்டுமல்லாமல் நமது வீரர்கள் பலரைக்

கொடூரமாகக் கொன்றவன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எவ்வளவு துணிச்சல் இருந்தால் அவன் காவல் வீரர்கள் துணைக்கு இல்லாமல் தனி ஒருவனாக நம்மை நோக்கி தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு வருவான்?”

துணைத்தளபதி அமைதியாகக் கோபத்துடன் அவனையே பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு, “கட்டளையிடுங்கள் தேவி. அவனது தலையைக் கொய்து தங்களது காலடியில் கிடத்துகிறேன்” என வேண்டினான்.

“எனது அனுமதியை நீ எதிர்பார்க்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை நந்தா . இறந்தவன் எனது அண்ணன் என்பதைவிடவும் அவன் படைத்தலைவன் என்பதே அவனுக்கு பெருமையளிக்கக் கூடியது. என்னைவிடவும் கோபமும், பழி வாங்க வேண்டிய உணர்ச்சியும் உனக்குத்தான் அதிகம் இருக்க வேண்டும். சில தினங்களுக்கு முன் எனது தந்தை சித்ராஞ்சகரிடம் இரும்பிடர்த்தலையனின் மரணம் எனது கைகளால்தான் இருக்கும் என்று சூளுரைத்தாயே நினைவிருக்கிறதா? அந்தச் சூளுரை வெற்றுச் சூளுரைதானா? உன்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பவனை என்ன செய்யப் போகிறாய்?” என ஏளனத்துடன் வினவினாள்.

சித்திரக்கன்னி கூறியதைக் கேட்டதும் துணைத்தளபதி நந்தன் தன்னுடன் நின்ற வீரர்களுடன் வந்து கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கிக் கையில் ஆயுதங்களுடன் பாய்ந்தான்.

வீரர்கள் இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி ஒருவதைக் கண்ட இந்திரசேனை சித்திரக்கன்னியை வியப்புடன் நோக்கினாள்.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “நந்தன் , என்னைக் கண்காணிக்கிறேன் எனும் பெயரில் எல்லை மீறிக் கொண்டிருந்தான் தேவி. சுதந்திரம் என்பதையே மறக்கச் செய்திருந்தான். ஆதலால்தான்..” எனத் தெரிவித்தபடி புன்னகைத்தாள்.

இந்திரசேனையும் புன்னகைத்துக் கொண்டு இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கினாள்.

அமைதியாக நின்ற வீரர்கள் அனைவரும் திடீரென்று தன்னை நோக்கி ஆயுதங்களுடன் ஓடி வருவதைக் கண்ட இரும்பிடர்த்தலையன் இந்திரசேனை

அல்லது சித்திரக்கன்னியின் கட்டளையாகத்தான் இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டு இடையில் கட்டியிருந்த தனது வாளுறையை நோக்கினான்.

அதைப் பார்த்தவன் என்ன நினைத்தானோ வாளினை உறையிலிருந்து உருவாமல் தன்னை நோக்கி ஓடி வந்தவர்களை நோக்கினான். மொத்தம் ஐந்து பேர் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். துணைத்தலைவன் முதலாவதாக ஆவேசத்துடன் ஓடி வர அவனுக்குப் பின்னால் நான்கு வீரர்களும் ஓடி வந்தார்கள். ஓடிவந்தவர்களின் வேகம், அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த ஆயுதம், ஒவ்வொரு வீரர்களுக்கும் இடைப்பட்ட தொலைவு, எந்த இடத்தில் தன்னை எதிர்கொண்டு தாக்குவார்கள் என்று அனைத்தையும் கணநேரத்தில் கண்டு அனுமானிக்க வேண்டியவற்றை அனுமானித்தான்.

முன்னால் ஓடிவந்த துணைத்தலைவன் நந்தா கையில் நீண்ட ஈட்டியுடன் ஓடி வர மற்றவர்கள் கையில் வாள் மற்றும் ஈட்டியுடன் ஓடி வந்தார்கள். ஐவரும் ஏழில்மலையின் மேடான இடத்திலிருந்து பிடர்த்தலையனை வந்து கொண்டிருந்த சரிவான இடத்தை நோக்கி வந்தார்கள்.

மேட்டிலிருந்து பள்ளத்தை நோக்கி ஓடி வந்ததால் அவர்களின் வேகம் மிதமிஞ்சியதாகக் காணப்பட்டது. கையில் வைத்திருந்த ஈட்டியைப் பிடர்த்தலையனை நோக்கி வேகமாக எறிந்தார்கள்.

தன்னை நோக்கி வீசப்பட்ட ஈட்டிகளைக் கண்டவன் தன்னைத் தாக்காத வகையில் எச்சரிக்கையுடன் விலகிக் கொண்டான் பிடர்த்தலையன். பதில் தாக்குதல் தொடுக்காமல் ஐவரும் தன்னை நெருங்கும் வரை அமைதியாக வந்து கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையனை நெருங்கிய துணைத்தலைவன் தன் கையில் வைத்திருந்த ஈட்டியை அவனை நோக்கி வேகமாகப் பாய்ச்சினான்.

தன்னை நோக்கி வேகமாகப் பாய்ச்சப்பட்ட ஈட்டியைக் கண்ட இரும்பிடர்த்தலையன் அதனைத் தனது இரண்டு கைகளாலும் பற்றித் தன்னை நோக்கி வேகமாக இழுத்தான். மேட்டிலிருந்து வேகமாக ஓடி வந்ததால் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள இயலாத துணைத்தளபதி நந்தன் பிடர்த்தலையனின் இழுப்பிற்குத் தகுந்ததைப் போன்று வந்தான்.

தன்னை நோக்கிச் சரிந்த துணைத்தலைவனின் கையில் வைத்திருந்த ஈட்டியின் முனையைக் கணநேரத்தில் திருப்பிய இரும்பிடர்த்தலையன் அவனது மார்பில் பாய்ச்சி ஈட்டியைக் கொண்டு அவனைத் தூக்கி பள்ளத்தை நோக்கி வீசிய அடுத்தகணம் தன்னை நோக்கி வேகமாக வீசப்பட்ட மற்றொரு வீரனின் வாளினைத் தடுத்தவன் அவனது கழுத்தில் ஈட்டியைப் பாய்ச்சி அருகில் நின்று கொண்டிருந்த மரத்தில் அவனது உடலைச் சாய்த்து தனது காலை அவனது உடலில் வைத்து ஈட்டியை மேலே தூக்கினான்.

கழுத்தில் தாக்கப்பட்ட வீரனின் தலை துண்டாகி கீழே விழுந்தது.

கணநேரத்தில் இருவரைக் கொன்றவன் தாக்குவதற்கு ஓடி வந்த மற்ற மூன்று வீரர்களையும் நோக்கினான். முன்னால் ஓடிய துணைத்தளபதியும் மற்றொரு வீரனும் கொல்லப்பட்டதைப் பார்த்ததும் அச்சத்தில் சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள் மற்ற மூவரும். மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். பிறகு ஒரே நேரத்தில் இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள்.

கையில் வைத்திருந்த ஈட்டியை சுழற்றித் தன்னை நோக்கிப் பாய்ந்த வாள் மற்றும் ஈட்டியின் வீச்சுக்களைத் தடுத்துக் கொண்ட இரும்பிடர்த்தலையன் மூவரையும் அடுத்தடுத்து ஆயுதத்தை இழக்க வைத்து மூவரையும் கொன்று வீசிவிட்டு உடலில் படிந்திருந்த குருதித் துளிகளைத் துடைத்துவிட்டு புன்னகையுடன் தன் காதலியை நோக்கிச் செல்லலானான் .

சற்றுத் தொலைவில் வந்த வேளையிலேயே சித்திரக்கன்னியிடம் விழிகளாலே நலம் விசாரித்துவிட்டு நெருங்கிச் சென்றதும் இந்திரசேனையிடம், “இந்திரசேனை தேவியாருக்கு எனது வணக்கம். தேவியார் நலம்தானே?” என வினவியவன் தலையைத் தாழ்த்தி மரியாதை செலுத்தினான்.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி இரும்பிடர்த்தலையனின் முகத்தில் படிந்திருந்த குருதித் துளிகளையும், வியர்வைத் துளிகளையும் தனது முந்தானையால் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டு பார்வையால் காதல் பேசினாள்.

அப்பொழுது இந்திரசேனை, “பாரதவர்த்தின் பெரும் வீரனாக எனது காதலன் வீற்றிருக்கையில் எனது நலனுக்கு என்ன குறைச்சல் ஏற்பட்டுவிடப் போகிறது பிடர்த்தலையா . நீயும் நலம்தானே?” என வினவினாள்.

அப்பொழுது அவன் தனக்கு முன் நின்று கொண்டிருந்த சித்திரக்கன்னியை நோக்கியபடி, “என் தலைவியைப் பார்க்காத வரை நான் துயரில்தான் இருந்தேன். ஆனால், இப்பொழுது நலமுடன் இருக்கிறேன் தேவி” எனத் தெரிவிக்க புன்னகையுடன் இந்திரசேனை சித்திரக்கன்னியை நோக்கினான்.

பிடர்த்தலையன் சித்திரக்கன்னியை நோக்கி, “என்ன சித்திரா, ஐவரும் உனக்குக் காவல் காக்கிறேன் எனும் பெயரில் அதிக இம்சையை அளித்துவிட்டார்களா என்ன?” என வினவினான்.

“ஆமாம் தலைவரே! ஆதலால்தான் தங்களை நோக்கி அனுப்பி வைத்தேன். தாங்கள் அனுப்ப வேண்டிய இடத்திற்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டீர்கள்.”

இரும்பிடர்த்தலையன் புன்னகைத்தான்.

அப்பொழுது இந்திரசேனை பிடர்த்தலையனிடம் , “நற்கிள்ளி உருவத்தில் பாடலியில் உன்னைச் சந்தித்த வேளையிலேயே எனக்குத் தோன்றிய சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் உன்னை நான் கொன்றிருக்க வேண்டும். அப்படிக் கொன்றிருந்தால் நடந்த துர்நிகழ்வுகளில் பெரும்பாலானவற்றைத் தவிர்த்திருக்கலாம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நூல்கள் பலவற்றைக் கற்ற தாங்கள் அறியாதது எதுவும் இல்லை தேவி. நடக்க வேண்டியவற்றை எவரால் தேவி மாற்ற இயலும்? தாங்கள் என்னைக் கொன்றிருந்தால் நிலைமை இன்னும் தங்களுக்கு மோசமானதாகத்தான் மாறியிருக்கும் என்பது எனது எண்ணம். தாங்கள் மொத்தப் படையையும் கரும்பெண்ணை நதியை நோக்கிச் செலுத்தியிருப்பீர்கள். மூவேந்தர்களின் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னி அனைவரையும் கொன்று கரும்பெண்ணை நதியின் மீன்களுக்கு இறையாக்கியிருப்பார். தங்களால்தான் பாழியைத் கைப்பற்றியிருக்க இயலுமா?” என வினவியபடியே வெற்றிவேல் சென்னி வீற்றிருந்த கிழக்குத் திசையை நோக்கி மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்தியவன் எழுந்து இந்திரசேனையை நோக்கி, “நான் இறந்திருந்தால் சித்திரக்கன்னிக்குத்தான் காதலன் கிடைத்திருப்பானா அல்லது தங்களுக்குத்தான் தலைவர் கிடைத்திருப்பாரா?” என வினவினான்.

“உன் மீது சந்தேகம் வந்தும் உன்னைக் கொலை செய்யாமல் அனுப்பி வைத்தமைக்குக் காரணம் நீ அளித்த போர்த் தந்திரமும், போர் யோசனையும்தான். அதன் பயனால்தான் இன்று நான் பாழியில் அதிகாரம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தவள், “நீ எங்களைத் தேடி வந்திருக்கும் காரணம் என்ன?” என வினவினாள்.

“சோழ இளவல் வெற்றிவேல் சென்னி தங்களது நலனை விசாரித்து வரக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்.”

அப்பொழுது புன்னகைத்த இந்திரசேனை, “அவர் நித்தமும் சந்திக்கும் கன்னிகளுக்கு மத்தியில் என் நினைவும் வந்து செல்கிறதா என்ன?” என வினவினாள்.

இரும்பிடர்த்தலையன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

இந்திரசேனை, “பிடர்த்தலையா, நீ தெரிவித்த காரணம் என்னை மகிழ்ச்சிப்படுத்துவதற்காக கூறப்படும் செய்தி என்பதை அறிவேன் நான். உரிய காரணம் இல்லாமல் நீ எங்களைத் தேடி வந்திருக்கமாட்டாய். என்ன செய்தி?” என வினவினாள்.

“மூவேந்தர்களின் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னி அனைவருக்கும் எச்சரிக்கைவிடுத்திருக்கிறார்.”

“என்ன எச்சரிக்கை?”

“பாழிக்கோட்டைக்கும் துளு நாட்டிற்கும் உரியவன் இறந்து போன மாவீரன் நன்னன் வேன்மானின் மைந்தன் ¹ நன்னன் சேய் நன்னன். நன்னன் சேய் நன்னனிடம் கோட்டையை ஒப்படைத்துவிட்டு அனைவரையும் தென்னகத்தைவிட்டு வெளியேறச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்.”

“கட்டளையிட்டிருக்கிறாரா?”

“ஆம் தேவி!”

“வெளியேறாவிட்டால்..?”

“வெளியேறாவிட்டால் அனைவருக்கும் என்ன கதி ஏற்படும் என்பதைத் தாங்களே அறிவீர்கள். அதை நானே தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கருதுகிறேன்.”

“பிடர்த்தலையா, என் இடத்திற்கே வந்து என்னை மிரட்டுகிறாயா?”

“முவேந்தர்களின் தலைவர் சென்னியின் காதலியை மிரட்டும் அதிகாரம் எனக்குத் துணிவும் இல்லை தேவி. இதுவரை எந்தப் பெண்ணைப் பற்றியும் கவலைப்படாத தலைவர் தங்களை எண்ணிக் கவலைப்பட்டு தனிப்பட்ட முறையில் செய்தி ஒன்றையும் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். எதிர்காலத்தில் நடக்கவிருப்பதை யார் கண்டது? தாங்களே இளவரசரின் நிரந்தரக் காதலியாகக் கூட ஆகலாம். தலைவர் தெரிவித்த கருத்தை நான் தங்களிடம் தெரிவிக்கிறேன். நான் ஒரு தூதுவன் அவ்வளவுதான்.”

பிடர்த்தலையன் கூறியதைக் கேட்டதும் புருவத்தை உயர்த்திய இந்திரசேனையிடம், “தேவி, தாங்கள் கூறியதில் ஒரு திருத்தம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன?”

“என் இடத்திற்கே வந்து என்னை மிரட்டுகிறாயா என வினவினீர்களே அதில்தான் சிறு திருத்தம்.”

“அதைத்தான் என்ன என்று வினவினேன் நான்.”

“தற்காலிகமாகத் தாங்கள் இதனைக் கைப்பற்றியிருப்பதால் இது ஒரு நாளும் மோரியரின் இடமாகிவிடாது. இது தமிழர்களின் மண். நன்னன் வேண்மான் மற்றும் பிட்டங்கொற்றன் வீரமுடன் போரிட்டு வீழ்ந்த நிலம் இது என்பதைத் தாங்கள் மறந்துவிடாதீர்கள்.”

இந்திரசேனை கோபமடையத் தொடங்கினாள். அப்பொழுது குறுக்கிட்ட சித்திரக்கன்னி, “கோழியூர் இளவரசர் ஏதோ தனிப்பட்ட முறையில் செய்தி அனுப்பியிருப்பதாகத் தெரிவித்தீர்களே, என்ன செய்தி அது?” என வினவினாள்.

“இந்திரசேனை தேவி கவனத்துடன் இருக்கும்படி இளவரசர் எச்சரிக்கைவிடுத்திருக்கிறார்.”

“எதற்கு?”

“காரணம் தெரியவில்லை. ஓநாய்களுக்கு மத்தியில் தாங்கள் வசிப்பதாக இளவரசர் தெரிவித்தார். ஓநாய்கள் எப்பொழுதுமே ஆபத்தானவை என்றும் அவை சூழலுக்குத் தகுந்ததைப் போன்று மாறக்கூடியவை என்றும் தெரிவித்தார்.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டு உரக்கச் சிரித்த இந்திரசேனை, “பாடலியில் அரங்கேற்றியதைப் போன்று பாழியிலும் உமது அரசியல் நாடகத்தை அரங்கேற்றலாம் என்று நினைத்துவிட்டாயா?” என வினவினான்.

இரும்பிடர்த்தலையன், “மோரியர்கள் எமக்கு எதிரி என்பதில் எங்களுக்கு எந்தவித மாற்றுக் கருத்தும் இல்லை. சித்திரக்கன்னி என் காதலி என்பதற்காகப் போரில் நான் சித்ராஞ்சகணைத் கொல்லாமல் இருக்கப் போவதில்லை. தங்கள் மீதும் சித்திரக்கன்னி மீதும் நாங்கள் கொண்டிருக்கும் நேசம் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டது தேவி. எச்சரிக்க வேண்டியது எனது கடமை. சாணக்கியனின் வழி வந்த தாங்கள் சுதாரித்துக் கொள்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன் சீழ்க்கை ஒலி எழுப்பினான்.

மலைச் சரிவில் மறைந்திருந்த அவனது புரவி அவனை நோக்கி ஓடி வந்தது. இந்திரசேனைக்கு அருகில் நின்ற சித்திரக்கன்னியை நோக்கினான் பிடர்த்தலையன். சித்திரக்கன்னி இந்திரசேனையை நோக்கினாள்.

“செல் சித்திரா. இவனது வருகைக்காகத்தானே நீ காத்திருந்தாய். இனி என்ன தயக்கம் உனக்கு? சித்ராஞ்சகனிடம் நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தந்தையைப் பற்றி நீ கவலைப்படாதே. உன் நாட்களை நீ மகிழ்ச்சியுடன் வாழப் பழகிக்கொள்.”

“நான் விரைவில் தங்களைத் தேடி வந்துவிடுவேன் தேவி.”

“உன் காதலனின் அருகாமையில் எனது நினைப்பு உனக்கு வந்து சென்றாலே எனக்கு மகிழ்ச்சிதான்” என அவள் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் புரவி மீது தாவிய இரும்பிடர்த்தலையன் தாவி சித்திரக்கன்னியைத் தூக்கித் தனக்கு முன் புரவியில் அமரவைத்துக் கொண்டவன், இந்திரசேனையை நோக்கினான்.

அவளிடம். “தேவி, பாழியில் அமர்ந்திருக்கும் கோசனிடமும், மோரிய அரசன் திசியனிடமும் எனது எச்சரிக்கையை மறக்காமல் தெரிவித்துவிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

இந்திரசேனை கோபத்துடன் நோக்கினாள்.

“பாழியைவிட்டு வெளியேறாவிட்டால் மோரியர்கள் அனைவரின் தலையையும் தனது வேழத்தின் காலடியில் போட்டு நசுக்கிக் கொன்றுவிடுவதாக வெற்றிவேல்சென்னி எச்சரிக்கைவிடுத்திருக்கிறார்.

கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் அவரது எச்சரிக்கையை செவிமடுக்க மறந்தீர்கள். அதன் விளைவைத் தாங்களே அனுபவித்தீர்கள். உடனே பாழியைவிட்டு வெளியேறிவிடுங்கள். இல்லையேல் விளைவு மோசமானதாக இருக்கும்.”

“சென்னியின் தூதுவனாக நீயே பாழிக்கு வந்து நேரடியாக எச்சரிக்கைவிடுக்க வேண்டியதுதானே? பிடர்த்தலையன் அஞ்சுகிறானா?”

“கட்டளைகளை மட்டும் நிறைவேற்றும் அடிமைகளிடம் பேசுவதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை தேவி” எனத் தெரிவித்தவன் தனது புரவியைத் தட்டிவிட்டான்.

புரவி ஏழில்மலைச் சரிவில் கீழிறங்கி வனத்தில் மறைந்து கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “தலைவரே! எங்கே செல்கிறோம் நாம்?” என வினவினாள்.

“இந்த உலகத்திலேயே நம் மீது அதீத அன்பைப் பொழிபவரின் இல்லத்திற்கு.”

இரும்பிடர்த்தலையன் கூறியதைப் புரிந்து கொண்ட சித்திரக்கன்னி, “அக்கா வீட்டிற்குச் செல்கிறோமா?” என வினவினாள்.

“ஆமாம்.”

“என்னைப் பற்றி அக்காவிடம் தெரிவித்திருக்கிறீர்களா?”

“இல்லை.”

“என்னைக் கண்டு கோபம் கொண்டுவிட்டால் என்ன செய்வது?”

“அப்படி நடக்காது.”

“எதனால் இப்படி அறுதியிட்டுக் கூறுகிறீர்கள்?”

“உன்னைப் போன்றே அவளும் என் மீது அதீத காதலைக் கொண்டிருப்பவள். என்னை அவள் நிச்சயம் புரிந்துகொள்வாள்.”

“எனக்கு மனதின் ஓரமாகக் கவலையாக இருக்கிறது.”

“எதற்குக் கவலை?”

“அக்காவின் மனம் புண்பட்டுவிட்டால்?”

“மிஞிலியன் ஏற்கெனவே நம்மைப் பற்றி தெரிவித்திருப்பான் என்று கருதுகிறேன் நான். ஆதலால் கவலை வேண்டாம்.”

“கடைசியாக அக்காவை எப்பொழுது சந்தித்தீர்கள்?”

“ஒரு சாமப் பொழுதுக்கு முன்.”

“அக்காவின் வீட்டிலிருந்து கிளம்பித்தான் என்னைக் காண வந்தீர்களா?” என வினவியவள் பிடர்த்தலையனின் மார்பின் மீது சாய்ந்தாள். அப்பொழுது அவனது தோளிலிருந்து மலரின் நறுமணம் எழுந்து அவளது நாசியைத் தழுவியது.

“ஆமாம்” எனத் தெரிவித்தபடியே புரவியின் வேகத்தைக் கூட்டினான். புரவி வனத்திற்குள் நீண்டு சென்று கொண்டிருந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் அதிவேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

பிடர்த்தலையனும் , சித்திரக்கன்னியும் மறைவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த இந்திரசேனை வெற்றுப் புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தாள். இருவரும் சென்ற புரவியின் காலடிச் சத்தம் சிறிது சிறிதாக அவளைவிட்டு விலகிச் சென்று கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது ‘சென்னியும் தன்னைத் தேடி வந்து இப்படி எதிர்பாராத வேளையில் சந்தித்து அதிர்ச்சி அளித்தால் எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கும்?’ என அவள் நினைத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் உடல் முழுவதும் காயம் ஏற்பட்டு குருதி வழிந்தபடி மோரிய வீரன் ஒருவன் அவளை நோக்கி ஓடி வந்தான். அவன் ஓடி வந்த நிலையைப் பார்த்ததுமே அவன் பள்ளத்திலும், மேட்டிலும், பாறையிலும், புதரிலும் விழுந்து, உருண்டு, எழுந்து, புரண்டு ஓடி வந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்தாள்.

ஓடி வந்தவன், “நன்னன் வேண்மானின் ஆவி அனைவரையும் கொன்றுவிட்டது தேவி” என மூச்சு வாங்கியபடி தெரிவித்தான்.

ஓடி வந்தவன் சிறிது நேரம் மூச்சு வாங்கட்டும் என அமைதியாக நின்ற இந்திரசேனை, “என்ன பிதற்றுகிறாய்?” என வினவினாள்.

“புதையலைத் தேடிச் சென்ற வீரர்கள் அனைவரையும் நன்னன் வேண்மானின் ஆவி கொன்றுவிட்டது தேவி” எனக் கூறியதையே மீண்டும் தெரிவிக்கலானான்.

“நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் கூறு” என இந்திரசேனை கட்டளையிட அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் தெரிவித்தான் அவன்.

அவன் கூறியதைக் கேட்ட பிறகு, “சரி, நீ கோட்டைக்கு வந்து சேர்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு கை தட்டினாள்.

புள் மேய்ந்து கொண்டிருந்த அவளது புரவி அவளை நோக்கி ஓடி வந்தது.

அதன் மீது தாவியவள் நேராகப் பாழிக்கோட்டைக்குள் நுழைந்து கோட்டைக் காவல் தலைவன் பேயோன் வெண்பூத னை அழைத்தவள், “ஆயிரம் வீரர்களைத் துணைக்கு அழைத்துச் சென்று கொற்றவை வனத்தில் மறைந்திருக்கும் துளு நாட்டு வீரர்கள் அனைவரையும் கொன்றுவிடு” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“தேவி, இப்பொழுது இருட்டிவிட்டது. பின்னிரவில் நிச்சயம் பெருமழை பொழியப் போவதற்கான அறிகுறி தென்படுகிறது. ஆதலால், காலையில் நம் வீரர்களை அனுப்பி வைக்கிறேன்.”

“உன் யோசனையை நான் கேட்கவில்லை. சென்னியின் படைத்தலைவன் அழுந்து ர் இளவரசன் வீரர்களின் துணையில்லாமல் தன்னை வெளிப்படுத்தி நம் வீரர்களையும் அவன் கொன்று வீழ்த்திவிட்டான். இறந்தவர்களில் நம் துணைத்தலைவனும் ஒருவன். புதையலைத் தேடிச் சென்ற மோரியு வீரர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுதே வீரர்களை அனுப்பி வை” எனக் கட்டளையிட்டவள் அவளது பதிலை எதிர்பார்க்காமல் புரவியைத் தட்டிவிட்டு கோட்டைக்குள் நுழைந்தாள்.

பெயருக்கு ஏற்றதைப் போன்றே பூதத்தைப் போன்ற பெரிய உடல், போர்க்களத்தில் ஏற்பட்டிருந்த விழுப்புண்கள் ஆகியவற்றுடன் நின்றிருந்த பேயோன் வெண்பூத ன் இந்திரசே னை செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு, தன்னருகில் நின்ற தனது துணைத்தலைவனிடம், “இவளை நான் முற்றிலும் வெறுக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஏன் தலைவரே?”

“ஆண் மகன்களை இவள் துளி கூட மதிக்கமாட்டேன் என்கிறாள்.”

“அதுமட்டும் தானா?”

“பெண்களின் மனநிலை நிலையற்றது. அதிலும், இவள் அறிவுடனும், அழகுடனும் இருக்கிறாள். இது பேராபத்து.”

“மண்ணில் பிறந்த ஆண்மகன்கள் அனைவரும் தனக்கு சேவகம் செய்வதற்குப் பிறந்த அடிமைகள் என்பது தேவியின் எண்ணம்.”

அவன் தேவி என்று மரியாதையுடன் அழைத்ததைக் கேட்டதும் அவனை முறைத்த பேயோன் வெண்பூதன், “இவளை மட்டும் நான் வெறுக்கவில்லை. இவளுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்யும் ஆண்மகன்கள் அனைவரையுமே நான் வெறுக்கிறேன்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான்.

“கொங்க ணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான் இருந்தவரை நாம் அனைவரும் சுதந்திரமானவர்களாக சுற்றிக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால், இப்பொழுது நாம் அடிமைகளைப் போன்று சேவகம் செய்ய வேண்டிய சூழல் வந்துவிட்டது.”

பேயோன் வெண்பூதன், “மதில்களின் மீது பார்வையைச் செலுத்து” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அருகில் நின்ற துணைத்தலைவன் மதிலை நோக்கினான்.

“என்ன தெரிகிறது உனக்கு?”

“நம் வீரர்கள் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“வேறு?”

பார்வையைச் செலுத்தியவன், “மோரிய வீரர்களும் துணைக்கு நிற்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நன்கு உற்றுப் பார். துணைக்கு நிற்கிறார்களா அல்லது அதிகாரம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்களா?”

“அதிகாரம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“இந்தப் பாழிக்கோட்டைக்குக் காவல் தலைவன் நான். ஆனால் என்னால் ஒரு வீரனின் மீது கூட தன்னிச்சையாக அதிகாரம் செலுத்த இயலாது. இந்தக் கடம்பர்களின் துளு நாட்டு அரசர் இளங்கோச ர். ஆனால், அவர் மோரியப் பேரரசர் அசோகவர்த்தனின் தம்பியான திதியனுக்கும் , இந்திரசேனைக்கும் அடிமைச் சாசனம் எழுதிக் கொடுக்காமல் சேவகம் செய்து கொண்டு இருக்கிறார்.”

“நமது நிலை தற்பொழுது இப்படித்தான் இருக்கிறது தலைவரே. நாம் முன்னிறுத்தப்படுகிறோம். ஆனால், நமக்கு அதிகாரம் செலுத்துபவர்கள்

மோரியுர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்தப் போக்கை நானும் வெறுக்கவே செய்கிறேன்.”

“நம் அரசர் இளங்கோசர்—மோரியுர்களுக்கு வாக்களித்துவிட்டார். அவரது ² கட்டளைக்குச் செவிமடுக்க வேண்டியது நமது கடமை அல்லவா?”

“அந்த ஒரு காரணத்திற்காகவே சுரணையை இழந்து அடிபணிந்து நம் வீரர்கள் அனைவரும் கட்டளையை ஏற்று நடந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்.”

“மோரியு வீரர்கள் ஆயிரம் பேரை உன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு கொற்றவை வனத்திற்குள் நுழைந்து தேடுதல் வேட்டை நடத்து. உன்னைக் காலையில் நான் சந்திக்கிறேன்”

“நம் வீரர்களுக்கு இந்த வனம் பழக்கமானது. அவர்களை அழைத்துச் செல்லவா?”

“அன்னி மிஞிலியன்தான் வனத்திற்குள் மறைந்து மோரியு வீரர்களைத் தாக்கி கொன்று கொண்டிருக்கிறான். வனத்திற்குள் அவன் மறைந்திருந்து தாக்குதல் நடத்தும் வரை அவனை நம்மால் வீழ்த்த முடியாது என்பதை நீயும் அறிவாய்தானே? எதற்காக நம் வீரர்களைத் தேவையில்லாமல் கொற்றவை வனத்தில் கொற்றவைக்குப் பலி கொடுக்க வேண்டும். மோரியு வீரர்களை அழைத்துச் செல் அல்லது மோரியுப் படைத்தலைவனிடம் இந்திரசேனையின் கட்டளையைத் தெரிவித்து அனுப்பி வை” எனத் தெரிவித்த பேயோன் வெண்பூதன் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்று கோட்டைக் காவலை மேற்பார்வையிடலானார்.

அடிக்குறிப்பு :

1. **நன்னன் சேய் நன்னன்** : நன்னன் வேண்மனின் மகனது பெயர் ‘நன்னன் சேய் நன்னன்’. நன்னன் துளு நாட்டை ஆட்சி செய்தபிறகு நன்னன் வேண்மனின் மகனான ‘நன்னன் சேய் நன்னன்’ பல்குன்றக் கோட்டத்தில் உள்ள நவிர மலையில் சிறப்பாக ஆட்சி செலுத்தினான்.
2. நண்பர்களுக்கு வாக்களித்துவிட்டால் நல்லதே இல்லாமல், கேடு நடந்தாலும் அனைத்து உதவிகளையும் செய்யும் பழக்கமுடையவர்கள் கோசர்கள். நல்லவர்களாக இல்லாவிட்டாலும்

நண்பர்களுக்குக் கோணாத மனமுடையவர்கள் கோசர்கள் என்று
பின்வரும் பாடல் கூறுகிறது...

நன்று அல் காலையும் நட்பின் கோடார்,
சென்று வழிப்படுஉம் திரிபு இல் சூழ்ச்சியின் (அகநானூறு 113 : 1-2)

03 மோரிய அரசனின் கலக்கம்

இந்திரசேனை கட்டளையிட்டுவிட்டு கோட்டைக்குள் நுழைந்ததும் கோபத்துடனும், விரக்தியுடனும் கோட்டைக் காவலைப் பார்வையிட்டபடி சென்று கொண்டிருந்தான் பேயோன் வெண்பூதன். அப்பொழுது முரட்டு உடலுடன், குழந்தை போன்ற முகத்துடன் வடநாட்டவன் ஒருவன் கோட்டையின் முதன்மை நுழைவாயிலுக்கு அருகில் காத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனருகில் வீரர்கள் சிலர் கையில் ஈட்டியுடன் காவலுக்கு நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அவனைப் பார்த்ததுமே காவல் வீரர்களைப் போன்று அவன் மீது ஐயம் கொண்ட பேயோன் வெண்பூதன், “யார் அவன்? எதற்காகக் காத்திருக்க வைத்திருக்கிறீர்கள்?” எனத் தன் வீரர்களிடம் வினவினான்.

“கோட்டைக்குள் நுழைய வேண்டும் என்கிறான் அவன்.”

“பொழுது இருட்டத் தொடங்கிவிட்டது. நாளை வந்து பார்க்கச் சொல்” என அலட்சியமாகப் பதில் அளித்தபடி நகன்றான் பேயோன் வெண்பூதன்.

அப்பொழுது காவல் வீரன், “அவனிடம் மோரிய இலச்சினைப் பதக்கம் இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“எங்கிருந்து வருகிறான் என்று தெரிவித்தானா?”

“இல்லை.”

“வேறு என்ன தெரிவித்தான் அவன்?”

“அவன் எதையும் தெரிவிக்க மறுக்கிறான். கோட்டைக்குள் நுழைய வேண்டும் என்று மட்டும் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.”

“யாரைச் சந்திக்க வேண்டுமாம் ?”

“அதையும் எங்களிடம் கூற மறுக்கிறான் அவன்” எனக் கோட்டைக் காவல் வீரன் தெரிவித்ததும் கோபம் கொண்ட பேயோன் வெண்பூதன், “அடேய்.. இங்கு வா” என உரக்கக் குரல் எழுப்பி காத்து கொண்டிருந்த முரட்டு மனிதனை தன் கைகளை ஆட்டி தன்னை நோக்கி அழைத்தார்.

அலட்சியப் பார்வையுடன் பேயோன் வெண்பூதனை நோக்கி நடந்து வந்தான் அவன். நெருங்கியவனை நோக்கினார் பேயோன் வெண்பூதன். இதிரே நின்று கொண்டிருந்தவன் இளம் வயதுடையவனாகக் காணப்பட்டான். முகத்தில் குழந்தைத் தனம் குடிகொண்டிருந்தது. நெடுந்தொலைவிலிருந்து அவன் பயணித்து வந்திருக்கிறான் என்பது அவனது முகமும், முகத்தில் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த அடர்ந்த தாடை மயிரும் காட்டிக் கொடுத்தது. இடையில் பாதுகாப்பிற்காக ஒரேயொரு குறுவாள் ஒன்றை மட்டும் வைத்திருந்தான். உடல் பெருத்து ஆங்காங்கே விழுப்புண்களைத் தாங்கியிருந்தான்.

இதிரே வந்து நின்றவனைப் பார்வையால் எடைபோட்டபடியே, “உன் பெயர் என்ன?” என வினவினான்.

“தேவவரமன் .”

“எங்கிருந்து வருகிறாய்?”

“பாடலியிலிருந்து .”

“நீ பாடலியிலிருந்துதான் வருகிறாய் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம் வைத்திருக்கிறாய்?”

கையுடன் கொண்டு வந்திருந்த இலச்சினைப் பதக்கம் மற்றும் மோதிரத்தைக் காட்டினான். பதக்கத்தை வாங்கி உதறி நோக்கினான். அதில் மோரியாரின் ¹ மயில் சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. பார்த்ததுமே கண்டுகொண்டான் அது மோரியப் பேரரசின் இலச்சினைப் பதக்கம் தான் என்று.

“இதே இலச்சினைப் பதக்கம் மற்றும் மோதிரத்தை வைத்துக் கொண்டுதானே பிடர்த்தலையனை பாடலிக்குள் நுழையவிட்டு பெரும்படையை இழந்தீர்கள். இதே போன்று போலி அடையாளங்களுடன் உள்ளே நுழைய முயன்ற பலரை நான் சிறையில் அடைத்திருக்கிறேன். இந்தக் குப்பை உனக்குக் கோட்டைக்குள் நுழைவதற்குப் பயன்படாது.”

ஆர்யவர்த்தத்தின் அரசர்கள், வீரர்கள் அனைவரும் எவருடைய இலச்சினைப் பதக்கம் மற்றும் முத்திரை மோதிரத்திற்கு அச்சப்ப டுவார்களோ அதனைப் பார்த்து குப்பை என்று கூறிய பேயோன் வெண்பூத, நை நோக்கிய தேவவர்மன் , “தாங்கள் யார்?” என்று வினவினான்.

அருகில் நின்ற காவல் வீரன், “இந்தக் கோட்டையின் காவல் தலைவர் இவர்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நான் கொண்டு வந்திருக்கும் இலச்சினைப் பதக்கம் பயன்படாது எனில் வேறு எப்படி நான் கோட்டைக்குள் நுழைவது?”

“உள்ளிருப்பவர்களில் எவராவது ஒருவர் உனக்கு அனுமதி அளித்தால் நீ உள்ளே நுழையலாம். இல்லையேல் வாய்ப்பில்லை” எனத் தெரிவித்த பேயோன் வெண்பூத ன் தன் வீரர்களை நோக்கி, “இவன் வைத்திருக்கும் இலச்சினைப் பதக்கமும், முத்திரை மோதிரமும் இவனுக்கு உரியதுதானா என்று முதலில் முடிவு செய்வோம் நாம். அதுவரை இவனைச் சிறையில் அடையுங்கள்” எனத் தெரிவித்தபடி நகன்றான் .

பேயோன் வெண்பூத ன் செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவவர்மன் அவனிடம் ஓடிச்சென்று , “உள்ளிருப்பவர்கள் அனுமதி அளித்தால் நான் உள்ளே செல்லலாம் அல்லவா?” என வினவினான்.

“நிச்சயமாக.”

சற்றுத் தொலைவில் காவல் இருந்த மோரிய வீரனை அழைத்த தேவவர்மன் , “என்னைத் தெரிகிறதா?” என வினவினான்.

‘இல்லை’ என்பதற்கு அறிகுறியாகக் குழப்பத்துடன் தலையை மட்டும் ஆட்டினான் அவன்.

“பாடலியில் நீ என்னைப் பார்த்தே இல்லையா?”

“இல்லை” என மோரியுக் காவல் வீரன் அலட்சியமாகப் பதில் அளித்துவிட்டுச் செல்ல கோபம் அடைந்த தேவவர்மன் , “சித்ராஞ்சகனிடம் சென்று தேவவர்மன் வந்திருப்பதாகத் தகவல் தெரிவி” எனக் கட்டளையிட்டான்.

தேவவர்மன் எனும் பெயரைக் கேட்டதுமே பரபரப்படையத் தொடங்கிய அம்மோரியு வீரன், “தேவவர்மர் தாங்கள்தானா?” என வினவினான்.

“எனது கட்டளையை உடனே நிறைவேற்று” என தேவவர்மன் உரக்கத் தெரிவிக்க ஓடத் தொடங்கினான் அம்மோரியு வீரன்.

மோரியு வீரன் சென்று அரை நாழிகைப் பொழுதுகூட கடந்திருக்காது. அப்பொழுது புரவியில் அதிவேகமாகக் கோட்டையின் நுழைவாயிலை நோக்கி வந்த சித்ராஞ்சகர் , “இளவரசே ! நலம்தானே?” என வினவியபடி புரவியிலிருந்து கீழிறங்கி ஓடி வந்து அணைத்துக் கொண்டார்.

‘இளவரசன்’ எனும் சொல்லைக் கேட்டதும் சற்றே ஆர்வ மிகுதியிலும், அதிர்ச்சியிலும் நின்று கொண்டிருந்தார் பேயோன் வெண்பூத ன்.

“நெடுந்தாரப் பயணக் களைப்புதான் சற்று மிகுந்திருக்கிறது. மற்றபடி எனது நலனுக்கு எந்தவித குறைச்சலும் இல்லை. அனைவரும் நலம்தானே?”

“உயிருடன் இருக்கும் அனைவரும் நலமாக இருக்கிறோம் இளவரசே!” எனத் தெரிவித்த சித்ராஞ்சகர். அருகில் நின்ற மோரியு வீரனிடம், “மோரியு தேசத்தின் இளவரசரும், அரசர் திசியுரின் மகனுமான தேவவர்மர். வந்திருக்கிறார். கோட்டையின் முரசு முழங்கட்டும். வரவேற்பிற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள். பூழி விழாக்கோலம் பெறட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அதனை அப்பொழுதே தடுத்த தேவவர்மன் , “நான் வந்திருக்கும் செய்தி யாருக்கும் தெரியக் கூடாது” எனக் கட்டளையிட்டவன் அருகில் நின்ற கோட்டைக் காவல் தலைவன் பேயோன் வெண்பூத னிடம் சென்று, “தங்களது பெயர் என்ன என்று தெரிவித்தீர் கோட்டைத் தலைவரே?” என வினவினான்.

“எனது பெயரை நான் தங்களிடம் இதுவரை தெரிவிக்கவில்லையே?”

தேவவர்மன் புன்னகைத்தபடி, “என்ன என்று கூறுங்கள்?” என வினவினான்.

“பேயோன் வெண்பூத ன்.”

“மகிழ்ச்சி. எனக்குக் கடமையைச் செய்பவர்களை மிகவும் பிடிக்கும். இலச்சினைப் பதக்கத்தைக் காட்டியதும் அடிமையைப் போன்று உள்ளே அனுப்பாமல் விசாரணை செய்தீர்கள் அல்லவா? தங்களது பணியின் மீது தாங்கள் கொண்டிருக்கும் பற்று எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. நாளைத் தாங்கள் என்னை வந்து தனிமையில் சந்தியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டவன் அருகில் நின்ற வீரர்களிடம், “தேவவர்மன் என ஒருவன் கோட்டைக்குள் வந்திருக்கிறான் எனும் செய்தி எனது அனுமதி இல்லாமல் ஒருவருக்குக் கூடத் தெரியக் கூடாது” எனத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், “தேவி இந்திரசே னையிடம் தங்களது வருகையைப் பற்றி தெரிவிக்கலாமா அல்லது வேண்டாமா?” என வினவினார் சித்ராஞ்சகன் .

“அவசியமில்லை. நேரம் வரும் போது நானே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன் நடக்கலானான் .

சித்ராஞ்சகன் அடக்கத்துடன் தேவவர்மனைப் பின்தொடரலானார் .

அவர்கள் பார்வையிலிருந்து விலகிச் சென்று கொண்டிருந்த வேளையில் அருகில் நின்ற மோரிய வீரனிடம், “தேவவர்மன் எனும் பெயரைக் கேட்டதும் எதற்காக நீ கலவரமடைந்தாய்? உனது முகத்தில் பரபரப்பு தொற்றிக் கொள்ளக் காரணம் என்ன?” என வினவினான் பேயோன் வெண்பூத் தன்.

“மோரியப் பேரரசர் அசோகவர்த்தரின் மகன்களைப் பற்றி அதிகம் தெரிந்தவர்கள் திசியரின் மற்றொரு மகனான தேவவர்மனைப் பற்றி அதிகம் அறியமாட்டார்கள். இவர் சென்னியால் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்ட இளவரசர் விருகோதரனின் தம்பி. தேவவர்மன் காமரூபப் போரில் கலந்து கொள்ளச் சென்றிருந்தார். எப்பொழுது திரும்பி வந்தார் என்று தெரியவில்லை. போரில் வல்லவர். கொடூரமானவர். இறக்கம் என்பது சிறிதும் அற்றவர். ஆனால், இந்திரசே னை தேவியைப் போன்று அல்லாமல் வீரர்களை மதிக்கத் தெரிந்தவர். இவருக்கும் இந்திரசே னை தேவிக்கும் சில வேளைகளில் ஒத்துவராது. அனைவருமே தேவியின் ஆதிக்கத்தை நினைத்து மனதிற்குள்ளேயே வருந்துவர். ஆனால், இவர் நேரடியாகத் தவறு என்றால் சுட்டிக்காட்டிவிடுவார். இவரது தமையன் விருகோதரன் , தந்தை திசியர். மற்றும் பேரரசர் அசோகர். என அனைவருமே இந்திரசே னையின் சொல்படி

கேட்டு நடப்பவர்கள். ஆனால், இவர் அனைவரிடமிருந்து மாறுபட்டவர். தமிழகத்திற்கும் மோரியுப் பேரரசிற்கும் நடைபெறப் போகும் போரைவிடவும் தேவவர்மனுக்கும் , இந்திரசேனை தேவிக்கும் இடையில் நடைபெறப் போகும் அதிகாரச் சண்டை அதிகமாக இருக்கப் போகிறது. சரி என்றால் தேவவர்மர், ஏற்றுக்கொள்வார். தவறு என்று நினைத்தால் ஒருகாலும் ஒப்புத் கொள்ளமாட்டார்.”

“சரி.. நீ சென்று உன் வேலையைக் கவனி.”

“தங்களது உத்தரவு தலைவரே!” எனத் தெரிவித்த மோரியுக் காவல் வீரன் அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கிச் சென்றான்.

‘நாளை எதற்காகத் தன்னை சந்திப்பதற்கு வரச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டிருக்கிறான் தேவவர்மன் ?’ எனும் சிந்தனையோடு நெடுநேரம் நின்று கொண்டிருந்தார். பேயோன் வெண்பூதன். பிறகு தனது மாளிகையை நோக்கி நடக்கலானார் .

&&&

பாழிக்கோட்டையில் ஆடம்பரமாகவும், மோரியு வீரர்களின் கடும் பாதுகாப்பில் காணப்பட்ட மாளிகையொன்றில் தேறல் நிரம்பிய மதுக்கோப்பையைத் தன் கையில் வைத்துக் கொண்டு அதையே வெறிக்க வெறிக்கப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான் மோரியு அரசனான திசியன் . கரும்பெண்ணை நதிக்கரைப் போரில் ஏற்பட்ட படுதோல்வியைப் பற்றியும், இறந்து போன மோரியு இளவரசர்களைப் பற்றியுமே அவனது எண்ணம் சுழன்று சுழன்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. அதிலும், கரும்பெண்ணை நதியில் ஏற்பட்ட போரில் வெற்றிவேல் சென்னியும் , அவனது படைத்தலைவர்கள் மூவேந்தர் கூட்டுப் படையுடன் சேர்ந்து ஆடிய தாண்டவம் உறக்கத்திலும் கனவாக வந்து திசியனை வதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

மற்ற இளவரசர்களின் இழப்பினைவிடவும் தனது மகனான விருகோதரனின் இழப்பு அவனுக்கு வாழ்வின் மீதான பிடிப்பை தளர்வடையச் செய்து சென்னியைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அதிகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதிலும், சென்னியால் விருகோதரன் எப்படி முதுகெலும்பு உடைக்கப்பட்டு தலையைப் பிய்த்துக் கொல்லப்பட்டான் என்பதை நினைத்து நினைத்து மனம் வெதும்பிக் கொண்டிருந்தான் திசியன் .

உடனடியாகப் படையைத் திரட்டிக் கொண்டு சென்று ஒட்டுமொத்த தென்னகத்தையும் அழித்து ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று நினைத்தாலும் அதைச் செயல்படுத்த இயலவில்லையே என்பதை எண்ணி வருந்தத் தொடங்கியவன் அளவுக்கு அதிகமான தேறலைப் பருகத் தொடங்கினான். அன்றைய இரவின் முதல் நாழிகைப் பொழுதிலும் அப்படித்தான் மோரிய அரசன் திசியன் வயிறு முழுக்க தேறலைப் பருகிவிட்டு பருக இயலாமல் கையில் வைத்திருந்த கோப்பையில் எஞ்சியிருந்த தேறலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது, “தந்தையே! நலம்தானே?” என்ற குரல் எழு அமர்ந்திருந்த அறையின் நுழைவாயிலை அதிர்ச்சியுடன் நோக்கினான் திசியன்.

நுழைவாயிலில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த திரைச் சீலைகளுக்கு அப்பால் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கொளிகளைக் கடந்து நிழல் ஒன்று அவனை நோக்கி வருவதைக் கண்டவன், “நான் கேட்கும் குரல் நிச்சயம் பொய்யானதாக இருக்க வேண்டும். தேவவர்மன் நிச்சயம் இங்கு வந்திருக்கக் கூடாது. அவன் உயிருடன் நெடுநாள் வாழ வேண்டும்” என்று நடுக்கத்துடன் தனக்குத்தானே தெரிவித்தபடி நுழைவாயிலையே வருத்தத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

திசியன் எதிர்பார்த்தபடியே திரைச் சீலையை நீக்கிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தான் தேவவர்மன்.

தேவவர்மனைக் கண்டதும் கையில் பிடித்திருந்த தேறல் கோப்பையைக் கீழே போட்ட திசியன் அதிர்ச்சியுடன் எழுந்து நிற்க வேகமாக வந்த தேவவர்மன் திசியனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு, “தந்தையே! இனி தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். தங்களுக்குத் துணையாக நான் வந்துவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது திசியன், “நீ இங்கு எதற்காக வந்திருக்கிறாய் தேவவர்மா ?” என வினவினான்.

திசியனின் கேள்வியை எதிர்பார்த்திராத தேவவர்மன், “தந்தையே, நெடுந்தூரம் பயணித்து தங்களைத் தேடி வந்திருக்கிறேன். எப்படி இருக்கிறாய்? எப்பொழுது வந்து சேர்த்தாய்? என்று ஆசையுடன் வினவுவீர்கள் என்று

எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், தாங்கள் எதற்காக வந்திருக்கிறாய் என்று வினவுகிறீர்கள்?” எனக் கேள்வி எழுப்பினான்.

தேறல் மயக்கத்தில் அகப்பட்டிருந்த திசியன் , “உன்னை இங்கு வரச் சொல்லி ஆணையிட்டது யார்?” எனக் கத்தினான்.

“யாரும் ஆணையிடவில்லை. பேரரசரைச் சந்தித்து நானேதான் அனுமதி பெற்று இங்கு வந்திருக்கிறேன்.”

“உன்னை யார் இங்கு வரச் சொன்னது?” எனக் கைகள் நடுங்க அச்சத்தில் உடல் வியர்க்க விழிகள் சிவந்து போன நிலையில் மீண்டும் அதே கேள்வியை எழுப்பினான் திசியன் .

திசியனின் நிலையைக் கண்ட தேவவர்மன் பதறி, “தந்தையே, என்ன ஆனது தங்களுக்கு? எதை நினைத்து இப்பொழுது இப்படி அஞ்சுகிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“அவன் உன்னையும் கொன்றுவிடப் போகிறான். செல்யுகத் எப்படி இறந்தான் தெரியுமா? புரவியில் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு போய் உயிருடன் தலைகீழாகத் தொங்கவிடப்பட்டு இறந்தான். உனக்கு முன் பிறந்த விருகோதரன் எப்படி இறந்தான் என்பதையாவது கேள்விப்பட்டாயா?”

“போரில் என் தமையன் இறந்துவிட்டான் என்பதை மட்டுமே நான் அறிவேன் தந்தையே.”

“அதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டுத்தான் ஓடி வந்திருக்கிறாயா?”

“ஆமாம். தந்தையே.”

“விருகோதரன் இறந்தான் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட நீ அவன் எப்படி இறந்தான் என்பதைக் கேள்விப்பட்டாயா?”

“இல்லை.”

“ஆவல் இருக்கிறதா?”

அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன் . நெடுந்தொலைவிலிருந்து வந்திருந்த தன்னைத் தனது தந்தை அமரக்கூடச் சொல்லாமல் நிற்க வைத்துப் பேசிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தவன் திசியனை நோக்கினான். திசியன் தேறல் மயக்கத்தில் நடக்க

இயலாவிட்டாலும் தள்ளாடியபடி அவனுக்கு முன் அப்படியும் இப்படியுமாக நடந்து கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரம் கழித்து அவனுக்கு முன் நின்றவன், “சொல்கிறேன் கேள்..” எனத் தெரிவித்த திசியன் நெற்றியில் திரண்டிருந்த வியர்வையை விரலால் வழித்து எடுத்துவிட்டு சாளரத்தை நோக்கினான். சாளரத்தின் வழியே குளிர்ந்த காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. சாளரத்தின் திரைச் சீலை காற்றில் பறந்து கொண்டிருந்தது.

“குளிர்ந்து காற்று வீசுகையிலும் எனது உடல் இப்பொழுதெல்லாம் வியர்க்கத் தொடங்கிவிட்டது தேவவர்மா ..”

“எதற்காகத் தந்தையே இப்படி வியர்த்து ஊற்றுகிறது?”

“உன் தமையனின் கொலையை எண்ணித்தான்.”

தேவவர்மன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

“உன் தமையன் விருகோதரன் எப்படி இறந்தான் என்பதைக் கூறுகிறேன் கேள்.”

“அறிவேன் தந்தையே. தாங்கள் கூற வேண்டிய அவசியம் இல்லை.”

“சற்று முன் தெரியாது என்று பதில் அளித்தாய்.”

தேவவர்மன் புன்னகைத்தான்.

“நம் வீரர்கள் அரைகுறையாகத் தெரிவித்தார்களா?”

“இல்லை.”

“பிறகு?”

“வரும் வழியில் இளவரசர் மகேந்திரன் சந்தித்துவிட்டுத்தான் வந்தேன் தந்தையே.”

“என்ன தெரிவித்தான் அவன்?”

“எளிதில் வீழ்த்த இயலாத எனது அண்ணன் விருகோதரனைத் தன் தலைக்கு மேலே உயர்த்தி தனது தொடையில் அடித்து முதுகெலும்பை உடைத்துக் துடிதுடிக்க வைத்திருக்கிறான் அவன். பிறகு தலையைப் பிய்த்து தன் கையோடு நதிக்கு அப்பால் கொண்டு சென்றுவிட்டார்களாம். இதைக் கூறியவேளையில் மகேந்திரன் முகத்தைத் தாங்கள் பார்த்திருக்க வேண்டும் தந்தையே. மரண பயத்தை அவரது விழிகளில் பார்த்தேன் நான். இனி அவர்

தன் வாழ்நாளில் வாளையே உயர்த்தமாட்டார். அந்த அளவிற்கு அவரது முகத்தில் அச்சத்தைக் கண்டேன் நான். யார் தந்தையே அவன்?”

“யாரைப் பற்றி வினவுகிறாய்?”

“சென்னியைப் பற்றித்தான்.”

“சென்னி ???”

“ஆமாம்.”

“தேவர்களை வதம் செய்ததாக நாம் புராணங்களில் படித்திருக்கும் அந்தக் கொடிய அசுரர்களைவிடவும் மோசமானவன் அவன். மதுவிலும், மாதுவிலும் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கும் அடங்காத காமத்தை உடையவன் அவன். கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் அவனை நான் முதல் முதலில் நேருக்கு நேர் சந்தித்தேன். மனிதர்களால் அவனை வீழ்த்த இயலும் என்ற நம்பிக்கை அவனது வாள் வீச்சையும், அவனை நெருங்கியவர்கள் அனைவரும் கையையும், காலையும், தலையையும் இழந்து விழுந்த போது எனக்குத் தகர்ந்துவிட்டது.”

தேவவர்மன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

“மகனே! நீ எதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறாய்?”

“வீழ்த்தவே இயலாது எனத் தாங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் சென்னியை வீழ்த்துவதற்காக வந்திருக்கிறேன் நான்.”

“முட்டாள்.. நான்தான் தெரிவிக்கிறேனே, உனக்குப் புரியவில்லையா” என தேவவர்மனுக்கு முன் சென்று உரக்கக் கத்தியவன், “அவனை வீழ்த்துவதற்காக செல்யுகஸ் நதியைக் கடந்தான். அவனது உடல் மீண்டும் நதியைத் தாண்டி ஆர்யவர்த்தத்திற்குத் திரும்பவில்லை. அவனது எலும்புக்கூடு இன்னும் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில். மகேந்திரனும் , விருகோதரனும் அவனை எதிர்த்தார்கள். விருகோதரனைக் கொன்று தலையைக் கொய்து கையேடு கொண்டு சென்றுவிட்டான். மகேந்திரன் பெண் ஒருத்தியிடம் விரலை இழந்து தோற்றிருக்கிறான்” எனத் தெரிவித்த திதியன் , “எப்பொழுது அவனைத் தேடிச் சென்ற இளவரசர்கள் அனைவரும் இறந்தார்களோ அப்பொழுதே எனக்குள் ஐயம் தோன்றிவிட்டது, சென்னியை வீழ்த்த இயலுமா என்று. எப்பொழுது நமது பெரும்படையில்

அவன் வீரர்களுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டு தாக்காமல் படைக்கு முன் நின்று நம் வீரர்களை எதிர்கொண்டு அழித்தானோ அப்பொழுதே முடிவு செய்துவிட்டேன் அவனை நம்மால் வீழ்த்தவே இயலாது என்று. மனிதர்களால் அவனை வீழ்த்த இயலும் என்ற நம்பிக்கையை நான் எப்பொழுதோ இழந்துவிட்டேன் என் மகனே” எனத் தேறலின் மயக்கத்தில் கூறியவன், “என் மகன்களைக் கொன்ற அவனை நான் உயிரோடுவிடப் போவதில்லை. நிச்சயம் அவனை நான் அழிப்பேன்” எனத் தெரிவித்தவன் சோர்ந்து போய் இருக்கையில் பொத்தென்று அமர்ந்தான் திசியன் .

தந்தைக்கு அருகில் வந்த தேவவர்மன் , “தந்தையே! தங்களை மதுவும், தேறலும் பலவீனமாக மாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. நாளை முதல் குடிப்பதை நிறுத்திவிடுங்கள். தங்களுக்குத் துணையாகப் போரிடுவதற்காகத்தான் நான் வந்திருக்கிறேன்” என திசியனின் கரத்தைப் பற்றித் தெரிவித்தான்.

“குணாளனைப் போன்று ஓடாமல் போர்க் களத்தைத் தேடி நீ வந்திருப்பதில் எனக்குப் பெருமையளிக்கிறது மகனே. இருந்தாலும் மனதிற்குள் அச்சம் திரண்டு கொண்டிருக்கிறது.”

“எதற்காக அச்சம்?”

“அவன் உன்னையும் கொன்றுவிட்டால்?” மாவீரரான திசியனின் விழிகளில் கண்ணீர்த் துளி ஒன்று வழிந்தது.

“எனது வீரத்தின் மீது தங்களுக்கு ஐயம் இருக்கிறதா தந்தையே?”

“நீ மனிதனுடன் மோதப் போகிறாய் என்றால் நிச்சயம் உனக்கு வெற்றிதான்.”

“....”

“ஆனால், நீ எதிர்க்கப் போகும் சென்னி மனிதன் அல்ல. மனிதனும், மிருகமும் கலந்த பேரசரன் அவன். நூறு பேர் அல்ல, ஆயிரம் பேர் ஒரே நேரத்தில் தாக்குதல் தொடுத்தாலும் அவனை வீழ்த்த முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குச் சிறிதும் இல்லை” என திசியன் கூறிக் கொண்டிருந்தே வேளையில், “யார் அங்கே?” என உரக்கக் குரல் எழுப்பினான் தேவவர்மன் .

மோரிய வீரர்கள் சிலர் உடனே அவனை நோக்கி ஓடி வந்தார்கள்.

வந்தவர்களிடம், “இவரது தேறல் மயக்கம் உடனே களைய வேண்டும். ஹ்ரதத்தன் , கிரிகுபத்திரணை அழைத்துவரச் சொல்லி சித்ராஞ்சகரிடம் ஆணையிட்டிருந்தேனே, எங்கே சென்றார் அவர்? உடனே மூவரையும் நான் சந்திக்க வேண்டும். சென்று ஆணையிட்டதாகத் தெரிவியுங்கள்” என உரக்கக் கட்டளையிட்டான் தேவவர்மன் .

வீரர்களில் இருவர் ஒருத்தன் மருத்துவனைத் தேடியும், மற்றொருவன் சித்ராஞ்சகனைத் தேடியும் ஓடலானார்கள் .

அதே வேளையில் அங்கு காவல் இருந்த காவல் வீரன் ஒருவன் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் மாளிகையின் நிழலில் ஊர்ந்து சென்றவன் அனைவரின் பார்வையிலிருந்தும் மறைந்து இந்திரசேனையின் மாளிகையில் வெளிப்பட்டு அவளுக்கு முன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“என்ன செய்தி?” என வினவினாள் இந்திரசேனை.

“தேவவர்மர் வந்திருக்கிறார்” என்ற ஒற்றைத் தகவலை மட்டும் அவளிடம் தெரிவித்துவிட்டு மீண்டும் மாளிகையின் காவலுக்கே சென்று சுவரோடு சுவராக நின்று கொண்டான்.

தேறலைப் பருகியபடி சாய்வு இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டு சிந்திக்கத் தொடங்கினாள் இந்திரசேனை.

அடிக்குறிப்பு :

1. மோரியரின் கொடி மற்றும் இலச்சினைப் பதக்கம் மயில் தான் என்பது பலரது கருத்து. ஏனெனில் மோரிய (மௌரிய) என்ற சொல்லுக்கு மயில் என்றுதான் பொருள்.

04 மோரியப் பேரரசனின் ஆணை

மருத்துவன் தேறல் மயக்க முறிவு மருந்து கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கெல்லாம் மோரிய அரசன் திசியன் சுயநினைவு அடையத் தொடங்கினான். தேறலின் மயக்கம் குறையத் தொடங்கியதும் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தவர் தனக்கு முன் நின்று கொண்டிருந்த மோரியப் படைத்தலைவர்களான சித்ராஞ்சகன், வஜ்ரதத்தன் மற்றும் கிரிகபுத்திரன் நிற்பதைக் கண்டார். அவர்களுக்குப் பின்னால் தேவவர்மனும் நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டவர், “தேவவர்மா, அனைவரையும் எதற்காக வரவழைத்திருக்கிறாய்?” என வினவினார்.

“காரணம் இருக்கிறது தந்தையே” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் மூவரையும் நோக்கி, “மூவேந்தர்களின் தலைவன் சென்னியைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

‘சென்னி’ என்ற பெயரைக் கேட்டதுமே மூவருக்குள்ளும் ஒருவித கலவரம் படரத் தொடங்கியது.

அவர்களின் முகத்தில் வெளிப்படும் பாவனைகளைப் பார்த்தபடியே நின்று கொண்டிருந்த தேவவர்மன், “நம் பகைவன் சென்னியின் பலமே அவனது பெயரைக் கேள்விப்பட்டதுமே நமக்குள் பரவும் அச்ச உணர்வுதான். அவனை நம்மால் வெல்லவே இயலாது என்ற மாயத் தோற்றத்தை அவன் நம்முள் ஆழமாகப் புதைத்துவிட்டான். அந்த உணர்வு நம்மைவிட்டு விலகிச்

செல்லும் வரை அவனை நம்மால் வீழ்த்தவே இயலாது” என உரக்கத் தெரிவித்தான்.

தேவவரமன் கூறியதில் உண்மை இருப்பதை உணர்ந்த மூவரும் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். தேவவரமனும் அமைதியாக இருக்க கிரிகபுத்திரன் , “தசவர்க்கைகளின் துணையுடன் அவரை நான் வேட்டையாடச் சென்றேன் இளவரசே . ஆனால், அவர்தான் எங்களை வேட்டையாடினார். என்னைத் தவிர மற்ற அனைவரும் இறந்துவிட்டார்கள். அப்பொழுது தோன்றிய மரியாதை என்னுள் நிலைத்துவிட்டது. இரவில் உறங்க நினைத்தாலும் கனவில் கூட அவரது வீரச் செயலே மனதில் ஓடுகிறது. என்ன செய்வது?” என வினவினான்.

“சென்னியைக் கண்டு அஞ்சாத ஒரு வீரன் கூடவா நம்மிடம் இல்லை?”

அப்பொழுது மோரிய அரசர் திசியன் , “ஒருவர் இருக்கிறார்” எனக் குறுக்கிட்டு பதில் அளித்தார்.

“யார் தந்தையே?”

அதுவரை இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த திசியன் எழுந்து நின்று, “தேவி இந்திரசே னை” எனப் பதில் அளித்தார்.

“இந்திரசே னையா?”

“ஆம் மகனே.”

“சென்னியின் திட்டத்திற்கு மாற்றுத் திட்டத்தை வகுத்து பாழியைத் கைப்பற்ற முடிந்ததே தேவியின் செயல்பாட்டினால்தான். தேவி மட்டும் நம் படையை வழி நடத்தியிருக்காவிட்டால் நம் படை கரும்பெண்ணை நதிக் கரையிலும், சுஃயாத்ரி மலைத்தொடரிலும் அழிந்திருக்கும்.”

“ஆனால் அவள்தான் சென்னியின் மீது காதல் கொண்டுவிட்டாளே? பாழியைத் கைப்பற்றிவிட்ட வேளையிலும் நம் படை தெற்கு நோக்கிப் புறப்படாமல் இங்கேயே தேங்கியிருப்பதற்குக் காரணம் அவன் மீது கொண்டிருக்கும் காதலைத் தவிர வேறு என்னவாக இருக்கும்?”

“தேவி காதல் கொண்டிருப்பது அவன் மீதும் அவனது நாட்டின் மீதும் அல்ல. அவனது வீரத்தின் மீது. எதிரியானாலும் அவர்களது வீரத்தை மதிப்பது வீரர்களின் மாண்பு. தேவி பெண் என்பதால் ஒரு படி மேலே போய் காதல்

கொண்டுவிட்டார். தேவி அவன் மீது காதல் கொண்டிருந்தாலும் அவனை வீழ்த்துவதற்குத் தகுந்த வேளையை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்.”

“நம் படை சோழ, பாண்டிய, சேர நாட்டின் மீது பாயாமல் இங்கேயே ஓரிடத்தில் நிலைத்திருக்கக் காரணம் என்ன?”

“இந்த அமைதிக்கான காரணத்தை நான் மட்டுமே அறிவேன்.”

“என்ன காரணம்?”

சிறிது நேரம் அமைதியாகக் காணப்பட்ட திசியன் , ”எவருக்கும் தெரியாமல் உதவிப் படை புறப்பட்டு வருவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டார் தேவி” எனத் தெரிவித்தார்.

“உதவிப் படைகளா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான் தேவவர்மன் .

“ஆம்.”

“எங்கிருந்து?”

“கலிங்கத : திலிருந்தும், அவந்தியிலிருந்தும்” எனத் தெரிவித்தவன் அமைதியானான். பிறகு, “மரக்கலப் படை கூட விரைவில் அவந்தியிலிருந்து வந்து சேர்ந்துவிடும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். அதுமட்டுமல்லாமல் ..” எனக் கூறி முடித்தான்.

“வேறு என்ன?”

“போரில் அழிந்த மரக்கலங்கள் அனைத்தும் சரி செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. விரைவில் தயாராகிவிடும்.”

நின்று கொண்டிருந்த மூன்று படைத்தலைவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் முகத்தில் எழுந்த வியப்பினைக் கண்ட தேவவர்மன் , “மூவருக்கும் இச்செய்தி தெரிவிக்கப்படவில்லையா?” என வினவினான்.

“தெரியாது” எனக் கூறாமல் அதற்குத் தகுந்ததைப் போன்று தலையாட்டினார்கள் மூவரும்.

அப்பொழுது திசியன் , “இது எவருக்கும் இதுவரை தெரியப்படுத்தப்படவில்லை மகனே” என்றார்.

“நம் படைத்தலைவர்களுக்குக் கூட எதற்காகத் தெரிவிக்கப்படவில்லை தந்தையே?”

“நம் திட்டம் தொடக்கத்திலேயே சிதைக்கப்பட்டதற்குக் காரணம் ருத்ரதாமன் குடித்துவிட்டு கணிகை ஒருத்தியிடம் உளறிக் கொட்டியதுதான். அதைப் போன்ற தவறு இனியும் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான். இந்திரசேனை தேவி எந்தக் கட்டளையைப் பிறப்பித்தாலும் அது என்னிடம் விவாதிக்கப்பட்ட பிறகே பிறப்பிக்கப்படுகிறது. தன்னிச்சையாக எந்த முடிவையும் தேவி எடுக்கவில்லை” என திசியன் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அந்த ஆலோசனை அறைக்குள் நுழைந்த ¹ துளு நாட்டின் அரசன் அஃதை மகன் இளங்கோசன்ன், “அரசர் கூறுவதில் உண்மை இருக்கிறது இளவரசே . துளு நாட்டுக் கன்னிகளின் அழகிலும், தேறலின் மயக்கத்திலும் மோரியர்தன் எளிதில் மயங்கிவிடுகிறார்கள். சென்னியின் ஒற்றர்கள் நம் அறையைக் கூட வேவு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. ஆதலால், சில அதிமுக்கிய செய்திகளையும், உரையாடல்களையும் மிகுந்த கவனமாக நாம் மற்றவர்க்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தபடியே தேவவர்மனுக்கு முன் வந்து நின்றவன் ஒத்த வீரர்களுக்கு வழங்கும் மரியாதையைப் போன்று இடையூரையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வாளினைக் கையில் எடுத்து மார்பில் வைத்து மரியாதை செலுத்தினான்.

தனது தலையைத் தாழ்த்திய தேவவர்மனும் பதில் மரியாதை செலுத்தினான்.

அப்பொழுது திசியனை நோக்கிய தேவவர்மன், “துளு நாட்டின் அரசரை நான்தான் விவாதத்திற்கு வர வேண்டும் என்று வேண்டி செய்தி அனுப்பினேன்” எனத் தெரிவித்தான். தேவவர்மன் அஃதை மகன் இளங்கோசனை நோக்கி மரியாதையாக வார்த்தையை வெளிப்படுத்துவதை அனைவரும் கவனித்தார்கள்.

அப்பொழுது தேவவர்மன் , “நான் பாழிக்கு சற்று முன்தான் வந்து சேர்ந்தேன் என்று அனைவரும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நான் பாழிக்கு வந்து ஒரு கிழமை காலம் ஆகிறது. வந்த பிறகுதான் தெரிந்து கொண்டேன் இளங்கோசர் நமக்குச் செய்த நன்மையை. அவர் மட்டும் இல்லையென்றால் நமது படை நன்னன் வேண்மானால் அழிக்கப்பட்டிருக்கும். நம்மால் பாழியையும் கைப்பற்றியிருக்க முடியாது. தெற்கே நமக்கு உற்ற

துணையாக இருக்கிறவர். இனியும் இருக்கப் போகிறவர். அதுமட்டும் அல்லாமல் தென்னகத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் அறிந்தவர். தென்னகத்தில் நமக்கிருக்கும் ஒரே நம்பிக்கை இவர் மட்டுமே. இனி இவர் நமது அனைத்து அதிமுக்கிய ஆலோசனையிலும் பங்கெடுப்பார்” எனத் தெரிவித்தான்.

பிறகு, சித்ராஞ்சகன் , கிரிகுபத்திரன் மற்றும் வஜ்ரத த்தனை நோக்கிய தேவவர்மன் , “இனி உங்களிடம் பொறுப்பினை ஒப்படைப்பதில் எந்தவித பயனும் இருக்கப் போவதில்லை” எனக் கூறினான்.

மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“ஆமாம், மூவரும் படையை வழிநடத்தும் வரை சென்னியையும் , அவனது படையையும் நம்மால் வீழ்த்தவே இயலாது.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் கோபம் கொண்ட சித்ராஞ்சகன் , “என்ன இளவரசே கூறுகிறீர்கள்? வார்த்தையைக் கவனமாகக் கையாளவும்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான்.

“வார்த்தையை மட்டும் அல்ல சித்ராஞ்சகரே , எடுக்கும் முடிவுகளையும் இனி நாம் கவனமாகத்தான் கையாள வேண்டும். ஆதலால்தான் தெரிவிக்கிறேன். இல்லையேல் எஞ்சிய படைகள் அனைத்தும் அழிந்து போய்விடும்.”

“இந்தப் போரில் நாங்கள் இழந்தது அதிகம். நான் எனது மகனை இழந்திருக்கிறேன்.”

“மகனை இழந்திருக்கிறீர்கள். ஆனால், மகனைக் கொன்றவன் மீதே தங்களது மகள் காதல் கொண்டிருக்கிறாளே? உங்களால் என்ன செய்ய முடிந்தது?”

“அது.. அது.. அது..”

“பதில் கூறுங்கள் சித்ராஞ்சகரே .”

“தேவி இந்திரசேனையின் குறுக்கீடு இருக்கிறது இந்த விவகாரத்தில். ஆதலால்தான் என்னால் எந்த முடிவையும் எடுக்க முடிவதில்லை.”

“தேவியின் குறுக்கீடு இல்லாதிருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்கள்?”

“அவளை வெட்டிக் கொன்று வீசியிருப்பேன் என்றோ?”

அவ்விடத்தில் நீடித்த அமைதி நிலவியது. அப்பொழுது, “தாங்கள் மூவருமே மாவீரர்கள் என்பதை அறிவேன் நான். ஆனால், தங்கள் மூவரின் மனதிலும் எந்த அளவுக்குப் பழி வாங்க வேண்டும் என்ற உத்வேகம் இருக்கிறதோ அத்துடன் அச்ச உணர்வும் சேர்ந்து கிடக்கிறது. அச்ச உணர்வைத் தூக்கி எரியாத வரை நம்மால் சென்னியையும் அவனது படையையும் வீழ்த்தவே இயலாது.”

தேவவர்மன் தெரிவித்ததில் இருக்கும் உண்மையை மூவரும் அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தார்கள்.

அங்கு நின்றவர்கள் அனைவரையும் நோக்கிய தேவவர்மன் , “படையைச் செலுத்துபவர்கள் அச்சத்தில் சிக்கிக் கிடக்கிறீர்கள். அனைவரையும் வழிநடத்துபவள் காதலில் சிக்கிக் கிடக்கிறாள். நம்மால் எப்படி நம் எதிரிகளை வீழ்த்தி வெற்றியைப் பெற இயலும்?”

அங்குப் பெருத்த அமைதி நிலவியது.

“ஆதலால் நான் ஒரு முடிவெடுத்திருக்கிறேன்.”

“என்ன முடிவு?” என வினவினான் திசியன் .

“இனி படையை நான்தான் வழி நடத்தப் போகிறேன். எனது கட்டளையை நிறைவேற்ற மூன்று முதன்மைப் படைத்தலைவர்களையும் என்னுடன் அழைத்து வந்திருக்கிறேன்.”

“அப்படியெனில் கிரிகபுத்திரன் , சித்ராஞ்சகன் மற்றும் வஜ்ரதத்தன் ?”

“மூவரும் நம் படையுடன் இருப்பார்கள். ஏனெனில் மூவருக்குமே படையில் நீடிக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. மூவருமே பெருத்த இழப்புகளைச் சந்தித்திருக்கிறார்கள். இவர்களுடன் நான் அழைத்து வந்திருப்பவர்களும் சேர்ந்து படையை வழி நடத்துவார்கள்.”

“யார் அவர்கள்?”

“சென்னியைப் பற்றி அறியாதவர்கள். அச்சம் என்பதையே உணராதவர்கள்.”

“மூவரும் யார் என்று வினவினேன் நான்.”

“உடன்பிறந்த படைத்தலைவர்களான வசுசேனன் , விசுவசேனன் , அசுவசேனன் ஆகியோர்.”

“மூவரும் காமரூபத்தில் போர் புரிந்தவர்கள் அல்லவா?”

“ஆமாம் தந்தையே.”

“காமரூபப் போர்?”

“அது முடிந்துவிட்டது. பிறகே நான் இங்கு புறப்பட்டு வந்தேன்.”

அங்கு நீடித்த அமைதி நிலவியது. கிரிகா, சித்ராஞ்சுகன் மற்றும் ஹஜ்ரதத்தன் ஆகியோர் புறக்கணிக்கப்படுவதை திசியனும் , அஃதை மகன் இளங்கோசு னும் விரும்பாமல் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அனைவரின் எண்ண ஓட்டத்தையும் அறிந்து கொண்ட தேவவரமன் , “நான் மூவரையும் புறக்கணிக்கிறேன் என்று நினைக்க வேண்டாம். மூவரும் தமிழ்ப் படைகளுடன் போரிட்டிருக்கிறீர்கள். எம்மைவிடவும் தாங்கள்தான் அவர்களைப் பற்றி அறிவீர்கள். ஆதலால் மூவரது சேவையும் நம் படை வெற்றிக்குத் தேவை. உங்களுடன் மூவரும் சேர்ந்து பணி புரிவார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது கிரிகபுத்திரன் , “நன்றி இளவரசே ! எனது தந்தையை அவர்கள் கொன்றிருக்கிறார்கள். சென்னியின் வீரத்தின் மீது மரியாதை கொண்டிருந்தாலும் அவரது தலையைக் கொய்வேன் என்று நான் வெஞ்சினம் உரைத்திருக்கிறேன்” என்றான்.

அவ்விடத்தில் சற்று நேரம் அமைதி நிலவியது. அப்பொழுது தேவவரமன் , “வரும் வழியில் இறந்து போன சாருமித்திரனின் மெய்க்காவல் படைத்தலைவன் உருத்திரணைச் சந்தித்தேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“உருத்திரனா ?” என வினவினான் கிரிகபுத்திரன் .

“ஆமாம்.”

“அவன், நமது அரசுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்ய முயற்சித்தவன்.”

“இப்பொழுது அவன் அப்படிப்பட்ட மனநிலையில் இல்லை. அவனுக்குத் தேவை ஒன்றே ஒன்றுதான்.”

“என்ன அவனுக்குத் தேவை?”

“தகுந்த காலம் வரும் வேளையில் அனைவரும் அறிந்து கொள்வீர்கள்.”

“மகனே, நீ அத்துமீறி செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய். சாருமித்திரன் விருகோதரனைக் கொலை செய்ய முயற்சி செய்தவன். அன்று மட்டும் நாடோடி ஒருவன் வந்து உதவாவிட்டால் அவனைக் கலிங்க வீரர்கள் கொன்றிருப்பார்கள். அனைத்திற்கும் காரணம் சாருமித்திரன்தான் .”

“அது பழைய கதை தந்தையே. சாருமித்திரன் இறந்துவிட்டான். இனி அவனைப் பற்றிப் பேசுவதில் எந்தவித பயனும் இல்லை. சாருமித்திரனின் தலைமையில் திரண்டிருந்த புரட்சிப் படை எப்பொழுதோ நம்முடன் சேர்ந்துவிட்டது. அவர்களின் தலைவன் எனது கட்டளையைக் கேட்டு நடக்க ஆயத்தமாக இருக்கிறான்.”

“நீ அத்துமீறி நடக்கத் துணிந்திருக்கிறாய்” என மீண்டும் கோபத்துடன் தெரிவித்தார் திசியன் .

“இல்லை. என் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டே நான் செயல்படுகிறேன்.”

“அதிகாரமா?”

“ஆமாம்.”

“உனக்கு அதிகாரத்தை அளித்தது யார்?”

“மௌரியப் பேரரசின் பேரரசர்” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் தான் கொண்டு வந்திருந்த ஓலை ஒன்றை எடுத்து திசியனிடம் அளித்தான். விளக்கு ஒன்றைக் கொண்டு வரச் சொல்லி ஓலையில் இருந்ததை படிக்கத் தொடங்கினார் திசியர் .

அப்பொழுது தேவவர்மன் , “பேரரசரின் ஆணைப்படி தமிழகப் படையெடுப்பை இனி நான்தான் மேற்கொள் எப் போகிறேன். அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் இனி மேற்கொள் எப் போவது நான்தான். நாம் நமது இளவரசர்களையும், வீரர்களையும் இழந்தது போதும். எனது தமையன் விருகோதரனின் தலையைக் கொய்து கொன்ற சென்னியின் தலையையும் அப்படியே கொய்து பாடலி கொண்டு செல்வேன். குறுக்கே யார் வந்தாலும் அதே கதிதான்” என முழக்கமிட்டான்.

“படையை வழிநடத்திக் கொண்டிருப்பது இந்திரசேனை தேவி அல்லவா. தேவி இருக்கையில் உன்னை எதற்காகப் பேரரசர் அனுப்பி வைத்தார்? ஒரே உரையில் இரண்டு வாட்களா ?”

“ஒரு உரையில் ஒரு வாஸ்தான் எப்பொழுதும் இருக்கும் தந்தையே.”

மீண்டும் அமர்ந்திருந்த ஆசனத்திலிருந்து எழுந்த திசியன் , “ஒரு உரையில் ஒரு வாஸ்தானா? உன் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள் தேவவரமா ” எனக் கூவினார்.

“பேரரசரின் ஆணையை என்னால் மீற இயலாது தந்தையே.”

“பேரரசரின் ஆணையா?”

“ஆம்.”

“அவரது ஆணை என்ன?”

இடையில் மறைத்துக் கொண்டு வந்திருந்த மற்றொரு ஓலையை எடுத்து திசியனிடம் நீட்டினான்.

அதைப் படிக்கப் படிக்க திசியனின் கரம் இரண்டும் நடுங்கத் தொடங்கியது. ஓலையையே நெடுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு, “பேரரசர் இந்த ஓலையை உன்னிடம் நேரடியாக அளித்தாரா?” என வினவினான்.

“இல்லை தந்தையே. இந்த இரண்டு ஓலைகளையும் பேரரசர் சிற்றன்னை திஷ்யரக்சா மூலம் எனக்கு அளித்தார்.”

“இதில் சூழ்ச்சி இருக்கிறதோ என்ற சந்தேகம் எனக்குத் தோன்றுகிறது தேவவரமா .”

“என்ன சூழ்ச்சி?”

“தேவி இந்திரசேனை மோரியப் பேரரசின் பட்டத்து இளவரசியாக அமரப் போகிறவர்.”

“அதுதான் இனி இல்லை என்று ஆகிவிட்டதே தந்தையே. அவள் என்று சென்னி மீது காதல் கொண்டாளோ அன்றே அந்த அனைத்தும் முடிந்துவிட்டது. பேரரசரும், நம் முதன்மை அமைச்சர் ராஜகுப்தரும் கடும் கோபத்தில் இருக்கிறார்கள்.”

“தேவி சென்னி மீது காதல் கொண்டாலும் இன்னும் அவர் நமது நாட்டிற்காகத்தான் உழைக்கிறார்.”

“தந்தையே, தங்களது வாழ்வில் பல பெண்களைக் கடந்து வந்திருப்பீர்கள். அவர்களில் ஒருவராவது கொண்ட எண்ணத்தில் உறுதியுடன்

கடைசி வரை மாறுபடாமல் இருந்திருக்கிறார்களா? இப்பொழுது அந்தப்புரப் பெண்களுடன் தங்களது வாழ்க்கைக் கழிந்து கொண்டிருந்தாலும், இளம் வயதில் ஒரு பெண்ணையாவது காதலித்திருப்பீர்கள். அவர்களின் எண்ணம் காலத்திற்கு ஏற்ப எப்படி, எந்த நிலையில் மாறும் என்பதை உணர்ந்திருப்பீர்கள். பெண்கள் எப்பொழுதுமே நிலையற்ற மனதைக் கொண்டிருப்பவர்கள். அவர்களின் மனம் எப்பொழுது, எப்படி, எந்த நிலையில் மாறும் என்பதை எவராலும் யூகிக்க இயலாது. இந்திரசேனையின் பாட்டன் சாணக்கியர் கூட 'ஒரு நாளும் பெண்களை முழுவதும் நம்பாதே' என்று கூறியிருக்கிறார். முக்கியப் பொறுப்புகளில் பெண்களை நியமிக்க வேண்டாம் என்றும் தெரிவித்திருக்கிறார். சாணக்கியரின் வழியில் வந்தவள் என்பதற்காக இந்திரசேனையை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா என்ன?"

அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். தேவவர்மன் , “கடந்த காலங்களில் பெண்களின் மூலம் ஏற்பட்ட துரோகங்களையும், அரசியல் மாற்றங்களையும் தாங்கள் நன்கு அறிவீர்கள். நம் பட்டத்து இளவரசர் குணாளனை மணமுடிக்க வேண்டியவள் சென்னியைக் காதலனாக ஏற்றுக் கொண்டு தன்னையே இழந்திருக்கிறாள். இன்று தன்னை இழந்தவள் நாளை அவனுக்காக நமது நாட்டையும் இழக்கத் துணியமாட்டாள் என்பதற்கு என்ன நிச்சயம் இருக்கிறது?” என வினவினான்.

பதில் கேள்வி எழுப்ப இயலாதபடி அனைவரும் காணப்பட்டார்கள்.

“சிற்றன்னை இந்த ஓலையை என்னிடம் அளிக்கையில் பேரரசரும் அருகில்தான் இருந்தார். அந்த ஓலையை நன்கு பாருங்கள். பேரரசரின் தனிப்பட்ட இலச்சினை முத்திரையும் முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தரின் இலச்சினை முத்திரையும் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்திரசேனையின் மனமாற்றத்தை ஒருவராலுமே ஏற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை. இந்திரசேனையின் துரோகமே அவளது முடிவைத் தேடித் தந்திருக்கிறது.”

“தென்னகத்தை அழித்துத் தீக்கிரையாக்க வேண்டும் என்ற வேட்கையுடன் இருக்கும் தேவி இந்திரசேனையிடம் இந்தத் தகவலை எப்படிக் கூறுவது?”

அப்பொழுது சித்ராஞ்சகன் , “ஓலையில் என்ன இளவரசே எழுதியிருக்கிறது? அதை என்னிடம் அளியுங்கள்” என வாங்கி ஓலையை

அனைவரும் கேட்குபடி படிக்கலானார் .

“மௌரிய பேரரசின மாண்பிறகு களங்கம் ஏற்படுத்தியிருக்கும் இந்திரசேனையின் தலையைக் கொய்துவிடுங்கள் . பொதுமக்கள் முன்னிலையில் தண்டனை நிறைவேற்றப் பட்டும் . தமிழகம் முழுவதும் வெற்றிகொள்ளப் பட்டுவிட்டது எனும் வெற்றிச் செய்தி அல்லாது வேறு ஏததச் செய்தியை எவன் கொண்டு வந்தாலும் அவனது தலை துண்டாக்கப்படும் ” என்று உரக்கப் படித்தவர் இலச்சினை முத்திரையையும் நன்கு சோதித்தார்.

அவரால் அந்தக் கட்டளையை ஏற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை. “நாம் அனைவரையும்விடவும் கல்வியிலும், மருத்துவத்திலும், போர்க் கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர் தேவி இந்திரசேனை. பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டார் என்பதற்காக நாம் தேவியைக் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது. தேவியின் சேவை நிச்சயம் நமக்குத் தேவைப்படும். மௌரியப் படைக்குத் தலைமை தாங்கி வந்த குணாளர். இந்நேரம் தென்னக இளவரசியின் மீது காதல் கொண்டிருந்தால் இந்நேரம் அதை நாம் எதிர்த்திருப்போமே? கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக இன்று அவரைக் கொன்றுவிட்டு நாளை நாம் வருத்தப்படக் கூடாது இளவரசே . ஒருமுறை நன்கு சிந்தித்துப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என வேண்டினார் சித்ராஞ்சகர் .

“அடிமைத் தனத்திலிருந்து அனைவருக்குமே விடுபட ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்” எனத் தெரிவித்த அஃதை மகன் இளங்கோசன் சித்ராஞ்சகரை. நோக்கி, “இன்று ஏழில்மலைக்கு அருகில் வெளிப்பட்ட இரும்பிடர்த்தலையன் நம் வீரர்களைக் கொன்றுவிட்டு சித்திரக்கன்னியை தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றுவிட்டான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன துணிச்சல் அவனுக்கு?”

“அப்பொழுது உடன் இந்திரசேனை தேவியும் இருந்திருக்கிறார்.”

அப்பொழுதும் அங்கு அமைதி நிலவியது.

“எனக்கு அவமானமாக இருக்கிறது. நம் வீரர்கள் அனைவரும் பாழியைச் சுற்றிலும் காவல் இருக்கையில் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு தனது காதலியை அவன் தூக்கிச் சென்றிருக்கிறான். அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தியே ஆக வேண்டும்.”

“போருக்கான ஆயத்தப் பணிகளைத் தொடங்குங்கள் கோசர், அரசே!”

“வந்து சேர வேண்டிய துணைப் படைகளும், ஆயுதங்களும் வந்து சேரட்டும். அதற்கு முன் என்னிடம் ஒரு தீர்க்கப்படாத கணக்கு இருக்கிறது. அதை நான் நிறைவேற்றத் தொடங்கினால் பிடர்த்தலையன் அல்லது அன்னி மிஞிலியன் தானாக நம்மிடம் வந்து சிக்கிக் கொள்வார்கள். அதன் துணையாகப் பொதுமக்கள் முன்னிலையில் நிறைவேற்ற வேண்டிய பேரரசரின் கட்டளையையும் நிறைவேற்றிவிடுவோம்.”

“நல்லது.”

“அதுவரை நம் திட்டம் நமக்குள் இருக்கட்டும்.”

அப்பொழுது திதியன் , “தேவி இந்திரசேனைக்கு படைத்தலைவர்கள் மட்டுமல்லாது வீரர்கள் தரப்பிலும் ஆதரவு அதிகம். திடீரென்று நாம் தண்டனையை நிறைவேற்றினாலோ அல்லது தேவியை எதிர்க்கத் துணிந்திருக்கிறோம் என்று எண்ணினாலோ பெரும் கலகம் நிச்சயம் ஏற்படும். அதை எப்படி எதிர்கொள்வது?” என வினவினார்.

“என்னிடம் ஒரு திட்டம் இருக்கிறது?” எனத் தெரிவித்தான் அஃதைமகன் இளங்கோசன்.

“என்ன திட்டம் இளங்கோசர் ரே?”

“முதலில் தேவி இந்திரசேனையைக் குற்றவாளியாக்குவோம். நம் வீரர்களே தேவியின் மீது வாளினை எறிந்து கொன்றுவிடுவார்கள்.”

“அதை எப்படி நிறைவேற்றுவது?”

“அந்தப் பணியையும், அதற்கான சூழலையும் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” எனத் தெரிவித்த இளங்கோசன், “முகக்கோட்டுக் கிழாரே .. உள்ளே வாருங்கள்” எனச் சற்று உரக்க அழைத்தான்.

இளங்கோசன் இன் மெய்க்காவல் தலைவனான முகக்கோட்டு கிழார், வேகமாக வந்தார்.

முகக்கோட்டு கிழாரிடம் , “பொழுது விடிந்த முதல் பொழுதில் கோசர், பெருமகனார், அஃதையால் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு நன்னன் வேண்மானால் விடுவிக்கப்பட்ட அன்னி மிஞிலியனின் தந்தையைக் கைது செய்து இழுத்து வாருங்கள். மறுவிசாரணை செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. காலையில் கூடப்

போகும் அரசவையில் அவன் குற்றவாளியாக நிற்க வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு அரசே!” எனத் தெரிவித்த முகக்கோட்டு கிழார் அங்கிருந்து அப்பொழுதே விடுபட்டுச் செல்லலானார் .

அவர் விடுபட்டுச் செல்வதைப் பார்த்த தேவவர்மன் , “முகக்கோட்டு கிழார் ..!” என வியப்புடன் வினவினான்.

“ஆமாம். நன்னன் வேண்மானுடன் நடந்த போரில் என்னைக் காப்பதற்கு இவர் தன்னுயிரை இழக்கத் துணிகையில் வாளினால் முகத்தில் தாக்கப்பட்டார். அவரது வீரத்தின் பயனாக அவருக்கு எந்த ஆபத்தும் எழவில்லை. ஆனால், அவரது வீரத்தை உலகத்தார் அறிவதற்கு வசதியாக முகத்தில் நீண்ட கோட்டுத் தழும்பு மாறாமல் நின்றுவிட்டது. ஆதலால்தான் அவரை முகக்கோட்டு கிழார் என்று பெருமையுடன் அழைக்கிறேன்.”

“அவரது முழுப் பெயர்?”

“முகக்கோட்டு நன்னாகையார். கிழார். ” எனத் தெரிவித்த இளங்கோசன், திசியனை நோக்கி, “இது தீர்க்கப்படாத கணக்கு மோரிய அரசே. ஆநிறைகளை மேய்க்கும் அந்த இடையன் மீது கைவைத்தால் அன்னி மிஞ்லியனும் , இரும்பிடர்த்தலையனும் துடிதுடித்து வெளிப்படுவார்கள். நடக்க வேண்டியதை இனி நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். மறைந்திருந்து நமக்கு இடையூறாகத் தொல்லைகளை அளிக்கும் நம் எதிரிகளையும் அழிக்கலாம். அதேவேளையில் பேரரசரின் கட்டளையையும் நிறைவேற்றலாம்” என அவன் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் இந்திரசே னை அவர்களின் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அப்பொழுது இந்திரசே னையை எதிர்பார்த்திராத அனைவரும் ஒருகணம் உள்ளுக்குள் நடுநடுங்கினார்கள். ஒருவரை ஒருவர் அச்சத்துடன் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

இந்திரசே னை சித்ராஞ்சகனை நோக்கி, “சித்ராஞ்சகரே ! மோரியப் பேரரசின் இளவரசர் தேவவர்மர். வந்திருக்கிறார். பாழி இந்நேரம் விழாக்கோலம் பூண்டிருக்க வேண்டாமா? இதுதான் இளவரசரை வரவேற்கும் முறையா?” என வினவினாள்.

“தேவி.. அது.. அது..” என தித்ராஞ்சகன் வார்த்தை வெளிவராமல் தடுமாறியவர் மிடறு விழுங்கினார். அவரது முகத்தில் ஓரிரு வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின.

அவரது முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் உடனே தோன்றிவிட்டதைக் கவனித்த இந்திரசேனை தேவவரமனை நோக்கி, “தேவவரமா ! நான்கு நாட்களுக்கு முன்னே உனது வருகையைப் பற்றி நான் அறிந்து கொண்டேன். நீயாகவே உன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாததால் நானும் அதைப் பற்றி எவருக்கும் தெரிவிக்கவில்லை. போரில் திராணியில்லாமல் இறந்து போன மற்ற இளவரசர்களைப் போன்று நீ இருக்கமாட்டாய் என்பது எனது நம்பிக்கை. உன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுமுன் நம் வீரர்களின் மனநிலையைப் பற்றி அறிய வேண்டும் என நினைத்துக் களமாடிய வேளையிலேயே நீ வெற்றியை நோக்கி பயணிக்கத் தொடங்கிவிட்டாய். எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தாள் இந்திரசேனை.

எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்குகளுக்கு முன் தானாக வந்து சேர்வாள் என்று கனவிலும் நினைத்துப் பார்த்திராத இந்திரசேனை தேவதையென பேரழகுடன் நின்று கொண்டிருந்ததைக் கண்டு கலங்கிப் போய் நின்றான். அதிலும் அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் இவளுக்குத் தெரியாமல் மோரியர்கள் மூச்சு கூடவிட முடியாது போலிருக்கிறதே எனக் கவலையுடன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

இந்திரசேனையும் அவனது கண்களையே தனது விழிகளைப் பெயர்க்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது விழிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவவரமன் தன்னிச்சையாகச் சென்று அவளுக்கு முன் மண்டியிட்டான். பிறகு அவளிடம், “தங்களை இந்த இரவு வேளையில் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம் என்று எண்ணித்தான் தகவல் தெரிவிக்காமல் விட்டுவிட்டேன் தேவி. மற்றபடி எனது செயலில் எந்தவித உள்நோக்கமும் இல்லை. காலையிலேயே முதல் வேலையாகத் தங்களை வந்து சந்திக்கலாம் என்று திட்டம் வகுத்திருந்தேன். தாங்களே வந்துவிட்டீர்கள். என் மீது தாங்கள் கொண்டிருக்கும் அக்கறை என்னை மேன்மையானவனாக உணர வைக்கிறது தேவி. தாங்கள் நலம்தானே?” என வினவினாள்.

“நம் படைத்தலைவர்களும், நம் அரசர் திசியரும் இருக்க எனது நலனுக்கு என்ன குறைச்சல் ஏற்பட்டுவிடப் போகிறது? துணைக்கு நீ வேறு வந்துவிட்டாய். என் பலம் இப்பொழுது கூடியிருக்கிறது. என் எண்ணங்களுக்குத் தகுந்த ஆலோசனைகளை வழங்குபவன் நீ. நீ வந்ததில் எனக்கு மகிழ்ச்சியே தேவவர்மா . நம் இளவரசர்களைக் கொன்ற சென்னியையும் , அவனது படைத்தலைவர்களையும் போரில் கொன்று அனைவரின் தலையையும் பாழிக்கோட்டையில் நட்டுவைக்கப் போகிறேன். தகுந்த வேளைக்காகக் காத்திருக்கிறேன் தேவவர்மா . ஒட்டுமொத்த தமிழகத்தையும் அழித்துத் தீக்கிரையாக்க வேண்டும். தமிழகத்தின் பெண்களும், குழந்தைகளும் அலறும் சத்தம் என் செவிகளை நிறைக்க வேண்டும். பாரதவரசும் முழுவதும் நம் பேரரசர் அசோகவர்த்தரின் காலடியில் விழ வேண்டும். என் கனவு, லட்சியம் எல்லாமே அதுதான். கட்டளைக்காகக் காத்திருங்கள்” எனத் தெரிவித்தவள் தேவவர்மனை நோக்கி, “நெடுந்தொலைவு பயணம் செய்து வந்திருக்கிறாய். கடந்த சில நாட்களாகப் பாழியில் வேறு அலைந்திருக்கிறாய். நீ ஓய்வெடுத்துக் கொள். உன்னிடம் நிறைய விவாதிக்க வேண்டி இருக்கிறது. நிறையப் பேசுவோம்” எனத் தெரிவித்தவள் சித்ராஞ்சகனை நோக்கி, “சித்திரக்கன்னியை அடுத்த சில நாட்களுக்குத் தேட வேண்டாம் சித்ராஞ்சகரே . அவள் செல்ல வேண்டிய இடத்திற்குச் சென்றிருக்கிறாள்” எனத் தெரிவித்தவள் அவரது பதிலை எதிர்பார்க்காமல் திரும்பிச் செல்லலானாள் .

அவள் செல்வதையே அனைவரும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அஃதை மகன் இளங்கோசன், “இந்திரசேனை தேவியைப் பார்த்த உடனே காலில் விழுபவர்களை எண்ணி தேவியையே கொல்ல எப்படி திட்டம் தீட்டுவது? இவர்களை நம்பலாமா?” என்று தனக்குத்தானே முனகினான்.

அதே நேரம் சித்ராஞ்சகன் உரத்தக் குரலில், “என் குல எதிரி பிடர்த்தலையனுடன் சுற்றும் என் மகளை நான் வெறுக்கிறேன். அவளைக் கொன்று போட்டுவிடலாம் எனக் கூடத் தோன்றுகிறது. இந்திரசேனை தேவிக்காகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான்.

அங்கு நீண்ட அமைதி நிலவியது. ஒருவர் கூட மற்றவர் முகத்தைப் பார்க்காமல் தரையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அதற்குப் பிறகு ஒருவர் கூட ஒரு வார்த்தையையும் பேசவில்லை. அமைதியாக அனைவரும் அவரவர் மாளிகையை நோக்கிச் செல்லலானார்கள் . மாளிகையைவிட்டு வெளியேறிய பிறகு வஜ்ரதத்தன் கிரிகா வை நோக்கி, “முப்பொழுதும் நம் படையின் வெற்றியை மட்டுமே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் தேவிக்கு நாம் செய்யப் போவது பெரிய துரோகம்” எனத் தெரிவித்தான்.

கிரிகுபுத்திரன் எந்தப் பதிலையும் தெரிவிக்காமல் அமைதியாகச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

வஜ்ரதத்தன் கிரிகுபுத்திரனைப் பற்றி நன்கு அறிவான். கிரிகுபுத்திரன் பேரரசனின் தலைச் சிறந்த அடிமை என்பதை. உனது தலையை நீயே வெட்டிக்கொள் என்று பேரரசிடமிருந்து கட்டளை வரப்பெற்றால் அடுத்தகணமே அவன் தனது தலையைக் கொய்து கொள்வான் என்பதை அறிந்தவர்தான் வஜ்ரதத்தன் . அனைவரைப் பற்றியும் அவர் அறிந்திருந்தாலும் மனதில் தோன்றியதை அவர் கிரிகுபுத்திரனிடம் வெளிப்படுத்தவே செய்தார்.

அனைவரும் ஒருவித இறுக்கத்துடனே தனது மாளிகையை நோக்கிச் செல்லலானார்கள் . பேரரசரையும், அவரது கட்டளையையும் எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை கூட பேச இயலாது என்பதை அறிந்தவர்கள் இந்திரசேனையை எண்ணி வருத்தத்துடனும், குற்ற உணர்ச்சியுடனும் செல்லலானார்கள் .

குழப்பமான மனநிலையில் வஜ்ரதத்தன் தனக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த மாளிகைக்குள் நுழைந்தார். அப்பொழுது, “தேவவர்மனுடன் இவ்வளவு நேரம் அப்படி என்ன இரகசியமாக விவாதித்துவிட்டுத் திரும்புகிறீர்கள் வஜ்ரதத்தரே?” என எழுந்த குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான்.

அங்கே மாளிகையின் முகப்புப் பகுதியில் காணப்பட்ட இருக்கையில் இந்திரசே னை அமர்ந்திருந்தாள்.

“தேவி..” என மிடறு விழுங்கியபடி அழைத்தார் வஜ்ரதத்தன் .

“தங்களிடம்தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன் வஜ்ரதத்தரே..”

வஜ்ரதத்தன் எந்தப் பதிலையும் தெரிவிக்காமல் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“காந்தாரத்தில் நம்மை எதிர்க்கத் துணிந்த எதிரிகளைக் கொன்று வீழ்த்தியவன்; கோட்டைகளைக் கைப்பற்றுவதில் அசகாய தேவன். தனது மகன் கொல்லப்பட்ட பிறகும் வீரத்துடன் புறப்பட்டு வந்து பாழியை வீழ்த்திய மாவீரன். தலைமுடி நரைக்கத் தொடங்கிய பிறகும் சித்திரக்கன்னியைப் பெண்கேட்ட ஆண்மகன். இப்பொழுது எனக்கு முன் பேச்சுற்று நிற்பதை என்னால் காணச் சகிக்கவில்லை. வஜ்ரத த்தா, உண்மையை இப்பொழுது சொல்லப் போகிறாயா? இல்லையா?”

அவள் கூறியதைக் கேட்டதுமே உடனே அவளுக்கு முன் மண்டியிட்டான் வஜ்ரதத்தன் . பிறகு, “என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் தேவி” எனத் தெரிவித்தான்.

“எதற்காக மன்னிப்பு?”

“அந்த ஆலோசனை தங்களுக்குத் தெரியாமல் கூட்டப்பட்டது என்பதே எனக்குத் தெரியாது.”

“என்ன பேசிக் கொண்டீர்கள் என்று வினவினேன் நான்?”

“இனி படைக்குத் தலைமை தாங்கப் போவது தேவவரமர்தான் என்று பேரரசர் அறிவித்திருக்கிறார்.”

“இதில் எனக்கு மகிழ்ச்சிதானே. கலிங்கப் - போரைக் கூட நான் குணாளரின் தலைமையிலும், கரும்பெண்ணை நதிக்கரைப் போரை திசியரின் தலைமையில்தானே நடத்தினேன். தேவவரமன் வந்ததில் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சிதான்.”

வஜ்ரதத்தன் மண்டியிட்ட நிலையிலேயே அமர்ந்திருந்தான். அவள் அவனை எழச் சொல்லியிருக்கவில்லை. வஜ்ரதத்தன் மண்டியிட்டிருக்க அமர்ந்திருந்த ஆசனத்திலிருந்த எழுந்த இந்திரசேனை, “நீ எதையோ மறைக்கிறாய் என்று எனது அறிவு எனக்குத் தெரிவிக்கிறது வஜ்ரத த்தா. என்னைக் கண்ட வேளையில் அனைவரது முக பாவனைகளே சரி இல்லை. அந்தக் குளிர்ந்த அறையிலும் என்னைக் கண்ட பிறகு சித்ராஞ்சகருக்கு வியர்த்து ஊற்ற ஆரம்பித்துவிட்டது. அவரது உடலில் மெல்லிய நடுக்கத்தைக் கண்டேன். என்ன செய்தி?” என வினவினாள்.

“தேவி..”

“சொல் வஜ்ரத த்தா.”

“தாங்கள் மூவேந்தர் படைகளின் தலைவன், சோழ இளவரசனான சென்னியின் மீது கொண்டிருக்கும் காதல் பேரரசருக்குத் தெரிந்து போய்விட்டது.”

“இது எனது தனிப்பட்ட எண்ணம். இதில் தலையிட எவனுக்கும் உரிமை இல்லை.”

“தாங்கள் மௌரியப் பேரரசி ன் பட்டத்து இளவரசியாக அறிவிக்கப்பட்டவர் என்பதை மறந்துவிட்டீர்கள் என்று கருதுகிறேன் தேவி.”

“ஆண்மையற்ற குணாளனை மணப்பதைவிடவும் சென்னியை நினைத்துக் கொண்டே வாழ்ந்துவிடலாம் வஜ்ரத த்தா” எனத் தெரிவித்தவள், “பேரரசர் இது பற்றி என்னிடமே விளக்கம் கேட்டிருக்கலாமே?” என வினவினாள்.

வஜ்ரதத்தன் அமைதியாகவே மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்தான்.

“தேவவர்மன் என்ன தெரிவித்தான்?”

“அவருக்கு தங்கள் மீது கோபம்.”

“கோபம் மட்டும்தானா?”

“ஆமாம் தேவி. அதாமட்டுமல்லாமல் ..?”

“அதாமட்டுமல்லாமல் ?”

“சாருமித்திரனின் மெய்க்காவல் படைத்தலைவன் தேவவர்மரை, சந்தித்திருக்கிறான்.”

“எதற்காக?”

“காரணம் தெரியவில்லை.”

“நான் கூறவா?”

“கூறுங்கள் தேவி.”

“சாருமித்திரன் இறந்துவிட்டதால் அவனது படைத்தலைவர்களுக்கும், வீரர்களுக்கும் வேறு போக்கிடம் எதுவும் இல்லை அல்லவா? மீண்டும் நம் பேரரசர் அசோகவர்த்தரின் மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொள்கிறோம் என்று வருந்தியிருப்பார்கள். இவனும் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பான். நமக்கு இடையூறு

அளித்துக் கொண்டிருந்த படையினர் அழிந்தாலோ அல்லது நம்முடன் சேர்ந்துவிட்டாலோ நமக்கு நல்லதுதானே?”

“ஆமாம் தேவி.”

“போட்டிக்கு இருந்தவன் அழிந்தான். இனி எந்தவித பிரச்சனையும் இருக்காது.”

“.....”

“வேறு செய்தி ஏதாவது?”

“எதுவும் இல்லை தேவி. விவாதித்தது இதைப் பற்றித்தான். தாங்களே வந்துவிட்டார்கள்.”

“நாளை தேவவர்மனுக்கு முறைப்படி செலுத்த வேண்டிய மரியாதையைச் செலுத்துங்கள். பாழி விழாக்கோலம் பூண்டும். மோரிய இளவரசரின் வருகையை நம் படை வீரர்கள் மட்டுமல்லாது துளு நாட்டு மக்களும் அறிந்து கொள்ளட்டும்” எனத் தெரிவித்தவள் வஜ்ரதத்தனின் மாளிகையைவிட்டு வெளியேறினாள்.

“தங்களது உத்தரவு தேவி!” எனத் தெரிவித்தபடியே மண்டியிட்டபடியே அமர்ந்திருந்தான் வஜ்ரதத்தன் .

இந்திரசேனை வெளியேறிய பிறகும் நெடுநேரம் மண்டியிட்டபடியே அமர்ந்திருந்த வஜ்ரதத்தன் , “காந்தாரத்திலும், மோரியப் படையிலும் என்னைக் கண்டாலே வீரர்கள் நடுநடுங்கி மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்துகிறார்கள். ஆனால், நான் இந்திரசேனையைக் கண்டாலே நடுங்கி தன்னிச்சையாக மண்டியிட்டுவிடுகிறேன். விரைவில், இவள் மீது நான் கொண்டிருக்கும் அடிமைத்தனமான மரியாதையிலிருந்து விடுதலைபெறப் போகிறது. தங்கள் மீது பெரும் மரியாதை கொண்டிருக்கிறேன் தேவி. இருந்தாலும், தங்களைக் கண்டாலே எனக்குள் வந்துவிடும் அடிமைத்தனத்தை நான் வெறுக்கிறேன். மண்டியிடுவது இதுதான் கடைசி முறையாக இருக்க வேண்டும்” எனத் தனக்குத்தானே கூறிக் கொண்டவன் எழுந்து நின்றான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. சங்கப் பாடல்களை உற்று நோக்கும்போது கோசர்கள் சிறிது காலம் துளு நாட்டை ஆட்சி செய்ததை அறிய முடிகிறது.

அழுந்தார் வேள் திதியனால் தோற்கடிக்கப்படும் வரை கோசர்கள்
சிறிது காலம் துளு நாட்டை ஆட்சி செலுத்தியிருக்கலாம்.

05 சிக்கிய இரும்பிடர்த்தலையன்

பொழுது மேற்கில் சாய்ந்து ஓர் ஓரைப் பொழுது கடந்திருக்கும். இருள் சூழ்ந்து ஊரே அமைதியாகியிருந்தது. ஒவ்வொரு வீட்டின் திண்ணைகளிலும் ஏற்றப்பட்டிருந்த விளக்குகள் மட்டும் எரிந்து வானத்து உடுமீன்களுடன் சேர்ந்து போட்டி போட்டு இருளை விளக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தன. திங்கள் கிழக்கு வானில் தோன்றியிருந்த முகில் கூட்டத்திற்குள் மறைந்து போயிருந்தான். திண்ணையில் அமர்ந்தபடியே வானில் தோன்றியிருந்த உடுமீன் கூட்டத்தையும், திண்ணைகளில் எரிந்து கொண்டிருந்த எண்ணெய் விளக்குகளையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி தனது தலைவன் இரும்பிடர்த்தலையனின் வருகையையும், தனது தமையன் அன்னி மிஞிலியனின் வரவையும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அன்னி மிஞிலி.

தந்தை மாலைப் பொழுதே இல்லத்திற்கு வந்து இரவு உணவை உண்டுவிட்டு இரவில் ஆநிரைகளைத் திருடும் கள்வர் கூட்டத்திடமிருந்து அவற்றைக் காவல் காக்கச் சென்றுவிட்டதால் தலைவனையும், தனது தமையனையும் எதிர்பார்த்து இரவு உணவை உண்ணாமல் கூட காத்துக் கொண்டிருந்தாள் அன்னி மிஞிலி .

அப்பொழுது அன்னி மிஞிலியின் வீட்டிற்கு வந்த ஊர்க்காவலன், “மிஞிலி .. மிஞிலி ” என இருமுறை அழைக்கக் கதவருகே அமர்ந்திருந்தவள் வெளியே ஓடி வந்தாள்.

தலை முழுக்க பூச்சுடி மனம் கமழ பேரழகுடன் ஓடி வந்தவளிடம் “தாயே! கேள்விப்பட்டாயா?” என வினவினான் ஊர்க்காவலன்.

“எதைப் பற்றி அண்ணா வினவுகிறீர்கள்?” எனப் பதிலுக்கு வினவினாள் அன்னி மிளிலி .

“கொற்றவை வனத்தில் இன்று நம் படைத்தலைவர் அன்னி மிளிலியன் தனது வீரர்களுடன் மறைந்திருந்து மோரியர்கள் பலரைக் கொன்றுவிட்டாராம். ஊர் முழுக்க இந்தச் செய்திதான் தற்பொழுது தீயாகப் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது. மாவீரர் அம்மா அவர். அவரை நீ தமையனாகப் பெற்றமைக்கு பெருமைப்பட வேண்டும். நம் அரசர் இறந்துவிட்டாலும் அவருக்காகப் போராடும் நம் படைத்தலைவர் என்றென்றும் வாழ வேண்டும். அவரது புகழ் காலத்தைக் கடந்தும் நிலைத்திருக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அண்ணனைப் பற்றி வேறு தகவல் ஏதாவது?”

“அண்ணனைப் பற்றித் தெரியவில்லை. ஆனால், மோரியர்கள் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்டோர் கொற்றவை வனத்தில் மறைந்திருந்து தாக்கிக் கொண்டிருக்கும் நம் வீரர்களைத் தேடி வீழ்த்தச் சென்றிருக்கிறார்கள் என்று நிச்சயமற்ற செய்தி பரவிக் கொண்டிருக்கிறது.”

“என் அண்ணனுக்கு ஆபத்து ஏதாவது குழுமா அண்ணா?”

“கவலைப்படாதே தாயே! நம் படைத்தலைவர் நம் தாய் கொற்றவை தேவியின் முழு அருளைப் பெற்றவர். அதுமட்டுமல்லாமல் மோரியர்கள் இரவு நேரத்தில் நம் வீரர்களை வீழ்த்துவதற்குச் செல்கிறார்கள். அடிவானத்தைப் பார். முகில் கூட்டம் விரைந்து சேர்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. பின்னிரவில் பெருமழை பொழியப் போவதற்கான அறிகுறி இது. படைத்தலைவர் வனத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் நன்கு அறிந்தவர். எங்கு, எப்படி மறைந்து தாக்கினால் எதிரிகளை வீழ்த்தலாம் என்பதை நன்கு அறிந்தவர். வனத்தைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாத மோரியர்கள் வனத்திற்குள் சிக்கி அழியப் போகிறார்கள். காலையில் உனக்கு நற்செய்தி தேடி வரும் தாயே! நீ நிம்மதியாக உறங்கு.”

“சரி அண்ணா! இராக்காவல் காக்கும் தாங்கள் கவனமாக இருங்கள்.”

“என் கவலை முழுவதும் நம் வீரர்களைப் பற்றித்தான் தாயே இருக்கிறது. கொற்றவையின் அருளால் அவர்கள் வெற்றிபெற வேண்டும்.”

“அண்ணா! ஆநிறைகளைக் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கும் தந்தைக்கு ஏதாவது ஆபத்து வருமா அண்ணா?”

“என்னைக் கடந்த பிறகுதான் எவனாலும் ஊருக்குள் நுழைய இயலும். ஆதலால் நீ எந்தவிதத்திலும் கவலைப்படாமல் நிம்மதியாகக் கதவை அடைத்து வைத்துவிட்டு உறங்கு” எனத் தெரிவித்தவன் கையில் வைத்திருந்த நீண்ட வேலினைத் தூக்கித் தனது தோளின் மீது போட்டபடியே ஊரைச் சுற்றி கிராமத்தின் காவலை உறுதி செய்ய நடந்து சென்றான் ஊர்க்காவலன்.

ஊர்க்காவலன் கூறிவிட்டுச் சென்ற தகவலைக் கேட்டதும் தனது தமையனை எண்ணிப் பெருமை கொண்டாலும் அவனது ஆபத்தான சூழலை எண்ணிக் கவலைப்படவே செய்தாள் அன்னி மிளிலி . மோரியர்கள் தேடிக் கொண்டிருப்பதால் அண்ணன் இரவு உணவிற்கு வீட்டிற்கு வருவதற்கான வாய்ப்பு அறவே இல்லை என்பதை உணர்ந்தவள், ‘அவராவது வருவாரா?’ எனும் நினைப்புடன் தனது வீட்டின் திண்ணையிலேயே அமர்ந்திருந்தாள்.

காலம் கடக்கக் கடக்க தெருவில் மற்ற வீட்டுத் திண்ணைகளில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்குகள் ஒவ்வொன்றாக எண்ணெய் தீர்ந்து அணையத் தொடங்கியிருந்தன. இரவு உணவு பிச்சை கேட்டு யாராவது தெருவில் வருகிறார்களா என்று வெளியே சென்று பார்த்து எவரும் இல்லை என்று உறுதி செய்து கொண்டவள் தன் வீட்டின் திண்ணையில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கில் எண்ணெய் ஊற்றிவிட்டுக் கதவைப் பாதி திறந்திருப்பதைப் போன்று மூடிவிட்டு தனது தலைவனுக்காகக் காத்திருந்தாள்.

அன்னி மிளிலி தைரியமான பெண்ணாக இருந்தாலும் அவளுக்குள் தனது தமையன் மற்றும் தனது தலைவனைப் பற்றிய கவலை பெருகிக் கொண்டிருந்தது. தன் தமையனின் மீது கொண்டிருக்கும் கோபத்தில் தன் மீது தாக்குதல் தொடுக்கப்படலாம் என நினைத்த அன்னி மிளிலி குறுவாள் ஒன்றை எடுத்து கதவுக்கு அருகில் தயாராக வைத்துக் கொண்டாள்.

காலம் வேகமாகக் கடந்து கொண்டிருந்தது. காத்திருந்தபடி அமர்ந்திருந்த நிலையிலேயே தன்னை மறந்த நிலையில் பகல் பொழுது முழுவதும் உழைத்த களைப்பில் அன்னி மிளிலி கண்ணயர்ந்தாள். அப்பொழுது அவளை நோக்கிப் ஒற்றைப் புரவி ஒன்று வேகமாக ஓடிவரும்

காலடிச் சத்தம் கேட்க விழிப்படைந்த அன்னி மிளிலி கதவினைத் திறந்து கொண்டு வெளியே ஓடிச்சென்று பார்த்தாள்.

தனது இல்லத்தை நோக்கி பிடர்த்தலையன் புரவியில் வருவதைக் கண்டவள் தனது கவலையை மறந்து புன்னகைத்தாள். கணநேரத்திற்குப் பிறகே அவள் கவனித்தாள் அவனுக்கு முன் பெண்ணொருத்தி அவனோடு மகிழ்ச்சியுடன் நெருக்கமாக அமர்ந்து வருவதை. இருவரையும் கண்டவளது முகம் சுருங்கியது. மனதில் இன்னதென்று தெரியாத ஒருவித கவலை சூழ்ந்தது. அடிவயிற்றில் இனம் புரியாத உணர்வு அவளுக்குத் தோன்றியது.

வேகமாக வந்த புரவி அவளது இல்லத்தை நெருங்கியதும் வேகம் குறைந்து அவளுக்கு முன் நின்றது. நின்ற புரவியில் ஒரு பக்கமாகத் தனது கால்களைத் தொங்க போ ட்டபடி அமர்ந்திருந்தாள் சித்திரக்கன்னி. உடலில் நிறைந்திருந்த அணிகலன்கள், அணிந்திருந்த விலையுயர்ந்த பட்டு , தமிழகச் சாயல் சிறிதும் இல்லாமல் வடநாட்டுப் பெண்ணைப் போன்று அமர்ந்திருந்த சித்திரக்கன்னியையே கோபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அன்னி மிளிலி.

இருவரும் நெருக்கமாக அமர்ந்திருந்த நிலையைப் பார்த்ததுமே இருவருக்குமான உறவு எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும் என்று யூகித்திருந்தவள் அவளையும், இரும்பிடர்த்தலையனையும் சிறிது நேரம் விழிகளை அசைக்காமல் அதிர்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற அன்னி மிளிலியை நோக்கிய சித்திரக்கன்னி, “அக்கா! தங்களைக் காண்பதற்காக மலைகளிலும், மேடுகளிலும் இந்தப் புரவியில் ஒரு பக்கமாகக் கால்களைத் தொங்கபோ ட்டபடி பயணித்து வந்திருக்கிறேன். இடை வலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. இறங்குவதற்கு உதவி செய்யுங்களேன்” எனக் கூறியபடி தனது இரண்டு கைகளையும் நீட்டினாள்.

சித்திரக்கன்னி அழைத்த பிறகே அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட்ட அன்னி மிளிலி புன்னகையை முகத்தில் வலிய வரவழைத்துக் கொண்டு புரவிக்கு அருகில் சென்று தனது இரண்டு கைகளையும் நீட்டினாள். அன்னி மிளிலி சித்திரக்கன்னியின் இடையைப் பற்ற சித்திரக்கன்னி அன்னி மிளிலியின் தோளினைப் பற்றியபடி கீழே குதித்தாள்.

கீழே குதித்ததுமே விளக்கொளியில் தேவதையென நின்று கொண்டிருந்த அன்னி மிஞ்லியை அணைத்துக் கொண்ட சித்திரக்கன்னி, “அக்கா! நான் எதிர்பார்த்ததைவிடவும் தாங்கள் பேரழகியாக காட்சியளிக்கிறீர்கள்” எனத் தெரிவித்தவள் அன்னி மிஞ்லி எதிர்பாராதபடி அவளது கன்னத்தில் முத்தம் ஒன்றைப் பதித்தாள்.

அன்னி மிஞ்லியும் , சித்திரக்கன்னியும் ஒருவரை ஒருவரை சந்தித்த பிறகு இருவருமே தன்னை மறந்துவிட்டதை எண்ணிய இரும்பிடர்த்தலையன் புரவியிலிருந்து கீழே குதித்து புரவியின் கடிவாளத்தைப் பற்றியபடி வீட்டிற்குப் பின்புறமாக இழுத்துச் சென்றான்.

இரும்பிடர்த்தலையனைக் கண்டுகொள்ளாத அன்னி மிஞ்லி சித்திரக்கன்னியை மட்டும் இல்லத்திற்குள் அழைத்துச் சென்றாள். உள்ளே நுழையும் போதே கதவோரம் வைக்கப்பட்டிருந்த குறுவாளினைக் கண்ட சித்திரக்கன்னி, “அக்கா, தங்களுக்கு வாள் வீசத் தெரியுமா?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவியவள் அந்தக் குறுவாளினைக் கையால் எடுத்துப் பார்த்தாள்.

அந்தக் குறுவாள் கூர்மையாகக் காணப்பட்டது. கையில் எடுக்கையில் சிறிது தவறினாலும் விரல்களைத் துண்டாக்கிவிடும் என்பதை உணர்ந்து கவனமாகக் கையாண்டாள் சித்திரக்கன்னி. சித்திரக்கன்னியை நோக்கிய அன்னி மிஞ்லி , “என் தமையன் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன். என் தலைவனும் படைத்தலைவன். இந்த நிலையில் நான் வாள் வீசத் தெரியாது என்று தெரிவித்தால் கேட்பவர்கள் சிரிக்கமாட்டார்களா?” என வினவினாள்.

“என் தந்தை மற்றும் தமையனும் படைத்தலைவர்கள்தான் அக்கா.”

“நீ குறுவாளினை எடுத்த முறையிலும், அதைச் சோதித்த முறையிலும் நான் அறிந்து கொண்டேன்” என அவள் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையிலே இரும்பிடர்த்தலையன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தான்.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னியை நோக்கிய அன்னி மிஞ்லி , “நீயும் அழகாகத்தான் இருக்கிறாய். ஆனால், என்னைப் பற்றி அறிந்து வைத்திருக்கும் அளவுக்கு உன்னைப் பற்றி எனக்கு எதுவுமே தெரியாதே?” என வினவினாள்.

“அண்ணன் தங்களிடம் என்னைப் பற்றி எதுவுமே தெரிவிக்கவில்லையா?”

“அண்ணனா?” என அதிர்ச்சியில் வினவினால் அன்னி மிஞ்லி ,

“ஆமாம்.”

“எந்த அண்ணன்? யாரைப் பற்றி கூறுகிறாய் நீ?”

“வியன்கண் அண்ணன்.”

“வியன்கண் ?”

வியன்கண் எனும் பெயரைக் கேட்டதும் குழப்பமடைந்த அன்னி மிஞ்லியை நோக்கிய சித்திரக்கன்னி, “வியன்கண் எனும் பெயரைத் தாங்கள் அறியமாட்டீர்கள் அல்லவா?” எனத் தனக்குத்தானே கூறிக் கொண்டவள், “அன்னி மிஞ்லியன் அண்ணனைப் பற்றித்தான் கூறுகிறேன் அக்கா. அண்ணன் அனைத்தையும் அறிவார். அவர் தங்களிடம் எங்களைப் பற்றி கூறியிருப்பார் என்றல்லவா நாங்கள் இருவரும் எதிர்பார்த்தோம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“இருவரும் என்றால்?”

அருகில் நின்ற இரும்பிடர்த்தலையனைச் சுட்டிக்காட்டிய சித்திரக்கன்னி, “அவரைப் பற்றியும், என்னைப் பற்றியும்தான்” எனத் தெரிவித்தவள் நாணம் கொண்டு நிலம் நோக்கினாள்.

அப்பொழுதுதான் அன்னி மிஞ்லி தனக்கு எதிரே அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கினாள். போர்க்களத்தில் எதிரிகளைக் கொன்று குவித்த அந்த மாவீரன் இரு பெண்களுக்கு முன் அகப்பட்டு சொற்களின்றி நிலம் நோக்கியபடி அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

“நீ எப்பொழுது அண்ணனைச் சந்தித்தாய்?”

“பாடலியில் அவர் மாறுவேடமிட்டு வந்த போது அவரைச் சந்தித்தேன் அக்கா. இப்பொழுது தங்களது வீட்டிற்கு வருவதற்கு முன் கூட அண்ணனைச் சந்தித்துவிட்டுத்தான் வந்தோம் இருவரும்.”

“அண்ணனைச் சந்தித்தீர்களா?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவிய அன்னி மிஞ்லி , “அவர் எப்படி இருக்கிறார்? ஊருக்குள் வதந்திகள் தீயாகப் பரவிக் கொண்டிருக்கின்றன” என அவள் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையிலே குறுக்கிட்ட இரும்பிடர்த்தலையன் , “அவன்..” என வாயைத் திறந்தான்.

அதற்குள் கோபத்துடன் தனது விரல்களைத் தூக்கிய அன்னி மிஞ்லி பிடர்த்தலையனைக் கோபத்துடன் நோக்கியபடி, “நான் தங்களிடம் கேட்கவில்லை அழுந்து ர் இளவரசே . எனக்கு முன் நிற்பவளிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். தங்களிடம் கேள்வி கேட்டால் மட்டும் தாங்கள் பதில் அளிக்கலாம்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்துவிட்டு, “அண்ணன் எப்படி இருக்கிறார்?” எனச் சித்திரக்கன்னியிடம் வினவினாள்.

“அவர் நலமாகத்தான் இருக்கிறார் அக்கா. மோரியர்களால் நெருங்க இயலாதபடி அவர் பாதுகாப்பாக இருக்கிறார். இரவு உணவிற்குத் தங்களைக் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம் என்று தகவல் அனுப்பினார்.”

“அவன் வீட்டிற்கு வரட்டும். இவர்களைப் பற்றி ஒரு வார்த்தையாவது என்னிடம் தெரிவித்திருப்பானா? அனைத்தையும் மறைத்துவிட்டானே” எனத் தனக்குத்தானே கோபத்துடன் கூறிக் கொண்டவள், “சரி..” என உரக்கத் தெரிவித்த அன்னி மிஞ்லி , “என்னைப் பற்றி அனைத்தையும் நீ அறிந்து வைத்திருக்கிறாய். உன்னைப் பற்றி எனக்கு எதுவுமே தெரியாதே?” என மீண்டும் வினவினாள்.

“அது நீண்ட கதை அக்கா. பாடலியின் காவல் தலைவர் எனது தந்தை. படைத்தலைவர்களுள் ஒருவர்” எனக் கூறியபடியே அன்னி மிஞ்லியை அழைத்துக் கொண்டு சென்று கட்டிலில் அமர வைத்தவள் தனது கதை முழுவதையும் தெரிவிக்கத் தொடங்கினாள்.

ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலே சித்திரக்கன்னி தன்னைப் பற்றியும் தான் இரும்பிடர்த்தலையனிடம் பழகியதைப் பற்றியும் விளக்கமாகத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கூறுவதைக் கேட்டபடி இரும்பிடர்த்தலையன் கதவோரம் தன் காதலியின் அனுமதிக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அன்னி மிஞ்லியன் சித்திரக்கன்னியுடனான தனது காதலைப் பற்றி அன்னி மிஞ்லியிடம் தெரிவித்திருப்பான் என்ற நம்பிக்கையில்தான் அவன் சித்திரக்கன்னியைத் துணிவுடன் அன்னி மிஞ்லிக்கு முன் அழைத்து வந்திருந்தான்.

அன்னி மிஞ்லி என்ன கூறப் போகிறாளோ எனும் எதிர்பார்ப்பில் அவன் நின்று கொண்டிருந்தான். தன்னை நிற்க வைத்து இரு பெண்களும் அமர்ந்து

கதை பேசத் தொடங்கிவிட்டதைக் கண்டவன் அன்னி மிஞ்லியின் எண்ண ஓட்டத்தை ஓரளவு அனுமானித்திருந்தான். தன் மீது அவள் கோபம் கொண்டிருந்தாலும் முன்றாவது பெண்ணிடம் அதை வெளிப்படுத்த விரும்பாமலே அவள் அமைதியாக அமர்ந்திருப்பதை உணர்ந்தான்.

சித்திரக்கன்னி அனைத்து நிகழ்வுகளையும் கூறிக் கொண்டிருக்கையில் இடைமறித்த அன்னி மிஞ்லி , “என்னைப் பற்றி அவர் உன்னிடம் எப்பொழுது தெரிவித்தார்?” என வினவினாள்.

“அவர் தங்களைப் பற்றித்தான் என்னிடம் முதன் முதலில் தெரிவித்தார் அக்கா. என்னைப் பார்க்கையில் அவருக்கு தங்களது ஞாபகம் வந்துவிடுவதாகத் தெரிவித்தார்.”

சித்திரக்கன்னி கூறியதைக் கேட்டதும் நின்று கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி ஓரப் பார்வை ஒன்றை வீசினால் அன்னி மிஞ்லி . இரும்பிடர்த்தலையனின் உடலெங்கும் ஒருவித நடுக்கம் பாம்பு வேலிக்குள் ‘சரசர’வென்று ஓடுவதைப் போன்று பரவியது.

“நீ மேலே கூறு சித்திரா.”

சித்திரக்கன்னி மொத்த கதையையும் கூறி முடித்தாள்.

“உனது தமையனைக் கொன்ற பின்பும் இவர் மீது நீ கொண்ட காதல் இன்னும் மாறவில்லையா?” என வினவினாள் அன்னி மிஞ்லி .

“இல்லை அக்கா. நான் இவர்களது அரசியல் குழப்பத்துடன் எனது காதலைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொள்ள விரும்பவில்லை. இவர் மாவீரர். ஒரு நாட்டின் அரசராக முடிசூடிக் கொள்ளப் போகிறவர். இவரது இன்றைய நண்பர்கள் நாளைய எதிரிகளாக மாறலாம். இன்றைய எதிரிகள் நாளைய நண்பர்களாகவும் மாறலாம். நாளையே மோரியப் பேரரசும் தென்னக அரசுகளும் சமாதான உடன்படிக்கை மேற்கொண்டுவிட்டால் அனைவரும் நண்பர்களாக மாறிவிடுவார்கள். இன்று நான் அவர்களுக்காகப் பகைத்துக் கொண்டுவிட்டு எனது காதலனை நான் இழந்துவிட விரும்பவில்லை. அவர் எனக்கு எப்பொழுதும் துணையிருக்க வேண்டும். வாழ்வில் அதைத் தவிர, வேறு என்ன எனக்கு வேண்டியிருக்கப் போகிறது?”

“உன்னைப் போன்ற நிலை எனக்கு வர நேர்ந்தால் நான் நேராகச் சென்று என் குறுவாளை மார்பில் பாய்ச்சி பழி தீர்த்துவிட்டு வந்துவிடுவேன்”

எனச் சிரித்தபடி போலிக் கோபத்துடன் அன்னி மிளிலி தெரிவிக்க, “அக்கா! நானும் எனது எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டுவிட்டுமா?” எனச் சித்திரக்கன்னி வினவ இரு பெண்களும் சேர்ந்து சிரிக்கல -ானார்கள்.

அந்த இல்லத்தை இருவரது சிரிப்புச் சத்தமும் நெடுநேரம் பரவி ஆக்கிரமித்திருந்தது. இரும்பிடர்த்தலையன் மட்டும் சொல்லொணாத் துயரத்தில் இருவரது அழைப்பிற்காகவும் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

நேர்வரிசைப் பற்கள் தெரிய, கன்னத்தில் குழி விழ அழகாகச் சிரித்த அன்னி மிளிலியை நோக்கிய சித்திரக்கன்னி மீண்டும் அவளது கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, “என்னைவிடவும் அவர்தான் அக்கா கொடுத்து வைத்தவர். தாங்கள் சிரித்தால் வாழ்க்கை முழுவதும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம் போலிருக்கிறது. குடிசையில் வாழ்ந்தாலும் பேரழகி தாங்கள்” எனக் கூறிக் கொண்டே தனது கன்னத்தை அவளது கன்னத்தோடு ஒட்டிக் கொண்டாள்.

சித்திரக்கன்னியைக் கண்ட வேளையில் அவள் மீது கோபம் கொண்டாலும் அவள் பழகியவிதத்தைப் பார்த்த அன்னி மிளிலி அவள் மீது அன்பு கொண்டு அவளைப் பதிலுக்கு அணைத்துக் கொண்டவள், “உன் அழகிற்கு மட்டும் என்ன குறைச்சல் சித்திரா?” என வினவிய அன்னி மிளிலி பதிலுக்கு அவளது நெற்றியில் முத்தமிட்டாள்.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “அக்கா! தாங்கள் சுவையாகச் சமைப்பீர்கள் என்று அண்ணனும், அவரும் நிறையமுறைக் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். தங்களது கையால் உண்ணவே கிடைத்த பழங்களைக் கூட உண்ணாமல் வெறும் வயிற்றோடு வந்திருக்கிறேன். வாருங்கள் அக்கா மூவரும் சேர்ந்து இரவு உணவை உண்போம்” எனத் தெரிவித்தவள் கட்டிலிலிருந்து எழுந்து அன்னி மிளிலியின் கையைப் பிடித்து நிற்க வைத்தாள்.

பிறகு கதவோரம் இருவரது அழைப்பிற்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கிய சித்திரக்கன்னி அன்னி மிளிலியிடம் , “அக்கா! அவர் தங்களது அழைப்பிற்காகத்தான் காத்திருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“எனக்குத் தெரியும் சித்திரா.”

“பிறகு எதற்காக அவரை நிற்க வைத்திருக்கிறீர்கள்.”

“கரும்பெண்ணை நதிக்கரைப் போர் முடிந்த நாளிலிருந்து அவர் இங்குதான் சுற்றிக் கொண்டு இருக்கிறார். தினமும் இங்கு வந்து சென்று கொண்டு இருக்கிறார். ஒருமுறையாவது உன்னைப் பற்றி தெரிவித்திருக்கிறாரா? ஒருமுறைக் கூட கூறியதில்லை. நிற்கட்டும் அவர். நாளை அவன் வரட்டும். படியைத் தாண்ட அனுமதிக்கிறேனா என்று பார்.”

“யாரைப் பற்றி அக்கா கூறுகிறீர்கள்?”

“உன் அண்ணனைப் பற்றித்தான்.”

“நமக்கு அவர் அண்ணன் அக்கா.”

“இல்லை. இனி அவன் எனக்கு அண்ணன் இல்லை. ஊரில் தன் தங்கைக்குப் போட்டியாக இன்னொருத்தியைப் பார்க்கிறான் என்று கேள்விப்பட்டதுமே வாளினைத் தூக்கும் அண்ணன்களைத்தான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், அவன் என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூறியிருப்பானா உங்களைப் பற்றி? வரட்டும் அவன்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தாள்.

தர்மசங்கடமான நிலையில் நின்று கொண்டிருந்தான் இரும்பிடர்த்தலையன் . அப்படியே சென்றுவிடலாமா என்ற எண்ணம் கூட அவனது மனதில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி, “அக்காவின் கட்டளைப்படிதான் அனைத்தும் இங்கு நடக்கும் தலைவரே! அக்கா அனுமதி அளித்தால் தாங்கள் உள்ளே வரலாம். இல்லையேல் அப்படியே நின்று உணவருந்திவிட்டு வெளியே திண்ணையில் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். நானும் அக்காவும் வீட்டில் கட்டிலில் படுத்துக் கொள்கிறோம். என்னிடம் அக்காவைப் பற்றி தெரிவித்த தாங்கள் அக்காவிடம் என்னைப் பற்றிக் கூறாமல்விட்டது பெரும் தவறு” எனக் கோபமாகக் கத்தியபடியே சமையலறைக்குள் நுழைந்த அன்னி மிஞ்லியுடன் செல்லலானாள் .

அன்னி மிஞ்லி ஒவ்வொரு பாத்திரமாகக் கொடுக்கக் கொடுக்க சித்திரக்கன்னி ஒவ்வொன்றையும் கொண்டு வந்து வீட்டுக் கூடத்தில் வைத்தாள். அனைத்தையும் இருவரும் கொண்டு வந்து வைத்த பிறகு சித்திரக்கன்னியை நோக்கிய அன்னி மிஞ்லி , “அவரை வந்து அமரச் சொல்” என உரக்கத் தெரிவித்தாள்.

இரும்பிடர்த்தலையன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “அக்கா வரச் சொல்லி இசைவு தெரிவித்தது காதில் விழுந்துவிட்டதுதானே. பிறகு எதற்காக அங்கு நிற்கிறீர்கள்?” என உரக்க வினவினாள்.

இது நாள் வரை தன்னிடம் ஒருமுறை கூட சத்தமிட்டுப் பேசியிருக்காத சித்திரக்கன்னி இப்பொழுது குரலை உயர்த்திக் கட்டளையிடுவதைக் கண்ட இரும்பிடர்த்தலையன் மிரட்சியுடன் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது அன்னி மிளிலி , “இரவு உணவு வேண்டுமா அல்லது வெளியே திண்ணையில் படுத்துக் கொள்கிறீர்களா அத்தான்?” என வினவினாள்.

அதற்கு மேல் மாண்பு பார்த்துக் கொண்டு நின்றால் இரவைத் திண்ணையில்தான் கழிக்க வேண்டிய நிலை வரும் என்பதை உணர்ந்தவன் இருவருக்கும் அருகில் அமர்ந்தான்.

இரண்டு இலைகளை இருவருக்கும் முன் விரித்தவள் இருவருக்கும் உணவு பரிமாறினாள் அன்னி மிளிலி .

சித்திரக்கன்னி, “அக்கா, தாங்கள் உண்ணவில்லையா? எங்கள் இருவருக்கும் மட்டும் இலை போடுகிறீர்கள்?” என வினவினாள்.

“இருவரும் வருவதற்குச் சற்று நேரம் முன்தான் நான் இரவு உணவை முடித்தேன் சித்திரா. இருவரும் உண்ணுங்கள்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தாள்.

அன்னி மிளிலி நிச்சயம் இரவு உணவை உண்டிருக்கமாட்டாள் என்பதை அறிந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையன் சித்திரக்கன்னியை நோக்கிக் கண்காட்டினான்.

அவள் அவனது கண்ணைச் சுவைப் புரிந்து கொண்டாள்.

பிடர்த்தலையன் உண்ணத் தொடங்கினான். சித்திரா ஒரு வாய் உணவை எடுத்து வாயில் வைத்து உண்ணத் தொடங்கியதும் அவளை நோக்கி, “திணை அரிசிச் சோறு பிடித்திருக்கிறதா சித்திரா?” என வினவினாள் அன்னி மிளிலி .

கண்களை மூடி அதன் சுவையை அனுபவித்த சித்திரக்கன்னி, “அக்கா! இப்படிப்பட்ட சுவையான உணவைச் சாப்பிட்டு நெடுநாள்

ஆகிவிட்டது. என் தாயின் நினைவு வந்துவிட்டது” என்று கூறிக் கொண்டு கண்ணீர் சிந்தினாள்.

தனது முந்தானையால் அவளது கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்ட அன்னி மிளிலி , “தாய்க்குப் பதில்தான் நான் இருக்கிறேனே. கவலைப்பட வேண்டாம்” என்றாள்.

அதேவேளையில் இரும்பிடர்த்தலையனுக்குப் புரையேறியது. அவனை இரு பெண்களில் ஒருவர் கூட கண்டு கொண்டிருக்கவில்லை.

அப்பொழுது அன்னி மிளிலி , “சித்திரா! நாம் இருவருமே இங்கு இருக்கிறோம். இந்த வேளையில் இவரை நினைப்பது யாராக இருப்பார்கள்?” என வினவினாள்.

சித்திரக்கன்னி குழப்பத்துடன் அன்னி மிளிலியை நோக்கினாள்.

“உண்ணும் போது உயிருக்கு உயிரானவர்கள் எவராவது நினைத்தால்தான் புரையேறும். நாம் இருவரும் இங்கிருக்க இந்த வேளையில் இவரை நினைப்பது யாராக இருக்கும்?” என வினவினாள்.

சித்திரக்கன்னி இரும்பிடர்த்தலையனை முறைத்தாள்.

அவன் பேச்சினை இழந்து புரையேறியதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு தானாக எடுத்து தண்ணீரைக் குடித்துக் கொண்டான்.

சித்திரக்கன்னி, “இன்னொரு பெண்ணை நோக்கினீர்கள் என்ற செய்தி கேள்விப்பட்ட உடனே அடுத்தகணம் இருவரும் வந்து தங்களைக் கொன்றுவிடுவோம் தலைவரே. மனதில் நிலைநிறுத்திக் கொள்ளுங்கள்” என எச்சரிக்கை செய்தாள்.

ஊமையனைப் போன்று சொற்களின்றி அமர்ந்து உணவை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான் இரும்பிடர்த்தலையன் . அவன் இரு பெண்களுக்கு மத்தியில் மாட்டிக் கொண்டு திணறிக் கொண்டிருப்பதை உள்ளூர் மிகவும் இரசித்துக் கொண்டிருந்தாள் அன்னி மிளிலி .

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “அக்கா, நீங்கள் இன்னும் உணவு உண்ணவில்லை என்பதை அறிவேன் நான். ஆஆஆ காட்டுங்கள். நான் ஊட்டிவிடுகிறேன்” எனக் கூறிக் கொண்டே உருண்டை பிடித்து அவளிடம் அளித்தாள்.

அன்னி மிஞ்லி கையை நீட்டினாள்.

“இல்லை. நான் வாயில்தான் ஊட்டிவிடுவேன்” எனத் தெரிவித்தபடி அவளது வாயில் இவள் ஊட்டிவிடலானாள் .

பெண்கள் இருவரும் இரவு உணவை முடித்தார்கள். பிடர்த்தலையனும் முடித்துவிட்டு கட்டிலில் அமர்ந்தான். அப்பொழுது அன்னி மிஞ்லி , “நாங்கள் இருவரும் உள்ளே படுத்துக் கொள்கிறோம். தாங்கள் திண்ணையில் படுத்துக் கொள்ளுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவள் கோரைப் பாய் ஒன்றையும், கம்பளிப் போர்வை ஒன்றையும் அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு அவனது பதிலை எதிர்பாராமல் உள்ளே அடுப்படிக்குள் நுழைந்தாள்.

காதலிகள் இருவருடன் இரவைக் கழிக்கலாம் எனும் ஆவலில் வந்த இரும்பிடர்த்தலையன் பெருத்த ஏமாற்றத்துடன் கோரைப்பாய் மற்றும் போர்வையைத் திண்ணையில் விரித்துப் போட்டு மழை வருவதற்கு முன் வானில் தோன்றும் மின்னல் கீற்றுகளைப் பார்த்தபடியே தனக்குத்தானே போர்த்திக் கொண்டான்.

பெண்கள் இருவரும் அடுப்படியை சுத்தம் செய்துவிட்டு வீட்டைக் கூட்டிவிட்டு கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டார்கள். அன்னி மிஞ்லி சித்திரக்கன்னியை நோக்கி, “எனக்கு உன்னை மிகவும் பிடித்திருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நான் எதிர்பார்த்த மாதிரி தாங்கள் இல்லை அக்கா. எனக்கும் தங்களை மிகவும் பிடித்திருக்கிறது” எனக் கூறியபடியே அவள் மீது தன் ஒரு காலைப் போட்டபடி அவளை அணைத்துக் கொண்டு கன்னத்தில் மீண்டும் முத்தமிட்டாள் சித்திரக்கன்னி.

“இது முன்றாவது முத்தம்.”

“இல்லை.. இது தொடக்கம்தான் அக்கா” எனக் கூறியபடியே மேலும் அவளது கன்னம், நெற்றியில் செல்லமாக முத்தமிட்டாள் சித்திரக்கன்னி.

அவளது அன்பு முத்தத்தில் கிறங்கிய அன்னி மிஞ்லி , “போதும் சித்திரா! முத்தமிட்டே என்னைத் திணறடித்துவிடுவாய் போலிருக்கிறதே” எனத் தெரிவித்தவள் அவளது காதோரம், “வெளியே படுத்திருப்பவருக்கும் கொடுக்க வேண்டும். மிச்சம் வைத்துக் கொள்” எனக் கிசுகிசுத்தவள், “நீ எதிர்பார்த்தபடி

நான் இல்லை என்று தெரிவித்தாயே. நீ எப்படி எதிர்பார்த்தாய்?” என வினவினாள்.

“என்னைக் கண்டதும் தாங்கள் கோபம் கொள்வீர்கள், கோபத்தில் கத்துவீர்கள். தந்தை, என் நாடு என அனைவரையும் எதிர்த்து அவரையும், தங்களையும் மட்டுமே நம்பி வந்த என்னைத் தாங்கள் விரட்டிவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற அச்சத்தில்தான் வந்தேன். ஆனால், என் தாயைப் போன்று தாங்கள் என் மீது காட்டிய அன்பு எனக்கு மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டது. ஆதலால்தான் தெரிவித்தேன், நான் எதிர்பார்த்ததைப் போன்று தாங்கள் இல்லை என்று.”

“எங்களை மட்டுமே நம்பி வந்த உன்னை அப்படியெல்லாம் விட்டுவிட மாட்டோம் சித்திரா. எனக்கு உடன்பிறவாத தங்கையாகிவிட்டாய் நீ. எப்பொழுது நீ என் தமையன் அன்னி மிஞ்லியனை அண்ணன் என்று அழைத்தாயோ அப்பொழுதே உன்னை எனக்குப் பிடித்துவிட்டது. அடிக்கடி முத்தமிட்டு வேறு என்னைக் கரைத்துவிட்டாய். அதிலும், எனக்கு நீ ஊட்டிவிடுவாய் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. இரவு சாப்பிட்டுவிட்டேன் என்று தெரிவித்ததும் நீ அப்படியே விட்டுவிடுவாய் என்றுதான் நான் நினைத்தேன். நீ ஊட்டிவிட்ட பிறகு உன் மீதிருந்த சிறு கோபம் கூட எனக்கு மறைந்துவிட்டது” எனக் கூறியபடியே அன்னி மிஞ்லியும் அவளை இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாள்.

இருவரும் ஒரே கட்டிலில் பாசத்துடன் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்துக் கொண்டு கதை பேசிக் கொண்டிருக்க இரும்பிடர்த்தலையன் மழை பொழியத் தொடங்கிய சாரல் காற்றில் சிக்கி திண்ணையில் படுத்துக் கொண்டு உள்ளிருந்து அவ்வப்பொழுது எழும் சிரிப்புச் சத்தத்தைக் கேட்டு கோபத்துடன் படுத்திருந்தான்.

சித்திரக்கன்னி, “அக்கா! மழை பொழியும் சத்தம் கேட்கிறது. அவர் பாவம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“சாரலில் கிடக்கட்டும் அவர். என்ன தைரியம் இருந்திருந்தால் இத்தனை நாட்களாக அவர் உன்னைப் பற்றி என்னிடம் மறைத்திருப்பார்.”

“பாவம் அவர்.”

“பாவம்தான். இன்னும் சிறிது நேரம் சாரலில் கிடக்கட்டும். மழை வலுக்கத் தொடங்கும் போது அவரை அழைத்துக் கொள்வோம்.”

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி அன்னி மிஞ்லியின் காதோரம், “அக்கா! இப்பொழுது நமக்குள் அன்பும், பாசமும் தான் நிரம்பியிருக்கிறது. அவர் வந்தால் நமக்குள் நிறைந்திருக்கும் அன்பு மோகமாகவும், பாசம் காமமாகவும் மாறிவிடும்” எனத் தெரிவித்தாள்.

மறந்திருந்த காமத்தை அவள் நினைவுபடுத்திய உடனேயே தன்னுடலில் மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டதை உணர்ந்த அன்னி மிஞ்லி தன் காலால் சித்திரக்கன்னியின் காலினை வருடியபடியே, “அவரை உள்ளே அழைத்துவிடலாமா?” என வினவினாள்.

“அழைத்துவிடலாம் அக்கா. தங்களது உத்தரவுக்காகத்தான் நான் காத்திருக்கிறேன்.”

“நீயே சென்று அழைத்து வா.”

“நான் மட்டுமா?”

“ஆமாம்.”

“தாங்கள்?”

“நான் வரவில்லை.”

“ஏன்?”

“நான் சென்று அழைத்தால் என் மீதிருக்கும் அச்சம் குறைந்துவிடும். அனைத்திற்கும் உடனே நாம் தலையாட்டக் கூடாது. அப்படி ஆட்டினால் அது ஆபத்தாகிவிடும். நீ சென்று அழைத்து வா.”

“எனக்குப் புரிகிறது அக்கா” என அவளை அனைத்தபடியே தெரிவித்த சித்திரக்கன்னி, “அக்கா! புறப்படுவதற்கு முன் ஒரு முத்தமிட்டுக் கொள்ளவா?” என வினவினாள்.

“நீயும் நானும்தான் ஈருடல் ஒருயிராக ஆகிவிட்டோமே, முத்தத்திற்கு அனுமதி வேண்டுமா?” என வினவினாள் அன்னி மிஞ்லி .

அவளது காதோரம் அவள் மட்டும் கேட்கும்படி, “இதற்கு முன் கொடுத்த முத்தங்கள் அனைத்தும் அன்பின் வெளிப்பாடு” எனத் தெரிவித்தாள்.

“இப்பொழுது கொடுக்கப் போகும் முத்தம்?”

“மோகத்தின் வெளிப்பாடு” எனக் கூறியபடியே அவளது இதழ்களில் தன் இதழ்களைப் பற்றி முத்தமிடத் தொடங்கினாள் சித்திரக்கன்னி.

எதிர்க்க வேண்டும் என்று தோன்றினாலும் அவளது முத்தத்தில் நிறைந்திருந்த அன்பையும், பாசத்தையும், மோகத்தையும் உணர்ந்தவள் அவளுக்கு ஒத்துழைப்பு கொடுத்தாள். பிறகு, “அவரை அழைத்து வா.. இதற்கு மேல் என்னால் காக்க இயலாது” எனத் தெரிவித்தபடியே கோபத்தில் படுத்திருப்பவளைப் போன்று ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து படுத்துக் கொண்டாள்.

வெளியே திண்ணையில் படுத்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையணை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தாள் சித்திரக்கன்னி.

அன்னி மிளிலி கயிற்றுக் கட்டிலில் ஓரமாகப் படுத்திருந்ததைக் கண்டவள், “அக்காவைச் சமாதானம் செய்யுங்கள்” என வேண்டினாள் சித்திரக்கன்னி.

தனிமையில் சமாதானம் செய்ய வேண்டும் என்றால் இந்நேரம் அவளை சமாதானம் செய்து தன் வசப்படுத்தியிருப்பான். ஆனால், சித்திரக்கன்னிக்கு முன் எப்படி அவளைச் சமாதானம் செய்வது என நினைத்த இரும்பிடர்த்தலையன் குழப்பத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அருகில் கிடந்த மர உரலில் அமர்ந்த சித்திரக்கன்னி, “பாடலியில் எதிர்த்த வீரர்கள் அனைவரையும் கொன்று போட்டுக் கம்பீரத்துடன் நடந்து வந்த நற்கிள்ளியா எனக்கு முன் தயக்கத்துடன் நிற்பது? கிரிகா வின் வாளினை ஒரே வீச்சில் வீசித் தோற்கடித்துவிட்டு இந்திரசேனை தேவியையே எச்சரித்துவிட்டுத் தப்பிய இரும்பிடர்த்தலையனா எங்களுக்கு முன்னால் இப்படி தயக்கத்துடன் நிற்பது?” எனக் கேலி பேசினாள்.

சித்திரக்கன்னி கேலி பேசுவதைக் கேட்டு உள்ளூர மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்தபடி படுத்திருந்தாள் அன்னி மிளிலி .

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “அத்தான்..!” என அழைத்தாள்.

சித்திரக்கன்னி புதிதாகத் தன்னை ‘அத்தான்..’ என்று அழைத்ததைக் கேட்டதும் வியப்புடன் அவளை நோக்கினான். அப்பொழுது அவள், “உங்களுக்குள் பிணக்கு ஏற்படுகையில் எப்படி அக்காவைச் சமாதானம் செய்வீர்களோ அப்படியே இப்பொழுதும் தாங்கள் அக்காவைச் சமாதானம்

செய்ய வேண்டும். அதை நான் எனது இரண்டு விழிகளாலும் பார்க்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தாள்.

தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பிரச்னையை எண்ணி தயக்கத்துடன் இரும்பிடர்த்தலையன் அன்னி மிஞ்லியின் காலோரம் கட்டிலில் அமர்ந்தான்.

ஒருகணம் திரும்பி இருவருக்கும் எதிரே அமர்ந்திருந்த சித்திரக்கன்னியை நோக்கினான்.

அவள் இருவரையுமே நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அதுவரை கட்டிலில் கோபத்துடன் படுத்திருந்ததைப் போலவே படுத்திருந்த அன்னி மிஞ்லி , “சித்திரா! பாவம் இவர். பிடர்த்தலையன் எனும் பெயரைக் கேட்டாலே மோரியப் படையே நடுநடுங்குகிறது. இவரை நாம் துன்புறுத்த வேண்டாம்” எனக் கூறியவள் எழுந்து பிடர்த்தலையனைக் கட்டிலில் தள்ளியவள் சித்திரக்கன்னியை நோக்கி, “சித்திரா, வா. உன் விருப்பப்படியே இந்த இரவை மூவரும் விடிய விடியக் கொண்டாடுவோம்” என அழைப்பு விடுக்க அமர்ந்திருந்த சித்திரக்கன்னியும் அவர்களை நோக்கி நடந்து வந்தாள்.

அவள் நடந்து வந்த போதே தனது ஆடைகள் ஒவ்வொன்றையும் கலைந்துவிட்டபடியே இருவரையும் நெருங்கியவள் அன்னி மிஞ்லியின் ஆடைகளையும் அவிழ்த்துக் கலைந்தாள்.

தனக்கு முன் நின்று கொண்டிருந்த இரண்டு பேரழகிகளையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இரும்பிடர்த்தலையன் . அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போதே இரண்டு பெண்களும் அவனுக்கு இருபுறத்திலும் அமர்ந்தவர்கள் அவன் மீது படர்ந்தார்கள்.

பிறகு இருவருமே சேர்ந்து அவனை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டார்கள். ஒரே நேரத்தில் முத்தமிட்டு அவனைக் கிறங்கடித்தார்கள் . அவர்களுக்குள் போட்டி இருக்கவில்லை. ஒரே நேரத்தில் மூவரும் அன்றைய இரவை மகிழ்ச்சியுடன் கழிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

பொழுது நள்ளிரவைக் கடந்து அதிகாலையை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. வெளியே பெருமழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. உள்ளே மூவரும் வியர்வை மழையில் நனைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மூவரும் மாறி மாறி மகிழ்ச்சியின் எல்லையை அடைய இரண்டு பெண்களும் சோர்ந்து போய் பிடர்த்தலையனின் மார்பில் சாய்ந்து உறங்கத் தொடங்கினார்கள். பொழுது விடிந்தது கூட தெரியாமல் மூவரும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மூவரது ஆடையும் ஆங்காங்கே அந்த வீடு முழுவதும் சிதறிக்கிடந்தது. அவர்களது வீட்டிற்குள் வெளிச்சம் கூட நாணப்பட்டே உள்ளே நுழையத் தொடங்கியது.

மூவரும் உறங்கிக் கொண்டிருக்க, “மிஞ்லி .. மிஞ்லி ..” எனும் குரல் கேட்டு முதன் முதலில் கண் விழித்த இரும்பிடர்த்தலையன் தன் மார்பில் கிடந்த இரண்டு காதலிகளையும் விலக்கிவிட்டு அன்னி மிஞ்லியை எழுப்பினான்.

களைப்பு மிகுதியில் மீண்டும் அவள் அவன் மீது சாய வெளியிலிருந்து குரல் எழுவதைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டு எழுந்தவள் வீடு முழுவதும் சிதறிக் கிடந்த தன் ஆடைகளை எடுத்து அவசர அவசரமாக அணிந்து கொண்டு பறந்து கொண்டிருந்த தனது கூந்தலைச் சரி செய்துவிட்டு சித்திரக்கன்னியை எழுப்பினாள்.

ஆடையின்றி இருவருக்கும் முன் கிடப்பதை அப்பொழுதுதான் உணர்ந்த சித்திரக்கன்னி, “அக்கா..!” என அழைத்து அவளை அருகில் வரவழைத்து அவளுக்கு முத்தமிட்டாள்.

அவளது ஆடைகளை அவளிடம் கொடுத்து அணியச் சொல்லிவிட்டு அன்னி மிஞ்லி வெளியே செல்லலானாள் .

வாயிலுக்கு வெளியே ஊர்க்காவலன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் அன்னி மிஞ்லி , “கூறுங்கள் அண்ணா! என்ன செய்தி?” என வினவினாள்.

ஊர்க்காவலன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

ஊர்க்காவலனின் முகத்தில் மெல்லிய சோகம் இழைந்தோடுவதைக் கண்ட அன்னி மிஞ்லி , “என்ன அண்ணா நடந்தது? தங்களது முகம் எதற்கு சோகமாகக் காட்சியளிக்கிறது?” என வினவினாள்.

“தாயே.. அது..”

“தயக்கம் வேண்டாம் அண்ணா.”

இருவரது பேச்சுக் குரலையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையன் உள்ளிருந்து வெளியே வந்தான்.

ஊர்க்காவலன் இரும்பிடர்த்தலையனை வணங்கினான்.

அவனை நோக்கிய இரும்பிடர்த்தலையன் , “சொல். என்ன நடந்தது?” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“கோசரது நியமத்தில் என்றோ மாடுகளை மேய்த்ததற்கு அன்னி மிஞ்லியின் தந்தையை அரசர் இளங்கோச ரது படை வீரர்கள் கைது செய்து அழைத்துச் சென்றுவிட்டார்கள்.”

“போரில் இறந்து போன துளு நாட்டு அரசர் நன்னன் வேண்மானால் அன்னி மிஞ்லியின் தந்தைதான் விடுவிக்கப்பட்டுவிட்டாரே. ?”

“ஆமாம். ஆனால், மீண்டும் விசாரணை செய்ய வேண்டுமாம் .”

“எதற்கு விசாரணை?”

“தெரியவில்லை.”

“ஊர்க்காவலனான உன்னை மீறி அவர்கள் எப்படி அன்னி மிஞ்லியின் தந்தையை அழைத்துச் சென்றார்கள்?”

“அரசரின் கட்டளையுடன் அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். என்னால் எதுவும் செய்ய இயலவில்லை. மன்னித்துவிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்த ஊர்க்காவலன் அங்கிருந்து அவர்களிடம் விடைபெற்றுச் செல்லலானான் .

“அந்தச் சுவாஸுத்திரனை என்ன செய்கிறேன் பார்?” எனக் கூறியபடி இரும்பிடர்த்தலையன் தனது வாளுறையை எடுத்து இடையில் கட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

அவனைத் தடுத்த அன்னி மிஞ்லி , “அத்தான்! தாங்கள் அவசரப்படக் கூடாது. மோரியர்கள் தங்களையும் அண்ணனையும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் தாங்களே சென்று அவர்களிடம் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டாம். இது தங்களுக்காகவும், அண்ணனுக்காகவும் விரிக்கப்பட்ட சூழ்ச்சியாக இது இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். நன்னன் வேண்மான் வாய்மொழி உத்தரவு வழங்கியது மட்டும் அல்லாமல் தந்தையின்

விடுதலையை எழுதியும் கொடுத்திருக்கிறார். அவரது தீர்ப்பு இருக்கையில் கோசனால் தந்தையை என்ன செய்ய இயலும்?” என வினவினாள்.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “ஆமாம் தலைவரே! அக்கா கூறுவதும் சரியாகத்தான் இருக்கிறது. தாங்கள் இந்த சூழ்ச்சியில் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டாம். உடனே தாங்கள் துளு நாட்டைவிட்டு வெளியேறிவிடுங்கள். அக்காவை நான் பத்திரமாகப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். இருவரும் சென்று தேவியையும், அரசர் இளங்கோச ரையும் சந்திக்கிறோம். தேவியின் கட்டளைக்கு அரசர் இளங்கோச ர் கீழ்ப்படிந்தவர்தான் . எப்படியும் தந்தையை விடுதலை செய்துவிடலாம். ஆனால், தங்களை ஒரு நாளும் எந்தவித துன்பமும் சூழ்ந்துவிடக் கூடாது” எனத் தெரிவித்தவள் அன்னி மிளிலியை நோக்கி, “அக்கா! நாம் இப்பொழுதே கோட்டையை நோக்கிப் புறப்படுவோம்” என அழைக்க அன்னி மிளிலி உடனே புறப்பட்டாள்.

‘இரு பெண்களும் கூறுவது சரி’ என்று தோன்ற இரும்பிடர்த்தலையன் இருவரையும் அனுப்பி வைத்தபிறகு அங்கிருந்து மறைந்தான்.

இரு பெண்களும் பாழிக்கோட்டையை நோக்கிச் செல்லலானார்கள் .

06 நாளை மறுநாள் சந்திக்கலாம்...

பரிதி உதித்த பிறகு ஒரு சாமப் பொழுது கிட்டத்தட்டக் கடந்திருந்தாலும் இரவு முழுவதும் பெய்து ஓய்ந்திருந்த மழையால் பாழியும், அதனைச் சார்ந்த நிலப்பகுதி அனைத்தும் குளிர்ச்சியாகவே காணப்பட்டது. காலையில் எழுந்த இந்திரசேனை காலை வழிபாடுகள் அனைத்தையும் முடித்துவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

அப்பொழுது அவளுக்காகக் காத்திருந்த அவளது மாளிகையின் காவல் தலைவன் அவளுக்கு முன் மண்டியிட்டு அவளது நிம்மதியைக் குலைப்பதைப் போன்று, “தேவி! கொற்றவை வனத்தில் மறைந்திருந்த வீரர்களைத் தேடிச் சென்ற நம் வீரர்களில் ஒருவர் கூடத் திரும்பவில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஒருவர் கூட திரும்பவில்லையா?”

“ஆமாம் தேவி.”

“அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது?” என வினவினாள்.

“அனைவரும் இறந்துவிட்டார்கள்.”

இந்திரசேனை எந்தவித முகமாற்றத்தையும் வெளிப்படுத்தாமல் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“இறந்த வீரர்கள் யார்.. துளு நாட்டு வீரர்கள்தானே?”

“இல்லை தேவி. இரவில் வேட்டையாடச் சென்ற வீரர்கள் அனைவரும் நம்மவர்கள். அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்ற நம் படைத்தலைவனும் திரும்பவில்லை.”

“சரி.. நீ புறப்படலாம்” என்றாள்.

“தேவி! அன்னி மிஞிலியன் இன்னும் வனத்திற்குள்தான் மறைந்திருக்கிறான் என்று கோச வீரர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்கிறார்கள். அவனும் இறந்த மன்னர் நன்னன் வேண்மானைப் போன்றே இந்த நிலத்தைப் பற்றியும், சூழலைப் பற்றியும் நன்கு அறிந்தவனாம். ஆதலால் அவனை வனத்தில் வீழ்த்துவது கடினம் என்று அனைவரும் கூறுகிறார்கள்” எனக் கூறிவிட்டு மோரிய வீரன் புறப்பட்டுச் செல்ல இந்திரசேனை சிந்தனையுடன் அவளது மாளிகையின் முகப்பில் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது அவளைத் தேடிக் கொண்டு வந்த சித்திரக்கன்னி மாளிகைக்குள் நுழைந்தாள். அவளுடன் அன்னி மிஞிலியும் வருத்தத்துடன் கண்ணீர் வடித்தபடி வந்தாள்.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னியை எதிர்பார்த்திராத இந்திரசேனை அதிர்ச்சியுடன், “சித்திரா! பிடர்த்தலையனுடன் சென்ற நீ இன்னும் ஒரு கிழமை கழித்துத்தான் திரும்புவாய் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், விடிந்ததும் நீ வந்து நிற்கிறாய்?” என வினவினாள்.

“தேவி, தங்களது உதவி தேவை” எனத் தெரிவித்தாள் சித்திரா.

“என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கூறு சித்திரா. செய்துவிடலாம். எதற்காக மற்றவர்களைப் போன்று ‘உதவி’ என்றெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய்?”

“நிலைமை சற்று சிக்கலானது தேவி” எனத் தெரிவித்த சித்திரக்கன்னி அருகில் நின்ற அன்னி மிஞிலியை சுட்டிக்காட்டி, “தேவி, இவர் என் அக்கா” என அறிமுகப்படுத்தினாள்.

“அக்காவா?” என இந்திரசேனை வியக்க, “ஆம் தேவி! பிடர்த்தலையரது மனதை எனக்கு முன் கவர்ந்தவர்” எனத் தெரிவித்து “அன்னி மிஞிலியனின் தங்கை” என அடுத்த அதிர்ச்சிகரமான செய்தியையும் அவளை நோக்கி வீசினாள்.

அன்னி மிஞ்லியன் எனும் பெயரைக் கேட்டதுமே கோபம் கொண்ட இந்திரசேனை, “அன்னி மிஞ்லியன் கலிங்கத்தில் என்னைப் பின்தொடர்ந்து அகப்பட்ட வேளையிலேயே அவனை நான் கொன்றிருக்க வேண்டும். அப்படி அவனை நான் கொன்றிருந்தால் இந்நேரம் அவன் எனக்குப் பெரும் தலைவலியாக உருமாறியிருக்கமாட்டான். அவன் அன்று இறந்திருந்தால் இன்று எனக்கு விடிந்ததும் மரணச் செய்தி வந்திருக்காது” என்று தெரிவித்தாள்.

இந்திரசேனை கூறியதைக் கேட்டதும் கடும் சினமடைந்த அன்னி மிஞ்லி தொங்கிக் கொண்டிருந்த தனது சீலை முனையை இடையில் இழுத்துச் சொருகியவள் கூந்தலையும் முடித்து சிண்டு போட்டாள். கலங்கியிருந்த விழியைத் துடைத்துக் கொண்டு இந்திரசேனையை நோக்கி, “இந்திரா, நேராக நான் அரண்மனைக்குச் சென்று நீதி கேட்கலாம் என்றுதான் வந்தேன். ஆனால், என் தங்கை சித்திரக்கன்னியின் சொல்லிற்கு மதிப்பளித்தே உன்னைத் தேடி வந்தேன். கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானின் விடுதலை ஓலை என்னிடம் இருக்க இளங்கோசனால் என்ன செய்துவிட முடியும்?” எனக் கூறியவள் இந்திரசேனையின் விழிகளையே நேருக்கு நேர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அன்னி மிஞ்லி கூறியதைக் கேட்டதுமே அதிர்ச்சியடைந்த சித்திரக்கன்னி அவளிடம், “அக்கா..! அக்கா! சற்று பொறுமையாகவும், மரியாதையாகவும் பேசுங்கள். மௌரியப் பேரரசர் அசோகவர்த்தர் கூட தேவியை மரியாதையுடனே அழைப்பார். தாங்கள் இப்படி ஒருமையாக அழைப்பது ஏற்புடையது அல்ல. நமக்கு இப்பொழுது தந்தையின் விடுதலைதான் முக்கியம்” எனக் கெஞ்சினாள்.

சித்திரக்கன்னியை நோக்கிய அன்னி மிஞ்லி, “சித்திரா, நமக்கு நம் தந்தையின் விடுதலை முக்கியம்தான். அதற்காக நம் தன்மானத்தை இழந்து இவளிடம் மண்டியிட்டுக் கெஞ்சி விடுதலை வாங்குவதைத் தந்தை கூட விரும்பமாட்டார்” எனத் தெரிவித்தவள் இந்திரசேனையை நோக்கி, “இந்திரா, என் தமையனைக் கண்ட உடனே கொன்றிருக்க வேண்டும் என்று தெரிவித்தாயே, அவரைக் கொலை செய்திருக்க வேண்டியதுதானே? ஏதோ நீயே பாவம் என்று விடுதலை செய்ததைப் போன்று பிதற்றிக் கொள்கிறாய்?

உன் படை வீரர்களையும், உன்னைச் சூழ்ந்திருந்த வீரர்களையும் கடந்து என்னவர் வந்து என் தமையனை சிறை மீட்டுச் சென்றிருக்கிறார். உனக்கு மண்டியிடும் ஆண்மையற்ற வீரர்களைப் போன்றும், உனக்கு பணிவிடை செய்யும் பெண்களைப் போன்றும் தென்னகத்தில் இருப்பார்கள் என்று கனவிலும் எதிர்பார்த்துவிடாதே. எம் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னியின் காதலியாக நீ இருப்பதால் அமைதியாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். இல்லையேல் ‘என் தமையனைக் கொன்றிருப்பேன்’ என்ற உன் நாக்கை அறுத்து எம் வீட்டுக் காவல் நாய் அலங்கிற்கு எறிந்திருப்பேன்” எனத் தெரிவித்தவள் திரும்பிச் சென்றாள்.

சில அடிகளை எடுத்து வைத்தவள் திரும்பி சித்திரக்கன்னியை நோக்கி, “சித்திரா, வருகிறாயா அல்லது நான் மட்டும் செல்லட்டுமா?” என வினவினாள்.

அன்னி மிஞ்லியையும், இந்திரசேனையையும் மாறி மாறி நோக்கிய சித்திரக்கன்னி அன்னி மிஞ்லியிடம் ஓடிச் சென்று, “அக்கா, நீங்கள் சென்று கொண்டிருங்கள். நான் பின்னால் வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அப்பொழுது அன்னி மிஞ்லி இந்திரசேனையை நோக்கி, “இந்திரா, நாட்டை ஆளும் அரசன் வேண்டுமானால் உனக்கும், வடக்கே அமர்ந்து அதிகாரம் செலுத்திக் கொண்டிருப்பவனுக்கும் மண்டியிட்டு சேவகம் செயலாம். அரசன் மண்டியிட்டிருப்பதால் தமிழகக் குடிமக்களும் அடிமையாவார்கள் என்று கனவிலும் நினைத்துவிடாதே” எனத் தெரிவித்தவள் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் அவள் பாட்டிற்கு நடந்து செல்லலானாள்.

அவளது நடையில் கர்வமும், திமிரும் அடங்கியிருந்தது.

அவள் செல்வதைப் பார்த்த இந்திரசேனை கோபத்துடன், “பிடர்த்தலையனுக்கு ஏற்ற திமிர் பிடித்த பெண். அவனைப் போலவே இருக்கிறாள்” எனத் தனக்குத்தானே கூறிக் கொண்டவள் சித்திரக்கன்னியை நோக்கினாள்.

உடனே சித்திரா அவளது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “தேவி! அக்காவைப் பற்றி தவறாக நினைத்துக் கொள்ள வேண்டாம். அண்ணன் மீதிருக்கும் பாசத்தால் அப்படி பேசிவிட்டுச் செல்கிறார். அவருடன் ஓரிரவை

மட்டுமே கழித்தேன். எனக்கொரு தாயாக இருந்து என்னைப் பார்த்துக் கொண்டார்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவளைக் கோபத்துடன் நோக்கிய இந்திரசேனை, “மோரியப் பேரரசின் பேரரசனே என்னைக் கண்டால் எழுந்து நின்று மரியாதையுடன் பேசுவான். பட்டத்து இளவரசன் என் அனுமதி இல்லாமல் ஓரடியை எடுத்து வைக்கமாட்டான். மோரியப் படையே என் பெயரைக் கேட்டால் நடுங்கி மண்டியிடுவார்கள். ஆனால், இவள் என் நாக்கினை அறுத்துவிடுவேன் என்று கூறிவிட்டுச் செல்கிறாள். நீ அவளுக்கு ஆதரவாக என்னிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய், என்ன சித்திரா இது?” என வினவினாள்.

“தேவி! அவர் எனது அக்கா. என் எஞ்சிய காலம் முழுவதையும் அவருடன்தான் நான் பகிர்ந்து கொள்ளப் போகிறேன். தாயில்லாத எனக்கு மற்றொரு தாய் அவர்.”

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் வெறிச் சிரிப்பு ஒன்றை வெளிப்படுத்திய இந்திரசேனை, “இத்தனை நாட்களாக உனக்குத் துணையாக இருந்த நான் உனக்கு முக்கியமில்லை. அப்படித்தானே?” என வினவினாள்.

“தேவி, தாங்கள் வேறு. அக்கா வேறு. இரண்டையும் ஒன்றாகத் தாங்கள் நினைத்துக் கொள்ள வேண்டாம்.”

“என்னிடம் மரியாதையின்றி சொற்களைவிடுத்த போதே அவளை நான் கொன்றிருப்பேன். காரியம் ஆக வேண்டும் என்று என் காலில் விழாமல் தன்மானத்துடன் பேசிய அவளது குணம் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. ஆதலால்தான் அவள் உயிருடன் இங்கிருந்து சென்றாள். பார்க்கலாம், அவள் எப்படித் தன் தகப்பனை விடுதலை செய்து அழைத்துச் செல்கிறாள் என்பதை.”

“தாங்கள் அனைத்தையும் அறிவீர்களா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினாள் சித்திரக்கன்னி.

“எனக்குத் தெரியாமல் இங்கு ஒரு அணுவும் அசையாது என்பதை நீ அறிவாய்தானே” எனச் இந்திரசேனை பேசிக் கொண்டிருந்த போதே கோசர் அரசர் அஃதை மகன் இளங்கோசனது புரவித் தேர் அவளது மாளிகைக்கு முன் வந்து நின்றது.

அரசனுக்குரிய கிரீடம், அணிகலன், ஆடை ஆகியவற்றை அணிந்து கொண்டு கையில் செங்கோல் தாங்கிக் கொண்டு புரவித் தேரிலிருந்து கீழிறங்கிய அஃதை மகன் இளங்கோசன் இந்திரசேனைக்கு முன் வந்து இரு கரம் கூப்பி, “வணக்கம் தேவி! தாங்கள் அறியாமல் மோரிய தேசம் மட்டுமல்லாமல் கோசர் நிலத்திலும் எதுவும் நடைபெறாது என்பதை அறிவேன்” எனத் தெரிவித்தவன், “இன்று நடைபெறப் போகும் அரச நிகழ்வில் தாங்கள் எவருக்கும் ஆதரவாகக் குறுக்கிடக் கூடாது என்று வேண்டுகோள் விடுக்கவே தங்களைத் தேடி வந்திருக்கிறேன்” என்றான்.

அவனை நோக்கிய இந்திரசேனை, “எனக்கு இதன் காரணம் புரியவில்லை இளங்கோசரே..” எனத் தெரிவித்தாள்.

“தேவி! காரண, காரியங்கள் இல்லாமல் எதுவும் நடைபெறுவதில்லை என்பதைத் தாங்கள் நன்கு அறிவீர்கள். வனத்தினுள் மறைந்து தாக்குதல் தொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் அன்னி மிஞிலியனை நாம் குறைத்து மதிப்பிட வேண்டாம். வானையும், நட்சத்திரங்களையும் பார்த்து எதிர்காலத்தைக் கணிக்கும் ¹ கணியனையும், பார்ப்பானை விடவும் கெட்டிக்காரன் அன்னி மிஞிலியன். அவனது உருவத்தைக் கொண்டு அவனை நாம் ஒருநாளும் எடை போடலாகாது. அவன் கணித்து மழை வரும் என்றால் வருணன் மழையைக் கொட்டுவான். ஓதம் பின்வாங்கும் எனத் தெரிவித்தால் கடல் அரசனே பின்வாங்குவான். காற்று வீசும் எனத் தெரிவித்தால் இந்திரன் காற்றை செலுத்துவான். அவனது திறமை அப்படி. பெரும்போர் விரைவில் தொடங்கிவிடும். அதற்குள் நாம் அன்னி மிஞிலியனை வனத்திலிருந்து வெளியே இழுக்க வேண்டும். அதற்காகத்தான் இந்தத் தந்திரம். என்றோ எமக்கு நிவந்தம் அளிக்கப்பட்ட நிலத்தில் மாடுகளைத் தெரியாமல்விட்டு மேய்த்த வழக்கினை இப்பொழுது நான் விசாரணை செய்யும் காரணம் இதுதான் தேவி. இந்தக் கிழவனைக் காக்க அன்னி மிஞிலியன் வருவான். இல்லையேல் பிடர்த்தலையன் வருவான். பெரும்போர் தொடங்குவதற்கு முன் ஏற்படும் சிறு சலனம் இது தேவி!” எனத் தெரிவித்தவன், “நான் புறப்படுகிறேன்” எனக் கூறிக் கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமானான்.

அப்பொழுது திரும்பி சித்திரக்கன்னியை நோக்கிய இளங்கோசன், “தேவி! தாங்கள் கோட்டையைவிட்டுத் தங்களது காதலனுடன்

சென்றுவிட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன். பிரிந்திருக்கப் போவதை எண்ணித் தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். விரைவில் தங்களது காதலனை இதே பாழியில் அடைத்து வைக்கிறேன். பிறகு தாங்கள் வேண்டிய நேரத்தில் சந்திக்கலாம்” என்று புன்னகையுடன் தெரிவித்தவன் அங்கிருந்து சென்று புரவித் தேரில் ஏறினான்.

அவனது புரவித் தேர் அங்கிருந்து செல்வதைப் பார்த்தபடியே இந்திரசேனை, “துளு நாட்டின் அரசன் கையில் செங்கோலுடன் மண்டியிடக் கூடாது எனும் காரணத்திற்காக வார்த்தையில் பணிவுடன் மரியாதை செலுத்தி ‘தலையிடக் கூடாது’ என்று வேண்டுகோள் விடுத்துச் செல்கிறான். ஆனால், அவள்..?” எனக் கோபத்துடன் வார்த்தைகளை முடிக்காமல் தன்னருகில் நின்ற சித்திரக்கன்னியை நோக்கினாள்.

“தேவி, அக்காவிற்காக நான் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். தயவுசெய்து தலையிடுங்கள்” என மன்றாடினாள் சித்திரக்கன்னி.

“என்னால் முடியாது சித்திரா.”

“எனக்காகத் தேவி.”

“தோழமையைவிடவும் எனக்கு அரசியல்தான் முக்கியம் சித்திரா. உன் மீது நான் கொண்டிருக்கும் பாசத்திற்காக அரச நிகழ்ச்சிகளில் குறுக்கிட்டு கொடுத்த வாக்கினை என்னால் மீற முடியாது. பிடர்த்தலையனும், அன்னி மிஞிலியனும் கைது செய்யப்பட வேண்டியவர்கள். என்னால் இதில் எதுவும் செய்ய முடியாது” எனத் தெரிவித்தவள் சித்திரக்கன்னியின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இந்திரசேனை கூறியதைக் கேட்ட சித்திரக்கன்னி அதிர்ச்சியுடன் அவளது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது இந்திரசேனை, “அரசியலில் பந்த பாசம் இருக்கக் கூடாது சித்திரா. காதலும் இதில் அடக்கம்” எனக் கண்டிப்புடன் கூற சித்திரக்கன்னி ஒரு வார்த்தை கூட பதிலுக்குப் பேசவில்லை.

தலையைக் குனிந்தபடியே அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

பிறகு இந்திரசேனையும் அரசவையை நோக்கிச் செல்லலானாள்.

பாழியின் அரசவையில் உயரமான இருக்கையில் இளங்கோசன் வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ் கையில் தனது செங்கோலுடன் அமர்ந்திருந்தான். பெண்கள் இருவர் சாமரம் வீசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவனுக்குக் கீழே துளு நாட்டு அமைச்சர்கள், படைத்தலைவர்கள், மோரிய அரசன் திசியன், வஜ்ரதத்தன், கிரிகபுத்திரன், சித்திரசேனன் ஆகியோர் அமர்ந்திருந்தார்கள். இளங்கோசனுக்கு ஆலோசனை அளிக்க கோசரது இராசகுருவும் அவையில் அமர்ந்திருந்தார்.

அவர்களுக்கு முன் பொதுமக்கள் சிலரும் அவையில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். நன்னன் வேண்மானின் அவையில் நிறைந்திருந்த அகவுநர் கன்னிகளுக்குப் பதிலாக வைதீகர்கள் பலர் நிறைந்திருந்தார்கள்.

அவையில் நிறைந்திருந்த அனைவரும் அவர்களுக்குள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது காவல் வீரன் ஒருவன், “தேவி வருகிறார்” என்று உரக்கக் குரல் எழுப்பினான்.

சலசலப்புடன் காணப்பட்ட அவை முழுவதும் உடனே அமைதியானது. அவைக்கு முன் நிறைந்திருந்த பொதுமக்கள் விலக அவைக்குள் நுழைந்தாள் இந்திரசேனை. அவள் அவைக்குள் நுழைந்ததும் கோசர் அரசன் இளங்கோசன் மற்றும் மோரிய அரசன் திசியன் உட்பட அனைவரும் எழுந்து நிற்க திமிரான பார்வையை அனைவரின் மீதும் வீசியபடி அவளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தவள் சாய்ந்து கொண்டாள்.

அவள் அமர்ந்த பிறகு அனைவரும் தமது இருக்கையில் அமர்ந்தார்கள்.

அவையில் சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. அப்பொழுது இந்திரசேனை, “யாருக்காகக் காத்திருக்கிறோம்?” என இளங்கோசனை நோக்கியபடியே வினவினாள்.

அனைவரையும் நோக்கிய இளங்கோசன், “அவையின் நடவடிக்கைகள் தொடங்கட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே அருகில் நின்ற கட்டியங்காரன், “விடுபட்ட வழக்கினைத் தாங்கள் விசாரணை செய்ய வேண்டும் அரசே!” என வேண்டுகோள் விடுத்தான்.

புன்னகைத்த இளங்கோசன், “இழுத்து வாருங்கள் அவனை” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவையிலிருந்து ஓடிச் சென்ற காவலர்கள் சிலர் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த அன்னி மிஞிலியின் தந்தையை அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். வேல் தாங்கிய காவலர்கள் இருவர் முன்னேயும், பின்னேயும் நடந்து வர அவைக்குள் நுழைந்தார் அன்னி மிஞிலியின் தந்தை.

அன்னி மிஞிலியின் தந்தை நடந்து வந்ததைப் பார்த்த இளங்கோசன், “இந்தக் கிழவனை நான் இழுத்து வரும்படிதானே கட்டளையிட்டேன். விருந்திற்கு வருபவனைப் போன்று அழைத்து வந்திருக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“அவரைப் பிணைப்பதற்கோ அல்லது இழுத்து வருவதற்கோ எந்தவித அவசியமும் நேரவில்லை அரசே! தங்களது கட்டளையைத் தெரிவித்ததும் அவர் அவைக்குத் தானாகவே வந்துவிட்டார். கொங்கணத்தின் அரசரது கட்டளையை ஏற்றுக் கொள்வது எனது கடமை என்றும் தெரிவித்தார்” எனக் காவல் தலைவன் தெரிவிக்க, “நீ செல்லலாம்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

காவல் தலைவன் அவ்விடத்திலிருந்து விலகிச் செல்லலானான்.

அப்பொழுது இளங்கோசன் அன்னி மிஞிலியின் தந்தையை நோக்கி, “உன் மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கும் குற்றத்தை நீ அறிவாய்தானே?” என வினவினான்.

“நீண்ட நாட்களுக்கு முன் என் ஆநிரைகள் சில கோசர் நியம நிலங்களில் மேய்ந்துவிட்டன. என் ஆநிரைகளால் ஏற்பட்ட இழப்பினை அப்பொழுதே ஈடுசெய்து போரில் வீரமரணம் அடைந்து நமக்கெல்லாம் பெருமை சேர்த்த நம் மாமன்னார் கொங்கணக் கிழார் நன்னன் வேண்மானால் அந்தக் குற்றத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டுவிட்டேன். அதன் பிறகு நான் எந்த குற்றத்தையும் செய்ததாக எனக்கு நினைவில்லை வேந்தே!” எனத் தெரிவித்தார் அன்னி மிஞிலியின் தந்தை.

“உன் மகன் செய்து கொண்டிருக்கும் காரியத்தைப் பற்றி அறிவாயா நீ?”

“அவன் வனத்திற்குள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டான் என்று கேள்விப்பட்டேன்.”

“அவனது மரணம் விரைவில் அரங்கேறப் போகிறது.”

“அந்தக் கவலை தங்களுக்கு வேண்டாம் அரசே! அவன் என்னிடம் வந்தால் நானே அவனைக் கொன்றுவிடுவேன்” எனப் பதிலளித்த அன்னி மிஞ்லியின் தந்தையை அனைவரும் அதிர்ச்சியுடன் நோக்கினார்கள்.

அப்பொழுது அவைக்காவலன் ஒருவன் அரசனிடம் அனுமதி வேண்டி குறுக்கிட்டான்.

“என்ன?” என்று வினவினான் இளங்கோசன்.

“இவரது மகள் அன்னி மிஞ்லி நீதி கேட்டு வந்திருக்கிறாள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அழைத்து வாருங்கள் அவளையும்” எனக் கட்டளையிட்டான் துளு நாட்டின் அரசன் அஃதை மகன் இளங்கோசன்.

உள்ளே நுழைந்தாள் அன்னி மிஞ்லி.

அதேவேளையில் அன்னி மிஞ்லியின் தந்தை, “மாடு மேய்த்து உழவுத் தொழில் செய்பவனது மகன் ஒரு நாட்டின் படைத்தலைவனாக உயரும் அளவுக்குப் போர்த் தொழில், மாறுவேடம் இடுதல், ஒற்றறிதல், சண்டைப் பயிற்சி, சூழலுக்குத் தகுந்ததைப் போன்று எப்படி மாறிக்கொள்வது என அனைத்துவித பயிற்சிகளையும் அளித்தேன். ஆனால், புறமுதுகிட்டு காட்டில் ஒளிந்து கொள்ளும் வித்தையையும், காட்டில் மறைந்து எதிரிகளைப் போர் முறைக்கு மாறாகத் தாக்கி அழிக்கும் முறையையும் அவனுக்கு நான் கற்றுக் கொடுக்கவில்லை. எந்த வேசியின் மகனிடம் இந்தக் கலைகளைக் கற்றான் என்பதை அறிந்து கொண்ட பிறகு அவன் புறமுதுகிட்ட காரணத்திற்காகவும், அரசர் இறந்த வேளையில் அவனும் அவருக்காக உயிரை இழந்து என் குலத்திற்கு பெருமை சேர்க்காமல் இன்னும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு உயிருடன் திரிந்து கொண்டிருக்கும் குற்றத்திற்காகவும் அவனை நான் கொலை செய்ய வேண்டும் அரசே! கைது செய்தால் என்னிடம் இழுத்துவரச் சொல்லி தம் வீரர்களுக்கு ஆணையிடுங்கள். அவனை உருவாக்கிய என் கரங்களினாலே நானே அவனைக் கொன்றுவிடுகிறேன்” என நிதானமாகவும், உணர்ச்சி வசப்படாமலும் பொறுமையாக அவையினரை நோக்கித் தெரிவித்தார்.

தன் தந்தையின் திறமையான பேச்சைக்கேட்டு மகிழ்ந்தபடி அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தாள் அன்னி மிளிலி.

அவரது மறுமொழியைக் கேட்டதும் இளங்கோசன் மட்டுமல்லாமல் மற்றவர்கள் கூட வியந்து அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது இந்திரசேனை, ‘இப்படிப்பட்ட தந்தைக்கு இப்படியொரு பெண் இருப்பதில் வியப்பேதும் இல்லை’ என்று நினைத்துக் கொண்டவள் அன்னி மிளிலியை நோக்கினாள்.

அப்பொழுது அவையினர் எதிர்பாராதபடி, “இழப்பீடு வழங்கினாலும் தாங்கள் செய்தது குற்றம் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறீர்கள்தானே?” என வினைவான்.

அவர் அமைதியாக நிற்க அன்னி மிளிலி, “அந்தக் குற்றத்தைத்தான் நம் மாமன்னர் நன்னன் வேண்மான் மன்னித்துவிட்டாரே அரசே?” எனத் தலையைத் தாழ்த்தியபடி வினவினாள்.

“அவர் மன்னித்துவிட்டார் என்பதற்கு அத்தாட்சி?”

“இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தவள் மடியில் வைத்துக் கொண்டு வந்திருந்த ஓலையை எடுத்து அவையினரிடம் அளித்தாள். அதை வாங்கிய அவையினர் இளங்கோசனிடம் அளித்தார்கள். அதை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தவன் அமர்ந்திருந்த இருக்கையிலிருந்து எழுந்தான்.

திசியன் மற்றும் இந்திரசேனை தவிர்த்து மற்றவர்கள் எழ ஆயத்தமாக அனைவரையும் அமரக் கைகாட்டியபடியே அவையில் நடந்தவன் அன்னி மிளிலியை நோக்கி, “என் கையில் இருக்கும் விடுதலை ஓலை என்னால் கொல்லப்பட்ட நன்னன் வேண்மானால் அளிக்கப்பட்டது. ஆனால், இப்பொழுது கொங்கணத்தின் அரசன் இளங்கோசன். நான் அளிக்கப் போவதுதான் தீர்ப்பு” எனத் தெரிவித்தபடியே கையில் இருந்த ஓலையை எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கில் காட்டினான்.

ஓலை எரிந்து சாம்பலாகவும், புகையாகவும் மாறிக் கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் பதறிய அன்னி மிளிலி, “அரசே..! அறம் மாறிய செயல். இது தவறு” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் கோபம் கொண்ட இளங்கோசன், “அறம் சார்ந்த செயல் எது? அறம் சாரா செயல் எது? என்பதை நீ எனக்குக் கூற

வேண்டிய அவசியம் இல்லை பெண்ணே!” எனக் கண்டிப்புடன் தெரிவித்தவன் தனது அமைச்சர்களை நோக்கி, “கோசரது நியமத்தில் ஆநிரைகளை மேய்த்ததற்கு என்ன தண்டனை என்று கூறுங்கள்?” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அமைச்சர்களும், அவையில் அமர்ந்திருந்த இராசகுருவும் ஒருவரை ஒருவர் விவாதித்துக் கொண்டார்கள். விவாதம் முடிந்த பிறகு அமைச்சர் ஒருவர் எழுந்து, “கோசர் நியமத்தில் ஆநிரைகளை மேய்த்தால் கடுமையான தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும் என்பது கொங்கணத்தின் நியதி. இறுதி முடிவு அரசருடையது” எனத் தெரிவித்தார்கள்.

“கடுமையான தண்டனை என்றால்?”

“குருடாக்கிவிட வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தார்கள்.

“மரணதண்டனை?”

“அரசர் முடிவெடுத்தால் அதில் தலையிடும் அதிகாரம் எவருக்கும் இல்லை. இறுதி முடிவெடுக்கும் உரிமை தங்களுடையது என்பதை மீண்டும் தங்களுக்கு நினைவுபடுத்துகிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அமர்ந்தார் அமைச்சர் ஒருவர்.

விவாதத்தைக் கேட்டபடி நின்று கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியின் தந்தையை நெருங்கிய இளங்கோசன் அவரைப் பார்த்தபடியே, “மன்னிக்கும் அதிகாரம்?” என வினவினான்.

“அதுவும் தங்களுக்கு மட்டும்தான் உரியது” என அவனுக்குப் பின்புறத்திலிருந்து குரல் எழுந்தது.

இளங்கோசன் அன்னி மிஞிலியின் தந்தையை நோக்கி, “உனக்கு என்ன தண்டனையை நான் அளிப்பது?” என வினவினான்.

“அரசரது கட்டளை எதுவானாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்வது எனது கடமை” என அவர் தெரிவிக்க அப்பொழுது குறுக்கிட்ட அன்னி மிஞிலி, “அரசே! தங்களது வெண்கொற்றக் குடையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் நாங்கள். தங்களது செங்கோல் ஒருநாளும் அறம் தவறாது எனும் நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது” என நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்தாள்.

“இங்கே அறம் என்பது எது என்பதைத் தீர்மானிப்பவனும் நான் ஒருவன்தான் பெண்ணே!” எனத் தெரிவித்தவன் அன்னி மிஞிலியின் தந்தையை

நோக்கி, “இங்கு அமர்ந்திருக்கும் அனைவருக்கும் முன்னும் மண்டியிட்டு மன்னிப்புக் கேள். இல்லையேல்..” எனப் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு அவரது முகத்தைப் பார்த்தான்.

அவர் சிரித்தபடி, “அரசே, என் தவறுக்கு தாங்கள் மரணதண்டனை அளித்தாலும் நான் ஏற்றுக் கொள்ள சித்தமாக இருக்கிறேன். செங்கோல் தாங்கிய தங்களிடமும் நான் மன்னிப்புக் கேட்கத் தயாராக இருக்கிறேன். அரசர் தாங்கள் மண்டியிடுகிறீர்கள் என்பதற்காகத் தங்களது குடிமகனாகிய நானும் நம்மை அழிக்க வந்தவர்களிடம் மண்டியிடவும் முடியாது. மன்னிப்பையும் கேட்க முடியாது. அது என்னால் முடியாததும் கூட” எனக் கடுமையான சொற்களால் மறுமொழி அளித்தார் அன்னி மிஞிலியின் தந்தை.

அப்பொழுது அன்னி மிஞிலி, “அரசே! இது அநீதி” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவளது தந்தை, “தங்களது கையில் இருக்கும் செங்கோல் நீதி தவறாதது. அதற்கும், அதனைத் தாங்கியிருக்கும் தங்களுக்கும் மண்டியிட்டு மன்னிப்புக் கேட்பதில் எனக்கு எந்தவித ஆட்சேபனையும் இல்லை. ஆனால், மற்றவர்களுக்கு முன் என் தலை கூட சாயாது அரசே!” என மீண்டும் தெரிவித்தார்.

அன்னி மிஞிலி, “அரசே! அரசியல் பிழைத்தோருக்கு அறம் கூற்றாகும் என்பதைத் தாங்கள் நன்கு அறிவீர்கள். அரசியலில் பிழை செய்துவிடாதீர்கள்” என வேண்டினாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சியடைந்தவனைப் போன்று நின்ற இளங்கோசன், “ஆமாம். நீ கூறுவதும் சரிதான். அரசியலில் தவறு செய்தால் அறமே எனக்கு எமனாகிக் கொன்றுவிடும்” எனக் கூறியவன் அரசவை அமைச்சர்களை நோக்கி, “இதற்குத் தீர்வு ஏதாவது இருக்கிறதா?” என வினவினான்.

அப்பொழுது வைதீகர் ஒருவர், “இது போன்று தீர்க்க முடியாத பிரச்சனைகளுக்கு பண்டைய தீர்வு ஒன்று இருக்கிறது?” எனத் தெரிவித்தார்.

“என்ன தீர்வு?”

“நெருப்புக்கட்டையை அவர் பற்ற வேண்டும். தீக்காயம் அவரைச் சுடவில்லை என்றால் அவர் தவறிழைக்காதவர்.”

“அவன்தான் செய்த தவறை ஒப்புக் கொள்கிறானே, இப்பொழுது எனக்குத் தேவை அவன் செய்த தவறு மன்னிக்கப்படக் கூடியதா அல்லது மன்னிக்கப்படக் கூடாததா?”

அங்கிருந்து ஓலைகள் ஒன்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த அமைச்சர் ஒருவர், “இதற்கு ஒரு தீர்வு இருக்கிறது அரசே!” என நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்தார்.

“என்ன தீர்வு?”

“இவர் தண்டிக்கப்படக் கூடியவரா அல்லது விடுதலை செய்யப்படக் கூடியவரா என்பதை ‘வீரம்’ முடிவு செய்யட்டும்.”

“வீரமா?”

“ஆம்.”

“சற்று விளக்கமாகத் தெரிவிக்க முடியுமா?”

“நிச்சயமாக அரசே!” எனத் தெரிவித்த அமைச்சர் “குற்றம் சாட்டப்பட்டவரும் மற்றவர் ஒருவரும் போரிட வேண்டும். அந்தப் போரில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் வெற்றி பெற்றால் அவர் தண்டனையிலிருந்தும் தப்பிவிடுவார்.”

“தோற்றால்?”

“தண்டனை உறுதி.”

“இவரை எதிர்த்து போரிட வேண்டியவர் யார்?”

“யாராக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். தாங்கள் நியமிக்கும் ஒருவர்.”

“எனக்கு இந்த விசித்திரமான முறை பிடித்திருக்கிறது அமைச்சரே!” எனத் தெரிவித்தவன் அவரை நோக்கி மேலும், “பொழுது போகாமல்தான் இந்த ஓலைச் சுவடிகளைத் தாங்கள் புரட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்” எனச் சிரித்தபடியே தெரிவித்தான்.

பிறகு, “இவர் வயது முதிர்ந்தவராக இருக்கிறாரே? எப்படியும் இவர் தோற்றுவிடுவார்? இதற்கு வேறு தீர்வு?” என வினவினான்.

“இவர் போட்டியிடலாம் அல்லது இவருக்குப் பதில் வேறு ஆட்கள் கூட போட்டியிடலாம்.”

“எதிர் தரப்பில் நானே சமர் செய்யலாம் என்று இருக்கிறேன். என்னைத் தோற்கடித்துவிட்டு உனக்கு விடுதலையை நீ பெற்றுக் கொள்ளலாம்” என

அன்னி மிஞ்லியின் தந்தையை நோக்கித் தெரிவித்தான்.

“வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ் அமர்ந்து செங்கோல் செலுத்தும் அரசரை எதிர்த்து எனது வாள் ஒருநாளும் உயராது என்பதை நான் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன் அரசே!”

“மகன் எனக்குத் தீராத பிரச்னையாக உருவெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். தகப்பன் என் மீது மாறாத பற்றுடன் இருக்கிறான்” எனக் கூறியபடி உரக்கச் சிரித்தவன், “உன்னால் முடியாவிட்டால் உனக்குச் சார்பாக வேறு எவரையாவது வாளினை உயர்த்தச் சொல். போரில் அவர்கள் தோற்றால் அவர்களை நான் கொன்று உன் விழிகளையும் குருடாக்கிவிடுவேன் என்பதை இங்கு நான் கூறிக் கொள்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன், “இந்தக் கிழவனுக்கு பதில் எவனாவது சமரிட வருகிறீர்களா?” எனக் கூட்டத்தினரை நோக்கி வினவினான் இளங்கோசன்.

கூட்டத்திலிருந்து ஒருவர் கூட வாய் திறந்திருக்கவில்லை.

“பறையறைந்து தெரிவித்துவிடுங்கள். நாளை மறுதினம் விடுதலையை தீர்மானிக்கப் போகும் செண்டுச் சமர் நடைபெறப் போகிறது என்று. இந்தக் கிழவனுக்கு ஆதரவாக போர் புரிய யார் வேண்டுமானாலும் வரலாம் என்று அனைவருக்கும் தெரிவித்துவிடுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டவன் சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்தவரை நோக்கி, “பார்க்கலாம்.. பறையறிவிப்பைக் கேட்ட பிறகாவது உன் மகன் உன்னைக் காக்க வருகிறானா என்று?” எனத் தெரிவித்தவன் அன்னி மிஞ்லியை நோக்கி, “உன் காதலனும் இங்குதானே சுற்றிக் கொண்டு இருக்கிறான். அவனாவது வருகிறானா என்று பார்ப்போம்” எனக் கூறி உரக்கச் சிரித்தான்.

இந்த வழக்கு மீண்டும் விசாரிக்கப்படுவதே தமையனுக்கும், அத்தானுக்கும் விரிக்கப்படும் வலை என்பதை உறுதி செய்து கொண்ட அன்னி மிஞ்லி, “தந்தைக்கு ஆதரவாக நான் சமர் புரிகிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அப்பொழுது இளங்கோசன், “கோசர் அரசன் ஒரு பெண்ணை எதிர்த்து வீழ்த்தினான் என்ற அவப்பெயரை ஒருநாளும் பெறமாட்டான் பெண்ணே!” என அவன் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே குறுக்கிட்ட அன்னி மிஞ்லியின் தந்தை, “எவரையும் அவரது உருவத்தைக் கண்டு எடைபோட வேண்டாம் அரசே. என்

மகனுக்கு போர்த் தொழிலைக் கற்றுக் கொடுத்தவன் நான். என் கரத்தில் வலிமை இன்னும் இருக்கிறது. தாங்கள் குறித்த அதே நாளில் நானே தங்களை எதிர்கொள்கிறேன்” எனத் தெரிவிக்க கூட்டத்தில் சிறு சலசலப்பு நிலவியது.

இளங்கோசன், “எனது கட்டளையைப் போன்றே பறை அறிவிக்கப்பட்டும். இந்தக் கிழவனுக்குப் பதில் வேறு எவராவது சமர் செய்ய வந்தால் நான் போரிடுகிறேன். இல்லையேல், நான் நியமிக்கும் ஒருவன் இந்தக் கிழவனுடன் போர் செய்வான். நாளைய மறுநாள் காலை முதல் சாமத்தில் செண்டுப் போர் இருவருக்கும் தொடங்கும், அவை கலையட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவையினர் அனைவரும் முணுமுணுப்புடன் களைந்து சென்றார்கள்.

வீரர்கள் சிலர் அன்னி மிஞிலியின் தந்தையை அழைத்துச் சென்று சிறையில் அடைத்தார்கள்.

வருத்தத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியிடம் வந்த இந்திரசேனை, “நீ பேசியதற்கு மன்னிப்பு கேள். உன் தமையனை சரணடையச் சொல். உன் தந்தையை நான் காக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நான் என் மானத்தை இழந்து, என் அண்ணன் சரணடைந்து உயிரை இழப்பதற்குப் பதில் என் தந்தையின் வீரமரணமே மேல் இந்திரா. உன் காலடியில் விழுந்து கிடப்பவர்கள் உன்னிடம் பதவியை எதிர்பார்த்து விழுந்து கிடக்கிறார்கள். எனக்கு அந்த அவசியம் இல்லை. நாளைய மறுநாள் சந்திக்கலாம்” எனத் தெரிவித்தவள் திரும்பிச் செல்லலானாள்.

அவளுடன் புறப்பட்டாள் சித்திரக்கன்னி.

அப்பொழுது மோரிய வீரர்கள் சித்திரக்கன்னியைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள்.

சித்திரக்கன்னி இந்திரசேனையை நோக்கினாள். இந்திரசேனை, “இனி நீ, நான் இல்லாமல் கோட்டையைவிட்டு வெளியேறக் கூடாது சித்திரா!” எனத் தெரிவித்துவிட்டு செல்லலானாள்.

அவள் செல்வதையே வருத்தத்துடன் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள் சித்திரக்கன்னி. மகிழ்ச்சியுடன் சென்ற வாழ்வு திடீரென்று புயல் வீசத் தொடங்கிவிட்டதை எண்ணியவள் கவலையுடன் சென்று தனது பஞ்சணையில் விழுந்தாள்.

அடிக்குறிப்பு :

1. **கணியன், பார்ப்பான்:** சங்க காலத்தில் கணியன், பார்ப்பான் போன்ற சொற்கள் காலத்தையும், பொழுதையும் கணிப்பவர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட பொதுச் சொற்கள். சங்கப் பாடல்களில் இந்த இரண்டு சொற்களும் பல இடங்களில் புழங்குகின்றன. இந்தக் காலத்தில் சிலரை மட்டும்தான் குறிப்பதற்கு ‘பார்ப்பான்’ என்று குறிப்பிடப் பயன்படுத்தப்பட்டாலும் அந்தக் காலத்தில் அந்தச் சொல்லின் பயன்பாடு என்பது வேறு.

கணிவாய்ப் பல்லிய காடிநந்தோரே (அகநானூறு 151 : 15)

காரரும்பு அவிழ்ந்த கணிவாய் வேங்கை (நற்றிணை 373 : 6)

வேளா பார்ப்பான் வாழ் அரம் துமித்த (அகநானூறு 24 –1)

07 காதலியின் ஆணை

அரசவை கூடிய அடுத்த நாள் மாலைப் பொழுது. இந்திரசேனையுடன் சித்திரக்கன்னியும் மாளிகையில் வலுக்கட்டாயமாகத் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தாள். வருத்தத்துடன் காணப்பட்டாள் சித்திரக்கன்னி. சித்திரக்கன்னியைப் பற்றிக் கவலைப்படாத இந்திரசேனை தனது பணிகளில் எப்பொழுதும் போல கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தாள். பல்வேறு இடங்களிலிருந்தும், ஒற்றர்களிடமிருந்தும் கைப்பற்றப்பட்ட ஓலைகளை ஒவ்வொன்றாக படித்துப் பார்த்து பதில் கட்டளைகளை ஓலையில் எழுதிக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது அவளது மாளிகையின் பணிப்பெண் உள்ளே நுழைந்து, “தேவி!” என அழைத்தாள்.

அமர்ந்திருந்தபடியே தலையை மட்டும் திருப்பி பணிப்பெண்ணை நோக்கினாள் இந்திரசேனை.

“மாளிகைத் தலைவர் தங்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று தெரிவித்திருக்கிறார்.”

“என்ன செய்தி?”

“மோரிய துணைத்தலைவர் ஒருவர் வந்திருக்கிறார். அவசரம் என்று நினைக்கிறேன் நான்.”

“சரி. நான் வருகிறேன். அவர்களைக் காத்திருக்கச் சொல்” எனக் கட்டளையிட்ட இந்திரசேனை தனது இரவு உடையை மாற்றிக் கொண்டு சித்திரக்கன்னியைத் துணைக்கு வலுக்கட்டாயமாக அழைத்துக் கொண்டு மாளிகையின் முகப்பிற்குத் தனது அறையிலிருந்து புறப்பட்டாள்.

மாளிகையின் முகப்பில் மாளிகையின் தலைவன் மற்றும் மோரிய துணைப் படைத்தலைவன் ஒருவனும் அவளுக்காகக் காத்திருந்தார்கள். இந்திரசேனை வந்ததைப் பார்த்ததுமே மண்டியிட்ட இருவரும் வணக்கம் செலுத்தினார்கள். அவர்களிடம் நெருங்கியவள், “என்ன செய்தி?” என்று வினவினாள்.

துணைப் படைத்தலைவன், “தேவி, ஒற்றன் ஒருவன் அகப்பட்டிருக்கிறான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எங்கிருந்து?”

“கூற மறுக்கிறான். கொற்றவை வனத்திற்குள் சென்று திரும்புகையில் அவனை நம் வீரர்கள் கைது செய்திருக்கிறார்கள்.”

“தகவல் ஏதேனும் தெரிவித்தானா?”

“இல்லை தேவி. அவனிடமிருந்து எந்தத் தகவலையும் பெற முடியவில்லை.”

“அவனைத் தற்பொழுது எங்கே தங்க வைத்திருக்கிறீர்கள்?”

“கோட்டைக்கு வெளியே நம் முகாம் ஒன்றில் தலைகீழாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருக்கிறோம்.”

“சரி..” என துணைப் படைத்தலைவனிடம் தெரிவித்தவள் மாளிகைத் தலைவனை நோக்கி, “எனது புரவியைத் தயார்ப்படுத்து. நான் உடனே புறப்படுகிறேன்” எனக் கூறிக் கொண்டு மாளிகைக்குள் சென்றவள் குறுவாள் ஒன்றை எடுத்து இடையில் மறைத்துக் கொண்டவள் சித்திரக்கன்னியை நோக்கி, “சித்திரா, நீயும் வருகிறாயா?” என வினவினாள்.

சித்திரக்கன்னி எந்தப் பதிலையும் அளிக்காமல் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தாள். அதற்கு மேல் அவளுக்காகக் காத்திருக்காத இந்திரசேனை மாளிகையின் வாயிலுக்கு வந்தாள்.

தயாராக நின்றிருந்த தனது புரவியிடம் வந்தவள் அதன் முகத்தையும், கழுத்தையும் தடவிக் கொடுத்துவிட்டு அதன் மீது தாவினாள். சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த மாளிகைக் காவலனிடம், “நான் திரும்பி வரும் வரை சித்திரக்கன்னியை எங்கும் செல்ல அனுமதிக்க வேண்டாம். எச்சரிக்கையுடன் அவளைக் கண்காணித்துக் கொண்டிரு” எனக் கூறியவள் புரவியைத் தட்டிவிட்டாள்.

பொழுது மேற்கு நோக்கி விழுந்து கொண்டிருக்க, பாழிக்கோட்டைக்குக் கிழக்கே அமைக்கப்பட்டிருந்த மோரியப் படை வீரர்களின் கூடாரங்களை நோக்கிச் செல்லலானாள். இந்திரசேனை மாளிகையைவிட்டு அகன்றதும் மாளிகைத் தலைவன் உள்ளே மாளிகைக்குள் நுழைந்தான். அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “தேவி கூறியதை நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். உனக்கு அதிக வேலை வைக்க நான் விரும்பவில்லை. நீ சென்று ஓய்வெடு” எனக் கூறியவள் அறைக்குச் சென்று மகர யாழின் நாண்களை ஒவ்வொன்றாக மீட்டினாள். அதிலிருந்து வெளிப்பட்ட இசைத்துளிகள் ஒவ்வொன்றும் அவளைக் கடந்த காலத்திற்குள் பாடலியை நோக்கி இழுத்துச் சென்றது. அவளுக்கு முன் மாறுவேடமிட்ட பிடர்த்தலையன் நற்கிள்ளியாக நின்று கொண்டிருந்தான். விழிகளை மூடி அவள் யாழை மீட்டியபடி கனவுலகத்திற்குள் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்து கன்னத்தைக் கடந்து அவளது மார்பில் விழுந்து நனைத்துக் கொண்டிருந்தது.

&&&

மோரிய வீரர்கள் தங்கியிருந்த கூடாரத்திற்குள் தனது புரவியில் அதிவேகமாக நுழைந்து கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை. புரவியில் சென்றவளைப் பார்த்த மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் உற்சாகமடைந்து வணக்கம் செலுத்தினார்கள். சிலர் அவளைப் பார்த்ததுமே மண்டியிடலானார்கள். சிலர் கையில் வைத்திருந்த ஆயுதங்களை உயர்த்தி, “தேவி இந்திரசேனை வாழ்க!” என்று உற்சாக வாழ்த்து முழக்கங்களை எழுப்பினார்கள். அதுவரை சோம்பலுடன் காணப்பட்ட மோரியப் பாசறை இந்திரசேனை வந்ததும் உயிர் பெற்று பரபரப்படையத் தொடங்கியது.

மோரிய வீரர்களின் மரியாதை, வாழ்த்து முழக்கங்கள் என எதைப் பற்றியும் கண்டுகொள்ளாத இந்திரசேனை துணைப் படைத்தலைவர்களின் கூடாரங்கள் இருக்கும் இடத்தை அடைந்ததும் புரவியிலிருந்து குதித்தாள். அவளைக் கண்டதும் மண்டியிட்டு வணங்கிய துணைப் படைத்தலைவர்களையும் பொருட்படுத்தாமல், “அந்த ஒற்றன் எங்கே இருக்கிறான்?” என வினவியபடியே அவர்களைக் கடந்து சென்றாள்.

துணைத்தலைவர்களில் ஒருவன், “கூடாரத்திற்குள் தேவி!” எனக் கூறியபடியே அவளுக்கு முன்னால் ஓடி சற்றுத் தொலைவில் தனியாக அமைக்கப்பட்டிருந்த கூடாரத்திற்குள் நுழைந்தான்.

அவனைப் பின்தொடர்ந்து இந்திரசேனையும் கூடாரத்திற்குள் நுழைந்தாள். அங்கே வயதான முதியவர் ஒருவர் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தார். நெடுநேரமாக தொங்கிக் கொண்டிருந்ததால் அவரது விழிகள் மேலே ஏறியிருந்தது. தனக்கு அருகில் நின்ற துணைத்தலைவனை நோக்கி, “இந்தக் கிழவன்தான் அந்த ஒற்றனா?” என வினவினாள்.

“ஆம் தேவி.”

“கிழவன் இறந்துவிடப் போகிறான். கீழே இறக்கிவிடு” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

அவளது கட்டளை எழுந்த அடுத்தகணம் மோரிய வீரர்கள் சிலர் ஓடி வந்து கிழவனைப் பிணைத்திருந்த கயிறுகளை அறுத்து தரையில் போட்டனர். சிரமப்பட்டு எழுந்து நின்றார் அவர்.

துணைத்தலைவனிடம், “இவனிடம் ஓலை ஏதாவது சிக்கியதா?” என வினவினாள்.

“நம் வீரர்களைப் பார்த்த போதே அந்த ஓலையை அழித்துவிட்டான் இக்கிழவன்.”

“வனத்திற்குள் எதற்காகச் சென்றான் என்று விசாரித்தாயா?”

“விசாரித்தேன் தேவி!”

“என்ன பதில் அளித்தான்?”

“இதுவரை எதையும் கூறவில்லை தேவி. அமைதியாகவே இருக்கிறான் இக்கிழவன்.”

“துன்புறுத்திக் கேட்க வேண்டியதுதானே?”

“இறந்துவிட்டால் என்ன தேவி செய்வது?” என துணைத்தலைவன் பேசிக் கொண்டிருந்த போதே முதியவருக்கு முன் சென்ற இந்திரசேனை, “உன்னைத் துன்புறுத்துவதில் எனக்கு விருப்பம் இல்லை. எனக்கு வேண்டியது தகவல் மட்டுமே. அதைத் தெரிவித்தால் நீ விடுதலை பெற்றுச் செல்லலாம்.”

“கூறவில்லை என்றால்?”

“அடிபட்டே இறந்துவிடுவாய்.”

சிறிது நேரம் சிந்தித்த அம்முதியவர், “என்னைப் பார்த்தால் அடிவாங்குபவனைப் போன்றா தெரிகிறது?” என வினவினார்.

“ஆதலால்தான் கேட்கிறேன். எனக்கு வேண்டிய தகவல்களைத் தெரிவி.”

“சரி..” எனத் தெரிவித்த முதியவர், “என்ன தகவல் வேண்டும், கேள்விகளாகக் கேளுங்கள்?” என வினவினார்.

“நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் தெரிவிக்கவும்” எனக் கட்டளையிட்டாள் இந்திரசேனை.

அம்முதியவர் சிறிது நேரம் சிந்தித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார். பிறகு, “எனக்குத் தேறல் வேண்டும்” என வேண்டினார்.

“கொண்டு வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டாள் இந்திரசேனை.

வீரர்கள் ஓடிச் சென்று பாளை முழுக்க தேறலைக் கொண்டு வந்து அந்தக் கிழவனிடம் அளித்தார்கள். அதனை வாங்கி அப்படியே பாலையோடு பருகிய அம்முதியவர் மூச்சு வாங்கியபடி சிறிது நேரம் நின்றார்.

பிறகு, “நான்கு தினங்களுக்கு முன் நான் துளு நாடு வந்து சேர்ந்தேன். வந்த இரண்டு நாட்களாகக் கணிகை ஒருத்தியின் இல்லத்தில் தங்கியிருந்தேன். கிழவனாக நான் இருந்தாலும் என் மேல் கருணை கொண்டு என்னிடம் அன்பாகப் பழகி என்னை மகிழ்வித்தாள். அவள் எவ்வளவு அழகானவள் என்று தெரியுமா?” என வினவியவர், “இளம் வயதுடையவள் அவள். மாங்கனிகளைப் போன்ற மார்பு, கறுத்த நிறம், நீண்ட கூந்தல்..” என அவர் அவளைப் பற்றி வர்ணித்துக் கொண்டிருந்த போதே குறுக்கிட்ட இந்திரசேனை, “இந்தக் கிழவன் கூறுவதை நிறுத்தச் சொல். காதுகொடுத்துக்

கேட்கவில்லை” எனத் துணைத்தலைவனிடம் சத்தம் போட பேசுவதை நிறுத்தினார் முதியவர்.

அங்கு அமைதி நிலவியது. துணைத்தலைவன், “கணிகை வீட்டில் மகிழ்ந்ததைக் கேட்பதற்கு நாங்கள் இங்கு வரவில்லை” எனக் கத்தினான்.

“எனக்கு முதலிலிருந்துதான் கூறத் தெரியும்.”

மீண்டும் அங்கு அமைதி நிலவியது.

அப்பொழுது அப்பெரியவர், “உங்களுக்கு என்ன வேண்டுமோ அதைக் கேள்விகளாகக் கேளுங்கள். நான் பதில் கூறுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவர், “ஆனால், ஒரு நிபந்தனை” எனக் கூறி முடித்தார்.

“என்ன நிபந்தனை?” என வினவினாள் இந்திரசேனை.

“உங்களுக்குத் தேவையான தகவல்கள் கிடைத்ததும் என்னை விடுதலை செய்துவிட வேண்டும். ஏனெனில், அந்தக் கணிகையிடம் நான் திரும்பவும் வருவேன் என்று வாக்குறுதி அளித்திருக்கிறேன்.”

இந்திரசேனை கோபத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அப்பெரியவர், “அப்பெண்ணை நான் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறேன். அழகானவள் அவள். இளமைக் காலத்தில் நான் அனுபவிக்கத் தவறியவற்றை அவள் எனக்கு முதுமையில் கற்றுக் கொடுக்கிறேன் என்று வாக்குறுதி அளித்திருக்கிறாள். அவளைச் சந்திக்க நான் நிச்சயமாகச் செல்ல வேண்டும். அவளை எண்ணியபடியே வந்த வேளையில்தான் இந்த சுவாஸுத்திரர்கள் என்னைக் கைதுசெய்து இழுத்து வந்து தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டுவிட்டார்கள்” என்றார்.

“துளு நாட்டிற்கு எதற்காக வந்தீர்கள்?”

“எனக்கு அளிக்கப்பட்ட பணியை நிறைவேற்ற.”

“என்ன பணி?”

“ஓலை ஒன்றை அன்னி மிஞிலியரிடம் சேர்க்கும் பணி.”

“ஓலையில் என்ன எழுதியிருந்தது?”

“எனக்குத் தெரியாது.”

“இப்பொழுது கூறப் போகிறாயா அல்லது உயிரைவிடப் போகிறாயா?”

“எனக்கு எழுத்துக்களை வாசிக்கத் தெரியாது. ஆனால், அழகாகக் கவிதை இயற்றிப் பாட்டுப் பாடுவேன். கேட்கிறீர்களா?” என வினவினார்.

“உன் பாட்டு இப்பொழுது எவருக்கும் தேவையில்லை” எனத் தெரிவித்தவள், “உன்னை அனுப்பியது யார்?” என வினவினாள்.

“முவேந்தர்களின் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னி” எனக் கூறியவர் மேற்குத் திசையை நோக்கி வணங்கினார்.

அவரது செயலைப் பார்த்துக் குழப்பமடைந்த இந்திரசேனை, “சென்னி மொழிபெயர் தேயத்தில் அல்லவா இருக்கிறான். எரித்திரையன் கடல் இருக்கும் திசையை நோக்கி எதற்காக நீ வணங்குகிறாய்?” என வினவினாள்.

“அவர் துளு நாடு வந்து கிழமைகள் சில ஆகிவிட்டன.”

“நீ கூறுவது உண்மையா?” என வினவியவள் கொண்டு வந்திருந்த குறுவாளினை முதியவரின் கழுத்தில் வைத்தாள்.

உரக்கச் சிரித்தான் கிழவன். அந்தச் சிரிப்பில் ஆணவம் மிகுந்திருந்தது. பயம் துளியளவு கூட இருந்திருக்கவில்லை. “போர் எங்கே நடைபெறப் போகிறதோ அங்குதான் அவர் இருப்பார். கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் போர் முடிந்துவிட்டது. இனி போர் பாழியைச் சுற்றிலும்தான் நடைபெறப் போகிறது. ஆதலால் அவர் இங்குதான் இருக்க வேண்டியவர்” எனத் தெரிவித்த முதியவர், “இதற்கே அதிர்ச்சியடைந்தால் எப்படி, இன்னொரு தகவலைக் கூறவா?” என வினவினார்.

“என்ன தகவல்?”

“நேற்று நடந்த அரசவை நிகழ்வில் வெற்றிவேல் சென்னி கலந்து கொண்டார். யாராவது அறிவீர்களா?”

நின்று கொண்டிருந்த வீரர்களில் தமிழ் தெரிந்தவர்கள் அதிர்ச்சியில் உடலில் மெல்லிய நடுக்கமும், அடிவயிற்றில் இன்னதென்று உணர முடியாத ஒருவித வேதனையை உணர்ந்தார்கள். இந்திரசேனை, “நீ கூறுவது உண்மையா கிழவா?” என வினவினாள்.

“பொய் சொல்ல வேண்டி எனக்கு என்ன அவசியம் இருக்கிறது? இப்பொழுது எனக்குத் தேவை எனது உயிர் மட்டுமே.”

“உன் சொந்த ஊர் எது?”

“இங்கிருந்து ஒரு நாள் பொடிநடையாக தெற்கு நோக்கி நடந்தால் என் சிறு கிராமம் வரும்.”

“நீ அழித்த ஓலையில் என்ன எழுதப்பட்டிருந்தது?”

“எனக்கு எழுதப் படிக்க வராது என்று முன்பே தெரிவித்துவிட்டேன் நான்.”

“அந்த ஓலையை யாருக்குக் கொண்டு சென்றாய்?”

“சேர நாட்டிற்கும், பாண்டிய நாட்டிற்கும் என்று கருதுகிறேன். உறுதியாகக் கூற முடியாது.”

“அவ்வளவு தொலைவு உன்னால் கடக்க முடியுமா?”

“அது முடியாது?”

“பிறகு?”

“வனத்திற்குள் சென்று வருவது மட்டுமே எனது பணி. ஓலையை உரியவர்களிடம் ஒப்படைத்த பிறகு அவர்கள் சென்று சேர்த்துவிடுவார்கள்.”

“இளம் வீரர்கள் பலர் இருக்கக் கிழவனான உன்னைத் தேர்ந்தெடுத்தது எதற்காக?”

“இருவரைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். திட்டமிட்டபடி நான் அகப்பட்டுக் கொண்டேன். உயிர் இழக்க நேர்ந்தாலும் எனக்குக் கவலை இல்லை. நாட்டிற்கும் இழப்பு இல்லை. எனக்குத் தீரா நோய் இருக்கிறது. எப்படியும் இன்னும் சில காலங்களில் இறந்துவிடுவேன். நாட்டிற்காக இறக்கப் போகிறேன் எனும் கர்வத்துடன் இறக்கலாம் அல்லவா. போரில் இறந்தால் மட்டும்தான் வீரமரணமா? எதிரிகள் கரங்களால் மரணிப்பதும் வீரமரணம்தானே” எனக் கூறிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தவர், “திட்டமிட்டபடி நான் தங்களைத் திசை திருப்பிவிட்டேன். இந்நேரம் ஓலை உரியவர்களை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும்” எனக் கூறி முடித்தார்.

அதற்கு மேல் இந்திரசேனையிடம் எந்தக் கேள்வியும் இருக்கவில்லை. கோபம் மட்டுமே தலைக்கேறிக் கொண்டிருந்தது. நெடுநேரம் சிந்தித்தவள், “அன்னி மிஞ்லியன் அடுத்து என்ன செய்யப் போகிறான்?” என வினவினாள்.

“தெரியவில்லை” எனப் பதில் அளித்தவர், “இன்னொரு தகவல் என்னிடம் இருக்கிறது. இது உங்களுக்கு நிச்சயம் பயன்படும் என்று என்று

நினைக்கிறேன்” எனக் கூறினார்.

“என்ன தகவல் அது?”

“மோரியப் படையை வெற்றிவேல் சென்னி கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து தாக்குதல் தொடுத்த வேளையில் மொழிபெயர்தேயத்தில் நடைபெற்ற முவேந்தர்களது ஆலோசனை சபையில் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளின் அடிப்படையில் கட்டளைகள் ஆங்காங்கே பிறப்பிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன” எனத் தெரிவித்தவர், “இதற்கு மேல் எனக்கு எதுவும் தெரியாது” எனக் கூறி முடித்தார்.

அவர் கூறிய அனைத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இந்திரசேனை சிந்தித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள். பிறகு துணைத்தலைவனை நோக்கி, “இந்தக் கிழவனைக் கொன்றுவிடுங்கள்” எனக் கூறிவிட்டு கூடாரத்தைவிட்டு வெளியேறினாள்.

“இந்த முடிவு எதிர்பார்த்ததுதான் பெண்ணே!” என உரக்கக் கூறியவர் தனக்குள், ‘வேந்தே..! தாங்கள் எதையெதை கூறச் சொன்னீர்களோ அதைத் தெரிவித்துவிட்டேன். இன்னொரு பிறவி கிடைத்தால் தங்களது மெய்க்காவல் வீரனாகப் பிறந்து தங்களைக் காக்க எனது உயிரை நான் இழக்க வேண்டும்’ என மனதிற்குள் வேண்டியபடியே மேற்கு திசையை நோக்கி விழுந்து வணங்கினார்.

இடையில் கட்டியிருந்த வாளுறையிலிருந்து வாளினை உருவியவன் மண்டியிட்டு நிலத்தில் விழுந்து வணங்கிக் கொண்டிருந்த பெரியவரின் தலையை வெட்டினான். தலை துண்டாகிக் கீழே விழுந்து உருண்டு குருதி நான்கு திசைகளிலும் பீய்ச்சி அடித்தது.

அவரது உடல் அடங்க நெடுநேரம் பிடித்தது..

கூடாரத்திலிருந்து இந்திரசேனை கோபத்துடனும், ஆத்திரத்துடன் வெளியேறி வந்து கொண்டிருந்த போது அவளை வரவேற்றான் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன்.

அவனிடம், “தேவவர்மா..! படைத்தலைவர்களையும், அரசரையும் உடனே மாளிகையில் கூடச் சொல்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“என்ன அவசரம் தேவி?”

“சென்னி இங்குதான் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான்.”

“இங்கு என்றால்?”

“துளு நாட்டில்?”

“சாத்தியமே இல்லை. நம் வீரர்கள் எங்கும் காவலுக்கு இருக்கிறார்கள்.”

“நேற்று அவன் அரசவை நிகழ்வில் கூட கலந்திருக்கிறான்.”

“வாய்ப்பே இல்லை.”

“துளு நாடு அவனது மண் தேவவர்மா! மாறுவேடமிடுவதில் வல்லவன் அவன்” எனத் தெரிவித்தவள் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினாள்.

“என்ன தேவி பார்க்கிறீர்கள்?”

“சென்னி என்னை பார்ப்பதைப் போன்றே உணர்கின்றேன் நான்.”

“இங்கா?”

“ஆம்” எனக் கூறியவள் தனது பார்வையைச் சுற்றிலும் செலுத்தி எதையும் கண்டறிய முடியாமல், “வீரர்களை அனைவரையும் சோதனையிடச் சொல்” எனத் துணைப் படைத்தலைவனிடம் கட்டளையிட்டுவிட்டு தேவவர்மனிடம், “ஆலோசனைக்கு ஏற்பாடு செய்” எனக் கட்டளையிட்டவள் அவனது மறுமொழியை எதிர்பாராமல் அங்கிருந்து தன் புரவியேறி செல்லலானாள்.

அவள் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் தனது புரவியின் மீது தாவி பாழிக்கோட்டையை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அவன் புறப்படும் நேரத்தில் பொழுது மேற்கே விழுந்து இருள் சூழத் தொடங்கியிருந்தது.

&&&

இந்திரசேனை கட்டளையிட்டதைப் போன்றே படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் அவளது மாளிகையில் கூடியிருந்தார்கள். படைத்தலைவர்களுடன் மோரிய அரசன் திசியன், இளவரசன் தேவவர்மன், துளு நாட்டின் அரசன் இளங்கோசன் அனைவரும் கூடியிருக்க இந்திரசேனைக்கு அருகில் சித்திரக்கன்னியும் அமர்ந்திருந்தாள்.

பாழியின் கோட்டைக் காவல் தலைவன் பேயோன் வெண்பூதனிடம், “சென்னி நேற்று அவைக்கு வருகை தந்திருக்கிறான். என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்?” என வினவினான்.

இந்திரசேனையின் கேள்வியைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்த பேயோன் வெண்பூதன், “அதற்கு வாய்ப்பே இல்லை தேவி!” எனத் தெரிவித்தான்.

“அகப்பட்ட ஒற்றன் தெரிவித்த தகவல் இது.”

“மூவேந்தர்களின் தலைவர் நம்மை ஏமாற்றப் பார்க்கிறார்” எனத் தெரிவித்த பேயோன் வெண்பூதன், “பாழிக்குள் நுழையும் ஒவ்வொருவரும் தீவிர விசாரணைக்குப் பிறகே அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். அதிலும் அவை நடவடிக்கைகளில் பங்கெடுக்க வந்தவர்கள் அனைவரும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டே அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள்” என உறுதியுடன் தெரிவித்தார்.

இந்திரசேனை சந்தேகத்துடன் அவனையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

பேயோன் வெண்பூதன், “என்னை நம்புங்கள் தேவி! மூவேந்தர்களின் தலைவர் இங்கு வந்திருக்க வாய்ப்பே இல்லை. இது திட்டமிட்டு பரப்பப்பட்டிருக்கும் வதந்தி. இளவரசர் நம்மைவிடவும் உளவியல் ரீதியாக அரசியல் செய்வதில் வல்லவர் என்பதை அவர் நிரூபித்திருக்கிறார்.”

சித்ராஞ்சகனை நோக்கி, “சென்னி கிழமைக் கணக்கில் பாழியில்தான் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனது வரவை நம் ஒற்றர்களால் கண்டறிய இயலவில்லை. அகப்பட்ட ஒற்றன் தெரிவித்து தெரிந்து கொள்ளும் நிலையில் இருக்கிறோம் நாம்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தாள்.

வார்த்தைகளற்ற சித்ராஞ்சகன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். அப்பொழுது தேவவர்மன் அழைத்து வந்திருந்த படைத்தலைவர்களில் ஒருவனான வசுசேனன், “தேவி, தேடுதலை இப்பொழுதே தீவிரப்படுத்துகிறோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது இளங்கோசன், “தேவி, வெற்றிவேல் சென்னி பாழியில் இருக்கிறார் எனும் தகவல் வீரர்கள் மத்தியில் பரவத்தொடங்கினாலே அவர்கள் கதிகலங்கிப் போவார்களே, என்ன செய்வது?” என வினவினான்.

“இந்த ஆலோசனை சபையில் நடைபெறப்போவது எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் வெளியே தெரியக் கூடாது. அப்படி எவராவது

தெரிவித்தால் தலை துண்டிக்கப்படும் என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள்.”

அவையில் கூடியிருந்த அனைவரும் அமைதியாகக் காணப்பட்டார்கள்.

இளங்கோசன், “வெற்றிவேல் சென்னி இருக்கிறார் எனில் நிச்சயம் அவர் அன்னி மிஞிலியனின் தந்தையைக் காக்க வருவார்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எனக்கு அதில் உறுதியாக நம்பிக்கை இல்லை.”

“ஏன் தேவி?”

“இன்று அகப்பட்ட ஒற்றன் ஒரு கிழவன். சென்னியே நம்மிடம் அனுப்பி வைத்துப் பலி கொடுத்து நம்மைத் திசை திருப்பியிருக்கிறான். கிழவன் ஒருவனது உயிரைக் காக்க சென்னி தன் உயிரைப் பணையம் வைக்கமாட்டான் என்று நினைக்கிறேன் நான்.”

“அப்படி இல்லை தேவி! சென்னி நிச்சயம் வருகை தருவார்.”

“உறுதியாக எதிர்பார்க்கலாமா?”

“அந்த ஒற்றனின் கூற்றுப்படி சென்னி துளு நாட்டில் திரிந்தால் நிச்சயம் தன் படைத்தலைவனின் தந்தையைக் காக்க வருகை தருவார்.”

“துளு நாட்டில் இல்லை என்றால்?”

“அதற்கு வாய்ப்பில்லை.”

“கிழவனுக்கு ஆதரவாகப் போர் புரிய எவர் வந்தாலும் வருபவன் உயிரோடு திரும்பிச் செல்லக் கூடாது. வருபவன் சென்னியாக இருந்தாலும் சரி.”

“உத்தரவு தேவி!” என இளங்கோசன் தெரிவித்தான். பிறகு தனக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த பேயோன் வெண்பூதனிடம், “நாளை அந்தக் கிழவனை எதிர்த்து நீதான் போர் புரியப் போகிறாய்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு அரசே!”

“கிழவன்தானே எளிதாக வீழ்த்திவிடலாம் என்று நினைத்துவிடாதே” எனத் தெரிவிக்க அப்பொழுது குறுக்கிட்ட இந்திரசேனை, “பறையறிவிப்பு இந்நேரம் துளு நாடு முழுவதும் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கும். அக்கிழவனுக்கு ஆதரவாகப் போர் புரிய சென்னியே கூட ஆயுதம் தரித்து வந்தாலும்

ஆச்சர்யப்படுவதற்கில்லை. அனைத்திற்கும் தயாராக இரு” என எச்சரிக்கை செய்தாள்.

“நிச்சயம் தேவி. சென்னி வந்தால் அவன் உயிருடன் திரும்பிச் செல்லமாட்டான்.”

அதுவரை அமைதியாகக் காணப்பட்ட கிரிகபுத்திரன், “கோட்டைக் காவல்தலைவரே, அவரைத் தாங்கள் குறைத்து மதிப்பிட வேண்டாம். போர்க்களத்தில் ஒற்றை வேழத்தை தனி ஒருவராக வீழ்த்தியவர்” எனத் தெரிவிக்க மோரிய அரசன் திசியன் அச்சப்பட்டபடி, “கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் அவன் மட்டுமே ஓராயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட மோரிய வீரர்களின் தலையைக் கொய்திருப்பான். எச்சரிக்கையுடன் இருப்பது நல்லது” என எச்சரித்தான்.

பேயோன் வெண்பூதன் எந்தப் பதிலையும் தெரிவிக்கவில்லை. அமைதியாகக் காணப்பட்டார்.

“இன்று ஒற்றனைச் சந்தித்த வேளையில் அவன் ஒரு தகவலை அளித்தான். நம் படைகள் கலிங்கத்தை முற்றுகையிட்டு தெற்கு நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்த வேளையிலேயே மூவேந்தர் படையினர் மொழிபெயர்தேயத்தில் ஆலோசனை செய்திருக்கிறார்கள். இதைப் பற்றி யாராவது அறிவீர்களா?” என வினவிய இந்திரசேனை அமைதியாகி அனைவரது முகங்களையும் நோக்கினாள்.

அனைவரும் அவளது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது இந்திரசேனை, “நான் கூட தென்னகத்தின் சிற்றரசன் ஒருவனை நம் வயப்படுத்தி அவன் மூலம் கணியன் ஒருவனை நமக்கு ஆதரவாகக் குறி கூற வைத்தேன்” எனக் கூற அமர்ந்திருந்தவர்கள் அனைவரும் அதிர்ச்சியுடன் அவளையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“தென்னகத்தின் மற்றொரு சிற்றரசனா?” என வாய்விட்டே வினவினான் இளங்கோசன்.

“ஆமாம், இளங்கோசா.”

“யார் தேவி அவர்?”

“அதைப் பற்றி அறிந்து கொண்டு நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“மன்னிக்கவும், மேலே கூறுங்கள் தேவி!”

“கணியனது தலை அங்கேயே துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டதை நீ அறிவாய் இளங்கோசா. ஆனால், அங்கு எடுக்கப்பட்டிருக்கும் முடிவுகளை நீ அறிவாயா?” என வினவினாள்.

“கூறுங்கள் தேவி!”

“சென்னி அப்பொழுதே படைகளைத் துளு நாட்டை நோக்கி நகர்த்தக் கட்டளையிட்டுவிட்டான்.”

அவள் கூறியதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத இளங்கோசன், “தேவி, மந்திர ஆலோசனை நடந்தது துளு நாட்டிலும், கரும்பெண்ணை நதிக்கரையிலும் போர் தொடங்காத வேளை. அப்படியிருக்க பாழி விழும் என்ற சூழல் நிச்சயமாக இல்லாத வேளையில் சென்னியால் எப்படி படைகளை நகர்த்தக் கட்டளையிட முடியும்?” என வினவினான்.

அமர்ந்திருந்த இந்திரசேனை எழுந்து நடந்தபடியே, “இந்தப் போர் நாம் நினைத்தபடி தொடக்கம் முதலிலிருந்தே நடைபெறவில்லை என்பதை நாம் உணர வேண்டும். சென்னி திட்டமிட்டபடிதான் நடந்து கொண்டு இருக்கிறது” என்றாள்.

“மந்திர ஆலோசனை நடைபெற்ற காலத்திலிருந்து கணக்கிட்டால் இந்நேரம் படைகள் பாழியை முற்றுகையிட்டிருக்க வேண்டுமே தேவி?”

“சென்னியின் கட்டளைக்கு மூவேந்தர்களில் சேரனும், பாண்டியனும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் நம் படை அவர்களின் எல்லையை அடைந்த பிறகு எதிர்க்கலாம் எனும் முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்கள்.”

“சோழர்கள்..?”

“வெற்றிவேல் சென்னியின் தகப்பன் சோழ அரசன் இளம்பெருஞ்சென்னி படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடன் மற்றொரு சென்னியான பட்டத்து இளவரசன் உதவிக் கொண்டிருக்கிறான்.”

“இப்பொழுது என்ன தேவி செய்வது?”

“ஏற்கனவே தூதுவர்களை இரகசியமாகப் பாண்டிய நாட்டிற்கும், சேர நாட்டிற்கும் அனுப்பி வைத்துவிட்டேன். அவர்களின் தகவலுக்காக

காத்திருக்கிறேன்” எனக் கூற அதிர்ச்சியடைந்து மோரிய அரசன் திசியன் இந்திரசேனையை நோக்கினான்.

“ஒரே இடத்தில் முகாமிட்டிருக்கும் நம் படைகள் பிரிந்து துளு நாட்டின் தெற்கு மற்றும் கிழக்கு எல்லைகளை அடைந்து கட்டளைக்காகக் காத்திருக்கட்டும்.”

“உத்தரவு தேவி!” என எழுந்து கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டான் படைத்தலைவர்களில் ஒருவனான சித்ராஞ்சகன்.

“கலிங்கத்திலிருந்தும், அவந்தியிலிருந்தும் வந்து கொண்டிருக்கும் படைகளை விரைவில் எதிர்பார்க்கிறேன். வந்து சேர்ந்ததும் நாம் புறப்படுவோம்.”

“எத்திசையை நோக்கி தேவி?”

“அதையும் நம் எதிரி சென்னியே தீர்மானிப்பான்” எனத் தெரிவித்த இந்திரசேனை தேவவர்மனை நோக்கி, “தேவவர்மா, வெற்றிவேல் சென்னி மொழிபெயர்தேயத்தில் இல்லை. இதுதான் தக்க சமயம். கலிங்கத்தில் வடுகர்களுடன் சேர்ந்த நம் படை ஒன்று தயாராக இருக்கிறது. அப்படை உடனே மொழிபெயர் தேயத்தைத் தாக்கட்டும். மொழிபெயர் தேயத்தின் அழிவிலிருந்து தென்னகத்தின் வீழ்ச்சி தொடங்கட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“உடனே தூதுவனை அனுப்பி வைக்கிறேன்.”

“கிரிகபுத்திரா உனக்கொரு பணி.”

“கட்டளையிடுங்கள் தேவி!”

“நாளை நடைபெறும் செண்டுப் போரில் கொல்லப்படுபவனது உடல் கொற்றவை நதியின் கரையில் வீசப்படும். அந்த உடலைத் தேடி நிச்சயம் எஞ்சிய படைத்தலைவர்கள் வருவார்கள். பிடர்த்தலையனோ, அன்னி மிஞிலியனோ வந்தாலும் ஆச்சர்யப்படுவதற்கில்லை. எவன் தேடி வந்தாலும் அவனை நீ வீழ்த்த வேண்டும். சென்னியை மண்டியிட்டு வணங்கி வந்ததைப் போன்று இங்கும் இருந்துவிடாதே. நற்செய்தியுடன் திரும்பி வா” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“உத்தரவு தேவி!”

“இனிதான் நாம் கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும். அமைதியாக இருந்த தமிழகம் இனி குருதி பாயும் நாடாக மாறப்போகிறது. இதற்குமேல் நாம் அமைதியாக இருக்கக் கூடாது. இன்னும் ஓரிரு தினங்களில் பாண்டிய நாட்டிற்கும், சேர நாட்டிற்கும் சென்ற தூதுவன் திரும்பி வந்துவிடுவான். அவர்களின் முடிவு தெரிந்ததும் போர் இறுதி செய்யப்படும். சென்னியின் மரணத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தவள் அங்கிருந்து எழுந்து செல்லலானாள்.

மற்றவர்களும் அமைதியாக அங்கிருந்து வெளியேறினார்கள்.

அப்பொழுது தேவவர்மன் தனியாக இந்திரசேனையிடம் சென்று, “தேவி, தாங்கள் சென்னியைக் காதலிக்கிறீர்கள் என்றல்லவா நான் கேள்விப்பட்டேன்?” என வினவினான்.

“ஆமாம் தேவவர்மா!”

“ஆனால், தாங்கள் இப்பொழுது அவனது மரணத்தை எதிர்நோக்கி இருப்பதாகத் தெரிவித்தீர்கள்.”

“நான் சந்தித்த ஆண் மகன்களில் தலை சிறந்தவன் அவன். ஆதலால் அவன் மீது காதல் கொண்டேன் நான். காதல், பாசம் ஆகியவை அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டது தேவவர்மா. இந்த முறை சென்னியின் அரசியல் சூழ்ச்சி நிச்சயம் முறியடிக்கப்படும். அவனது படை மொத்தமும் அழிக்கப்படும். அந்த நாளுக்காகக் காத்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவிக்க பதில் பேசாமல் அங்கிருந்து புறப்பட்டான் தேவவர்மன்.

இரும்பிடர்த்தலையனைப் பற்றி பேச வந்த சித்திரக்கன்னி இந்திரசேனை பேசிய பதிலைக் கேட்டு எதுவும் பேசாமல் தன் அறைக்குச் சென்று பஞ்சணையில் படுத்துக் கொண்டாள்.

தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கினாள். அவளைப் புன்புறத்திலிருந்து அணைத்துக் கொண்ட இந்திரசேனை, “சென்னி மரணத்தை அடைவதற்குள் அவனை ஒருமுறை அணைத்து மகிழ வேண்டும் என்று உள்ளம் ஏங்குகிறது சித்திரா. அவன் இறக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாலும் அவனுடன் காலம் முழுவதும் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணமும் துளிர்விடுகிறது” எனக் கூறினாள்.

இந்திரசேனையின் மாளிகையிலிருந்து வெளியேறிய தேவவர்மன் புரவியைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு நடந்து கொண்டிருந்த பேயோன் வெண்பூதனைச் சந்தித்தான். அவனிடம், “என்னைத் தனிமையில் சந்திக்க வேண்டும் என்று ஆணையிட்டேனே, நினைவிருக்கிறதா?” என வினவினான்.

“தங்களைச் சந்திக்க முயன்றேன் இளவரசே! ஆனால், இயலவில்லை. தாங்கள் வெளியில் சென்றுவிட்டதாகத் தகவல் கிடைத்தது.”

“உனக்கு ஒரு பணி.”

“கட்டளையிடுங்கள் இளவரசே!”

மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் அவனது திட்டத்தை ஒவ்வொன்றாக அவனிடம் தெரிவித்தான். அவன் கூறிய திட்டத்தைக் கேட்கக் கேட்க பேயோன் வெண்பூதன் அதிர்ச்சியுடன் தேவவர்மனை நோக்கினான்.

“பேரரசரது கட்டளையை மீறும் துணிவு இங்கு யாருக்கும் இல்லை. நான் கூறுவதை நிறைவேற்றுவாய் என்று நம்புகிறேன்.”

“கவலை வேண்டாம் இளவரசே! நிச்சயம் தங்களது கட்டளை நிறைவேற்றப்படும்.”

“தங்கள் மீது எனக்கு மிகுந்த நம்பிக்கை இருக்கிறது பேயோன் வெண்பூதனாரே. நாளை தினம் தங்களுக்கானதாக அமையட்டும்” என வாழ்த்தியவன் புரவியின் மீது தாவி கடிவாளத்தை ஆட்டினான். புரவி அங்கிருந்து வேகமாகச் சென்றது.

பிறகு பேயோன் வெண்பூதனும் தன் புரவியின் மீதேறி வேகமாகச் செல்லலானார்.

இருவரும் அங்கிருந்து சென்ற பிறகு அவர்கள் இருவரது உரையாடலையும் இருளில் நின்றபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்த விசித்திரக் குள்ளன் ஒருவன் இருளிலிருந்து வெளிப்பட்டு அருகில் தெரிந்த சந்திற்குள் நுழைந்து அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

இந்திரசேனை சென்னியின் துளு நாட்டு வருகையைப் பற்றி எவருக்கும் தெரியக் கூடாது என்ற கட்டளைக்கு மாறாக மோரிய வீரர்களுக்கு மத்தியில் தியாக பரவத் தொடங்கியது அது.

&&&

அன்னி மிஞ்லி வருத்தத்துடன் தன் இல்லத்தின் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தாள். அப்பொழுது அங்கு வந்த ஊர்க்காவலன், “அம்மா..!” என அழைத்தபடி திண்ணையில் அவளுக்கு அருகில் அமர்ந்தான்.

அவனிடம், “அண்ணா, வாருங்கள். இரவு உணவைச் சாப்பிடலாம்” என அழைத்தாள்.

அவளது அழைப்பைக் கேட்டு நெகிழ்ந்த ஊர்க்காவலன், “அம்மா, இந்தத் துயரிலும் வீட்டிற்கு வந்தவன் பசியுடன் செல்லக் கூடாது என்று நினைக்கிறாயே. உன் நல் அறத்திற்காகவாவது தந்தை நிச்சயம் விடுதலைப் பெற்று வந்துவிடுவார்” எனத் தெரிவித்தான்.

அன்னி மிஞ்லி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள்.

“உனக்கு ஒரு நல்செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.”

“என்ன அண்ணா?”

“மூவேந்தர்களின் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னி துளு நாட்டில் இருப்பதாகச் செய்தி பரவிக் கொண்டிருக்கிறது.”

“நிச்சயமாகவா அண்ணா?”

“ஆமாம்.”

“அப்படியெனில் அவர் நிச்சயம் தந்தையைக் காப்பாற்றிவிடுவார்” எனப் புன்னகைத்தாள்.

“மகிழ்ச்சி தாயே! நான் புறப்படுகிறேன். கதவை தாழிட்டுக் கொண்டு படு” எனக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து விடைபெற்றுச் சென்றான்.

அன்னி மிஞ்லி கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள். அங்கே பிடர்த்தலையன் பின்வாசல் வழியாக உள்ளே வந்து கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தான். அவனைக் கண்டதுமே அழத் தொடங்கியவள் அவனது தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

நெடுநேரம் அவனது தோளில் சாய்ந்து அழுதவள், “வாருங்கள் சாப்பிடுங்கள்” என அழைத்தாள்.

“நான் வரும் வழியிலேயே சாப்பிட்டுவிட்டேன். நீ..?”

“நானும் சாப்பிட்டுவிட்டேன்” என அவள் தெரிவிக்க சமையல் அறைக்குள் சென்றவன் மண் தட்டு ஒன்றில் உணவிட்டு பிசைந்து அவளுக்கு

ஊட்டத் தொடங்கினான்.

அவள் அமைதியாக வாயில் வாங்கிக் கொண்டாள்.

“முவேந்தர்களின் தலைவர் சென்னி துளு நாடு வந்திருப்பதாகத் தெரிவிக்கிறார்கள். அப்பொழுது தந்தை நிச்சயம் விடுவிக்கப்பட்டு விடுவார்தானே?” என வினவினாள்.

“இப்பொழுது சாப்பிடு. மற்றதைப் பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம்.”

“ம்ம்ம்” எனத் தெரிவித்தபடியே அவன் கொண்டு வந்திருந்த உணவு அனைத்தையும் சாப்பிட்டு முடித்தாள்.

பிறகு, “தலைவரை நம் இல்லத்திற்கு அழைத்து வந்திருக்க வேண்டியதுதானே?” என வினாவினாள்.

“அவர் துளு நாட்டில் இல்லை.”

“பிறகு?”

“அவர் எங்கிருக்கிறார் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், உறுதியாகத் தெரியும் அவர் துளு நாட்டில் இல்லை.”

“பிறகு ஊர்க்காவல் தலைவர் கூறிவிட்டுச் சென்றது?”

“அது என்னால் திட்டமிடப்பட்டு பரப்பப்பட்ட வதந்தி.”

“தந்தை?”

“நாளை நான்தான் அவருக்குப் பதில் சமர் செய்யப் போகிறேன்.”

இரும்பிடர்த்தலையன் கூறியதைக் கேட்ட அன்னி மிஞ்லி கட்டிலிருந்து எழுந்து நின்றாள். அவள் அவனது கையை எடுத்துத் தன் மார்பின் மீது வைத்தவள், “என் மீதும், நம் காதல் மீதும் ஆணை. நாளை தாங்கள் செண்டுப் போரில் பங்கு கொள்ளக் கூடாது” என உறுதியாகத் தெரிவித்தாள்.

“மிஞ்லி..?”

“இது உங்களுக்காகவும், அண்ணனுக்காகவும் விரிக்கப்பட்டிருக்கும் வலை. அதில் தாங்கள் ஒருநாளும் சிக்கக் கூடாது. தந்தை அனைத்து இன்பத்தையும் அனுபவித்து ஆண்டு முடித்துவிட்டார். அம்மா அவருக்காக மேலே காத்திருக்கிறாள். அம்மாவிடம் அவர் செல்லட்டும். ஆனால், நாளை தாங்களும் சரி, அண்ணனும் சரி இருவரும் பாழிக்கோட்டைக்குள் நுழையக்

கூடாது. இது என்மேல் ஆணை!” எனக் கூறியவள் கண்ணீர் சிந்தியபடி அவனது மார்பில் சாய்ந்தாள்.

அவளை அணைத்துக் கொண்ட இரும்பிடர்த்தலையன் அவளது கூந்தலை வருடி ஆறுதல்படுத்தினான்.

08 கானமர் செல்வியின் சாபம்

கையில் வேலுடன் நின்று கொண்டிருந்தார் மிஞிலியின் தந்தை.

தனக்கு எதிரே வேலுடன் நின்று கொண்டிருந்த பேயோன் வெண்பூதனை நோக்கினார் மிஞிலியின் தந்தை. அவன் இவரைப் பார்த்து புன்னகைத்தான்.

மிஞிலியின் தந்தையைப் போன்று பேயோன் வெண்பூதன் வயதானவன் அல்ல. இளம் வயதிற்குச் சற்றே அதிக அகவையுடையவன். மிஞிலியின் தந்தையை ஒப்பிடுகையில் மிகவும் இளமையானவன் பேயோன் வெண்பூதன். பெயருக்கு ஏற்றதைப் போன்றே பூதம் போன்ற பெருத்த உடல், முகத்தில் ஏற்பட்டிருந்த விழுப்புண்கள் எதிரே நிற்பவர்களுக்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தும் அளவிற்கு விகாரமாகக் காணப்பட்டது. கவசம் அணிந்திருந்தான் பேயோன் வெண்பூதன்.

பேயோன் வெண்பூதனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றவர் பிறகு சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினார் மிஞிலியின் தந்தை.

சற்றுத் தொலைவில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சிறு மேடையில் இந்திரசேனை, மோரிய அரசன் திசியன், இளவரசன் தேவவர்மன், துளு நாட்டின் அரசன் இளங்கோசன் மற்றும் சித்திரக்கன்னி ஆகியோர் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களைச் சுற்றி இரண்டு பக்கங்களிலும் மோரிய மற்றும் துளு நாட்டுப் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் கையில் தமது

ஆயுதங்களுடன் எதற்கும் ஆயத்தமாக நின்று கொண்டிருக்க, அவர்களுக்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் மோரிய வீரர்கள் காவலுக்கு இருந்தார்கள்.

மேடைக்கு முன்னால் வட்டமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த சிறு திடலைச் சுற்றிலும் பார்வையாளர்களாக துளு நாட்டுக் குடிமக்கள் பலர் குழந்திருந்தார்கள். நின்றிருந்த அனைவருமே மிஞிலியின் தந்தையை நினைத்து சோகத்துடன் காணப்பட்டார்கள். அவர்கள் அனைவரும் மிஞிலியின் தந்தை அப்போரில் வெல்ல வேண்டும் என்று தங்களுக்குள் சேயோனையும், கானமர் செல்வியையும் வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

அவர்களுக்கு முன்னால் திடலுக்குள் நின்று கொண்டிருந்தாள் அன்னி மிஞிலி. அவள் பதற்றமில்லாமல் நிதானமாக தந்தையைப் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள். ஏனெனில், அவளுக்கு அவளது தந்தையைப் பற்றியும், அவரது வீரத்தைப் பற்றியும் நன்கு தெரியும். சிறு வயது முதலே உழவுத் தொழில் செய்து உடலை வலிமையுடன் வைத்திருந்தது மட்டுமல்லாமல் வேல் சுழற்றுதல், வாள் பயிற்சி ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டு இருப்பவர். ஆதலால், நிச்சயம் அவர் பேயோன் வெண்பூதனை தோற்கடிப்பார் என்று திடமாக நம்பினாள்.

தன் தந்தையிடம் சென்ற அன்னி மிஞிலி, “தந்தையே! சேயோனின் அருள் இருக்கும் வரைத் தங்களை எவராலும் வீழ்த்த இயலாது. வெற்றி தங்களுக்கே” என்று வாழ்த்தியவள் திரும்பி வந்தாள்.

மேடையில் அமர்ந்திருந்த இளங்கோசனின் கையசைப்பிற்காக அனைவரும் காத்திருந்தார்கள். இளங்கோசன் இந்திரசேனையை நோக்கி, “தேவி, பிடர்த்தலையனோ அல்லது அன்னி மிஞிலியனோ இக்கிழவனுக்குப் பதில் போரிட வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், ஒருத்தன் கூட வரவில்லையே, என்ன செய்வது?” என வினவினான்.

“சற்றுப் பொறு. சென்னி துளு நாட்டில்தான் இருக்கிறான். சென்னியோ, இரும்பிடர்த்தலையனோ கோழை அல்ல. அவர்கள் நிச்சயம் வருவார்கள் அல்லது இங்கே கூட மாறுவேடத்தில் மறைந்து நின்று கொண்டிருக்கலாம்” எனத் தெரிவித்தவள் பார்வையை நான்கு திசைகளிலும் செலுத்தி சென்னி தன் பார்வைக்குத் தென்படுகிறானா என்று தேடினாள்.

“கோட்டைக்குள் நுழைந்த வீரர்கள் அனைவரும் சோதனை செய்யப்பட்டே அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உரிய அனுமதி இல்லாமல் நுழைந்திருக்க வாய்ப்பில்லை தேவி!” என உறுதியாகத் தெரிவித்தான்.

“சரி.. சமர் தொடங்கட்டும்” என இந்திரசேனை கட்டளையிட கையசைத்த இளங்கோசன், “செண்டுச் சமர்ப் போர் தொடங்கட்டும்” என உரக்கக் கட்டளை எழுப்பினான்

அதுவரை சிலையைப் போன்று நின்று கொண்டிருந்த பேயோன் வெண்பூதன் நேராக ஓடி வந்து அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்த மிஞிலியின் தந்தையை நோக்கி வேகமாகச் செலுத்தினான்.

தன்னை நோக்கி வேகமாகப் பாய்ச்சப்பட்ட வாளினைக் கண்டு அதிகம் சட்டை செய்யாத மிஞிலியின் தந்தை சற்றே இடப்புறமாக நகர்ந்து கொண்டார்.

வாளினை உடனடியாக இழுத்துக் கொண்ட பேயோன் வெண்பூதன் அதே வேகத்துடன் வேலினைக் கொண்டு மிஞிலியின் தந்தையைத் தாக்கினான். நின்ற இடத்திலிருந்து நகராமல் அதே இடத்தில் நின்றபடியே அவனது வேலினைத் தனது வேலினால் தடுத்து நிறுத்தி அதே திசையில் தள்ளியவர் எதிர் தாக்குதலைத் தொடுத்தார்.

பின்னோக்கித் தள்ளப்பட்ட பேயோன் வெண்பூதனும் உடனடியாகத் தனது வேலினை இழுத்து அவரது தாக்குதலைத் தடுத்து நிறுத்தி எதிர்தாக்குதல் மேற்கொண்டான். இரண்டு வேல்களும் வேகமாக மோதிக் கொண்டதில் சத்தம் மட்டுமே அதிகமாக எழுந்து கொண்டிருந்தன.

இருவரும் வேலினைச் சுழற்றி ஒருவரை நோக்கி மற்றொருவர் தாக்கிக் கொண்டும், வேலினைத் தடுத்துக் கொண்டு சமர் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். போர் ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலே நீண்டு கொண்டிருந்தது. அந்தப் போரினைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இந்திரசேனை, “ஒரு உழவனை வீழ்த்த ஒரு படைத்தலைவன் ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலாகத் திணறிக் கொண்டு இருக்கிறான். இவனைவிட்டால் வேறு வீரன் உனக்குக் கிடைக்கவில்லையா இளங்கோசா?” என வினவினான்.

“தேவி, உழவன் என்று தென்னகத்தில் எவனையும் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிடாதீர்கள். அனைவருமே அவரவர் தொழிலைச் செய்து கொண்டு

இருப்பார்கள். ஆனால், சமயம் வருகையில் கையில் ஆயுதத்தை ஏந்திக் கொண்டு முதல் ஆளாகப் போர் முனையில் அரசனுக்குக் காவலாக நிற்பார்கள். நமது காவலர்கள் கூலி பெற்றுக் கொண்டு போர் செய்பவர்கள். ஆனால், இவர்கள் கூலி பெறாத போர் வீரர்கள். உருவத்தையும், தொழிலையும் கொண்டு எவரையும் குறைத்து மதிப்பிட வேண்டாம் தேவி!”

இந்திரசேனை நடந்து கொண்டிருந்த சமரைக் கவனித்தாள். தனது வலிமை அனைத்தையும் திரட்டி இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக் கொண்டும், தடுத்துக் கொண்டும் இருந்தார்கள். அப்பொழுதுதான் அவள் ஒன்றைக் கவனித்தாள். பேயோன் வெண்பூதன் உடலில் கவசம் அணிந்து போர் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆனால், மிஞிலியின் தந்தை கவசம் அணியாமல் வெற்று மார்புடன் வேர்வை வழிந்து பரிதியின் ஒளியில் பளபளக்க உழைத்தே கறுத்த உடலுடன் சமர் செய்து கொண்டிருந்தார்.

ஆனாலும், ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலே இரண்டு வேல்களும் மோதிக் கொண்ட சத்தம் மட்டுமே அவர்களுக்குக் கேட்டது. பேயோன் வெண்பூதனால் அவரது உடல் மீது சிறு காயத்தைக் கூட ஏற்படுத்த முடியவில்லை. அதைக் கவனித்தவள், “கவசம் அணியாமல் போர் செய்து கொண்டிருக்கிறான் அக்கிழவன்?” என வினவினாள்.

இளங்கோசன், “வெற்றிவேல் சென்னி எப்பொழுதாவது கவசம் தரித்துப் பார்த்திருக்கிறீர்களா தேவி?” என வினவினான்.

சிறிது நேரம் சிந்தித்தவள், “இல்லை” எனப் பதில் அளித்தாள்.

“அவரைப் போன்றுதான் இவனும் தேவி. கவசத்தின் மீது நம்பிக்கை வைக்காமல் தன் கையில் இருக்கும் வேலின் மீது நம்பிக்கை வைத்துச் சுழற்றுபவன்.”

“இளங்கோசா, உன் வார்த்தைகளில் இப்பொழுதெல்லாம் சென்னி மீதான மரியாதை மிகுந்து கொண்டே இருக்கிறதே, காரணம் என்ன?” என வினவினாள்.

“அவர் எப்பொழுது துளு நாட்டில் இருக்கிறார் என்று அறிந்தேனோ அப்போதிலிருந்தே எனக்குள்ளும் ஒருவித நடுக்கம் தோன்றி, அவர் மீது மரியாதை மிகுந்துவிட்டது தேவி!” எனத் தெரிவித்தான்.

அவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தாள் இந்திரசேனை.

அதேவேளை, கூட்டத்தில் நின்று கொண்டிருந்தவர்கள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் கரங்களைத் தட்டியும், சத்தமெழுப்பி ஆரவாரம் எழுப்பப் பார்வையை அவர்களை நோக்கிச் செலுத்தினாள் இந்திரசேனை. அங்கே பேயோன் வெண்பூதன் தனது முகத்தில் வேலினால் கீறல் ஒன்றை வாங்கியிருந்தான். குருதி சொட்டத் தொடங்கியது.

உழவுத் தொழில் செய்யும் கிழவன் ஒருவனது வேலினால் தனது முகத்தில் காயம் பெற்றுவிட்டதை அவமானமாக எண்ணிய பேயோன் வெண்பூதன் தனது வலிமை அனைத்தையும் திரட்டி கோபத்துடன் எதிர் தாக்குதல் தொடுக்கத் தொடங்கினான்.

அப்பொழுது மிஞிலியின் தந்தை, “வெண்பூதா.. உன் வலிமை அனைத்தையும் திரட்டிக் கொண்டு வந்து என்னைத் தாக்கு. உன் மார்பில் அணிந்திருக்கும் கவசத்தின் மீது நீ வைத்த நம்பிக்கையை உன் மீதும், உன் கையிலிருக்கும் வேல் மீதும் வைக்கவில்லை. மார்பில் கவசம் தரித்த நீ முகத்திலும் கவசம் தரித்து வந்திருக்கலாமே? முகத்தில் வாங்கியிருக்கும் விழுப்புண்களுக்கு மத்தியில் மேலும் ஒன்று நீடித்திருக்காது அல்லவா?” என ஏளனம் செய்தபடியே தாக்கியவர் கவசம் அணியப்படாத காலிலும் காயத்தை ஏற்படுத்தினார்.

அவர் கூறியதைக் கேட்டு மேலும் கோபம் கொண்டவன் கண்முடித்தனமாக அவரைத் தாக்கினான். அவர் நின்றும், குனிந்தும், வளைந்தும், நகர்ந்தும் அவனது தாக்குதலைத் தடுத்தவர் எதிர்தாக்குதல் தொடுக்க முடியாத அளவிற்குத் தொடர்ந்து தாக்குதலை எதிர்கொண்டார்.

அப்பொழுது நெருங்கிய பேயோன் வெண்பூதன் அவரது மார்பை நோக்கி இறக்குவதற்கு வேலினைத் தலைக்கு மேலே உயர்த்தினான். அந்தச் சிறு இடைவெளியைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட மிஞிலியின் தந்தை அவனது மார்பில் எட்டி உதைத்தார். கவசம் தரித்த மார்பில் உதை வாங்கிய பேயோன் வெண்பூதன் பின்னோக்கி வேகமாக விழுந்தான். உடனே மேலே உயர்ந்த தனது வேலினைத் தரையில் ஊன்றி தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்டவன், “கிழவா..! உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்?” எனக் கூறி வேலின் ஒருமுனையை அவரது தோளை நோக்கிச் செலுத்த அதைத் தடுத்தார் மிஞிலியின் தந்தை.

உடனே வேலைச் சுழற்றி வேலின் மறுமுனையை அவரது காலை நோக்கிச் செலுத்தினான். வேலின் மறுமுனை தனது காலை நோக்கி வருவதைக் கண்ட மிஞிலியின் தந்தை வேகமாகக் காலை நகர்த்தினார்.

அவர் விரைவாகத் தனது காலை நகர்த்தினாலும் அவரது முழங்காலுக்குக் கீழே தோலை மட்டும் தாக்கிக் காயத்தை ஏற்படுத்தியது. வேலின் முனை தீண்டியதுமே அவரது உச்சந்தலை வரை வலி சுர்ரென்று பரவியது.

உடனே சில அடிகள் பின்னால் வைத்த மிஞிலியின் தந்தை பேயோன் வெண்பூதனை நோக்கினார். அவன் நமட்டுச் சிரிப்பு ஒன்றை உதிர்த்தான்.

அந்தச் சிரிப்பின் உள் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டார் அவர்.

மிஞிலியின் தந்தை, “உன் தந்தை எனக்கு இளம் வயதுத் தோழன். அவன் எனக்கு முன் மேலே சென்றுவிட்டான். அவனுக்கு ஒரு மிகப்பெரிய ஆசை இருந்தது. தன் மகனான உன்னை மிகப்பெரிய வீரனாகப் பார்க்க வேண்டும் என்று. உனது இன்றைய சமரைப் பார்த்திருந்தால் நிச்சயம் அவன் மகிழ்ந்திருப்பான். ஆனால், அவனுக்குத்தான் கொடுத்து வைத்திருக்கவில்லை” எனத் தெரிவித்தார்.

“மேலே சொர்க்கத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கும் அவரிடம் நீங்களே சென்று எனது வீரத்தைப் பற்றி தெரிவியுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவன் அவர் மீது அதுவரை இல்லாத அளவிற்கு கொடூரமானத் தாக்குதலை மேற்கொண்டான்.

மிஞிலியின் தந்தையும் அவனது தாக்குதலைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு கட்டத்தில் அவர் சோர்வடையத் தொடங்கினார். விழிகள் தானாக மூடத் தொடங்கின. பேயோன் வெண்பூதனின் வேல்முனை தாக்கப்பட்ட அவரது உடலில் அதிகமாக எரியத் தொடங்கியது. நெருப்பையள்ளி கொட்டியதைப் போன்று உணரத் தொடங்கினார் அவர்.

இருவரது சமரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலி பரபரப்படையத் தொடங்கினாள். ஏனெனில் அவளது தந்தை சோர்வடைவதை அவள் விரும்பவில்லை.

தனது உடல் வலிமை அனைத்தையும் திரட்டி அவனது எதிர்த் தாக்குதலைத் தடுத்து நிறுத்தியவர் பதில் தாக்குதல் தொடுக்கலானார்.

வலிமை இல்லாத தாக்குதலாக மிஞிலியின் தந்தை தொடுப்பதைக் கண்ட பேயோன் வெண்பூதன் வெற்றி பெரும் முனைப்பில் தாக்குதல் தொடுக்கத் தொடங்கினான்.

அந்தத் தருணத்திற்காகக் காத்திருந்த மிஞிலியின் தந்தை தனது எஞ்சிய வலிமை அனைத்தையும் திரட்டி அவனது ஒற்றைக் கரம் மட்டும் வேலினைப் பிடித்திருந்த சமயமாகப் பார்த்து அதிரடித் தாக்குதல் ஒன்றை அவனது மணிக்கட்டில் தனது வேலினால் தொடுத்தார்.

அவ்வளவுதான், அடுத்தகணம் பேயோன் வெண்பூதனது கையிலிருந்து விடுபட்ட வேலானது நெடுந்தூரம் சென்று விழுந்தது.

மிஞிலியின் தந்தை கையில் வைத்திருந்த தனது வேலினை உயத்தினார். “வெற்றி..! வெற்றி..! என் மீது சுமத்தப்பட்ட தண்டனையிலிருந்து நான் விடுதலைப் பெற்றுவிட்டேன்” எனக் கூவினார். அவரது உடல் தளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. மிஞிலியின் தந்தையுடைய கண் பார்வை மங்கிக் கொண்டு வந்தது. தலை பாரமாகி அவரால் சுமக்க முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

கூட்டத்தினர் அனைவரும் மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரம் செலுத்தலானார்கள். அன்னி மிஞிலியும் உற்சாகத்துடன் தனது தந்தையை நோக்கி ஓடினாள்.

அப்பொழுது, ஆயுதத்தை இழந்து நின்றிருந்த பேயோன் வெண்பூதன், “ஆயுதத்தை இழந்தால் வெற்றி பெற்றுவிட்டோம் என்று உனக்குக் கூறியவன் எவன் கிழவனே? ஒருவர் மற்றவரைக் கொல்லும் வரை இந்தப் போர் முடிவடையாது” எனக் கூறியபடியே அவர் மீது பாய்ந்து அவரைத் தூக்கி வீசினான்.

சற்றுத் தொலைவு காற்றில் பறந்தவர் மகிழ்ச்சியுடன் ஓடி வந்து கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியின் காலடியில் விழுந்தார் அவர். அவர் எழுந்து நிற்க முயற்சிக்கையில் அவர் மீது விழுந்த பேயோன் வெண்பூதன் அவரது மார்பின் மீது அமர்ந்து அவரது கைகளை மிதித்துக் கொண்டான். அன்னி மிஞிலிக்கு எதிரே, அவளது கண் முன்னே, அவரது விழிகளுக்குள் தனது கூர்மையான நகங்களைக் கொண்ட விரல்களைச் செலுத்தி ¹ விழிகள் ஒவ்வொன்றையும் தோண்டி எடுத்து வெளியே வீசினான். அவரது முகத்திலிருந்து குருதி வெளிப்பட்டு பீச்சிட்டு அடிக்கத் தொடங்கியது.

தன் தந்தையின் விழிகள் இரண்டும் கண் முன்னாலே பிடுங்கி எடுக்கப்படுவதைக் கண்ட அன்னி மிஞிலி, “ஓ..” என்று அழுதபடி அதிர்ச்சியில் தரையில் விழுந்தாள். சுற்றி நின்றவர்கள் அனைவரும் அதைப் பார்த்து கலங்கலானார்கள்.

அவள் மூர்ச்சை தெளிந்து கண் விழிக்கையில் அவளது தந்தை விழிகள் தோண்டப்பட்ட நிலையில் மரணமடைந்து கிடந்தார். தரை முழுவதும் குருதி வழிந்து படிந்திருந்தது. உடலைத் தன் மடியில் போட்டு கதறியவளது பார்வையில் அவரது நகம் கண்ணில்பட்டது. நீளம் பூத்திருந்தது.

பேயோன் வெண்பூதன் உற்சாகத்துடன் கூட்டத்தினரை நோக்கி வெறியுடன் சத்தம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

அதைப் பார்த்த அன்னி மிஞிலி சற்றுத் தொலைவில் கிடந்த பேயோன் வெண்பூதனது வேலினை எடுத்தவள், “வெண்பூதா..” என அழைத்தாள்.

அவன் திரும்பினான். உடனே அவனது பாதங்களில் நஞ்சு தோய்க்கப்பட்ட வேலின் முனையைச் செலுத்தினான்.

“என்னடி செய்திருக்கிறாய்?” என அவன் வினவியபடி இரண்டடி முன்னே வைக்க அவனது கழுத்தில் வேலினைச் செலுத்திவிட்டிருந்தாள். கூட்டத்தில் நின்றவர்கள், சுற்றிலும் காவலுக்கு நின்ற வீரர்கள் என எவருமே அவளது இந்த வெறிச் செயலை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அவர்கள் நிலைமையை உணர்ந்து சுதாரிப்பதற்குள் அன்னி மிஞிலி தான் நினைத்த காரியத்தை செய்து முடித்திருந்தாள்.

கூட்டம் ஒருகணத்தில் அமைதியாகியிருந்தது. சிறு சலனம் கூட தோன்றியிருக்கவில்லை. வீரர்கள் ஓடி வந்து அன்னி மிஞிலியைச் சூழ்ந்தார்கள்.

அப்பொழுது அவள், “அற வழியில் நடைபெற வேண்டிய சமர் அதர்ம வழியில் நடந்திருக்கிறது” எனக் கத்தினாள்.

“படைத்தலைவனைக் கொன்றதற்கு உனக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்படும்” என முழங்கினான் இளங்கோசன்.

“நஞ்சு கலந்த வேலினால் அவன் என் தந்தையைக் கொன்றிருக்கிறான்.”

“ஆதாரம்?”

“என் கையில் இருக்கும் வேல். கீழே இறந்து கிடக்கும் என் தந்தை.”

“அதில் நஞ்சு கலந்திருக்கிறது என்பதை உன்னால் எப்படி நிரூபிக்க முடியும்?”

“இதில் நஞ்சு கலக்கப்படவில்லை என்று தாங்கள் உறுதியாக நம்பினால் இதன் முனையால் தங்களது உடலில் சிறு கீறலை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்?”

இளங்கோசன் கோபத்துடன் அவளை நோக்கினான். “நான் இந்நாட்டின் அரசன். எவ்வளவு திமிர் உனக்கு?” என வினவினான்.

“அரசே, தங்களுக்கு ஆதாரம்தானே வேண்டும்?” என வினவியவள் சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த இளங்கோசனது புரவியின் காலில் அவள் நஞ்சு கலக்கப்பட்டிருந்த வேலினைச் செலுத்தினாள்.

அவ்வளவுதான் அந்தப் புரவி தறிகெட்டு ஓடத் தொடங்கியது. அடுத்த சிலகண நேரங்களில் அது மயங்கிக் கீழே விழுந்தது. அதைச் சுட்டிக்காட்டியவள், “இதைவிடவும் வேறு ஆதாரம் தேவையா?” என வினவினாள்.

மக்களுக்கு முன்னால் அவள் எழுப்பிய கேள்விகளைக் கேட்டு சகித்துக் கொள்ள முடியாத இளங்கோசன், “அரசன் மீதே அவதூறு செலுத்தும் இவளை நான் நாடு கடத்துகிறேன். இவளது சொத்துக்கள் அனைத்தையும் நான் பறிமுதல் செய்கிறேன். இவள் நம் எல்லையை நடந்தே கடக்க வேண்டும். இவளுக்கு யார் உதவி செய்தாலும் அவர்களையும் நாடு கடத்துங்கள். இவளுக்குத் துளி தண்ணீர் கூட ஒருவனும் கொடுக்கக் கூடாது. இவளுக்கு உதவுவதற்கு அன்னி மிஞிலியனோ அல்லது இரும்பிடர்த்தலையனோ வந்தால் அவர்களையும் கொன்று வீசுங்கள். வீரர்கள் நூறு பேர் இவளை நடக்க வைத்து இழுத்துச் சென்று நம் நாட்டின் எல்லையில் விட்டுவிடுங்கள்” என்று உரக்கக் கத்தினான்.

அவன் அதுவரைக் கூறியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலி, “இளங்கோசா..! நன்னன் வேண்மான் அறமுடன் ஆண்ட மண் இது என்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்தோம் நானும் என் தந்தையும். அறம் தவறிய உன் நாட்டில் வாழ்வதை நானே கேவலமாக நினைக்கிறேன். அதர்ம வழியில் என்

தந்தையின் பார்வையைப் பறித்துக் கொன்ற உன் பார்வையும் பறிக்கப்படும். பிறகு உன் தலை போர்க்களத்தில் வெட்டித் துண்டாக்கப்படும். வேல் முனையில் போர்க்களத்தில் நட்டுவைக்கப்படும் உனது தலை காகங்களுக்கு விருந்தாகும். உன் வீரர்கள் அனைவரும் யானைகளால் மிதிக்கப்பட்டு கொல்லப்படுவார்கள். அதுவரை நான் எனது காதலனைத் தழுவவும்மாட்டேன், என் கூந்தலையும் முடியமாட்டேன் ² இளங்கோசா !” எனத் தெரிவித்தவள் அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த திசியனை நோக்கி, “இவனது துணையை விட்டுவிட்டு வடக்கே ஓடிவிடுங்கள். இல்லையேல், அவன் நிலைதான் உங்கள் அனைவருக்கும்” வெறி கொண்டவளைப் போன்று நடக்கத் தொடங்கினாள்.

கூட்டத்தினர் அனைவரும் அவளது கோபத்தையும், வெஞ்சினத்தையும் கண்டு, “கொற்றவைத் தாயே..!” என்று அவளை நோக்கி வணங்கத் தொடங்கினார்கள்.

அன்னி மிஞிலியின் வெஞ்சினத்தைக் கேட்டதும் இளங்கோசன் கதிகலங்கிப் போய் அமர்ந்திருந்தான். அவனது முகம் பேயறைந்ததைப் போன்று மாறியிருந்தது.

&&&

இளங்கோசன் போர்க்களத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவனது காதுகளில் யானைகள் பிளிறும் சத்தமும், வாட்கள் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொள்ளும் சத்தமும் கேட்க எங்கோ ஓடிக் கொண்டிருந்தான். அவன் செல்லும் பாதையெங்கும் இருள் மட்டுமே மண்டிக் கிடந்தது. வெளிச்சத்தைத் தேடி அவன் ஓடிக் கொண்டிருக்கையில் யானை ஒன்று ஓடி வரும் சத்தம் அவனது காதோரம் வெகு அருகில் கேட்டது. அப்பொழுது இறந்து கிடந்த வீரன் ஒருவன் தடுக்க கீழே விழுந்தான் அவன். அவனது தலையை யானை ஒன்று நசுக்குவதை அவன் சற்றுத் தொலைவில் புரவி ஒன்றின் மீது பார்த்தபடி “வேண்டாம்” என்று கத்தினான்.

சற்றுத் தொலைவில் இளம்பெண் ஒருத்தி அங்கிருந்து நடந்து சென்று கொண்டிருந்தாள். அவளுடன் இன்னொருத்தியும் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

அவனது அலறல் சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்த காவலர்கள், “அரசே..! அரசே!” என்று அழைத்தார்கள்.

கண் விழித்துப் பார்த்த இளங்கோசன் பதறிப் போயிருந்தான்.

“கனவு” என்று தனக்குத்தானே கூறிக் கொண்டவன் காவலர்களிடம், “இராஜகுருவை நான் சந்திக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“இன்னும் அரை ஓரைப் பொழுதில் பொழுது விடியப் போகிறது. அதற்குள் அவரை நான் அழைத்து வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்த மெய்க்காவல் தலைவன் அங்கிருந்து வேகமாகச் சென்றான்.

&&&

பொழுது விடிந்திருந்தது.

குழப்பத்துடன் இளங்கோசன் படுக்கையிலேயே அமர்ந்திருந்தான். அப்பொழுது அவனைத் தேடி வந்தார் இராஜகுரு.

அவரிடம், “இரவு முழுவதும் கெட்டக் கனவு” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன கனவு அரசே?”

“இருளில் நான் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறேன். பிறகு யானை ஒன்று என்னை மிதித்துக் கொல்கிறது. எனது மரணத்தை நானே அருகில் வேறொரு புரவியில் அமர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என் வாழ்வில் இப்படியொரு கனவை நான் கண்டதே இல்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

இராஜகுரு சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருந்தார்.

அப்பொழுது இளங்கோசன், “இன்னொரு கனவையும் நான் கண்டேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன கனவு அரசே?”

“பாழியைவிட்டுச் சென்ற அன்னி மிஞ்லியுடன் கானமர் செல்வியும் நம் பாழிக்கோட்டையைவிட்டு செல்வதைப் போன்று கனவு கண்டேன்.”

“அரசே..?!”

“..”

“வெற்றிச் செல்வியான கானமர் செல்வி நம் நாட்டைவிட்டு அன்னி மிஞ்லியுடன் சென்றுவிட்டாள். இதன் விளைவு கொடூரமாக இருக்கப் போகிறது.”

“தவறு செய்துவிட்டேனா நான்?”

“ஆம் அரசே!”

“இதிலிருந்துவிடுபட ஏதேனும் பரிகாரம்?”

“இருக்கிறது.”

“என்ன?”

“செண்டுகளப் போர்.”

“செண்டுகளப் போர்..?”

“ஆமாம்.”

“நேற்றுதானே செண்டுப் போர் வைத்தோம்.”

“அது செண்டுப் போர். நான் கூறுவது செண்டுகளப் போர்.”

“புரியவில்லை எனக்கு?”

“யவனத்தில் அடிமைகள் மூடிய அரங்கிற்குள் சண்டையிடுவார்கள் அல்லவா, அதைப் போன்றதொரு விளையாட்டு வீரர்களுக்கு மத்தியில் நடத்த வேண்டும்.”

“அதனால்?”

“போர் நடைபெறுவதைக் காண நம் நாட்டைவிட்டுச் சென்ற கானமர் செல்வி திரும்பி வந்துவிடுவாள். செண்டுப் போரால் வெளியேறியவள் செண்டுகளப் போரால் திரும்பி வரப் போகிறாள் அரசே!”

“நல்ல யோசனை. உடனே நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்.”

“ஆனால், ஒரு நிபந்தனை.”

“என்ன?”

“வகுக்கப்படும் திட்டப்படி செண்டுகளப் போர் நேர்மையாகவும், நியாயமாகவும் நடைபெற வேண்டும். ஏதேனும் தவறு செய்தீர்கள் என்றால் தெய்வக் குத்தம் ஏற்பட்டுவிடும் பிறகு நீங்க முடியாத சாபத்தைப் பெற்றுவிடுவீர்கள்.”

“ம்ம்ம்ம்..” எனத் தலை ஆட்டினான் இளங்கோசன்.

இராஜகுரு அவனது அறையைவிட்டு வெளியேறினார்.

&&&

“நீ கூறும் யோசனை முட்டாள்தனமானது இளங்கோசா!” என இளங்கோசன் செண்டுகளம் பற்றித் தெரிவித்ததும் கோபத்துடன் தெரிவித்தாள்

இந்திரசேனை.

“தேவி, எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை.”

“பாண்டிய நாட்டிற்கும், சேர நாட்டிற்கும் சென்ற தூதுவர்கள் விரைவில் திரும்பி வந்துவிடுவார்கள். நாம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் உதவிப் படைகள் வந்த உடனே போர் விரைவில் தொடங்கப் போகிறது. இந்த நிலையில் வீர விளையாட்டு தேவையா?”

“தேவி, இதில் சில நன்மைகள் இருக்கின்றன?”

“என்ன?”

“உற்சாகமின்றி இருக்கும் நம் வீரர்கள் இந்தச் செண்டுகளத்தின் சமர் முடிவில் பெரும் உற்சாகம் பெறுவார்கள். துளு நாட்டையே தட்டி எழுப்பப் போகும் வீர விளையாட்டு இது. கொற்றவை தேவியின் அருளும் நமக்குக் கிடைத்துவிடும்.”

அமைதியாக நின்று கொண்டு இருந்தாள் இந்திரசேனை.

“செண்டுகளத்தில் போரிட சென்னி நிச்சயம் வருகை தருவான். செண்டுப் போரைப் போன்று அவன் இதை அவ்வளவு எளிதில் புறந்தள்ளமாட்டான்.”

“சென்னி வருகை தருவானா?”

“நிச்சயமாக தேவி! அவன் மட்டுமல்ல, பல நாட்டு வீரர்களும் இங்கு வருகை தருவார்கள். சிறந்தவர்களை நாம் அடையாளம் காணலாம். சென்னி வந்தால் திரும்பிச் செல்லமாட்டான் தேவி! தாங்கள் ஒப்புக் கொண்டால்தான் என்னால் மேற்கொண்டு நடவடிக்கைகளை விரைவில் மேற்கொள்ள முடியும். என்னால் நிம்மதியாக உறங்க முடியவில்லை. சென்றவள் எனது உறக்கத்தையும் அவளோடு களவாடிச் கொண்டு சென்றுவிட்டாள். அருள் கூறுங்கள்” எனக் கெஞ்சினான்.

“வேலில் நஞ்சு தடவி போர் செய்யச் செய்தது உன் யோசனைதானா?”

“ஆம் தேவி!”

“ஏன்?”

“எனக்கு அன்னி மிஞிலியின் தந்தையைப் பற்றித் தெரியும் தேவி. அவர் உழவுத் தொழில் செய்தபடியே பல வீரர்களை உருவாக்கியவர். அவரைத் தோற்கடிப்பது அவ்வளவு எளிதான செயலாக இருக்காது. ஆதலால்தான் இந்த யோசனை. அதுமட்டுமல்லாமல், இந்தச் சமரில் எதிர்பார்த்தது படைத்தலைவர்கள் மூவரை. மூவரையும் எளிதில் வீழ்த்த முடியாது. ஆதலால்தான் அந்த யோசனையை செய்தோம். பாவம் அந்தக் கிழவன்.”

“இந்த செண்டுப் போரின் திட்டமே படைத்தலைவர்களை வீழ்த்துவதுதான். ஆனால், மூவரில் ஒருவன் கூட வரவில்லை. ஆனால், செண்டுகளப் போரில் சென்னியை எப்படி எதிர்பார்ப்பது?”

“அவர் நிச்சயம் வருவார் தேவி!”

“எப்படி?”

“அவரது காதலிக்கு ஆபத்து என்றால் அவர் நிச்சயம் வந்துதானே ஆக வேண்டும்.”

“என்ன கூறுகிறாய் நீ?”

“தங்கள் மூலம் சென்னிக்கு தூண்டில் போடப் போகிறோம்.”

இந்திரசேனை இளங்கோசனை முறைத்தாள். அவளுக்குக் கோபம் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது.

“தேவி, வேறு வழி தெரியவில்லை.”

“என்ன செய்திருக்கிறீர்கள்?”

“செண்டுகளப் போரில் தங்களைத் தீர்த்துக்கட்ட திட்டம் தீட்டியிருப்பதைப் போன்ற வதந்தியை இயல்பாகப் பரப்பியிருக்கிறோம்.”

இந்திரசேனை முறைத்தாள்.

உடனே மண்டியிட்ட இளங்கோசன், “மன்னித்துவிடுங்கள் தேவி! வேறு வழி தெரியவில்லை. சென்னி இருக்கும் வரை நம்மால் தென்னாட்டவரை வீழ்த்த முடியாது என்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள். அவனை வீழ்த்த தங்களைவிடவும் வேறு கருவி எதுவும் இல்லை தேவி.”

தலையாட்டினாள் இந்திரசேனை.

அதே நாள் மாலைப் பொழுதில் துளு நாட்டின் பறையறிவிப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

“இதனால் ஊராருக்கு அரசர் இளங்கோசர் மூலம் அறிவிப்பது என்னவென்றால்..” எனக் கூறியவன் மார்பில் தொங்க போட்டிருந்த பறையை வேகமாக அடித்தான். அவனைச் சுற்றிலும் கிராமத்தினர் சூழ்ந்தார்கள்.

“சரியாக ஒருபட்ச காலம் கழித்து செண்டுகளப் போர் பாழிக்கு அருகில் தொடங்கப் போகிறது. அதில் பங்கு கொள்ளத் தகுதியுடைய வீரர்களாகக் கருதுபவர்கள் அனைவரும் பங்கு கொள்ளலாம். வெற்றி பெறுபவர்கள் அனைவரும் துணைப் படைத்தலைவர்களாக நியமிக்கப்படுவார்கள். கற்பனையில் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவிற்குப் பரிசுகளும் காத்திருக்கின்றன. பல்வேறு நாட்டு வீரர்களுக்கும் அழைப்பு விடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

துளு நாடு முழுவதும் பறையறிவிப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் செண்டுப் போரில் இறந்த மிஞிலியின் தந்தையின் உடலை இழுத்து வந்த வீரர்கள் சிலர் கொற்றவை நதிக்கரையில் வீசிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

காகங்களும், பருந்துகளும் நஞ்சு கலந்த அவரது உடலைப் பிய்த்துத் திண்ணத் தொடங்கின. அடுத்த நாழிகைப் பொழுதில் அவற்றில் பல உயிரைவிட்டன.

&&&

அன்னி மிஞிலியின் தந்தையுடைய உடல் பாழிக்கோட்டைக்கு வெளியே கொற்றவை நதிக்கரையில் வீசப்பட்ட அதேவேளையில் இரும்பிடர்த்தலையனும், அன்னி மிஞிலியனும் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது அன்னி மிஞிலியன், “நண்பா! நீ சென்று தங்கையைக் கவனி. நான் தந்தையின் உடலைக் கொண்டு வந்து இறுதி மரியாதை செய்கிறேன்” என்று தெரிவித்தான்.

மறுத்த இரும்பிடர்த்தலையன், “அவளை மீட்பதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“யாருக்கு நண்பா?”

“தந்தைக்கு?”

“அவர் எப்பொழுது வந்து தங்கையை மீட்டுச் செல்வது?”

“தகுந்த காலத்தில்.”

“காலம் கடக்கக் கடக்க தங்கையின் உயிருக்கு ஆபத்து. நான் சென்று தந்தையின் உடலை மீட்கிறேன். நீ சென்று அவளைக் காப்பாற்று” என மீண்டும் தெரிவித்தான்.

“இளங்கோசன் தந்தையின் உடலைக் கொற்றவை நதிக்கரையில் எதற்காக வீசியிருக்கிறான் என்பதில் எனக்குப் பெருத்த சந்தேகம் நிலவுகிறது. அங்கே உனக்கு நிச்சயம் ஆபத்து காத்திருக்கும்.”

“நான் சென்றால் வரும் ஆபத்து நீ சென்றால் வராதா நண்பா?”

“இப்பொழுது துளு நாட்டுப் படைக்கு என்னைவிடவும் நீதான் முக்கியம்.”

“எனக்குப் புரியவில்லை?”

“நான் சென்று எனக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால் பிரச்னை என்னோடு முடிந்துவிடும். ஆனால், உனக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால் எஞ்சியிருக்கும் ஒட்டுமொத்த துளு நாட்டுப் படைக்கும் பேராபத்து சூழ்ந்துவிடும். தலைவன் இல்லாத படைக்கு என்ன நடக்கும் என்பதை நீ நிச்சயம் அறிவாய் நண்பா. இப்பொழுது உனது உயிர் மிகவும் முக்கியம்.”

“ஆனால்..”

“என் உயிரைவிடவும் எனக்கு தென்னகத்தின் நலன்தான் முக்கியம். படைத்தலைவனாக உனது உயிர் இப்பொழுது என்னைவிடவும் முக்கியம்.”

“நண்பா..!”

“மிஞிலியா..!” என உரக்க அதிகாரத்துடன் குரல் எழுப்பினான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“முவேந்தர் படையின் படைத்தலைவனாக ஆணையிடுகிறேன் நான். வனத்திற்குள் எஞ்சியிருக்கும் படையினருடன் பாதுகாப்பாகப் பின்வாங்கு. தந்தையின் உடலுடன் வருகிறேன் நான். அதற்குப் பின் அவரது உடலுக்கு வேண்டிய இறுதிச் சடங்கினைச் செய்வோம்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே மண்டியிட்ட அன்னி மிஞிலியன், “தங்களது உத்தரவு இளவரசே! தங்களது வருகைக்காகக் காத்திருப்பேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நிச்சயம் நான் தந்தையின் உடலுடன் திரும்பி வருவேன். அன்னி மிஞ்லி வெஞ்சினம் உரைத்ததைப் போன்று இளங்கோசனது விழிகளைப் பிடுங்கி அவனது தலையை நசுக்கிக் கொண்டு அவனது உடலைக் கோட்டையின் சுவரில் நடும் வரை என் உயிர் போகாது.”

எழுந்து நின்ற அன்னி மிஞ்லியன், “விரைவில் திரும்பிவிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தான். பிறகு, தேர்ந்த வில்லாளிகள் ஐவரைத் தேர்ந்தெடுத்தவன் கவசம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து இரும்பிடர்த்தலையனின் உடலில் கட்டிவிட்டு, “உன் வீரத்தின் மீது எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆனாலும், இந்த ³ லோகசாலக் கவசம் உனக்குத் துணையிருக்கட்டும். ஏனெனில் நீ ஓநாய்கள் இருக்கும் குகைக்குள் செல்லவிருக்கிறாய். ஆபத்து எப்படி வேண்டுமானாலும் வந்து சேரலாம்” என்றான்.

மோரிய வீரர்கள் மற்றும் மோரிய ஒற்றர்களின் விழிகளில் அகப்படாத அளவிற்கு இரும்பிடர்த்தலையன் மற்றும் வில்லாளிகள் ஐவரும் கொற்றவை வனத்திலிருந்து வெளியேறி கொற்றவை நதியை அடைந்தனர். கொற்றவை நதியின் கரையிலேயே ஒரு ஓரைப் பொழுதிற்கு மேலே அதன் நதியோட்டத்தில் மேற்கு நோக்கி நடந்தவன் கரையில் புதர்களுக்குள் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த படகுகளை வெளியே எடுத்து நதியில் சென்றார்கள்.

மேலும் ஒரு ஓரைப் பொழுது நதியில் பயணித்திருப்பார்கள். அன்னி மிஞ்லியின் தந்தையின் உடல் கிடத்தப்பட்டிருந்த இடத்தை நெருங்கியதும் இரும்பிடர்த்தலையன் மட்டும் தனியாகக் கரையில் நடந்து செல்லலானான்.

இரும்பிடர்த்தலையனது வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த தசவர்க்கிகள் அவனைத் தாக்குவதற்கு ஆயத்தமானார்கள். பொழுது மேற்கே இறங்கிக் கொண்டிருந்ததால் வெளிச்சம் குறைந்து கொண்டிருந்தது. இரும்பிடர்த்தலையன் உடலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது தொலைவில் அடர்ந்திருந்த மரத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட கணைகள் சில அவனது உடலில் அணிந்திருந்த கவசத்தில்பட்டு அதன் முனை உடைந்து கீழே விழுந்தது.

உடனே சுதாரித்த இரும்பிடர்த்தலையன் இடையுறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த வாளினை உருவி கணைகள் வெளிப்பட்ட திசைகளைச்

சுட்டிக்காட்டினான். அவனது கட்டளை எழுந்த அடுத்தகணம் கொற்றவைப் புழையில் படகில் தனித்தனியாக நின்று கொண்டிருந்த ஐந்து வீரர்களும் ஒரே நேரத்தில் குறிபார்த்து கணைகளைச் செலுத்தினார்கள்.

மறைந்திருந்த தசவர்க்கிகளில் ஒருவன் அம்புகளால் தாக்கப்பட, “ஆ..!” என்ற குரல் எழுந்தது. அடுத்தகணம் மேலும் சில கணைகள் துள்ள நாட்டு வில்லாளிகள் மூலம் எய்யப்பட புதரில் மறைந்திருந்த தசவர்க்கிகளில் ஒருவனது சத்தம் நிரந்தரமாக அடங்கியது.

உடல் கிடந்த இடத்தை நோக்கித் தொடர்ந்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான் இரும்பிடர்த்தலையன். எங்கெல்லாம் மரங்கள் அசைகிறதோ அங்கெல்லாம் குறி தவறாமல் கணைகள் செலுத்தப்பட்டன. ஒரே நேரத்தில் நால்வரும் ஒரே இடத்தைக் குறி தவறாமல் கணைகளால் அடிக்க கருப்புடை அணிந்து தோல் கவசத்திற்குள் தம்மை மறைத்திருந்த தசவர்க்கிகள் கீழே 'தொப் தொப்'பென்று விழுந்தார்கள்.

அடுத்து மறைந்திருந்த தசவர்க்கிகளிடமிருந்து கணைகள் கொற்றவைப் புழையின் மீது மிதந்து கொண்டிருந்த வில்லாளிகளை நோக்கித் திரும்பியது. கணைகள் தம்மை நோக்கி வருவதைக் கண்ட வில்லாளிகள் படகுகளை செலுத்தி கணைகள் தாக்காதபடி நகர்ந்தபடியே எதிர்தாக்குதல் தொடுத்துத் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்படி நகர்ந்து கொண்டிருந்த வில்லாளிகளில் ஒருவனது மார்பில் நஞ்சு தடவப்பட்ட கணை தைக்க அவன் துடிதுடித்தபடியே நீருக்குள் விழுந்தான்.

கணைகள் எய்யப்பட்ட இடத்தை நோக்கி கையில் கொண்டிருந்த குறுவாட்களைச் செலுத்தி தசவர்க்கிகளைக் கொன்ற இரும்பிடர்த்தலையன் தொடர்ந்து முன்னேறினான். அப்பொழுது தசவர்க்கிகளில் கணைகளை செலுத்திக் கொண்டிருந்த வில் வீரர்கள் இறந்துவிட மறைத்திருந்த தசவர்க்கிகளில் சிலர் கையில் நீண்ட வாட்கள் மற்றும் கோடரியுடன் வெளிப்பட்டார்கள்.

அவர்களை நோக்கி வில்லாளிகள் கணைகளைச் செலுத்த அதனைத் தமது ஆயுதங்களால் தடுத்தபடியே இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி முன்னேறினார்கள்.

சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். அப்பொழுது அவனைச் சூழ்ந்து ஆறுபேர் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். தசவர்க்கிகளின் கவனம் முழுவதும் இரும்பிடர்த்தலையனின் மீது செல்ல எஞ்சியிருந்த மூன்று துளு நாட்டு வில்லாளிகளில் நீருக்குள் அதிக நேரம் மூழ்கியிருப்பவன் தண்ணீருக்குள் குதித்து கரையை அடைந்து அன்னி மிஞிலியின் தந்தையுடைய உடலைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு மீண்டும் தண்ணீருக்குள் குதித்தான்.

தசவர்க்கிகள் அனைவரும் இரும்பிடர்த்தலையனுக்காகவே காத்திருந்ததால் அன்னி மிஞிலியின் உடலைப் பற்றி அவர்கள் கவனம் செலுத்தவில்லை. எந்தவித எதிர்ப்பும் இன்றி அந்த வில்லாளி உடலைக் கொண்டு சென்றான். நதியின் அக்கரையில் வெளிப்பட்டு உடலைச் சுமந்தபடியே தன்னை எவரும் பின்தொடரவில்லை என்பதை உறுதி செய்து கொண்டு காட்டிற்குள் நுழைந்து மறைந்தான்.

எஞ்சிய இரண்டு வில்லாளிகளும் இரும்பிடர்த்தலையனுக்குப் பின்புலமாக நின்று கணைகளை அதிவேகத்தில் எய்ய இரண்டு தசவர்க்கிகள் மண்ணில் விழுந்தார்கள். எஞ்சிய நால்வரும் கவசத்தில் கணைகள் பாய ஒரே நேரத்தில் இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள்.

கையில் வைத்த வாளினை நான்கு திசைகளிலும் தனது வளினைச் சுழற்றினான் இரும்பிடர்த்தலையன். ஆயுதங்கள் மோதிக் கொண்ட சத்தம் மட்டுமே எழுந்தது அவ்விடத்தில். பிடர்த்தலையனது வாளில்பட்ட தசவர்க்கிகளின் ஆயுதங்கள் அனைத்தும் கரங்களுடன் நான்கு திசைகளிலும் சிதறியது. இருவரது தலையைத் தனியாக வெட்டி உடலிலிருந்து வெட்டி எடுத்திருந்தான். மீதி இரண்டு பேரின் கரங்கள் துண்டிக்கப்பட்டு அவர்கள் துடித்துக் கொண்டிருக்க அவர்களின் மீது பாய்ந்த கணைகள் அவர்களது உயிரைக் குடித்தது.

கையில் வைத்திருந்த வாளினை உதறினான் இரும்பிடர்த்தலையன். அதில் படிந்திருந்த குருதி அவனுக்கு முன் நிலத்தில் விழுந்தது.

அப்பொழுது அமைதியாகக் காணப்பட்ட வனத்திலிருந்து கிரிகபுத்திரன் இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கிக் கையில் நீண்ட வாளுடன் வந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு இருபுறத்திலும் எஞ்சிய தசவர்க்கிகள் அனைவரும் அணிவகுத்து அவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இரும்பிடர்த்தலையனிடம் கிரிகபுத்திரன், “ஒரு நாள் வெற்றிவேல் சென்னியை வேட்டையாடச் சென்றோம். என்ன நடந்தது தெரியுமா?” என வினவினான்.

“தெரியும். அனைவரையும் வேட்டையாடிக் கொன்று வீழ்த்தி உன்னை மட்டும் உயிர்ப் பிச்சை அளித்து வைத்தார் கிரிகபுத்திரா.”

“ஆமாம். நான் சந்தித்தவர்களில் மாவீரர் அவர். ஆனால், நீ சிறந்த வீரன்தான். ஆனால், சென்னியைப் போன்ற போர்த்திறம் உனக்கு இல்லை” எனத் தெரிவித்த கிரிகபுத்திரன் கைதட்டினான்.

அப்பொழுது மரத்திலிருந்து திடீரென்று வெளிப்பட்ட தசவர்க்கி ஒருவன் எஞ்சிய இரண்டு வில்லாளிகளின் மீதும் கணைகளை அடுத்தடுத்து செலுத்தினான். கணைகள் திடீரென்று பாய்ந்து வந்ததைக் கண்டு நகருவதற்குள் அடுத்தடுத்து எய்யப்பட்ட கணைகள் வில்லாளிகளின் உடலில் பாய்ந்தது.

இருவரும் நதியில் விழுந்து மூழ்கினார்கள்.

“ஆமாம் கிரிகபுத்திரா! தலைவர் சென்னி பார் போற்றும் மாவீரர். அவருக்கு நிகர் அவர் மட்டுமே. அவரைப் போன்று ஒருநாளும் என்னால் ஆக முடியாது.”

“ஆமாம். நீ சிறந்த வீரன்தான். அன்று அவர் ஒருவரைக் கூட எங்களை நெருங்கவிடவில்லை. நெருங்க நினைத்த அடுத்தகணம் மண்ணில் விழுந்து மடிந்தார்கள் என் வீரர்கள். ஆனால், நீ நால்வரைக் கொல்வதற்கே இவ்வளவு நேரத்தை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். உனக்கு வேகம் போதாது இரும்பிடர்த்தலையா? இறந்து போன அந்தக் கிழவனது உடலை உனக்காகவே தூண்டில் புழுவாகப் பயன்படுத்தினோம். எதிர்பார்த்ததைப் போன்றே நீ அகப்பட்டுக் கொண்டாய். நீ இங்கிருக்கும் வீரர்கள் பலரைக் கொல்வாய். ஆனால், நீ உயிர் பிழைக்கமாட்டாய். இங்கிருக்கும் ஆயுதங்களில் ஒன்று உன் உடலைத் தீண்டினாலும் உன் மரணம் நிச்சயம். அனைத்துமே கொடுமையான நெஞ்சில் ஊறவைத்து வார்க்கப்பட்ட ஆயுதங்கள்” எனத் தெரிவித்தவன் “மரணத்திற்குத் தயாரா?” என வினவினான்.

மேற்கு வாளை நோக்கினான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

பரிதி மறைந்து போயிருந்தது. மழை மேகம் ஒன்று திரண்டு கொண்டிருந்தது. பார்வையை கிழக்கு நோக்கிச் செலுத்தினான். இருண்டிருந்தது வானம்.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் இருள் சூழ்ந்துவிடும் என்பதை உணர்ந்த இரும்பிடர்த்தலையன் கையில் வைத்திருந்த குறுவாள் ஒன்றை வேகமாக வில்லோடு நின்ற தசவர்க்கி மீது எறிந்தான்.

தன்னை நோக்கி அதிவேகமாக வந்த குறுவாளினைக் கண்டு அவன் விலக நினைப்பதற்குள் கழுத்தில் பாய்ந்த குறுவாள் அந்தத் தசவர்க்கியின் உயிரைக் குடிக்கத் தொடங்கியது.

அதனைப் பார்த்த கிரிகபுத்திரன், “இந்த வேகம் போதாது இரும்பிடர்த்தலையரே! வேகம் இன்னும் தேவை” எனக் கூறியபடியே இடையிலிருந்து குறுவாள் ஒன்றை எடுத்து அதிவேகமாக இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி வீசியெறிந்தான்.

அதைத் தனது வாளினால் தடுத்து நிறுத்திய இரும்பிடர்த்தலையன் “இந்த வேகம் போதுமா?” என வினவியபடியே தசவர்க்கிகளுக்குள் நுழைந்தான்.

தசவர்க்கிகள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

அன்று மொழிபெயர் தேயத்தில் தசவர்க்கிகள் வெற்றிவேல் சென்னியை வேட்டையாட வந்த வேளையில் அவன் தசவர்க்கிகளை ஒன்று சேரவே விட்டிருக்கமாட்டான். இவன்தான் அவர்களைத் தேடித் தேடி கொண்டு கொண்டிருந்தான். ஆனால், கொற்றவைப் புழையில் இரும்பிடர்த்தலையனை தசவர்க்கிகள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் சூழ்ந்து தாக்கினார்கள்.

அங்கே பெரும் சமர் தொடங்கியது. ஆயுதங்கள் அனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் அதீத வேகத்தில் மோதிக் கொண்டன. ஆயுதங்கள் மோதிக் கொண்டதில் தீப்பொறிகள் எழுந்து அடங்கின. இரும்பிடர்த்தலையனின் தாக்குதலில் சிலர் ஆயுதங்களை இழந்தார்கள். சிலர் கைகளை இழந்தார்கள். ஒருவன் தலையை இழந்திருந்தான்.

ஆனாலும், எஞ்சியவர்களைக் கொண்டு கிரிகபுத்திரன் கொடூர தாக்குதலை அரங்கேற்றிக் கொண்டிருந்தான். அவர்களின் தாக்குதலைத் தடுத்து நிறுத்தியபடியே பின்வாங்கத் தொடங்கினான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

தசவர்க்கிகளின் ஆயுதங்கள் உடலில் காயம் ஏற்படுத்தினாலே இறப்பிற்கு வெகு அருகில் செல்ல வேண்டும் என்பதை உணர்ந்த இரும்பிடர்த்தலையன் கவனமாக வாளினைச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

தொடக்கத்தில் தசவர்க்கிகளை வெட்டி வீழ்த்திய இரும்பிடர்த்தலையனால் நேரம் கடக்கக் கடக்க அவர்களின் தாக்குதலை மட்டுமே தடுத்து நிறுத்த முடிந்தது. பதில் தாக்குதல் தொடுக்க முடியாமல் அவனைச் சூழ்ந்து தாக்கத் தொடங்கினார்கள்.

இரும்பிடர்த்தலையன் பின்வாங்கினான்.

இருளும் வேகமாக சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களின் ஆயுதங்களைத் தடுத்து நிறுத்தியபடியே வாளினை வீசிக் கொண்டிருந்தவன் வேகமாகப் பின்வாங்கி நதிக்குள் குதித்து மறைந்தான்.

தசவர்க்கிகள் கண்முடித்தனமாக கையில் வைத்திருந்த ஆயுதங்களை நதிக்குள் வீசித் தாக்குதல் தொடுத்தார்கள்.

கிரிகபுத்திரன், “அவன் தப்பியிருப்பானா?” என வினவினான்.

அருகில் நின்ற தசவர்க்கிகளில் ஒருவன், “அதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. காலையில் அவனது உடல் இங்குதான் எங்காவது மிதக்கும்” எனப் பதில் அளித்தான்.

கிரிகபுத்திரன், “இரும்பிடர்த்தலையன் பின்வாங்கினாலும் அவன் மாபெரும் வீரன். ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலே நம் அனைவரின் தாக்குதலையும் ஒற்றை ஆளாகத் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டிருந்தான். அவனது உடலுக்கு உரிய மரியாதையை அளிக்க வேண்டும். நாளை தேடி அவனது உடலைக் கண்டுபிடித்து கொண்டு வா” எனக் கட்டளையிட்டவன் அங்கிருந்து கிளம்பினான்.

இறந்த தசவர்க்கிகளின் உடலைத் தீ வைத்து அழித்துவிட்டு மற்ற தசவர்க்கிகளும் மறைந்தார்கள்.

கொற்றவைப் புழையில் குதித்த இரும்பிடர்த்தலையன் சுயநினைவை இழந்து மிதந்து கொண்டிருந்த வேளையில் மிதந்து வந்து கொண்டிருந்த படகு ஒன்றின் மீது மோதினான். அந்தப் படகைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண் அவனது உடலைத் தூக்கி படகின் மீது ஏற்றி அழைத்துச் சென்றாள்.

படகில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கினைப் பயன்படுத்தி அவள் இரும்பிடர்த்தலையனது உடலைச் சோதித்தாள்.

அவனது மணிக்கட்டில் சிறு கீறல் ஏற்பட்டிருந்தது. காலில் வாள் பாய்ந்த காயத்தின் சுவடு காணப்பட்டது. காயத்தைப் பார்த்ததுமே அது நீருக்குள் குதித்த பிறகு வீசப்பட்ட குறுவாள் ஏற்படுத்திய காயம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டவள் படகைக் கரையோரம் செலுத்தி மூலிகையைப் பறித்து நஞ்சு மேலும் பரவாதபடி கட்டினாள் அப்பெண்.

படகில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கினை அணைத்தவள் மோரிய வீரர்களின் பார்வையில் படாதபடி படகைச் செலுத்தி எரித்திரையன் கடலை அடைந்தாள்.

இரும்பிடர்த்தலையன் விழிகளைத் திறக்க முயற்சித்தான். அவனால் முடியவில்லை.

எவராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாத தீவு ஒன்றிற்கு இரும்பிடர்த்தலையனை படகில் அழைத்துச் சென்ற அப்பெண் மருத்துவம் பார்க்கத் தொடங்கினாள். மருந்து உள்செல்லத் தொடங்கியதும் மயக்கம் தெளியத் தொடங்கிய இரும்பிடர்த்தலையன் விழிகளைத் திறந்தான். அவனது விழிகளுக்கு அகவுநர் கன்னியின் அழகான முகம் தெரிந்தது.

புன்னகைத்தான் அவன்.

“கனவில் என் காதலிக்குப் பதில் இவள் எதற்காக வருகிறாள்?” என்று கேட்டுக் கொண்டவன் மீண்டும் மூர்ச்சையடைந்தான்.

&&&

வில்லாளி தூக்கிச் சென்ற அன்னி மிஞிலியின் தந்தையுடைய உடலை அன்னி மிஞிலியனிடம் ஒப்படைத்தான். நஞ்சேறியிருந்த தன் தந்தையின் முகத்தையே சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், “தந்தையே, தங்களது வீரமரணத்திற்கு நான் தலை வணங்குகிறேன்” என்று கூறி மண்டியிட்டு வணங்கினான்.

பிறகு, “தங்களது மரணத்திற்கு நிச்சயம் பழி தீர்க்கப்படும்” எனத் தெரிவித்தவன் அவரது உடலுக்கு அவனது குல வழக்கப்படி இறுதி மரியாதை செலுத்தத் தொடங்கினான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. இது வரலாற்று உண்மை நிகழ்வு...

கோசர்கள், வாய்மை தவறாத அன்னி மிஞ்லியின் தந்தையுடைய விழிகளைப் பறித்துக் குருடாக்கிய செய்தி சங்க இலக்கியத்தில் பாடப்பட்டுள்ளது.

வாய் மொழித் தந்தையைக் கண் களைந்து, அருளாது (அகநானூறு 262 – 5)

2. மிஞ்லியின் வெஞ்சினம் :

ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையின்

கலத்தும உண்ணாள், வாலிதும் உடாஅள்,

சினத்தின் கொண்ட படிவம் மாறாள்... (அகநானூறு 262 : 6–8)

வெஞ்சினம் உரைத்த அன்னி மிஞ்லி உணவு உண்ணாமல், தூய உடைகளை உடுத்தாமல், தனது சினத்தில் கொண்ட நோன்பில் சிறிதளவு கூட மாறுபடாமல் வாழ்ந்தாள்.

3. லோகசாலக் கவசம் : தலைக் கவசத்தோடு உடலுக்கு இரும்பு வலைபோல அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கவசம்.

09 கதிகலங்கவைத்த கட்டளை

காலைப் பொழுதில் பரிதி வானில் ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருந்த திசையை நோக்கி அன்னி மிஞிலி நடந்து சென்று கொண்டிருந்தாள். காலைப் பரிதியின் கரம் அவளது முகத்தைத் தழுவியது.

அவளுக்குப் பின்னால் துளு நாட்டு வீரர்கள் நூற்றுக்கும் மேற்பட்டோர் காவலுக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவளுக்கு உதவுவதற்கு வந்தவர்கள் அனைவரும் விரட்டப்பட்டார்கள். காவல் வீரர்களையும் மீறி அவளை நெருங்கியவர்கள் தாக்கப்பட்டார்கள்.

கற்களும், முட்களும் சூழ்ந்த பாதையில் ஓய்வில்லாமல் நடந்த அன்னி மிஞிலியின் நடை தளர்ந்திருந்தது. கற்களும், முட்களும் குத்தி அவளது பாதத்தில் குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது. தனது தந்தையின் மரணத்தைப் பார்த்த அவளது மனநிலை மோசமாகி பித்து பிடித்தவளைப் போன்று நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். வலியை உணரும் சக்தியை முழுவதும் இழந்திருந்தாள். பாதங்களில் குருதி வழிந்தாலும் அதைப் பற்றிப் பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்து வீரர்களின் நடைக்கு ஈடாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். சில இடங்களில் விழுந்தும், வீரர்களால் தள்ளிவிடப்பட்டும் நடந்தே அழைத்து வரப்பட்டவளது உடலில் காயங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. அதிலிருந்தும் வழிந்த குருதி காய்ந்து போயிருந்தது.

அவள் நடந்து சென்ற பாதைகள் கரடுமுரடான மலைகளும், சமவெளிகளும், ஓடைகளும், பாய்ந்து கொண்டிருந்த ஆறுகள், சேறு நிரம்பிய ஓடைகள் என நீண்டிருந்தன. இரவு முழுவதும் பெய்த மழையில் நனைந்தபடியும், பகல் முழுவதும் அடித்த வெயிலில் காய்ந்தபடியும் நடந்து கொண்டிருந்தாள். அவளது உடலில் குருதி வழிந்து காய்ந்திருந்த இடத்தில் ஈக்கள் மொய்க்கத் தொடங்கின. அதைப் பற்றிப் பொருட்படுத்தாமல் நடந்து கொண்டிருந்தாள் அன்னி மிஞ்லி. அதை உணரும் தருவாயில் அவள் இருக்கவில்லை. கொடுமையான வழியில் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்ட அவளது தந்தையைப் பற்றியும், தனது காதலன் தன்னைக் காக்க எப்பொழுது வருவான் என்ற நினைப்பிலும் அவளது பார்வை ஏங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பகல் கிழக்கிலிருந்து மேல் நோக்கி நகர நகரப் பாதைகளும், பாதையும் நெருப்பைப் போன்று தகிக்கத் தொடங்கின. அன்னி மிஞ்லியின் நடையில் தடுமாற்றம் அதிகமானது. அவளது கால்கள் இயல்பாக நடுங்கத் தொடங்கின. உணவு அருந்தாமல் நேற்றைய பகல் பொழுது முழுவதும் நடந்தவள் தொடர்ந்து இரவு முழுவதும் நடந்து அடுத்த நாளும் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் நடக்க முடியாமல் நின்ற வேளையில் அவளுக்குப் பிரம்படி கொடுக்கப்பட்டது. பிரம்படிபட்ட இடமும் தடித்து குருதி வழிந்து காய்ந்து போயிருந்தது.

தன் காதலனை கண்ணீருடன் எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வீரர்கள் அன்னி மிஞ்லிக்குக் காவலாக அவளுடனே நடந்து கொண்டிருக்க பொதுமக்கள் எதுவும் செய்ய முடியாமல் அவளைப் பார்த்து கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பொதுமக்கள் எவர் வந்தாலும் அவர்களுக்கும் பிரம்படி கொடுக்கப்பட்டது.

அவளது இன்னலைப் பார்த்த பொதுமக்கள் அவள் தொலைவில் வரும் போதே மஞ்சள் கரைத்த தண்ணீரை வழியெங்கும் ஊற்றத் தொடங்கினார்கள். எங்கெல்லாம் கிராமத்தைக் கடக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் அவளது வழித்தடத்தில் மஞ்சள் தண்ணீரை ஊற்றிய கிராமத்து மக்கள் அவளைக் கொற்றவையின் மறு உருவமாக வணங்கினார்கள். சில கிராமத்து

இளைஞர்கள் உயரமான மரங்களின் மீதிருந்த அன்னி மிஞ்லியின் மீது மஞ்சள் தண்ணீரை ஊற்றிவிட்டுத் தப்பி ஓடி காட்டிற்குள் ஒளிந்து கொள்ளலானார்கள்.

பொழுது உச்சியை நோக்கி நகர நகர அன்னி மிஞ்லி மேலும் பலவீனம் அடைந்து கொண்டிருந்தாள். அவளது நினைப்பு இறந்து போன தந்தையிடமே சிக்கித் தவித்தாலும் இரும்பிடர்த்தலையனையும் அவ்வபோதுத் தேடிக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது துளு நாட்டுப் படைத்தலைவன் ஒருவன், “இவள் பலவீனமடைந்துவிட்டாள். இப்படியே போனால் இவள் வழியிலேயே இறந்துவிடுவாள். தண்ணீர் கொண்டு வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவளுக்குக் காவலாக வந்த வீரன் ஒருவன் ஓடிச்சென்று தண்ணீர் கொண்டு வந்து அன்னி மிஞ்லியின் வாயில் ஊற்றச் சென்றான். அவள் ‘ஆ’ என்று திறக்க முடியாமல் கிட்டியிருந்த வாயைத் திறந்தாள்.

மூங்கில் குழாயில் கொண்டு வந்திருந்த நீரை அவளது வாயில் ஊற்றப் போன சமயத்தில், “அடேய்!” என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினான் வீரன்.

அப்பொழுது அப்படைத்தலைவன், “என் பாதங்களில் மாட்டின் சாணம் ஓட்டிவிட்டது. வந்து கழுவிவிடு” என்று கட்டளையிட்டான்.

“நீர் புகட்டிவிட்டு வருகிறேன் தலைவரே!” எனத் தெரிவித்தவன் மூங்கில் குழாயைக் கவிழ்க்கத் தொடங்கினான்.

அவள் மீண்டும் வாயைத் திறந்தாள்.

“அரசர் என்ன கட்டளை விதித்தார் மடையா?” எனத் தெரிவித்த காவல் தலைவன் கையில் வைத்திருந்த பிரம்பினால் காவல் வீரனைத் தாக்கி, “இந்தக் கணிகைக்கு நீர் மட்டும்தான் கேடு” எனக் கத்தினான்.

காவல் வீரன் கொண்டு வந்திருந்த நீரைப் படைத்தலைவனின் கால்களில் ஊற்றினான். அதைப் பார்த்த அன்னி மிஞ்லிக்கு அழ வேண்டும் போலிருந்தது. அவளது விழிகளுக்குக் கண்ணீர்விடும் அளவிற்குக் கூட தெம்பு இருக்கவில்லை.

சுமக்க முடியாத தனது உடலைச் சுமந்தபடி, நகர்த்த முடியாத தனது கால்களை நகர்த்திக் கொண்டு நடந்து சென்றாள். அப்பொழுதும் எங்காவது

தன் காதலன் தன்னைக் காக்க வரமாட்டானா என்று ஏங்கிக் கொண்டு பார்வையைச் சுற்றிலும் செலுத்தித் தேடியபடி நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்குத் தெரியாது. ‘இரும்பிடர்த்தலையன் தசவர்க்கிகளின் ஆயுதங்களால் தாக்கப்பட்டு உடல் முழுவதும் நஞ்சு ஏறி உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டு எரித்திரையன் கடலில் பெண் ஒருத்தியின் மடியில் தன்னிலை மறந்து கிடக்கிறான்’ என்று.

அன்னி மிஞ்லி அவனை எண்ணியபடியே சென்று கொண்டிருந்தாள்.

உச்சி வாளை அடைந்திருந்தது பரிதி. துளு நாட்டின் எல்லைப் பகுதியை நெருங்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். எல்லைப் பகுதியாகையால் குடிமக்களின் குடியிருப்புக் கிராமங்கள் எதுவுமின்றி விழிகளுக்கு எட்டிய தொலைவு வரை பரம்பு நிலமாகவே காட்சியளித்தது. உச்சி வான் பரிதியின் கொடுங்கதிரிகள் பரம்பு நிலப் பாறையில்பட்டு எதிரொளித்து நடந்து கொண்டிருந்தவர்களின் சக்திகளை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தது.

இரவு முழுவதும் மழை பொழிந்தாலும் பகல் பொழுதில் அடித்த பொட்டல் வெயிலால் பரம்பு நிலம் பாலையைப் போன்று தகித்துக் கொண்டிருந்தது. தன் வலிமை அனைத்தையும் திரட்டி ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்த அன்னி மிஞ்லி ஒரு கட்டத்தில் நா வறண்டு மயங்கும் நிலைக்குச் சென்று அடுத்த அடியை எடுத்து வைக்க இயலாமல் பரிதவித்து நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளது பார்வை வேறு இருளத் தொடங்கியது.

அவளுக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த காவல் வீரன் ஒருவன், “அடியே..! வேசியின் மகளே.. முன்னால் போ” என்று உரக்கக் கட்டளையிட்டான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்ட அன்னி மிஞ்லி முன்னால் ஒரு அடியை எடுத்து வைக்க நினைத்தாள். ஆனால், அவளது கால்கள் இரண்டும் அடுத்த அடியை எடுத்து வைக்க மறுத்தன. நின்றபடியே தடுமாறிக் கொண்டிருந்தாள் அவள். தரையிலிருந்து உயர்த்திய அவளது கால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அங்கு நின்ற வீரன் ஒருவன், “இவளது இதழ்கள் தாகத்தினால் வறண்டுவிட்டன” எனத் தெரிவித்தான்.

மற்றொருவன், “நான் வேண்டுமானால் அவளது இதழ்களை ஈரப்படுத்தட்டுமா?” என வினவ சுற்றிலும் நின்றவர்கள் உரக்கச் சிரிக்கலானார்கள்.

அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்ட அன்னி மிஞிலி அவமானத்தால் நிலை குலைந்தாள். தூக்கி வைக்க முடியாதத் தனது குருதி வழிந்து கொண்டிருந்த பாதங்களைத் தரையில் தேய்த்தபடியே நகர்த்தினாள். பரம்பு நிலத்தில் பாதையில் கிடந்த கற்களும், முட்களும் காயம்பட்டிருந்த அவளது உள்ளங்காலில் ஏறின.

வலி அவளது உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சந்தலை வரை உணர்வுகளை இழந்திருந்த நரம்புகளின் வழியே ஏறியது. வலியால் துடிதுடித்து அழுதபடி நின்று கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது அங்கு நின்ற வீரர்களின் தலைவன் அவளது கன்னத்தில் அறைந்து, “நட என் இம்சையே..” என்றான்.

அவளது உதடு கிழிந்து குருதி வழிந்தது. குருதியோடு எச்சிலும் சேர்ந்து வழிய அவள் அடுத்த அடியை எடுத்து வைக்க முடியாமல் மண்டியிட்டு அமர்ந்தாள். அவளுக்கு உலகமே இருட்டிக் கொண்டு வந்தது.

தன்னிலை இழக்கத் தொடங்கினாள்.

“எழுந்திருடி” எனக் கத்தியபடியே அவளது முதுகில் உதைக்கக் கால்களை உயர்த்தினான் அப்படைத்தலைவன். அன்னி மிஞிலிக்கு இந்த உலகமே இருட்டிக் கொண்டு வந்தது. கண்கள் இமைகளுக்கு மேலே சொருகத் தொடங்கின. படைத்தலைவன் அவளது முதுகை உதைக்க கால்களை ஓங்கி முன்னோக்கிக் கொண்டு சென்றான்.

அப்பொழுதுதான் நெடுந்தொலைவில் புரவி ஒன்று கனைக்கும் சத்தம் கேட்டது. கண்கள் சொருகி மயக்க நிலைக்குச் சென்ற அன்னி மிஞிலியை அந்தப் புரவியின் சத்தம் நிகழ் உலகத்திற்கு இழுத்து வந்தது.

உதைப்பதற்குக் கால்களை உயர்த்திய படைத்தலைவன் கால்களைக் கீழிறக்கி புரவியின் கனைப்புச் சத்தம் எழுந்த திசையை நோக்கினான். அதேவேளையில் மண்டியிட்டிருந்த அன்னி மிஞிலியும் விழிகளைத் திறக்க முடியாமல் உடலில் எஞ்சியிருந்த வலிமை அனைத்தையும் திரட்டி விழிகளைத் திறந்தாள்.

நெடுந்தொலைவில் புழிதிப் புயல் ஒன்று மங்களாக அவளது பார்வைக்குத் தென்பட்டது.

கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டவள் புழுதிப் புயலை உற்று நோக்கினாள்.

சூழ்ந்திருந்த புழுதிப் புயலுக்கு மத்தியில் வெண்ணிற மேகக் கூட்டம் அவளது கற்பனைக்கும் அப்பாற்பட்ட அதிவேகத்தில் அவர்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த வெண்மேகக் கூட்டத்திற்கு மத்தியில் வானில் கார்முகில் கூட்டத்தைக் கிழித்துச் செல்லும் மின்னலைப் போன்று ஒற்றைக் கருநிறப் புரவி அனைத்திற்கும் முன்னால் வந்து கொண்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்தவளது விழிகள் அகன்றன. கிழிந்து போயிருந்த அவளது உதடுகள் புன்னகைத்தன.

தொலைவில் வந்து கொண்டிருந்த வெண் புழுதிக் கூட்டத்தைப் பார்த்த படைகளின் தலைவன், “என்ன அது?” என வினவினான்.

“புரவிகள் அதிவேகமாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன” எனப் பதில் அளித்தான் வீரன் ஒருவன்.

அவன் கூறிய பதிலைக் கேட்டுக் கடும் கோபமடைந்த படைத்தலைவன், “வந்து கொண்டிருப்பது புரவிகள் என்று எனக்குத் தெரியாதா?” என்று கத்தியவன், “யாருடைய புரவிகள் அவை?” என வினவினான்.

“இது துளு நாட்டு எல்லை. நமது புரவிப் படையாக இருக்கும் அல்லது மோரியப் புரவிப் படையாக இருக்கும்.”

கூட்டத்திலிருந்து முதிர்ந்த போர் வீரர் ஒருவர் சில அடிகள் முன்னே நடந்தார். முன்னே சென்று உற்றுப் பார்த்தவர், “வெண் புரவிகளுக்கு மத்தியில் ஒற்றைக் கரும்புரவி வந்து கொண்டிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தார்.

படைத்தலைவன், “கரும்புரவியா?” என வினவியபடியே உற்றுப் பார்த்தான்.

புரவிப் படைக் கூட்டம் நெருங்கியிருந்தது.

வெண்புரவிகள் நூற்றுக்கணக்கில் ஒரே பாய்ச்சலில் வந்து கொண்டிருக்க அவற்றுக்கு முன் கார்முகில் கம்பீரமாக அனைத்தையும் வழி நடத்தியபடி வந்து கொண்டிருந்தான்.

கடிவாளம் அணியப்படாத கார்முகிலின் மீது மூவேந்தர் படைகளின் தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னி அமர்ந்திருந்ததை அவர்களால் காண இயலவில்லை. புரவிகள் வந்த வேகத்தில் எழுந்திருந்த புழுதிப் புயலை மட்டுமே அவர்களால் காண முடிந்தது. அவனுக்குப் பின்னால் சென்னியின் வெண்ணிறப் புரவிப் படையினர் கையில் வாள், வேல், ஈட்டி ஆகியவற்றுடன் போர் முழக்கம் இட்டபடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

புரவிக் கூட்டம் நெருங்கி வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ட முதிர்ந்த படை வீரர், “கரும்புரவியில் சோழ அரசர் சென்னிதானே வருவார்?” எனக் கேள்வி எழுப்பியபடியே திரும்பி தனது படைத்தலைவனைப் பார்த்தான்.

படைத்தலைவன், “சென்னி வருகிறான் என்றால் இந்தப் பரத்தைப் பெண்ணைக் காவல் காக்கத்தான் வருவான்” எனக் கூறியபடி அவளது முதுகில் உதைக்க மீண்டும் காலை உயர்த்தினான்.

அப்பொழுது புழுதிப் புயலிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஈட்டி ஒன்று அதிவேகமாகப் பாய்ந்து வந்து படைத்தலைவன் அணிந்திருந்த கவசத்தைத் துளைத்துக் கொண்டு மார்பில் பாய்ந்து அவனைத் தூக்கி எறிந்தது.

அதேவேளையில் இன்னொரு படை வீரன், “சோழரது வேளக்காரப் படையினர் வருகிறார்கள் தற்காத்துக் கொள்ளுங்கள்.. தற்காத்துக் கொள்ளுங்கள்..” என்று கூவினான்.

உடனே துளு நாட்டு வீரர்கள் அனைவரும் வில்லின் முனையைப் போன்று கூர்மையாகக் கையில் வைத்திருந்த ஈட்டிகளையும், வேல்களையும் முன் நிறுத்தித் தற்காத்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

“எல்லையில் முகாமிட்டிருந்த நமது சிறு படை?”

“நமது எல்லைப்புறப் படை அழிக்கப்பட்டிருக்கும்” எனக் கூறியபடியே அன்னி மிஞிலிக்கு முன் நின்று கொண்டிருந்த முதிர்ந்த வீரர் பின்னால் திரும்பி ஓடி வந்தார்.

அதே நேரம் அதிவேகமாக வந்து கொண்டிருந்த வெண்ணிறப் புரவிப்படைகளைக் கடந்து வந்த வெற்றிவேல் சென்னி தன் கையில் வைத்திருந்த வாளினை அம்முதிய வீரரது கழுத்தை நோக்கி வீசினான்.

வெற்றிவேல் சென்னியின் வாளினால் துண்டாக்கப்பட்ட அம்முதியவரது தலையானது. உருண்டு வந்து மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்த அன்னி மிஞிலிக்கு முன் விழுந்தது. தலை துண்டிக்கப்பட்ட உடல் மண்ணில் கிடந்து உருண்டு துடித்தது. வெட்டுப்பட்ட கழுத்திலிருந்து குருதியானது பீய்ச்சிட்டு அடித்துக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் கார்முகிலின் மீதிருந்து குதித்தான் வெற்றிவேல் சென்னி.

கோடைக்காலப் பெருமழை திடீரென்று சடசடவென்று வானிலிருந்து விழுவதைப் போன்று அதிவேகமாக வந்த வெண்ணிறப் புரவிப் படையினர் நின்று கொண்டிருந்த வெற்றிவேல் சென்னியைக் கடந்து சென்று வில்லின் முனையைப் போன்று அணிவகுத்திருந்த துளு நாட்டு வீரர்களை நோக்கி அதிவேகத்தில் வந்தபடியே ஈட்டிகளை எறிந்து வீழ்த்தினார்கள். ஒவ்வொரு புரவியும் கடந்து சென்ற வேளையில் அதன் மீது நின்று கொண்டிருந்த வேளக்காரப் படை வீரர்கள் சுழற்றிய வாட்களின் வீச்சிற்கு துளு நாட்டு வீரர்களின் தலைகள் உடலிலிருந்து துண்டாகி கீழே விழுந்தன.

உள்ளே புகுந்த வெண்ணிறப் புரவிப் படை வீரர்கள் துளு நாட்டு வீரர்களின் தலைகளைக் கொய்தும், மார்பில் ஈட்டியைப் பாய்ச்சியும் கணநேரத்திற்குள் ஒருவனைக் கூட விடாமல் அனைவரையும் கொன்று முடித்திருந்தார்கள்.

மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்த அன்னி மிஞிலிக்கு முன் சென்ற வெற்றிவேல் சென்னி அவளுக்கு முன் மண்டியிட்டு, “தங்காய்..! நான் வந்துவிட்டேன். இனி கவலைகள் உன்னை அண்ட வேண்டும் என்றாலும் இந்த தமையனின் அனுமதி பெற்ற பிறகே இயலும்” எனத் தெரிவித்தவன் அவளது உதடு கிழிந்து வழிந்து கொண்டிருந்த குருதியைத் துடைத்தவன் எட்டிப் பார்த்த ஒற்றைத் துளிக் கண்ணீரையும் துடைத்துவிட்டான்.

அப்பொழுது செங்கோடன் ஓடி வந்து தண்ணீர்ப் பையைச் சென்னியிடம் அளித்தான். அதனை வாங்கிய வெற்றிவேல் சென்னி

மிஞ்லியைத் தன் மடியில் கிடத்திக் கொண்டு ஒவ்வொரு துளியாக நீரை அவளது வாய்க்குள் செலுத்தினான்.

அவள் ஒவ்வொரு முழுங்காகத் தண்ணீரை விழுங்கினாள். வறண்டு போயிருந்த அவளது கழுத்தையும், மார்பையும் வருடி நீர் உள்ளே செல்லும்படி செய்தான்.

தாகம் தீரும்வரைத் தண்ணீரைப் பருகியவள் சிறிது நேரம் அவனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு அவன் மடியின் மீது கிடந்தாள்.

பிறகு அவள், “அண்ணா..!” என்று அழைத்தாள்.

“கூறு தங்காய்..!”

“தங்களை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை” எனக் கூறியவள் புன்னகைக்க முயன்றாள். கிழிந்திருந்த அவளது உதட்டினை அசைக்கக்கூட முடியவில்லை. அதையும் மீறி அசைக்க முயல் வலியால் விழிகளைச் சுருக்கினாள்.

“நீ எதுவும் பேச வேண்டாம் தாயே! அனைத்தையும் நான் அறிவேன்” எனத் தெரிவித்தவன், “பால் இருக்கிறதா?” என வினவினான்.

“இருக்கிறது தலைவரே!” எனத் தெரிவித்தபடியே கொண்டு வந்து கொடுத்தான் வீரன் ஒருவன்.

அவன் கொண்டு வந்த பாலினைப் பருகி சோதித்த வெற்றிவேல் சென்னி அன்னி மிஞ்லிக்கு ஊட்டினான்.

பிறகு, அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினான் வெற்றிவேல் சென்னி.

அவன் நடக்க நடக்க அவனைப் பின்தொடர்ந்து கார்முகிலும், வெண்ணிறப் புரவிப் படையினரும் பின்னால் வரலானார்கள்.

சென்னி அவளைத் தூக்கிக் கொண்டே ஒரு சாமப் பொழுதிற்கும் மேலே நடந்தான். வழியில் அவனால் கொல்லப்பட்ட எல்லைப் படை வீரர்களின் உடல் வனமெங்கும் சிதறிக் கிடந்தது.

அப்பொழுது அன்னி மிஞ்லி, “எதற்காக அண்ணா, என்னைச் சுமந்து செல்கிறீர்கள்? புரவியில் செல்லலாம் அல்லவா?” என்று வினவினாள்.

“நலிவடைந்த உன் உடல் புரவி ஏற்றத்தைத் தாங்காது. அதனால் சுமந்து செல்கிறேன்.”

“எவ்வளவு நேரம் சுமப்பீர்கள்?” எனத் தெரிவித்தவள் வாளை நோக்கினாள். பரிதி மேற்கு வானிற்கும், உச்சி வானிற்கும் இடையில் உழன்று கொண்டிருந்தான். “தாங்கள் என்னைச் சுமக்க ஆரம்பித்து ஒரு சாமப் பொழுது கிட்டத்தட்ட கடந்திருக்கும். எதற்கு அண்ணா சிரமம்?” என்றாள்.

“ஒரு தாய் தன் குழந்தையை சுமை என்று கருதினாலோ? அல்லது ஒரு அரசன் தன் குடிகளைச் சுமை என்று கருதினாலோ சுமக்க இயலுமா?” எனக் கூறியபடி அவளது நெற்றியில் முத்தமிட்டவன், “என் தங்கையை நான் சுமக்கமாட்டேனா?” என வினவினான்.

அன்னி மிஞிலியின் விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் ஒரு துளி வழிந்தது.

அதைப் பார்த்த வெற்றிவேல் சென்னி, “இப்பொழுது எதற்காகக் கண்ணீர் வடிக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“எதற்கும் இல்லை அண்ணா..!” எனத் தெரிவித்தவள், “என்னை எதுவரை அண்ணா, சுமந்து செல்லப் போகிறீர்கள்?” எனக் கேட்டாள்.

“பாதை நீளும் வரை.”

“இப்படியே சென்றாள் துளு நாட்டின் எல்லையே முடிந்துவிடும்.”

“முடியட்டும்.”

“தங்களது எண்ணம்தான் என்ன?”

“தெரியவில்லை.”

அன்னி மிஞிலி அமைதியாகச் சென்றாள். பிறகு, “இப்படியே தாங்கள் சென்றால் சோழ நாடே வந்துவிடும்” எனக் கூறியபடி சிரிக்கலானாள்.

“வரட்டும்.”

“நடந்தே சென்றால் எத்தனை நாட்கள் ஆகும் தெரியுமா?”

“எத்தனை நாட்கள் வேண்டுமானாலும் ஆகட்டும். என் தங்கையை நான் சுமக்கத் தயார்.”

“அண்ணா..!”

“என்ன?”

“எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது.”

“எதற்கு?” என வெற்றிவேல் சென்னி வினவிக் கொண்டிருந்த வேளையில் புரவித் தேர் ஒன்று அவர்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

நெருங்கி வந்த புரவித் தேர் அவர்களுக்கு முன் நின்றது. புரவித் தேரிலிருந்து கீழிறங்கிய அழுந்தார்வேள் திதியன் சென்னியை நோக்கி ஓடி வந்தார்.

திதியனிடம் அன்னி மிஞ்லியைக் கொடுத்த வெற்றிவேல் சென்னி, “என் தங்கையைக் கவனமாகக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள் மாமா!” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“நிச்சயம் மருமகனே!”

“நாளைய அழுந்தாரின் மகாராணி இவள்.”

தன் கைகளில் தாங்கியிருந்த அன்னி மிஞ்லியைக் கண்ட அழுந்தார்வேள் திதியன் அவளது முகத்தை நோக்கினார். அப்பொழுது அன்னி மிஞ்லி, “அரசே..! அறம் தவறிய இளங்கோசன் கொல்லப்பட வேண்டும். அவனது விழிகளைப் பிடுங்கி, அவனது தலையை யானையால் மிதித்து நசுக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“உன் வெஞ்சினம் பற்றி நான் அறிவேன். நிச்சயம் நிறைவேற்றப்படும் மகளே! என்னுடன் வா” எனத் தெரிவித்தவர் அவளைத் தூக்கிச் சென்று புரவித் தேரில் கிடத்தினார். அங்கே மருத்துவச்சி தயாராக தேருக்குள் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் வைத்தியம் பார்த்து மருந்தளிக்கத் தொடங்கினாள்.

இறந்து கிடந்த துளு நாட்டு கோசர் படையின் எல்லை வீரர்களைப் பார்த்தபடியே நின்ற வெற்றிவேல் சென்னி தனக்கு அருகில் வந்த அழுந்தார்வேள் திதியனிடம், “மாமா! அழுந்தார் படையைத் தயாராக இருக்கும்படி ஆணையிட்டிருந்தேனே, நிலை என்ன?” என வினவினான்.

“அழுந்தாரிலிருந்து புறப்பட்டுவிட்டன.”

“அன்னி மிஞ்லியின் வெஞ்சினத்தை நிறைவேற்றுவது தங்களது கடமை.”

“என் மருமகளின் துயர் துடைப்பது எனது ¹ கடமை .”

“பிடர்த்தலையன் செய்தி ஏதேனும் அனுப்பினானா?”

“இல்லை இளவரசே!”

“சரி.”

“தாங்கள் மொழிபெயர் தேயத்தைவிட்டு வந்துவிட்டீர்கள். அங்கே காவல் இருபது யார்?”

“மகேந்திர வளவன்.”

“தாங்கள் இல்லை என்பதை அறிந்தால் இந்திரசேனை விசித்திரமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவாள் அல்லவா?”

“நிச்சயமாக மாமா. இந்நேரம் மொழிபெயர் தேயத்திற்கு வடக்கே இருக்கும் படையை நதியைக் கடக்க உத்தரவிட்டாலும் ஆச்சர்யப்படுவதற்கில்லை.”

“மகேந்திர வளவனால் ஈடுகொடுக்க முடியுமா?”

“என் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் நான் இல்லை என்றாலும் பணியை சிறப்பாகச் செய்து முடித்துவிடுவார்கள்.”

“எனக்கு மகேந்திர வளவனைப் பற்றி நன்கு தெரியும். அவன் எப்படிப்பட்ட சூழலையும் உறுதியுடன் கையாளுபவன். ஆனால், மொழிபெயர் தேயத்தில் இருக்கும் படையை பாழியை நோக்கி நகர்த்திவிட்டீர்கள். இருப்பது சிறு படைதான். அதைக் கொண்டு எப்படி அவனால் ஈடுகொடுக்க முடியும் என்று வினவினேன்.”

“வேங்கடத்து வேளிர் படைகள் மொழிபெயர்த் தேயத்தை நோக்கி எப்பொழுதோ நகர்ந்துவிட்டன மாமா.”

தன் மருமகனை எண்ணி பெருமையுடன் புன்னகைத்தார் அழுந்தூர்வேள் திதியன். பிறகு, “உன் காதலியின் அடுத்த கட்ட நடவடிக்கைகள் எப்படி இருக்கப் போகிறது?” என வினவினார்.

“பாழியைக் கைப்பற்றிய பிறகும் அவள் அமைதியாக இருக்கிறாள் என்றால் ஏதோ மிகப்பெரிய காரணம் இருக்கும் மாமா.”

“என்ன காரணமாக இருக்கும்?”

“யாருக்குத் தெரியும் மாமா? உதவிப் படைகளுக்காகக் கூடக் காத்திருக்கலாம். தகுந்த காலத்திற்காகக் காத்திருக்கலாம் அல்லது நம்மில் யாருடைய இறப்பையாவது அவள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். தகுந்த சூழல் வாய்க்கும் வேளையில் அவள் நிச்சயம் செயல்படுவாள்.”

அழுந்தூர்வேள் திதியன் வெற்றிவேல் சென்னியை நோக்கி, “எச்சரிக்கையுடன்தான் நாம் இருக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தார்.

“ஆமாம்” எனத் தெரிவித்த சென்னி கார்முகிலை நோக்கினான்.

அவனது பார்வைக்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்த கார்முகில் ஓடிவந்து அவனுக்கு முன் நின்றான். அதன் மீது தாவிய வெற்றிவேல் சென்னி தனது மெய்க்காவல் வீரர்களுக்கு அடுத்தடுத்த கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தான்.

துளு நாட்டின் எல்லைக்குள் நின்று அவன் பிறப்பித்த அந்தக் கட்டளைகள் அனைவரையும் கதிகலங்கச் செய்தன.

அடிக்குறிப்பு :

1. அன்னி மிஞிலி அழுந்தார் வேள் திதியனிடம் முறையிட்டதற்கான ஆதாரம்...

மறம் கெழு தானைக் கொற்றக் குறும்பியன்,
செரு இயல் நல் மான் திதியற்கு உரைத்து, அவர்
இன் உயிர் செகுப்பக் கண்டு சினம் மாறிய
அன்னிமிஞிலி போல, மெய்ம்மலிந்து (அகநானூறு 262 : 9—10)
தொடுகலம்; குறுக வாரல் தந்தை
கண் கவின் அழித்ததன் தப்பல், தெறுவர,
ஒன்றுமொழிக் கோசர்க் கொன்று, முரண் போகிய, 10
கடுந் தேர்த் திதியன் அழுந்தை, கொடுங் குழை
அன்னி மிஞிலியின் இயலும்
நின் நலத் தகுவியை முயங்கிய மார்பே. (அகநானூறு 196 : 8 – 13)

10 அரிவை... தெரிவை... இரவு

“இரும்பிடர்த்தலையன் மாபெரும் வீரன்தான் தேவி. ஆனால், சென்னிக்கு இணையான வீரமும், திறமையும் கொண்டவன் அல்ல அவன். தசவர்க்கிகள் அனைவரும் சூழ்ந்து கொண்ட வேளையில் அவன் எதிர்த்துத் தாக்கினான். எங்களால் அவனை வீழ்த்த முடியவில்லை. ஆனால், கடுமையான நஞ்சு கலந்த என் வாளினால் அவனது உடலில் கீறல் ஒன்றை ஏற்படுத்திவிட்டேன். இருளைப் பயன்படுத்தி ஆற்றுக்குள் குதித்துவிட்டான். குறுவாளை வீசினோம். அதிலிருந்து அவன் தப்பியிருக்க முடியாது” என தசவர்க்கிகளின் தலைவன் கிரிகபுத்திரன் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் குறுக்கிட்ட இந்திரசேனை, “அவனது உடல் கிடைத்ததா?” என வினவினாள்.

“இல்லை தேவி. ஆனால், அவன் பிழைத்திருக்க வாய்ப்பில்லை.”

“குருட்டு நம்பிக்கையில் பேசிக் கொண்டிருக்காதே கிரிகபுத்திரா. அவன் மருத்துவத்தைப் பற்றியும் நன்கு அறிந்தவன். தானாக உன்னிடம் தலையைக் கொடுக்க அவன் ஒன்றும் உன்னைப் போன்ற முட்டாள அல்ல, அறிவுள்ளவன், மாவீரன். மருத்துவத்தையும், மாய வித்தைகளையும் அறிந்தவன். கொன்றுவிட்டு வரச் சொன்னேன் நான். ஆனால் நீ சிறு கீறலை ஏற்படுத்திவிட்டு பெருமையுடன் பிதற்றிக் கொண்டிருக்கிறாய்” என இகழ்ச்சியுடன் தெரிவித்தாள்.

“அவன் தப்பியிருக்க வாய்ப்பே இல்லை தேவி. என்னை நம்புங்கள். அவனது உடலை என் வாளினால் கீறியது உண்மை. கடுமையான நஞ்சு அவனது உடலில் ஏறியிருக்கும். நதிக்குள் மூழ்கிய அவனது உடல் எங்கோ ஆழத்தில் சிக்கிவிட்டது. விரைவில் வெளிப்படும் தேவி.”

“வெளிப்பட்டால் என்னிடம் வந்து தெரிவி” எனத் தெரிவித்தவள் கோபத்துடன் தனது அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அதுவரை கிரிகபுத்திரனும், இந்திரசேனையும் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட சித்திரக்கன்னி தனது காதலனை நினைத்து தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டிருந்தாள். உள்ளே நுழைந்த இந்திரசேனையிடம், “தேவி, இரும்பிடர்த்தலையர் என்னவர்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“அறிவேன் சித்திரா.”

“அறிந்தும் அவரைக் கொலை செய்ய ஆள் அனுப்பியிருக்கிறீர்கள்.”

“எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. நேற்று இரும்பிடர்த்தலையனது இறப்பை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், இன்று கிரிகபுத்திரன் ஏமாற்றமான செய்தியைக் கூறிவிட்டுச் செல்கிறான். அவன் இறந்திருந்தால் சென்னியை எளிதாக வீழ்த்திவிடலாம்.”

சித்திரக்கன்னி தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டிருந்தாள்.

அவளது விழிகளைத் துடைத்துவிட்ட இந்திரசேனை, “நேற்று இரும்பிடர்த்தலையனின் மரணத்திற்கு நாள் குறித்தேன். அடுத்த கிழமை சென்னிக்கு நாள் குறித்திருக்கிறேன். என்னைத் தேடி வந்து அவன் சிக்கிக் கொள்ளப் போகிறான்.”

“தேவி, இது நம்பிக்கைத் துரோகம்.”

“அரசியலில் நம்பிக்கைத் துரோகம், சூழ்ச்சி எல்லாம் சர்வசாதாரணம் சித்திரா. வெற்றி மட்டுமே இலக்கு.”

“ஆனால், நாம் கொண்டிருக்கும் காதலில் துரோகமும், சூழ்ச்சியும் கலந்துவிடவே கூடாது தேவி.”

“அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டதுதான் காதலும், காதலன் மீது கொண்டிருக்கும் அன்பும் சித்திரா” எனத் தெரிவித்தவள் அந்த

அறையைவிட்டுச் செல்லலானாள்.

அவள் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சித்திரக்கன்னி. தொப்பென்று கட்டிலில் விழுந்தவள் தேம்பித் தேம்பி அழலானாள். அவளால் அப்பொழுது அழுவதைத்தவிர வேறு எதையும் செய்ய முடியவில்லை.

&&&

பாழிப்பட்டினத்தைவிட்டு வெளியேறி காவலர்கள் சூழக் கடற்கரையில் தயாராகிக் கொண்டிருந்த செண்டுகளத்தைப் பார்வையிட சென்று கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை. அப்பொழுது பாண்டிய நாட்டிற்கும், சேர நாட்டிற்கும் சென்றிருந்த தூதுவன் திரும்பி வந்தான்.

தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த வீரர்கள் அனைவரையும் அனுப்பி வைத்த இந்திரசேனை தூதுவனிடம், “நீ உயிருடன் திரும்பி வந்ததே எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தாள்.

“எனக்கும் ஆச்சரியமாகத்தான் தேவி இருக்கிறது. ஏற்கெனவே துளு நாட்டிற்கும், மொழிபெயர் தேயத்திற்கும் சென்ற தூதுவனின் நிலை என்ன ஆனது என்பதை நானும் அறிவேன்” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான்.

“பாண்டியரும், சேரரும் என்ன தெரிவித்தார்கள்?”

“மொழிபெயர் தேயத்தில் சென்னி இருவரையும் அவமானப்படுத்தியதில் இருவருமே கடும் கோபத்தில் இருக்கிறார்கள் தேவி.”

“எதிர்பார்த்த செய்திதானே? போரைப் பற்றி என்ன கூறினார்கள் என்பதை முதலில் கூறிவிட்டு மற்ற கதைகளைப் பிறகு தெரிவி” எனக் கட்டளையிட்டாள் அவள்.

“அவர்கள் இருவரும் நம்மை ஆதரிக்க மறுத்துவிட்டார்கள் தேவி. அதேவேளையில், சென்னியையும் ஆதரிக்க மறுத்துவிட்டார்கள். மேலும், இந்தப் போர் தொடர்பாகக் குறுநில மன்னர்களுக்கு எந்தவித கட்டளையையும் விதிக்கமாட்டோம் என்று கூறிவிட்டார்கள். அவர்களை நாம் தாக்காத வரை பாண்டிய மற்றும் சேரரது படை நம்மைத் தாக்காது. அவர்கள் ஒதுங்கியிருக்கப் போகிறார்கள்.”

“ஆக, சென்னி மட்டும் தனித்துவிடப்பட்டிருக்கிறான். அவனுக்குச் சில குறுநில மன்னர்கள் மட்டும் ஆதரவு தெரிவிக்கிறார்கள்.”

“ஆமாம் தேவி.”

புன்னகைத்த இந்திரசேனை, “பாண்டியர் மற்றும் சேரர்களின் உதவி சென்னிக்குக் கிடைக்காது எனில் அவனை வெல்வது மிகவும் எளிது. நீ சென்று ஓய்வேடு” எனக் கட்டளையிட்டவள் எரித்திரையன் கடலோரம் சென்றாள்.

அங்கு மிகப்பெரிய செண்டுகளம் ஏற்பாடாகிக் கொண்டிருந்தது.

வீரர்கள் அனைவரும் தமது திறமைகளை வெளிப்படுத்த மிகப்பெரிய மணல் திடல் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதனைச் சுற்றிலும் மக்கள் அமர்ந்தும், நின்று பார்ப்பதற்கு வசதியாக மேடை அமைக்கப்பட்டிருக்க வடக்கே அரசர்கள் மற்றும் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் அமர்ந்து பார்வையிட உயரமான மேடையை அமைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சிறிது நேரம் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள் கண்காணிப்புத் தலைவனிடம், “நான் கட்டளையிட்டபடி ஒரேயொரு நுழைவாயில்தானே அமைக்கப் போகிறாய்?” என வினவினாள்.

“ஆமாம் தேவி. உள்ளே நுழைவதற்கு ஒரு பாதை. உள்ளே நுழைந்தால் நம் அனுமதி இன்றி எவராலும் வெளியே செல்ல முடியாது.”

சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தியபடியே, “திடலைச் சுற்றிலும் என்ன செய்யப் போகிறாய்?” என வினவினாள்.

“செண்டுகளத்தைச் சுற்றிலும் தடுப்பு அமைக்கப் போகிறேன் தேவி. தடுப்பின் மீது நம் வில் வீரர்கள் அமர்ந்து கண்காணிக்கும் வகையில் கண்காணிப்புக் கூண்டு அமைக்கப் போகிறேன். மேலும் வீரர்கள் சமர் செய்யப் போகும் திடலைச் சுற்றிலும் காவல் வீரர்கள் நிற்க வசதியாக இடமும், அவர்களுக்குப் பின்னால் மரத்தினால் இருக்கையை அமைக்கப் போகிறேன். பொதுமக்கள் இடையூறு இல்லாமல் வேடிக்கை பார்க்க இயலும்.”

“நல்லது. உள்ளே நுழைபவர்களில் ஒருவன் கூட இங்கிருந்து தப்பிச் செல்லக் கூடாது. அதற்குத் தகுந்ததைப் போன்று கட்டுக் காவலுடன் இந்தக் களத்தை அமைப்பது உன் கடமை.”

“உத்தரவு தேவி!”

“இன்னொரு கட்டளை.”

“என்ன தேவி?”

“நான் அமரும் மேடைக்கு அருகில் ஒரு இரகசிய பாதை ஒன்றை அமை.”

“நிச்சயம் தேவி.”

“அந்தப் பாதை என்னைத் தவிர வேறு எவருக்கும் தெரிவிக்கக் கூடாது.”

“தங்களது உத்தரவு தேவி. இரகசியப் பாதையை அமைத்துவிட்டு தங்களிடம் அது பற்றிய அடையாளத்தைக் கூறிவிடுகிறேன் தேவி.”

“நல்லது. நீ புறப்படலாம்” எனத் தெரிவித்தவள் அங்குப் படைத்தலைவர்களுடன் நின்று விவாதித்துக் கொண்டிருந்த மோரிய இளவரசன் தேவவர்மனை அழைத்தாள்.

அவன் வீரர்களுக்கு உரிய கட்டளைகளைத் தெரிவித்துவிட்டு இந்திரசேனையிடம் சென்றான்.

அவனிடம் இந்திரசேனை, “தேவவர்மா, பாண்டிய மன்னரும், சேர மன்னரும் நாம் எதிர்பார்த்த பதிலைத்தான் அனுப்பியிருக்கிறார்கள்” என்றாள்.

“நமது மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டார்களா?”

“இல்லை, நாம் அவர்களைத் தாக்காத வரை அவர்கள் நம்மைத் தாக்கமாட்டார்கள். சென்னிக்கு உதவிப்படையை அவர்கள் அனுப்பி வைக்கமாட்டார்கள்.”

“சோழர்கள் மட்டும் குறுநில மன்னர்களுடன் தனித்துவிடப்பட்டிருக்கிறான் என்று கூறுங்கள்.”

“ஆமாம்.”

“இது மகிழ்ச்சியான செய்திதான். ஆனால் சேர நாடும், பாண்டிய நாடும் நமது தாக்குதல் இலக்கில்தானே இருக்கிறது?”

“ஆமாம். ஆனால், இதனை அவர்கள் அறியவில்லையே தேவவர்மா?”

தேவவர்மன் உரக்கச் சிரிக்கலானான். சிரிப்பை அடக்க முடியாமல், “இருவரும் முட்டாள்கள் தேவி. கௌரவம் அவர்களது அறிவை மறைத்துவிட்டது” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம். சோழ நாடும் அவனை ஆதரிக்கும் குறுநில மன்னர்களும் அழிக்கப்பட்ட பிறகு அடுத்து அழியப் போவது பாண்டிய நாடும், சேர நாடும் தான் என்பதை அவர்கள் மறந்துவிட்டார்கள் தேவவர்மா. கலிங்கத்திலிருந்து புறப்பட்ட போதே மூவேந்தர்களின் ஒற்றுமையைச் சிதறடிக்க வேண்டும் என்று எண்ணினேன். அதனைத் தற்பொழுது வெற்றிகரமாகவும் நிறைவேற்றிவிட்டேன். நமக்கு முன் நிற்பவன் தற்பொழுது சென்னி ஒருவன் மட்டுமே. அவனை மட்டும் வீழ்த்திவிட்டால் எளிதாகக் குமரியில் நம் மோரியக் கொடியைப் பறக்கவிட்டுவிடலாம்.”

“ஆனால், சென்னியை வீழ்த்துவது அவ்வளவு எளிதல்ல என்று கருதுகிறேன் நான். அவனது பெயரைக் கேட்டாலே நம் வீரர்கள் மட்டுமல்லாமல் படைத்தலைவர்களும் நடுநடுங்குகிறார்கள். அந்தப் பயத்தை நாம் உடைத்து அகற்ற வேண்டும். இல்லையேல் சென்னி வந்தால் நம் படை வீரர்கள் அனைவரும் அவனுக்கு முன் மண்டியிட்டாலும் மண்டியிட்டுவிடுவார்கள்.”

“அறிவேன் தேவவர்மா. வேங்கை வந்தால் செம்மறியாட்டுக் கூட்டம் ஒடுங்கத்தானே செய்யும். ஆனால், வெளியேற முடியாத பாதையில் அவன் சிக்கிக் கொண்டால் அவனை வீழ்த்துவது எளிதானதுதானே.”

“இளங்கோசன் தங்களிடம் ஏதாவது தெரிவித்தானா தேவி?” சந்தேகத்துடன் வினவினான் தேவவர்மன்.

இந்திரசேனை புன்னகைத்தபடி, “அவன் அனைத்தையும் என்னிடம் கூறிவிட்டான்” என்றாள்.

“இந்த செண்டுகளமே சென்னியைக் கொல்வதற்காக நடத்தப்படும் கொலைக்களம் தேவி.”

“இந்தக் கொலைக்களத்தில் தூண்டில் புழுவாக நான்..?”

பதில் கூற முடியாமல் நின்று கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன்.

“எனக்கு என் படையின் வெற்றிதான் முக்கியம் தேவவர்மா. அரசியலா அல்லது காதலா என நினைத்தால் நான் அரசியலைத்தான் தேர்ந்தெடுப்பேன். சென்னியின் வீரம் எனக்குப் பிடிக்கும். மண்டியிடாத ஆண்மகன் அவன். ஆனால், அவனை நான் எந்த அளவிற்கு நேசிக்கிறேனோ, அந்த அளவிற்கு வெறுக்கிறேன். எனது நம்பிக்கைக்குரிய இளவரசர்களைக் கொன்றிருக்கிறான்

அவன். என் படையில் பாதிக்கும் மேலே அழித்திருக்கிறான் அந்தச் சுவாஸ்புத்திரன். அவன் உயிரோடு இருக்கும் வரைத் தென்னகத்தை என்னால் வீழ்த்தவே இயலாது. அவனை அணைப்பதற்கு என் உடல் எப்படி ஏங்குகிறதோ, அதே அளவிற்கு அவனது மரணத்தைக் காண்பதற்கும் என் மனம் ஏங்குகிறது” என தேவவர்மனின் விழிகளை நேருக்கு நேர் பார்த்தபடியே தெரிவித்தாள் அவள்.

அவள் கூறுவதைக் கேட்டுக் கொண்டு நின்ற தேவவர்மனது மனமும், உடலும் ஒருகணம் ஒரு சேர நடுங்கி அடங்கியது.

“தேவி, அப்படியெனில் அவன் மீது தாங்கள் கொண்ட காதல்?”

“அது சந்தர்ப்பவாதக் காதல். அதற்கு நான் மதிப்பு கொடுத்தால் என் கனவை நான் இழக்க வேண்டியிருக்கும். என் கனவு பாரததேசம் முழுவதும் நம் ஆர்யவர்த்தத்திற்குக் கீழ் அடங்கி ஒரே நாடாக இருக்க வேண்டும் என்பதே. எங்கும் நம் வைதீகர்களின் வேதம் முழங்கும் ஓசை கேட்க வேண்டும். வடக்கே இமயம் முதல் கிழக்கே குமரி வரை ஒரே குடையின் கீழ் ஆள வேண்டும். அதற்காக நான் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வேன். கனவிற்கு முன் காதல் எல்லாம் ஒரு பொருட்டே அல்ல தேவவர்மா.”

“தேவி, தாங்கள் சென்னியுடன்... சென்னியுடன்..” என்று தயங்கினான் அவன்.

இந்திரசேனை, “சென்னியுடன் நான் இணைந்துவிட்டதைப் பற்றி வினவுகிறாயா?” என வினவினாள்.

தலையைத் தொங்கபோட்டபடியே, “ஆமாம் தேவி” எனத் தெரிவித்தான்.

“உலகில் உள்ள மற்ற ஆயுதங்களைவிடவும் பெண்ணின் உடல் கொடிய ஆயுதம் என்பதை நீ எங்காவது படித்திருப்பாய். என் உடலை அவனை வீழ்த்துவதற்கு ஒரு ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தினேன். அவன் மீது காதல் இருக்கிறது. அந்தக் காதல் அவனை வீழ்த்த வேண்டும் என்றுதான் இருக்கிறதே தவிர அவனுடன் வாழ வேண்டும் என்று இல்லை.”

“தங்களைத் தவறாக நினைத்துவிட்டேன் தேவி.”

“அதைப் பற்றி நான் பொருட்படுத்தப் போவதில்லை தேவவர்மா. என்னைக் காக்க சென்னி நிச்சயம் வருவான். ஏனெனில் அவன் தமிழ் நாட்டு வீரன். ஆயிரம் காதலிகள் இருந்தாலும் ஆயிரம் பேரையும் நேசிப்பவன் அவன். அவனை எப்படித் திரும்ப அனுப்புவது என்பதை நீயே முடிவெடுத்துக் கொள்.”

“தங்களது உத்தரவு தேவி..!” என தேவவர்மன் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அங்கு விரைந்து வந்து சேர்ந்தான் இளங்கோசன்.

புரவியிலிருந்து வந்தவன், “தேவி, சென்னி அன்னி மிஞ்லியைக் காப்பாற்றிவிட்டார்” எனத் தெரிவித்தான்.

“துணைக்குச் சென்ற நம் வீரர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள்?”

“சென்னி தன் வெண்ணிறப் புரவிப்படையைக் கொண்டு அனைவரையும் கொன்றுவிட்டார்.”

“அவன் உள்ளே நுழையும்வரை எல்லைக்காவல் படையினர் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள்?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான்.

“எல்லைப் படை என ஒன்று இருந்தால்தானே தேவி அவரைத் தடுத்து நிறுத்த இயலும். எல்லைப் படையையும் அவர் அழித்துவிட்டார் தேவி!” எனத் தலையைத் தொங்க போட்டபடியே தெரிவித்தான் இளங்கோசன்.

“இதைக் கூறுவதற்கு உனக்கு வெட்கமாக இல்லை?” என இளங்கோசனிடம் வினவியவள் தேவவர்மனை நோக்கி, “நம் எதிரி இங்குதான் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனாக வந்து நம்மிடம் அகப்படும் வரை அமைதியாக இருங்கள், செண்டுகளம் முடிவடையட்டும். சென்னியின் உடலை நம் பாழிக்கோட்டையின் சுவரில் கட்டித் தொங்கவிட்டு நம் போரைத் தொடங்குவோம்” எனத் தெரிவித்தவள் அவ்விடத்திலிருந்து அகன்றாள்.

அப்பொழுது ஒருவித நடுக்கத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த தேவவர்மனை நோக்கிய இளங்கோசன், “இளவரசே, தாங்கள் ஏன் இப்படி வெட்வெடத்து நிற்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“இவளைப் போன்று ஒரு பெண்ணை உலகில் எங்கும் காண இயலாது இளங்கோசா..!”

“என்ன கூறுகிறீர்கள்?”

“சாணக்கியனைவிடவும் நூறு மடங்கு அரசியல் செய்வதில் வல்லவளாக இருக்கிறாள்.”

“என்ன செய்வது?”

“செண்டுகளப் போரில் இறக்கப் போவது சென்னி மட்டும் அல்ல.”

“இந்திரசேனை தேவியுமா?”

“ஆமாம்.”

“இவள் கூறியதைக் கேட்ட பிறகு எனக்கு சென்னி மீதே கருணை வந்துவிட்டது. ஆனால், இவள் இனி உயிருடன் இருக்கக் கூடாது.”

“அப்படி என்ன தெரிவித்தார் தேவி?”

“அவளது கனவு நனவாக வேண்டும் என்றால் அவள் நம்மைக் கூட ஒரு பொருட்டாக மதிக்கமாட்டாள்.”

“..”

“செண்டுகளப் போர் அன்று சென்னியுடன் இந்திரசேனையும் சேர்ந்து கொல்லப்பட வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தவன் அருகில் நின்ற படைத்தளபதிகள் மூவரை அழைத்து இந்திரசேனை மற்றும் சென்னியை எப்படிக் கொல்வது என்பது பற்றிய முழு திட்டத்தை விளக்கினான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த படைத்தளபதிகளுள் ஒருவன், “சற்று முன் தாங்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்ததை நானும் கேட்டேன் இளவரசே. தேவி, நமக்காகவும், நமது படையின் வெற்றிக்காகவும்தானே உழைக்கிறார். அவரையும் சேர்த்துக் கொலை செய்ய வேண்டுமா?” என வினவினான்.

தேவவர்மன் தனக்கு அருகில் நின்ற இளங்கோசனை நோக்கினான். அதே நேரம் இடையில் வைத்திருந்த குறுவாள் ஒன்றை எடுத்து அந்தத் தளபதியின் கழுத்தில் பாய்ச்சியவன், “கட்டளையை மறுத்து எதிர்த்துப் பேசினால் இதுதான் தண்டனை” எனக் கத்தினான் இளங்கோசன்.

மற்ற படைத்தளபதிகள் இருவரும் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை. கட்டளையை ஏற்றுச் செல்லலானார்கள்.

&&&

கடற்கரையில் நடைபெற்றதை அருகில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த காவல் வீரன் ஒருவன் இரவு நேரத்தில் இந்திரசேனையைத் தேடி வந்து, “தேவி, செண்குளத்தில் சென்னியுடன் சேர்த்து தங்களையும் கொலை செய்ய திட்டம் தீட்டுகிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்னை எதற்காக அவர்கள் கொலை செய்ய வேண்டும்?”

“எனக்குத் தெரியாது தேவி.”

“உனக்கு என்ன தெரியும்?”

“மோரிய இளவரசரும், துளு நாட்டு மன்னரும் சேர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்ததை நான் கேட்டேன். தங்களுக்கு ஆதரவாகப் பேசிய படைத்தளபதி ஒருவனைக் கூட இளங்கோசர் கொன்றுவிட்டார். எச்சரிக்கையுடன் இருங்கள்.”

“உன் விசுவாசத்திற்கு உரிய வெகுமதி விரைவில் உனக்கு வந்து சேரும். என்னிடம் கூறியதைப் பற்றி வேறு யாரிடமும் தெரிவிக்காதே.”

“தங்களது உத்தரவு தேவி!” எனக் கூறியபடியே அவன் அங்கிருந்து செல்லலானான்.

அவன் அங்கிருந்து சென்ற பிறகு சித்திரக்கன்னி, “இங்கு என்ன நடக்கிறது?” என வினவினாள்.

“என்னைக் கொலை செய்வதற்கு சிலர் முயற்சிக்கிறார்கள் சித்திரா.”

“தங்களையா?”

“ஆமாம்.”

“எதற்காக?”

“எனது ஆளுமையை ஏற்கப் பிடிக்காதவர்கள்.”

“யார் யார் தேவி?”

“தேவவர்மன், இளங்கோசன், சித்ராஞ்சகன்..”

“தந்தையுமா?” எச்சரிக்கையுடன் வினவினாள் சித்திரக்கன்னி.

“எனக்கு எதிராகப் பெரும் சதியே நடந்து கொண்டிருக்கிறது சித்திரா.”

சித்திரக்கன்னி நம்பவே முடியாமல் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன கோபம் வருகிறது?”

“ஆம் தேவி.”

“இந்த செய்திகளைக் கேட்டால் சென்னியும் உன்னைப் போன்றுதானே கோபப்படுவான்.”

“ஆமாம் தேவி..”

“அப்படி எனில் அவன் என்னைத் தேடி நிச்சயம் வருவான்.”

“அப்படியெனில்..?”

“இந்த நாடகம் சென்னியின் வருகைக்காகவே.. சிலந்தி வலையில் சிக்கி அழியும் பூச்சியைப் போன்று சென்னியும் நிச்சயம் கொல்லப்படுவான் சித்திரா.”

“தேவி, அவர் தங்களது காதலர். பெரும் வீரர். அவரைத் தாங்கள் காதலின் துணை கொண்டு கோழையைப் போன்று கொல்வது ஏற்புடையது ஆகாது.”

“அதைத் தீர்மானிப்பவளாக இருக்க வேண்டியவள் நான். இந்தச் சூழ்ச்சியில் சென்னி நிச்சயம் சிக்குவான். எனக்கு முன் இருக்கும் பெரும் தடை அவன் மட்டுமே. உதவிப்படைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. சென்னி வீழ்ந்தால் அடுத்த ஆறு திங்கள் காலத்துக்குள் தமிழகத்தைக் கைப்பற்றிவிடுவேன்.”

“தேவி, இது அநியாயம்.”

“எது நியாயம், எது அநியாயம் என்பதை நீ எனக்குக் கூற வேண்டாம் சித்திரா. மொழிபெயர் தேயத்தில் சென்னியால் கொல்லப்பட்ட நம் இளவரசர்கள் மற்றும் நம் படை வீரர்களின் மரண ஓலங்கள் இன்னும் என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர்களின் மரணத்திற்காகவாவது சென்னியை நான் கொலை செய்ய வேண்டாமா?”

அதிர்ந்து போய் நின்று கொண்டிருந்தாள் சித்திரக்கன்னி.

அப்பொழுது மண்டியிட்ட சித்திரக்கன்னி, “எனக்கு இந்த அரசியலே வேண்டாம் தேவி. என் மீது அன்பு செலுத்த அக்கா இருக்கிறார். அவர் இருக்கிறார். என்னை விட்டுவிடுங்கள். நான் சென்று எனக்குப் பிடித்த வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“பிடர்த்தலையன் இன்னும் உயிருடன் இருப்பான் என்று எதிர்பார்க்கிறாயா நீ? அவன் இறந்திருப்பான். அன்று உன்னைச் சுதந்திரமாக இரும்பிடர்த்தலையனுடன் அனுப்பி வைத்தமைக்கு ஒரு காரணம் இருந்தது.”

“என்ன காரணம் தேவி?”

“இரும்பிடர்த்தலையனது இருப்பிடம் மற்றும் அவன் உளறிய சில தகவல்கள் சிலவற்றை நீ எனக்குத் தெரிவித்தாய். அதற்கான அவசியம் இனி இல்லை. இரும்பிடர்த்தலையனே இறந்துவிட்டான். இனி நீ எங்கும் செல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை” எனத் தெரிவித்தவள் பஞ்சணையில் படுத்து உறங்கத் தொடங்கினால் இந்திரசேனை.

சித்திரக்கன்னி பைத்தியம் பிடிக்காத குறையாக அந்தச் சிறைச்சாலைப் பஞ்சணையில் இந்திரசேனைக்கு அருகில் அமர்ந்தாள்.

என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் நிலைகுலைந்து போய் தன் காதலன் இரும்பிடர்த்தலையனை எண்ணிக் கொண்டு தலையில் கைவைத்தபடி காணப்பட்டாள்.

&&&

வெற்றிவேல் சென்னி பாழிக்குத் தெற்கே அமைந்திருந்த ¹ பாரம் என்னும் ஊரில் அவனது புதுக் காதலி ஒருத்தியுடன் இரவை இன்பத்துடன் கழிக்க ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தான். அவள் தேறலை ஊற்றிக் கொடுக்க ஒவ்வொரு மடக்காகக் குடித்து அதன் சுவையையும், விளக்கொளியில் வெளிப்பட்ட அவளது உடல் அழகையும் இரசித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது கதவைத் தட்டினான் செங்கோடன்.

உள்ளே அழைத்தான் வெற்றிவேல் சென்னி.

அப்பெண் விளக்கொளியால் தீண்ட இயலாத நிழல் படர்ந்த இருளில் தஞ்சமடைந்தாள்.

சென்னியிடம் வந்த செங்கோடன், “தலைவரே! ஒரு அவசரத் தகவல்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன தகவல்?”

“பாழியில் நடைபெறப் போகும் செண்டுகளப் போரே தேவி இந்திரசேனையைக் கொலை செய்வதற்காகச் செய்யப்படும் சூழ்ச்சியாம்?”

“அவர்கள் எதற்காக இந்திரசேனையைக் கொலை செய்யப் போகிறார்கள்?”

“மோரியப் பேரரசனது கட்டளையாம்.”

“தகவல் கொண்டு வந்தது யார்?”

“முதலில் விசித்திரக் குள்ளன் கொண்டு வந்தான்.”

“பிறகு?”

“நம்பகமான வேறொரு இடத்திலிருந்தும் தகவல் வந்திருக்கிறது.”

“சரி..” எனத் தெரிவித்தவன் விழிகளை மூடினான்.

அவனது கட்டளைக்காகக் காத்திருந்தான் செங்கோடன்.

“பிடர்த்தலையனைப் பற்றிய தகவல் கிடைத்ததா?”

“இல்லை தலைவரே!”

“துளு நாட்டின் இளவரசன் எங்கே இருக்கிறான்?”

“நம்பிக்கைக்குரியவரின் மாளிகையில் நன்னன் வேண்மானின் மைந்தர் நன்னன் சேய்நன்னன் பாதுகாப்பாக இருக்கிறார்” என மரியாதையுடன் தெரிவித்தான்.

“நீ புறப்படலாம்.”

“தலைவரே..!”

“என்ன?”

“வெளியே ஒருபெண் தங்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று காத்திருக்கிறாள்.”

“யார் அவள்?”

“தோற்றத்தைக் கண்டால் விறலியைப் போன்று தெரிகிறது.”

“சோதனை செய்தாகிவிட்டதா?”

“ஆகிவிட்டது.”

“மருத்துவன் என்ன தெரிவித்தான்?”

“அவள் நஞ்சுக் கன்னி இல்லை என்பதை உறுதி செய்துவிட்டான்.”

“பிறகு எதற்காக அவளை வெளியே காத்திருக்க வைத்திருக்கிறாய்? ஒரு இரவை ஒருத்தியுடன் மட்டும் என்னால் கழிக்க இயலாது என்பதை

அறிவாய்தானே?”

“மன்னித்துவிடுங்கள் இளவரசே! அவளை உடனே அனுப்பி வைக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன் அங்கிருந்து புறப்பட ஆயத்தமானான்.

அப்பொழுது எழுந்த, “நில்” என்ற குரல் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

“இந்திரசேனையைப் பற்றிக் கிடைத்த தகவலை உறுதி செய்தாயா?”

“உறுதி செய்தேன் தலைவரே!”

சென்னி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

“மோரியர்கள் தேவியை எதற்காகக் கொலை செய்ய முயற்சிக்கிறார்கள்? பாழியைக் கைப்பற்றியதுமே மோரியர்கள் தம் படையை தெற்கு நோக்கிச் செலுத்துவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தோம். ஆனால், அவர்கள் காரணமே இல்லாமல் காலம் தாழ்த்துகிறார்கள். போருக்கு முன் எதற்காகச் செண்டுகளத் திடலில் போர் நடத்துகிறார்கள் என்று பல கேள்விகள் எழுகின்றன தலைவரே!”

“..”

“தலைவரே!”

“என்ன செங்கோடா?”

“ஒரு வேண்டுகல்.”

“என்ன?”

“செண்டுகளப் போரில் பங்கு கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவெடுத்திருக்கிறீர்களா?”

“அதைப் பற்றி நான் இதுவரை எந்த முடிவையும் எடுக்கவில்லை.”

“இந்திரசேனை தேவியார் தங்களது காதலியார்.”

“அதற்கு?”

“தேவியைக் காப்பதற்காகவது தாங்கள் செல்ல வேண்டும் என்பது எனது வேண்டுகோள்.”

அப்பொழுது உரக்கச் சிரித்த சென்னி, “என் இரவை ஆயிரக்கணக்கான விண்மீன்கள் அழகாக்குகின்றன. இந்திரசேனையும் ஆயிரக்கணக்கான விண்மீன்களில் ஒருத்திதான் செங்கோடா.

அசோகனைவிடவும் அதிபயங்கரமானவள் இந்திரா. அவளை நீ குறைத்து மதிப்பிடுகிறாய். அவளைக் காத்துக் கொள்ள அவளுக்குத் தெரியும். உனக்கு நான் வழங்கியிருக்கும் கட்டளையை மட்டும் நீ செய்” எனத் தெரிவித்தான்.

“தங்களது உத்தரவு தலைவரே!” எனத் தெரிவித்துவிட்டு பணிவுடன் வெளியே சென்ற செங்கோடன் இரண்டு பெண்களையும் உள்ளே அனுப்பி வைத்தான்.

வெற்றிவேல் சென்னி இருவரையும் நோக்கியபடி மதுவைப் பருகினான். இருவரில் ஒருத்தி அரிவை. மற்றொருத்தி தெரிவை. ஒருத்தி அல்லியைப் போன்று வெளுத்துக் காணப்பட்டாள். மற்றொருத்தி தாமரையைப் போன்று சிவந்து காணப்பட்டாள். ஒருத்தி தேவையான அளவு தனத்துடன் நின்று கொண்டிருக்க மற்றொருத்தியோ தாராளமான தனத்தைச் சுமக்க முடியாமல் சுமந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள். ஒருத்தி சற்றே மெலிந்து இடை குறுகி தொடை பெருத்துக் காணப்பட்டாள். மற்றொருத்தி சற்றே சதை சேர்ந்திருந்த உடலுடன் வனப்பு மிகுந்தவளாக நின்றிருந்தாள்.

கையில் வைத்திருந்த மதுக் கோப்பையைத் தூக்கிப் போட்ட சென்னி அவர்கள் இருவரையும் நோக்கிப் புன்னகைத்தான். அவனது புன்னகையைப் புரிந்து கொண்ட இரண்டு பெண்களும் இடையூறாக இருந்த ஆடைக்கு விடுதலைக் கொடுத்துவிட்டு அவனுக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் அமர்ந்தார்கள்.

இரண்டு பெண்களின் தோள்களின் மீதும் சென்னி தன் இரு கைகளையும் போட்டுக் கொள்ள அவர்கள் அவனை அணைத்துக் கொண்டார்கள்.

துளு நாடே போர்ப் பதற்றத்திலும் சூழ்ச்சி வலையிலும் இருக்கச் சென்னி கயிற்றுக் கட்டிலில் அரிவையுடனும், தெரிவையுடனும் தன் இரவை மகிழ்ச்சியுடன் கழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனது இரவு அன்று இயல்பைவிடவும் நீண்டு கொண்டிருந்தது.

அடிக்குறிப்பு :

1. பாரம் என்பது துளு நாட்டிலிருந்த ஊர்.

பாரத்துத் தலைவன் ஆர நன்னன் (அகநானூறு 152 : 12)

பூந்தோள் யாப்பின் மிஞிலிகாக்கும் பாரம் (நற்றிணை 265 : 4—5)
பாரம் தற்போதைய கேரளாவில் ஏழில் மலைக்கு அருகில் சுமார் 20
கி.மீ தொலைவில் இருக்கிறது.

11 காமவல்லி

எரித்திரையன் கடலில் விழுந்து கொண்டிருந்த பரிதியைப் பார்த்தபடியே சாருமித்திரனின் மெய்க்காவல் தலைவனான உருத்திரன் “இளவரசே, இளவரசர் சாருமித்திரர் எப்படி கொல்லப்பட்டார் என்று தெரியுமா?” என வினவினான்.

தலைமுடியில் ஒன்றிரண்டு நரைக்கத் தொடங்கியிருந்தது. முகம் பொலிவை இழந்து சுருக்கம் விழுந்திருந்தது. சாருமித்திரனின் மெய்க்காவல் தலைவன் என்பதற்கு எந்தவித அடையாளமும் இல்லாமல் சாதாரண மனிதனைப் போன்று நின்று கொண்டிருந்தான். அவனிடம் ஆயுதங்கள் இருக்கவில்லை. கையில் மதுக்கோப்பை ஒன்றைத் தாங்கியிருந்தான். மேற்கே கடலுக்குள் விழுந்து கொண்டிருந்த பரிதியைவிடவும் கோபத்தில் சிவந்து போய் காணப்பட்டது அவனது முகம்.

கோபத்துடன் காணப்பட்ட அவனது முகத்தைப் பார்த்தபடியே, “கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் உருத்திரா” எனப் பதில் அளித்தான் மோரிய இளவரசனான தேவவர்மன்.

“அவர் இந்திரசேனையால் கொல்லப்பட்டிருப்பார் என்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள் இளவரசே. ஆனால், அவர் எப்படி கொல்லப்பட்டார் என்பதை நான் கூறுகிறேன் கேளுங்கள். பேரரசர் அசோகர் மட்டும் தன் தமையன் சுசீமரைக் கொன்றிருக்காவிட்டால் இன்று மோரிய தேசத்தின் அரசவைக்கு உரிமையுடைய இளவரசர்களுள் சாருமித்திரரும் ஒருவர். ஒரு இளவரசன் எப்படி சாகக் கூடாதோ அப்படி இறந்தார் நம் இளவரசர் சாருமித்திரர்” எனக்

கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவனது கண்கள் கலங்கின. கையில் பிடித்திருந்த கோப்பையில் எஞ்சியிருந்த மது முழுவதையும் பருகினான்.

மதுவைப் பருகியபடியே கடற்கரையில் கிடந்த பாறை ஒன்றின் மீது அமர்ந்து கொண்டு அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன்.

“தன் காதலியுடன் இரவை மகிழ்ச்சியுடன் கழித்துக் கொண்டிருந்தார் இளவரசர். அப்பொழுது இந்திரசேனை தசவர்க்கிகளுடன் மாளிகைக்குள் நுழைந்து அவரைத் தாக்கிவிட்டார்கள். அதுவும் காதலியோடு அவர் தனித்திருந்த வேளையில். முதுகு முழுவதும் பல கணைகள் தைத்திருக்க உயிரைக் காத்துக் கொள்ள ஓடினார் அவர். அப்பொழுது அவரை நோக்கி வந்தாள் இந்திரசேனை. அவளைப் பார்த்து உதவிக் கேட்டார் இளவரசர். அவள் கையில் வைத்திருந்த தனது வாளினை இளவரசரின் தலையை இரண்டாக வெட்டிக் கொன்றுவிட்டாள்” எனத் தெரிவித்தவன் அமைதியாக நின்றான்.

தேவவர்மன் அமைதியாக மதுவை மட்டுமே பருகிக் கொண்டிருந்தான். மதுவின் மயக்கத்தில் அவனது விழிகள் இரண்டும் சிவந்து கொண்டிருந்தன.

“தசவர்க்கிகள் இளவரசர் தங்கியிருந்த மாளிகையைச் சூழ்ந்து கொண்டு தாக்கிய வேளையில் நான் வெளியே சென்றிருந்தேன். திரும்பி வருகையில் எல்லாம் முடிந்திருந்தது. இளவரசர் நஞ்சு கலந்து கணைகளை முதுகில் தாங்கியபடி ஓடிக் கொண்டிருந்தார். சத்தமெழுப்பாமல் எவர் கண்களிலும் அகப்படாமல் நான் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றேன். என் கண் முன்னாலேயே இந்திரசேனை சாருமித்திரரின் தலையை உடலிலிருந்து வெட்டினாள். உறங்க முயற்சித்தாலும் அந்தக் காட்சிகள் எப்பொழுதும் என் கண் முன்னால் வந்து எனது தூக்கத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவளைக் கொல்லாத வரை எனக்கு நிம்மதி இல்லை. அவளது குருதியை சுவைப்பதற்காகவே என் வாள் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறது” என ஆவேசத்துடன் தெரிவித்தான்.

உருத்திரனின் கையில் இருந்த வாளினைப் பார்த்தபடியே தேவவர்மன், “உன் மனதில் இருக்கும் ரணத்தை அறிவேன் நான். ஏனெனில், என் மனதுக்குள்ளும் அப்படிப்பட்ட ரணம் ஒன்று இருக்கிறது. அதற்காக நானும் பழிவாங்க காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

உருத்திரன் தேவவர்மனை நோக்கினான்.

“ஆமாம், உருத்திரா..! சாருமித்திரன் உனக்கு இளவரசன். ஆனால், அவன் ஒரு வகையில் எனக்கும் சகோதரன். என் பெரிய தந்தையின் மகன் அவன். சாருமித்திரன் எப்படி கொல்லப்பட்டானோ அதைவிடவும் கொடூரமாக சென்னி என் உடன் பிறந்த சகோதரன் விருகோதரனது தலையைப் பிய்த்துக் கொன்றிருக்கிறான். என் தந்தை ஒவ்வொரு இரவும் அவனது இறப்பை நினைத்து உறக்கமின்றி தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். சென்னியின் பெயரைக் கேட்டாலே மோரியப் படை வீரர்கள் நடுங்குகிறார்கள். அவன் வீழ்த்த முடியாத மாவீரன் என்கிறார்கள் சிலர்.”

“..”

“இந்திரசேனை, சென்னி இருவருமே வீழ்த்தப்பட வேண்டியவர்கள் உருத்திரா.”

“ஆனால், இருவரையும் வீழ்த்துவது அவ்வளவு எளிது அல்ல.”

“என்னிடம் ஒரு திட்டம் இருக்கிறது.”

“என்ன?”

“விரைவில் செண்டுகளப் போர் தொடங்கப் போகிறது அல்லவா?”

“ஆம்.”

“அதில் இந்திரசேனையைத் தீர்த்துக்கட்டப் போகிறோம்.”

“நம் திட்டமே அதுதானே.”

“திட்டம் இத்தோடு நிற்கவில்லை.”

“பிறகு?”

“அதில் இந்திரசேனை ஒரு தூண்டில் புழு மட்டுமே. அந்தப் புழுவைத் தேடி வரும் சென்னிதான் நம் முதன்மையான இலக்கு.”

“புழுவைத் தேடி வரும் மீனோடு சேர்த்து புழுவையும் கொல்லப் போகிறோம். அப்படித்தானே?”

“ஆமாம்.. இத்துடன் இந்திரசேனைக்கு நெருங்கிய படைத்தலைவர்கள் அனைவரையும் நாம் தீர்த்துக்கட்டப் போகிறோம். அவளாலும், அவளது தந்தையாலும் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரும் உயிருடன் இருக்கத் தகுதியற்றவர்கள் இனி. அவர்களில் கிரிகபுத்திரனும் ஒருவன். அவனும் சரி,

இறந்து போன அவனது தந்தையும் சரி. இந்திரசேனையின் குடும்பத்தினருக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்கள்.”

“மற்றவர்கள் யார் யார் இளவரசே?”

“அதை நீ செண்டுகளப் போர் அன்று தெரிந்து கொள்வாய். உனக்கு நான் அளித்த கட்டளைகள் அனைத்தும் நினைவில் இருக்கிறதுதானே?”

“இருக்கிறது இளவரசே. தங்களது கட்டளைப்படி செண்டுகளப் போரில் காவல் இருக்கப் போவது என் தலைமையிலான வீரர்கள்தான். சென்னி உள்ளே நுழைந்ததும் நமது திட்டப்படி அனைத்து செயல்களும் அரங்கேறும்.”

“தயாராக இரு.”

“நிச்சயமாக இளவரசே. எனக்கு ஒரு சந்தேகம்?”

“என்ன?”

“செண்டுகளப் போருக்கு முன் சென்னி பாழிக்குள் நுழைந்து இந்திரசேனையைக் கவர்ந்து சென்றுவிட்டால்?”

“இந்திரசேனை சம்மதிக்காமல் சென்னியால் சத்தமில்லாமல் அவளைக் கவர்ந்து செல்ல முடியாது.”

“இந்திரசேனையின் காதலன்தானே சென்னி?”

தேவவர்மன் புன்னகைத்துக் கொண்டு, “ஆமாம். அவளது காதலன்தான் சென்னி. ஆனால், சென்னியின் மரணத்தை நம்மைவிடவும் அவள்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு காத்திருக்கிறாள். சென்னி அவளைக் காப்பற்ற எண்ணி அவள் முன் சென்றால் அவளால்தான் அவன் கொல்லப்படுவான்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“எனக்கு இந்த உறவு முறை குழப்புகிறது.”

“இந்திரசேனை கொல்லப்பட வேண்டியவள். அதற்கான ஏற்பாடுகளை மட்டும் தாங்கள் செய்யுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டவன் அவனை அனுப்பி வைத்துவிட்டு சற்றுத் தொலைவில் நின்ற வீரனிடம், “கிரிகபுத்திரனை உடனே அழைத்து வா” எனக் கட்டளையிட்டான்.

ஓடிச் சென்றான் வீரன் ஒரு நாழிகைப் பொழுது கழித்து கிரிகபுத்திரனை அழைத்து வந்தான்.

தேவவர்மனுக்கு முன் வந்த கிரிகபுத்திரன் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கி, “கட்டளையிடுங்கள் இளவரசே!” எனத் தெரிவித்தான்.

“பிடர்த்தலையனது உடல் கிடைத்ததா?”

“இல்லை இளவரசே. தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம்.”

“செண்டுகளப் போரில் என்ன அசம்பாவிதம் வேண்டுமானாலும் நடைபெறலாம்.”

“அறிவேன் இளவரசே. அதற்காகத்தான் நான் தசவர்க்கிகளுக்கும் கட்டளை பிறப்பித்திருக்கிறேன். அரசர், தாங்கள் மற்றும் முக்கியமான படைத்தலைவர்களைச் சுற்றி எப்பொழுதும் கவசம் போல் நின்று காவல் காப்போம்.”

“எதிரியின் கோட்டைக்குள் வந்து தலையைக் கொடுக்க சென்னி ஒன்றும் முட்டாள் அல்ல என்பதை அறிவேன் நான். எத்தகைய முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளை அவன் மேற்கொண்டு வந்தாலும் அவனது மரணம் நிச்சயம் நிகழ வேண்டும்.”

“முயற்சிக்கிறேன் இளவரசே!” என மண்டியிட்டு தெரிவித்தான் கிரிகபுத்திரன்.

நம்பிக்கையில்லாமல் வெளிப்பட்ட அவனது பதிலைக் கேட்ட தேவவர்மன், “என்ன பதில் இது கிரிகபுத்திரா?” என வினவினான்.

“அவரை நான் மூன்று முறை சந்தித்திருக்கிறேன் இளவரசே. சரியான திட்டம் இல்லாமல் அவர் எந்தச் செயலையும் செய்யமாட்டார்.”

“இந்த முறை அவன் இந்திரசேனையைத் தேடி வருகிறான். அதுவும் காவலர்கள் சூழ்ந்த நம் இடத்திற்கு.”

“இந்த நாடு அவரது நாடு என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது இளவரசே!” என கிரிகபுத்திரன் கூறியதைக் கேட்டபடியே அமர்ந்திருந்த தேவவர்மன் எழுந்து நின்றான். கையில் வைத்திருந்த எச்சில் கோப்பையில் மீதியிருந்த மதுவை தனக்கு முன் நின்ற கிரிகபுத்திரனின் முகத்தில் ஊற்றி, “நான் இந்திரசேனையிடம் இன்னும் நிறையக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

கிரிகபுத்திரன் கலங்கிய முகத்துடன், “என்ன இளவரசே?” என வினவினான்.

“அடிமைகளை எப்படி வழிநடத்த வேண்டும் என்று.”

கிரிகபுத்திரன் மண்டியிட்டான்.

“அவள் கட்டளையிடும் போது என்றாவது நீ மறுத்துப் பேசியிருக்கிறாயா?”

கிரிகபுத்திரன் தரையைப் பார்த்தபடி, “இல்லை இளவரசே!” எனப் பதில் அளித்தான்.

“யோசனை கூறியிருக்கிறாயா?”

“இல்லை இளவரசே!”

“பிறகு?”

“என் கருத்தை நான் தெரிவித்தேன் இளவரசே. என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். அடிமைக்கு வழங்கப்பட்ட சுதந்திரத்தை மீறியும் நான் தங்களிடம் பேசிவிட்டேன்.”

“அடிமைகளுக்குக் கருத்து கூற எந்த உரிமையும் இல்லை. கொடுக்கப்படும் கட்டளையை நிறைவேற்றி நாயைப் போன்று வாலாட்டிக் கொண்டுதான் கடைசி வரை இருக்க வேண்டும். மறுத்துப் பேசக்கூடாது.”

கிரிகபுத்திரன் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டே, “மன்னித்துவிடுங்கள் இளவரசே! என் தந்தையார் எனது கடமை எப்படிப்பட்டது என்பதை எனக்கு கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார். ஒரு அடிமை எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் கூறியிருக்கிறார். பேரரசரது கட்டளை எதுவோ அதனை நிறைவேற்றுவது மட்டுமே எனது கடமை. கட்டளையிடுங்கள்.”

“இவ்வளவு நேரமாக நான் என்ன கூறிக் கொண்டிருந்தேன் கிரிகபுத்திரா?” எனக் கோபத்துடன் கத்திய தேவவர்மன், “எனக்கு மது கொண்டு வா” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு சற்றுத் தொலைவில் காணப்பட்ட குடிலை நோக்கிச் சென்றான்.

தற்காலிகமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் குடிலில் ஒரு பெண் அவனுக்காகக் காத்திருந்தாள். பாடலியிலிருந்து வரும் வழியில் அவன் பழகிய பெண். அவந்தியிலிருந்து அவனுடன் பயணித்தவள். அவளிடம் உரையாடிக்

கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன். அப்பொழுது கிரிகபுத்திரன் பருகுவதற்கு மதுவைக் கொண்டு வந்தான்.

அவனிடம், “காதலர்கள் இருவரையும் கொல்ல வேண்டியது உன் கடமை கிரிகபுத்திரா. இந்த முறை உன் இலக்கு தவறக் கூடாது. அப்படித் தவறினால் உன் தலை துண்டிக்கப்படும் என்பதை மறந்துவிடாதே. ஆயுதங்களுடன் நஞ்சுக் குத்துசி தயாராக இருக்கட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டவன், “அவனது வருகைக்காகவே நான் காத்திருக்கிறேன். மோரிய படைத்தலைவர்களைத் தன் காலடியில் கிடத்தியிருந்த இந்திரசேனையை மயக்கிய சென்னியை நான் நேரில் காணும் தருணத்திற்காகக் காத்திருக்கிறேன். அவனது மரணம் என் கண் முன்னாலே நிகழ வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

தலையைத் தாழ்த்தித் தனது பணியைத் தெரிவித்த கிரிகபுத்திரன் அங்கிருந்து விடைபெற்றுச் சென்றான். தனக்கருகில் நின்று கொண்டிருந்த பெண்ணை இழுத்துத் தனது மடியில் கிடத்திய தேவவர்மன், “காமவல்லி, என்னைச் சுற்றிலும் இருப்பவர்கள் மீது வர வர எனக்கு நம்பிக்கை குறைந்து கொண்டே இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

அவனது மடியில் அமர்ந்து கொண்டு அவனது முகத்தைத் தனது மார்போடு அணைத்துக் கொண்டவள், “உலகில் உள்ள அனைத்து உயிரினங்களையும் நம்பலாம். ஆனால், இந்த மனிதர்களை மட்டும் நம்பவே கூடாது. சுயநலம் பிடித்தவர்கள். இடத்திற்குத் தகுந்ததைப் போன்று தம்மை மாற்றிக் கொள்வதில் வல்லவர்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“ஆமாம்.”

“எனக்கு ஒரு விருப்பம் அதனை நிறைவேற்றுவீர்களா?” என அவனது காதோரம் கிசுகிசுத்தாள் அவள்.

“என்ன?”

“செண்டுகளப் போரை நான் பார்க்க வேண்டும்.”

“ஏற்பாடு செய்துவிட்டால் போகிறது.”

“மக்களோடு மக்களாக நின்று இல்லை.”

“பிறகு?”

“தங்களுடன் சேர்ந்து பார்க்க வேண்டும். தங்களுக்கு அருகில் நின்றபடி.”

“என் உயிரைக் காத்தவள் நீ. உனக்காக இதைக் கூட செய்யமாட்டேனா நான்?”

“என் உயிரையும் தாங்கள்தானே காப்பாற்றினீர்கள்” எனத் தெரிவித்தாள் அவள்.

தனது முகம் புதைக்கப்பட்டிருந்த அவளது மார்பினைக் கடித்தபடியே, “இனியும் நாம் மற்றவர்களைப் பற்றி பேச வேண்டுமா?” என வினவினான்.

புன்னகைக்க முயன்றவள் வலியில் கத்தினாள்.

அதற்குப் பிறகு அங்கு பேச்சு சத்தம் எழவில்லை. பொழுதும் கடலுக்குள் விழுந்து இருள் முழுவதும் சூழ்ந்திருந்தது. அவர்கள் அறையில் சிறு விளக்கு ஒன்று எரிந்து வெளிச்சத்தை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

இருவரது காமக் களியாட்டம் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். இருவரும் எழுப்பிய சத்தம் எழுந்து குடிலைவிட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது, அந்தக் குடிலின் மூங்கில் ஓலையில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த துளை வழியே இருவரது காமக் களியாட்டத்தையும் பார்த்து இரசித்தபடி காம மயக்கத்தில் தேவவர்மன் தனது காதலி காமவல்லியிடம் உளறியவற்றைக் கேட்டபடியே நின்று கொண்டிருந்தான் கிழவன் ஒருவன்.

இருவரும் ஓய்ந்து தரையில் விழும் வரை அவர்களின் ஆட்டத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து கொண்டிருந்த அக்கிழவன் சத்தமில்லாமல் அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

12 சித்திரக்கன்னியும் பிடர்த்தலையனும்!

சுற்றிலும் இருள் சூழ்ந்திருக்க எரிந்து கொண்டிருந்த ஒரேயொரு விளக்கு வெளிச்சத்தில் தேவவர்மன் தன் காதலியின் மடியில் துவண்டு போய் உறங்கிக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் இந்திரசேனை விளக்கு ஒளியில் ஓலை ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சற்று நேரத்திற்கு முன்தான் அவளது சேவகன் ஒருவன் அவளிடம் அதைக் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டுச் சென்றிருந்தான். அதைப் படித்தவளது மனதில் மகிழ்ச்சி பெருகிக் கொண்டிருந்தது. ஏனெனில், அவள் வெகு நாட்களாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த செய்தி அதில் இடம் பிடித்திருந்தது.

ஓலையைப் படித்துவிட்டு அதை எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கில் காட்டி எரித்தவள், “கிரிகபுத்திரன் எங்கிருந்தாலும் தேடி உடனே அழைத்து வாருங்கள்” எனத் தனது மாளிகையின் காவல் வீரர்களிடம் கட்டளையிட்டாள்.

உடனே அவளது மாளிகையிலிருந்து கிரிகபுத்திரனைத் தேடி சில புரவி வீரர்கள் புறப்பட்டுச் செல்லலானார்கள். மாளிகையில் சித்திரக்கன்னி அமர்ந்து யாழினை மீட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

மனதை வருடியபடி காற்றில் கரைந்து வந்த யாழின் இசையைக் கேட்டபடியே நந்தவனத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை. அவளது யாழின் இசையின் சோகம் இழைந்தோடிக் கொண்டிருந்தது.

கிரிகபுத்திரனின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தாள்.

பொழுது வேகமாகக் கடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலே அவள் நந்தவனத்தில் கழித்திருப்பாள். கிரிகபுத்திரன் வராததால் தன் மாளிகைக்குள் செல்லலாம் என நினைத்தபடியே இந்திரசேனை அங்கிருந்து நடந்தாள்.

அப்பொழுது அவளது மாளிகையின் நந்தவனத்திற்குப் பின்பு மதிலுக்கு அப்பால் சூழ்ந்திருந்த வனத்திலிருந்து ஆந்தை ஒன்றின் அலறல் எழுந்து அடங்கியது. அலறல் சத்தம் எழுந்து அடங்கியதும் நடப்பதை நிறுத்திய இந்திரசேனை சத்தம் எழுந்த திசையை நோக்கினாள்.

மீண்டும் இருமுறை ஆந்தையின் அலறல் சத்தம் எழுந்து அடங்கியது.

இந்திரசேனை இருமுறை கை தட்டினாள்.

அவள் கைதட்டிய பிறகு உயர்ந்திருந்த மதிலிலிருந்து கீழே குதித்தான் கிழவன் ஒருவன். நந்தவனத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்த வெளிச்சத்தில் அவனை அடையாளம் கண்டு கொண்ட இந்திரசேனை பொய்கையின் கரையில் கிடந்த கல்லின் மீது அமர்ந்தாள்.

அப்பொழுது அவளிடம் வந்த கிழவன் அவளுக்கு முன் மண்டியிட்டு வணங்கினான்.

அவனிடம், “அர்த்த சாமத்தில் என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறாய் என்ன செய்தி?” என வினவினாள்.

“தேவி! தங்களது கட்டளைப்படி இளவரசர் தேவவர்மரைப் பின்தொடர்ந்தேன்.”

“இரவில் அவன் திடீரென்று காணாமல் போவதற்கான காரணம் கிடைத்துவிட்டதா?”

“அவர் காதல் வயப்பட்டிருக்கிறார்.”

“காதல் வயப்பட்டிருக்கிறானா அல்லது மோகம் கொண்டிருக்கிறானா?”

“அவரது செயலைப் பார்த்தால் மோகத்திற்கும் அப்பால் அவள் மீது அன்பு செலுத்துகிறார் என்று எனக்குத் தோன்றியது தேவி.”

“யார் அவள்?”

“அவர்கள் பேசிக் கொண்டதிலிருந்து அவள் தென்னாட்டைச் சேர்ந்தவள் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஆனால், அவளை இளவரசர் அவந்தியில் சந்தித்திருப்பார் என்று கருதுகிறேன் நான்.”

“அவளது பெயர்?”

“காமவல்லி.”

“காமவல்லி..” என உச்சரித்தவள், “தென்னாட்டைச் சேர்ந்தவளுக்கு வடக்கே அவந்தியில் என்ன வேலை?” எனக் கேள்வியைத் தனக்குத்தானே எழுப்பிக் கொண்டாள் இந்திரசேனை.

“தேவி, பெயருக்கு ஏற்றதைப் போலவே அவள் இருக்கிறாள்.”

இந்திரசேனை அவனை முறைத்தாள்.

எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்தம் அவளுக்குப் பின்பக்கமாக சுடர்விட்டுக் கொண்டிருந்ததால் அவளது முகத்தை அவனால் காண இயலவில்லை. அவளது பாதத்தைப் பார்த்தபடியே அதே பணிவுடன், “அவளைப் பார்த்தாலே ஆண்மகன்களைக் காமம் நிச்சயம் சுற்றிக் கொள்ளும் தேவி” என விளக்கம் அளித்தான்.

அவள் அமைதியாக நின்றாள்.

அவன், “சில தினங்களுக்கு முன் ஏற்பட்ட அவர்களுடைய உரையாடலிலிருந்து சில தகவல்கள் எனக்குக் கிடைத்தன” எனத் தெரிவித்தான் அவன்.

“என்ன தகவல்?”

“அந்தப் பெண் ஆபத்தில் சிக்கியிருந்த வேளையில் நம் இளவரசர் அவளைக் காப்பாற்றியிருக்கிறார். அதன் பிறகு இருவரும் காதல் வயப்பட்டிருக்கிறார்கள்.”

“இதைக் கூறுவதற்காகத்தான் வந்திருக்கிறாயா?”

“இல்லை தேவி. வேறு ஒரு முக்கியமான செய்தி ஒன்றைத் தங்களுக்காகக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.”

“என்ன?”

“செண்டுகளப் போர் சென்னிக்காக மட்டும் விரிக்கப்படும் வலை அல்ல?”

“பிறகு?”

“அது தங்களுக்காகவும் பறிக்கப்படும் படுபாதாளக் குழி தேவி.”

இந்திரசேனை அதிர்ந்து தனக்கு முன் மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்தவனை நோக்கினாள்.

“இந்தச் சதித்திட்டம் முழுக்க முழுக்க உண்மை தேவி. நான் கேட்டதைத் தங்களிடம் தெரிவிக்கிறேன்.”

இந்திரசேனை பேச்சின்றி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள்.

அப்பொழுது அவன், “தங்களைப் பயன்படுத்தி சென்னியைக் கொல்வதாகக் கூறிக் கொண்டு தங்களையும் தீர்த்துக் கட்டுவதற்கு முயற்சி செய்கிறார்கள் தேவி. எச்சரிக்கையுடன் இருங்கள்” எனத் தெரிவித்தவன் எழுந்து நின்றான்.

“வேறு தகவல் ஏதாவது?”

“ஒரு உறுதிப்படுத்தப்படாத தகவல் கிடைத்திருக்கிறது எனக்கு.”

“என்ன?”

“தங்களைக் கொலை செய்ய வேண்டும் என்று எடுத்த முடிவு இவர்கள் எடுத்த முடிவு அல்ல?”

“பிறகு?”

“பாடலியிலிருந்து வந்திருக்கும் முடிவு.”

அமர்ந்திருந்த இந்திரசேனை அதிர்ச்சியுடன் எழுந்து நின்றாள். அவளால் அவன் கூறிய தகவலை நம்ப இயலவில்லை. அவனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“கடைசியாக ஒரு தகவல் தேவி.”

“என்ன?”

“தங்களைக் கொலை செய்ய யாரை நியமித்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா?”

“யாரை?”

“கிரிகபுத்திரனை..”

“..”

“தேவி, தங்களது மாளிகை முன்பு போன்று இல்லை. காவல் சற்று அதிகமாகியிருக்கிறது. எச்சரிக்கையுடன் இருங்கள்” எனத் தெரிவித்தவன் அவளிடம் விடைபெற்று அங்கிருந்து செல்லலானான்.

அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளாமல் அமர்ந்திருந்தாள் இந்திரசேனை. அப்பொழுது அக்கிழவன் செல்வதைப் பார்த்தபடி அவளிடம் வந்த சித்திரக்கன்னி, “யார் தேவி அந்தக் கிழவன்?” என வினவினாள்.

“எனது ஒற்றன்.”

“தங்களுக்காக கிரிகபுத்திரன் காத்திருக்கிறான்.”

“அவனை இங்கு அழைத்து வா.”

“சரி..” எனத் தெரிவித்தவள் அங்கிருந்து விலகிச் சென்று கிரிகபுத்திரனை அழைத்து வந்தாள். இந்திரசேனையைப் பார்த்த கிரிகபுத்திரன் அவளுக்கு முன் மண்டியிட்டு தனது மரியாதையைச் செலுத்தினான். கொண்டு வந்திருந்த மதுக்கோப்பையை இந்திரசேனையிடம் அளித்த சித்திரக்கன்னி அவளுக்கு அருகில் அமர்ந்தாள்.

இந்திரசேனை கிரிகபுத்திரனிடம், “கிரிகபுத்திரா! மனதிற்குள் வஞ்சத்தை வைத்துக் கொண்டு மண்டியிட்டு போலியான மரியாதை செலுத்துபவர்களுக்கு என்ன தண்டனையைக் கொடுக்கலாம்?” என வினவினாள்.

கிரிகபுத்திரன், “அடிமைகள் சிந்திக்கும் திறனை முற்றிலும் இழந்தவர்கள் தேவி. அவர்களுக்கு கட்டளையை நிறைவேற்றும் உரிமை மட்டுமே வழங்கப்பட்டிருக்கிறது” எனப் பதில் அளித்தான்.

“உனக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் கட்டளை என்ன என்பதை நான் அறிவேன் கிரிகபுத்திரா.”

“தங்கள் காதுகளுக்கு நிச்சயம் வந்துவிடும் என்பதை நானும் அறிவேன் தேவி. மௌரிய தேசத்தில் மட்டுமல்ல, பாழியிலும் தங்களுக்குத் தெரியாமல் எதுவும் நடக்காது என்பதை நானும் அறிவேன் தேவி.”

“நீ யாருக்காகப் பணியாற்ற வேண்டும் என்பதை நீதான் முடிவு செய்ய வேண்டும்.”

“ஒரு அடிமை ஒருநாளும் மற்றொரு அடிமைக்கு அடிமையாகப் பணி செய்யமாட்டான் தேவி.”

“நீ யாரைக் குறிப்பிடுகிறாய்?” எனக் குறிப்பிட்டு வினவினாள் சித்திரக்கன்னி.

“இங்குப் பேரரசர் மற்றும் தேவி இந்திரசேனை ஆகிய இருவரைத் தவிர மற்ற அனைவருமே கட்டளைகளை நிறைவேற்றும் அடிமைகள்தான்.”

“நீ யாருக்கு உண்மையாக ஊழியம் செய்ய விரும்புகிறாய்?” என சித்திரக்கன்னி குறுக்கிட்டு வினவ, “நான் மௌரியப் பேரரசில் உயர்ந்த இடத்திற்கு உயர்ந்திருக்கிறேன் என்றால் அதற்கு அதிமுக்கியக் காரணம் தேவி இந்திரசேனையும், பேரமைச்சர் இராதாகுப்தரும்தான். பேரரசரது கட்டளை நேரடியாக என் பணியில் குறுக்கிடாத வரை நான் தேவி இந்திரசேனைக்குக் கடமைப்பட்டவன்.”

அப்பொழுது இந்திரசேனை, “உனக்கு தேவவர்மனால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பணி என்ன?” என வினவினாள்.

“செண்டுகளப் போர் அன்று தங்களையும், தங்களைத் தேடி வரும் மாவீரர் சென்னியையும் கொலை செய்ய வேண்டும் என்பதே எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பணி.”

“நீ என்ன முடிவெடுத்திருக்கிறாய்?”

“அடிமைக்கு முடிவெடுக்கும் உரிமை இல்லை என்பதை நான் தங்களிடம் கூறிக் கொள்கிறேன் தேவி.”

“நீ யாருக்கு உண்மையாக இருக்க விரும்புகிறாய்? இளவரசனுக்கா அல்லது எனக்கா?”

“கிரிகபுத்திரன் எப்பொழுதும் தேவி இந்திரசேனைக்குக் கட்டுப்பட்டவன். தங்களைக் கொலை செய்ய வேண்டும் என்ற கட்டளை எனக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் தங்களைக் காக்க வேண்டும் என்று மனதிற்குள் உறுதி எடுத்திருக்கிறேன் தேவி.”

“இந்த சதிச் செயலை அறிந்தவர்கள் யார் யார்?”

“முதன்மைப் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் அறிவார்கள் தேவி.”

“என்னிடம் ஒருவர் கூட இதைப் பற்றி தெரிவிக்கவில்லையே?”

“அதைப் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது தேவி.”

“உனக்கு நான் ஒரு கட்டளையை விதிக்கப் போகிறேன்”

“கட்டளையிடுங்கள் தேவி..”

“எனது இலக்கு தென்னகத்தை வென்று மௌரியப் பேரரசுடன் இணைக்க வேண்டும் என்பதே. எனது கனவும் அதுதான் என்பதை அறிவாய் நீ.”

“அறிவேன் தேவி. தங்களது இலட்சியத்திற்குப் பிறகுதான் தங்களது காதலும் என்பதைக் கூட அறிவேன் நான்.”

“சதி செய்தவர்கள் யார் யார் என்பதை நீ அறிவாய்.”

“அறிவேன் தேவி.”

“அவர்கள் அனைவரையும் கொன்றுவிடு.”

“அரசர் திசியரும் அதில் ஒருவர்.”

“அவன் மட்டும் இனி உயிருடன் இருந்து என்ன செய்யப் போகிறான்? இறந்து போன தனது மகனை நினைத்துக் குடித்தே காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறான் அந்தக் கிழவன். கட்டளையிடும் தகுதியை அவன் இழந்துவிட்டான் கிரிகபுத்திரா.”

“தங்களது உத்தரவு தேவி!”

“சென்னி வருகை தந்தாலும் அவனுக்கும் இதே நிலைதான் ஏற்பட வேண்டும்.”

“இதைத் தாங்கள் குறிப்பிட வேண்டிய அவசியம் இல்லை தேவி. அவரது தலையைப் பிய்த்துக் கொல்வேன் என்று வெஞ்சினம் உரைத்திருக்கிறேன் நான்.”

“சரி..” எனத் தெரிவித்தவள், “சற்று முன்தான் எனக்கொரு தகவல் வந்து சேர்ந்தது” என்றாள்.

“என்ன தேவி?”

“இன்னும் ஒருபட்ச காலத்தில் நாம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பெரும்படை வந்து சேரப் போகிறது கிரிகபுத்திரா. படை வந்த பிறகு அதற்குத் தலைமை தாங்கப் போகிறவன் நீதான். கருணையே இல்லாமல் நம் படை

தெற்கு நோக்கி முன்னேறப் போகிறது. எதிர்க்கும் மன்னர்கள் அனைவரையும் அழித்துவிட்டு நாம் முன்னேறுவோம்.”

“தாங்கள் என் மீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கைக்கு நான் நிச்சயம் நம்பிக்கைக்குரியவனாக இருப்பேன் தேவி” எனத் தெரிவித்தவன் எழுந்து நின்றான்.

அவனிடம், “கிரிகபுத்திரா, கவனமாக இரு” எனக் கட்டளையிட்டாள் இந்திரசேனை.

“தங்களது உத்தரவு தேவி!” எனத் தெரிவித்தவன் அவளிடமிருந்து விடைபெற்றுச் செல்லலானான்.

இந்திரசேனை சித்திரக்கன்னியிடம், “இவனை நம்பலாமா சித்திரா?” என வினவினாள்.

சிறிது நேரம் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த சித்திரக்கன்னி இந்திரசேனையிடம், “யாரை நம்புவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை தேவி” எனத் தெரிவித்தாள்.

புன்னகைத்த இந்திரசேனை, “அரசியலில் இதெல்லாம் இயல்பானது சித்திரா. இவற்றைக் கடக்க நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அவளது கையைப் பிடித்து பஞ்சணைக்குக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

சித்திரக்கன்னியை பஞ்சணையில் படுக்க வைத்த இந்திரசேனை அவளுக்கு அருகில் படுத்தாள். அவள் மீது ஒரு கையைப் போட்டு அணைத்தபடியே, “சித்திரா! வாழ்க்கையில் முதல் முறையாகக் கவலையை உணர்கிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“ஏன் தேவி கவலை?”

“கடைசி வரை எனக்கு யாருமே உண்மையாக இருக்கமாட்டார்கள் போலிருக்கிறதே?”

சித்திரக்கன்னி அமைதியாகப் படுத்திருந்தாள். பிறகு, “தாங்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் பணி அத்தகையது தேவி. அரசியலில் எவர் மீதும் நம்பிக்கையை வைக்க முடியாது. எனக்கு கிரிபுத்திரன் மீது கூட சந்தேகம் இருக்கிறது” எனப் பதில் அளித்தாள்.

“ம்ம்ம்ம்..”

“நான் ஒரு யோசனை கூறவா தேவி?”

“என்ன?”

“நண்பர்களாக நடித்துக் கொண்டிருக்கும் துரோகிகளைவிடவும் நம்மை நேருக்கு நேர் எதிர்க்கும் நம் எதிரி ஒருபடி உயர்ந்தவன் தேவி.”

“இப்பொழுது என்ன கூற வருகிறாய்?”

“வெற்றிவேல் சென்னி மற்றவர்களைவிடவும் உயர்ந்தவர். அரசியலைவிடவும் தாங்கள் கொண்டிருக்கும் காதலை நம்புங்கள். அவர் தங்களுக்கு எல்லாமுமாக இருப்பார்.”

“சென்னியிடம் நான் வெஞ்சினம் உரைத்திருக்கிறேனே?”

“எந்த வெஞ்சினம் தேவி?”

“சென்னியைப் போரில் வீழ்த்தி எனது புரவித் தேரில் கட்டிக் கொண்டு சென்று என் பஞ்சணையில் கிடத்துவேன் என்று.”

“வீரர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும் பஞ்சணையில் தன் காதலியிடம் தோற்றுத்தான் ஆக வேண்டும் தேவி. இது உலக நியதி. பிடர்த்தலையரது பேரைக் கேட்டாலே வீரர்களில் பலர் நடுநடுங்குகிறார்கள். ஆனால், அவர் அன்று எங்கள் இருவருக்கு முன் எப்படி அமைதியாகக் காணப்பட்டார் தெரியுமா தேவி. தாங்கள் தலைவரை போரிட்தான் தோற்கடிக்க வேண்டுமா என்ன? பஞ்சணை இருக்கிறது தேவி.”

இந்திரசேனை எந்தப் பதிலையும் அளிக்காமல் சித்திரக்கன்னியை மேலும் இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டு ஒரு காலை அவள் மீது போட்டபடி, “பார்க்கலாம் சித்திரா..! எனக்கு எதிராகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் சூழ்ச்சி இந்நேரம் நிச்சயம் சென்னியை அடைந்திருக்கும். அவன் மகிழும் பெண்களில் நானும் ஒருத்தியாக இருந்திருந்தால் அவன் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படமாட்டான். அவன் என் மீது அக்கறை கொண்டால் என்னைக் காக்க வருவான். பார்க்கலாம், அவன் என் மீது எப்படிப்பட்ட காதலைக் கொண்டிருக்கிறான் என்று?” எனத் தெரிவித்தாள்.

“அவர் நிச்சயம் தங்களுக்காக வருவார் தேவி.”

“பார்க்கலாம்?” எனத் தெரிவித்த இந்திரசேனை, “உனக்குப் பிடர்த்தலையனை எண்ணிக் கவலை இல்லையா?” என வினவினாள்.

“நான் எதற்காகத் தேவி கவலைப்பட வேண்டும்?”

“கிரிகபுத்திரன் பிடர்த்தலையன் இறந்திருப்பான் என்று உறுதியாகத் தெரிவிக்கிறானே.”

“கிரிகபுத்திரனால் அவரை எதுவும் செய்திருக்க முடியாது தேவி. எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. எனக்கு ஏதாவது ஆபத்து என்றால் அவர் நிச்சயம் என்னைத் தேடி வருவார்.”

இந்திரசேனை புன்னகைத்தாள்.

“தாங்கள் கடைசியாக சென்னியை எப்பொழுது தேவி சந்தித்தீர்கள், கரும்பெண்ணை நதிக்கரைப் போர் முடிந்த பிறகுதானே?”

“இல்லை.”

“பிறகு !?” என ஆச்சரியத்தில் வினவினாள் சித்திரக்கன்னி.

“பாழிக்கு வந்து கொண்டிருந்த போது ஒருமுறை சென்னி என்னைச் சந்தித்தான்.”

“தேவி..!”

“என்ன சித்திரா?”

“அப்போது நானும் தங்களுடன்தானே வந்தேன்.”

“ஆமாம்.”

“பிறகு எப்படி நான் அறியாமல் அவர் தங்களைச் சந்தித்தார்?”

“பாழிக்கு முன் நாம் இரவில் ஓய்வெடுத்த மாளிகையில் மாறுவேடத்தில் அவன் என்னைச் சந்தித்தான். அப்பொழுது, நானே அவனது வருகையை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.”

சித்திரக்கன்னி அமைதியாகப் படுத்திருந்தாள்.

“வாழ்க்கையில் நான் சென்னியைச் சந்தித்திருக்கவே கூடாது சித்திரா.”

“காதலர்கள் காதல் வயப்பட்ட பிறகு கூறும் வார்த்தைகள் இது தேவி.”

“..”

“நாம் யாரைச் சந்திக்க வேண்டும், சந்திக்கக் கூடாது என்பது நம் கையிலா தேவி இருக்கிறது.”

“ஆமாம்..” எனத் தெரிவித்தாள் இந்திரசேனை.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “தேவி, தங்களிடம் ஒரு முக்கியமான செய்தியைப் பற்றிக் கூற வேண்டும்” என்றாள்.

“என்ன?”

இந்திரசேனையின் கையை எடுத்துத் தனது அடிவயிற்றில் வைத்துக் கொண்ட சித்திரக்கன்னி, “எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை தேவி. அவரைப் பற்றி எந்த செய்தியும் கிடைக்கவில்லை. இந்த வேளையில் நான் வேறு சூல் கொண்டிருக்கிறேன்” எனக் கலக்கத்துடன் தெரிவித்தாள் அவள்.

படுத்திருந்த இந்திரசேனை எழுந்து அமர்ந்தாள்.

எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கைத் தூண்டி வெளிச்சத்தில் சித்திரக்கன்னியின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே, “என்னடி கூறுகிறாய்?” என வியப்பில் வினவினாள்.

“ஆமாம் தேவி! சில தினங்களே ஆன சூல் என்னுள் வளரத் தொடங்கிவிட்டது. என் தந்தையின் குல எதிரி என் வயிற்றில் வளரத் தொடங்கிவிட்டான் தேவி.”

“எவ்வளவு மகிழ்ச்சியான செய்தி இது!”

“ஆனால், மகிழ்வதா அல்லது வருத்தமடைவதா என்று தெரியாத சூழலில் நான் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் தேவி. தகவலைக் கூற அவர் அருகில் இல்லை.”

“இதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டால் பிடர்த்தலையன் நிச்சயம் மகிழ்வான். உனக்கு நான் துணைக்கு இருக்கிறேன் சித்திரா. கவலைப்படாதே.”

“ம்ம்ம்” எனக் கூறிய சித்திரக்கன்னி மகிழ்ச்சியுடன் புன்னகைத்தாள். இந்திரசேனையைக் கட்டிப்பிடித்து மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் முத்தமிட்டாள்.

“தேவி..!”

“என்ன சித்திரா?”

“ஒன்றுமில்லை” எனத் தெரிவித்தவள் அவளை இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாள்.

தோழிகள் இருவரும் மழை பொழியத் தொடங்கியிருந்த அந்த இரவில் உறங்கத் தொடங்கினார்கள்.

இந்திரசேனையைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு படுத்திருந்த சித்திரக்கன்னிக்கு தனது காதலன் இரும்பிடர்த்தலையனைப் பற்றிய கனவுகள் வரத் தொடங்கியிருந்தது.

அதேவேளை, இந்திரசேனை தனது அடியயிற்றைத் தடவிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால், அதைக் கவனிக்கும் மனநிலையில் சித்திரக்கன்னி இல்லை. அவள் வேறொரு உலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

&&&

“நான் உடனே இங்கிருந்து செல்ல வேண்டும் நித்திலவல்லி” என்ற குரலைக் கேட்டதும் கிழங்கைச் சுட்டுக் கொண்டிருந்த நித்திலவல்லி திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அத்தனை நாட்களாக மயக்கத்தில் கிடந்த இரும்பிடர்த்தலையன் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்து அமர்ந்திருந்தான். வெளியே ஓயாமல் மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. எரிந்து கொண்டிருந்த சிறு விளக்கைத் தவிர மற்ற அனைத்து இடங்களிலும் இருள் மட்டுமே நிறைந்திருந்தது.

நித்திலவல்லியின் முகத்தைப் பார்த்த இரும்பிடர்த்தலையன் வியப்புடன், “வடக்கேதானே செல்வதாகச் சென்றாய். எப்பொழுது நீ இங்கு வந்து சேர்ந்தாய்?” என வினவினான்.

“என் தமிழ் மண்ணை ஆபத்து சூழ்ந்திருக்கையில் என்னால் அங்கு இருக்க முடியவில்லை. உடனே கிளம்பி வந்துவிட்டேன்.”

“சில தினங்களுக்கு முன் கண் விழிக்கையில் உனது முகத்தைப் பார்த்தேன். கனவு என்று நினைத்துவிட்டேன் நான்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தான்.

நித்திலவல்லியும் புன்னகைத்தாள்.

“நீ போட்டிருந்த அகவுநர் கன்னி எனும் கோலம் என்ன ஆனது?” என வினவினான்.

“எந்த வேடம் எனக்குத் தேவையோ அதை நான் விருப்பத்துடன் அணிந்து கொள்கிறேன். இனி அதற்கு அவசியம் இல்லை இளவரசே.”

அப்பொழுதுதான் மழையில் நனைந்து போய் ஈரத்துடன் அமர்ந்து அடுப்பை எரித்துக் கொண்டிருந்தவளை நோக்கிய பிடர்த்தலையன் கட்டிலில் கிடந்த துணி ஒன்றை எடுத்து அவளிடம் வீசி, “உனக்கும் எனக்கும் என்ன கணக்கு என்று தெரியவில்லை. இரண்டு முறையாக எனது உயிரை நீ காத்திருக்கிறாய்” என்றான் பிடர்த்தலையன்.

“இது எனது கடமை இளவரசே! அதற்கு நான் பெருமைப்படுகிறேன். தாங்கள் சற்று கவனமாக இருப்பது நல்லது” எனக் கூறியபடியே அவள் தனது உடலைத் துடைத்துக் கொண்டு துணி மாற்றிக் கொண்டாள்.

“முவேந்தர் படையின் தலைவருக்கு தகவல் அனுப்பி வைத்துவிட்டாயா?”

“அனுப்பிவிட்டேன் அழுந்தார் இளவரசே. தலைவர் இங்குதான் இருக்கிறார்.”

“துளு நாட்டிலா?” என உற்சாகத்துடன் வினவினான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“ஆமாம்.”

“அவரை நான் உடனே சந்திக்க வேண்டும்.”

“அவசரப்படாதீர்கள். தங்களது உடல் இன்னும் குணமாகவில்லை. இன்னும் சில தினங்கள் ஒத்துழைப்பு கொடுங்கள். உடலில் ஊடுருவியிருக்கும் நஞ்சு முழுவதையும் வெளியேற்றிவிடுகிறேன்.”

“ம்ம்ம்..” எனத் தெரிவித்த இரும்பிடர்த்தலையன், “அன்னி மிஞ்லி எப்படி இருக்கிறாள்?” என வினவினான்.

“கவலைப்படாதீர்கள். தங்களது காதலியை நம் தலைவர் காப்பாற்றிவிட்டார். தங்களது காதலியார் தற்பொழுது அழுந்தார் அரண்மனையில் பாதுகாப்பாக இருக்கிறார்கள்.”

“சித்திரக்கன்னி?”

“அவள் பாழிக்குள் இந்திரசேனையுடன் தங்கியிருக்கிறாள்.”

“ம்ம்ம்.. அப்படியெனில் அவள் பாதுகாப்புடன்தான் இருப்பாள்” எனத் தெரிவித்தான் அவன்.

நித்திலவல்லி சுடவைத்திருந்த மருந்தைக் கொண்டு வந்தாள்.

அதற்கு முன் வேக வைத்த கிழங்கை அவனிடம் கொடுத்தாள் அவள். இரும்பிடர்த்தலையன் அதை உண்டான்.

இரும்பிடர்த்தலையனுக்கு அருகில் அமர்ந்தவள் “கட்டிலில் படுங்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவன் படுத்தான்.

அவன் படுத்ததும், அவனது தலையை எடுத்துத் தனது மடியில் கிடத்திக் கொண்டவள் நஞ்சைவிடவும் கசப்பான மருந்தை அவனுக்குப் புகட்டினாள். அவன் கசப்பு மிகுதியில் துப்புவதற்கு முயற்சித்தான். அவனது தலையைத் தனது மடியில் இறுக்கமாக அழுத்திக் கொண்டவள் முக்கையும் பிடித்துக் கொண்டாள்.

ஒரு துளியைக் கூட வீணாக்காமல் அனைத்தையும் பருகினான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

பிறகு காயம்பட்ட இடத்தில் மருந்து வைத்துக் கட்டிக் கொண்டிருந்த போது, “நித்திலா.. எனக்கு உறக்கம் வருகிறது” எனத் தெரிவித்தான் அவன்.

அவனது தலையை ஆதரவுடன் வருடிவிட்டு, “உறங்குங்கள் இளவரசே!” எனத் தெரிவித்தாள்.

“மாலையில் கண்விழித்தேன் நான். உன்னைக் காணவில்லை. என்னைவிட்டு எங்கே சென்றாய்?”

“ஒரு முக்கியமான பணிக்காக கரை வரை சென்றிருந்தேன் நான்.”

“கரைக்கா?”

“ஆம்.”

“இப்பொழுது நாம் எங்கே இருக்கிறோம்?”

“எரித்திரையன் கடலில் காணப்படும் நாற்றுக்கணக்கான தீவுக் கூட்டங்களில் பாதுகாப்பான சிறு தீவில் பத்திரமாக இருக்கிறோம் நாம்.”

“தீவிலா..!” என அவன் அதிர்ச்சியில் குரல் எழுப்பினான். உறக்கம் அவனை முற்றிலும் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

அவனது நெற்றியில் முத்தமிட்ட நித்திலவல்லி வெளியே பார்த்தாள். அவளது பார்வை முழுவதையும் சூழ்ந்திருந்த இருளில் மழை விழும் சத்தம் அவளுக்குக் கேட்டது.

உள்ளே சென்றிருந்த மருந்தின் பயனால் இரும்பிடர்த்தலையனின் உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது. நித்திலவல்லி அந்தச் சிறு குடிலின் கதவை மூடினாள்.

பிறகு, குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த பிடர்த்தலையனின் உடலைக் கதகதப்பாக வைத்துக் கொள்ள அவன் படுத்திருந்த அதே கட்டிலில் அவனுக்கு அருகில் படுத்துக் கொண்டவள் அவனை இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாள்.

பிடர்த்தலையன் தனது காதலிகள் இருவர் சூழ கனவு கண்டு கொண்டிருந்தான். குளிர்ந்து கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையனின் உடலைக் கதகதப்புடன் வைத்துக் கொள்ள நித்திலவல்லி அவனுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தாள்.

13 வேங்கையனின் கட்டளை

ஏழில்மலைக்கு வடகிழக்கே, ஒரு சாமப் புரவிப் பயணத் தொலைவிற்கும் அப்பால் காணப்பட்ட அடர்த்தியான வனத்திற்குள் மறைந்திருந்தது அன்னி மிஞிலியனின் தலைமையிலான துளு நாட்டுப் படை. பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்கள் வனத்தையே வாழ்விடமாகக் கொண்டு வனத்திற்குள் தஞ்சமடைந்து தக்க சமயத்திற்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

வீரர்கள் சிலர், வனத்தில் வேட்டையாடப்பட்ட விலங்குகளைத் தூக்கி வந்து தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டு தீயில் வேகவைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வனத்தில் மரங்களிலிருந்து பறித்து வரப்பட்ட பழங்கள் மற்றும் காய்கறிகள் அனைத்தும் ஆங்காங்கே குவிக்கப்பட்டு வீரர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

பொழுது விடிந்த முதல் சாமப் பொழுதாகையால் வீரர்கள் அனைவரும் பயிற்சி மேற்கொண்டிருந்தார்கள். வீரர்களில் பலர் இடையில் ஒற்றைக் கௌபீனம் ஒன்றை மட்டும் தரித்துக் கொண்டு நன்னன் வேண்மானின் பெயருக்காகவும், அவனது வீரத்திற்கு இழைக்கப்பட்ட துரோகத்திற்காகவும் பழி வேண்டும் என்ற ஒற்றைக் குறிக்கோளுடன் கடுமையாகப் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வாள்களும், வேல்களும் ஒன்றோடொன்று மோதும் சத்தம் எழுந்து அந்த இடத்தில் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது. வீரர்கள் ஆவேசமாக

மோதிக் கொண்டிருந்தார்கள். பலவித போர் வியூகங்களில் நின்று தற்காப்புப் போரை முன்னெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாசறையைச் சுற்றிலும் எண்திசைகளிலும் துளு நாட்டு வீரர்கள் கவனமாகக் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அன்னி மிஞிலியன் துளு நாட்டுக் கொங்கண வீரர்களை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். தன் பாசறையில் தங்கியிருந்த ஒவ்வொரு வீரனின் பெயரையும் குறிப்பிட்டு நலம் விசாரித்து அவர்களின் திறமையைப் புகழ்ந்து மேலும் மேலும் அவர்களுக்கு உத்வேகம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது பாசறையில் இளைஞன் ஒருவன் வாளினைப் பிடிக்க முடியாமல் தடுமாறியபடி கடுமையாகப் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் பயிற்சி செய்வதைப் பார்த்த அன்னி மிஞிலியன் அவனிடம் சென்று, “வெற்றி.. என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?” என வினவியபடியே அவன் கையில் பிடித்திருந்த வாளினை வாங்கிக் கொண்டு அவனது உள்ளங்கையைப் பார்த்தான்.

அவனது உள்ளங்கையில் ஆங்காங்கே சில இடங்களில் கொப்பளித்து கொப்புளங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. சில இடங்களில் தோல் பிய்ந்து நீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்த அன்னி மிஞிலியன், “மருத்துவரை உடனே இங்கு அழைத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவன் கட்டளையிட்ட அடுத்தகணம் மருத்துவன் ஓடி வந்தான். வெற்றியிடம் அன்னி மிஞிலியன், “இப்பொழுதுதான் முதல் முறையாக போர்ப்பயிற்சி செய்கிறாயா?” என வினவினான்.

“சிறு வயதில் செய்திருக்கிறேன் தலைவரே! இடையில் சில காலம் பயிற்சியை நிறுத்திவிட்டேன். அதனால் எனது உடல் பலவீனமாகிவிட்டது. இன்னும் சில நாள்களில் சரியாகிவிடும்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தான் அவன்.

கையில் வைத்திருந்த வெற்றியின் வாளினால் அவனது பின்பக்கமாக நான்கு சாத்து சாத்திய அன்னி மிஞிலியன், “பொய் கூறாதே.. பயிற்சி பெற்ற வீரன் எவனும் தனது பயிற்சியை நிறுத்தி உடலைப் பலவீனமாக்கமாட்டான்” எனச் சத்தம் எழுப்பினான்.

அதேவேளை மருத்துவன் அவனது கரத்திற்கு மருந்திடத் தொடங்கினான்.

வெற்றி தன் கையை இழுத்துக் கொண்டு, “மருந்திட வேண்டாம் தலைவரே. மருந்திட்டால் என்னால் பயிற்சியைத் தொடர்ந்து செய்ய இயலாது. இப்படியே நான் பயிற்சியைத் தொடர்ந்தால் காயம் தானாக மரத்துப் போய்விடும்” எனத் தெரிவித்து கையைப் பின்புறமாகக் கட்டிக் கொண்டான்.

தனது துணைப் படைத்தலைவனை அழைத்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

ஓடிவந்தவனிடம், “இளம் வீரர்கள் யார் யார் இருக்கிறார்கள்? அவர்களில் மனைவி உள்ளவர்கள் யார் யார்? தந்தைக்கு ஒரே மகன் யார் யார்? குழந்தை உடையவர்கள் யார் யார்? குழந்தைகள் இல்லாதவர்கள் யார் யார்? தகப்பனுக்கு ஒரே பிள்ளை யார் யார்? என்ற கணக்கை இன்று மாலைக்குள் எடுத்து வை” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு தலைவரே!” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான் துணைப் படைத்தலைவன்.

வெற்றியிடம், “உன்னைக் கண்டால் பயிற்சி பெற்றவனைப் போன்றும் தெரியவில்லை. திருமணமாகி துணைவி இருப்பதைப் போன்றும் எனக்குத் தோன்றவில்லை. பிறகு எதற்காக இந்த வனத்தில் மழையில் கிடந்து எங்களைப் போன்று துயரப்படுகிறாய்?” என வினவினான்.

“போதிய பயிற்சி பெறவில்லை தலைவரே. கற்றுக் கொள்வேன் என்ற நம்பிக்கையும் எனக்கு இருக்கிறது. ஆனால்..”

“என்ன ஆனால்?”

“தலைவரே, தங்களது யுகத்தில் ஓர் தவறு.”

“என்ன?”

“எனக்குத் திருமணமாகவில்லை. ஆனால், எனக்குக் காதலி இருக்கிறாள்.”

சிரித்தான் அன்னி மிஞிலியன். பிறகு, “உன் தொழில் என்ன?” என வினவினான்.

“இனி போர்த்தொழில் செய்வதே என் பணி.”

“செய்து கொண்டிருந்த பணி என்ன என்று வினவினேன் நான்.”

“புலவன்.”

“வார்த்தைகளுக்கு உருவம் கொடுக்கும் சிற்பியோ?”

“ஆம் தலைவரே!”

“எதற்காக இங்கு வந்து போர்க்களத்தில் சிரமப்படுகிறாய். உன் காதலியுடன் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ வேண்டியதுதானே.”

“என் காதலிதான் வாள் சுழற்றுவதைப் போர்க்களத்தில் கற்றுக் கொண்டாலும் பரவாயில்லை. இறந்த நம் மன்னர் நன்னன் வேண்மானுக்காக நீ சண்டையிட்டே ஆக வேண்டும் எனக்கூறி என் கையில் அவளது தந்தையின் வாளினைத் திணித்து அனுப்பி வைத்துவிட்டாள்.”

“வீரப் பெண்ணாக இருக்கிறாளே அவள்! அவளது பெயர் என்ன?”

“பவானி.”

“சரி..” எனத் தெரிவித்தவன், “உன் கவிதைகளை என்ன பெயரில் எழுதுகிறாய் நீ.”

“எனக்கு எங்கள் ஊரில் பெயர் மாமூளையன். கற்பனைக்கும் அப்பால் சிந்திக்கிறேன் என்று எனது தாத்தா இந்தப் பெயரை எனக்குச் சூட்டினார். அந்தப் பெயர் சுருங்கி இப்பொழுது, ‘மாமூலன்’ என்றாகிவிட்டது.”

“கையில் எழுத்தாணியை எடுத்தால் உன் பெயர் மாமூலன். வாளினை எடுத்தால் உன் பெயர் வெற்றி.”

இந்த முறை வெற்றி புன்னகைத்தான்.

“ஒரு கவிதை சொல்.”

“அகத்தைப் பற்றியா அல்லது புறத்தைப் பற்றியா?”

“எதுவானாலும் பரவாயில்லை.”

“அழியா விழவின் அஞ்சுவரும் முதார்ப்

பழியிலர் ஆயினும் பலர்புறம் கூறும்

அம்பல் ஒழுக்கமும் ஆகிய; வெஞ்சொல்

செரியம் பெண்டிர் எள்ளினும் எள்ளுக....” என்று தொடங்கி பாடல் முழுவதையும் பாடி முடித்தான் வெற்றி.

வெற்றி பாடிய பாலைத் திணைப் பாடலைக் கேட்டதும் மகிழ்ந்த அன்னி மிஞிலியன் அவனது தோளில் தட்டிக் கொடுத்தான்.

வெற்றியை நோக்கி, “தமிழகத்தில், எழுதுகோல் ஏந்தும் புலவர்கள் தங்களது கையில் வாளினை ஏந்தும் நிலை வந்துவிட்டதை எண்ணி படைத்தலைவன் எனும் முறையில் நான் வருந்துகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“தமிழகத்தைக் காக்க வீரர்கள் மட்டுமல்லாமல் அனைத்து குடிமக்களும் கையில் வாளையும், வேலையும் ஏந்தி முன் நிற்கிறார்கள். அதில் புலவர்களுக்கு மட்டும் விலக்கு தேவையில்லை படைத்தலைவரே.”

அன்னி மிஞிலியன், அருகில் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்த மற்றொரு துணைப்படைத்தலைவனை அழைத்தான்.

அவனிடம் வெற்றியைச் சுட்டிக்காட்டி, “இவன் என் தம்பி வெற்றி. இன்று முதல் இவன் உனது மாணவன். இவனுக்கு போர்க் கலையைக் கற்றுக்கொடுப்பது உனது கடமை. நீ கணிகையின் வீட்டிற்குச் சென்றாலும் உடன் அழைத்துச் செல்ல வேண்டியது உன் பொறுப்பு. விரைவில் இவன் மிகப்பெரிய வீரனாக மாற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

துணைப் படைத்தலைவன் வெற்றியைப் பார்த்தான். பிறகு அன்னி மிஞிலியனை நோக்கி, “சரி நண்பா..! இவனை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு வெற்றியின் தோளின் மீது கைபோட்டு அழைத்துச் சென்றான்.

அப்போது கொம்புச் சத்தம் நெடுந்தொலைவிலிருந்து எழுந்தது. கொம்புச் சத்தம் எழுந்ததும் வீரர்கள் அனைவரும் எச்சரிக்கையடைந்தார்கள்.

கொம்புச் சத்தம் நின்ற அடுத்தகணம் அவர்களை நோக்கி அதிவேகமாக வந்த புரவி வீரன் ஒருவன் அன்னி மிஞிலியனிடம், “புரவி வீரர்கள் இருவர் வந்திருக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“யார் அவர்கள்?”

“தெரியவில்லை தலைவரே. இதற்கு முன் பார்த்ததில்லை.”

“பிறகு எப்படி அவர்கள் நமது இருப்பிடத்தை அறிந்து கொண்டார்கள்.?”

“எனக்கும் குழப்பமாக இருக்கிறது தலைவரே. நம்மவர்களைப் போன்று தெரிந்தார்கள் அவர்கள். ஆதலால்தான் அவர்களை நம் வீரர்களின் கணை முனையின் பார்வையில் நிற்க வைத்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன். இல்லையென்றால் பார்த்த உடனே கொன்று போட்டிருப்போம்.”

“ஆயுதம் தரித்திருந்தார்களா?”

“ஆமாம். ஆனால், அவை உறைக்குள் கிடந்தன. கையில் ஆயுதமில்லாமல் வந்தார்கள் அவர்கள்.”

“யார் என்று விசாரணை செய்தாயா?”

“கேள்வி எழுப்பினேன்.”

“என்ன கூறினார்கள் அவர்கள்?”

“தங்களது பெயரைக் கூறினார்கள் அவர்கள். ஆதலால் தங்களிடம் ஒரு வார்த்தை கூறிவிட்டு செல்லலாமே என்று வந்திருக்கிறேன்.”

“சரி.. வா..” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அன்னி மிஞிலியன் தன் புரவியின் மீது ஏறிக் கொண்டு முன்னே செல்லலானான். அவனைப் பின்தொடர்ந்தான் காவல் வீரன்.

இரவு முழுவதும் மழை பெய்திருந்தாலும், காலையில் மழை பெய்ததற்கான அடையாளமே இல்லாத அளவிற்கு மாறிப் போயிருந்த அந்த அடர்ந்த வனத்தின் வழியே ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலே புரவியில் சென்றார்கள்.

அவர்களின் பாசறை அமைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திலிருந்து ஒரு நாழிகைப் பொழுது பயணக் காலத் தொலைவில் காவல் வீரர்கள் ஆங்காங்கே மரங்களில் தங்கி காவல் செய்து கொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்தார்கள் இருவரும். காவல் வீரர்கள் விற்களின் நாண்களில் கணையைச் செலுத்தி குறிபார்த்தபடி நின்று கொண்டிருக்க அசையாமல் புரவி மீது இருவர் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அப்பொழுது அன்னி மிஞிலியன் அவர்களை நோக்கி வருவதைப் பார்த்ததும் புரவியில் அமர்ந்திருந்தவர்களில் ஒருவர், “மிஞிலியா.. உன் வீரர்களுக்கு நன்கு பயிற்சி அளித்திருக்கிறாய்” என உரத்தக் குரலில் தெரிவித்தபடி புரவியிலிருந்து கீழே குதித்தார். அவரைத் தொடர்ந்து மற்றொருவனும் கீழே குதித்தான்.

அவரது குரலை அடையாளம் கண்டு கொண்ட அன்னி மிஞிலியனும் புரவியிலிருந்து குதித்தான்.

அன்னி மிஞ்லியன் புரவியிலிருந்து கீழே குதித்ததைப் பார்த்ததுமே துளு நாட்டு வீரர்கள் விற்களைக் கீழிறக்கினார்கள். புரவியில் வந்தவர்களில் ஒருவர் சென்னியின் வெண்ணிறப் புரவிப் படையின் வீரர்களுள் ஒருவர். அனுபவம் மிக்க முதிர்ந்த வீரர்.

அம்முதிர்ந்த வீரர் அன்னி மிஞ்லியனிடம் தனக்கு அருகில் நின்ற மற்றொரு இளம் வீரனை நோக்கி, “இவன் யார் என்று அறிவாயா?” என வினவினார்.

தனக்கு முன் புரவியின் கடிவாளத்தைத் தன் கையில் பிடித்தபடி மரியாதை செலுத்திய இளம் வீரனைப் பார்த்தபடியே அன்னி மிஞ்லியன், “இல்லையே அண்ணா! யார் இவன்?” எனப் பதிலுக்கு வினவினான்.

“இவன் பெயர் செங்கோடன்.”

செங்கோடனிடம், “வாழ்க செங்கோடரே!” என வாழ்த்தினான் அன்னி மிஞ்லியன்.

செங்கோடனும் பதிலுக்கு வாழ்த்தினான்.

உடனே அன்னி மிஞ்லியன், “கரும்பெண்ணை நதிக்கரையைக் கடந்து வந்த மோரிய இளவரசன் செல்யுகசை போரிட்டுக் கொன்று தலைகீழாக எரிஒளி எச்சரிக்கை வீரனின் மீது தொங்கவிட்டானே, செங்கோடன். அவனா இவன்?” என வினவினான்.

“அவன்தான் இவன்.”

தனக்கு முன் அமைதியாக குழந்தை முகத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த செங்கோடனைக் கண்ட அன்னி மிஞ்லியன் பெருமிதத்துடன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு, “தங்களைத் தற்பொழுதுதான் சந்திக்கு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது” எனக் கூறியபடியே ஓடிச் சென்று அவனைத் தழுவிக் கொண்டான்.

செங்கோடனும், “மாவீரனான தங்களையும் சந்தித்ததில் எனக்கு மகிழ்ச்சி படைத்தலைவரே!” எனத் தனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தான்.

“புரவியில் ஏறுங்கள் பாசறைக்குச் சென்று மீதிக் கதையைப் பேசுவோம்” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிஞ்லியன் புரவியின் மீது தாவினான்.

மற்ற இருவரும் தங்கள் புரவிகளின் மீது ஏறிக் கொள்ள பாசறையை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

பாசறையை அடைந்ததும் தன் வீரர்களை அழைத்துப் புரவியில் அமர்ந்திருந்தபடியே, “கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து வந்த மோரிய இளவரசன் செல்யுகசைத் தோற்கடித்து எரிஒளி வீரனின் கழுத்தில் தொங்கவிட்டானே ஒரு இளம் வீரன். அவனை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தப் போகிறேன்” என உரக்கத் தெரிவித்தான்.

துளு வீரர்கள் அனைவரும் வியப்படைந்து தங்களுக்குள் ஒருவருக்கு ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“ஆமாம்.. அந்த மாவீரன் தற்பொழுது நம்முடன்தான் இருக்கின்றான். செங்கோடரே! புரவியை முன்னே செலுத்துங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் அன்னி மிஞிலியன்.

செங்கோடன் புரவியைத் தட்டிவிட்டான். புரவி சற்று முன்னே சென்று அன்னி மிஞிலியனுக்கு அருகில் நின்றது.

துளு நாட்டு வீரர்கள் அனைவரும் தங்களது கையில் இருந்த ஆயுதத்தை உயர்த்தி செங்கோடனுக்கு மரியாதை செலுத்தினார்கள். வனத்திற்குள் மறைந்திருந்ததால் ஒருவர் கூட ஆரவார முழக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. வீரர்களின் மரியாதையைக் கண்டு மகிழ்ந்த செங்கோடன் புரவியில் அமர்ந்திருந்தபடியே தனது வாளினை இடையுறையிலிருந்து உருவி வாளை நோக்கி உயர்த்தினான்.

சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த வெற்றியை அழைத்த அன்னி மிஞிலியன், “முயற்சி இருந்தால் போதும் எந்த உயரத்தை வேண்டுமானாலும் அடையலாம் என்பதற்கு செங்கோடன் ஒரு எடுத்துக்காட்டு. நம்பிக்கையை மட்டும் என்றும் தளரவிட்டுவிடாதே” எனத் தெரிவித்து அவனை உற்சாகமூட்டி அனுப்பி வைத்தவன் இருவரையும் தன் பாசறைக்கு அழைத்துச் சென்றான். அப்பொழுதுதான் தென்னை மரத்திலிருந்து இறக்கப்பட்ட கள்ளைக் கொண்டு வந்து இருவருக்கும் அளித்து உபசரித்தான்.

அத்துடன் தொட்டுக் கொள்ள காட்டுப் பன்றியின் சுட்ட இறைச்சியையும் பரிமாறினான்.

இருவரும் காலை உணவை முடித்ததும் அன்னி மிஞிலியன் முதிர்ந்த வீரனிடம், “அண்ணா! தாங்கள் எப்பொழுது மொழிபெயர் தேயத்திலிருந்து இங்கே வருகை தந்தீர்கள்?” என வினவினான்.

அன்னி மிஞிலியன் வினவிய செய்தியைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்த செங்கோடன், “மோரியர்களைவிடவும் துளு நாட்டு ஒற்றர்படையின் செயல் மோசமாக இருக்கிறது” என வெளிப்படையாகவே தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான்.

இளம் வீரனான செங்கோடனின் தோளில் கைபோட்ட அன்னி மிஞிலியன், “ஆமாம், தற்பொழுது நிலைமை சற்று மோசமாகத்தான் இருக்கிறது. வனத்திற்குள் ஒளிந்து வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பதால் ஓயாமல் இருப்பிடத்தை மாற்றிக் கொண்டே இருக்கிறோம். எங்களைச் சூழ்ந்திருக்கும் மோரியர்களின் காவலையும் மீறி யாராவது வந்து தகவல் கூறினால்தான் உண்டு” எனத் தெரிவித்தவன் முதிர்ந்த வீரரை நோக்கி, “என்ன செய்தி அண்ணா?” என வினவினான்.

“இளவரசர் வந்திருக்கிறார்.”

‘இளவரசர்’ எனும் பெயரைக் கேட்டதும் எழுந்து நின்றான் அன்னி மிஞிலியன்.

தனக்கு முன் மதுவை அருந்திக் கொண்டு நின்ற முதிர்ந்த வீரரை நோக்கி, “இளவரசர் வந்திருக்கிறாரா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான்.

“ஆமாம்.”

“மொழிபெயர் தேயத்தின் தலைவரா வந்திருக்கிறார்?” என மீண்டும் அதிர்ச்சியில் வினவினான் அவன்.

“ஆமாமடா.. மொழிபெயர் தேயத்தில் நிலை கொண்டிருக்கும் முவேந்தர் படையின் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னிதான் வருகை தந்திருக்கிறார்..” எனத் தெரிவித்தார் அவர்.

‘வெற்றிவேல் சென்னி’ என்ற பெயரைக் கேட்டதுமே அன்னி மிஞிலியன் உணர்ச்சி மேலிட அவனது உடலில் இருந்த மயிர்க்கால்கள் அனைத்தும் சிலிர்த்து நின்றன. அதே சிலிர்ப்புடன், “அவர் இப்பொழுது எத்திசையில் இருக்கிறார்?” என வினவினான் அன்னி மிஞிலியன்.

“குட திசையில்.”

உடனே இடையில் கட்டியிருந்த வாளினை உருவிய அன்னி மிஞிலியன் மேற்குத் திசையை நோக்கி மண்டியிட்டு வாளினைத் தரையில் ஊன்றி மரியாதை செலுத்தினான். முதிய வீரரும், செங்கோடனும் எழுந்து நின்று அவனுடன் மண்டியிட்டார்கள்.

எழுந்து நின்ற அன்னி மிஞிலியன், “மொழிபெயர் தேயப் போர் முடிந்த பிறகு தலைவரை நான் இதுவரை சந்திக்கவில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம் அறிவேன் நான்.”

“அவரை நான் சந்திக்கக் காத்திருக்கிறேன்.”

“அவரும் உன்னைச் சந்திப்பதற்காகத்தான் காத்திருக்கிறார்.”

“எனக்காகவா?”

“ஆமாம்.”

அன்னி மிஞிலியன் உணர்ச்சி வசப்படலானான்.

“அவர் உன்னை அழைத்து வரச் சொல்லிக் கட்டளை பிறப்பித்திருக்கிறார்.”

“உடனே புறப்பட்டுவிடுகிறேன்” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிஞிலியன் அப்பொழுதே புறப்படலானான்.

தனது துணைப் படைத்தலைவர்களை அழைத்து உரிய கட்டளைகளை வழங்கி பொறுப்புகளை ஒப்படைத்த அன்னி மிஞிலியன் அங்கிருந்து இருவருடன் கிளம்ப ஆயத்தமானான். கிளம்புவதற்கு முன் தனது படை வீரர்களை நோக்கி, “மொழிபெயர் தேயத்தின் மூவேந்தர் படைத்தலைவர் வென்வேல் சென்னி துளு நாட்டிற்கு வருகை தந்திருக்கிறார். அவர் இங்கு வருகை தந்தாலும் வரலாம். எச்சரிக்கையுடன் இருங்கள்” என எச்சரிக்கைவிடுத்தான்.

அங்கு நின்று கொண்டிருந்த வயதான முதுகு கூன் விழுந்த முதிர்ந்த வீரர் ஒருவர், “சென்னி வந்திருக்கிறானா?” என வினவினார். அம்முதியவர் இளம் வீரர்களுக்கு மூலிகைச் செடிகள், சூழ்நிலை, காற்றின் திசை ஆகியவற்றைக் கற்றுக் கொடுப்பதற்காக அங்கு வீரர்களுடன் தங்கியிருப்பவர்.

“ஆமாம் பெரியவரே!”

“அவன் தற்பொழுது எங்கிருக்கிறான்?”

“கோழியூர் இளவரசர் குட திசையில் தங்கியிருக்கிறார்.”

“ஆயிரம் பேர் சுற்றி நின்று தாக்கினாலும் வீழ்த்த முடியாத வீரனே.. நெறி தவறாத மன்னன் நன்னனை வீழ்த்திவிட்டு தென்னாட்டிற்கு வந்திருக்கும் அபாயத்தை விரட்டி அபயமளிக்கப் போகும் மாவீரனே.. குறையாத மோகமும், விலகாத வீரமும் உன்னிடம் முப்பொழுதும் நிறைந்திருக்கட்டும்” எனக் கூறியபடியே தரையில் ஊன்றியிருந்த கோலின் உதவியுடன் மண்டியிட்டார் அவர்.

அம்முதியவர் மண்டியிட்டபடியே, “அடேய்! என் மகள் வயிற்றில் பிறந்த பேரனே.. எமன் என்னைக் கொண்டு போவதற்கு முன் உன்னை உச்சி முகர்ந்து வாழ்த்த வேண்டும் என்று இந்தத் தாத்தா விருப்பப்படுகிறேன். உன்னைத் தேடி வரமுடியாத நிலையில் முதுமைச் சிறையில் அகப்பட்டுக் கிடக்கிறேன் நான். தாத்தாவைத் தேடி வந்துவிட்டா..” என்று பல் முழுவதும் விழுந்திருந்த அவரது பொக்கை வாயினால் சொற்களை ஒவ்வொன்றாக உதிர்த்தார்.

பிறகு அன்னி மிஞிலியனை நோக்கி, “போடா.. அவனிடம் சொல். போரில் இறந்து போன வீரர்களின் வாழ்த்து முழக்கம் எப்பொழுதும் அவனைச் சூழ்ந்திருக்கிறது என்று. மாவீரர்களுக்கு இறப்பே இல்லை. அவனும் அப்படிப்பட்டவன்தான். இறப்பில்லாத வெய்யோன் அவன். இந்தத் தாத்தனின் நினைப்பு எப்பொழுதும் அவனைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் என்று தெரிவி” எனத் தெரிவித்தார்.

தலையாட்டிய அன்னி மிஞிலியன், “நான் புறப்படுகிறேன் வேங்கய்யா மாமா!” எனக் கூறிவிட்டு புரவியைத் தட்டிவிட்டான். புரவி அங்கிருந்து பாய்ந்தது. அன்னி மிஞிலியனைத் தொடர்ந்து செங்கோடனும், மற்றொரு முதிர்ந்த வீரரும் உடன் சென்றார்கள்.

மூவரும் பாசறையைவிட்டுச் சென்ற பிறகு துளு நாட்டு வீரர்களை நோக்கி, “வீரர்களுக்கெல்லாம் வீரன்; சூரர்களுக்கெல்லாம் சூரன்; அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசன் உருவப் பஃறேர் வென்வேல் இளஞ்சேட் சென்னி இன்று நம் பாசறைக்கு வரப் போகிறான். என் பெயரன் வெற்றிவேலை வரவேற்க அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்யுங்கள். மரங்களில் மலர்

கொத்துகளைக் கட்டித் தொங்கவிடுங்கள். மாவிலைத் தோரணங்களைக் கட்டுங்கள். அவன் இங்குதான் இரவு தங்கப் போகிறான். அவன் உண்பதற்கு உணவையும்; அவன் உறங்கும் போது உடன் உறங்க கன்னிகளையும் அழைத்து வாருங்கள்” எனச் சத்தம் எழுப்பினார்.

அன்னி மிஞிலியன் பாசறையில் இல்லாத சமயத்தில் படை வீரர்களுக்குத் தலைமை தாங்கியிருந்த துணைப் படைத்தலைவன், “எங்களுக்கும் அண்ணனைக் காண வேண்டும் என்று ஆசைதான். அவர் இங்கு எப்படி வருவார்? உறைந்தையிலும், புகாரிலும் அரண்மனைப் பஞ்சணையில் உறங்குகிறவர் அவர். அவர் நம்முடன் இந்தக் காட்டிலும் மேட்டிலும் எப்படி உறங்குவார்? உளறாதீர் மாமா..! அவரைக் காண்பதற்கும், அவருடன் சேர்ந்து போர் புரிவதற்கும் நமக்குக் கொடுப்பினை இருக்க வேண்டும். முன் பிறப்பில் ஏதாவது தர்மம் செய்திருக்க வேண்டும், அவருக்காக அவரைக் காப்பதற்காக உயிரைவிடுவதற்கு” என வருத்தத்துடன் தெரிவித்தான்.

“அவன் அரண்மனையில் பஞ்சணையில் உறங்குபவன் அல்ல. வீரர்களோடு வீரர்களாக ஒரே இடத்தில் காட்டிலும், மேட்டிலும் கிடந்தவன் அவன். அவன் சிறு வயதில் வீரர்களோடு வீரர்களாகத் தங்கியிருக்கையில் புகாரில் நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவன் என்னைத் தாத்தா என்று அப்பொழுதும் அழைத்தான். இன்று நம்மைக் காண்பதற்கு அவன் வருவான்” எனத் தெரிவித்தவர் தனது மார்பில் இருந்த நீண்ட தழும்பை சுட்டிக்காட்டியவர், “இந்தத் தழும்பு எப்படி ஏற்பட்டது தெரியுமா?” என வினவினார்.

“எனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“சொல்கிறேன் கேள்.”

“சரி சொல்லுங்கள்” சலிப்புடன் தெரிவித்தான் அவன்.

“துளு நாட்டின் வேளிர் கோழியூர் சென்றிருந்தார். அவருடன் நானும் சென்றிருந்தேன். அப்பொழுது, சென்னி விளையாட்டுச் சிறுவன். அவன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது சிலர் அவனைக் கொல்வதற்கு முயற்சி செய்தார்கள். பெரும் சண்டை நடந்தது. அவரைக் காக்கும் முயற்சியில் எனது

மார்பில் ஏற்பட்ட விழுபுண்தான் இது” எனத் தெரிவித்தபடியே தனது மார்பில் காணப்பட்ட விழுபுண் தழும்பை சுட்டிக்காட்டினார்.

துணைப் படைத்தலைவன் நம்பிக்கையின்றி, “குடித்த கள்ளின் மயக்கம் அதிகமாகிவிட்டது. சென்று ஓய்வெடுங்கள்” எனக் கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் கோபம் கொண்ட அம்முதியவர் கீழே கிடந்த நீண்ட ஈட்டி ஒன்றை எடுத்து துணைப் படைத்தலைவனை நோக்கி வீசினார்.

அவர் கையிலிருந்து விடுபட்ட ஈட்டியானது காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு அதிவேகமாகச் சென்று நடந்து கொண்டிருந்த துணைப் படைத்தலைவனின் தோள்பட்டைக்கு மேலே, முகத்திற்கு வலது பக்கமாக கழுத்தைத் தீண்டியபடி கடந்து சென்று அவனுக்கு எதிரே இருந்த மரத்தில் குத்தி அப்படியே நின்றது.

திடீரென்று கழுத்தை உரசிச் சென்ற ஈட்டியைப் பார்த்து உடனே எச்சரிக்கையுடன் திரும்பினான் துணைப்படைத்தலைவன்.

அம்முதியவர் சிரித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார்.

“நல்லவேளை, குறி தப்பிவிட்டது. துளியளவுதான் இடைவெளி. கொஞ்சம் தவறியிருந்தாலும் ஈட்டி என் கழுத்தில் பாய்ந்திருக்கும் மாமா.”

“அடேய்..! உன் கழுத்தைத் தீண்டியபடிதான் ஈட்டியைச் செலுத்தினேன் நான். பார்க்கிறாயா ஈட்டியை மீண்டும் எய்து உன் கழுத்தில் பாய்ச்சுவா?”

“..”

“இங்கிருக்கும் பாதிப் பேர்களுக்கு வாள் வீசக் கற்றுக் கொடுத்தவன் நான்தான் என்பதை மறந்துவிடாதே.”

“நான் இப்பொழுது என்ன செய்ய வேண்டும்?” எனச் சலிப்புடன் வினவினான்.

அப்பொழுது, அம்முதியவர், “அடேய்..! நான் இதுவரை கணித்ததில் ஏதாவது தவறியிருக்கிறதா?” என வினவினார்.

“..”

“காற்று வீசும் என்று நான் கட்டளையிட்டால் காற்று வீசும். மழை பொழியும் என்று வானத்தைப் பார்த்து தெரிவித்தால் மழை பொழியும். ஓதம் மாறும் என்று தெரிவித்தால் கடல் மற்றும் நதியின் நீரோட்டம் குறித்த நேரத்தில் மாறும். நான் கூறியதற்கு மாறாக ஏதாவது இதுவரை நடந்திருக்கிறதா?”

“தாங்கள் கூறியபடிதான் இதுவரை நடந்து கொண்டு இருக்கிறது”

“காற்றைப் போன்றும், பரிதியைப் போன்றும், மழையைப் போன்றும் தான் அவனும். நான் கூறுகிறேன். அவன் இன்று மாலை இங்கு வந்து சேர்வான். அவனை வரவேற்க அனைவரும் ஆயத்தமாகுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டார் அவர்.

அதற்கு மேல் துணைப் படைத்தலைவன் தாமதிக்கவில்லை. தனது வீரர்கள் அனைவருக்கும் கட்டளையிட்டான்.

உடனே சென்னியை வரவேற்க அனைவரும் ஆயத்தப் பணிகளைச் செய்யலானார்கள்.

அளவுக்கு அதிகமாகக் குடித்திருந்த கிழவர் கள்ளின் மயக்கத்தில் தலையில் கட்டியிருந்த துண்டை, நிழல்விட்டு ஓங்கி வளர்ந்திருந்த வேங்கை மரத்திற்குக் கீழே விரித்துப் போட்டார். பிறகு, இறுக்கமாகக் கட்டியிருந்த கௌபீனத்தை சரிபார்த்து மேலும் இறுக்கிவிட்டவர் அப்படியே விழுந்தார்.

உறங்கிப் போயிருந்தார் அவர்.

14 தவறவிட்ட அன்னி மிஞிலியன்

செங்கோடன், அன்னி மிஞிலியன் மற்றும் முதிர்ந்த வீரர் ஆகியோர் வெற்றிவேல் சென்னி தங்கியிருந்த குடிலை அடைகையில் இரண்டாவது சாமத்தின் கடைசி நாழிகைப் பொழுது வேகமாகக் கடந்து கொண்டிருந்தது. மூவரையும் வரவேற்றான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

இரும்பிடர்த்தலையனைக் கண்டதுமே பெரும் மகிழ்ச்சி கொண்ட அன்னி மிஞிலியன் ஓடிச் சென்று அவனைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு, “நண்பா, உன்னைப் பற்றிய தகவல் கிடைக்காததால் பதறிப் போய்விட்டேன் நான். நலமாகத்தானே இருக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“ஆபத்து இனி இல்லை நண்பா. ஆனால், முன்பு போன்று வேகமாகச் செயல்படுவதற்கு சில தினங்கள் ஆகும். சோர்வாகவே எப்பொழுதும் உணர்கிறேன் நான்.”

“என்ன ஆனது உனக்கு?”

“கிரிகபுத்திரனின் ஆயுதத்தால் ஏற்பட்ட காயத்தின் மூலம் நஞ்சு உடலில் கலந்துவிட்டது.”

“பிறகு?”

“ஒரு பெண் என்னைக் காப்பாற்றினாள். அவள்தான் மருந்திட்டு வைத்தியம் பார்த்தாள்.”

“யார் நண்பா அவள்?”

“நேரம் வரும் போது நீயே அறிந்து கொள்வாய்.”

“சரி..” எனத் தெரிவித்தவன் அவனை நோக்கி, “தலைவர் எங்கே இருக்கிறார்?” என வினவினான்.

“உள்ளேதான் இருக்கிறார்.”

“என்ன செய்து கொண்டு இருக்கிறார்?”

“ஓலைகளை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.”

“ஒற்றுத் தகவல்களையா?”

“இல்லை..”

“பிறகு?”

“அகப் பாடல்கள்.”

“ஓஓஓ.. காதல் பாக்களா?”

“ஆமாம்.”

“அதைப் படிக்க வேண்டாம் என்று தலைவருக்கு கூற வேண்டியதுதானே!”

“யார் நானா?”

“ஆமாம்.”

“நீதான் கூற வேண்டும். இந்தப் புலவர்கள் உருவகப்படுத்தி எழுதியே இயல்பாக இருக்க வேண்டிய காதலை தெய்வீகமாக்கிவிட்டார்கள். புற இலக்கியங்களை அவரிடம் கொடுத்து படிக்கச் சொல்ல வேண்டியதுதானே?”

“கோழியூர் இளவரசர் உனக்காகத்தான் காத்திருக்கிறார். நீயே வந்து சொல்” எனத் தெரிவித்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

ஒருகணம் நடுங்கிவிட்ட அன்னி மிஞிலியன், “நண்பா..!” என அச்சப்பட்டவன் அவனது காதோரம், “என்னிடம் சொல் நண்பா, உள்ளே இருப்பது முவேந்தர்களின் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னியா அல்லது புகாரில் இருந்து கொண்டு அரசாலும் இளவரசர் சென்னியா?” என வினவினான்.

“வெற்றிவேல் சென்னிதான் உள்ளே இருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்த இரும்பிடர்த்தலையன் நடந்து சென்றான். மனதில் சூழ்ந்திருந்த அச்சத்துடனும், பிரமிப்புடனும் அன்னி மிஞிலியன் சென்னியை நோக்கிச் சென்றான்.

அவன் குடிலுக்குள் நுழைவதற்குள், ““வா.. மிஞிலியா!” என எழுந்தது சென்னியின் குரல்.

சென்னியின் குரலைக் கேட்டு மனதில் சூழ்ந்திருந்த ஒருவித இறுக்கத்துடன் உள்ளே நுழைந்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

சென்னி கயிற்றுக் கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டு நடப்பட்டிருந்த மூங்கில் கழியில் சாய்ந்து கொண்டு விழிகளை மூடி சிந்தித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். வெண்ணிறத் துணி ஒன்றை மட்டும் இடையில் சுற்றிக் கொண்டு ஒரு காலின் மீது மற்றொரு காலைப் போட்டுக் கம்பீர தோரணையில் அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

அவனுக்கு அருகில் கட்டிலில் சில ஓலைச் சுவடிகள் கிடந்தன. சில அகத்தினைக் கவிதைகள், மற்றவை அனைத்தும் அவனிடம் வந்திருந்த ஒற்றுச் செய்திகள்.

“தமிழகம் போற்றும் மாவீரருக்கு அவர் பாதம் பணிந்த வணக்கம்” எனக் கூறிக் கொண்டே இடையில் அணிந்திருந்த வாளுறையை அகற்றிக் கீழே வைத்துவிட்டு மண்டியிட்டு தனது நெற்றி சென்னியின் காலில் படும்படி விழுந்து வணங்கினான் அன்னி மிஞிலியன்.

அவனது குரலைக் கேட்டு கண் விழித்த சென்னி, உன் வாளும், வேலும் உனக்கு முப்பொழுதும் துணையிருக்கட்டும்” என வாழ்த்தினான்.

சென்னியின் விழிகளை ஒருகணம் நேருக்கு நேர் நோக்கினான் அன்னி மிஞிலியன். அவனது விழிகள் இரண்டும் கருணையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. மனதிற்குள் நிம்மதி கொண்டான் அன்னி மிஞிலியன்.

அப்பொழுது குடிலின் உள்ளிருந்து வெளிப்பட்ட பெண் ஒருத்தி அன்னி மிஞிலியன் குடிப்பதற்கு நீர் கொடுத்தாள். பிறகு அவன் உண்பதற்கு பழங்களையும் கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு உள்ளே நுழைத்தாள்.

உள்ளே சென்றவள் திரும்பி வருகையில் அவன் அமருவதற்கு உயரமான முக்காலி ஒன்றைக் கொண்டு வந்து போட்டாள்.

அன்னி மிஞிலியன் அடக்கத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவனை நோக்கிய சென்னி, “மிஞியா! இருக்கை போடுவது அமருவதற்கு” எனத் தெரிவித்தான்.

அன்னி மிஞிலியன் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கினான்.

இரும்பிடர்த்தலையன் சென்னிக்கு அருகில் கட்டிலில் அமர்ந்தான்.

அன்னி மிஞிலியனும் முக்காலியில் அமர்ந்தான்.

“புரவியில் நெடுந்தொலைவு பயணித்து வந்திருக்கிறாய். நீர் குடி, பழங்களை உண். பிறகு நாம் உரையாடுவோம்” எனத் தெரிவித்தான் சென்னி.

சென்னியின் கட்டளையை மீற இயலாத அன்னி மிஞிலியன் பசி ஆறினான்.

சிறிது நேரம் அவன் உண்பதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சென்னி “மிஞிலியா! நீண்ட நாட்கள் கழித்து உன்னைக் காண்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எனக்கும் தங்களைக் கண்டத்தில் மகிழ்ச்சி இளவரசே..!”

“பாடலியிலிருந்து திரும்பிய இருவரில் இரும்பிடர்த்தலையனை கரும்பெண்ணை நதியில் நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு, உன்னை எதற்காக நான் துளு நாட்டை நோக்கி அனுப்பி வைத்தேன் தெரியுமா?”

“தகவலை கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானிடம் தெரிவித்து அவரை எச்சரிக்கைப்படுத்துவதற்கு.”

“நீ என்ன செய்தாய்?”

அன்னி மிஞிலியன் பேசுவதற்கு வார்த்தையின்றி அமர்ந்திருந்தான்.

“என் உடன்பிறந்தவன் மூலம் கட்டளையிட்டு சொற்ப வீரர்களுடன் நன்னன் வேண்மானை மட்டும் தனியாகக் காட்டிற்கு அனுப்பினேனே, எதற்காக?”

“இளங்கோசன் மட்டும் நன்னன் வேண்மானைப் பின்னால் தாக்கியிராவிட்டால் அவரே மோரியப் படையை அழித்திருப்பார் வேந்தே!”

“நான் நடந்ததைப் பற்றி உன்னிடம் வினவவில்லை. எதற்காக அப்படி நடந்தது என்ற காரணத்தை வினவுகிறேன் நான்.”

“நன்னன் வேண்மான் மோரியப் படையைத் தனியாக அழித்துவிடுவார் எனும் நம்பிக்கையில் தாங்கள் சிறிய படையுடன் அவரை அனுப்பி வைத்தீர்கள்.”

சென்னி அருகில் அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கினான். அவன் சென்னியின் பார்வையை நேருக்கு நேர் சந்திக்க முடியாமல் தலையைத் தாழ்த்தினான்.

“பதில் சொல் அன்னி மிஞிலியா..?”

“வேந்தே..!”

“ம்ம்ம்.”

“அது..”

“சொல்..”

அன்னி மிஞிலியனின் வார்த்தைகள் தடுமாறின. அவனது உடலில் ஒருவித நடுக்கம் சூழ்ந்தது. அவன் முயற்சித்தும் சென்னி எதிர்பார்க்கும் பதிலை அவனால் அளிக்க முடியவில்லை. சென்னியின் பாதத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் அவனது முகத்தை நோக்கிப் பார்வையை உயர்த்தினான்.

வெற்றிவேல் சென்னியின் விழிகள் இரண்டும் சிவந்து போயிருந்தன. ஆனால், அவனது முகம் அமைதியாகக் காணப்பட்டது.

சென்னி அன்னி மிஞிலியனது முகத்தைப் பார்த்தபடியே, “நன்னன் வேண்மான் மிகச்சிறந்த வீரன். புத்திக்கூர்மை உடையவன். அவன் மோரியரைத் தோற்கடித்துவிடுவான் எனும் நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது. அதனால் அவனை மட்டும் தனியாக தேர்ந்த வீரர்களுடன் அனுப்பி வைத்தேன். ஏன் தெரியுமா?”

“..”

“மோரியர்கள் நிலப்படை மற்றும் கடற்படை கொண்டு பாழியைத் தாக்குவார்கள் என்ற எதிர்பார்ப்பில்தான் நன்னன் வேண்மானைத் தனித்து அனுப்பி வைத்தேன். நிலப்படையை அவனும், கடற்படையை மயூரனின் துணையுடன் பிட்டங்கொற்றனும், நீயும் சேர்ந்து தோற்கடிப்பீர்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். பெரும் படையைப் பாழியிலேயே நான் நிறுத்தி வைக்கக்

காரணம் நன்னன் வேண்மான் இயன்ற வரை மோரியர்களை வீழ்த்திவிட்டு தந்திரத்துடன் பாழிக்குப் பின்வாங்குவான். எஞ்சிய படையுடன் மோரியர்கள் பாழியை முற்றுகையிடுவார்கள். அந்த முற்றுகையை நான் வெளியிருந்தும், துளு நாட்டுப் படை உள்ளேயிருந்தும் தாக்கினால் எளிதில் அழித்துவிடலாம் என்று திட்டம் தீட்டினேன். போருக்குச் சென்ற நன்னன் வேண்மானும் இறந்துவிட்டான். நீயும் கோட்டையை இழந்து வனத்தில் தஞ்சமடைந்துவிட்டாய்.”

“இளங்கோசன் வடுகப் படையை அழைத்துக் கொண்டு வந்து நன்னன் வேண்மானைப் பின்புறமாகத் தாக்கிவிட்டான். எதிர்பாராத நிகழ்வுகள் பல அரங்கேறிவிட்டன வேந்தே!”

“நீ என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்?”

“வேந்தே..!”

“இளங்கோசன் மொழிபெயர் தேயத்திற்கு வடக்கே வேங்கை நாடு வரை வந்து வடுகர்களின் உதவிப் படையைப் பெற்றுச் சென்று நன்னன் வேண்மானின் முதுகில் தாக்கும் வரை நீ என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்?”

“பாழியில் தங்கியிருந்தேன் வேந்தே!”

“பாழியில், எவளுடைய மடியில் கிடந்து பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தாய்?”

“..”

“ஒற்றன் மூலம் இளங்கோசனின் நடவடிக்கையைத் தெரிந்து கொண்டு சிறு உதவிப்படையை நீ சரியான நேரத்திற்கு அனுப்பி வைத்து இளங்கோசனைத் தடுத்திருந்தால் இந்தப் போரே இந்நேரம் முடிவடைந்திருக்கும் மிஞிலியா. நன்னன் வேண்மான் மோரியர்கள் அனைவரையும் வென்று தென்னகத்தின் மாவீரனாகத் திகழ்ந்திருப்பான். ஆனால், அவன் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டு அவனது உடலைக் காக்கைகள் தின்ன, அவனது தசையில்லா முகம் இன்றும் எலும்புக்கூடாக பாழிக்கோட்டையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நன்னன் வேண்மானின் இந்த அவல நிலைக்கு யார் காரணம்?”

அன்னி மிஞிலியனின் விழிகளில் நீர் கோர்த்தன. “சிந்திக்காமல் இருந்துவிட்டோம் வேந்தே! இளங்கோசன் தப்பிச் செல்கிறான் என்று நினைத்துவிட்டோம். ஆனால், உதவிப் படையுடன் அவன் திரும்பி வருவான் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை.”

“அவனே நன்னன் வேண்மானது உயிருக்கு எமனாகிவிட்டான்.”

“..”

“நீ சாமர்த்தியத்துடன் நடந்திருந்தால் இந்தப் போரே அவசியம் முடிந்திருக்கும். உன் முட்டாள் தனத்தினால் நன்னன் வேண்மானை இழந்து இப்பொழுது கோட்டையையும் இழந்துவிட்டோம்.”

“..”

“நன்னன் வேண்மான் போரில் வீரமரணத்தை அடைந்துவிட்டான், காரணம் இளங்கோசன். கோட்டை உன் வசத்தில்தானே இருந்தது. பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்களை நான் கோட்டையில்விட்டுச் சென்றது கோட்டையின் பாதுகாப்பிற்காகத்தானே. கோட்டையை எப்படி இழந்தாய்?”

“தேரதரன் இழைத்த பெரும்..” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே குறுக்கிட்ட சென்னி, “இளங்கோசன் தனது ஒற்றனை அனைவரும் நம்பும் வகையில் உங்களுக்குள் வளர்த்திருக்கிறான். ஆனால், உங்களால் இளங்கோசனது திட்டத்தைக் கூட யூகிக்க இயலவில்லை.”

தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

“உங்கள் முட்டாள் தனத்தினால் தென்னகத்தின் வலிமையான கோட்டையை இழந்துவிட்டோம்.”

“மன்னித்துவிடுங்கள் வேந்தே!”

“இதன் விளைவு என்ன என்று சிந்தித்துப் பார்த்தாயா அன்னி மிஞிலி?”

“அறிவேன் வேந்தே!”

“என்ன?”

“பெரும் போர் நிகழப் போகிறது.”

“அதன் விளைவு?”

“நாம் வெற்றிபெறப் போகிறோம்.”

“நீ அன்று சிந்தித்து செயல்பட்டிருந்தால் இந்த வெற்றியை நாம் அப்பொழுதே அடைந்திருப்போம் அன்னி மிஞ்லி.”

“..”

சென்னி பார்வையைத் திருப்பினான். தொலைவில் ஓடிக் கொண்டிருந்த காட்டாற்றில் செங்கோடனும், முதிர்ந்தபடை வீரரும் ஒருவரை ஒருவர் தள்ளிவிட்டுக் கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் நீந்தி குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்தபடியே, “அவர்களைப் பார்” எனக் கட்டளையிட்டான் சென்னி.

அன்னி மிஞ்லியனும், இரும்பிடர்த்தலையனும் விளையாடிக் கொண்டிருந்த இருவரையும் நோக்கிப் பார்வையைத் திருப்பினார்கள்.

“அவர்களைப் பார் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார்கள்? நாளை போர் ஏற்பட்டால் அவர்களது முடிவு என்ன ஆகும் என்பதை அறிவாயா நீ? ஒரு வீரன் என்பவன் ஆயிரம் பேரைக் கொல்பவன் இல்லை அன்னி மிஞ்லி. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களைக் காப்பவன். ஒரு கோழை ஒருவனைக் காத்தாலே அவன் மாபெரும் வீரன். நாம் போர் புரிவது எதற்காக? நம் குடிமக்களைக் காப்பதற்காக. நாம் வாளினை உயர்த்தாவிட்டால் நம் எதிரிகள் நம் நாட்டைக் கைப்பற்றி நம் குடிமக்களைக் கொன்று நம் பெண்களை நாசம் செய்துவிடுவார்கள்.”

“புரிகிறது வேந்தே!”

“உன்னைத் தேடி வந்தால் எத்தனைப் பேருடன் வேண்டுமானாலும் நீ மகிழ்ச்சியாக இரு. அது உனது திறமை. அழகு, பொன், பொருள், பதவி என்று எதை வேண்டுமானாலும் பயன்படுத்திக் கொள். ஆனால், பலவந்தமாக ஒருத்தியைக் கூடத் தொடக் கூடாது. உன்னால் ஒருவன் கூட துன்பமடையக் கூடாது. நம் எதிரிகள் உள்ளே நுழைந்தால் அதுதான் நடக்கும். நம் மக்கள் அடிமையாக்கப்படுவார்கள். நம் பெண்கள் சீரழிக்கப்படுவார்கள். நாம் வாளினை எடுத்திருப்பது நம் மக்களைக் காக்க. நம் அறிவையும், திறமையையும் பயன்படுத்தி போரைத் தடுக்க வேண்டும். அப்படி இயலாவிட்டால் நம் தரப்பில் முடிந்தவரை இழப்பைக் குறைத்து நம் எதிரிகளை அழித்துவிட வேண்டும். அதன்படியே நான் திட்டமிட்டேன். ஆனால், நீயும், பிட்டங்கொற்றனும் கோட்டை விட்டுவிட்டீர்கள்.”

“தவறு செய்துவிட்டோம் வேந்தே!”

“எளிமையாக முடிந்திருக்க வேண்டிய போர் இது.”

“..”

“ஆனால், இன்று சிக்கலாகிவிட்டது.”

“..”

“நீ அறிவாயா?”

“எதை வேந்தே?”

“காட்டுக்குள் மறைந்திருந்தாலும் காதுகளை நான்கு திசைகளிலும் செலுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும் அன்னி மிஞிலியா!”

“..”

“நூறாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட மோரிய வீரர்கள் பாழியை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

அன்னி மிஞிலியன் அதிர்ச்சியுடன் அமர்ந்திருந்தான்.

“காட்டுக்குள் இன்னும் எத்தனை நாட்கள் மறைந்திருக்கப் போகிறாய்? நூறாயிரம் வீரர்கள் ஒரே நேரத்தில் காட்டிற்குள் மறைந்திருக்கும் உம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டு தாக்கினால் என்ன செய்வாய்? உன் திட்டம்தான் என்ன?”

“தங்களது கட்டளைக்காகக் காத்திருக்கிறோம் வேந்தே!”

“படைத்தலைவன் என்பவன் கட்டளையை மட்டும் பெற்று செயல்படுத்துபவன் அல்ல. வேந்தன் இல்லாத சமயத்தில் படையைத் தானே செயல்படுத்தும் திறமை வாய்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். தன்னிச்சையாக முடிவெடுக்கத் தெரிந்தவனாக இருக்க வேண்டும். அவன்தான் ஒரு படையின் தலைவன்.”

“..”

சாய்ந்திருந்த சென்னி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். பிறகு அவனது தோளின் மீது தனது கையைப் போட்டு, “நீ ஏற்கெனவே பெரும் காயத்தில் இருக்கிறாய் என்பதை அறிவேன். இனிமேலும் நீ காயப்படக் கூடாது என்பதற்காகவே இவற்றைப் பொறுமையாக உனக்குத் தெரிவிக்கிறேன் நான்” என அவனது விழிகளை நோக்கியபடி அவனது பார்வை வழி அவனுக்குள் ஊடுருவினான் சென்னி.

அவன் சென்னியைப் பார்த்தபடி, “புரிகிறது வேந்தே..!” எனத் தெரிவித்தபடி தலையாட்டினான்.

“நன்னா..!” என அழைத்தான் சென்னி.

குடிலுக்குள்ளிருந்து வெளிப்பட்டு ஓடி வந்தான் துளு நாட்டின் இளவரசனான நன்னன் சேய் நன்னன்.

அவனைப் பார்த்ததும் பெரும் மகிழ்ச்சியடைந்த அன்னி மிஞிலியன் ஓடிச் சென்று அவனைக் கட்டித் தூக்கிக் கொண்டான். இளவரசனும் அன்னி மிஞிலியனைத் தழுவிக் கொண்டான்.

பிறகு அன்னி மிஞிலியனை நோக்கி, “மாமா..! நலம்தானே?” என வினவினான்.

“நான் நலம் இளவரசே! தாங்கள்?”

“வேங்கையின் நிழலுக்குள் இருக்கையில் எனது நலனுக்கு என்ன குறைச்சல் மாமா ஏற்பட்டுவிடப் போகிறது?”

அன்னி மிஞிலியன் புன்னகைத்தான்.

நன்னன் சேய் நன்னன் அன்னி மிஞிலியனை நோக்கி, “கொங்கண மண்ணில் தங்களது தந்தைக்கு நேர்ந்த நிகழ்வுக்கு நான் வருந்துகிறேன் மாமா. என் அன்னையைப் போன்ற அன்னி மிஞிலி உரைத்த வெஞ்சினத்தை நான் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று முடிவெடுத்துவிட்டேன். நம் படை தயாராகத்தானே இருக்கிறது?” என வினவினான்.

“தயாராக இருக்கிறது இளவரசே! ஆனால்..”

“என்ன ஆனால்?”

“காட்டில் மறைந்திருக்கும் நம் படை மிகவும் சிறிய படை..”

“அதனால் என்ன?”

“அவர்கள் நூறாயிரக்கணக்கான வீரர்களுக்கும் மேலே மிகுந்திருக்கிறார்கள்.”

“அதனால் என்ன, பல நூறாயிரக்கணக்கான செம்மறி ஆட்டுக் கூட்டம் ஒன்று சேர்ந்தாலும் வேங்கையின் சிறு படையைத் தடுக்க முடியுமா என்ன?” என வினவினான் அந்தச் சிறுவன்.

அன்னி மிஞ்லியன் அவனையே வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஏனெனில், அவனுக்குத் தெரிந்த துளு நாட்டின் இளவரசனான நன்னன் சேய் நன்னன் மிகுந்த விளையாட்டுத் தனம் நிரம்பியவன்.

“சோழ நாட்டில் சிறிது காலம் தங்கிய பிறகு இப்படி மாறிவிட்டாரே!” என வியப்புடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது நன்னன் சேய் நன்னன் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையனிடம் ஓடிச் சென்று, “சிறிய தந்தையே! தாங்கள் கற்பித்தபடி சரியாகத்தானே பேசுகிறேன்?” என வினவியபடி அவனது முதுகைக் கட்டிக் கொண்டு விளையாடத் தொடங்கினான்.

அன்னி மிஞ்லியன் சென்னியை நோக்கினான்.

“ஆமாம் அன்னி மிஞ்லியா! என் தங்கை அன்னி மிஞ்லி உரைத்த வெஞ்சினத்தை நீதான் நிறைவேற்றப் போகிறாய்.”

“எனக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் உயர்ந்த மரியாதை இது வேந்தே!” எனக் கூறியபடி மண்டியிட்டான்.

“நீ மட்டும் தனி ஒருவனாகப் போர் புரியப் போவதில்லை.”

“பிறகு?”

“இரும்பிடர்த்தலையனின் அழுந்தூர் வேளிர் படையும் துணைக்கு வரப் போகிறது.”

“வேந்தே..!”

“ஆமாம். அழுந்தூர் வேளிரிடம் நான் வரும் போதே கட்டளையிட்டுவிட்டேன். அழுந்தூர் வேளிர் திதியன் படையை வழிநடத்தப் போகிறார். உடன் பிடர்த்தலையனும், நீயும் சென்று சேருங்கள்.”

“தங்களது உத்தரவு!”

“படைக்குத் தலைமை ஏற்கப் போவது யார் தெரியுமா?”

“யார் வேந்தே?”

“துளு நாட்டின் இளவரசர் நன்னன் சேய் நன்னன்.”

“பொருத்தமானவர் வேந்தே! கொங்கண வீரர்கள் கேட்டால் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள்.”

“வீரர்கள் எங்கே தங்கியிருக்கிறார்கள்?”

“வனத்திற்குள் இங்கிருந்து ஒரு சாமப் பொழுதில் அடைந்துவிடலாம் வேந்தே!”

“சரி.. இன்று மாலை நான் துளு நாட்டு வீரர்களைச் சந்திக்க வேண்டும்.”

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட நன்னன் சேய் நன்னன், “மாமா நான்..?” என சென்னியை நோக்கி வினவினான்.

“உன்னை விட்டுவிட்டு மாமா செல்லமாட்டேன். உனக்கு மகிழ்ச்சிதானே?” என அவனை நோக்கி வினவினான் சென்னி.

உடனே பிடர்த்தலையனின் முதுகிலிருந்து சென்னியின் மடிக்குத் தாவிய நன்னன் சேய் நன்னன் சென்னியின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டுவிட்டு மகிழ்ச்சியுடன் குடிவாக்குள் ஓடினான்.

15 கன்னிகளும் இரவு விருந்தும்

சென்னி கார்முகிலின் மீது அமர்ந்திருந்தான். அவனது மடியில் நன்னன் சேய் நன்னன் அமர்ந்திருந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் புரவியில் இரும்பிடர்த்தலையன் மற்றும் அன்னி மிஞிலியன் புரவியில் வரச் சென்னியின் மெய்க்காவல் வீரர்கள் சிலர் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வனத்தில் தங்கியிருந்தாலும் சென்னியை உற்சாகமாக வரவேற்றார்கள் துளு நாட்டுப் படையினர். மரங்கள் எங்கும் மாவிலைத் தோரணங்கள் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. மலர்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. போர் யானைகள் இரண்டு தும்பிக்கைகளைத் தூக்கிப் பிளிறி மாலையிட்டு சென்னியையும், நன்னன் சேய் நன்னனையும் வரவேற்றன. சென்னி புரவியில் பாசறைக்குள் நுழைந்ததும் கூடியிருந்த வீரர்கள் அனைவரும் தமது ஆயுதங்களைத் தரையில் ஊன்றி மண்டியிட்டு சென்னிக்கு மரியாதை செலுத்தினார்கள்.

அப்போது நின்று கொண்டிருந்த கூன் விழுந்த முதியவர், “மோரியர்களின் காலனே வர வேண்டும்..” என வாழ்த்தினார்.

“வெற்றிவேல் சென்னி..!”

“வாழ்க..! வாழ்க!”

“சோழ குலத் தோன்றல் இளஞ்சேட் சென்னி..!”

“வாழ்க.. வாழ்க!”

“துளு நாட்டு இளவரசர் நன்னன் சேய் நன்னன்..!”

“வாழ்க.. வாழ்க!” என்று வீரர்கள் அனைவரும் வாழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இடையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வாளுறையிலிருந்து தனது வாளினை உருவி வாளை நோக்கி உயர்த்தினான் சென்னி.

மண்டியிட்டு வணங்கிக் கொண்டிருந்த வீரர்கள் அனைவரும் எழுந்து நின்று தலையைத் தாழ்த்தியும், தமது ஆயுதங்களைத் தட்டி உற்சாகக் குரல் எழுப்பினார்கள். வனமே அதிர்ந்தது.

அப்பொழுது நன்னன் சேய் நன்னன், “மாமா! இந்த மரியாதை தங்களுக்கா அல்லது எனக்கா?” என வினவினான்.

அவனது காதில், “இந்த மாமனது சொத்து அனைத்தும் இந்த மருமகனுக்குத்தான். அப்படியெனில் நீயே கூறு. இந்த மரியாதை அனைத்தும் யாருக்கு?” என வினவினான் சென்னி.

“எல்லாம் எனக்குத்தான்.”

புரவியில் அமர்ந்தபடியே உரக்கப் பேசினான் சென்னி.

“போரில் வீரமரணம் அடைந்த நன்னன் வேண்மானுக்காக தமது உயிரையே கொடுக்கத் துணிந்திருக்கும் உங்களைக் கண்டால் பெருமையாக இருக்கிறது எனக்கு. நன்னன் வேண்மானுக்காக ஆயுதத்தை உயர்த்திய அனைவரும் இனி நன்னன் சேய் நன்னனுக்காகவும் வாளினை உயர்த்துங்கள்.”

வீரர்கள் அனைவரும் தமது வாளினை மீண்டும் தலைக்கு மேலே உயர்த்தினார்கள்.

“உறுதியெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

வீரர்கள் தமது ஆயுதங்களை மற்ற ஆயுதங்களுடன் தட்டிக் கொண்டு, “வெற்றிவேல்..! வீரவேல்..!” என உரத்தக் குரல் எழுப்பினார்கள்.

“போரில் கொல்லப்பட்ட நன்னன் வேண்மானுக்குப் பழி தீர்ப்போம்.”

“வெற்றிவேல்..! வீரவேல்..!”

“துரோகத்தால் கைப்பற்றப்பட்ட பாழியை மீண்டும் மீட்போம்.”

“வெற்றிவேல்..! வீரவேல்..!”

“வெற்றிவேல்..! வீரவேல்..!”

“மோரியர்களின் தலையை நமது யானையின் காலால் நசுக்கி எமலோகத்திற்கு அவர்களை அனுப்பி வைப்போம்.”

“வெற்றிவேல்..! வீரவேல்..!”

“கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து வந்திருக்கும் மோரியர்கள் எவரும் தமது காதலியைத் தழுவவதற்கு திரும்பிச் செல்லக் கூடாது. ஒருவனைக் கூட உயிரோடுவிடாமல் அனைவரையும் கொன்று கடலுக்குள் எறிவோம்.”

வீரர்கள் தமது ஆயுதங்களை ஒன்றோடு ஒன்று தட்டி எழுப்பிய குரலுடன் எழுந்த “வெற்றிவேல்..! வீரவேல்!” எனும் வீர முழக்கத்துடன் வெற்றிவேல் சென்னி கார்முகிலின் மீது அமர்ந்தபடியே நன்னன் சேய் நன்னனுடன் கூடியிருந்த வீரர்களை ஊடுருவிக் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்தான்.

சென்னியை வாழ் நாளில் பார்ப்போமா என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த வீரர்கள் அனைவரும் அவனை அருகில் பார்த்து பிரமித்துப் போய் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

சிலர் அவனிடம் நலம் விசாரித்தார்கள். சிலர் வாழ்த்தினார்கள். பலர் அவனைக் கண்ட பிரமிப்பில் என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சென்னி வீரர்கள் கூட்டத்திற்குள் செல்வதையே எச்சரிக்கையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையன், “நண்பா! தலைவர் புறப்படுவதே கடைசி நேரத்தில்தான் தெரியும். பிறகு எப்படி நீ அவருக்கு இப்படிப்பட்ட மரியாதையை அளிக்க ஏற்பாடு செய்தாய்?” என வினவினான்.

“எனக்கும் தெரியவில்லை நண்பா இந்த ஏற்பாடுகளை யார் முன்னின்று நடத்தினார்கள் என்று. எனக்கும் அதிர்ச்சியாகவும், வியப்பாகவும்தான் இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான் அவன்.

வெற்றிவேல் இளஞ்சேட் சென்னி நன்னன் சேய் நன்னனுடன் ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கும் மேல் வீரர்களுடன் கார்முகிலின் மீது வலம் வந்தான்.

சென்னி வீரர்களை நோக்கி, “அனைவரின் அன்பும் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது. இன்று இரவு நான் இங்குதான் தங்கப் போகிறேன். இளவரசர் நன்னன் சேய் நன்னன் இன்று உங்களுடன்தான் விளையாடி உறங்கப் போகிறார்” எனத் தெரிவித்தவன் நன்னன் சேய் நன்னனை இறக்கிவிட்டான்.

கீழே இறங்கிய நன்னன் சேய் நன்னன் வீரர்கள் கூட்டத்திற்குள் புகுந்து விளையாடத் தொடங்கினான்.

சென்னி புரவியின் மீதிருந்து கீழே குதித்து கார்முகிலின் கழுத்தில் தட்டிக்கொடுத்து அதை அனுப்பி வைத்தான். குடிலை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான் சென்னி.

அப்பொழுதுதான் அந்தக் கூன் விழுந்த முதியவர் சென்னியைப் பார்த்தபடி மகிழ்ச்சியுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்.

அவரைப் பார்த்ததும் அவரது மார்பில் இருந்த நீண்ட தழும்பைக் கண்டு உடனே அடையாளம் தெரிந்து கொண்டான்.

அவருக்கு முன் சென்றவன், “என்ன தாத்தா! என்னை நினைவில் இருக்கிறதா?” என வினவினான்.

சென்னியைப் பார்த்துக் கண் கலங்கியவர், “என் பேராண்டியை நான் மறந்துவிடுவேனா என்ன?” என வினவியபடியே சிறு வயதில் சென்னியின் கன்னத்தைப் பிடித்து நெற்றியில் முத்தமிடும் நினைப்பில் அவர் இரண்டு கையையும் உயர்த்தினார்.

அவரிடம் சென்ற சென்னி கூன் விழுந்த அவரது உடலுக்குத் தகுந்ததைப் போன்று மண்டியிட்டு அவருக்கு முன் அமர்ந்தவன் அவரது உள்ளங்கையில் தனது முகத்தை வைத்தான்.

அவர் சென்னியின் கன்னத்தை தனது இரண்டு உள்ளங்கைகளில் தாங்கி சென்னியின் நெற்றியில் முத்தமிட்டு உச்சி முகர்ந்தார்.

வீரர்கள் கூட்டம் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து அமைதியாகியிருந்தது. எவருக்கும் பணிந்திருக்காத சென்னி கிழவன் ஒருவனுக்கு முன் மண்டியிட்டு அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்து அவர்கள் பிரமிப்புடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

தனது விருப்பப்படியே உச்சி முகர்ந்தவர், “தமிழ் உள்ளவரை நீயும் வாழ்வாய்!” எனத் தெரிவித்தவர் அவரது கையைப் பிடித்து குடிலுக்கு

அழைத்துச் சென்றார்.

அங்கே இரண்டு கன்னிகள் அவனுக்காகக் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டிய தாத்தா, “இந்தக் கிழவனின் அன்புப் பரிசு” எனத் தெரிவித்தார்.

“நான் வருவதை தாங்கள் முன்பே அறிவீர்களா?” என வினவினான்.

“தெரிந்து கொண்டேன். மழை, காற்று, வெயில், ஓதம், பரிதி, நிலவைப் போன்று நீயும் இன்று இந்தக் கிழவனைத் தேடி வருவாய் என்று யூகித்தேன் நான்.”

சென்னி புன்னகைத்தான்.

பிறகு வனத்திற்குள் சென்று காட்டருவியில் நீராடிவிட்டு மாலைப் பொழுதில் பாசறையை நோக்கித் திரும்பி வந்தான்.

அதேவேளையில் அன்னி மிஞிலியனின் கட்டளையின் பேரில் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த இளம் வீரர்களை அழைத்த இரும்பிடர்த்தலையன் அனைவரும் செய்ய வேண்டிய பணிகளைப் பற்றிக் கட்டளையிட்டு அனுப்பி வைத்தான்.

இரவு சூழ்ந்திருந்தது. தீப்பந்தங்கள் ஆங்காங்கே எரிந்து கொண்டிருந்தன.

அன்னி மிஞிலியன், “நாளை காலை நாம் இந்த வனத்திலிருந்து புறப்படப் போகிறோம். தயாராகுங்கள்” என எஞ்சியிருந்த வீரர்களிடம் கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது சென்னி தனியாக அமைக்கப்பட்டிருந்த குடிலிலிருந்து இரண்டு கன்னிகளுடன் வெளியே வந்தான். அவனது கையில் மதுக்கோப்பை ஒன்றைத் தாங்கியிருந்தான்.

அருகில் நின்ற அம்முதியவரிடம், “தாத்தா! நம் வீரர்களை அழையுங்கள். அனைவரும் இன்றிரவு ஒன்றாக மது அருந்துவோம்” என அழைப்புவிடுத்தான்.

அம்முதியவர், “பார்க்கமாட்டோமா என நினைத்துக் கொண்டிருந்த நம் வேந்தர் நம்மை மது அருந்துவதற்கு அழைக்கிறார். அடேய்..! அனைவரும் ஓடி

வாருங்கள்” எனத் தன் பற்கள் கொட்டியிருந்த பொக்கை வாயில் எச்சில் வழியக் கத்தினார் அவர்.

அம்முதியவரின் குரல் எழுந்ததுதான் தாமதம்.. வீரர்கள் அனைவரும் செய்து கொண்டிருந்த வேலையை விட்டுவிட்டு சென்னிக்கு முன் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சென்னி அமருவதற்கு பரண் ஒன்றை உடனே அமைத்தார்கள் வீரர்கள். அவனுக்கு முன் வீரர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து அமர்ந்தார்கள்.

குடம் குடமாக பனை மற்றும் தென்னங்கள்ளை நிரப்பிக் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். மிளகு சேர்த்துக் காரத்துடன் சமைக்கப்பட்டிருந்த மான், முயல், பன்றி, நரி, எருமைக் கறியைக் கொண்டு வந்து சட்டி சட்டியாகக் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள்.

வனமாக இருந்தாலும் அவ்விடம் விழாக்கோலம் ஆகத் தொடங்கியிருந்தது.

சென்னி பரண் மீது ஏறி அமர்ந்தான். அவனுக்கு அருகில் இருபுறத்திலும் இரும்பிடர்த்தலையனும், அன்னி மிஞிலியனும் அமர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு முன் துளு நாட்டு வீரர்கள் சென்னியைப் பார்த்தபடியே அமர்ந்திருந்தார்கள்.

இருவருக்கும் இடையில் கள் குடங்களும், கறிச் சட்டிகளும் நிரம்பிக் காணப்பட்டன. அப்பொழுது அங்கு வந்த அம்முதியவர் தன் வீரர்களை நோக்கி, “நாம் போற்றும் தெய்வம் இன்று நமக்காக, நம் இருப்பிடம் தேடி கோட்டத்தைவிட்டு வந்திருக்கிறது. நாம் வணங்கும் தெய்வத்தை வாழ்த்துங்கள்..” எனக் குரல் எழுப்பினார்.

வனத்தில் மறைந்திருந்தாலும் அத்தனை நாட்களாக ஆரவாரமில்லாமல், சத்தமெழுப்பாமல் இருந்த துளு நாட்டு வீரர்களில் ஒருவன் எழுந்து நின்று சென்னியை நோக்கிப் பாடல் பாடல் தொடங்கினான்.

”அந்தரதிழிந்து மண்மேலமர்த்த வெண்மதியொத்த

சுந்தரமுடைய சுடர்மிகவளரும் செஞ்சூரியனே

தந்திரமுடையாரையும் தடுத்தறுத்து வெல்லும்

இந்திரன்முதலோர் போற்றும் இளஞ்சூரியனே..”

அப்பாடல் முடிந்ததும் அவன், “முவேந்தர்களின் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னி..” என உரக்கக் குரல் எழுப்பினான்.

வீரர்கள் அனைவரும், “வாழ்க..! வாழ்க..!” என்று குரல் எழுப்பினார்கள்.

“மோரியரைப் புறங்கொண்ட மாவீரர்..”

“வாழ்க..! வாழ்க..!”

“கோழியூர் வேந்தர்..”

“வாழ்க..! வாழ்க..!”

புன்னகையுடன், வீரர்களின் உற்சாகத்தைப் பார்த்த சென்னி தனது வலது கையை உயர்த்தினான்.

அடுத்தகணம் கூட்டத்தினர் அனைவரும் அமைதியானார்கள்.

அருகில் அமர்ந்திருந்த அன்னி மிஞ்லியன் சிவகையைச் சுருட்டி அதன் முனையில் நெருப்பை வைத்து சென்னியிடம் அளித்தான்.

சிவகைச் சுருட்டினை வாங்கி வாயில் வைத்துப் புகைத்த சென்னி விழிகளை மூடினான். சிவகையின் புகை உடலுக்குள் போன அடுத்தகணம் அவனுக்குள் கிறக்கம் அவனது தலைக்கு ஏறியது. சிவகை ஏற்படுத்தியிருந்த கிறக்கத்தை அனுபவித்தபடியே விழிகளை மூடிக் கொண்டு சிறிது சிறிதாக புகையை மூக்கு மற்றும் வாய் வழியே வெளியேவிட்டான்.

சிறிது நேரம் அப்படியே சிவகையின் மயக்கத்தை அனுபவித்தபடியே அமர்ந்திருந்தவன் விழிகளைத் திறந்தான். சென்னி விழிகள் இரண்டும் சிவந்து போயிருந்தது. அந்தப் பரணில் அவனுக்கு இடப்புறத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்த வெளிச்சம் அவன் மீதுபட்டு எதிரொளித்ததில் அனைவருக்கும் நன்கு தெரிந்தது.

அப்பொழுது கீழே நின்று கொண்டிருந்த இரு பெண்களில் ஒருத்தி பரண் மீது ஏறி சென்னிக்குப் பின்புறமாக அமர்ந்து அவனது வாயிலிருந்த சுருட்டினை வாங்கிக் கொண்டாள்.

சிவந்த விழிகளுடன், “விருந்தைத் தொடங்கலாமா..?” என வினவினான் சென்னி.

வீரர்கள் உற்சாகமானார்கள்.

அப்பொழுது அம்முதியவர், “தொடங்குவதற்கு முன் இளவரசே..” எனக் கத்தியபடியே ஓடி வந்தார்.

ஓடி வந்தவர் ஒவ்வொரு பானையிலும் நிரப்பப்பட்டிருந்த கள்ளை எடுத்து முகர்ந்து பார்த்து சுவைத்தார். பிறகு சட்டிகளில் காணப்பட்ட கறியையும் எடுத்து சுவைத்துப் பார்த்தார்.

சுவைத்தவர் விழிகளை மூடியபடியே சிறிது நேரம் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தார்.

“அச்சம் இல்லை இளவரசே..! விருந்தைக் கொண்டாடுவோம்” எனத் தெரிவித்தார் அவர்.

சென்னி புன்னகைத்தான். பிறகு துளு நாட்டு வீரர்களை நோக்கி, “நமக்காகக் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கும் வீரர்களுக்கும் விருந்தின் ஒரு பகுதியை உடனே அனுப்பி வைப்புகள். பிறகு நாம் தொடங்குவோம்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே சிலர் காவல் காக்கும் வீரர்களுக்குரிய பங்கை எடுத்துக் கொண்டு செல்லலானார்கள்.

பெரும்பானையில் நிரம்பியிருந்த கள்ளை சிறு மண் பானையில் முகர்ந்த பெரியவர், “முதல் பாணை நம்மைத் தேடி வந்திருக்கும் இளவரசருக்கு” எனக் கூறி சென்னியிடம் அளித்தார். கீழே நின்று கொண்டிருந்த மற்றொரு பெண் அதை வாங்கி சென்னியிடம் கொடுத்தாள்.

மற்றொரு பானையில் முகர்ந்தவர், “இரண்டாவது பாணை நம் அழுந்தார் இளவலுக்கு” எனக் கூறி இரும்பிடர்த்தலையனிடம் அளித்தார்.

மூன்றாவது பாணை ஒன்றில் முகர்ந்து, “இது நம் படைத்தலைவருக்கு” எனக் கூறி அன்னி மிஞிலியனிடம் கொடுத்தார்.

பரணின் மீது அமர்ந்திருந்த மூவரது கையிலும் கள் பானைகள் காணப்பட்டன. “வீரர்களுக்கும் பகிருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் சென்னி.

அடுத்தகணம் சிறு சிறு பானைகளில் வீரர்கள் அனைவருக்கும் கள் பகிரப்பட்டன. உடனே கள்ளுடன் சேர்ந்து உண்பதற்கு சமைத்திருந்த கறியும் அனைவருக்கும் பகிரப்பட்டன.

கையில் வைத்திருந்த கள் பானையை தலைக்கு மேலே உயர்த்திய சென்னி, “முதல் மிடறு நமக்காகப் போரில் உயிர் நீத்து நடுகல்லாக அமர்ந்து நமக்கு அருள் புரிந்து கொண்டிருக்கும் நமது வீரர்களுக்கு” எனத் தெரிவித்தான்.

பிறகு பனங்கள் பானையை வாயில் வைத்து ஒரு வாய் மிடறை விழுங்கினான். காலையில் இறக்கப்பட்ட கள் புளித்துப் போய் காணப்பட்டது. வாயில்பட்டதுமே மயக்கம் தலைக்கு ஏறியது. வாயில் சிறிது நேரம் வைத்திருந்தவன் அதன் சுவையை அனுபவித்து தொண்டை வழியே சிறிது சிறிதாக விழுங்கி கள்ளின் சுவையையும், அது தரும் போதையையும் விழிகளை மூடி அனுபவித்தான் வென்வேல் சென்னி.

ஏற்கெனவே சிவிகை ஏற்படுத்தியிருந்த கிறக்கத்தோடு, பனங்கள்ளின் போதையும் சேர்ந்து ஏற்படுத்தியிருந்த மயக்கத்தை அனுபவித்தபடியே விழிகளை மூடியிருந்தவன் விழிகளைத் திறந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த அக்கன்னி அவனுக்கு முன் இருந்த பெரிய சட்டியிலிருந்து சுடப்பட்டிருந்த மான் இறைச்சியை எடுத்து சென்னிக்கு ஊட்டிவிட்டாள்.

அதிக மிளகு சேர்த்து காரத்துடன் சுடப்பட்ட மானின் இறைச்சி கள்ளின் புளிப்புச் சுவைக்கு பொருத்தமாக இருந்தது. மானின் இறைச்சியை விரும்பி தின்றான் சென்னி. தனக்கு முன் இருந்த வீரர்களை நோக்கி, “ம்ம்ம்ம்” எனக் கட்டளையிட்டான் சென்னி.

அடுத்தகணம் பிடர்த்தலையன், அன்னி மிஞ்லி என அனைவரும் முதல் மிடறைப் போரில் இறந்த வீரர்களுக்குக் காணிக்கையாகப் பருகினார்கள்.

மீண்டும் சென்னி கையில் வைத்திருந்த கள் பானையை உயர்த்தினான்.

வீரர்கள் கூட்டம் அமைதியானது.

“அடுத்த மிடறை யாருக்குக் காணிக்கையாக்கலாம்?”

“யாருக்காக வேந்தே..?” கூட்டத்திலிருந்து எழுந்தது ஒரு குரல்.

“நாம் நம் கொன்ற நம் எதிரிகளுக்குக் காணிக்கையாக்குவோமா அல்லது நம்மால் உயிர் வாழப் போகும் மோரியப் படையின் கணிகையர்

மைந்தர்களுக்குக் காணிக்கையாக்குவோமா?”

மீண்டும் மறவர் கூட்டம் அமைதியானது. ஒருவர் கூட வாய்திறந்து பேசியிருக்கவில்லை.

ஒரு கையில் சிவகை சுருட்டுடனும், மறு கையில் கள் பானையுடனும் எழுந்து பரணின் மீது நின்றான் சென்னி.

“நம் வாளுக்கும், வேலுக்கும் இரையாகி நரகத்தை அடையப் போகும் வராகப் புத்திரர்களுக்கு காணிக்கையாக்குவோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

கூட்டத்தினர் ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

சென்னி வீரர்களை நோக்கி, “போர் விரைவில் தொடங்கப் போகிறது. நமது முடிவு எப்பொழுது, யாரால் வேண்டுமானாலும் எழுதப்படலாம். ஆதலால் இனி வாழப்போகும் ஒவ்வொரு கணநேரத்தையும் அனுபவித்து வாழுங்கள். நாம் வாழ்ந்தாலும் நம் மண்ணுக்காக வாழ்வோம். வீழ்ந்தாலும் அதே நம் தமிழ் மண்ணுக்காக வீழ்வோம். இன்றைய இரவு நம் வீரர்களின் பாடல், ஆட்டம், கும்மாளம் என்று இருக்கட்டும். கொண்டாடுங்கள்” எனக் கூறியவன் பானையை வாயில் வைத்து கள்ளை உறிஞ்சியவன் அதன் சுவையை அனுபவித்து சிறிது சிறிதாக விழுங்கியபடியே அமர்ந்தான்.

அவன் விழுங்கும் வரைக் காத்திருந்த அக்கன்னி அடுத்ததாக பன்றியின் கரித்துண்டை எடுத்து அவனுக்கு ஊட்டிவிட்டாள். பன்றியின் சுவையில் மனம் லயித்து அமர்ந்திருந்தான் சென்னி.

மதுவைப் பருகுவது ஒரு கலை. ஒரே மூச்சில் குடிப்பவர்களும் உண்டு. சிறிது சிறிதாக அனுபவித்து ஒவ்வொரு மிடறாகப் பருகப்பவர்களும் உண்டு. அன்று சென்னி நிதானமாக, முழு மகிழ்ச்சியுடன் கள் தந்த மயக்கத்தை அனுபவித்தபடியே பருகிக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு கையில் மயக்கம் தரும் புளித்த கள், மறு கையில் சிவகைச் சுருட்டு, இறைச்சியை ஊட்டிவிடுவதற்கு அருகில் அமர்ந்திருக்கும் கன்னி ஒருத்தி. அவனைப் புகழ்வதற்காகவே ஒரு கூட்டம். மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பதற்கு வாழ்வில் வேறு என்ன வேண்டும் ஒருவனுக்கு?

சென்னி முழு மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தான்.

இரும்பிடர்த்தலையனும், அன்னி மிஞிலியனும் கள் குடித்தாலும்
கவனத்துடன் அமர்ந்திருந்தார்கள். வீரர்களுக்குள் எவனாவது ஊடுருவிவிட்டால்
என்ன செய்வது என்ற எச்சரிக்கை அவர்களுக்குள் அதிகம் காணப்பட்டது.

வனத்தில் மழையிலும், புழுக்கத்திலும் கௌபீனத்துடன்
கவலையுடனும், சோகத்துடன் காணப்பட்ட வீரர்கள் சென்னியுடன் மது
அருந்துவதை எண்ணிப் பெருமிதத்துடன் கவலைகளை மறந்து பெரும்
உற்சாகமடையத் தொடங்கினார்கள். வீரர்கள் குடம் குடமாக கள் அருந்தி
கறியை உண்டு வயிற்றை நிரப்பினார்கள். போதை தலைக்கு ஏற ஏற
அமர்ந்திருந்தவர்கள் எழுந்து நின்று சென்னியை வாழ்த்தி பாட்டு பாடி,
நடனமாடத் தொடங்கினார்கள்.

”அந்தரதிழிந்து மண்மேலமர்த்த வெண்மதியொத்த
சுந்தரமுடைய சுடர்மிகவளரும் செஞ்சூரியனே
தந்திரமுடையாரையும் தடுத்தறுத்து வெல்லும்
இந்திரன்முதலோர் போற்றும் இளஞ்சூரியனே..

காட்டிடை இருந்தாலும் கடுகிடை வுன்றீதி
நாட்டிடை இருந்து பெருகிடும் பெருநீதி
பாட்டிடை இருந்தாலும் பறந்து விரியுமுன்கொடை
கேட்டிட நிற்பவர் இல்லையெனும் பெரும்கொடை..

விற்பொலி மலிய விழிபொழி அனல்சிந்தும் இங்கே
வேற்போலி சிறக்க விறல்புய மதிரும் என்றும்
மற்பொலி தோளாய் மார்பகன்ற வளநெடும் சோழா
கற்புடை மாந்தரும் கவினுருகலைஞரும் போற்றும் தீரா..

அனல் அஞ்சும் மடவார் களித்திருக்க – அவர்
கன்னம் கொஞ்சிக் கன்றி சிவந்திருக்க
இன்னும் வேண்டும் என்றவர் ஏங்கிநிற்க – எங்கள்
மன்னன் நீ மகிழ்வாய்தான்வாழீ..

வீரமும் மோகமும் விரும்பி உன்னோடிருக்க

தீரமும் நந்திமிரும் திறம் கொண்டு வாழ்ந்திருக்க

நேரமும் காலமும் உனக்கு அடங்கிநிற்க

பாரமும் வரமுமான சென்னிமுடி வாழிய வாழியவே..”

பரணில் அமர்ந்திருந்தவள் சென்னி ஒரு மிடறு மது விழுங்கினால் அவள் இரண்டு மடங்கு கறியை அவனுக்கு ஊட்டிவிட்டு அவனது வயிற்றை நிரப்பினாள். கீழே நின்று கொண்டிருந்தவள் எங்கெல்லாம் வீரர்கள் கள் கேட்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் கொண்டு சென்று கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவர்களின் மது விருந்து இரவின் முதல் சாமம் முடிவடையும் நேரம் வரை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது சென்னி அன்னி மிஞிலியிடம், “இளவல் பாதுகாப்புடன்தானே இருக்கிறான்” என வினவினாள்.

“நாழிகைக்கு ஒருமுறை விசாரித்துக் கொண்டு இருக்கிறேன் தலைவரே! அவர் பாதுகாப்புடன்தான் இருக்கிறார்” எனப் பதில் அளித்தான்.

துளு நாட்டு வீரர்கள் அனைவரும் மது மயக்கத்தில் ஆடிப்பாடி அன்றைய இரவைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியுடன் சென்னி தனக்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த குடிலுக்குள் நுழைந்தான்.

அவனைத் தொடர்ந்து மற்ற இரண்டு பெண்களும் அடுத்தடுத்து நுழைந்தார்கள்.

அவர்களில் ஒருத்தியை நோக்கி, “எதிரே இருக்கும் குடிலில் உறங்கிக் கொள். உன்னை எவரும் எந்தவிதத்திலும் தொந்தரவு செய்யமாட்டார்கள். காலையில் நீ உன் காதலனைத் தேடி சென்றுவிடு. மனதில் ஒருவனுடனும், உடலோடு மற்றொருவனோடும் வாழும் கொடூரமான நரக வாழ்க்கை உனக்கு வேண்டாம்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பெண் மண்டியிட்டு சென்னியை நோக்கிக் கை எடுத்து வணங்கினாள்.

சென்னி சிரித்தான். அப்பெண் அங்கிருந்து சென்றாள்.

தனக்கு அருகில் நின்ற பெண்ணை நோக்கினான் அவன். அவள் நாணத்தில் நிலம் நோக்கினாள்.

அவளை இழுத்து தன் மடியில் போட்டுக் கொண்ட சென்னி அவளுக்கு முத்தமிட்டான்.

அவள் சென்னியிடம், “இளவரசே, என் தோழிக்குக் காதலன் இருப்பதைத் தாங்கள் எப்படி அறிவீர்கள்?” என வினவினாள்.

“அவளது நடையை வைத்தே அவளுக்குக் காதலனோ அல்லது கணவனோ இருக்க வேண்டும் என்று அறிந்து கொண்டேன் நான்” எனத் தெரிவித்தவன் அவளை நோக்கி மோகனத்துடன் புன்னகைத்தான்.

“இத்தனை வருடங்களாக அவளுடன் இருக்கிறேன். ஆனால், அவளுக்குக் காதலன் இருப்பது எனக்குக் கூடத் தெரியாது” எனக் கூறிக் கொண்டே அவள் சென்னியின் இதழ்களைத் தன் நாவால் தீண்டினாள்.

அவனிடமிருந்து மதுர மணம் வெளிப்படுவதைக் கண்டவள், “இளவரசே, கள் பருகிவிட்டு சுருட்டினை இழுத்துவிட்டு வந்திருக்கிறீர்கள். ஆனாலும், தங்களிடம் மதுர மணம் வெளிப்படுகிறதே! எப்படி?” என வினவினாள்.

“இறந்து போனவர்களின் ஆன்மாவின் மணம் எப்படி இருக்கும் என்பதை என்றாவது நீ முகர்ந்தது உண்டா?”

“இல்லை இளவரசே. உடலின் மணத்தைத்தான் நான் அறிவேன்” எனக் கூறியபடியே அவனது தோளில் சாய்ந்து அவனது உடல் மணத்தை முகர்ந்து மூக்கின் வழி தன் மனதில் நிரப்பிக் கொண்டாள்.

“இறந்தவர்களின் மணம் மதுர மணத்தில்தான் இருக்கும்.”

சட்டென்று அவனது அணைப்பிலிருந்து விடுபட்டு அவனது முகத்தை நோக்கினாள்.

“என்னால் கொல்லப்பட்டவர்களின் ஆன்மா எப்பொழுதும் என்னைச் சூழ்ந்தபடி இருக்கிறது. அவர்களின் ஆன்மா என் வாளோடும், வேலோடும் பிணைந்திருக்கின்றன. நான் கொல்லப்படும் வரை அவர்களுக்கு மோட்சம் என்பதே கிடையாது. என் கோபத்திற்கு இரையானவர்களின் மணம் என்னைச்

சூழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. அவர்களின் மணம்தான் என்னிலிருந்து வெளிப்படும் மதுர மணம்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவள் அவனையே சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவனது நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். பிறகு சுற்றிலும் பார்வையைச் சுற்றிலும் செலுத்தியபடி, “இப்பொழுதும் அவர்களுடைய ஆன்மா தங்களைச் சுற்றிக் கொண்டுதான் இருக்கிறதா?” என வினவினாள்.

“ஆமாம்.”

“அப்படியெனில், இன்றிரவு நாம் ஆடும் ஆதிக்கத்தைக் கண்டு தங்களால் இறந்தவர்களின் மனம் மேலும் வெறுப்படையட்டும்” எனத் தெரிவித்தபடியே தன் மார்பை மறைத்துக் கொண்டிருந்த மெல்லிய துணியை விளக்கிவிட்டாள்.

அவன் அவளது மார்பையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவள் அதற்கு மேல் தாமதிக்கவில்லை. அவனது முகத்தைத் தனது மார்பில் பதித்து அணைத்துக் கொண்டவள் தன்னை சென்னிக்கு சமர்ப்பித்து அவனுடன் ஐக்கியமாகத் தொடங்கினாள்.

சென்னி தனது காதலியுடன் குடிலுக்குள் ஆதிக்கத்தை நிகழ்த்த, துளு நாட்டு வீரர்கள் அனைவரும் குடிலுக்கு வெளியே மது மயக்கத்தில் வெறிக் கூத்தை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வீரர்கள் மதுக் களிப்பில் எழுப்பிய உரக்கச் சத்தம் வனத்தில் நெடுந்தொலைவிற்கு எதிரொளித்துக் கொண்டிருந்தது. வனத்தில் ஏற்பட்ட சத்தத்தின் மூலம் பாசறையின் இருப்பிடத்தை அறிந்து கொண்ட மோரிய வீரர்கள் உடனே தகவலை பாழிக்கோட்டையை நோக்கிச் செலுத்தினார்கள்.

பொழுது புலர்ந்த காலைப் பொழுதில் செய்தி பாழிக்கோட்டையை அடைந்தது. மோரியப் படைத்தலைவர்கள் தாமதிக்கவில்லை. உடனே புரவிப் படை ஒன்றை அன்னி மிஞிலியனின் பாசறை தங்கியிருந்த வனத்தை நோக்கி அனுப்பி வைத்தார்கள்.

&&&

துளு வீரர்கள் நிலை கொண்டிருந்த பாசறையை அழித்து அனைவரையும் கொன்றுபோட மோரிய வீரர்கள் ஆவேசத்துடன் சென்று

கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில், இந்திரசேனையின் கட்டளையின் பேரில் கலிங்கத்தை நோக்கி அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்த வீரன் கோதாவரி நதிக்கு அருகே நிலை கொண்டிருந்த மோரியப் பாசறையை நெருங்கினான்.

பாழியிலிருந்து புறப்பட்டு தமிழக ஒற்றர்களின் கண்களில் படாமல் தனது உருவத்தை மாற்றியபடி இரவு பகல் பாராமல் பயணித்து தனது இலக்கை அடைந்தவன், “பாழியிலிருந்து நம் அரசர் திசியரிடமிருந்து தகவல் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்று தெரிவித்தான்.

உடனே வீரர்கள் படைத்தலைவனது குடிவை நோக்கி வேகமாக ஓடினார்கள்.

புரவியில் பல நாள்கள் பயணித்து வந்திருந்ததால் ஏற்பட்டிருந்த களைப்பில் மரத்திற்கு அடியில் கிடந்த கல் ஒன்றின் மீது அமர்ந்து இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தான். வீரர்கள் அவன் குடிப்பதற்கு நீர் கொடுத்தார்கள்.

அப்போது குடிலிலிருந்து வெளிப்பட்டு செய்தி கொண்டு வந்திருந்த வீரனை நோக்கி நடந்தான் அந்தப் பாசறையின் தலைவன்,

அவன் அப்பகுதியைச் சேர்ந்த வடுகன். மோரியர்களும், கலிங்கர்களும், வடுகர்களும் சேர்ந்திருந்த படைக்கு அவன்தான் படைத்தலைவனாக இந்திரசேனையால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தான். சென்னியுடன் நடந்த போரில் வீரத்துடனும், தந்திரத்துடனும் செயல்பட்ட துணைப் படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன். இந்திரசேனையின் நம்பிக்கைக்கு உரியவன்.

செய்தி கொண்டு வந்திருந்த வீரனிடம் வந்தான் வடுகப் படைத்தலைவன். அவனுக்குத் தன் தலையைத் தாழ்த்தி படைத்தலைவனுக்கு அளிக்க வேண்டிய மரியாதையைச் செலுத்தினான் செய்தி கொண்டு வந்திருந்த வீரன்.

படைத்தலைவனிடம் அவ்வீரன், “செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறேன் தலைவரே!” எனத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதுமே கடுகடுத்த படைத்தலைவன், “நீராடாமல், உடலில் புழுதி படிந்திருக்க நீ நின்று கொண்டிருக்கும் தோரணையைப் பார்த்தாலே அவசரச் செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறாய்

என்று தெரிகிறது எனக்கு. என்ன செய்தி என்பதை உடனே சொல்லித் தொலை” எனக் கத்தினான்.

“கலிங்கத்தில் தங்கியிருக்கும் நம் படையில் ஒரு பிரிவினர் இதே இடத்தில் நின்று தொடர்ந்து காவல் காக்குபடியும், மற்ற படையினர் உடனே புறப்பட்டு கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து தமிழர் கூட்டுப் படையைத் தாக்க வேண்டும் என்று கட்டளை” எனக் கூறியவன் கொண்டு வந்திருந்த இலச்சினைப் பதக்கத்தையும், முத்திரை மோதிரத்தையும் அவனிடம் காட்டினான்.

“செய்தியை அனுப்பியது யார்?”

“மோரிய அரசர் திசியர்.”

“கரும்பெண்ணை நதிக்கு வடக்கே நிலை கொண்டிருந்த பெரும்படையில் பெரும்பகுதி சென்னியால் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. எஞ்சியிருந்த படையில் மூன்றில் இரண்டு பகுதியை பாழியை நோக்கி அனுப்பி வைத்துவிட்டேன். இப்பொழுது கரும்பெண்ணை நதியைத் தாக்க வேண்டும் என்று கூறினால் எப்படித் தாக்குவது?” என வீரனுக்கு முகத்திற்கு அருகே தனது முகத்தைக் கொண்டு சென்று கத்தினான் படைத்தலைவன். படைத்தலைவன் கத்திய போது வெளிப்பட்ட எச்சில் வீரனின் முகத்தில் தெளித்து ஈரமாக்கியது.

விழிகளை மூடி அருவருப்பில் முகம் சுளித்தான் அவன்.

விழிகளை மூடியபடி அவ்வீரன், “இந்திரசேனை தேவியாரின் அறிவுறுத்தலின் பேரில் அரசர் திசியரின் ஒப்புதலுடன் படைத்தலைவர் சித்ராஞ்சகர் தகவல் அனுப்பியிருக்கிறார் படைத்தலைவரே. செய்தியைக் கொண்டு சேர்ப்பது மட்டுமே எனது பணி. வந்திருக்கும் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதும், நிறைவேற்றாமல் இருப்பதும் தங்களது கடமை” எனத் தெரிவித்தவன் நிற்க முடியாமல் அருகில் இருந்த மரத்தில் சாய்ந்தான்.

இந்திரசேனை எனும் பெயரைக் கேட்டதுமே படைத்தலைவன் ஒருகணம் நடுங்கி அமைதியானான். பிறகு, “அறிவுறுத்தியது தேவியா?” என வினவினான்.

“ஆமாம்.”

“நாளையே நான் படையை தெற்கு நோக்கி நகர்த்துகிறேன். நீ எவரிடமும் தேவையில்லாமல் எதையும் கூறிவிடாதே.”

“தங்களது உத்தரவு படைத்தலைவரே.”

“கரும்பெண்ணை நதிக்கரையைக் கடக்க பலர் முயற்சி செய்து தோற்று நம் இளவரசர்கள் மரணித்துவிட்டார்கள். பெரும்படையை நாம் கொண்டிருந்த போதே நம்மால் எதுவும் முடியவில்லை. ஆனால், இப்பொழுது நம்மிடம் இருப்பது சிறிய படை. வழிநடத்த முதன்மையானவர்கள் யாரும் இல்லை. எப்படி அந்த அசுரர்களை வீழ்த்த இயலும்?” என வினவினான் படைத்தலைவன்.

அவ்வீரன், “படைத்தலைவரே, படையை வழிநடத்துவதற்கு தங்களைவிடவும் முதன்மையானவர்கள் வேறு யார் வேண்டும்? போரில் தாங்கள் வெளிப்படுத்திய வீரம்தான் இந்தப் பதவி தங்களுக்குக் கிடைக்கக் காரணமாய் இருந்திருக்கிறது. மற்றவர்களைப் போன்று குடும்ப அடிப்படையிலா இந்தப் பதவியைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள்? இல்லை. தாங்கள் மாவீரர். தங்களது திறமையால் பெற்ற பதவி இது. தாங்கள் நம்பிக்கையுடன் செயல்படுங்கள், நிச்சயம் வெற்றி கிடைக்கும்.”

“அங்கு சென்னி இருப்பாரே?”

“அவர் அங்கு இல்லை. அவர் துளு நாட்டில் இருக்கிறார். ஆதலால்தான் தேவி படையை அனுப்புவதற்கு ஆணையிட்டிருக்கிறார். கரும்பெண்ணை நதியின் தென்கரை நம் வசமான பிறகு தென்னகத்தின் வீழ்ச்சி தொடங்கப் போகிறது. மோரிய இளவரசர்களுக்குக் கிடைக்காத வாய்ப்பு தங்களுக்குக் கிடைக்கப் போகிறது. வாய்ப்பினை பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். மூவேந்தர் படையை வீழ்த்திய மாவீரர் என்று உலகம் தங்களைப் புகழட்டும்” எனத் தெரிவித்தான் அவ்வீரன்.

“ம்ம்ம்...” எனத் தலையாட்டிய படைத்தலைவன், “நல்ல செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கும் நீ எனது விருந்தினன்” என அவனிடம் கூறியவன் தனது வீரர்களை நோக்கி, “இவனுக்கு வேண்டிய அனைத்து வசதிகளையும் ஏற்படுத்திக் கொடுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான். பிறகு சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த தனது வீரர்களை அழைத்தவன், “துணைப் படைத்தலைவர்கள் அனைவரையும் எனது கூடாரத்தில் இன்னும் ஒரு

நாழிகைப் பொழுதில் கூடியிருக்க வேண்டும்” என்று ஆணையிட்டபடி வேகமாக நடந்தான்.

அங்கே பாசறையில் வீரர்கள் சில மது அருந்தியபடி அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களை நோக்கிய படைத்தலைவன், “நாளையே நம் படை கரும்பெண்ணை நதியை நோக்கிப் புறப்படப் போகிறது. வேண்டிய ஏற்பாடுகளை உடனே செய்யுங்கள்” எனத் தெரிவிக்க பாசறை பரபரப்பானது.

படைத்தலைவன் அங்கிருந்து சென்று தனது கூடாரத்திற்குள் நுழைந்தான்.

அப்பொழுது வந்திருந்த மோரிய வீரன் அருகில் நின்றவனை நோக்கி, “பைத்தியமா இவன்?” என வினவினான்..

அவன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

“அரசர் பெயரை பயன்படுத்திய போது ஒருமாதிரி என்னை நடத்தினான். தேவியின் பெயரைப் பயன்படுத்திய போது ஒரு மாதிரி நடத்துகிறான்?”

“வீரர்கள் மத்தியில் அரசருக்கு இருக்கும் மரியாதை அவ்வளவே. வீரர்களுக்கு வீரத்துடன் இருப்பவர்களைத்தான் பிடிக்கும். அப்படித்தான் இதுவும்.”

“எப்பொழுதும் இவன் இப்படிதான் கோபத்துடன் இருப்பானா?”

“ஆமாம்.”

“ஏன்?”

“பஞ்சணையில் காதலியிடம் தனது வீரத்தைக் காட்ட முடியாத போது இப்படித்தான் சிலர் வெளியில் தன் இயலாமையை வெளிப்படுத்துவார்கள் என்று வீரர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.”

இருவரும் குபீரென்று சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

படைத்தலைவனின் கட்டளைப்படி துணைப் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் குடிலில் கூடியிருந்தார்கள்.

அவர்களிடம், “நாளைக் காலை நாம் புறப்பட்டு பொறுமையாகப் பயணித்து நாளை இரவு முதல் சாமத்தில் கரும்பெண்ணை நதிக்கரையை நாம் அடையப் போகிறோம். ஏற்கெனவே நம் படை அங்கு நிலை கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் நமக்கு உதவி செய்வார்கள். அவர்களின்

உதவியுடன் நாளை நள்ளிரவு நாம் கரும்பெண்ணை நதியைக் கடக்கப் போகிறோம். நம் திட்டம் நம் வீரர்களுக்குக் கூடத் தெரிவிக்க வேண்டாம். இந்த முறை நாம் வெற்றி பெற்றே தீர வேண்டும்” என உறுதியுடன் தெரிவித்தான் வடுகன்.

துணைப் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன், “நமது வரவைத் தெரிந்து கொண்டு தென்னவர்கள் முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கை எடுத்திருந்தால் என்ன செய்வது? இவ்வளவு அவசரத்துடன் முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையை, தெளிவான திட்டம் இல்லாமல் நாம் நம் படையை நகர்த்துவது சரியா?” என வினவினான்.

“உன் வேலை என் கட்டளையை நிறைவேற்றுவது மட்டுமே” எனக் கோபம் கொண்டான் படைத்தலைவன். பிறகு, “அங்குப் படைகளை வழி நடத்த சென்னி இல்லை என்பதை நான் உறுதி செய்து கொண்டேன். அவன் பாழியில் இருக்கிறானாம். இந்த வாய்ப்பை நாம் தவறவிடக் கூடாது. கரும்பெண்ணை நதியை நாம் இந்த முறை கடந்தே தீர வேண்டும். புரிகிறதா?” எனக் கத்தினான்.

துணைப் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும், “புரிகிறது தலைவரே..!” என்று ஒரு சேர குரல் கொடுத்தார்கள்.

கண்கள் முழுவதும் கனவுடன், மனதில் நிறைந்திருந்த வெறியுடன் அருகில் தேறலை உறிஞ்சத் தொடங்கினான் அவன்.

&&&

மோரியப் படையின் தலைவனான வடுகன் போர் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் நிலை கொண்டிருந்த மூவேந்தர் படை வீரர்களுடன் அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தான் சென்னியின் படைத்தலைவர்களுள் ஒருவனான மகேந்திர வளவன்.

வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும் முதன் முதலில் தமது காதலியைக் கவர என்னென்ன முயற்சிகளைச் செய்தார்கள் என்பதைப் பற்றி கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அனுபவமில்லாத காலத்தில் செய்த செயல்களை ஒவ்வொருவரும் கூறக் கூற சுற்றிலும் அமர்ந்திருந்தவர்கள் அனைவரும் உரக்கச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பெரும்பாலும் வீரர்களின் கன்னி முயற்சி தோல்வியடைந்ததாகவே இருந்தது. அதிலும் பலர் முதல் காதலைப் பற்றி நடித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது கரும்பெண்ணை நதிக்கு அப்பால் கண்காணிக்கும் வீரன் ஒருவன் மகேந்திர வளவனிடம் வந்தான். அவனைத் தன் அருகில் அமர வைத்த மகேந்திரன், “சற்று நேரம் பொறுங்கள்.. சிரித்துவிட்டு பிறகு பேசுவோம்” எனக் கூறியபடியே நடித்துக் கொண்டிருந்த வீரனையே பார்த்தபடி சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அங்கு வயதான வீரன் ஒருவன் தனது காதலியைப் போன்று நடித்துக் கொண்டிருந்தான். தனது காதலியைப் போன்றே இடையை ஆட்டி, மார்பு குலுங்கியும் குலுங்காமலும் நடந்து காட்டினான். பிறகு அவனே ஆணாக மாறி சற்றே அச்சத்துடன் அவளைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான்.

அவனது நடிப்புத் திறமையைப் பார்த்து வியந்து கொண்டிருந்த மகேந்திர வளவனின் காதில், “தலைவரே, செய்தி அவசரமானது” எனத் தெரிவித்தான்.

“சரி..” எனத் தலையாட்டியவன் கூட்டத்திலிருந்து விலகிச் சென்றான். நடித்துக் கொண்டிருந்த வீரனின் குரல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

கரும்பெண்ணை நதிக்கு அப்பால் வடக்கே கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தவன் மகேந்திரனிடம், “பாழியிலிருந்து செய்தி கலிங்கத்தை நோக்கி அனுப்பப்பட்டுவிட்டது” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன நடந்தது?”

“மாறுவேடமிட்ட வீரன் ஒருவன் புரவியில் வடக்கு நோக்கிச் செல்வதைக் கவனித்தேன்.”

“அவன் மாறுவேடமிட்டவன் என்பதை எப்படி நீங்கள் யூகித்தீர்கள்?” என வினவினான்.

“வணிகர்கள் கொண்டு செல்லும் புரவிக்கும், வீரர்கள் பயன்படுத்தும் புரவிக்கும் இருக்கும் வேறுபாட்டை அறியாதவன் நான் இல்லை தலைவரே.”

“அவனைத் தாங்கள் பின்தொடரவில்லையா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“அவனைப் பார்த்ததுமே அவன் சென்ற காரணத்தை ஓரளவிற்கு என்னால் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஆதலால் நான் அவனைப் பின்தொடரவில்லை.”

“..?”

“கரும்பெண்ணை நதிக்கரைப் போர் முடிந்து இத்தனைத் திங்கள்களாக அமைதியாக இருந்தவர்கள் இப்போது எதற்காக வீரன் ஒருவனைக் கலிங்கத்தை நோக்கி அனுப்பி வைக்க வேண்டும்? அதற்கான அவசியம் என்ன?”

மகேந்திர வளவன், “அதற்காகத்தானா?” என வினவினான்.

“ஆமாம். அதற்காகத்தான் தலைவரே!” எனத் தலையாட்டியபடி தெரிவித்தான் அவன்.

“நம் தலைவர் சென்னி வேறு இங்கு இல்லை.”

“அதை அறிந்து கொண்டுதான் அந்தக் கட்டளையை தனது வீரர்களுக்கு அளித்திருப்பார்கள்.”

அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான் மகேந்திர வளவன்.

“என்ன செய்யலாம் தலைவரே?”

“நம் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னி இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பார்?”

“மோரியர்கள் கலிங்கத்திலிருந்து புறப்படுமுன்னே அவர்களைத் தாக்கி நிர்மூலமாக்கியிருப்பார்.”

“நம் தலைவர் இப்போது இங்கு இல்லை. அதற்குத் தகுந்ததைப் போன்றுதான் நாம் செயல்பட வேண்டும். அவர்கள் நம்மை நெருங்கட்டும். சூழலுக்குத் தகுந்ததைப் போன்று செயல்படுவோம். இருந்தாலும், முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையைக் கூறுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன் சிறிது நேரம் சிந்தித்தான். பிறகு தன் திட்டத்தை அவனிடம் தெரிவித்தான்.

அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

இறுதியாக மகேந்திர வளவன், “நம் இளவரசருக்கு நாம் வெற்றிச் செய்தியை மட்டுமே அனுப்பி வைக்கப் போகிறோம்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு

மீண்டும் நடித்துக் கொண்டிருந்த வீரர்கள் குழுவினருடன் கலந்து கொண்டான்.

காதலியைப் போன்றே நடித்துக் கொண்டிருந்த வீரனைப் பார்த்து விழுந்து விழுந்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தான் மகேந்திர வளவன்.

அவன் மனதிற்குள் போர்த் திட்டம் பயங்கரமாக உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

16 கரும்பெண்ணை நதிக்கரைப் போர்..!

கரும்பெண்ணை நதியின் தென்கரையில் எரிஒளி வீரன் ஒரு கையால் வாளை உயர்த்தி எதிர்க்கரையில் இருந்தவர்களை எச்சரிக்கை செய்தபடி கம்பீரத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தான். எரிஒளி வீரனைப் பார்த்தபடியே அச்சத்துடன் கரும்பெண்ணை நதியின் வடகரையில் நின்று கொண்டிருந்தான் மோரிய வீரன் ஒருவன்.

கரும்பெண்ணை நதியில் நடைபெற்ற பெரும்போரில் பங்கு கொண்டு உயிர் பிழைத்திருந்த வீரர்களுள் அவனும் ஒருவன். சென்னியின் தாண்டவத்தை நேரில் பார்த்தவன். ஆதலால், நதிக்குத் தெற்கே காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கும் தமிழர்களைப் பற்றிய பயம் அவனுக்குள் எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டே இருந்தது.

நதியின் கரையில் கிடந்த பாறை ஒன்றில் அமர்ந்தபடியே வெறிக்க வெறிக்க எரிஒளி வீரனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அந்த மோரிய வீரன். அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்தார் முதிய வீரர் ஒருவர்.

முதிய வீரர் அவனிடம், “என்ன, மனையாளின் நினைவு வந்துவிட்டதா?” என வினவினார்.

“ஆமாம்.”

“திடீரென்று எப்படி அவளின் நினைவு எப்படி வந்தது?”

“சற்று முன் இணைந்த இரு அன்றில் பறவைகளைப் பார்த்தேன். எனக்கு என் இல்லாளின் நினைவு வந்துவிட்டது.”

அம்முதியவர் எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்.

“நெடுந்தொலைவில் மேற்கு வானில் விழும் பரிதியைப் பார்ப்பது எனக்கும், என் இல்லாளுக்கும் மிகவும் பிடிக்கும். என் தோளில் அவளும், அவளது தலையில் நானும் சாய்ந்து கொண்டு கதை பேசி மாலை வேலையை மகிழ்ச்சியுடன் போக்குவோம். அவளது கூந்தல் மணத்தில் என்னைத் தொலைப்பது எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். இப்போது அவளது மணத்தை வீசும் காற்றிலும், ஓடிக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஆற்றிலும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்” எனக் கூறியபடியே பாறையில் அமர்ந்து கொண்டு ஒரு கையால் தண்ணீரை அள்ளி ஆற்றில்விட்டு ஓடிக் கொண்டிருந்த நதியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

முதிய வீரர், “கவலைப்படாதே. இனி இப்பகுதியில் போர் இருக்காது. இனி தமிழர்கள் ஆற்று நீரைக் கடக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. போர் இனி பாழிக்கோட்டையிலும், பாழிக்குத் தெற்கிலும்தான் நடைபெறும். விரைவில் நீ உன் காதலியைத் தேடிச் செல்லும் நிலை வரும்” என்றார்.

“அப்படியொரு நிலை வந்தால் மகிழ்ச்சிதான். ஆனால்..”

“என்ன ஆனால்?”

“பாசறைக்குத் தாங்கள் செல்லவில்லையா?”

“இல்லை.”

“எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?”

“புரவி ஒன்றிற்குக் கால் குளம்பு நீண்டு வளர்ந்துவிட்டது. அதை வெட்டிவிட்டு பாசறையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தேன். தனிமையில் அமர்ந்திருந்த உன்னைப் பார்த்ததும் இங்கு வந்துவிட்டேன்.”

“பாழியிலிருந்து செய்தி வந்துவிட்டது.”

“என்ன செய்தி?”

“மீண்டும் கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் போர் நடைபெறப் போகிறது.”

முதியவர் அதிர்ச்சியுடன் அவனை நோக்கினார். “நூறாயிரம் பேரோடு கரும்பெண்ணை நதியைக் கடக்க முயற்சித்த வேளையிலேயே நாம் தோற்றுவிட்டோம். நம் படையே அழிந்துவிட்டது. இளவரசர்கள் பலரை இழந்துவிட்டோம். நம் வீரர்கள் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆனால், இப்பொழுது நம் படையில் சில ஆயிரம் பேர் மட்டுமே இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் நம்மால் எப்படி நதியைக் கடக்க இயலும்?” என வினவினார்.

“கோதாவரிக் கரையில் நிலை கொண்டிருந்த பாசறையிலிருந்து உதவிக்குப் படை வீரர்கள் வரப் போகிறார்கள்.”

“எப்பொழுது வரப் போகிறார்களாம்?”

“இன்று நள்ளிரவு.”

“என்ன திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள்?”

“நம்மிடம் இருப்பது சிறு படை. இந்த நிலையில் நாம் நதியைக் கடப்போம் என்று தமிழர்கள் எதிர்பார்ப்பார்களா?”

“நிச்சயமாகமாட்டார்கள்.”

“பெரும்படையுடன் நள்ளிரவில் நாம் நதியைக் கடந்து சென்றுவிட்டால் தமிழர்களால் நம்மைத் தடுத்து நிறுத்த முடியும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்களா?” என வினவியபடியே பார்வையை மேற்கு வானில் செலுத்தி, விழுந்து கொண்டிருந்த பரிதியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“எனக்கு இது சரி என்று படவில்லை.”

“எது?”

“நமது திடீர் தாக்குதல்.”

“ஏன்?”

“செல்யுகஸ் என்ன செய்தார்?”

“நதியைக் கடந்து அதிரடியாகத் தாக்க முடிவு செய்தார்.”

“அவரது முடிவு என்ன ஆனது?”

“சென்னியால் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டு இன்னும் எலும்புக் கூடாக தொங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்.”

“நம் படை எம்மாத்திரம்?”

“அப்போது தமிழகப் படையை வழிநடத்த வெற்றிவேல் சென்னி இருந்தார்.”

“இப்போது?”

“அவர் பாழிக்கோட்டையில் நடைபெறப் போகும் போரில் பங்கு கொள்ள சென்றுவிட்டாராம்.”

“அப்படியெனில் படையை வழிநடத்துவது யார்?”

“சென்னியின் படைத்தலைவனாகிய மகேந்திர வளவன்.”

“அவனை மட்டும் எளிதில் வீழ்த்திவிடலாம் என்று கருதுகிறாயா?”

“அப்படித்தான் நம் படைத்தலைவர்கள் கருதுகிறார்கள்.”

“எனது அனுபவத்தில் ஒன்றைக் கூறுகிறேன் கேட்டுக்கொள்.”

“என்ன?”

“படையின் தலைவன் இருக்கும் போது கூட துணைப் படைத்தலைவர்கள் கண் மூடி உறங்குவார்கள். ஏனெனில், தலைவன் அனைத்தையும் கவனித்துக் கொள்ள இருக்கிறான் என்று. ஆனால், படைத்தலைவன் இல்லாத வேளையில் துணைப் படைத்தலைவர்கள் உறங்கினாலும் ஒரு கண்ணைத் திறந்தபடியேதான் விழிப்புடன் இருப்பார்கள். அவர்களை நாம் ஒரு காலத்திலும் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது. படைத்தலைவனைவிடவும் துணைப் படைத்தலைவர்கள் அபாயகரமானவர்கள்.”

“..”

“இந்தச் சூழலில் சென்னியைவிடவும் மகேந்திர வளவன் மிகவும் ஆபத்தானவன்.”

வீரன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். பிறகு வருத்தத்துடன் தெரிவித்தான், “பரிதி மறைந்துவிட்டது” என்று.

“உன் குரலில் எதற்காகக் கவலை தென்படுகிறது.”

“என் மனைவியின் நினைவுதான்.”

“நீ மட்டும் தான் இங்கு மனைவியைப் பிரிந்து இருக்கிறாய் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாயா?”

“..”

“என் மனைவியைப் பிரிந்து வந்து இருபது வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. அப்போது என் மகள் சிறு வயதாக இருந்தாள். இப்போது அவள் வளர்ந்திருப்பாள். அவளுக்குக் குழந்தை இருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. என் மனைவியையும், குழந்தையையும் நினைத்துக் கொண்டே வாழ்கிறேன் நான். போர் நடைபெற்றால் என் நிலை என்ன ஆகும் என்று எனக்குத் தெரியாது. இறப்பதற்குள் ஒரு முறையாவது என் மனைவியைத் தழுவிவிட வேண்டும் என்று என் உடலும், மனமும் ஏங்குகிறது” எனக் கூறிய போது அவரது விழிகளில் நீர் திரண்டன.

அமர்ந்திருந்த வீரன் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தியபடி, “கரும்பெண்ணை நதியில் பெரும்போர் தொடங்குவதற்கு முன் இங்கு மக்கள் கூட வசித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். ஆனால், இப்போது இங்கு நாம் மட்டுமே காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.”

“பேய்கள் உலாவும் சுடுகாட்டில் யாரும் வசிக்க விரும்பமாட்டார்கள்.”

“அதற்குக் காரணம் அசுரன் சென்னிதான்.”

அவ்விடத்தில் சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது.

“கவலை வேண்டாம். விரைவில் நம் நிலை மாறும். விரைவில் இந்தப் போர் முடிவுக்கு வந்துவிடும் என்று நம்புகிறேன் நான்” என அந்த வீரன் கூறிக் கொண்டிருந்த போது அமர்ந்திருந்த முதியவர் எழுந்து, “எச்சரிக்கை..! எச்சரிக்கை..!” என நதியில் எதையோ பார்த்தபடி கத்தினார்.

முதியவருக்கு அருகில் நின்று கொண்டிருந்தவன் உடனே பார்வையைத் திருப்பினான். அப்போது நதியின் மேற்பரப்பில் காணப்பட்ட வீரன் ஒருவன் கையில் வைத்திருந்த வில்லில் கணையைத் தொடுத்து அதிவேகமாக எய்தான். காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு கணையானது நின்று கொண்டிருந்த வீரனை நோக்கி வந்தது.

எழுந்த முதியவர் அவனைத் தள்ளிவிட்டார். அவர் பாரையில் விழுந்து அடிபட்டு மயக்கமானான்.

நதியிலிருந்து பாய்ந்து வந்த மற்றொரு கணையானது முதியவரின் கழுத்துக்குக் கீழே மார்பின் மையத்தில் பாய்ந்தது.

பாறையில் விழுந்த வீரன் உருண்டு கொண்டு நதியில் சரிந்தான். அவனை நதி அடித்துக் கொண்டு போனது.

மார்பில் பாய்ந்த கணையுடன் கீழே விழுந்திருந்த அம்முதியவர் பார்வையை நதிக்கரையை நோக்கிச் செலுத்தினார். நதியில் சில தமிழக வீரர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது அவருக்குச் சற்று முன் கூறியது நினைவுக்கு வந்தது.

‘படைத்தலைவனைவிடவும் துணைப் படைத்தலைவர்கள் அபாயகரமானவர்கள்.’

மூச்சுவிடச் சிரமப்பட்டார். மார்பில் குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது. அவர் தனக்குள் பத்திரமாகச் சேமித்து வைத்திருந்த நினைவுகளை மீட்டு நினைத்துப் பார்த்தார்.

அவருக்கு முன் அவரது மனைவி நின்று கொண்டிருந்தாள். போருக்குக் கிளம்புவதற்கு முன் அழக்கூடாது என்பதால் அவள் விழிகளில் திரண்ட தன் கண்ணீரை மறைத்தபடியே புன்னகையுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவள் அவனைத் தழுவி, “வெற்றி வீரராகத் தாங்கள் திரும்பி வருவீர்கள் என்று நான் காத்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தபடியே அவள் அவனது நெற்றியில் முத்தமிட்டாள்.

அவளை அவன் இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டான். அவளும் தனது மார்புகள் அவனது உடலில் அழுந்தி வலி எடுக்கும் அளவிற்கு அவளை இறுக்கமாக தழுவிக் கொண்டாள்.

மார்பில் ஏற்பட்டிருந்த வலி அவளுக்கு இன்பத்தை அளித்தது. அதே இன்பத்துடன், “எப்பொழுது திரும்பி வருவீர்கள்?” என வினவினாள்.

“போர் முடிந்தவுடன்.”

“எத்தனைக் காலம் பிடிக்கும்?”

“எப்படியும் ஓரிரு வருடங்கள். அதற்குள் நான் திரும்பி வந்துவிடுவேன்.”

“வெற்றி வீரராகத் திரும்பி வாருங்கள்.”

“ம்ம்ம்..”

நெடுநேரம் இருவரும் ஒருவரை மற்றொருவர் தழுவிப்படி காலத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு இவன்தான் முதலில் அவளை

விடுவித்தான். அவள் இவனது இதழில் முத்தமிட்டாள்.

அதேவேளையில் கரையேறிய தென்னாட்டுத் தமிழக வீரன் மார்பில் பாய்ந்திருந்த கணையைப் பிடுங்கி தன் வில்லின் நாணில் பொருத்தியபடியே அவரைத் தாண்டிவிட்டு நடந்து செல்லலானான்.

மனைவியின் இதழ்களை சுவைத்துக் கொண்டிருந்தவனது கனவு கலைந்தது.

முதிய வீரனது நினைவு காற்றோடு காற்றாகக் கலந்து கொண்டிருந்தது. அவனது விழிகளில் ஒரு துளி கண்ணீர் மட்டும் எட்டிப் பார்த்தது.

&&&

இரவு சூழ்ந்து இரண்டாவது சாமம் வேகமாகக் கடந்து கொண்டிருந்தது. கோதாவரி நதிக் கரையிலிருந்து புறப்பட்ட மோரியப் படை வடுகனின் தலைமையில் கரும்பெண்ணை நதிக்கரையை நோக்கி ஆரவாரமில்லாமலும், சத்தமெழுப்பாமலும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டாவது சாமத்தின் முதல் ஓரைப் பொழுது முடிந்து அடுத்த ஓரை தொடங்கிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவர்கள் கரும்பெண்ணை நதியில் நிலை கொண்டிருந்த மோரியப் பாசறையை நெருங்கியிருந்தார்கள்.

படைத்தலைவன் வடுகனின் ஆலோசனைப்படியே பாசறையில் தீப்பந்தங்கள் குறைவாக எரிந்து கொண்டிருந்தன. பாசறையைச் சேர்ந்த மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் போருக்கு ஆயத்தமாகக் கவசம் தரித்திருந்தார்கள்.

பாசறையை நெருங்கியதும் மோரிய வீரர்கள் கொண்டு வந்திருந்த ஆயுதங்களைப் புரவியிலிருந்தும், யானையிலிருந்தும் கீழிறக்கத் தொடங்கினார்கள்.

திட்டமிட்டபடி கரும்பெண்ணை நதியைக் கடக்க படைப் பிரிவுகள் தனித் தனியாக அணிவகுக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

வடுகன் நின்று கொண்டிருந்த வீரர்களை நோக்கி, “படைத்தலைவர் எங்கே?” என வினவினான்.

சற்றுத் தொலைவில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்த வெளிச்சத்தில் நின்ற வீரன் படைத்தலைவனின் குடிலை நோக்கித் தனது ஆட்காட்டி விரலை நீட்டினான்.

அந்தக் குடிலை நோக்கிச் சென்றான் வடுகப் படைத்தலைவன்.

பயணத்தில் களைத்திருந்த வடுகன் குடிலுக்குள் நுழைந்தான்.

உள்ளே நுழைந்த வடுகனுக்கு அதிர்ச்சி. ஏனெனில் அவனுக்கு எதிரே மகேந்திர வளவன் மதுவைப் பருகியபடி அமர்ந்திருந்தான்.

“பாடலி மதுவும் மயக்கமாகத்தான் இருக்கிறது. முதல் துளி நாவை அடைந்ததுமே மயக்கம் தலைக்கு ஏற ஆரம்பித்துவிட்டது.”

அவனைப் பார்த்தபடி, “படைத்தலைவர் எங்கே? நீ யார்?” என வினவினான்.

“நானும் படைத்தலைவன்தான்” எனக் கூறியபடி மதுவை உறிஞ்சினான் மகேந்திரன்.

அதிர்ச்சியுடன் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தியபடி வடுகப் படைத்தலைவன், “உன்னை நியமித்தது யார்? மோரியப் படையின் எல்லைக் காவல் படைத்தலைவர் எங்கே?” என்று கத்தினான்.

“என்னை நியமித்தது மூவேந்தர்களின் தலைவர் சென்னி. நீ தேடிக் கொண்டிருக்கும் எல்லைக் காவல் படைத்தலைவனது உடல் இந்நேரம் கரும்பெண்ணை நதியில் மிதந்து கொண்டிருக்கும். அவன் உடல் இந்நேரம் மீனுக்கும், முதலைக்கும் இரையாகியிருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.”

“அப்படியெனில்.. அப்படியெனில்..” எனக் கூறிய போது வடுகனது உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது. அவனது கரம் தனது இடை வானை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது எழுந்த மகேந்திர வளவன் ஒரு கையில் மதுக் கோப்பையைப் பற்றியபடி மற்றொரு கையால் தன் இடையில் இருந்த குறுவானை எடுத்து வேகமாக எறிந்தான்.

வடுகனது கரம் அவனது வாளினைப் பற்றுவதற்குள் மகேந்திர வளவன் எறிந்த குறுவாள் வடுகனின் கழுத்தில் பாய்ந்திருந்தது.

“முட்டாள்.. இதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு கூட உனக்கு இவ்வளவு நேரம் ஆகிறது” எனக் கூறிய மகேந்திர வளவன் அவனது தலையை வெட்டிக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு பாசறையைவிட்டு வெளியே வந்தான்.

வடுகனின் தலையைத் தன் கையில் பிடித்தபடி, “மோரியப் படைத்தலைவர்களை அழைத்து வாருங்கள்” என உரக்கக் கட்டளையிட்டான் மகேந்திர வளவன்.

மகேந்திர வளவனின் கட்டளை எழுந்ததும் உடனே அனைத்து இடங்களிலும் தீப்பந்தத்தை ஏற்றினார்கள் தமிழக வீரர்கள். தீப்பந்த ஒளி விழுந்த இடமெங்கும் இறந்து போன மோரிய வீரர்களின் உடல்கள் சிதறிக் கிடந்தன. தமிழக வீரர்கள் அனைவரும் கையில் ஆயுதத்துடன் ஆயுதமில்லாத மோரிய வீரர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

மகேந்திர வளவனின் கட்டளைப்படி மோரியப் படையின் தலைவர்கள், துணைப் படைத்தலைவர்கள் என அனைவரும் ஈட்டியின் முனையில் அழைத்து வரப்பட்டார்கள்.

அவர்களை நோக்கித் தன் கையில் வைத்திருந்த வடுகனின் தலையை வீசிய மகேந்திர வளவன், “இனி மோரியப் படையினர் கரும்பெண்ணை நதியின் வடகரையில் கூட பாசறை அமைக்கக் கூடாது. அனைவருக்கும் உயிர்ப் பிச்சை அளிக்கிறேன். ஆயுதம், புரவி, யானை, கேடயங்கள் என அனைத்தையும் இங்கேயே விட்டுவிட்டு இங்கிருந்து திரும்பி ஓடிவிடுங்கள். இல்லையெனில் ஒருவர் கூட இங்கிருந்து உயிருடன் திரும்பிச் செல்ல முடியாது” எனக் கட்டளையிட்டான்.

படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். பார்வையைச் சுற்றிலும் செலுத்தினார்கள். சுற்றிலும் தமிழக வீரர்கள் கையில் ஆயுதங்களுடன் காத்திருந்தார்கள். தனது வீரர்களை நோக்கினான். ஓரிருவர் மட்டுமே ஆயுதங்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன செய்யலாம்?” என வினவினான் படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன்.

“வாழ்வோ, சாவோ.. போரிட்டுப் பார்த்துவிடுவோம்.”

“வாழ்வோ.. சாவோ.. என்று கேள்வியெல்லாம் எழுத் தேவையில்லை. சமர் செய்ய துணிந்தால் மரணம் மட்டும்தான்.”

“தோற்று புறமுதுகிட்டு செல்ல வேண்டும் என்கிறீர்களா?”

“குழலுக்குத் தகுந்த மாதிரி முடிவெடுக்க வேண்டும். அதைத்தான் நம் கௌடில்யர் நமக்குக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார்.”

அனைவரும் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது மகேந்திர வளவன் தனக்கு எதிரே முடி நரைக்கத் தொடங்கியிருந்த மோரிய துணைப் படைத்தலைவனை நோக்கி, “என்ன முடிவெடுத்திருக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

அவர் பார்வையைச் சுற்றிலும் சோகத்துடன் செலுத்தினார்.

அவரை நோக்கி, “எத்தனை வருடங்களாகப் போர் செய்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“இருபத்து ஆறு வருடங்களாக.”

“இடையில் வீட்டுக்குச் சென்றீர்களா?”

“இல்லை.”

“கடைசியாக தங்களது மனைவியை எப்பொழுது சந்தித்தீர்கள்?”

“எனக்குத் திருமணம் ஆகவில்லை.”

“காதலி.”

“இருக்கிறாள்..” எனத் தெரிவித்தவர் பிறகு, “இருந்தாள்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“வீரரான தங்களுக்குக் காத்திருந்து அவள் வேறு ஒருவனைத் திருமணம் செய்து கொண்டிருப்பாள் இந்நேரம். அவளுக்குக் குழந்தை இருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. மற்றொருவனுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும் அவள் நிச்சயம் தங்களை எதிர்நோக்கியபடி காத்துக் கொண்டிருப்பாள். தங்களைக் கண்டதும் தழுவி வரவேற்பதற்கு அவள் தயாராக இல்லாவிட்டாலும் சிந்துவதற்கு சில துளி கண்ணீரையாவது காதலுடன் சேர்த்து வைத்திருப்பாள் அவள். அவளைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆசை இல்லையா?”

கையில் பிடித்திருந்த வாளுடன் அவர் கலங்கியபடி நின்று கொண்டிருந்தார்.

“திரும்பி வருகையில் அவளிடம் என்ன வாக்குறுதி அளித்துவிட்டு வந்தீர்கள்?”

“விரைவில் உனக்காகத் திரும்பி வந்துவிடுவேன் என்று.”

“தங்களால் திரும்பிச் செல்ல முடிந்ததா?”

“இல்லை.”

“காரணம்?”

“போர்.”

அமைதியாக அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மகேந்திர வளவன். தனக்கு முன் அமைதியாக நின்றவர்களை நோக்கினான். பிறகு அனைவரையும் நோக்கி, “நேற்று என் வீரர்களை கூத்தாடக் கட்டளையிட்டேன். அனைவரும் ஆடினார்கள். அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தேன் நான். வீரர்கள் தம் காதலி, மனைவி, குழந்தை என்று பலரைப் பிரிந்து நாட்டைக் காக்க வருந்திக் கொண்டு இருப்பதை. நாம் மனிதர்களாக எதிரிகளாகப் பிரிந்திருந்தாலும் நமக்குள் இருக்கும் மனிதம் உணர்த்துவது அன்பையும், பிணைப்பையும் மட்டுமே” எனத் தெரிவித்தான்.

மோரியர்கள் அனைவரும் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அம்முதியவர் கையில் வைத்திருந்த வாளினைக் கீழே போட்டுவிட்டு மண்டியிட்டு அழுது கொண்டிருந்தார்.

“முவேந்தர்களின் தலைவர், கோழியூரின் இளவரசர், மாவீரர், உருவப் பஃறேர் வென்வேல் சென்னியின் வேலினைக் கொண்டு வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் மகேந்திர வளவன்.

துணைப் படைத்தலைவன் ஒருவன் சென்னியின் போர் வேலைக் கொண்டு வந்து மகேந்திர வளவனிடம் கொடுத்தான்.

அதனை வாங்கித் தலைக்கு மேலே உயர்த்திய மகேந்திர வளவன், “இந்த வேல் வீழ்த்தவே இயலாத மாவீரர் சென்னியின் போர் வேல்” எனத் தெரிவித்தான்.

மகேந்திரனின் கையில் தலைக்கு மேலே உயர்ந்திருந்த சென்னியின் வேலினை நோக்கியபடியே மோரியப் படைத்தலைவர்கள் மண்டியிட்டார்கள்.

பிறகு அவனைத் தொடர்ந்து மற்ற மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் ஒருவர் பின் ஒருவராய் அனைவரும் மண்டியிட்டார்கள்.

“மாவீரர் சென்னியின் வேல் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன் நான். மாவீரர் சென்னியின் கட்டளையைத் தவிர வேறு யாருடைய கட்டளையும் தங்களைக் கட்டுப்படுத்தாது. மற்றவர்களின் கட்டளைக்கும் இனி அடிபணிய வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. மோரிய வீரர்களான அனைவரும் இனி விடுதலைப் பெற்றவர்களாகிவிட்டீர்கள். சுதந்திர மனிதர்களாக இனி தாங்கள் விரும்பிய வாழ்க்கையை வாழலாம்” எனத் தெரிவித்த மகேந்திர வளவன் தனது வீரர்களை நோக்கி, “அந்த தங்கப் பேழையைக் கொண்டு வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வீரர்கள் பலர் சுமக்க முடியாத பேழை ஒன்றைக் கொண்டு வந்து மகேந்திர வளவனுக்கு முன் வைத்தார்கள். அதனைத் தன் காலால் இடறிவிட்டான். அதிலிருந்து தங்க நாணயங்கள் தரையில் விழுந்தன.

“இந்தத் தங்கத்தை அனைவரும் பிரித்துக் கொள்ளுங்கள். குடும்பத்துடன் மகிழ்ச்சியாக எஞ்சிய காலத்தைக் கழியுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவன் மோரியப் படை வீரர்களை அழைத்து மதுவிருந்து கொடுத்தான்.

மோரியப் படை வீரர்களும், தமிழக வீரர்களும் இணைந்து மது அருந்தலானார்கள். அன்றைய இரவு இருநாட்டுப் படை வீரர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் ஒன்றாக ஆடிப் பாடி கொண்டாடலானார்கள்.

பொழுது விடிவதற்கு முன் மோரிய வீரர்கள் சுதந்திர மனிதர்களாக சென்னியைப் புகழ்ந்தபடியே வடக்கு நோக்கிப் பயணிக்கலானார்கள்.

அவர்களிடம் மகேந்திர வளவன், “எதிர்ப்படும் மோரிய வீரர்களிடம் தெரிவியுங்கள். கரும்பெண்ணை நதியைக் கடக்க எவன் முயற்சி செய்தாலும் அவன் தனது காதலியைத் தழுவுவதற்குத் திரும்பிச் செல்லமாட்டான் என்று” எனத் தெரிவித்தான்.

மோரியர்கள் சென்ற பிறகு மோரியப் பாசறைக்குத் தீ வைத்த தமிழக வீரர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் நதியைக் கடந்து மொழிபெயர் தேயத்துக்குத் திரும்பினார்கள்.

பொழுது விடிந்தது.

நேற்று மாலையில் மகேந்திர வளவனால் கொல்லப்பட்ட மோரிய வீரர்களின் பிணம் கரும்பெண்ணை நதியெங்கும் மிதந்து கொண்டிருந்தது. வீரர்களின் உடலின் மீது அமர்ந்திருந்த கழுகுகளும், காக்கைகளும் அவர்களின் தசையைப் பிடுங்கி தின்று கொண்டிருந்தன.

நதியில் மிதந்து கொண்டிருந்தான் நேற்று மாலை தலையில் அடிபட்டு மயங்கி நதியில் விழுந்த மோரிய வீரன். அப்பொழுது தன் உடலிலும் ஏதொ ஒன்று கடிப்பதைப் போன்று உணர்ந்தவன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனது தோளில் கழுகு ஒன்று அமர்ந்து அவனது தோளைக் கொத்திக் கிழித்துக் கொண்டிருந்தது.

அதை ஓட்டிவிட்டவன் மிதந்து கொண்டிருந்த பிணங்களைக் கடந்து கரையேறி சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். விழிகளுக்கு எட்டிய தொலைவு வரை மனிதர்களின் பிணங்களே விழுந்து கிடந்தன. நெடுந்தொலைவில் எரிஒளி வீரன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

எரிஒளி வீரனை நோக்கி நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்து வணங்கினான் மோரிய வீரன். தன் மனைவியை நினைத்துப் பார்த்தான். கடைசியாக அவளது தோளோடு தோளாக உரசி பரிதி மேற்கில் விழுந்ததைப் பார்த்த நினைவு அவனுக்கு வந்தது.

இறந்து போன தனது நண்பர்களைப் பற்றி நினைக்கவில்லை. அவன் தனது மனைவியைத் தேடி நடக்கலானான்.

தமிழக வீரர்கள் அனைவரும் கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து தென் கரையை அடைந்த போது வெற்றிவேல் சென்னியின் கட்டளைப்படி தகடூர் அதியமான் தனது பெரும்படையுடன் மொழிபெயர் தேயத்தை அடைந்திருந்தார்.

தகடூர் அதியமாளை வரவேற்ற மகேந்திர வளவன், “கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் இனி ஆபத்து ஏற்பட வாய்ப்பில்லை. அனைவரையும் அனுப்பி வைத்துவிட்டேன்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தான்.

அதியமான், “நேற்று நடந்த போரைப் பற்றி வீரர்கள் என்னிடம் தெரிவித்தார்கள். எனக்கு இரு நிகழ்வுகள் புரியவில்லை” எனத் தெரிவித்தார்.

“என்ன?”

“நதியைக் கடந்ததும் ஒருவரைக் கூட விடாமல் அனைத்து மோரியரையும் விரட்டி விரட்டிக் கொன்றிருக்கிறாய். ஆனால், கோதாவரி நதிக் கரையிலிருந்து புறப்பட்டு வந்த வீரர்களின் தலைவனை மட்டும் கொன்றுவிட்டு மற்ற அனைவரையும் சுதந்திரமானவர்களாக விடுவித்துவிட்டாய். எதற்காக?”

“நதிக்கரையில் தங்கியிருந்தவர்கள் அனைவரும் மோரிய வீரர்கள். மோரியப் பேரரசின் எல்லைப் படையைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் இறக்க வேண்டியவர்கள். ஆனால், கோதாவரி நதியிலிருந்து புறப்பட்டு வந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் அடிமைகள். வாழ்க்கையைத் தொலைத்தவர்கள். கலிங்கப் போரில் மோரியப் படையால் சிறைபிடிக்கப்பட்டு கட்டாயமாகப் படையில் சேர்க்கப்பட்டவர்கள். அதற்காகத்தான் அவர்களைக் கொல்வதற்கு எனக்கு மனம் துணியவில்லை. எஞ்சிய வாழ்க்கையையாவது மகிழ்ச்சியுடன் வாழட்டும் என்று அனுப்பி வைத்துவிட்டேன்.”

“உன்னை நினைத்தால் எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது மகேந்திரா.”

மகேந்திர வளவன் புன்னகைத்தான். அவரிடம், “நான் புறப்படுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எங்கே?”

“பாழிக்கு.”

“எதற்காக?”

“நம் தலைவருக்கு உதவி செய்யத்தான்.”

“நீ சென்றுவிட்டால் இங்கே காவல் இருப்பது யார்?”

“தாங்கள்தான்.”

“நானா?”

“ஆமாம்.”

“என்னால் முடியாது.”

“தாங்கள்தான் இனி காவல் காக்க வேண்டும் தகடூர் வேந்தே. ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நதியைப் பார்த்துக் கொண்டு என்னால் அமைதியாக இருக்க இயலாது. இன்றே நான் புறப்படுகிறேன்.”

“என்னால் மட்டும் இங்கு இருக்க முடியுமா?”

“அது உங்கள் பாடு. நான் புறப்படுகிறேன்.”

“முடிவெடுத்துவிட்டாய்.”

“ஆமாம்” எனச் சிரித்துக் கொண்டு தெரிவித்தான் மகேந்திர வளவன்.

“இனி நான் கூறப் போவதை நீ கேட்கவா போகிறாய்” என அவனது தோளைத் தட்டிக்கொடுத்துத் தெரிவித்தவர், “என் படையுடன் நான் இங்கு காவல் இருக்கிறேன். நீ எஞ்சிய படைகளை அழைத்துச் செல்.”

“வில்லாளி புரவிப் படை வீரர்களை மட்டும் நான் அழைத்துச் செல்கிறேன். மற்ற படை வீரர்கள் இங்கேயே இருக்கட்டும்.”

“சரி மகேந்திரா.. இன்று ஓய்வெடுத்துக்கொள். நீ புறப்படுவதற்கு வேண்டிய அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் நான் செய்து வைக்கிறேன். நாளை உன் பயணத்தைத் தொடங்கு.”

“தங்களது உத்தரவு!” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான் மகேந்திர வளவன்.

&&&

இருள் சூழத்தொடங்கியிருந்த வேளையில் மகேந்திர வளவன் மட்டும் தனது புரவியில் ஏறி யாருக்கும் தெரியாமல் கரும்பெண்ணை நதிக்கரையிலேயே மேற்கு நோக்கிச் சென்றான். நதி பாய்ந்த திசைக்கு எதிர்த் திசையில் ஒரு ஓரைப் பொழுதுக்கும் மேலே பயணித்த வேளையில் அவன் சென்ற பாதை சிறு கிராமம் ஒன்றுக்கு அவனை அழைத்துச் சென்றது. கிராமத்தின் எல்லையிலேயே, தனது புரவியை விட்டுவிட்டு அவன் மட்டும் ஊருக்குள் நுழைந்தான்.

கிராமத்துக்குள் சில தெருக்களைக் கடந்து சென்றவன், ஐந்து விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்த குடிலின் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தான். வீட்டுக்குள் முதியவர் ஒருவரும், இளம்பெண் ஒருத்தியும் காத்திருந்தார்கள். குடிலின் விட்டத்தில் கட்டியிருந்த தூக்குக் கட்டிலில் குழந்தை உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

உள்ளே நுழைந்த மகேந்திரனைக் கண்டதும் எழுந்து மரியாதை செலுத்திய முதியவர், “வாங்க தம்பி..” என்று வரவேற்று தான் அமர்ந்திருந்த கயிற்றுக் கட்டிலில் அவனை அமரச் செய்தார்.

கட்டிலில் அமர்ந்தான் மகேந்திரன்.

முதியவர் நின்று கொண்டிருந்தார். கட்டிலில் தனக்கு அருகில் இருந்த இடத்தை சுட்டிக்காட்டி, “தாங்களும் அமருங்கள் மாமா” எனத் தெரிவித்தான் மகேந்திர வளவன்.

“இருக்கட்டும் தம்பி. பரவாயில்லை” எனக் கூறியவர் மரியாதைக்காக நின்று கொண்டார்.

சுண்டக் காய்ச்சி வெல்லம் போட்ட எருமைப் பாலைக் கொண்டுவந்து மகேந்திர வளவனிடம் கொடுத்தாள் அந்த வீட்டிலிருந்த இளம்பெண். அதை வாங்கியபடியே, “திவ்யன் உறங்கிவிட்டானா?” என வினவினான்.

“ஆமாம், சற்றுமுன்தான் அத்தான்!” எனப் பதில் அளித்தாள் அவள்.

காய்ச்சிய பாலைக் கட்டில் கால் மீது வைத்துவிட்டு உறங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தையிடம் சென்று அவனைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

தூங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே, “தம்பி..!” என அழைத்தான் மகேந்திரன்.

உறங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தை அவனது குரல் கேட்டதும் கண் விழித்து அவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தது. தன் தோளோடு அணைத்துக் கொண்டான் மகேந்திரன்.

அப்பொழுது கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த முதியவர், “இன்னும் எத்தனைக் காலத்துக்குத் தம்பி இந்த மாதிரி யாருக்கும் தெரியாமல் எனது மகளை வந்து பார்த்துவிட்டுச் செல்லப் போகிறீர்கள்?” என வினவினார்.

அவர் கூறியதைக் கேட்டதும் கோபம் அடைந்தவள், “அப்பா! சற்று நேரம் அமைதியாக இருக்கிறீர்களா? போர்க்களம் சென்றுவிட்டு அவர் இப்பொழுதுதான் திரும்பி வந்திருக்கிறார். வந்ததும், எதற்காகக் கேள்விகேட்டு அவரைச் சங்கடத்தில் ஆழ்த்துகிறீர்கள்?” எனக் கடிந்து கொண்டாள்.

அந்த இடத்தில் சிறிது நேரம் அமைதி நீடித்தது. பிறகு அவள், “அவருக்கு எதை, எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று தெரியும். தாங்கள் இந்த விவகாரத்தில் தலையிடாமல் இருப்பது நல்லது” எனப் பதில் அளித்தாள்.

அவர், “மாடுகளுக்குத் தீனி போட வேண்டும். நான் சென்று பிறகு வருகிறேன்” எனக் கூறியவர் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றார்.

தனது காதல் மனைவியைத் தன்னருகில் அமர வைத்துக் கொண்டான் மகேந்திரன். தனது குழந்தை திவ்யனை மடியில் போட்டுக் கொண்டான். அவள் அவனது தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

“அத்தான்..!”

“என்னடா?”

“ஊர் முழுக்க தங்களைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“என்ன என்று பேசுகிறார்கள்?”

“போர்க்களத்தில் தாங்கள் பெற்ற வெற்றியைப் பற்றித்தான்.”

அவன் புன்னகைத்தான்.

“எனக்கு எவ்வளவு பெருமையாக இருந்தது தெரியுமா?”

“எவ்வளவு பெருமையாக?”

தோளில் சாய்ந்திருந்தவள் அப்படியே அவனைக் கட்டிக் கொண்டு கன்னத்தில் முத்தமிட்டுக் கடித்தபடியே, “இந்த அளவுக்கு..” என்றாள்.

பதிலுக்கு அவளது நெற்றியில் முத்தமிட்டான் மகேந்திர வளவன்.

“இனி கரும்பெண்ணை நதியில் போர் இருக்காதுதானே?” என வினவினாள் அவள்.

“ஆமாம். நம்மைத் தாக்குவதற்கு தயாராக இருந்தவர்களை அழித்துவிட்டு, உயிரோடு இருந்தவர்களுக்கு விடுதலை கொடுத்து அனுப்பி வைத்துவிட்டேன்.”

“அப்பாடா! இனி தாங்கள் எங்களுடனே இருக்கப் போகிறீர்கள். மகிழ்ச்சி அத்தான்.”

“இல்லை. நான் பாழிக்குச் செல்லப் போகிறேன்.”

“அத்தான்..!” அதிர்ச்சியுடன் அவனை நோக்கினாள் அவள்.

“ஆமாம். என் உதவி எனது நண்பர்களுக்குத் தேவை.”

“பாழியில் பெரும்போர் தொடங்கவிருக்கும் சூழலில் தங்களால் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நதியை மட்டும் பார்த்து கொண்டு அமைதியாக எப்படி இங்கு இருக்க முடியும்?”

அவன் அவளைப் பெருமையுடன் நோக்கினான்.

“எப்பொழுது புறப்படுகிறீர்கள்?”

“நாளை காலை.”

“அப்படியெனில் இன்றுதான் கடைசி சந்திப்பா?”

“என் வீரர்களுக்கும், என் நண்பர்களுக்கும் தெரியாமல் நாம் சந்திக்கும் கடைசி சந்திப்பு இதுவாகத்தான் இருக்கும். போர் முடியட்டும் நாம் புகாருக்குக் குடிபெயர்ந்துவிடுவோம்.”

“சரி அத்தான்.”

“ம்ம்ம்...”

இருவருமே சிறிது நேரம் குழந்தை திவ்யனைக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு மகேந்திர வளவன், “உனக்கு என் மீது கோபம் வரவில்லையா?” என வினவினான்.

“நான் எதற்காக அத்தான் கோபப்படப் போகிறேன்?”

“மாமாவுக்குக் கோபம் வருகிறதே..”

“அவர் தனது மகளை நினைத்து வருந்துகிறார். களவு மனம் புரிந்து குழந்தை இருக்கும் சூழலிலும் தாங்கள் யாருக்கும் என்னை இதுவரை அறிமுகப்படுத்தவில்லை என்ற கவலை அவருக்கு. அவருக்குத் தங்களைப் பற்றி என்ன தெரியும்? நாங்கள் காத்திருக்கிறோம். தாங்கள் மூவேந்தர் தலைவருக்கு துணைக்குச் சென்று மோரியர்களை அழித்துவிட்டு வெற்றியுடன் திரும்பி வாருங்கள்” என நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்தாள் அவள்.

தன் மார்போடு அவளை அணைத்துக் கொண்டான் மகேந்திர வளவன்.

இருவரையும் பார்த்து குழந்தை திவ்யன் புன்னகைக்கலானான்.

17 இவள் இறந்தே ஆகவேண்டும்...

பாழி விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. பல்வேறு நாட்டிலிருந்து பல்வேறு வீரர்கள் செண்டுகளப் போரில் பங்கு கொள்ள துளு நாட்டை அடைந்திருந்தார்கள். செண்டுகளம், பாழிக்கோட்டைக்கு மேற்கே, ஏழில்மலைக்கு அருகில் எரித்திரையன் கடலோரம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

செண்டுகளப் போர் தொடங்கி மூன்று நாட்கள் கடந்திருந்தது. நான்காவது நாள் காலைப் பொழுதில் போட்டி தொடங்குவதற்கான ஏற்பாடு நடந்து கொண்டிருந்தது. சமர் விரைவில் தொடங்கப் போவதற்கான அறிகுறியாகச் சங்கு முழக்கம் எழுந்தது. அப்பொழுது, இந்திரசேனை புரவித் தேரில் செண்டுகளத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தாள். அவளுடன் சித்திரக்கன்னி அமர்ந்திருக்க, படைத்தலைவன் சித்ராஞ்சகன் தேரைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

மூவரும் சென்று கொண்டிருக்கையில் சித்திரக்கன்னி, “சித்ராஞ்சகரே, கொற்றவை வனத்தில் நிலை கொண்டிருந்த கொங்கணப் படைவீரர்கள் அனைவரும் ஒரே இரவில் எங்கேயோ மறைந்து போய்விட்டார்கள். எங்கு தேடியும் அவர்களைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை” எனத் தெரிவித்தாள்.

சித்ராஞ்சகன், “ஆமாம் தேவி. இதற்கு முன் வனத்தில் தேடுதல் நடைபெறும் போது ஒவ்வொரு நாளும் நம் வீரர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள்.

ஆனால், கடந்த சில நாட்களாக ஒருவர் கூட இறக்கவில்லை” எனப் பதில் அளித்தான்.

“எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது.”

சித்திரக்கன்னி, “நம் வீரர்கள் கொல்லப்படாமல் திரும்பி வருவது அதிர்ச்சியாக இருக்கிறதா தேவி?” என வினவினாள்.

“ஆமாம் சித்திரா. இத்தனை நாட்களாக வனத்திற்குள் சென்றாலே உயிர்ப்பலி அதிகமாக இருக்கும். ஆனால், கடந்த சில நாட்களாக ஒருவர் கூட உயிர் இழக்கவில்லை. வனத்தில் ஆள் நடமாடுவதற்கான எந்தவித அறிகுறியும் தென்படவில்லை.”

“அஞ்சி ஓடியிருப்பார்கள் தேவி.”

“இல்லை, அவர்கள் வேறு ஏதோ திட்டம் வகுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

மற்ற இருவரும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“சென்னி வேறு இங்குதான் இருக்கிறான்” எனத் தெரிவித்தாள் இந்திரசேனை.

“செண்டுகளப் போருக்கு வருகை தருவார் என்று எதிர்பார்த்தேன் தேவி.”

“சென்னியை மட்டும்தான் எதிர்பார்த்தாயா?”

“இல்லை, அவரையும்தான் தேவி எதிர்பார்த்தேன்.”

“உனக்கு ஒரு நற்செய்தி சொல்லட்டுமா சித்திரா.”

“என்ன தேவி?”

“இரும்பிடர்த்தலையன் தப்பிவிட்டான்.”

அப்போது குறுக்கிட்ட சித்ராஞ்சகன், “கிரிகபுத்திரனின் கரத்தினால் தாக்கப்பட்டும் இரும்பிடர்த்தலையன் பிழைத்தது எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது தேவி!” என்றான்.

“எனக்கு இதில் எந்த வியப்பும் தெரியவில்லை. அவனது உடல் கிடைக்காத போதே அவன் தப்பியிருப்பான் என்று எதிர்பார்த்தேன் நான்.”

சித்திரக்கன்னி புன்னகைத்தாள்.

அப்போது இந்திரசேனை, “மகிழாதே சித்திரா. எப்படியும் சென்னியுடன் இரும்பிடர்த்தலையன் வருகை தருவான். அப்போது சென்னியுடன் நிச்சயம் சேர்த்து அவனும் கொல்லப்படுவான்” என்றாள்.

சித்திரக்கன்னி சிரித்தபடியே, “முவேந்தர்களின் தலைவர் தகுந்த முன்னேற்பாடுகள் இல்லாமல், திட்டமிடாமல் எதிரியின் நாட்டிற்குள் நுழைவதற்கு அவர் ஒன்றும் செய்குமோ அல்லது குணாளனோ இல்லை தேவி. அவர் வெற்றிவேல் சென்னி. கோழியூரின் வேந்தர் அவர்” என நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்தாள்.

“வேந்தனா?”

“ஆம் தேவி.”

“பட்டத்து இளவரசனாகக் கூடப் பொறுப்பேற்றிருக்காதவன் அதற்குள் உனக்கு வேந்தனாகிவிட்டானா?”

சித்திரக்கன்னி புன்னகைத்தாள்.

“வேந்தன் எனும் சொல்லுக்குப் பொருள் அறிவாயா?”

“அறிவேன் தேவி. அரசனைவிடவும் மேலானவன் என்று பொருள்.”

“பிறகு எப்படி அவன் வேந்தனாவான்?”

“நேற்று பாணன் ஒருவனைச் சந்தித்தேன். அவனிடம் சென்னியைப் பற்றி ஒரு பாட்டு பாடச் சொன்னேன். அவன் பாடியதைக் கேட்டதிலிருந்து நான் அவர் மீது பெரும் மதிப்பு கொண்டுவிட்டேன். அரியணையில் அமர்ந்தால் மட்டுமே ஒருவனால் வேந்தனாகிவிட முடியாது. மக்களின் மனதில் குடியிருந்தால் போதும் தேவி.”

அருகில் அமர்ந்திருந்த சித்ராஞ்சகனுக்குக் கோபம் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அதை உணர்ந்த சித்திராக்கன்னி, “தாங்கள் கோபம் கொள்வதால் எனக்கு எதுவும் ஆகப்போவதில்லை” எனத் தெரிவித்தவள் இந்திரசேனையை நோக்கி, “சென்னி முதல் நாளே வருவார் என்று எதிர்பார்த்தேன் தேவி. ஆனால், இதுவரை அவர் வரவில்லை. காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்று சிந்தித்தீர்களா?” என வினவினாள்.

“சிந்தித்துவிட்டேன். காரணம் புலப்பட மறுக்கிறது.”

“நான் சிந்தித்தேன்.”

“என்ன?”

“அவர் தகுந்த சூழலுக்காகக் காத்திருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன் நான்.”

“அப்படித்தான் இருக்கும்” எனத் தெரிவித்த இந்திரசேனை சித்ராஞ்சகனை நோக்கி, “அனைவரும் தயாராகத்தானே இருக்கிறீர்கள்?” என வினவினாள்.

“தயாராக இருக்கிறோம், தேவி. செண்டுகளத்தில் கொற்றவையின் கோபத்துக்கு ஆட்படாமல் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளுங்கள் என்று கூறியிருக்கிறார், இளங்கோசர். செண்டுகள விதியைப் பின்பற்ற வேண்டி இருக்கிறது.”

“அரசியலில் நேர்மை, நீதி, விதி ஆகியவற்றைப் பின்பற்றக் கூடாது என்பதை நீ அறிவாய்தானே?”

“அறிவேன் தேவி. சென்னி வெளிப்பட்டால் அவனது உயிர் நிச்சயம் பறிக்கப்படும்.”

“இன்னொரு செய்தி.”

“கூறுங்கள் தேவி?”

“நமக்கு எதிராகவும் ஏதோ சதி நடைபெறுகிறது என்று ஐயம் கொள்கிறேன் நான்.”

“தேவி..!” எனப் பதறினான் சித்ராஞ்சகன்.

“என்ன நடந்தாலும் நீ என் பக்கம் இருப்பாய் என்று நம்புகிறேன்.”

“இதைத் தாங்கள் குறிப்பிட வேண்டிய அவசியம் இல்லை தேவி. நான் எப்பொழுதும் தங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவன்.”

சித்திரக்கன்னி, “தேவி, செண்டுகளத்தில் கவசம் தரித்த ஒருவனை மட்டும் வீரர்களால் வீழ்த்தவே இயலவில்லையே, அவன் யார் என்று சிந்தித்தீர்களா?” என வினவினாள்.

“விசாரித்தேன், வடக்கிலிருந்து வந்த நாடோடி என்று வீரர்கள் தெரிவித்தார்கள்..”

“அவன் எதற்காக முகத்தைக் காட்டாமல் கவசம் தரித்திருக்கிறான்?”

புன்னகைத்த இந்திரசேனை, “சிறுவயதில் ஏற்பட்ட தீக்காயத்தில் அவனது முகம் வெந்துவிட்டதாம். ஆதலால், அவனது கோர முகத்தை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பாமல் கவசம் தரித்து போரிடுகிறான்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“சென்னியாக இருப்பாரோ என்று சந்தேகிக்கிறேன் தேவி?”

“சென்னி முகத்தைக் கவசத்தால் மூடிக் கொண்டு போரிடும் கோழை இல்லை சித்திரா. அதுமட்டுமல்லாமல், சென்னி தன் முகத்தை எனக்குக் காட்ட வேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை. அவன் கூட்டத்தில் இருந்தாலே எனது மனம் அவனது இருப்பிடத்தை எனக்குக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும்.”

சித்திரக்கன்னி இந்திரசேனையை வியப்புடன் நோக்கினாள். “சென்னிதான் கவசம் தரித்துப் போரிடுகிறாரோ என எதிர்பார்த்தேன் தேவி.”

“இருந்தாலும், எனக்கும் அந்தச் சந்தேகம் இருக்கிறது. நேற்று காலை முதலே வீழ்த்தப்பட முடியாத வீரனாக அவன் திகழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறான். கவசம் இல்லாத அவனது முகத்தைக் காண நான் ஆவலோடு இருக்கிறேன்” எனக் கூறியபடி இந்திரசேனை புன்னகைத்தாள்.

குறுக்கிட்ட சித்ராஞ்சகன், “தேவி, பெரும்படை எப்பொழுது வந்துசேரப் போகிறது? நம் வீரர்கள் அனைவரும் போருக்கு ஆயத்தமாகிவிட்டார்கள். செண்டுகளப் போர் அவர்களின் வீரத்தைத் தட்டி எழுப்பிவிட்டது” என உற்சாகத்துடன் தெரிவித்தான்.

“நான் எதிர்பார்த்தேன். இந்தச் சாகச விளையாட்டு நம் வீரர்களுக்கு நம்பிக்கையை வரவழைக்கும் என்று” எனத் தெரிவித்தாள். பிறகு, “இன்னும் ஓரிரு நாளில் படை வந்துவிடும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். எப்படியும் இந்தக் கிழமையின் இறுதிக்குள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் படை வந்து சேர்ந்துவிடும்.”

“வீரர்கள் வந்து சேர்ந்த அடுத்தகணம் நம் படையினர் புறப்பட வேண்டியதுதான்” எனத் தெரிவித்தான் சித்ராஞ்சகன்.

“சித்ராஞ்சகரே..!”

“தேவி..!”

“கலிங்கத்துக்குச் செய்தி அனுப்பி வைத்தோமே, நினைவு இருக்கிறதா?”

“இருக்கிறது தேவி. பதில் செய்திக்காக நான் காத்திருக்கிறேன். தங்களுக்குச் செய்தி ஏதாவது கிடைத்ததா?”

“இதுவரை இல்லை.”

“என்ன தேவி நடந்திருக்கும்?”

“இந்நேரம் கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் போர் நடந்து முடிந்திருந்தாலும் வியப்பதற்கில்லை. வெற்றிச் செய்திக்காகக் காத்திருக்கிறேன் நான்.”

”சென்னி இல்லாத மூவேந்தர்களின் கூட்டுப்படை நிச்சயம் அழிந்து போயிருக்கும் தேவி.”

அப்பொழுது எழுந்த கொம்புச் சத்தம் இந்திரசேனை செண்டுகளத்தை நெருங்கிவிட்டாள் என்பதை அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்தியது. கொம்புச் சத்தம் முழங்க இந்திரசேனை செண்டுகளத் திடலுக்குள் நுழைந்தாள்.

அவள் நுழைந்ததும் மோரிய வீரர்கள் தலை வணங்கி மரியாதை செலுத்தினார்கள்.

கடந்துப்போன நாட்களைவிடவும் அன்று செண்டுகளத் திடலுக்குள் கூட்டம் நிரம்பிக் காணப்பட்டது. இந்திரசேனையின் வருகையை மோரியப் படை வீரர்களும், வேடிக்கைப் பார்க்க வந்த மக்களும் உற்சாகத்துடன் சத்தம் எழுப்பிக் கொண்டாடினார்கள்.

செண்டுகளத் திடலில் நிறைந்திருந்த மக்களை நோக்கி உற்சாகத்துடன் கை அசைத்தாள் இந்திரசேனை. அவளது பார்வை செண்டுகளத்தை ஒருமுறை ஊடுருவி நோக்கியது. திடலில் மக்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகமாக இருந்தது. அதேவேளை வீரர்களின் எண்ணிக்கையும் சரி சமமாக நிறைந்திருந்தது.

அதைக் கவனித்தபடியே, “எனக்கு ஏதொ சரியாகப்படவில்லை சித்ராஞ்சகா!” எனத் தெரிவித்தாள்.

ஒருகணம் சித்ராஞ்சகன் தடுமாறினாலும் சுதாரித்துக் கொண்டு, “மக்கள் கூட்டத்தினர் அதிகமாக இருப்பதால் நம் காவல் வீரர்களும்

அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்த அதிகமாக நிற்க வைக்கப்பட்டு இருப்பார்கள் தேவி” எனப் பதில் அளித்தான்.

“உற்றுப் பார். மோரியக் காவல் வீரர்களைவிடவும் துளு நாட்டுக் காவல் வீரர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள்.”

“நம் வீரர்களில் பலர் இங்கு வேடிக்கைப் பார்க்க பொது மக்களைப் போன்று வந்துவிட்டார்கள் தேவி. ஆதலால்தான் கோசனது வீரர்களை காவலுக்குப் பணித்திருக்கிறோம். மோரிய வீரர்களைவிடவும் கோசனது வீரர்கள் திறமையாகவே மக்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறார்கள்.”

பார்வையை செண்டுகளத்தின் மதில் மீது செலுத்தினாள். அங்கும் துளு நாட்டு கோசனது வீரர்களே காவல் வீரர்களாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். புரவித் தேர் நேராக மேடையை நோக்கிச் சென்று அதற்கு அருகில் நின்றது.

இந்திரசேனை சித்ராஞ்சகரிடம், “மூன்று நாட்களாக செண்டுகளத்துக்கு அருகில் உதவிப்படை ஒன்று நிலை கொண்டிருந்ததே, அந்தப் படை எங்கே?” என வினவினாள்.

“அந்தப் படை நிலை கொண்டிருப்பதால்தான் சென்னி மூன்று நாட்களாக திடலுக்கு வரவில்லை என்று இளவரசர் கருதினார். ஆதலால் அவர்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டோம்.”

தலையாட்டியபடியே மேடை ஏறினாள் இந்திரசேனை.

மேடையில் இளங்கோசன், மோரிய அரசன் திசியன், இளவரசன் தேவவர்மன் ஆகியோர் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் மோரியப் படைத்தலைவர்கள் வஜ்ரதத்தன், கிரிகபுத்திரன், புதிதாக வந்திருந்த படைத்தலைவர்களான வசுசேனன், விசுவசேனன், அசுவசேனன் ஆகியோர் வரிசையாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

கிரிகபுத்திரனை எச்சரிக்கையுடன் நோக்கினாள்.

அவனும் அவளது எச்சரிக்கையைப் புரிந்து கொள்ளும்படி தலையாட்டினான். பிறகு எழுந்து சென்று காவல் வீரர்களுடன் நின்று கொண்டான். மோரிய மெய்க்காவல் படை வீரர்களான ஆசான்னாக்களுடன் சித்ராஞ்சகனும் கீழேயே பாதுகாப்புப் பணிக்காக நின்று கொண்டான்.

வஜ்ராதத்தனை அழைத்தவள், “கவனமாக இரு” எனக் கட்டளையிட்டு கீழே அனுப்பி வைத்தாள். சித்ராஞ்சகனிடம், “அரசருக்கும், இளவரசருக்கும் துணையாகத் தாங்கள் இங்கேயே இருங்கள்” எனத் தெரிவித்தவள் சித்திரக்கன்னியுடன் தனக்கான இருக்கையில் அமர்ந்தாள்.

அப்பொழுது காவல் வீரர்களில் முதிர்ந்த வீரன் ஒருவன் இந்திரசேனையிடம் வந்து, “தேவி! இளவரசர் ஒரு பெண்ணுடன் இரவை மகிழ்ச்சியுடன் கழிக்கிறார் என்று தெரிவித்தேன் அல்லவா. அந்தப் பெண் அவள்தான்” எனக் கூறி பணிப்பெண்களோடு நின்று கொண்டிருந்த பெண் ஒருத்தியைச் சுட்டிக்காட்டினான்.

முதிர்ந்த வீரன் சுட்டிக்காட்டிய திசையை நோக்கினாள் இந்திரசேனை.

அங்கே, சீலையின் முகப்பினால் தனது தலையை மறைத்து முகத்தில் பாதிக்கும் மேலே மூடிக் கொண்டு சக பணிப்பெண்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள் பெண் ஒருத்தி. சற்று நேரம் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், “முகத்தைக் காண முடியவில்லை. ஆனால், உடல் அங்கங்கள் அனைத்தையும் ஆண்களை மயக்கும்படிதான் வாய்க்கப் பெற்றிருக்கிறாள். தேவவர்மன் மயங்கியதில் வியப்பில்லை” எனக் கூறியபடி செண்டுகளத் திடலை நோக்கினாள்.

அனைவரும் கட்டளைக்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

இந்திரசேனை திசியனையும், இளங்கோசனையும் நோக்கினாள்.

இருக்கையிலிருந்து எழுந்த இளங்கோசன் தனக்கு முன் காணப்பட்ட செண்டுகளத்தை நோக்கினான். வீரர்கள் சண்டையிட்டு தனது வீரத்தை வெளிப்படுத்தும் பெரிய மைதானம் யாருமற்று கிடந்தது. அதனைச் சுற்றிலும் செண்டுகளத்தின் மதிலுக்கு அருகில் ஆயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள் அமர்ந்து வேடிக்கை பார்க்கும்படி இருக்கைகள் பல்வேறு அடுக்குகளில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பொதுமக்கள் அமர்ந்திருந்த இருக்கைகளுக்குக் கீழே மோரிய வீரர்களும், கோசனது துளுநாட்டு வீரர்களும் ஆயுதங்களுடன் காவலுக்கு நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அதனைப் பெருமையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளங்கோசன் இந்திரசேனையை நோக்கி, “கொற்றவை, இந்நேரம் மகிழ்ச்சி கொண்டிருப்பாள் தேவி. இந்தச் செண்டுகளத் திடலைப் பார்ப்பதற்கு எனக்கு யவன நாட்டில்

நடைபெறும் ¹ கொலோசியத்தின் நினைவும், அங்கு சண்டையிட்டு உயிர் துறக்கும் அடிமை வீரர்களின் நினைவும்தான் வந்துவிட்டுச் செல்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

தேவவர்மன், “யவனத்தைப் போன்றே கொடூர மிருகங்களை இங்கும் களமிறக்குவோமா?” என வினவினான்.

இளங்கோசன் இந்திரசேனையை நோக்கினான்.

அவள் புன்னகைத்தபடி, “மக்கள் கூட்டத்தின் ஆரவாரத்தைப் பார்த்தாயா?” என வினவினாள்.

“நேற்று ஒருவன் கொடூரமாகத் கொல்லப்பட்டதைப் பார்த்ததிலிருந்தே மக்கள் இப்படித்தான் ஆரவாரம் செலுத்தி மகிழ்கிறார்கள்.”

“மக்களை முட்டாள்களாகவே வைத்துக் கொள்ள இது போன்ற போட்டிகள் தேவைப்படுகின்றன.”

மோரிய அரசன் திசியன், “மக்கள் முட்டாளாக இருக்கும் வரைதான் நம்மைப் போன்றவர்களால் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க முடியும். இந்த முடர் கூட்டங்களை அடிமையாக வைத்திருக்க இரண்டு வழிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று கேளிக்கை, இரண்டாவது அவர்கள் மகிழும்படி இனாமாக எதையாவது கொடுத்துக் கொண்டே இருப்பது” எனத் தெரிவித்தான்.

தேவவர்மன், “இவர்கள் சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டால் நம்மால் எப்படி இவர்களை அடிமையாக வைத்து ஆட்சி செலுத்த இயலும்?” எனத் தெரிவித்தவன் இளங்கோசனை நோக்கினான்.

இடையில் தரித்திருந்த வாளுறையிலிருந்து வாளினை உருவி மேலே உயர்த்தினான் இளங்கோசன்.

கூட்டம் ஆர்ப்பரித்தது. மக்கள் ஆரவாரக் குரல் எழுப்பினார்கள். எரித்திரையன் கடலில் எழுந்த அலைகளின் ஓசையைவிடவும் மக்கள் கூட்டத்தின் குரல் அதிகமாக எழுந்தது.

இளங்கோசன் உரக்கக் கத்தியபடி, “வீழ்த்தப்படாத அந்தக் கவசம் தரித்த வீரனை அழைத்து வாருங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

சங்கு முழக்கம் ஒன்று எழுந்தது.

தனது முகத்தைக் காட்ட விரும்பாத அந்தக் கவசம் தரித்த ‘கவசவீரன்’ கையில் வேல் ஒன்றை ஏந்திக் கொண்டு இடையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தனது நீண்ட வாளுறையுடன் அமைதியாக நடந்தபடி உள்ளே நுழைந்தான்.

அவனைச் சுற்றிலும் திரண்டிருந்த மக்கள் கூட்டம் அவனை வாழ்த்திக் குரல் எழுப்பினார்கள்.

இந்திரசேனை, “இளங்கோசா, அவனது முகத்தை நான் காண வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

உடனே இளங்கோசன், “இவன் அணிந்திருக்கும் கவசத்தை இவனது முகத்திலிருந்து கழட்டுபவர்களுக்கு ஆயிரம் பொன் வராகன்களைப் பரிசாக அளிக்கிறேன்” என முழங்கினான்.

கூட்டத்தினர் உற்சாகக் குரல் எழுப்பினார்கள்.

கவச மனிதன் கையில் வைத்திருந்த வேலைத் தரையில் ஊன்றினான். கூட்டத்தினரை நோக்கிக் கைகள் இரண்டையும் உயர்த்தினான்.

மக்களும், வீரர்களும் சேர்ந்து ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

அப்பொழுது திடலின் மறுமுனையிலிருந்த கதவு திறக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து மூன்று வீரர்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள். மூவரில் ஒருவன் யவன வீரன். மற்ற இரண்டு பேர் குட நாட்டிலிருந்து சமருக்கு வந்தவர்கள். மூவரும் மார்புக் கவசம் தரித்து அவனை நோக்கி நெருங்கிச் செல்லலானார்கள்.

மொத்தக் கூட்டமும் அமைதியானது.

கவச மனிதனை நெருங்கியதும் கைகளில் தாங்கியிருத்த ஆயுதங்களை உயர்த்திக் கொண்டு மூவரும் வேகமாக ஓடலானார்கள். அப்பொழுது கட்டியங்காரன், “இதுவரை ஆயுதத்தை இழப்பவர்கள் மட்டுமே போட்டியிலிருந்து வெளியேற முடியும் என்ற விதி இருந்தது. ஆனால், இனி பொழுது மேற்கில் விழும் வரை போரிட்டு உயிரோடு இருப்பவர்கள் மட்டுமே வெற்றி பெற்றவர்கள். தோற்றவர்களுக்குப் பரிசு மரணம் மட்டுமே” என முழங்கினான் அவன்.

அவனது குரல் செண்டுகளத் திடல் முழுவதும் பரவி அதிர்வை ஏற்படுத்தியது.

மாற்றப்பட்ட விதியைக் கேட்டதும் ஒருகணம் மக்கள் அமைதியானார்கள். அமைதி நீடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், அவ்வேளையில் எங்கிருந்தோ ஒருவன் மட்டும் முதலில் ஆரவாரக் குரல் எழுப்பினான். அடுத்தகணம் செண்டுகள் மக்கள் அனைவரும் வெறிக் கூச்சல் எழுப்பி உற்சாகமானார்கள்.

கவச மனிதனை நோக்கி மூவரும் வேகமாக நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். தனக்கு முன் ஊன்றிய வேலையே சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் இடையிலிருந்த உறையிலிருந்து வாளினை உருவினான்.

உருவிய வாளைக் கையில் பற்றியவன் மூவரும் நெருங்கும் வரை அமைதியாகப் பதற்றமில்லாமல் நின்றான். நடுக்கடலில் காணப்படும் அமைதியைப் போன்றே பேரமைதி நிலவிக் கொண்டிருந்தது.

மூவரும் நெருங்கியதும் வலது கையிலிருந்த வாளினை இடது கைக்கு மாற்றிய கவச மனிதன், ஊன்றியிருந்த வேலினைக் கணநேரத்தில் எடுத்து வேகமாக எறிந்தான்.

எதிர்பாராத நேரத்தில் தம்மை நோக்கி வந்த வேலினைக் கண்டு மூவரும் விலக முயற்சித்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் விலகுவதற்குள் வேகமாகப் பாய்ந்து வந்த வேலானது யவனனின் கவசத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு மார்பில் பாய்ந்தது.

மார்பில் வேல் பாய வாளை நோக்கியபடி மல்லாக்க விழுந்தான் அவன். அவன் மீது வேல் குத்திட்டு நின்றது. மார்பிலிருந்து குருதி வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. அவன் வலியால் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். யவன நாட்டிலிருந்து வணிகம் செய்வதற்காக தமிழகம் வந்தவன் அவன். யவனம் போன்று இறப்பு மட்டுமே தோல்வியைத் தீர்மானிக்கும் என்று இல்லாமல் தோல்வி அடைந்தால் வெளியேறிவிடலாம் என்பதனால் சமரில் பங்கு கொள்ள வந்தவன் அவன்.

திடீரென்று மாற்றப்பட்ட விதியால் அவனது உயிரைக் கவச மனிதனின் வேல் குடித்துக் கொண்டிருந்தது. அடிமையாக விற்கப்பட்ட தனது தங்கையை மீட்பதற்காகப் பொருள் தேடி தமிழகம் வந்தவன் அவன். இந்தச் சமரில் கிடைக்கும் பரிசுத் தொகையைக் கொண்டு மிளகு, பருத்தி ஆடை,

இலவங்கப்பட்டை வாங்கிச் சென்று யவனத்தில் விற்றால் தன் தங்கையை மீட்பதோடு அல்லாமல் பெரும் செல்வந்தனாக மாறிவிடலாம் எனும் எண்ணத்துடன் தமிழகம் வந்திருந்தவன் அவன்.

அவனது உழைப்பு, கனவு அனைத்தும் காற்றில் கரைந்து கொண்டிருந்தது. அவனது எண்ணத்திலும், நினைப்பிலும் அவனது தங்கையும், காதலியும் மட்டுமே நிறைந்திருந்தார்கள். இருவரது நினைப்புடனே அவன் விழிகளை மூடிக் கொண்டிருந்தான்.

உடன் வந்தவனது மார்பில் பாய்ந்த வேலைப் பார்த்தபடியே மற்ற இரு குடநாட்டு வீரர்களும் கவனத்தை சற்று நேரம் யவனன் மீது செலுத்தினார்கள். அப்பொழுது கையில் இருந்த வாளினை சுழற்றினான் கவச மனிதன்.

குடநாட்டு வீரர்கள் கையில் தாங்கியிருந்த வாட்கள் கையிலிருந்து விடுபட்டு சற்றுத் தொலைவில் சென்று விழுந்தன. இருவரும் ஆயுதத்தை இழந்து பரிதவித்து நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

தனக்கு முன் நின்ற இருவரையும் நோக்கினான் கவச மனிதன். பிறகு கூட்டத்தை நோக்கினான்.

மக்களும், காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த வீரர்களும், “கொன்றுவிடு.. கொன்றுவிடு..” என்று ஒரே நேரத்தில் குரல் கொடுத்தார்கள்.

தன் கையில் வைத்திருந்த வாளினை வேகமாக வீசினான் கவச மனிதன்.

இருவரின் தலையும் துண்டாகி கீழே விழுந்து உருண்டன. கீழே உருண்டு துடித்துக் கொண்டிருந்த இருவரின் தலை முடியைப் பற்றித் தன் தலைக்கு மேலே உயர்த்தினான் அவன்.

மக்கள் அனைவரும் அவனைப் பார்த்து உற்சாக முழக்கமிடத் தொடங்கினார்கள். கரவொலி விண்ணைப் பிளந்தது.

கரங்கள் தட்டும் ஓசையும், மக்களின் வெற்றி முழக்கமும், சீழ்க்கை ஒலி மட்டுமே அவ்விடத்தில் நிறைந்திருந்தது. மக்கள் எழுப்பிய உற்சாகக் குரல் கவச மனிதனுக்குள் போதையை மட்டுமல்ல அவனுக்குள் வெறியையும் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது.

மீண்டும் கொம்பு ஒன்று ஊதப்பட்டது. மக்கள் கூட்டத்தினர் திடீரென்று அமைதியானார்கள்.

மக்களின் திடீர் அமைதிக்குக் காரணம் தெரியாத கவச மனிதன் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். சிம்மம் ஒன்றின் முழக்கம் சத்தம் கேட்க திரும்பினான் கவச மனிதன்.

திடலுக்குள் சிம்மம் ஒன்று நின்று கொண்டிருந்தது. தனியாக நின்று கவச மனிதனை நோக்கி முழங்கியது. பிறகு, சிம்மம் அவனைப் பார்த்தபடியே நடந்தது.

நடந்து கொண்டிருந்த சிம்மத்தைப் பார்த்தபடியே தேவவர்மன், “சற்று முன்தான் விலங்குகளைப் பயன்படுத்தலாம் என்று தெரிவித்தேன் நான். அதற்குள் சிம்மத்தை அனுப்பிவிட்டீர்களே?” என வினவினான்.

“யானைகளைப் பிடிக்க தோண்டப்பட்டிருந்த குழியில் சிம்மம் அகப்பட்டுவிட்டது. என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்தேன். உடனே கட்டளையிட்டு கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டேன்” எனப் பெருமையுடன் தெரிவித்தான் இளங்கோசன்.

சிம்மம் தன்னை வேட்டையாடுவதற்கு முடிவு செய்துவிட்டது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட கவச மனிதன் யவனனின் மார்பில் பாய்ந்திருந்த வேலினைப் பிடுங்கினான். வேலின் கூர் முனையை வான் நோக்கியபடி பிடித்துக் கொண்டவன் மறுபக்க முனையைத் தரையில் ஊன்றினான்.

சிம்மத்துக்கும், தனக்கும் இடையில் வேல் இருப்பதைப் போன்று பார்த்துக் கொண்டவன் கையில் வாளினைத் தயாராகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கும் மேலே சிம்மம் அமைதியாகத் திடலுக்குள் நடந்து கொண்டிருந்தது. பிறகு, திடீரென்று எதிர்பாராத வேளையில் கவச மனிதனை நோக்கி வேகமாக ஓடிவந்து அவன் மீது முழக்கச் சத்தத்துடன் பாய்ந்தது.

சிம்மம் நெருங்கும் வரை அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்த கவச மனிதன், நெருங்கியதும் தனக்கு முன் நின்ற வேலை உதைத்து வான் நோக்கியிருந்த கூர்முனை சிம்மத்தை நோக்கித் திருப்பினான்..

தனது இரையைப் பார்த்து வேகமாக ஓடிவந்த சிம்மம் வேலினைக் கவனிக்கவில்லை. தரையில் ஊன்றியிருந்த வேல் சிம்மத்தின் கழுத்தில் பாய்ந்து மார்பைத் துளைத்து முதுகு வழியே வெளிவந்திருந்தது. தரையில் விழுந்து துடித்துக் கொண்டிருந்தது சிம்மம். தன் கையில் வைத்திருந்த வாளினால் சிம்மத்தின் குரல் வளையை அறுத்தான்.

சிம்மம் வலியின்றி நிம்மதியாக மீளாத் துயில் கொள்ளத் தொடங்கியது. அதன் உடலிலிருந்த வேலினைப் பிடுங்கி மக்களை நோக்கி உயர்த்தினான். வாளினை உறைக்குள் செலுத்திக் கொண்டான்.

அடுத்து வீரர்களை அனுப்புவதற்கான கொம்பு முழக்கம் ஊதப்பட்டது.

வீரர்களில் ஒருவர் கூட அவனை நோக்கி வரவில்லை. அனைவரும் அஞ்சி திடலின் முனையிலேயே நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பரிதி உச்சியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. கடற்கரை மணலில் வெப்பம் தகிக்கத் தொடங்கியது. குருதி பீரிட்டுக் கிடந்த சிம்மத்தின் குருதியைக் குடித்தவன் தனது கவசத்தில் வழிந்த குருதியைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் திசியன், இந்திரசேனை, தேவவர்மன் ஆகியோர் அமர்ந்திருந்த மேடையை நோக்கி நடந்தான்.

உயரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த மேடைக்கு முன் சென்று நின்ற கவச மனிதன் மேடை மேல் அமர்ந்திருந்தவர்களை நோக்கினான்.

அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் திடீரென்று கையில் வைத்திருந்த வேலினை வேகமாக மேடையை நோக்கி எறிந்தான். கவச மனிதனின் செயலைப் பார்த்ததும் அனைவரும் ஒருகணம் பதறிப் போனார்கள். காவல் வீரர்கள், மெய்க்காவல் வீரர்கள் அனைவரும் அக்கணத்தில் நடுநடுங்கிப் போனார்கள்.

கணநேரத்தில் எறியப்பட்ட வேலானது இந்திரசேனையை நோக்கி அதிவேகத்தில் பாய்ந்து வந்தது. அவள் விலக எத்தனிப்பதற்குள் அவளை நெருங்கிய வேலானது குறி தவறி அவளது தோளுக்கு மேலே உரசியபடி அவளைக் கடந்து சென்றது.

அதிர்ச்சியுடன் திரும்பிப் பார்த்தாள் அவள். அவளுக்குப் பின்னால் அவளைக் கொலை செய்வதற்காக நின்று கொண்டிருந்த மோரிய வீரன்

ஒருவனது மார்பில் பாய்ந்திருந்தது. அந்த வீரனது கையில் குறுவாளைத் தாங்கியிருந்தான்.

உடனே வீரர்கள், மேடையில் அமர்ந்திருந்தவர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

அப்பொழுது கவச மனிதன், “என்னை வெல்வதற்கு இங்கு யாரும் இல்லையா?” என உரக்க வினவினான்.

அங்குப் பேரமைதி நிலவிக் கொண்டிருந்தது.

தேவவர்மன், “தேவி, நான் செல்லவா?” என வினவினான்.

“உன்னை அனுப்பி வைக்க முடியாது. இந்தப் போரில் நீ கலந்து கொள்ளவும் கூடாது. கீழே நின்று கொண்டிருப்பவன் யார் என்றே தெரியவில்லை. நீ செல்வது ஆபத்து” எனத் தெரிவித்தாள் அவள்.

சித்திரக்கன்னி, “கவசம் தரித்து சண்டையிடுபவன் சென்னியாக இருப்பாரோ?” என வினவினாள்.

“உடல் மற்றும் முகத்தைக் கவசம் கொண்டு முடியிருப்பதால் என்னால் உறுதி செய்ய முடியவில்லை.”

“அவராக இருக்கவும் வாய்ப்பிருக்கிறது தேவி.”

“இவன் செய்யும் சமரை நோக்கினால் எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. ஆனால், நம் வீரர்களின் காவலையும் மீறிச் சண்டையிடும் வீரர்கள் குழுவில் இவன் எப்படி இணைந்திருப்பான்?”

சித்திரக்கன்னி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள்.

கீழே நின்று கொண்டிருந்தவன், “வீழ்த்தவே முடியாது எனப் புகழப்படும் தேவி இந்திரசேனையுடன் நான் சமர் செய்ய விழைகிறேன். உடல் பலத்தினால் தன் வேகத்தையும், விவேகத்தையும் வீழ்த்தவே இயலாது என நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் இவளை நான் என்னுடன் சமர் செய்வதற்கு அறைகூவல் விடுக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

கூட்டத்தினர் முன்னிலையில் ஆண்மகன் ஒருவன் தன்னை மரியாதை இல்லாமல் அழைப்பதைக் கேட்ட இந்திரசேனை சித்திரக்கன்னியிடம், “என்னுடைய வாளுறையை எடு” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

அப்பொழுது இளங்கோசன் கவச வீரனை நோக்கி, “வீரர்களுடன் சமர் செய்யவே அழைக்கப்பட்டிருக்கிறாய் நீ. உன் எல்லையை நீ மீற முயன்றால் உன் தலை துண்டிக்கப்படும் என்பதை மறந்துவிடாதே” என எச்சரிக்கை செய்தான்.

“நேற்றும், இன்றும் என்னால் கொல்லப்பட்டவர்கள் அனைவரும் கோழைகள். சமர் செய்யத் தெரியாத கோழைகள். தேவி இந்திரசேனையைத் தோற்கடித்தால் மட்டுமே என் வீரம் மீது எனக்கு நம்பிக்கை வரும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நாடோடி ஒருவன் படைத்தலைவர்களுக்கே கட்டளை பிறப்பிக்கும் தேவியை நோக்கி அறைகூவல் விடுப்பது வரம்பு மீறிய செயல்.”

“படைத்தலைவன் ஒருவன் தேவியுடன் சமர் செய்யலாமா?”

“படைத்தலைவனாகவோ அல்லது இளவரசனாகவோ இருக்கும்பட்சத்தில் நீ நிச்சயம் தேவியுடன் சமர் செய்யலாம்.”

இளங்கோசன் கூறியதைக் கேட்டதும் உரக்கச் சிரித்த கவச மனிதன், “வாக்கு மீறமாட்டாய் என்று நான் நம்புகிறேன்” எனத் தெரிவித்தபடியே தன் கவசத்தைக் கழற்றி எறிந்தான்.

தலைக் கவசம் கழட்டப்பட்ட வீரனைக் கண்டதும் இந்திரசேனை அதிர்ச்சியடைந்தாள். அவனை எங்கோ பார்த்திருப்பதைப் போன்ற நினைவு வந்தது. ஆனால், அவன் யார் என்று இவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவனையே சிந்தனையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருந்த இந்திரசேனையைப் பார்த்த கவச மனிதன், “என்னை உனக்கு நிச்சயமாக நினைவுக்கு வராது இந்திரா” என ஒருமையில் அழைத்தான்.

“நீ யார்?”

“உன்னால் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டாரே சாருமித்திரர். அவரது மெய்க்காவல் படைத்தலைவனான உருத்திரன் நான். அவர் திரட்டியிருந்த படைக்கும் தலைவன் நான்தான். என்னால் அவரைக் காக்க முடியவில்லை. ஆனால், இன்று நான் அவருக்காகப் பழி வாங்கப் போகிறேன். இந்த நாளுக்காகத்தான் பல யுகங்களாக காத்துக் கொண்டிருந்தேன்.”

“அவனது தலையை வெட்டிக் கொண்டு வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டாள் இந்திரசேனை.

அப்பொழுது கையில் வைத்திருந்த வாளினை உயர்த்தி, “நான் அறைகூவல் விடுக்கிறேன். தன் காதலியுடன் தனித்திருந்த மோரியப் பேரரசின் பட்டத்து இளவரசரை நீ கொன்றிருக்கலாம். அதற்கு இன்று நீ பதில் கூறியே ஆக வேண்டும். வீரம் என்ற பண்பு உன்னிடம் இருக்குமானால் என்னுடன் சமருக்கு வா” எனக் கத்தினான்.

அதற்கு மேல் பொறுமையுடன் அமர்ந்திருக்க முடியாத இந்திரசேனை தன் வாளுறையைத் தன் இடையில் கட்டிக் கொண்டு உயரமான மேடையைவிட்டுக் கீழிறங்கினாள். கீழே இறங்கியவள் கிரிகபுத்திரனை நோக்கி, “கிரிகபுத்திரா, தயாராக இரு” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“கவலை வேண்டாம் தேவி. அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் தங்களது திட்டப்படி தயாராக செய்துவிட்டேன்” எனப் பதில் அளித்தான்.

சாருமித்திரனின் மெய்க்காவல் தலைவனான உருத்திரனிடம் சென்றாள் இந்திரசேனை. அவனிடம், “உன்னை அன்றே நான் தேடிக் கொன்றிருக்க வேண்டும். தப்பிவிட்டாய் நீ” எனத் தெரிவித்தாள்.

“இன்று கிடைக்கப் போகும் வாய்ப்புக்காகத்தான் நான் அன்று என் உயிரைக் காத்துக் கொண்டேன் தேவி” என இந்திரசேனையிடம் தெரிவித்தவன் பொது மக்களையும், மோரிய வீரர்களையும் நோக்கி, “மறைக்கப்பட்ட தகவல் ஒன்றை அனைவருக்கும் கூற விரும்புகிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தான்.

கூட்டத்தினரும், மோரிய வீரர்களும் அவன் கூறப்போகும் தகவலுக்காக அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“நான் கூறப் போகும் வரலாற்றைப் பற்றி மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் அறிவார்கள். பேரரசர் பிந்துசாரரின் மூத்த மகன் சுசீமன்தான் மோரியப் பேரரசரின் அரியணையில் அமர வேண்டியவர். ஆனால், விதிவசத்தால் அசோகரால் கொல்லப்பட்டார். தேவனாம்பிய பியதசி அசோகர் அரியணையில் அமர்ந்து இப்போது ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். சகோதரர்கள் இருவருக்குள்ளும் சண்டை வருவதற்குக் காரணம் யார் என்று தெரியுமா?” என மோரிய வீரர்களை நோக்கி வினவினான்.

அவர்கள் அனைவரும் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“சகோதரர்கள் இருவருக்குள்ளும் பிரச்னை வருவதற்குக் காரணம் நமக்கு முன் நிற்கும் இந்திரசேனையின் தந்தை இராதாகுப்தர்தான். இவர்கள் இது மட்டுமா செய்தார்கள். சுசீமரின் புதல்வர் உயிரோடுதான் இருந்தார். அவர்தான் மோரியப் பேரரசரின் பட்டத்து இளவரசர் எனும் உரிமை கோரத் தகுதி உள்ளவர். அவரைக் கொன்றவள் இவள்தான். அவர் எப்படிக் கொல்லப்பட்டார் என்பதை அறிவீர்களா?”

“..”

“கலிங்கத்து மாளிகையில் தன் காதலியுடன் அவர் கூடிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவரைக் கொலை செய்தாள் இந்திரசேனை. அந்தக் கொடூர மரணத்தை என்னால் மறக்கவே முடியாது.”

இந்திரசேனை அமைதியாக நின்றாள். பிறகு புன்னகையுடன், “ஆமாம், சாருமித்திரனை நான்தான் கொன்றேன்” எனத் தெரிவித்தபடியே இடயுறையிலிருந்து வாளினை உருவினாள்.

உருத்திரன் தன் கையில் வைத்திருந்த ஆயுதத்தைக் கீழே போட்டுவிட்டு, “உன்னுடன் சமர் செய்வதற்காக நான் உன்னை மேடையிலிருந்து கீழிறக்கவில்லை இந்திரா. நீதி வழங்குவதற்காகக் கீழிறக்கினேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

இந்திரசேனை ஒருகணம் எதுவும் புரியாமல் அவனையும் மேடையில் அமர்ந்திருந்த தேவவர்மனையும் நோக்கினாள்.

தன் இடையில் பத்திரமாக வைத்திருந்த இலச்சினைப் பதக்கம் ஒன்றை எடுத்து உயர்த்தினான் உருத்திரன். அது மயில் பொறிக்கப்பட்ட மோரியப் பேரரசின் இலச்சினைப் பதக்கம். தலைக்கு மேலே உயர்த்தப்பட்ட இலச்சினைப் பதக்கத்தைப் பார்த்த உடனே மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் தலை சாய்த்து வணங்கினார்கள்.

அதைப் பார்த்ததுமே, தேவவர்மனால்தான் அந்தப் பதக்கம் உருத்திரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதை இந்திரசேனை யூகித்தாள்.

“பாடலியிலிருந்து செய்தி கொண்டு வந்தவன் நான். இவளுக்கு மரணதண்டனை வழங்க வேண்டும் என்று பேரரசே ஆணை

வழங்கியிருக்கிறார்” என உரக்கத் தெரிவித்தான்.

இடையிலிருந்து மேலும் ஒரு ஓலையை எடுத்தவன், “மேளரிய பேரரசின் மாண்பிற்கு களங்கம் ஏற்படுத்தியிருக்கும் இந்திரசேனையின் தலையைக் கொய்துவிடுங்கள். பொதுமக்கள் முன்னிலையில் தண்டனை நிறைவேற்றப் பட்டும். தமிழகம் முழுவதும் வெற்றிகொள்ளப் பட்டுவிட்டது எனும் வெற்றிச் செய்தி அல்லாது வேறு எந்தச் செய்தியை எவன் கொண்டு வந்தாலும் அவனது தலை துண்டாக்கப்படும் ” என்று உரக்கப் படித்தவன் அருகில் நின்ற காவல் வீரனிடம் அந்த ஓலையைக் கொடுத்தான்.

அவன் ஓலையை தேவவர்மனிடம் கொடுத்தான். அவனும் உரக்கப்படித்தான் ஓலையை. நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டு செல்வதை உணர்ந்த சித்திரக்கன்னி வாளினை எடுத்துக் கொண்டு இந்திரசேனையிடம் சென்றாள்.

சித்திரக்கன்னி, “தேவி, திட்டமிட்டு செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அப்பொழுதும் இந்திரசேனை புன்னகையுடனும், நம்பிக்கையுடனும் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

உருத்திரன் மோரியப் படை வீரர்களை நோக்கி, “மேளரியப் பேரரசரால் தண்டனை அறிவிக்கப்பட்ட இவளை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?” என வினவினாள்.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஏனெனில், அத்தனை நாட்களாக இந்திரசேனைதான் அவர்களுக்குச் சூத்திரதாரி. அவளது சொல்லே வேதவாக்கு. பலரது வாழ்வுக்கு ஏற்றத்தை அளித்தவள். வீரர்கள் பலர் படிக்கப்பட்ட ஓலை பொய் என்றே நினைத்துக் கொண்டிருந்தனர். ஏனெனில் அவளைப் போல யாரும் மோரியப் பேரரசரின் மேன்மைக்கு உழைத்திருக்கவில்லை என்பதை அறிவார்கள். தன் கனவு, இளமை, காதல், ஆசை என அனைத்தையும் மோரியப் பேரரசின் மேன்மைக்காகக் குழி தோண்டிப் புதைத்தவள் அவள்.

நெடுநேரம் அமைதியாக இருந்தார்கள் மோரிய வீரர்கள். பிறகு ஒரேயொரு மோரிய வீரன், “நாம் அனைவரும் இவளுக்கு முன் அடிமை வாழ்க்கையைத்தான் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறோம். இவள் கொல்லப்பட

வேண்டியவள். இவள் இறந்தால்தான் நம்மால் சுதந்திரமாகச் செயல்பட முடியும். நம் இளவரசர்களைக் கொன்ற சென்னியின் மீதே காதல் கொண்டவள் இவள். மந்திரங்கள் அறிந்த சூன்யக்காரி இவள்” எனக் கத்தினான்.

கோடையில் காய்ந்து போயிருந்த வனத்தில் மூங்கில் உரசிக் கொள்வதால் ஏற்படும் தீ காட்டுத் தீயாகப் பரவுவதைப் போன்றே முதலில் கத்தியவனின் குரல் பரவத் தொடங்கியது. மோரிய வீரர்களில் பலர், “அவளைக் கொன்றுவிடுங்கள்.. அவளைக் கொன்றுவிடுங்கள்” என்று கத்தினார்கள்.

தனக்கு எதிராக ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் கணநேரத்தில் திரும்பிவிட்டதைக் கண்ட இந்திரசேனை அதிர்ச்சியுடன் நோக்கினாள். வாழ்வில் முதல் முறையாக அவள் பதற்றத்தை உணர்ந்தாள்.

தனக்குத் துரோகமிழைத்த தேவவர்மனை நோக்கியபடியே கையில் வைத்திருந்த வாளினை உயர்த்தினாள்.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் அமைதியானார்கள்.

தேவவர்மனை நோக்கி, “தேவவர்மா! நீ செய்திருக்கும் துரோகத்தை நான் மறக்கவேமாட்டேன். இன்று நீ, உன் தகப்பன் திசியன், அவனது அண்ணன் அசோகவர்த்தன், அவனது தந்தை பிந்துசாரன், அவனது தந்தை சந்திரகுப்த மௌரியன் என்று அனைவரும் பாடலியின் அரண்மனையில் அமர்வதற்குக் காரணம் என் கௌடில்யன். அந்தக் கிழவன் மட்டும் இல்லாவிட்டால் உன் குடும்பம் இந்நேரம் ஆடு மேய்த்துக் கொண்டு இருக்கும். தெருவில் பிச்சை எடுத்துக் கொண்டு திரிந்தவர்களை அரியணையில் அமரவைத்து அழகு பார்த்தால் இது போன்றுதான் துரோகம் செய்வீர்கள். சுசீமனால் அனைவரும் கொல்லப்பட்டிருக்க வேண்டியவர்கள். ஆனால், அனைவரையும் காத்தவர் என் தந்தை இராதாகுப்தர். நன்றி கேட்ட அசோகவர்த்தனை மௌரியப் பேரரசின் அரியணையில் அமர வைத்தவர் என் தந்தை. அசோகன் அரியணையில் அமர்ந்த பிறகு அவனை எவரும் சூழாதபடி காத்துக் கொண்டிருப்பவள் நான். நான் மட்டும் இல்லையென்றால் மோரியப் படை முழுவதையும் என்றோ சென்னி தனி ஒருவனாக அழித்திருப்பான். நன்றி

கேட்ட வேசியின் புதல்வர்கள் அனைவரும். மறக்கவேமாட்டேன் நான்” என ஆவேசத்துடன் தெரிவித்தாள்.

“தங்களது குடும்பத்தின் தியாகத்தை அறிவோம். அதற்காக அடிமையாகக் காலம் முழுவதும் வாழ முடியுமா என்ன?” என வினவினான்.

கிரிகபுத்திரனை நோக்கினாள் இந்திரசேனை.

அதேவேளை கிரிகபுத்திரனை தேவவர்மனும் நோக்கினான்.

ஒரே நேரத்தில் மோரிய வீரர்களும், தசவர்க்கிகளும், மெய்க்காவல் வீரர்களும் மேடையையும், இந்திரசேனையையும் சூழ்ந்தார்கள். அங்கே குழப்பம் நிலவியது. சில துணைப் படைத்தலைவர்களும், வீரர்களும் இந்திரசேனைக்கு ஆதரவாக வாள் உயர்த்தினார்கள்.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “தேவி, தங்களைத் தனித்திருக்கையில் கொன்றால் படையில் கலகம் வெடிக்கும் என்பதை உணர்ந்து குற்றவாளியாக்கிக் கொலை செய்ய முயற்சிக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“அறிவேன் சித்திரா. இந்த அரசியல் சூழ்ச்சிகளைக் கூட அறியாதவளாக நான் இருப்பேனா?” என வினவியவள், “கிரிகபுத்திரா.. அனைவரையும் கொன்றுவிடு” என உரக்கக் கட்டளையிட்டாள் இந்திரசேனை.

தசவர்க்கிகள் அனைவரும் கிரிகபுத்திரனை நோக்கினார்கள்.

கிரிகபுத்திரன் இந்திரசேனையை நோக்கினான். பிறகு மேடையில் நின்று தேவவர்மனை நோக்கித் தனது தலையைத் தாழ்த்தினான்.

கிரிகபுத்திரன் தலையைத் தாழ்த்தியதுதான் தாமதம் அடுத்தகணம் தசவர்க்கிகள் மற்றும் ஆசன்னாக்கள் அனைவரின் ஆயுதங்களும் இந்திரசேனையை நோக்கி நீண்டன.

இந்திரசேனை, “கிரிகபுத்திரா..!” என அதிர்ச்சியுடன் அழைத்தாள்.

“நான் அன்றே தெரிவித்தேன் தேவி. ‘பேரரசரது கட்டளை நேரடியாக என் பணியில் குறுக்கிடாத வரை நான் தங்களுக்குக் கடமைப்பட்டவன் என்று தெரிவித்தேன்.’ ஆனால், தங்களது தலையைக் கொய்யச் சொல்லி பேரரசரே ஆணைப் பிறப்பித்திருக்கிறார். நான் என்ன செய்வது?” என வினவினான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும், “அசோகனிடமிருந்து ஓலை வந்த செய்தியை நீ முன்பே அறிவாய்தானே?” என வினவினாள்.

“அறிவேன் தேவி.”

தனக்கு இழைக்கப்பட்டிருந்த துரோகத்தை நினைத்து அதிர்ச்சியுடன் பார்வையைச் சுழற்றினாள் இந்திரசேனை. அவளுக்கு அருகில் சித்திரக்கன்னி மட்டுமே நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு ஆதரவான வீரர்கள், துணைப் படைத்தலைவர்கள் சிலர் சூழ்ந்து கொண்டு பாதுகாப்புடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். சற்றுத் தொலைவில் அவளுக்கு ஆதரவான வீரர்கள் பலர் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்திரசேனை எச்சரிக்கை உணர்வுடன் முன்கூட்டியே தப்பிச் செல்வதற்காக செய்திருந்த இரகசிய வழியை நோக்கினாள். அது அவள் நின்ற இடத்திலிருந்து வெகு தொலைவில் காணப்பட்டது. மேடையில் அமர்ந்திருந்தால் எளிதில் அவளால் தப்பியிருக்க முடியும். ஆனால், அவளுக்கும் ரகசிய வழிக்கும் இடையே வீரர்கள் பலர் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள்.

இந்திரசேனை சுற்றிலும் பார்வையை செலுத்திக் கொண்டிருந்தபோது கிரிகபுத்திரன் இந்திரசேனையை நோக்கித் தன் இடையில் வைத்திருந்த வாளுடன் நெருங்கினான். இந்திரசேனைக்கு முன் நின்ற வீரர்கள் அவளுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்தார்கள். சித்திரக்கன்னி தன் வாளுடன் கிரிகபுத்திரனுக்கு முன் நின்று வழிமறித்தாள்.

கிரிகபுத்திரன், “தேவி, தங்களுக்கு நான் கடமைப்பட்டவன். பல நாட்கள் நான் தங்களது கரத்தினால் பசி ஆறியிருக்கிறேன். என் கடமைக்கு முன் குறுக்கே நிற்காதீர்கள்” என வேண்டினான்.

“என்னைக் கடந்து சென்று தேவியை நெருங்கு கிரிகபுத்திரா!”

தனக்கு அருகில் நின்ற வீரர்கள் இருவரிடம் கண் காட்டினான் கிரிகபுத்திரன்.

மோரிய வீரர்கள் இருவர் சித்திரக்கன்னியை அழைத்துச் செல்ல நெருங்கினார்கள். சித்திரக்கன்னி தன் கையில் வைத்திருந்த வாளினை உயர்த்தினாள். மோரியர்கள் இருவரும் வாளுடன் அவளை நெருங்கினார்கள்.

சித்திரக்கன்னி அவர்கள் இருவரையும் தனி ஒருத்தியாய் எதிர்த்து சமர் செய்தாள். அப்பொழுது அவர்களின் சமரில் குறுக்கிட்ட இந்திரசேனை இருவரையும் கொன்று வீசினாள்.

தசவர்க்கிகள், மோரிய வீரர்கள் என அனைவரும் இருவரையும், அவர்களுக்குத் துணையாக இருந்த வீரர்கள் மற்றும் சில படைத்தலைவர்களைச் சூழ்ந்தார்கள்.

மேடையில் அமர்ந்திருந்த மோரிய அரசன் திசியன், “எனக்கு இந்த விளையாட்டு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. விரைவில் நாம் விடுதலை பெறப் போகிறோம்” எனத் தெரிவித்தபடியே இந்திரசேனையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இந்திரசேனை, “சித்திரா.. நீ சென்றுவிடு. என்னுடன் வாளெடுத்தால் நீயும் கொல்லப்படுவாய். உன் வயிற்றில் வளரும் குழந்தைக்காகவாவது நீ சென்றுவிடு” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நான் செல்லமாட்டேன் தேவி. தங்களுடன்தான் நான் இருப்பேன்.”

“ஏன்?”

“தோழமை, காதல் ஆகியவற்றைவிடவும் தங்களுக்கு அரசியல்தான் முக்கியம் என்பதை அறிவேன் நான். ஆனால், எனக்கு அப்படி இல்லை. அரசியல் மற்றும் உயிரைவிடவும் எண்ணிய காதலும், கொண்ட நட்பும் முக்கியம். எனக்குத் தாயாக விளங்கியவர் தாங்கள். தங்களைத் துயரத்தில் விட்டுவிட்டு நான் சென்றால் எனக்குப் பிறக்கப் போகும் என் மகன் கூட என்னை மன்னிக்கமாட்டான்” எனக் கூறியபடியே வாளினை உயர்த்தினாள் சித்திரக்கன்னி

அப்பொழுது அவளது வாயிலிருந்து குருதி வெளிப்பட்டு அவளது மார்பை நனைத்தது.

எதுவும் புரியாத சித்திரக்கன்னி இந்திரசேனையை நோக்கினாள்.

“சித்திரா..!” என அழைத்தபடியே இந்திரசேனை ஓடினாள். அவள் நெருங்குவதற்குள் கீழே விழுந்தாள் சித்திரக்கன்னி.

சித்ராஞ்சகன் சித்திரக் கன்னியின் முதுகு வழியே அவளது வயிற்றில் தனது வாளினைப் பாய்ச்சியிருந்தான். கையில் குருதிக் கரை படிந்த வாளுடன் நின்று கொண்டிருந்தான் சித்ராஞ்சகன். சித்திரக்கன்னியை நோக்கி, “மகளே, பிறக்கும் போதே உன் தாயை நீ கொன்றுவிட்டுப் பிறந்தாலும் உன்னை நான் நேசித்தேன். என் மனைவியை நேசித்ததைவிடவும் உன் மீது பேரன்பு

கொண்டிருந்தேன் நான். ஆனால், நீ என் குலப் பகைவனைக் காதலித்தாய். உன் தமையனைக் கொன்றவனைக் காதலித்தாய். உன்னைச் சீராட்டி வளர்த்த என் கரத்தினாலேயே உன்னைக் கொலை செய்ய வேண்டிய சூழலுக்கு நான் தள்ளப்பட்டுவிட்டேனே..” என அழுதபடியே கண்ணீர் சிந்தியபடி தெரிவித்தான் சித்ராஞ்சகன்.

அவனது கண்ணிலிருந்து வெளிப்பட்ட கண்ணீர்த் துளி எரித்திரையன் கடற்கரையின் சூடான மணலில் விழுந்து ஆவியாகியது.

தரையில் கிடந்த சித்திரக்கன்னியைத் தனது மடியில் போட்டுக் கொண்ட இந்திரசேனை அழுதபடி, “சித்திரா..!” என அழைத்தாள்.

சித்திரக்கன்னி, “அன்றே இரும்பிடர்த்தலையர் நம்மை எச்சரித்தார். ஓநாய்களுக்கு மத்தியில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறோம் என்று. நாம்தான் கேட்கவில்லை. துரோகிகளை நாம் வளர்த்துவிட்டிருக்கிறோம் தேவி. என் தலைவரை நான் மிகவும் நேசித்தேன் என்று கூறுங்கள். அவர் கடைசியாகக் கொடுத்த முத்தத்தின் சுகத்தை இப்பொழுதும் நான் உணர்ந்து கொண்டு இருக்கிறேன். அரசியல் இனி தங்களுக்கு வேண்டாம் தேவி” எனத் தெரிவித்தவளது மூச்சு நின்று போனது.

“சித்திரா..! சித்திரா..!” எனக் கண்ணீர் சிந்தியபடி அழைத்தாள் இந்திரசேனை. அவளைத் தன் மடியில் போட்டுக் கொண்டு கதறினாள்.

சித்திரக்கன்னி எதுவும் பேசாமல் இந்திரசேனையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சித்திரக்கன்னியைத் தரையில் போட்டுவிட்டு தன் வாளினைத் கையில் எடுத்தாள் இந்திரசேனை.

சித்திரக்கன்னியின் குருதி படிந்த கரத்தோடு இந்திரசேனை மோரிய அரசன் திசியனை நோக்கி, “அசோகவர்த்தனுக்கு செய்தி அனுப்பு. என்னால் முடியாவிட்டால் என் வயிற்றில் உதிப்பவன் பாடலியின் படையை அழிப்பான். பாடலியைக் கடந்து இமயம் வரை சென்று வெற்றி பெறுவான். தெற்கு வாளினை உயர்த்துவதற்கான நேரம் வந்துவிட்டது” எனத் தெரிவித்தாள்.

திசியன், “உன் வெஞ்சினத்தை நிறைவேற்ற நீ உயிரோடு இருந்தால், அதைப் பற்றிப் பேசுவோம்” என ஏளனமாகத் தெரிவித்தான்.

மோரியப் படைத்தலைவன் சித்ராஞ்சகன், “இவளையும் கொன்று போடுங்கள்” என்றுத் தனது வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

மோரிய வீரர்கள் சிலர் அவளை நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள். தன் கையில் வைத்திருந்த வாளினை சுழற்றினாள் இந்திரசேனை. வாட்கள் பல ஒரே நேரத்தில் மோதும் சத்தம் மட்டுமே எழுந்தது. அவளைத் தாக்கிய மோரிய வீரர்களின் ஆயுதங்களும், அதனைப் பிடித்திருந்த கரங்களும் துண்டாகிக் கீழே விழுந்து கொண்டிருந்தன.

கணநேரத்தில் நெருங்கிய வீரர்களைக் கொன்றவள் சித்ராஞ்சுகனுக்கு முன் நின்றாள்.

தன் பலம் முழுவதையும் திரட்டி இந்திரசேனையைத் தாக்குவதற்கு தன் வாளினை உயர்த்தினார் சித்ராஞ்சுகன். ஆனால், இந்திரசேனை வேகமாகத் தன் வாளினை சுழற்றினாள்.

தலைக்கு மேலே உயர்ந்த வாள் இந்திரசேனையை நெருங்குவதற்கு முன் இந்திரசேனை தன் வாளினை சித்ராஞ்சுகரை நோக்கிச் செலுத்தியிருந்தாள்.

உயர்த்திய வாளுடன் அவர் கீழே குனிந்து பார்த்தார். இந்திரசேனையின் வாளில் குருதி சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவர் என்ன நடந்தது என்பதை உணர்வதற்குள் தனது இடது கையை சித்ராஞ்சுகனின் வயிற்றுக்குள் செலுத்தியவள் அவரது குடலை உருவிக் கீழே வீசினாள்.

கோபத்தின் முழு வடிவமாக நின்று கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை. அவளது பார்வைக்கு முன் நிற்கவே மோரிய வீரர்கள் அஞ்சி சிறிது அடி பின்வாங்கினார்கள். தன்னைச் சுற்றிலும் ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் ஆயுதங்களுடன் நின்ற வேளையிலும் வேட்டைக்குச் செல்லும் பெண் புலியைப் போன்றே அவள் துளியளவு கூட பயம் கொள்ளாமல் தைரியத்துடனும், நம்பிக்கையுடனும் கையில் தன் வாளுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

சித்ராஞ்சுகனின் மரணத்தைப் பார்த்த மோரிய அரசன் திசியன், இளவரசன் தேவவர்மன், படைத்தலைவன் உருத்திரன், கிரிகபுத்திரன் ஆகியோர் ஆடிப் போய் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். மோரியர்கள் வணங்கிய துர்க்கையே அவர்களுக்குக் முன் இந்திரசேனையின் உருவத்தில் நிற்பதைப் போன்று உணர்ந்தார்கள் அவர்கள்.

சுற்றிலும் நோக்கினாள் அவள். அவளை நெருங்குவதற்கே மோரிய வீரர்கள் அச்சப்பட்டார்கள். அப்பொழுது அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவளுக்கு ஆதரவாக மேலும் சில மோரிய வீரர்கள் ஆயுதங்களுடன் அவளுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்தார்கள்.

செண்டுகளத் திடலில் அமர்ந்திருந்த மக்கள் அனைவரும் சலனமில்லாமல் அமைதியாகக் காணப்பட்டார்கள். ஏனெனில், அவர்களில் பெரும்பாலானோர் துளு நாட்டு மக்கள். அவர்கள் மோரிய அரசியலைப் பற்றி அதிகமாகக் கவலைப்பட்டிருக்கவில்லை.

செண்டுகளத்தின் மையத்தில் இந்திரசேனை வாளுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். உயிரைப் பற்றிக் கவலைப்படாத மோரிய வீரர்கள் மற்றும் துளு நாட்டு வீரர்கள் சிலர் அவளுக்குத் துணையாக ஆயுதங்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களைச் சுற்றிலும் நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் ஆயுதங்களுடன் சூழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் மட்டுமல்லாமல் மோரிய வீரர்கள் செண்டுகளத்தைச் சுற்றிலும் காவலுக்காக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். மேடையைச் சுற்றிலும் மெய்க்காவல் வீரர்கள் எனப்படும் ஆசன்னாக்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

மேடைக்குக் கீழே தசவர்க்கிகளுடன் நின்று கொண்டிருந்த கிரிகபுத்திரன் மோரிய வீரர்களுக்கு, “விரைந்து பணியை நிறைவேற்றுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மோரிய வீரர்கள் இந்திரசேனையைத் தாக்கினார்கள்.

இந்திரசேனையின் வீரர்கள் சுழலும் சக்கரத்தைப் போன்றே பாதுகாப்பு வளையத்தை அமைத்து எதிர் தாக்குதல் தொடுத்தார்கள். சுழல் சக்கரத்தின் மையத்தில் இந்திரசேனை நின்று கொண்டாள்.

மோரிய வீரர்கள் நெருங்க நெருங்க இந்திரசேனையும், அவளது வீரர்களும் தாக்குதல் நடத்தி இயன்ற வரைக் கொன்று கொண்டிருந்தார்கள். கொடுமையான யுத்தம் அரங்கேறியது. இந்திரசேனைக்குத் தெரியும் சமரின் யுத்தத்தில் ஒருவர் கூட உயிர் பிழைக்கமாட்டோம் என்று.

ஆனாலும் அவள் வீரத்துடன் தன் வாளினைச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்தாள். மோரிய வீரர்கள் பலர் கொல்லப்பட்டாலும் இவளுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுத்த வீரர்களும் ஒவ்வொருவராகக் கொல்லப்பட்டுக்

கொண்டிருந்தார்கள். அவளைத் தவிர்த்து மற்ற அனைவரும் இறந்து போயிருந்தார்கள்.

அவள் மட்டும் தனித்து நின்று கொண்டிருந்தாள். கடைசி வரை சமர் செய்தே உயிர்விட வேண்டும் என்று உறுதி எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளைச் சுற்றிலும் அவளுக்காக இறந்தவர்களும், அவளால் கொல்லப்பட்டவர்களும் குவிந்து கிடந்தார்கள். அவளை நோக்கி ஒரே நேரத்தில் வாட்கள் பல நீண்டு கொண்டிருந்தன.

அவள் நின்ற இடம் முழுவதும் குருதி படிந்து காணப்பட்டது. கால் வைப்பதற்குக் கூட இடமில்லாமல் கொல்லப்பட்ட வீரர்களின் உடல்கள் சிதறிக்கிடந்தன.

இறக்கும் வரை எத்தனைப் பேரைக் கொல்ல முடியுமோ அத்தனை பேரைக் கொன்றுவிட வேண்டும் என்ற உத்வேகத்துடன் இந்திரசேனை சமர் செய்து கொண்டிருந்தாள். அவளது உடலில் பட்டிருந்த காயங்களிலிருந்து குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

இந்திரசேனை கௌரவமான மரணத்தை அடைய வேண்டும் என்று விரும்பினான் கிரிகபுத்திரன். ஆதலால், தசவர்க்கிகள் நஞ்சு ஆயுதங்களைக் கொண்டு தாக்கக் கூடாது என்றும் கணை செலுத்தவும் தடை விதித்திருந்தான்.

அவனது கட்டளையை ஏற்று வாள், வேல் வீரர்கள் மட்டும் இந்திரசேனையைத் தாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்திரசேனை குருதி வழியத் தனி ஒருத்தியாக நின்று போராடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிரிகபுத்திரன் கூட அழுது கொண்டிருந்தான். துளு நாட்டு மக்களும், வீரர்களும் கலக்கத்துடன் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

தொடர்ச்சியாக வாளினை சுழற்றிக் கொண்டிருந்ததால் சோர்வடைந்து கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை. அவளது நிலையைக் கண்ட திசியன், “தேவவர்மா.. நிறுத்திவிடுவோமா?” என வினவினான்.

“வேண்டாம் தந்தையே. இவள் கொடிய நஞ்சுப் பாம்பைப் போன்றவள். இவளை இப்பொழுது கொல்லாமல் விட்டுவிட்டால் நம்மை விடமாட்டாள்.

இவள் இறந்தே ஆக வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தவன் சற்றுத் தொலைவில் அச்சத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த தன் காதலி காமவல்லியை அழைத்தவன், “பயப்படாதே.. நம்மை மீறி இங்கு எதுவும் நடந்துவிடாது” எனக் கூறி அவளது முதுகைத் தடவினான்.

காமவல்லி இந்திரசேனையின் கடைசி கணநேரங்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கிரிகுபுத்திரன், “தாயே! தங்களுக்கு வீரமரணம் கிடைக்கட்டும். என் குலதெய்வம் இனி தாங்கள்தான்” என உரக்கத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாத இந்திரசேனை, கொல்லப்பட்ட மோரிய வீரனின் முதுகின் மீது நின்று கொண்டு தன்னை நோக்கி வந்த வேலினைத் தட்டிவிட்டு அதைச் செலுத்தியவனின் வயிற்றில் தன் வாளினைப் பாய்ச்சிக் கோபத்துடன் இழுத்தாள். அவன் தரையில் விழுந்தான்.

அவள் ஏற்கெனவே, தனது வலிமையை இழந்து சோர்ந்து போயிருந்ததால் அப்போது வலிமையுடன் தாக்கப்பட்ட வாளினைத் தன் வாளினால் தடுத்தவளது கரத்திலிருந்து வாள்விடுபட்டு சற்றுத் தொலைவில் சென்று விழுந்தது.

ஆயுதமின்றி நின்று கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை.

சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினாள்.

அவளால் கொல்லப்பட்ட மோரிய வீரர்கள் குவிந்து கிடந்தார்கள். அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டு மோரிய வீரர்கள் பலர் ஆயுதங்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். தன் வீரத்தை நினைத்துப் பெருமைப்பட்டவள் கம்பீரத்துடன் மேடையில் நின்று கொண்டிருந்த தேவவர்மனை நோக்கினாள்.

அவன் அவமானத்தில் தலையைத் தாழ்த்தினான்.

தனது மரணத்தைப் பெருமையுடன் எதிர்பார்த்தபடி விழிகளை மூடினாள்.

அவளது மனத்திரையில் அவனது காதலன் சென்னி தோன்றினான். பாலவனத்தைப் போன்ற அவளது வாழ்வைப் பூக்கச் செய்தவன் சென்னி. பறிப்பதற்கு ஆள் இல்லாத காட்டு மலரைப் போன்று செழித்துப் பூத்துக்

குலுங்கிய நேரத்தில் இவளைப் பறித்து அழகு பார்த்தவன் சென்னி. அவனை நினைத்தபடியே தனது அடிவயிற்றை ஒருகணம் தடவியபடி கண் மூடி நின்று கொண்டிருந்தாள் அவள்.

கார்முகிலின் மீதேறி சென்னியுடன் அதிவேகத்தில் பயணிப்பதைப் போன்றே நினைத்துக் கொண்டாள் அவள். கார்முகிலின் மீது இருவரும் பயணிக்கையில் அவனது காதோரம் நாணத்துடன் இவள் சூல் கொண்டிருப்பதைக் கூற வேண்டும் என்ற தனது எண்ணத்தில் மண் விழுந்துவிட்டதை எண்ணியவளது விழிகளில் மேலும் சில துளிகள் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தன.

அவளது மனத்திரையில் எழுந்த கார்முகிலின் கனைப்புச் சத்தம் அவளது செவிகளில் கேட்டது.

விழிகளைத் திறந்தாள் இந்திரசேனை. அவளது மார்பில் ஈட்டியைச் செலுத்துவதற்கு ஓங்கியபடி வந்தான் மோரிய வீரன் ஒருவன். அவனைப் புன்னகையுடன் நோக்கினாள். அப்பொழுது எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த வேல் ஒன்று அவனது மார்பில் பாய்ந்து மறுபக்கமாக வெளிவந்திருந்தது. அடுத்தடுத்து மேலும் சில ஈட்டிகள் அவளைச் சுற்றி நின்ற வீரர்களின் மார்பைத் துளைத்தன.

அப்பொழுது நெடுந்தொலைவில் எழுந்தது புரவியின் கனைப்புச் சத்தம்.

கனைப்புச் சத்தம் எழுந்த திசையை நோக்கினாள் இந்திரசேனை. கார்முகில் முன்னே வர, அவனுக்குப் பின்னால் நான்கு வெண் புரவிகள் இழுக்க ² உருவப் பஃறேர் வெற்றிவேல் சென்னி பொலந்தேர் மிசைத் தேரில் செண்டுகளத் திடலுக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனைப் பார்த்த இந்திரசேனையின் விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் தன்னிச்சையாக வழியத் தொடங்கியது. தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கினாள். பிறகு உரக்கச் சிரித்தாள்.

பிணங்களின் மீது நின்றபடி எழுந்த அவளது அவளது சிரிப்பு அதிபயங்கரமாக இருந்தது.

அடிக்குறிப்பு :

1. கொலோசியம் : கொலோசியம் என்பது யவனத்தில் கிளாடியேட்டர்கள் எனப்படும் அடிமை வீரர்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிடுவதற்காகவே கட்டப்பட்ட கட்டிடம். ஒவ்வொரு ஊரிலும் இது போன்ற கட்டிடம் காணப்படும். தற்போது ரோமில் பராமரிக்கப்படும் கொலோசியம் கி.பி முதல் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்ட பிற்காலக் கட்டிடம், ஆகும். அடிமைகளை சண்டை போட வைக்கும் இடத்துக்கும் கொலோசியம் என்று பெயர்.
2. புறநானூறு - 4 : வெற்றிவேல் சென்னியின் தோற்றத்தைக் குறித்து பரணர் பாடிய பாடல் இது.

குருதிக்கறை படிந்த முகத்தை உடைய குதிரையானது மானைக் கொன்று, குருதி குடித்த புலியைப் போன்றிருக்கும். பொன்னாலான போலந்தர்மிசை உருவப் பஃறேரின் மீது நீ வருவது கடல் மீது தோன்றும் ஞாயிறைப் போன்றிருக்கும். உன்னைச் சீண்டியவர் நாடு, தாயில்லாக் குழந்தை பசியால் ஓயாது அழுவது போலத் துயருற்றுப் புலம்பும்.

18 காதல்.. துரோகம்... வேதனை..!

எந்தப் பேரரசின் மேன்மைக்காகப் போராடினாளோ அந்தப் பேரரசே தனக்கு எதிராகத் திரும்பிவிட்டதை அறிந்த இந்திரசேனை ஒருகணம் துடிதுடிக்கத்தான் செய்தாள். மோரிய அரசன், இளவரசன், படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் தனக்கு எதிராகச் சதி செய்கிறார்கள் என்பதை அறிந்தும் அதற்கு எதிராக அவளும் மாற்றுத் திட்டத்தைத் தயாராகவே முன்னெடுத்தாள். ஆனால், அவள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த அனைவரும் அவளுக்கு எதிராகத் திரும்புவார்கள் என்று கனவிலும் அவள் நினைக்கவில்லை.

இந்திரசேனையின் விழிகளுக்கு முன்பாகவே நிகழ்ந்திருந்த சித்திரக்கன்னியின் மரணம் அவளை உலுக்கியிருந்தது. உடலில் வலு இருந்தவரைத் தன்னை எதிர்க்கத் துணிந்த மோரிய வீரர்களைக் கொன்று குவித்திருந்தாள் இந்திரசேனை. மோரிய வீரர்களின் தொடர் தாக்குதலால் சோர்வடைந்து, ஆயுதத்தையும் இழந்து நிராயுதபாணியாக நின்று கொண்டிருந்தாள் அவள்.

அவளைக் கொல்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த சதி, துரோகம் ஆகியவை அவளது கடந்த கால வாழ்க்கையைப் பற்றி பலவாறு சிந்திக்க வைத்தது. கணநேரத்தில் சிந்தித்துப் பார்த்தாள். வாழ்க்கை அவ்வளவுதான், தனது கனவு, காதல், தனது வயிற்றில் வளரும் குழந்தை, தன் எதிர்பார்ப்பு,

இலக்கு என அனைத்தும் தன்னோடு அழியப் போவதை நினைத்தவள் கையறு நிலையில், கலங்கிய விழிகளுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அனைத்தும் முடிந்துவிட்டது, வாழ்க்கை அவ்வளவுதான் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த இந்திரசேனையின் மீது ஆயுதத்தைச் செலுத்தி, அவளது தலையைக் கொய்வதற்காக மோரிய வீரர்கள் அவளை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். தனது மரணத்தை ஏற்றுக் கொள்ள விழிகளை மூடினாள் அவள்.

வாழ்க்கையே முடிந்துவிட்டது என்று நினைத்த வேளையில்தான் இந்திரசேனையின் செவிகளில் விழுந்தது கார்முகிலின் கனைப்புச் சத்தம் விழுந்தது.

கனைப்புச் சத்தம் எழுந்ததும் திரும்பிப் பார்த்தாள் அவள். அங்கே கார்முகில் கதிரவனைவிடவும் பிரகாசமாகக் காணப்பட்ட கார்வண்ணக் கதிரவனைச் சுமந்து கொண்டு அவளை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

கார்முகில் எழுப்பிய கனைப்புச் சத்தம், காதலன் காதலியின் கூந்தலை வருடுகையில் ஏற்படும் நம்பிக்கையை இந்திரசேனைக்குள் ஏற்படுத்தியது. பெருமழைக்கு முன் விழும் சிறுசிறு தூறல்களைப் போன்றுதான் எழுந்தது அந்தக் கனைப்புச் சத்தமும். இந்திரசேனையாலும், இந்திரசேனைக்காகவும் இறந்த வீரர்களின் மரண ஓலத்திற்குப் பின் தோன்றிய பேரமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு எழுந்தது கார்முகிலின் கனைப்புச் சத்தம்.

இந்திரசேனையின் மரணத்தை எதிர்நோக்கி, செண்டுகளத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களும், வீரர்களும் அமைதியாக அமர்ந்திருக்க அத்தனை பேரின் அமைதியையும் கிழித்துக் கொண்டு வெளிப்பட்டது கார்முகிலின் கனைப்புச் சத்தம்.

சென்னியைக் கொல்வதற்கு மோரியப் படை வீரர்கள் அனைவரும் தயாராக இருந்ததை மக்கள் அறிந்தார்கள். ஆதலால், சென்னி நிச்சயம் வரமாட்டான் என்றே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தச் சூழலில் தனி ஒருவனாக சென்னி வருவான் என்று யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

சென்னியின் எதிர்பாராத வருகை சூழ்நிலையை மேலும் அமைதியாக்கியது.

செண்டுகளத் திடலில் காணப்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான விழிகளும் உருவப் பஃறேரில் வந்து கொண்டிருந்த வெற்றிவேல் சென்னியை மட்டுமே நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

உருவப்பஃறேர் எனும் பெயருக்குத் தகுந்ததைப் போன்றே உருவத்தில் பெரியதாகக் காணப்பட்டது அவன் வந்து கொண்டிருந்த தேர். தேர் பொன்னால் செய்யப்பட்டு பரிதியின் ஒளியில் தகதகவென ஒளிரந்து மின்னிக் கொண்டிருந்தது. பரிதியின் ஒளியில் மின்னிக் கொண்டிருந்த தேரை ஐந்து புரவிகள் இழுத்துக் கொண்டு வர அதன் மீது சாட்டையுடன் அமர்ந்திருந்தான் வெற்றிவேல் சென்னி.

ஆகாயத்தையே குடையாகக் கொண்டு புலிக்கொடி பறக்க, பாய்ந்து வரும் இளஞ்சேட்சென்னியின் தேரைக் கண்டவர்கள் வானில் ரதத்தில் பரிதி வலம் வருவதாக இதிகாசங்களில் குறிப்பிடுவார்களே, அந்தப் பரிதியின் ரதமானது இளஞ்சேட்சென்னியின் புரவித் தேரைப் போன்றுதான் இருக்குமோ? என நினைக்கும்படி வந்து கொண்டிருந்தான் வெற்றிவேல் சென்னி.

திடலில் பேரமைதி சூழ்ந்திருக்க, ஓநாய்களின் கூட்டத்துக்குள் நுழையும் ஒற்றை வேங்கையாய் சென்னி புரவித் தேரில் வந்து இந்திரசேனைக்கு முன் நின்றான். புரவித் தேரில் கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானின் மைந்தன் நன்னன் சேய் நன்னனும் அமர்ந்திருந்தான்.

புரவித் தேரில் அமர்ந்திருந்தபடியே சுற்றிலும் பார்வைச் செலுத்தினான் சென்னி. திடலில் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் அமைதியுடன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குக் கீழே நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் காவலுக்கு நின்றார்கள். அவர்களில் பலர் துளு நாட்டு இளங்கோசனின் வீரர்களாகத் தெரிந்தனர். அவர்களில் சிலரது பெயர்களையும் அறிந்து வைத்திருந்தான் சென்னி.

பார்வையைத் திருப்பி செண்டுகளத் திடலின் ஓரமாகக் காணப்பட்ட மேடையை நோக்கினான். அங்கே தேவவர்மன், திசியன், இளங்கோசன், மோரியப் படையின் படைத்தலைவர்கள் எனப் பலர் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தவன் திடலில் தனி ஒருத்தியாகவும், அவளைச் சுற்றிலும் நின்ற மோரிய வீரர்களையும் பார்த்தபடியே

புன்னகைத்தபடி புரவித் தேரிலிருந்து குதித்தான். அவன் குதித்ததும் புரவியின் கடிவாளக் கயிற்றைப் பிடித்தபடி அமர்ந்தான் நன்னன் சேய் நன்னன்.

நன்னன் சேய் நன்னன் கார்முகிலைப் புரவித் தேரிலிருந்துவிடுவித்தான்.

இடையில் தொங்கியது அவனது வாளுறை.

மார்புக் கவசம் தரித்திருக்காமல், கைகளில் ஆயுதமின்றி, வீரம் ஒன்றை மட்டுமே ஆயுதமாகக் கொண்டு மோரிய வீரர்களால் சூழப்பட்ட திடலுக்குள் தனி ஒருவனாக இந்திரசேனையை நோக்கி நடந்து சென்றான் வெற்றிவேல் சென்னி.

திடலுக்குள் பேரமைதி நிலவியது.

மோரிய வீரர்கள் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திகைத்துப் போய் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்திரசேனையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த சென்னியைப் பார்த்தபடியே தேவவர்மன், “தந்தையே, இவன்தான் சென்னியா?” என வினவினான்.

சென்னியைப் பார்த்ததுமே திசியனுக்குள் ஒருவித நடுக்கம் படர்திருந்தது.

அதை மறைக்க முயன்ற திசியன் தோற்றுப் போய், “இவன்தான்.. உன் தமையனைக் கொன்றவன். இ..வ..ன்..தான். வென்வேல் சென்னி” எனத் தெரிவித்தான்.

அருகில் நின்ற வில்லாளி ஒருவனிடம் தேவவர்மன், “கணையைச் செலுத்தி அவனைத் தீர்த்துக் கட்டு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே அந்த மோரிய வீரன் தனது வில்லைக் கையில் எடுத்து கணையை நாணில் பொருத்தி சென்னியை நோக்கி எய்வதற்கு வில்லை உயர்த்தினான். அப்பொழுது யாருமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

எங்கிருந்தோ வானிலிருந்து வந்த நாராசக் கணை ஒன்று வில்லாளியின் கழுத்தில் பாய்ந்து மறுபக்கமாக வெளி வந்திருந்தது. கீழே விழுந்த அந்த வில்லாளி துடிதுடித்து மரணித்தான். கணை பாய்ந்து கீழே விழுந்த வீரனைக் கண்டதும் மோரிய அரசன், இளவரசன், இளங்கோசன் ஆகியோர் பதறினார்கள்.

இளங்கோசன், “கணை எங்கிருந்து செலுத்தப்பட்டது என்பதை உடனே கண்டறியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளை எழுந்த அடுத்தகணம் வீரர்கள் சிலர் நகர்ந்தார்கள். நகர்ந்த வீரர்களின் கழுத்தைக் குறி தவறாமல் தைத்தன கணைகள் பல.

அமர்ந்திருந்த தேவவர்மன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்தான். அப்பொழுது யாருமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. எங்கிருந்தோ காற்றிலிருந்து அவனை நோக்கிப் பறந்து வந்த நீண்ட கணை ஒன்று அவனுக்கு முன் மேடையில் விழுந்து குத்திட்டு நின்றது.

ஆடிப்போனான் தேவவர்மன்.

அவனுக்கு முன் விழுந்த கணை அவனை எச்சரிப்பதைப் போன்றே உணர்ந்தான். அடுத்த அடியை எடுத்து வைத்தால் அடுத்து எய்யப்படும் கணை உன் கழுத்தில் பாயும் என்பதை உணர்த்துவதை அவன் உணர்ந்தான்.

மேடையில் இறந்த வீரர்களை நோக்கினான் அவன். வீரர்கள் அனைவருமே மார்பிலும், தலையிலும் பாதுகாப்புக் கவசம் அணிந்தவர்கள். கவசம் தரிக்காத பகுதி கழுத்து மட்டுமே. எய்யப்பட்ட கணைகள் அனைத்தும் கழுத்தை நோக்கிக் குறி தவறாமல் அடிக்கப்பட்டிருந்தன.

சென்னி இந்திரசேனையை நெருங்கியிருந்தான்.

அப்போது அவனை நோக்கிச் சில வீரர்களைக் கையில் ஆயுதங்களுடன் ஓடி வந்தார்கள். அப்பொழுது திடலின் மதில் மீது சிறு அசைவு தெரிந்தது. அடுத்தகணம் ஓடி வந்த வீரர்கள் அணிந்திருந்த கவசத்தைத் துளைத்துக் கொண்டு மார்பில் பாய்ந்தன வேல்கள் சில.

தேவவர்மன், “அந்தச் சுவான்புத்திரர்கள் மதிலின் மீது நின்று கொண்டுதான் கணைகளை எய்கிறார்கள்” என்று தெரிவித்தான்.

“செண்டுகளத் திடலின் மதில்கள் கைப்பற்றப்பட்டுவிட்டன” என ஒவ்வொரு வார்த்தையாக வருத்தத்துடன் தெரிவித்தான் திசியன்.

இளங்கோசன், “நான் எதிர்பார்த்தேன். மூவேந்தர்களின் தலைவர் நம் இடத்திற்கு வருகிறார் என்றால் அதற்குரிய முன் எச்சரிக்கை ஏற்பாடுகளைச் செய்யாமல் அவர் வரமாட்டார்” எனத் தெரிவித்தான்.

“இளங்கோசா.. சென்னியைப் புகழ்ந்தது போதும். சற்று நேரம் வாயை மூடிக் கொண்டிரு” எனக் காட்டமாகத் தெரிவித்தான் தேவவர்மன்.

இந்திரசேனையை நெருங்கினான் சென்னி. அவளை நோக்கியவன், “அன்றே பிடர்த்தலையன் மூலம் எச்சரித்தேன் நான். ஓநாய்கள் ஆபத்தானவை. அவை எப்பொழுதுமே வாலாட்டிக் கொண்டு இருக்காது. எச்சரிக்கையுடன் இரு என்று” எனத் தெரிவித்தான்.

அவள் கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருந்தாள்

இந்திரசேனைக்காக உயிரை இழந்திருந்த சித்திரக்கன்னியை நோக்கினான். இந்திரசேனை நின்று கொண்டிருக்க கீழே கிடந்த சித்திரக்கன்னியைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்று புரவித் தேரில் கிடத்திவிட்டு இந்திரசேனையிடம் வந்தான்.

கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்த இந்திரசேனை, “இந்த செண்டுகளத் திடல் தங்களுக்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் தூண்டில்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“அந்தத் தூண்டிலின் புழு நீதானே?” என வினவினான்.

அவள் வியப்புடன் அவளை நோக்கினாள்.

அப்பொழுது சென்னி, “தூண்டில் குத்தப்படும் புழுவுக்கும் இறப்பு உறுதி என்பதை நீ மறந்துவிட்டாய் இந்திரா” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது இந்திரசேனை, “தங்களது இரவை அலங்கரிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான பெண்களில் நானும் ஒருத்தி என்றுதான் நான் எண்ணினேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“ஆமாம் இந்திரா. ஆனால், அதில் சிறு திருத்தம். என் வானில் ஆயிரம் விண்மீன்கள் சூழ்ந்திருந்தாலும் அதில் தோன்றும் முழு நிலவு நீ. உனக்கு ஆபத்து எனும் போது அப்படியே விட்டுவிடுவேனா என்ன?” என வினவினான் சென்னி.

அவன் கூறிய பதிலைக் கேட்டுக் கலங்கிப் போனாள் இந்திரசேனை.

இந்திரசேனை, “என்னைக் காக்க வந்து தாங்கள் சிக்கிக் கொண்டீர்கள்” என்றாள்.

“தகுந்த முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கை எடுக்காமல் நான் எந்தப் பணியையும் செய்யமாட்டேன் என்பதை நீயும் அறிவாய் இந்திரா” எனத்

தெரிவித்தபடியே நின்று கொண்டிருந்த இந்திரசேனையைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

சென்னி அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்த வேளையில் அதுவரை அவள் உணராத பாதுகாப்பை உணர்ந்தாள் இந்திரசேனை. வெயிலில் புரவித் தேரில் வந்திருந்தாலும் உடலில் வழிந்து கொண்டிருந்த அவனது வியர்வை மணத்தை அனுபவித்தபடியே அவனது மார்பில் தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள்.

கீழே நின்ற கிரிகபுத்திரனை நோக்கி தேவவர்மன், “கிரிகபுத்திரா.. தசவர்க்கிகளுக்கு ஆணையிட்டு அவனைக் கொன்றுவிடு” எனக் கத்தினான்.

தேவவர்மனின் ஆணையைப் பொருட்படுத்தாத கிரிகபுத்திரன் பொறுமையாக சென்னியை நோக்கி நடந்து சென்றான்.

இந்திரசேனையைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்னி நடந்து கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு முன் வந்த கிரிகபுத்திரன் இடையிலிருந்து தனது வாளினை உருவினான். பிறகு, வாளினைத் தரையில் ஊன்றிய கிரிகபுத்திரன் சென்னிக்கு முன் மண்டியிட்டு, “உலகின் மாபெரும் வீரருக்கு எனது மரியாதையைச் செலுத்துகிறேன். எனது மரியாதையை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“உன்னை மீண்டும் சந்தித்ததில் எனக்கு மகிழ்ச்சி கிரிகபுத்திரா. நலமாகத்தானே இருக்கிறாய்?” என வினவினான் சென்னி.

மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்திய கிரிகபுத்திரன், “நான் நலமாக இருக்கிறேன் தலைவரே! தங்களுக்கு பாதவணக்கம் செலுத்துவதில் பெருமையடைகிறேன் நான்” எனக் கூறிக் கொண்டே கையில் வைத்திருந்த வாளினைக் கீழே வைத்தவன் சென்னிக்கு முன் மண்டியிட்டு அவனது பாதத்தைத் தன் தலையில் தாங்கிக் கொண்டான்.

கிரிகபுத்திரன் மண்டியிட்டு அமர்ந்திருக்க அவனது கவசம் தரித்த தலையில் தனது வலது கால் பாதத்தை வைத்தபடி இந்திரசேனையைச் சுமந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான் சென்னி.

கிரிகபுத்திரனின் பாத வணக்கத்தைக் கண்டதும் தசவர்க்கிகள் அனைவரும் தம் கையில் வைத்திருந்த ஆயுதங்களைத் தரையில் ஊன்றி, மண்டியிட்டு தலை வணங்கினார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து படையில்

சேர்ந்திருந்த துளு நாட்டு வீரர்களும் மண்டியிட்டார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து ஒட்டுமொத்த மோரிய வீரர்களும் தமது ஆயுதத்தைக் கீழிறக்கி மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்தினார்கள்.

சென்னி இந்திரசேனையை சுமந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு முன் பல நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்திக் கொண்டிருந்ததை புன்னகையுடன் நோக்கினான் சென்னி. வீரர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து மாசற்ற வீரன் ஒருவனுக்குச் செலுத்தும் உண்மையான மரியாதையைக் கண்டாள் இந்திரசேனை.

செண்டுகளத் திடலில் சென்னி மட்டும் இந்திரசேனையைச் சுமந்தபடி நின்று கொண்டிருக்க மற்ற அனைவரும் அந்த மாவீரனுக்கு மரியாதை செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் காட்சியைக் கண்ட துளு நாட்டு மக்களில் ஒருவன், “உருவப் பஃறேர் வெற்றிவேல் இளஞ்சேட் சென்னி..” எனக் கத்தினான்.

எஞ்சியிருந்தவர்கள் அனைவரும், “வாழ்க..! வாழ்க!” என்று முழக்கமிட்டார்கள்.

“வெற்றிவேல் சென்னி..”

“வாழ்க..! வாழ்க!”

“மோரியரைப் புறம் கண்ட சென்னி..”

“வாழ்க..! வாழ்க!”

“வடுகரை வீழ்த்திய மாவீரன்..”

“வாழ்க..! வாழ்க!”

முழக்கச் சத்தத்தைக் கேட்ட சென்னி தலையை உயர்த்தி மக்களை நோக்கினான்.

அடுத்தகணம் மக்கள் அனைவரும் அமைதியானார்கள்.

அந்தக் காட்சியைக் காண சகிக்காத தேவவர்மன், “இந்தக் காட்சியை என்னால் காண முடியவில்லை. சென்னிக்கு மண்டியிட்டு வணங்கும் இந்த அடிமைகளின் துணையுடனா தாங்கள் அவனை வீழ்த்துவதற்குத் திட்டமிட்டீர்கள்?” என வினவினான்.

திசியனும், இளங்கோசனும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள். தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டார்கள்.

“எழுந்திரு கிரிகபுத்திரா!” எனக் கட்டளையிட்டான் சென்னி. “வீரனை வீரனால் மட்டுமே மதிக்க முடியும். உன் வீரத்தை நான் பாராட்டுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“தேவி, இந்திரசேனைக்கு நான் ஒரு வாக்களித்திருக்கிறேன். அதனை நிறைவேற்றத் தாங்கள் எனக்கு அருள் புரிய வேண்டும்.”

சென்னியின் தோளில் கிடந்த இந்திரசேனை அவனை ஆச்சரியத்துடன் நோக்க, “என்ன வாக்குறுதி?” என வினவினான் சென்னி.

“தங்களைச் சமரில் வீழ்த்துவேன். மோரிய இளவரசர்களைத் தாங்கள் எப்படிக் கொன்றீர்களோ அப்படியே தங்களை நான் கொல்வேன் என்று வாக்குறுதி அளித்திருக்கிறேன். அதனை நிறைவேற்றத் தாங்கள் எனக்கு அனுமதி அளிக்க வேண்டும்.”

உரக்கச் சிரித்த சென்னி நடந்து சென்று இந்திரசேனையைப் புரவித் தேரில்விட்டான். பிறகு, கிரிகபுத்திரனை நோக்கி, “என் மக்களுக்கு இடையூறு அளித்த மோரிய இளவரசர்களின் தலையை உடலிலிருந்து பிய்த்துக் கொன்றேன். ஆனால் என்னைக் கொலை செய்ய வேண்டும் என்று என்னிடமே நீ அனுமதி கோருகிறாய்?” என வினவினான்.

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட இந்திரசேனை, “வாக்குறுதியைப் பற்றி நீ பேசுகிறாயா கிரிகபுத்திரா?” என ஏளனத்துடன் வினவினான். புரவித் தேரில் இருந்த சென்னியின் வில் - கணையை அவள் தாங்கியிருந்தாள். அந்த வில்லின் நாணில் தொடுக்கப்பட்டிருந்த கணையின் முனை கிரிகபுத்திரனின் கருவிழியை குறிபார்த்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தது.

“கொடுக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டது பேரரசரின் ஆணை என்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள் தேவி. அரசியலை நான் தங்களிடமே கற்றுக் கொண்டேன். அதுமட்டுமல்லாமல் நான் ஒரு அடிமை. அதிகாரத்துக்குக் கட்டுப்படுவது மட்டுமே எனது கடமை” எனத் தலை சாய்த்துத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது சென்னி, “உன் கோரிக்கையை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன் கிரிகபுத்திரா. உனக்கொரு வாய்ப்பு அளிக்கிறேன். முடிந்தால் உன் வாக்குறுதியை நிறைவேற்றிக் கொள்” எனத் தெரிவித்தான்.

இந்திரசேனை சென்னியை நோக்கி, “தங்களுக்காக நாங்கள் இருவர் காத்திருக்கிறோம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

கிரிகபுத்திரனுடன் சமர் செய்வதற்கு சில அடிகள் நடந்த பிறகே இந்திரசேனையின் கூற்றில் தொனித்த, ‘பன்மை’யைப் புரிந்து கொண்ட சென்னி பார்வையைத் திருப்பி அவளை நோக்கினான்.

அவள் விழிகளில் நீர் கோர்த்தபடி தன் காதலனை நோக்கினாள்.

சென்னி அவளைப் பார்த்துத் தலையாட்டினான். பதிலுக்கு அவளும் கண்களை இமைத்துத் தலையாட்டினாள்.

இந்திரசேனை புரவித் தேரில் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளிடம் சென்ற சென்னி அவளது வயிற்றை மறைத்திருந்த துணியை விளக்கினான். அப்பொழுது இந்திரசேனை, “தங்களது மகன் என்னுள் சூல் கொண்டுவிட்டான் வேந்தரே!” என நாணத்துடன் தெரிவித்தாள்.

அவள் கொண்ட நாணத்தைக் கண்ட சென்னி, “என்னை நீ பெருமைப்படுத்திவிட்டாய்” எனத் தெரிவித்தவன் அவளது கொப்பூழ் கொடியில் முத்தமிட்டான்.

அவள் விழிகளை மூடி அவனது இதழ் தீண்டுதலை அனுபவித்தாள்.

இந்திரசேனை, “விரைந்து முடித்துவிட்டு வாருங்கள். தங்களிடம் பேசுவதற்கு நிறைய காதல் கதைகள் இருக்கின்றன” எனத் தெரிவித்தாள்.

“சற்று நேரம் பொறுத்திரு” எனத் தெரிவித்தவன் கிரிகபுத்திரனை நோக்கி நடந்தான்.

கிரிகபுத்திரன் தோளில் நீண்ட சங்கிலியைப் போட்டுக் கொண்டு அதன் இரண்டு முனைகளையும் கைகளில் பிடித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான். சங்கிலியின் இரண்டு முனையிலும் கூர்மையான அரிவாள்கள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. அதனைச் சங்கிலி அரிவாள் என்று அழைத்துக் கொண்டான் அவன்.

கிரிகபுத்திரனுக்கு முன் நின்று கொண்டிருந்தான் சென்னி. சென்னியை நோக்கிய கிரிகபுத்திரன், “வீரரே, தங்களது ஆயுதத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என வேண்டினான்.

“உன்னைக் கொல்வதற்கு எனக்கு ஆயுதத்தின் அவசியம் இருக்காது கிரிகபுத்திரா” எனச் சென்னி கூறிக் கொண்டிருந்த போதே கிரிகபுத்திரன் சென்னியை நோக்கிக் கையில் வைத்திருந்த சங்கிலி அரிவாளை வீசினான்.

சங்கிலியின் ஒரு முனையைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு மறுமுனையை மட்டும் சென்னியை நோக்கி வேகமாக வீசியிருந்தான் கிரிகபுத்திரன். இரும்புச் சங்கிலியின் முனையில் இணைக்கப்பட்டிருந்த அரிவாள் சென்னியை நோக்கிச் சுழன்றபடி அதிவேகத்தில் வந்து கொண்டிருந்தது.

தனது முகத்தை நோக்கி அதிவேகமாக வந்த சங்கிலியின் அரிவாள் முனையின் பாதையை யுகித்த சென்னி சற்றே விலகிக் கொண்டான். சென்னியைக் கடந்து சென்ற சங்கிலியை இழுத்துக் கொண்ட கிரிகபுத்திரன் மறுமுனையை சென்னியின் இடுப்பை நோக்கிச் செலுத்தினான். காற்றில் குதித்து அதன் தாக்குதலிலிருந்து தப்பிக் கொண்டான் சென்னி.

கிரிகபுத்திரனின் இரண்டு முயற்சிகள் தோற்றுவிட்டதைக் கண்ட தசவர்க்கிகள் சென்னியை நோக்கி நெருங்கினார்கள். அவர்களிடம் கிரிகபுத்திரன், “நான் உயிரோடு இருக்கும் வரை இந்தச் சமர் எங்கள் இருவருக்குள்ளும் மட்டுமே நடக்க வேண்டும்” என ஆணையிட்டான்.

கிரிகபுத்திரனின் ஆணையை ஏற்று தசவர்க்கிகள் பின்வாங்கினார்கள்.

சிலம்பைச் சுழற்றுவதைப் போன்றே கிரிகபுத்திரன் சென்னியை நோக்கித் தன் கையில் வைத்திருந்த சங்கிலியை அதிவேகத்தில் செலுத்தினான். தன்னைத் தாக்க வந்த சங்கிலியின் தாக்குதல் இலக்கில் சிக்காத சென்னி தவழ்ந்தும், குனிந்தும், குதித்தும் தப்பிக் கொண்டான்.

சற்று நேரம் கிரிகபுத்திரனுக்கு வாய்ப்பளித்த சென்னி அதற்கு மேல் நேரத்தைக் கடத்த விரும்பாமல் அவனது கழுத்தை நோக்கி வந்த சங்கிலியின் முனையில் இணைக்கப்பட்டிருந்த அரிவாளால் காயம் ஏற்படாதபடி தன் வலது கையால் சங்கிலியின் முனையைப் பற்றினான்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்காகவே காத்திருந்த கிரிகபுத்திரன் தன் கையில் இருந்த சங்கிலியின் முனையைத் தன் கைகளில் சுற்றிக் கொண்டு அதிவேகமாக இழுத்தான்.

சென்னி சங்கிலியின் மறுமுனையை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டான். கிரிகபுத்திரன் தடுமாறினான். சங்கிலியைப் பற்றியபடியே இரண்டு அடி எடுத்து வைத்த சென்னி சங்கிலியை வேகமாகச் சொடுக்கித் தன்னை நோக்கி இழுத்தான்.

சங்கிலியின் மறுமுனையைக் கைகளில் கட்டியிருந்த கிரிகபுத்திரன் சென்னியை நோக்கி இழுக்கப்பட்டான்.

தன் பலம் முழுவதையும் திரட்டிய சென்னி சங்கிலியைச் சொடுக்கி வேகமாக இழுக்க கிரிகபுத்திரன் சென்னியை நோக்கிக் காற்றில் பறந்து வந்தான். தன்னை நோக்கிப் பறந்து வந்த கிரிகபுத்திரனின் மார்பில் உதைத்துத் தள்ளினான் சென்னி.

அவனது காலால் உதை வாங்கியவன் வந்த வேகத்தில் சற்றுத் தள்ளி நின்று கொண்டிருந்த இடத்திலேயே கீழே விழுந்தான். கையில் சுழற்றப்பட்டிருந்த சங்கிலி அரிவாள் அவனது கையைக் கிழித்திருந்தது. மார்பில் அணிந்திருந்த இரும்புக் கவசம் ஒடுங்கிப் போயிருந்தது.

மார்பில் உதை வாங்கியதால் மூச்சுவிடச் சிரமப்பட்டான் கிரிகபுத்திரன். கவசம் அவனது மார்பை அழுத்திக் கொண்டு இருந்தது. ஓரிரு மார்பெலும்புகள் உடைந்து போயிருந்தன.

மூச்சுவிடவே சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்த கிரிகபுத்திரனிடம் சென்ற சென்னி அவனது மார்பில் தன் காலை வைத்து அவன் உடலில் அணிந்திருந்த கவசத்தைப் பிடித்து இழுத்தான். மார்புக் கவசம் முதுகுக் கவசத்தோடு பிணைக்கப்பட்டிருந்த இணைப்புக் கம்பிகள் அவனது உடலில் குத்திக் கிழித்து அறுந்தன.

குருதி வழிய மரண வலியில் அலறினான் கிரிகபுத்திரன். சுற்றிலும் நின்ற வீரர்கள் கிரிகபுத்திரனைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கவசத்தை உடைத்து அவனது உடலிலிருந்து சென்னி பிரித்த பிறகு மூச்சுவிட்டு தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டான் கிரிகபுத்திரன். தன் முதன்மை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்த சங்கிலி அரிவாளையும் அவன் இழந்திருந்தான்.

மார்பில் ஏற்பட்ட வலியில் நிலைகுலைந்து சென்னியைப் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தவன் மீண்டும் இடையில் வைத்திருந்த குறுவாளை

எடுத்துக் கொண்டு சென்னியை நோக்கிப் பாய்ந்தான்.

சென்னியின் கழுத்தில் தன் குறுவாளைச் செலுத்துவதற்குப் பாய்ந்த கிரிகபுத்திரனின் கரத்தைத் தன் கரத்தால் தடுத்துக் கொண்ட சென்னி அவனது மார்பிலும், தோளிலும் தன் வலிமையைத் திரட்டிக் குத்துவிட்டவன் கிரிகபுத்திரனைத் தன் தலைக்கு மேலே தூக்கி தரையில் ஓங்கி ஒரு அடி அடித்தான்.

அவ்வளவுதான்..

கிரிகபுத்திரன் செயல் இழந்திருந்தான். எழுந்து நின்று சென்னியைத் தாக்க வேண்டும் என்று முயற்சி செய்தான். ஆனால், அவனது உடல் அவனது கட்டுப்பாட்டை இழந்திருந்தது.

தரையில் கிடந்த கிரிகபுத்திரனின் முதுகில் தன் காலை வைத்த சென்னி, “கிரிகபுத்திரா, உன் வீரத்துக்குத் தகுந்த வீரமரணத்தை உனக்கு நான் பரிசளிக்க விரும்புகிறேன்” எனத் தெரிவித்த சென்னி அவனது தலையில் கிடந்த தலைக் கவசத்தைக் கழட்டித் தூர எறிந்துவிட்டு தலைமுடியைப் பற்றி மேலே இழுத்தான்.

கிரிகபுத்திரனின் அலறல் அந்தப் பகுதியையே கதிகலங்கச் செய்தது. அவன் எழுப்பிய மரண ஓலம் அடங்கியிருந்த வேளையில் அவனது தலை சென்னியின் கரத்திற்கு வந்திருந்தது.

பியக்கப்பட்ட தலையிலிருந்து குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது. அவனது விழிகள் சென்னியை நோக்கிக் கொண்டிருந்தது. தலை இல்லாத உடல் நிலத்தில் கிடந்து துடிதுடித்தது.

அந்தக் காட்சியைக் கண்ட இந்திரசேனை கூட கிரிகபுத்திரன் மீது பரிதாபம் கொண்டாள்.

கிரிகபுத்திரனது தலையைத் தன் தலைக்கு மேலே உயர்த்தி மேடையை நோக்கி எறிந்தான் சென்னி. கிரிகபுத்திரனின் தலை உருண்டு சென்று மேடைக்கு முன் விழுந்தது.

அந்தக் காட்சியைக் கண்டு கொண்டிருந்த திசியன், “உன் தமையன் எப்படிக் கொல்லப்பட்டான் என்று பலமுறை உன்னிடம் நான் கூறியிருப்பேன்.

பார்த்தாயா, இப்படித்தான், இதைவிடவும் கொடூரமாக அவன் கொல்லப்பட்டான்” எனக் கூறினான் மோரிய அரசன் திசியன்.

தேவவர்மனின் கோபம் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

“அவனை உயிரோடுவிடாதீர்கள். கொன்று போடுங்கள்” எனத் தன் வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான் தேவவர்மன்.

தசவர்க்கிகள் சென்னியைச் சூழ்ந்தார்கள்.

கிரிகபுத்திரன் பயன்படுத்திய சங்கிலி அரிவாளைத் தன் தோளில் போட்டுக் கொண்ட சென்னி அதன் இரண்டு அரிவாள் முனைகளையும் தன் கைகளில் பற்றிக் கொண்டான். அவனது உயரத்திற்குத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது அந்தச் சங்கிலி அரிவாள்.

அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்த சென்னி, சுற்றிலும் நின்ற தசவர்க்கிகளை நோக்கினான்.

தசவர்க்கிகள் தலைவனோடு மொத்தம் பத்து பேர் இருப்பார்கள். கிரிகபுத்திரன் இறந்த பிறகு எஞ்சிய ஒன்பது பேரும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். தசவர்க்கிகள் அனைவரும் கைகளில் வாள், வேல் ஆகியவற்றைத் தாங்கியிருந்தார்கள்.

அவர்கள் சென்னியை நோக்கி ஒவ்வொரு அடியாக முன்வைத்தார்கள். அனைவரும் தனது கைகளில் இருந்த சங்கிலியின் தாக்குதல் எல்லைக்குள் நெருங்கட்டும் என அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான் சென்னி. பொலந்தேர் மிசைத் தேரில் நின்றபடி பதற்றமே இல்லாமல் புன்னகையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை.

கிரிகபுத்திரன் செய்த தவறை இந்திரசேனை அறிந்திருந்தாள். சங்கிலியின் தாக்குதல் இலக்கிற்குள் சென்னி வருவதற்கு முன்னே அவன் சங்கிலியை வீசி எறிந்து தாக்குதல் நடத்தியதால்தான் அவன் தோற்று உயிரைவிட்டான் என்பதை அறிந்தவள் சென்னியின் தாக்குதல் எப்படி இருக்கப் போகிறது என்பதை அறியும் நோக்கில் பதற்றம் சூழ்ந்திருந்தாலும் சென்னியின் தாண்டவத்தை நேரில் காணும் ஆவலில் காணப்பட்டாள் அவள்.

சென்னியை தசவர்க்கிகள் சுற்றிவளைத்துக் கொண்டு நெருங்கினார்கள். அவர்கள் நெருங்கியதும் தன் வலது கையில் வைத்திருந்த

சங்கிலி அரிவாள் முனையை தன் இடப்புறத்தை நோக்கி வேகமாகச் செலுத்தினான் சென்னி. தன்னை நோக்கி வந்த சங்கிலி அரிவாளின் தாக்குதலிலிருந்து தற்காத்துக் கொள்ள தன் கையில் வைத்திருந்த வேலினைக் குறுக்கே நீட்டினான் தசவர்க்கிகளில் ஒருவன்.

சங்கிலி வேலில் சுற்றிக் கொண்டது. அதைச் சங்கலியால் வேகமாக இழுத்தான் சென்னி. வேல் தசவர்க்கியின் பிடியிலிருந்துவிடுபட்டது. சங்கலியை வேகமாக இழுத்து வேலினை அவனுக்கு எதிரே நெருங்கிய மற்றொரு தசவர்க்கியின் மார்பில் செலுத்தினான். அதை எதிர்பார்க்காத அந்தத் தசவர்க்கி மண்ணில் விழுந்தான்.

வேலினை இழந்த தசவர்க்கி இடையிலிருந்து வாளினை எடுப்பதற்குச் சென்றான். அப்பொழுது அவனது கரத்தில் சுற்றியது சென்னியால் வீசப்பட்ட சங்கிலியின் அரிவாள் முனை. அதைப் பார்த்தவன் அதிர்ச்சியுடன் சென்னியை நோக்கினான். அடுத்தகணம் அவனது கரம் துண்டாகியது. கரத்தில் வழிந்த குருதியைக் கண்டு துடிதுடித்தபடி அவன் கத்த அடுத்தகணம் அவனை நோக்கி வந்த சங்கிலியின் மற்றொரு அரிவாள் முனை அவனது கழுத்தைத் துண்டாக்கிவிட்டுச் சென்னியை நோக்கிச் சென்றது.

தசவர்க்கிகளில் இருவர் வீழ்த்தப்பட்டிருந்தார்கள்.

எஞ்சிய ஏழு பெரும் ஒரே நேரத்தில் சென்னியை நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள். ஆனால், தன்னைச் சுற்றிலும் பாதுகாப்பு வளையம் அமைத்தபடி சென்னி தன் கைகளில் வைத்திருந்த சங்கிலியைச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்தான். அதைத் தாண்டி தசவர்க்கிகள் ஒருவரால் கூட நெருங்க முடியவில்லை.

அதையும் கடந்து உட்புக நினைத்தவர்களின் கரம் தனியாக, தலை தனியாக வெட்டப்பட்டு கீழே விழுந்தன. சங்கியிலில் சிக்கிய தசவர்க்கிகளின் ஆயுதங்கள் அவர்களின் கரத்தைவிட்டுப் பிரிந்தன. குருதி சென்னியைச் சுற்றிலும் தெறித்தன. ஆயுதத்தை இழந்த அடுத்தகணம் அவர்கள் சங்கிலி அரிவாளால் தாக்கப்பட்டு கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டார்கள். தன்னைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்த தசவர்க்கிகள் அனைவரையும் கொன்ற சென்னி சங்கிலியின் சுழற்சியை நிறுத்தினான்.

சற்றுமுன் அவனைக் கொல்வதற்கு ஆவேசமாகச் சூழ்ந்த தசவர்க்கிகள் அனைவரும் கைகளை இழந்தும், கால்களை இழந்தும்

துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் தலையையும் இழந்திருந்தார்கள்.

அனைவரையும் கொன்ற சென்னி தேவவர்மனை நோக்கினான்.

தேவவர்மன் மேடையில் அமர்ந்திருந்த வஜ்ராதத்தன், வசுசேனன், விசுவசேனன், அசுவசேனன் ஆகிய தன் படைத்தலைவர்களிடம், “எனது அனுமதி இல்லாமல் யாரும் இருக்கையிலிருந்து எழக் கூடாது. இன்று நாம் நமது இரண்டு படைத்தலைவர்களை இழந்துவிட்டோம். இனியும் நாம் ஒருவரையும் இழக்கக் கூடாது” எனத் தெரிவித்தவன் மேடையிலிருந்து கீழிறங்கி சென்னியை நோக்கி நடந்து சென்றான்.

சென்னியிடம், “பெரும் தவறு இழைத்துவிட்டாய் நீ” எனத் தெரிவித்தான்.

புன்னகைத்தான் சென்னி.

“இந்த நாளை நினைத்து நீ வாழ்நாள் முழுவதும் வருத்தப்படப் போகிறாய். இந்த செண்டுகள ஏற்பாடே உன்னையும், உன் காதலியையும் கொலை செய்வதற்காகத்தான். உனக்காக அவளைப் பொறி வைத்தேன். திட்டமிட்டபடி, நீயே வந்து சிக்கிக் கொண்டாய்” எனத் தெரிவித்த மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் உரக்கச் சிரித்தான்.

அப்பொழுது தேவவர்மன் எதிர்பார்க்கவில்லை. சென்னியும் உரக்கச் சிரித்தான். சென்னியின் உடலில் படிந்திருந்த தசவர்க்கிகளின் குருதி அவனது சிரிப்பைக் கோரமாக வெளிப்படுத்தியது.

“என்னால் கொல்லப்பட்ட உன் சகோதரர்களைப் போன்றுதான் நீயும் இருக்கிறாய் தேவவர்மா. கண் காட்டினால் போதும் அரியணையில் அமர்ந்திருக்கும் உன் தந்தை திசியன் மண்ணைக் கவ்வுவான். நீ பலம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் உன் மோரிய வீரர்களின் தலை அறுக்கப்பட்டுக் கொல்லப்படுவார்கள். இந்த இடம் இன்னமும் உன் கட்டுப்பாட்டில்தான் இருக்கிறது என்று கருதுகிறாயா? நான் எப்பொழுது இங்கு வந்தேனோ அப்பொழுதே இந்த இடம் எனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்துவிட்டது. என் இடையுறையில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் வாள் விழிக்கும் வரைதான் இந்த இடத்தில் அமைதி நீடிக்கும். அதன் பிறகு, விளைவு கொடுரமாக இருக்கும் தேவவர்மா. மரணிக்கும் வரை அதை உன்னாலும், உன் தந்தையாலும் மறக்க முடியாது.”

“தமிழர்கள் வாய்ச்சொல் வீரர்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். அதை நீ மெய்ப்பிக்கிறாய்.”

அப்பொழுது அரியணையில் அமர்ந்திருந்த மோரிய அரசன் திசியன் எழுந்து நின்று, “அவனைக் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பி வா தேவவர்மா” என ஆத்திரத்தில் கத்தினான்.

அதைக் கேட்டுச் சிரித்த வெற்றிவேல் சென்னி திசியனை நோக்கினான்.

அப்பொழுது யாரோ தன்னை நோக்கி நெருங்கிவரும் சத்தம் கேட்டதும் திரும்பினான் திசியன். அப்பொழுது அவனைத் தள்ளிவிட்டாள் தேவவர்மனின் காதலியான காமவல்லி. அவளை நோக்கி ஓடி வந்த வீரர்கள் இருவரின் உயிரை அவள் எறிந்த இரண்டு குறுவாட்கள் பருகத் தொடங்கின.

பரிதியின் வெயிலில் கொதித்துக் கொண்டிருந்த சுடுமணலில் விழுந்த திசியன் சூடு தாங்காமல் கத்தத் தொடங்கினான். வீரர்கள் ஓடி வருவதற்குள் மேடையிலிருந்து கீழே குதித்த காமவல்லி திசியனின் மார்பில் தன் காலை வைத்துத் தனது கையில் இருந்த நீண்ட வாளினை அவனது கழுத்தில் வைத்தாள்.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் ஒருகணம் கதிகலங்கிப் போனார்கள். சென்னியை நோக்கி நின்று கொண்டிருந்த வீரர்கள், ஆசன்னாக்கள் அனைவரும் திசியனை நோக்கி விரைந்து வந்து காமவல்லியைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். காமவல்லியின் செயலைப் பார்த்து மிரண்டு போன இளங்கோசன் தலை மூடப்பட்டிருந்த அவளது முகத்தையே அதிர்ச்சியுடன் நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

தன் காதலியின் தீமர் தாக்குதலை நினைத்து அவளையே வெறிக்க, வெறிக்க பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன்.

அப்பொழுது குளிர்ந்த காற்று வீசியது. காமவல்லியின் தலை மீது கிடந்து அவளது முகத்தை மறைத்துக் கொண்டிருந்த துணி விலகியது. விலகிய துணியின் மறைவிலிருந்து தேவதை ஒருத்தியின் அழகிய முகம் வெளிப்பட்டது.

சுடு மணலில் கிடந்து சூடு தாங்க முடியாமல் கத்தினாலும் விலகிய துணி ஏற்படுத்திய அவளது முகத்தைக் கண்ட திசியனது மனதில் கூட

மோகம் துளிக்கவே செய்தது. அப்பெண் தனது மகனின் காதலி என்பதைக் கூட அப்பொழுது மறந்திருந்தான் திசியன்.

அப்பொழுதுதான் காமவல்லியின் முகத்தை நோக்கினான் அஃதை மகன் இளங்கோசன். அவனுக்குள் அச்சம் சூழத் தொடங்கியது.

“நித்திலவல்லி” என்று முணுமுணுத்தவன், “இவள் இன்னும் இறக்கவில்லையா?” எனத் தனக்குத்தானே கேள்வி கேட்டுக் கொண்டான்.

திடீரென்று திசியன் தள்ளப்பட்டதைப் பார்த்த தேவவர்மன், “தந்தையே..!” என்று கூறிக் கொண்டு ஓடத்தொடங்கினான்.

அப்பொழுது எழுந்த, “நில்..” என்ற சென்னியின் கட்டளையைக் கேட்டு நின்றான் தேவவர்மன். கீழே கிடந்த தன் தந்தையைப் பார்த்து வெகுண்டெழுந்தவனால், ‘தன் காதலியா இப்படி?’ என நம்ப முடியாமல் நின்று கொண்டிருந்தான்.

தேவவர்மனிடம், “பெண்களின் மீது அளவுக்கு அதிகமாக நம்பிக்கை கொண்டிருந்தால் அதன் விளைவு இப்படித்தான் இருக்கும் தேவவர்மா” எனத் தெரிவித்த சென்னி, “உன்னை நான் எச்சரிக்கை செய்கிறேன். தென்னகத்தைவிட்டு வெளியேறுகிறேன் என்று கூறு. அனைவரையும் உயிரோடு விட்டுவிடுகிறேன்” என எச்சரித்தான் சென்னி.

“நீ என் சகோதரர்களைக் கொன்றிருக்கிறாய்.”

“ஆமாம் கொன்றேன்.”

“பல்லாயிரக்கணக்கான மௌரிய வீரர்களைக் கொன்றிருக்கிறாய்.”

“ஆமாம், அதை செய்தவனும் நான்தான்.”

“என் தந்தையை பெண் ஒருத்தியைக் கொண்டு அவமானப்படுத்தியிருக்கிறாய்.”

புன்னகைத்த சென்னி, “அவள் உன் காதலி” எனத் தெரிவித்தான்.

“இதற்கெல்லாம் நீ அனுபவித்தே ஆக வேண்டும். உன் நாட்டை நான் அழிக்கப் போகிறேன். உன் நாட்டுப் பெண்கள் அனைவரும் கதறப் போகிறார்கள். பெண்களாகப் பிறந்ததே பாவம் என்று நினைக்கும் அளவிற்கு அவர்கள் கொடுமையை இனி அனுபவிக்கப் போகிறார்கள்” எனப் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு தெரிவித்தான் தேவவர்மன்.

சென்னி சிரித்தபடியே, “என் நாட்டுப் பெண்களைப் பற்றி தெரியாமல் நீ பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய் தேவவர்மா” எனத் தெரிவித்த சென்னி அதற்கு மேல் தாமதிக்கவில்லை.

“உன்னைச் சுற்றிலும் மோரிய வீரர்கள் துணைக்கு இருப்பதனால்தானே, நீ இப்படி பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய்” எனத் தெரிவித்த சென்னி தன் இடையுறையிலிருந்து வாளினை உருவித் தன் தலைக்கு மேலே உயர்த்தினான்.

அதுவரை அமைதியாக இருந்த செண்டுகளம் மாறத் தொடங்கியது. திடலின் மதில் மீதிருந்த சென்னியின் வேளக்காரப் படைத்தலைவர்கள் மற்ற வீரர்களின் மீது கணைகளைப் பாய்ச்சிக் கொண்டு வீசினார்கள். திடலுக்குள் மக்களோடு மக்களாக ஊடுருவியிருந்த வீரர்கள் கீழே காவலுக்கு நின்ற மோரிய வீரர்களின் கழுத்தை அறுத்து வீசினார்கள்.

வீரர்களுக்குள் சற்று நேரம் போர் நீடித்தது. காவலுக்கு நின்ற துளு நாட்டுப் படை வீரர்கள் மோரிய வீரர்களைத் தாக்கினார்கள். மேடையைச் சுற்றிலும் நின்ற மெய்க்காவல் எனப்படும் ஆசன்னாக்கள் அனைவரும் அம்புகள் எய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்டார்கள். அந்தப் போர் ஒரு நாழிகைப் பொழுது கூட நீடிக்கவில்லை.

செண்டுகளம் முழுவதும் சென்னியின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் முழுவதுமாக வந்திருந்தது. தன் நாட்டு வீரர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டதைக் கண்ட தேவவர்மன் மிரட்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர்களைக் காக்க அவனால் எதையும் செய்ய முடியவில்லை.

சென்னி, “உன் வீரர்களில் ஒருவன் கூட இப்பொழுது உயிருடன் இல்லை. சற்று முன் வெஞ்சினம் உரைத்தாயே, இப்பொழுது உரை” எனத் தெரிவித்தான்.

வாயை மூடிக் கொண்டு அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன்.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டதும் திசியனை விடுவித்த நித்திலவல்லி சென்னியிடம் வந்தாள். சற்றுத் தொலைவில் நின்ற தேவவர்மனைக் கண்டவள் புன்னகைத்து உதட்டைச் சுழித்து முத்தம் ஒன்றையும் அளித்தாள்.

வேளக்காரப் படை வீரர்கள் திசியன், இளங்கோசன் மற்றும் படைத்தலைவர்கள் அனைவரையும் சென்னியிடம் இழுத்து வந்தார்கள்.

இந்திரசேனையும் சென்னியிடம் வந்தாள்.

அவர்களை நோக்கிய சென்னி, “உங்கள் அனைவரையும் கொண்டு போடுவதற்குக் கணநேரம் கூட எனக்கு ஆகாது. போர் நெறி என்ற ஒன்று எங்களுக்கு இருக்கிறது. அதைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியது எனது கடமை. போர் தொடங்குவதற்கு முன் அனைவரையும் எச்சரிக்கிறேன். மோரியப் படையுடன் அனைவரும் இங்கிருந்து வெளியேறிவிடுங்கள். இல்லையேல், எனது பட்டத்து யானையைக் கொண்டு ஒவ்வொருவருடைய தலையையும் நசுக்கிக் கொன்றுவிடுவேன். கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து பாழிக்கு வந்திருக்கும் வீரர்களில் ஒருவர் கூட தன் காதலியைத் தழுவுவதற்குத் திரும்பிச் செல்லமாட்டார்கள். உயிர் மேல் ஆசை இருந்தால் திரும்பிப் பார்க்காமல் ஓடிவிடுங்கள்” என எச்சரித்தான் சென்னி.

அவ்விடத்தில் பெரும் அமைதி நிலவியது.

இளங்கோசனை நோக்கினான் சென்னி. அவனிடம், “இந்தத் துளு நாட்டின் அரியணை நன்னன் சேய் நன்னனுக்கு உரியது. அவனது தந்தையை நீ கொன்று அரியணையைக் கைப்பற்றியிருக்கலாம். ஆனால், அவன் முறைப்படி தன் அரசை மீட்க விரும்புகிறான். அவனது படை துளு நாட்டில் கிழக்கு எல்லையில் நிலை கொண்டிருக்கிறது. அன்னி மிஞிலிக்கு நீ இழைத்த கொடுமைக்கு நீதி கேட்டு அவளும் துணைப் படையுடன் உனக்காகக் காத்திருக்கிறாள். அஃதையின் வீரம் உனக்குள் துளியளவு இருந்தாலும் உன் படையுடன் சென்று உன் அரியணையைத் தக்கவைத்துக் கொள்” எனத் தெரிவித்தான்.

அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன். அவன் திரும்பிச் செல்லும் மனநிலையில் இல்லை என்பதை சென்னி அறிந்திருந்தான். அவனை நோக்கி, “இன்னும் இரண்டு தினங்களுக்குள் நீ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் உதவிப்படை வந்துவிடும் தேவவர்மா. தமிழகத்தின் போர்க்களத்துக்கு உன்னை வரவேற்கிறேன். போர்க்களத்தில் உன்னை இப்படியே விட்டுவிடுவேன் என்று எதிர்பார்க்காதே. தமிழகம் நோக்கி எதற்காக வந்தோம் என்று நினைக்கும் அளவுக்கு நீ வருத்தப்படப் போகிறாய். ஒருவர்

கூட உயிர் பிழைத்துச் செல்லப் போவதில்லை” என்றவன் கடைசியாக, “மோரியப் படையில் சிந்தித்துச் செயல்பட்டவள் இந்திரசேனை ஒருத்திதான். அவளையும் பகைத்துக் கொண்டுவிட்டாய். உன் நிலை இனி பரிதாபத்துக்கு உரியது தேவவர்மா” எனத் தெரிவித்த சென்னி இந்திரசேனை மற்றும் நித்திலவல்லியைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு செல்லலானான்.

சற்றுத் தொலைவு நடந்து சென்ற இந்திரசேனை எதையோ நினைத்துக் கொண்டு நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள். பிறகு, கீழே கிடந்த ஈட்டி ஒன்றை எடுத்து வேகமாக எறிந்தாள்.

உச்சி வெயிலைக் கிழித்துக் கொண்டு வந்த அந்த ஈட்டியானது மோரியப் படைத்தலைவன் வஜ்ரதத்தனின் மார்பில் பாய்ந்து மறுபக்கமாக வெளி வந்திருந்தது.

துடிதுடித்து மண்ணில் விழுந்தவனை நோக்கிய இந்திரசேனை, “துரோகி..” எனக் கூறியபடியே நடந்து சென்றாள்.

அவர்களைத் தொடர்ந்து வெளியேறிய வீரர்கள் செண்டுகளத் திடலுக்குத் தீவைத்துவிட்டுச் செல்லலானார்கள். உச்சி வெயிலில் கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கியது திடல்.

எஞ்சியிருந்த மோரிய வீரர்கள், படைத்தலைவர்கள், திசியன், தேவவர்மன், இளங்கோசன் ஆகியோர் மட்டும் யாருமில்லாத, பிணங்கள் சூழ செண்டுகளத் திடலில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

புரவித் தேரில் சென்று கொண்டிருந்த சென்னியை நோக்கிய தேவவர்மன், “இந்திரசேனை தேவி தகுதியான ஒருத்தனைத்தான் காதலித்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவன் எதிரியாக இருந்தாலும் பெண்கள் காதல் வயப்படவே செய்வார்கள்” எனத் தெரிவித்தவன் விழிகளை மூடினான்.

அவனது காதலி காமவல்லி செய்திருந்த துரோகத்தை அவனால் நம்பியே இருக்க முடியவில்லை. அப்பொழுது அவனது தோளின் மீது கைவைத்த இளங்கோசன், “தங்களது காதலியின் துரோகத்தைப் பற்றி அதிகம் கவலை கொள்ளாதீர்கள் இளவரசே!” எனக் கூறியவன் நித்திலவல்லியைப் பற்றிக் கூறலானான்.

விழிகளில் ஒருதுளி கண்ணீர் கசிந்திருந்தது தேவவர்மனுக்கு. “கணிகை ஒருத்தியையா நான் உருகி உருகிக் காதலித்தேன்?” எனத்

தனக்குத்தானே கேள்வி கேட்டுக் கொண்டான்.

பிறகு, அருகில் நின்ற உருத்திரனைக் கோபத்துடன் நோக்கினான்.

“சென்னியைப் பார்த்ததுமே நான் அறிந்து கொண்டேன் இளவரசே. தனி ஒருவனாலோ அல்லது குழுவாகவோ போரிட்டு அவரை வீழ்த்த முடியாது என்று. வீழ்த்த முடியாத மாவீரர் அவர். நானும் போரிட்டிருந்தால் கிரிகுபுத்திரனைப் போன்று இறந்திருக்க வேண்டியதுதான். போர்க்களத்தில் மட்டுமே இவரை வீழ்த்த முடியும் இளவரசே” எனப் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு தெரிவித்தான் உருத்திரன்.

தேவவர்மனின் கோபம் பெருகியது. தென்னகம் முழுவதையும் எரித்து சாம்பலாக்க வேண்டும் என்ற வெறி அவனுக்குள் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது. காமவல்லி எங்கிருந்தாலும் அவளைத் தேடிக் கொல்ல வேண்டும் என்று தனக்குள் வெஞ்சினம் உரைத்துக் கொண்டான்.

செண்டுகளத் திடல் எரிந்து எழுந்த புகையைப் பார்த்து மோரிய வீரர்கள் ஓடி வந்து அனைவரையும் சூழ்ந்து கொண்டு பாதுகாப்பு அளித்தார்கள்.

பெண் ஒருத்தி தன் மார்பில் கால் வைத்த அவமானத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் தலைகுனிந்தபடியே நடந்து சென்றான் மோரிய அரசன் திசியன்.

19 வேங்கையின் மைந்தன்

மலைகளுக் கிடையில் அமைதியாக ஓடிக் கொண்டிருந்த காட்டாற்றின் கரையில் சித்திரக்கன்னியின் உடல் சந்தன மரக்கட்டைகளின் மீது கிடத்தப்பட்டிருந்தது. இறந்து கிடந்த வேளையிலும் அவளது முகம் பொலிவுடன் காணப்பட்டது. முகத்தில் சிறு புன்முறுவல் பூத்திருந்தது. விழிகளிலிருந்து வழிந்து காய்ந்து போயிருந்த கண்ணீரின் சுவடு கன்னத்தில் மெல்லியதாகத் தென்பட்டது. பேரழகுடன் துயில் கொள்வதைப் போன்றே படுத்திருந்தால் சித்திரக்கன்னி.

விரக்தியான மனநிலையுடன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை. அவளது விழிகளில் கண்ணீர்த் துளி வற்றிப் போயிருந்தது. தேம்பித் தேம்பி அவளது விழிகள் இரண்டும் வீங்கிப் போயிருந்தன.

சென்னிக்கு அருகில் அமர்ந்தவள் அவனது தோளில் சாய்ந்து கொண்டு, “பிடர்த்தலையன் எப்பொழுது வருவான்?” என வினவினாள்.

“அவன் வரமாட்டான்” எனத் தெரிவித்தான் சென்னி.

அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள் இந்திரசேனை. பிறகு, “சித்திரக்கன்னியும் சூல் கொண்டிருக்கிறாள்” என்றாள்.

“மற்றவர்கள் அறிவார்களா?”

“யாருக்கும் தெரியாது தலைவரே!”

“யாருக்கும் தெரியப்படுத்த வேண்டாம்.”

இந்திரசேனை வியப்புடன் சென்னியை நோக்கினாள்.

“இந்தத் தகவல் இரும்பிடர்த்தலையனுக்குத் தெரிந்தால் அவன் துடிதுடித்துப் போவான். வேழங்கள் பல அவனை நோக்கி ஓடிவந்தாலும் அனைத்தையும் வீழ்த்தும் வல்லமை படைத்த மாவீரன் அவன். நெஞ்சுரம் கொண்ட வேங்கையாக அவன் இருந்தாலும் தன் காதலி இறந்து போன செய்தியையே அவன் எப்படித் தாங்கிக் கொள்ளப் போகிறான் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இதிலும், தன் மைந்தனோடு தன் காதலி இறந்துவிட்டாள் என்பதை அவனால் நிச்சயம் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. வாழ்நாள் முழுவதும் மறக்க முடியாத துயரத்தை அவனுக்கு நாம் ஏற்படுத்திவிடக் கூடாது. எஞ்சிய காலத்தை அவன் அன்னி மிஞ்லியுடன் மகிழ்ச்சியாக வாழட்டும்.”

“எனக்கு ஒன்று புரியவில்லை.”

“என்ன?”

“தென்னகத்தில் ஏன் காதலுக்கு அதீத முக்கியத்துவத்தை அளிக்கிறீர்கள்?”

சென்னி புன்னகைத்தபடி, “இது தமிழ் மண் இந்திரா. இங்குக் காதலும், வீரமும் சம நிலையில் போற்றப்படும். காதலைத் துறந்து வீரமோ அல்லது வீரத்தைத் துறந்து காதலையோ ஒருவனாலும் அடைய முடியாது. காதலனைக் கொன்ற எதிரியைக் கொல்ல வேலெடுத்துப் போருக்குச் செல்லும் காதலியை இங்கு மட்டுமே உன்னால் காண முடியும்” என்றான்.

“இரும்பிடர்த்தலையனின் கருவைச் சுமந்ததனாலோ என்னவோ அவளுக்குள்ளும் தமிழ் மண்ணின் வீரம் நிறைந்துவிட்டது. என்னைக் காக்க வீரத்துடன் அவள் தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொண்டாள்.”

“..”

“எனக்குத் தாயாக விளங்கியவள் சித்திரக்கன்னி. எனக்குச் சேயாகவும் விளங்கியவள் அவள். இருவருக்குமே தாய் இல்லாததால் ஒருவருக்கு மற்றொருவர் உற்ற துணையாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தோம். தாய் தன் குழந்தையைக் காக்க தன் உயிரை விட்டுவிடுவதைப் போன்றே அவளும் என்னைக் காக்கத் தன் உயிரைத் துறந்துவிட்டாள்.”

அவள் கூறியதைக் கேட்டுக் கொண்டு அவளை அணைத்தபடி சென்னி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

“இரும்பிடர்த்தலையன் துரதிர்ஷ்டசாலி.”

“ஏன்?”

“இவள் கூட வாழ்வதற்கு அவனுக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை.”

“காலம் கடந்து கொண்டிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான் சென்னி.

“ம்ம்ம்..” எனத் தெரிவித்த இந்திரசேனை எழுந்து நின்றாள். பிறகு கையில் எரிந்து கொண்டிருந்த கொள்ளிக்கட்டையை எடுத்துச் சென்று சித்திரக்கன்னிக்கு முன் சென்றவள், “சித்திரா.. பாக்கியசாலி நீ. ஏனெனில், எந்தவித குற்ற உணர்ச்சிக்கும் ஆளாகாமல் நீ நிம்மதியாக இனி உறங்குவாய். ஆனால், இனி நான் கழிக்கும் ஒவ்வொரு காலத்தையும் உன்னை நினைத்தே, உன்னைக் காக்க முடியவில்லையே எனும் குற்ற உணர்ச்சியுடன் வாழப் போகிறேன். என்னிடம் நீ கடைசியாகத் தெரிவித்த சொற்கள் எனக்கு இன்னும் என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன” எனக் கூறியவள் விழிகளை மூடினாள்.

அவளது காதுகளில், “அரசியல் இனி தங்களுக்கு வேண்டாம் தேவி” என சித்திரக்கன்னி கடைசியாக உதிர்த்த வார்த்தைகள் அவளது செவிகளில் கேட்டன.

விழிகளைத் திறந்தாள் இந்திரசேனை. அவளது விழிகளில் சில துளிகள் கண்ணீர் கசிந்தன.

கட்டைகளின் மீது படுத்திருந்த சித்திரக்கன்னியிடம், “சித்திரா, நான் கூறப்போகும் செய்தி நிச்சயம் உனக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கும் என்று கருதுகிறேன் நான். என் கண்ணீர் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். இனி நான் அரசியலில் ஈடுபடப் போவதில்லை. என் மகன்தான் எனக்கு இனி எதிர்காலம். அவனுக்காகவே நான் வாழப் போகிறேன். எனக்குத் துரோகம் இழைத்த பாடலியை நோக்கிப் படை திரட்டிச் சென்று இமயத்தில் வெற்றிக்கொடி நாட்டுவான் அவன். என் வயிற்றில் வளரும் என் குழந்தையும், என் காதலனும்தான் என் எதிர்காலம்” எனக் கூறி மீண்டும் விழிகளை மூடினாள். அவன் விழித்திரையில்..

குமரிக் கடற்கரையில் பெரும்படையுடன் சென்று கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை. அவளது வாளில் குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது. மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் முழக்கமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். தென்னக வீரர்கள் பலரைக் கூட்டம் கூட்டமாக கொண்டு குவித்து, வீடுகள் அனைத்தையும் தீ வைத்து எரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வெற்றிவேல் சென்னி தோற்கடிக்கப்பட்டிருந்தான். சென்னியின் பார்வைக்கு முன்பாகவே தமிழகப் பெண்கள் சூறையாடப்பட்டனர். இந்திரசேனையின் கனவுப்படி அவள் குமரிக் கடலில் மோரியக் கொடியை ஏற்றி தன் வெற்றியைக் கொண்டாடினாள். ‘தென்னகத்தை வீழ்த்திய பிறகு புரவித் தேரில் கட்டிச் சென்று என் அந்தப்புரத்தில் உன்னைக் கிடத்தி அனுபவிப்பேன்’ என்று அவள் உரைத்த வெஞ்சினத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு சென்னியைத் தன் புரவித் தேரில் கட்டிச்சென்று அவனுடன் வெறியுடன் கூடிக் கொண்டிருந்தாள்.

வெற்றுப் புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்த இந்திரசேனை விழிகளைத் திறந்தாள். அவளது கனவுகள் கரைந்து கண்ணீர்த் துளியாக வழிந்து கொண்டிருந்தன. திரும்பிப் பார்த்தாள், சென்னி பாரையின் மீது அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

சித்திரக்கன்னியை நோக்கி, “என் கனவுகளை நானே அழித்துவிட்டேன் சித்திரா. தீயின் கொடூர நாக்குகளால் உண்ணப்போகும் உன் உடலோடு என் ஆணவமும், அகங்காரமும் அழியட்டும். அன்பு ஒன்றே மாறாதது. அனைவரையும் அடக்கிய நான் அனைவரின் நம்பிக்கையையும், விசுவாசத்தையும் பெறத் தவறிவிட்டேன். வானில் சுடர்விடும் விண்மீனாக எனக்கு இனி வழிகாட்டிக் கொண்டிருப்பாயாக..” எனத் தெரிவித்த இந்திரசேனை அவளது உடலுக்குத் தீவைத்தாள்.

தீ பரவத் தொடங்கி சித்திரக்கன்னியின் உடல் எரியத் தொடங்கிய நேரத்தில் இந்திரசேனை மந்திரங்களை உச்சரிக்கத் தொடங்கினாள்.

‘அப்ரம்மாஸ்டாம்பா பரியந்தம் தேவர்சி பித்ரு மனவாஹ்
திர்பயந்து பிதராஹ் சர்வே மாற்றமட மகாயாதாஹ்
அடிடா குல கோடினம் சாப்ட திவ்ப நிவாசினம்
அப்ரம்மா புவனால் லோகடி டாம் அசடு திலோடகம்.’

மந்திரங்களை உச்சரித்துவிட்டு அருகில் பாய்ந்து கொண்டிருந்த காட்டாறில் மூழ்கி ஈர உடையுடன் நடந்து வந்த இந்திரசேனை சென்னிக்கு அருகில் அமர்ந்தாள்.

சென்னி, “இந்திரா, நான் எதற்காக இதுவரை திருமணமே செய்து கொள்ளவில்லை என்பதை அறிவாயா?” என வினவினான்.

“தங்களுடன் இரவைக் கழிப்பதற்குப் பெண்கள் பலர் தயாராக இருக்கிறார்கள். திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இருந்தால்தானே?” என வினவினாள் இந்திரசேனை.

சென்னி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். “இந்திரா, நான் வாக்களித்திருக்கிறேன்.”

“என்ன என்று?”

“அரசு உரிமைக்கு ஒருநாளும் நான் உரிமை கோரமாட்டேன் என்று.”

“யாரிடம்?”

“என் உடன் பிறந்தவனிடம்.”

“எனக்கு ஒரு சந்தேகம்.”

“என்ன?”

“இருவரில் மூத்தவர் யார்?”

“முதலில் கரு கொண்டதால் என்னைவிட அவன் மூத்தவன் என்று சிலரும், முதலில் பிறந்து மூச்சுக் காற்றை சுவாசித்ததால் நானே மூத்தவன் என்று சிலரும் கூறிக் கொள்கிறார்கள்.”

இந்திரசேனை ஆச்சரியத்துடன் புன்னகைத்தாள்.

“எங்களில் யார் தமையன் என்று இருவருக்குமே குழப்பம் இருக்கிறது. ஆதலால், இருவருமே ஒருவரை ஒருவர் தமையன் என்று அழைத்துக் கொள்கிறோம்” என்று புன்னகையுடன் தெரிவித்தான் சென்னி.

“மேலே கூறுங்கள்.”

“ஒற்றுமையாக இருந்த எங்கள் இருவருக்குள்ளும் கலகம் மூட்ட சிலர் முயற்சி செய்தார்கள். அரியணை ஆசையை இருவருக்குமே தூண்டிவிட்டார்கள். இருவருக்கும் இடையில் அரியணைப் போர் ஏற்பட்டு தமிழகமே சுடுகாடாக மாறும் என்று ஆரூடம் கூறினார்கள்.”

“கணியன்களின் வாக்கைப் பொய்யாக்க தாங்கள் அரியணையை உதறிவிட்டீர்கள்.”

“ஆமாம், அப்பொழுது நான் ஒரு முடிவெடுத்தேன். அரியணைக்கு நான் ஒருநாளும் உரிமை கோரப் போவதில்லை என்று. நான் மட்டும் அல்லாமல் எனக்குப் பிறக்கப்போகும் என் வாரிசுகளும் உரிமை கோரமாட்டார்கள் என்றும் நான் வாக்களித்திருக்கிறேன்.”

இந்திரசேனை வியப்புடன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அரியணைக்காக தன் உடன்பிறந்தவர்கள் நூறுபேரைக் கொன்றவர்கள் பற்றிய கதைகளைத்தான் அவள் கேட்டிருக்கிறாள். ஆனால், சென்னி தன் தமையனுக்காகத் தனது அரச உரிமையையேவிட்டுக் கொடுத்திருக்கிறான் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட பிறகு அவளுக்கு அவன் மீது மரியாதை பெருகத் தொடங்கியது. வியப்புடன், “எதற்காக அப்படிப்பட்ட வாக்கினை அளித்தீர்கள்?” என வினவினாள்.

“என்னைக் காக்க அவன் தன்னுயிரை மதிக்காமல் வேங்கையிடம் சண்டையிட்டிருக்கிறான். நான் குறும்புத்தனம் செய்த போதெல்லாம் என் தந்தை என்னைத் தண்டிப்பார். ஆனால், அவர் என்னைத் தண்டிக்கிறார் என்று நினைத்து என் தமையனைத்தான் அடித்திருக்கிறார். இந்த உலகத்தில் என் தாயைவிடவும் என் மீது அதிக பாசம் வைத்தவன் என் தமையன். அவனுக்காக இந்த அரியணையைவிட்டுக் கொடுப்பதில் எனக்குப் பெருமைதான். அவன் என் மீது கொண்டிருக்கும் பாசத்துக்கு நான் அளித்திருக்கும் சிறு பரிசு.”

இந்திரசேனை அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள். பிறகு எழுந்து அவனுக்கு முன் நின்றாள். அவளது உடை ஈரமாகக் காணப்பட்டது. கூந்தலில் நீர் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது இந்திரசேனை சென்னியின் கரத்தை எடுத்துத் தன் வயிற்றில் வைத்தாள். அவனது விழிகளை ஊடுருவதைப் போன்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், “தங்களது வானில் ஆயிரம் விண்மீன்கள் சூழ்ந்திருந்தாலும் தங்களுக்கு முழு நிலவைப் போன்றவள் நான் என்று தாங்கள் தெரிவித்தீர்கள். ஆனால், அந்த ஆயிரம் விண்மீன்களில் ஒருத்திதான் நான் என்பதை நன்கு அறிவேன் தலைவரே. ஆனால், என் வானில் சுடர்விடும் ஒரே பரிதி தாங்கள் ஒருவர்தான். தாங்கள்

என் மீது கொண்டிருக்கும் காதலைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையும் இல்லை. ஆனால், என் காதல் களங்கமில்லாதது. நான் கொண்டிருக்கும் காதல் மீதும், அந்தக் காதல் எனக்கு வரமாகக் கொடுத்திருக்கும் என் குழந்தையின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன் நான். என் மூலம் பிறக்கும் தங்களது குழந்தையும் ஒருநாளும் சோழ அரியணைக்கு உரிமை கோரமாட்டான். அவனும் தங்களைப் போன்று மாவீரனாக வலம் வருவான். படைத்தலைவனாக வலம் வந்து சோழ அரியணையைக் காப்பானே தவிர அவன் ஒருநாளும் அரியணைக்கு விருப்பப்படுபவனாக இருக்கமாட்டான் தலைவரே!” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தாள்.

வெற்றிவேல் சென்னி இந்திரசேனையை வியப்புடன் நோக்கினான். அவனது பார்வையில் முதன்முதலில் மோகம் அல்லாமல் காதலை உணர்ந்தாள் இந்திரசேனை.

சென்னி, “நான் அரியணையைத் துறந்ததற்கு மற்றொரு காரணமும் இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன?”

“அவன் மிகச்சிறந்த நிர்வாகி. ஒழுக்க சீலன். என்னைப் போன்ற முரடன் அல்லன் அவன். வீரத்துடன் கொடைத்தன்மையையும் பெற்றிருப்பவன். ஆதலால்தான் நான் தெரிந்தெடுத்தேன். அவனை மக்களை வழிநடத்துவதற்குத் தகுதியானவன் என்று.”

“தாங்கள்?”

“அந்தப்புரத்தில் உழல்வதைவிடவும் போர்க்களத்தில் எதிரிகளுடன் போரிடுவதே எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. அரசனாக, கன்னிகள் பூசம் சந்தனத்தை மார்பில் ஏற்றுக் கொள்வதைவிடவும் என்னை எதிர்க்க வரும் எதிரிகளின் உயிரைப் பறித்து அவர்களின் குருதியை என் மார்பில் பூசிக் கொள்வதையே நான் விரும்புகிறேன்.”

“தலைவரே, தங்களது நிலைப்பாடு எதுவோ, என் நிலைப்பாடும் அதுவாகத்தான் இருக்கும். அரியணை வேண்டாம் என்று தாங்கள் முடிவெடுத்துவிட்டீர்கள். இனி நம் மகன் அதில் அமரமாட்டான்” எனக் கூறிக் கொண்டே அவனது தலையைப் பற்றித் தன் வயிற்றில் பதித்து அணைத்துக் கொண்டாள்.

தன்னைப் புரிந்து கொண்ட தன் காதலியை எண்ணி மகிழ்ந்த சென்னி அவளை அணைத்துத் தன் மடியில் கிடத்திக் கொண்டான். காலம் வேகமாகக் கடந்து கொண்டிருந்தது. இருவரும் தன்னிலை மறந்து அமர்ந்திருந்தார்கள். சற்றுத் தொலைவில் எரிந்து கொண்டிருந்த சித்திரக்கன்னியின் உடல் முழுவதும் எரிந்து போயிருந்தது.

திடீரென்று விழிகளைத் திறந்த சென்னி சற்றுத் தொலைவில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த கார்முகிலை அழைத்தான். சென்னியின் குரல் கேட்டதும் கனைத்தபடி ஓடிவந்தான் கார்முகில்.

சென்னி அங்கிருந்து புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமானான்.

சற்று நேரத்தில் நித்திலவல்லியும் அங்கு வந்து சேர்ந்திருந்தாள். நித்திலவல்லியிடம் சென்னி, “செல்லும் வழியில் சுமைதாங்கிக் கல் ஒன்றை மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் நட்டுவிடு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தாள்.

பிறகு, நித்திலவலி இந்திரசேனையை நோக்கி, “தேவி, வயிற்றில் குழந்தையோடு தாயோ அல்லது வயிற்றில் கன்றோடு பசுவோ இறந்துவிட்டால்தான் சுமைதாங்கிக் கல்லை நடும் வழக்கம் இங்கு இருக்கிறது. இப்பொழுது சுமை தாங்கிக் கல் நடவேண்டிய அவசியம் என்ன?” என வினவினாள்.

முழுவதும் எரிந்து சாம்பலாகிக் போயிருந்த சித்திரக்கன்னியையே இந்திரசேனை அமைதியாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது பார்வை சென்ற திசையை நோக்கிய நித்திலவல்லியும் கலங்கித்தான் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“அழுந்தார் இளவரசரால் இதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது.”

“அவனுக்கு இந்தச் செய்தி தெரியப் போவதில்லை” எனத் தெரிவித்தாள் இந்திரசேனை.

“நித்திலவல்லி” எனக் குரல் எழ அவள் சென்னியை நோக்கித் திரும்பினாள்.

அவளிடம், “சோழ தேசத்துக்கு இந்திரசேனையை அழைத்துச் சென்றுவிடு. போர் முடிந்து நான் திரும்பி வரும் வரையில் அவள் உன்

பாதுகாப்பில் இருப்பதை எவரும் அறியக் கூடாது. அவளைக் காப்பது உன் கடமை” எனத் தெரிவித்தான்.

தலைவணங்கிய நித்திலவல்லி, “தலைவரே, தாங்கள் என் மீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை நான் நிச்சயம் காப்பேன். தேவியின் வீரத்தைப் பற்றி தென்னகமே அறியும். இருந்தாலும், தாங்கள் தேவிக்குத் துணையாக என்னை அனுப்புவது எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் கௌரவம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நீ கவனம் தவறினாலோ, தவறிழைத்தாலோ அல்லது ஒற்றர்களிடம் ஏமாந்தாலோ நாம் இன்னொரு சுமைதாங்கிக் கல்லை நடவேண்டிய சூழலுக்குத் தள்ளப்படுவோம் என்பதையும் உனக்குத் தெரியப்படுத்துகிறேன் நான்.”

சென்னி கூறியதன் பொருளை சற்று நேரம் கழித்தே உணர்ந்தாள் நித்திலவல்லி. உடனே அவள் மகிழ்ந்து, “சோழத்துக்கு ஆதரவாக தன் வாளினை உயர்த்த மற்றொரு வீரன் கிடைத்துவிட்டான் என்று கூறுங்கள்” என உற்சாகத்துடன் தெரிவித்தாள்.

“உற்சாகப்படுவதற்கான நேரம் இது இல்லை நித்திலவல்லி. எச்சரிக்கையுடன் இனி இருக்க வேண்டும். நான், என் மனைவி, என் மகன் என அனைவரும் ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு உரிமை கோரமாட்டோம் என்று உறுதி எடுத்திருந்தாலும் சில அரசியல் நரிகள் அனைத்து சூழ்ச்சிகளையும் மறைமுகமாகச் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். அதற்காகவே நான் உன்னை இந்திரசேனைக்குக் காவலாக அனுப்பி வைக்கிறேன். நான் திரும்பி வரும் வரை இருவரையும் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்க வேண்டியது உன் கடமை.

‘என் மனைவி’ எனச் சென்னி கூறிய சொல்லிலிருந்தே தனக்குரிய அங்கீகாரத்தை அவன் கொடுத்துவிட்டதை எண்ணி மகிழ்ந்தாள் இந்திரசேனை.

சென்னி நித்திலவல்லியிடம், “நீண்ட நேர சிந்தனைக்குப் பிறகே நான் உன்னைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறேன் நித்திலா. ஒரு காலத்தில் நீயும் என் காதலியாக இருந்திருக்கிறாய். என் மனைவிக்குத் துணையாக நீ கடைசி வரை இருப்பாய் என்று நம்பிக்கை கொண்டு உன்னை அனுப்பி வைக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

உடனே மண்டியிட்ட நித்திலவல்லி, “தலைவரே, மக்களைக் காக்க தங்களது இன்னுயிரைப் பற்றி துளி கூட கவலைப்படாமல் போரிடுகிறீர்கள். அப்பொழுது என்னை முதல் முறைத் தங்களிடம் இழந்த போது நான் எப்படி மகிழ்ந்தேனோ அப்படியே இப்பொழுதும் நான் மகிழ்ச்சி கொள்கிறேன். தேவிக்குத் துணையாக இருப்பது என் கடமை. அந்தக் கடமையிலிருந்து நான் சிறிதளவும் வழுவாமல் செயல்படுவேன் என்பதை உறுதியுடன் கூறிக் கொள்கிறேன் தலைவரே!” எனப் பதில் அளித்தாள்.

இந்திரசேனை, “தலைவரே, தேவவர்மனைப் பற்றியும், மோரியர்களைப் பற்றியும் நான் நன்கு அறிவேன். நானும் தங்களுடன் இருந்தால் தங்களுக்கு உதவியாக இருக்கும். என்னை எங்கும் போகச் சொல்லிக் கட்டளையிடாதீர்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“தேவவர்மனை நீ குறைத்து மதிப்பிட்டுவிட்டாய் இந்திரா. உனக்கு எதிராகச் சதி செய்து, உனக்கு ஆதரவானவர்களையே உனக்கு எதிரானவர்களாக மாற்றி உன்னையே கொல்வதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான் எனில் அவனது திறமையை நாம் மதிக்க வேண்டும். செண்டுகளத் திடலில் வேண்டுமானால் அவன் வீழ்த்தப்பட்டிருக்கலாம். இப்பொழுது அவன் அடிபட்ட பாம்பு இந்திரா. அவனிடம் நாம் எச்சரிக்கையுடன்தான் இருக்க வேண்டும். என்னிடம் தோற்றத்தைக் கூட அவன் மறந்துவிடுவான். ஆனால், அவன் நித்திலவல்லியிடம் தோற்றத்தை அவனால் அவ்வளவு எளிதில் மறந்துவிட முடியாது. அந்த எண்ணமே அவனுக்குள் கொடூர எண்ணங்களை விளைவிக்கும். அவனிடம் படை பலம் அதிகமாக இருக்கிறது. இந்தப் போரை இனி திறமையுடன் கையாள வேண்டும். இந்தப் பூமி இனி பிணங்கள் சூழ நிலமாக மாறப் போகிறது. ஆறில் நீருக்குப் பதில் குருதியே பெருக்கெடுத்து ஓடப் போகிறது. இந்த நிலத்தில் நீ இருக்க வேண்டாம். நீ இருந்தால் என் கவனம் உன் மீதும், என் மகன் மீதுமே இருக்கும். போர் மீது கவனம் செலுத்த இயலாது என்னால். இருவரின் நலனைவிடவும் படை வீரர்கள் மற்றும் மக்களின் உயிர் எனக்கு முக்கியம் என்பதை நீ அறிவாய்.”

இந்திரசேனை அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தாள். சற்று நேரம் கழித்து சென்னியின் விழிகளை நோக்கினாள். அவன் சலனமின்றி நின்று கொண்டிருந்தான்.

சென்னி, “எதிர்க்கும் மோரியர்கள் அனைவரையும் கொன்றுவிட்டு உன்னைத் தேடி நான் வருவேன். எனக்கு வெற்றித் திலகமிட என் மைந்தனுடன் காத்திரு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

இந்திரசேனை வலியப் புன்னகையை வரவழைத்துக் கொண்டாள்.

சென்னி நித்திலவல்லியை நோக்கி, “நித்திலா, எந்தச் சூழலிலும் நீ இந்திரசேனையைப் பற்றியோ அல்லது அவளது வயிற்றில் வளரும் குழந்தையைப் பற்றியோ எவரிடமும் கூறக் கூடாது. என் தமையன் இளஞ்சேட்சென்னிக்கு இன்னும் முறைப்படி மணம் ஆகவில்லை. எழினியும் சூல் கொள்ளவில்லை. இந்த நிலையில் இந்திராவைப் பற்றியும், அவளது வயிற்றில் வளரும் குழந்தையைப் பற்றியும் தெரிய வந்தால் ஏற்படப் போகும் விபரீதத்தை நீ அறிவாய். அது இருவரின் உயிருக்குமே ஆபத்தாகிவிடும். நான் போர் முடிந்து திரும்பி வராவிட்டாலும்..” எனச் சென்னி கூறிக் கொண்டிருந்த போது இருவரும் குறுக்கிட்டு பதறினார்கள்.

சென்னி புன்னகையுடன், “இறப்பைக் கண்டு கலங்குபவனால் வெற்றி வீரனாக வலம்வர முடியாது இந்திரா. சென்னி இறப்புக்கு அப்பாற்பட்டவன். நான் திரும்பி வரும்வரை உன் இருப்பிடத்தைப் பற்றியும், நம் குழந்தையைப் பற்றியும் வெளியே கூறிவிடாதே. அதுவே உங்கள் இருவருக்கும் எமனாக மாறிவிடும்” என அவளது முகத்தைப் பார்த்தபடியே தெரிவித்தான்.

“அடுத்து எப்பொழுது சந்திப்போம் நாம்?”

“அதை நடக்கவிருக்கும் போர்தான் முடிவு செய்யப் போகிறது” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தான் சென்னி.

நின்று கொண்டிருந்த இந்திரசேனை தாவிச் சென்று சென்னியை அணைத்துக் கொண்டாள். அவளைத் தழுவிக் கொண்ட சென்னி அன்போடு அவளது முதுகை வருடினாள்.

இந்திரசேனை கண்மூடித்தனமாக முத்தமிடத் தொடங்கினாள்.

அதற்கு மேல் அங்கு நிற்பதைச் சங்கடத்துடன் உணர்ந்த நித்திலவல்லி அங்கிருந்து நடக்கலானாள். சற்றுத் தூரம் சென்றவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். இருவரின் நிலையைப் பார்த்து பெருமகிழ்ச்சி கொண்டாள்.

சென்னி தன் வாழ்வில் முதல் முறை காதலுடன் ஒரு பெண்ணைத்
தழுவுவதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுடன் நடக்கலானாள். வெகு தொலைவு
செல்லும் வரை முத்தச்சத்தம் எழுந்து கொண்டிருந்தது.

20 காதலர் கதை

புக்ல் முழுவதும் தன் ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்திய பரிதி ஓய்ந்து போய் எரித்திரையன் கடலில் விழுந்து கொண்டிருந்தான். சென்னியால் கொல்லப்பட்ட வீரர்களின் குருதி படிந்த செண்டுகளத் திடலைப் போன்றே எரித்திரையன் கடலும் சிவந்து போய் காணப்பட்டது. அமைதியில்லாமல் இருந்த தேவவர்மனின் மனநிலையை கடலில் எழுந்த பேரலைகள் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன.

சென்னியின் தமிழ் வீரர்களால் தீ வைக்கப்பட்டிருந்த செண்டுகளம் முழுவதும் எரிந்து புகைவிட்டுக் கொண்டிருந்தது. புகைவிட்டுக் கொண்டிருந்த செண்டுகளத்தையும், சிவந்து கிடந்த எரித்திரையன் கடலையும் பார்த்தபடியே விரக்தியுடன் அமர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன். தமிழகம் முழுவதையும் எரித்து, அழித்துவிட வேண்டும் என்னும் கோபத்தில் அவனது மனம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. வெறுமனே கடலை மட்டும் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

அப்பொழுது அவனிடம் வந்த உருத்திரன், “தங்களைக் காண அரசர் வந்திருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான்.

சிவந்த விழிகளுடன் உருத்திரனை நோக்கிய தேவவர்மன், “இப்பொழுது நான் யாரையும் சந்திக்க விரும்பவில்லை” எனப் பதில் அளித்தான்..

“தங்களது மனநிலையைப் பற்றி நான் அரசரிடம் தெரிவித்தேன். ஆனால், அவர் சந்தித்தே ஆக வேண்டும் என்று தெரிவிக்கிறார்.”

“இன்றைய நாள் என் வாழ்வில் மிகவும் மோசமான நாள். தமிழகத்தைப் பற்றி நன்கு தெரிந்திருந்த படைத்தலைவர்களை இழந்துவிட்டேன் நான். அவர்கள் எனது நண்பர்களும் கூட. என் காதலி எனக்கு மிகப்பெரிய துரோகத்தை இழைத்துச் சென்றுவிட்டாள். எனக்கு இழைத்த துரோகத்தைக் கூட என்னால் மன்னித்துவிட முடியும். ஆனால், அவள் என் தந்தைக்கு ஏற்படுத்திய அவமானத்தை என்னால் எப்படி மறக்க முடியும் உருத்திரா?”

உருத்திரன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

“தமிழகத்தை வென்று அவருக்கு நான் பரிசளிக்க வேண்டும் என நினைத்துதான் தென்னகம் வந்தேன். அவருக்கு மிகப்பெரிய அவமானத்தை ஏற்படுத்திவிட்டேன். அதற்குக் காரணமாகவும் நான் இருந்துவிட்டேன் என்பதை நினைக்கையில் தான் என் மனம் வேதனையில் உழல்கிறது.”

“அவர் சந்தித்தே ஆக வேண்டும் என்று காத்திருக்கிறார்” என உருத்திரன் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் தேவவர்மனை நோக்கி மோரிய அரசன் திசியன் வந்து கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவனுடன் வசுசேனன், விசுவசேனன், அசுவசேனன் ஆகிய மூன்று படைத்தலைவர்களும் சேர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை இளங்கோசன் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அவர்களைப் பார்த்த தேவவர்மன், “எதற்காக உருத்திரா அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். துக்கம் விசாரிக்கவா?” என வினவினான்.

“அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து வரும் காரணத்தை மோரிய அரசர் திசியர் கூறுவார்” எனத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் அனைவரும் வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள்.

தேவவர்மன் கடற்கரை மணலைக் கிளறியபடி தரையைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். அவனது தந்தையின் முகத்தைப் பார்ப்பதற்கே அவமானப்பட்டான். தேவவர்மனின் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டிருந்த திசியன் அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்தான்.

அவனது தாழ்வாயைப் பற்றி அவனது முகத்தை மேலே உயர்த்தியவர், “நான் ஒரு முடிவெடுத்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தார்.

“என்ன தந்தையே?”

“நான் பாடலி புறப்படலாம் என்றிருக்கிறேன்.”

“தங்களது இந்த முடிவுக்குக் காரணம் நான்தான் தந்தையே. என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்தே போதே கண் கலங்கினான் தேவவர்மன்.

“உன் மேல் எந்தத் தவறும் இல்லை தேவவர்மா. நாம் எங்குத் தவறிழைத்தோம் என்று தெரியவில்லை. ஆனால், ஒரே நாளில் எல்லாம் மாறிவிட்டது. எப்பொழுது அப்பெண் என் மார்பில் தன் காலை வைத்து என் கழுத்தில் அவளது கூர்வாளை வைத்தாலோ அப்பொழுதே நான் இறந்துவிட்டேன். அரசனுக்குரிய மாண்பை நான் இழந்துவிட்டேன். இனி நான் இங்கிருந்து படைகளை வழிநடத்தும் தகுதியை இழந்துவிட்டேன். நீதான் இனி நடக்க வேண்டியவற்றைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.”

அவனுக்குள் ஆயிரம் எரிமலைகள் வெடித்துக் கொண்டிருந்தன. அதனை வெளிப்படுத்த விரும்பாத தேவவர்மன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

திசியன், “உன் மீது எந்தத் தவறும் இல்லை தேவவர்மா. உன் காதலியின் முகத்தை முடியிருந்த திரை விலகிய போது நானே ஒருகணம் அவள் மீது மோகம் கொண்டேன். பிறகுதான் அவள் உன் காதலி எனும் நினைவு வர என் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். தலைமுடி நரைக்கத் தொடங்கியிருக்கும் அரை கிழவன் நான். அவள் பேரழகி. அவளைப் பார்த்த போது நானே மோகம் கொள்கையில், நீ அவள் மீது காதல் கொண்டதில் எந்தத் தவறும் இல்லை” என நிதானத்துடன் கூறினான்.

“மோகமும், காமமும் என் அறிவை மழுங்கடிக்கச் செய்துவிட்டன தந்தையே. அவள் அழகானவள், திறமைசாலி. நான்தான் அவளது அழகைக் கண்டு ஏமாற்றமடைந்துவிட்டேன். அவளைப் பார்த்த உடனே அவளுடன் என் எஞ்சிய வாழ்க்கையைக் கழிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்குத் தோன்றியது. என் உள்ளுணர்வை நான் நம்பினேன். அதன் பலனை இப்பொழுது அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட இளங்கோசன், “தாங்கள் மட்டும் அல்ல இளவரசே. அவளைக் காணும் ஒவ்வொரு ஆண் மகனும் அவளுடன் வாழ்ந்து எஞ்சிய காலத்தைக் கழிக்க வேண்டும் என்றே விருப்பம் கொள்வான். அதில்

தாங்களோ அல்லது நானோ விதிவிலக்கல்ல. முற்றும் துறந்த ஞானியர் கூட அவளைக் கண்டால் துறவறத்தைத் துறந்து அவள் பின்னால் சென்றுவிடுவார்கள். அப்பேற்பட்ட பேரழகி அவள். கண்டவரைச் சுண்டி இழுக்கும் கவர்ச்சி அவளிடம் இருக்கிறது. அவள் மட்டும் இல்லையென்றால் நம் படை எப்பொழுதோ தென்னகத்தைக் கைப்பற்றியிருக்கும். நாம் முதன்முதலில் தோற்றது அவளிடம்தான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன நடந்தது? விரிவாகக் கூறு” கட்டளையிட்டான் தேவவர்மன்.

“தென்னகத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தவுடன் மோரிய ஒற்றர் படையின் தலைவன் ருத்ரதாமன் துளு நாட்டுக்கு வருகை தந்தான். அப்பொழுது அவன் நித்திலவல்லியை அவளது மாளிகையில் சந்தித்திருக்கிறான். அப்பொழுது அவன் அவளது அழகில் மயங்கி மோரியரின் திட்டத்தையும், அவன் எதற்காக வந்திருக்கிறான் என்பதையும் தெரியப்படுத்தினான். அவளைக் கொல்வதற்காக தேரதரன் என்பவனை அனுப்பி வைத்தேன். அவனும் அவளைக் கொன்றுவிட்டேன் என்றே தெரிவித்தான். ஆனால், அவன் இறந்துவிட்டான். அவனால் கொல்லப்பட்டதாகக் கூறப்படும் நித்திலவல்லி இன்று உயிரோடு இருக்கிறாள். இடையில் இத்தனை காலங்களில் என்ன நடந்தது, அவள் எங்கே சென்றால் என்று எந்த விவரமும் தெரியாது. ஆனால், அவள் மட்டும் குறுக்கிடாவிட்டால் நம் பணி எப்பொழுதோ நிறைவேறியிருக்கும்.”

தேவவர்மன், “கடந்த காலத்தைப் பற்றி பேசுவதால் இனி நடக்கவிருப்பதை ஒருநாளும் மாற்ற இயலாது” எனத் தெரிவித்தவன் எழுந்து நின்றான். அவனுக்கு முன்னால் அவனது படைத்தலைவர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். திசியன் தரையில் அமர்ந்திருந்தான்.

திசியனிடம், “தந்தையே, தாங்கள் எப்பொழுது கிளம்புகிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“இன்று இரவு.”

“நல்லது தந்தையே. தாங்கள் பாதுகாப்பாகச் செல்லுங்கள். தங்களுக்குத் துணையாக நூறு படை வீரர்கள் வருவார்கள். கடல் மார்க்கமாக அவந்தி வரைச் சென்று பிறகு அங்கிருந்து எளிதாகப் பாடலி சென்றுவிடுங்கள். தாங்கள் பாடலியை அடைந்திருக்கும் வேளையில் இங்கே

தென்னகத்தில் போர் முடிவு பெற்றிருக்கும். மோரியப் படை வெற்றி பெற்றால் வெற்றி வீரனாக நான் பாடலிக்கு வருகை தருவேன். இல்லையேல், வீரமரணத்தை அடைவேன்” எனத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்த போதே திசியன் எழுந்து நின்றான்.

திசியன் தனது புதல்வன் தேவவர்மனை அணைத்துக் கொண்டான். “வெற்றியுடன் திரும்பி வா மகனே!” என வாழ்த்தினான்.

“தங்களது பயணம் நல்லவிதமாக அமையட்டும் தந்தையே!” எனத் தெரிவித்தான் தேவவர்மன்.

“உன் தமையனைக் கொன்ற சென்னியை உயிரோடு விட்டுவிடாதே. அவன் இறந்துவிட்டான் எனும் செய்தியுடன் வரும் உனது வெற்றிச் செய்திக்காகக் காத்திருப்பேன் நான். நம்பிக்கைக்குத் தகுதியற்றவர்கள் பெண்கள். அதிலும், அழகான பெண்களை ஒருநாளும் நம்பிவிடாதே தேவவர்மா. உனக்கு உன் வாழ்க்கைக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கும் பாடத்தை மறக்கமாட்டாய் என்று நம்புகிறேன் நான். பாடலியில் சந்திப்போம்” எனத் தெரிவித்தவன் அங்கிருந்து எழுந்து சென்றான்.

மற்ற படைத்தலைவர்கள் மற்றும் இளங்கோசனும் அவனுடன் புறப்பட, “தந்தையைத் தவிர்த்து அனைவரும் இங்கேயே இருங்கள்” என ஆணையிட்டான்.

மற்ற அனைவரும் தேவவர்மனுக்கு முன் மணலில் அமர்ந்தார்கள். அவர்களிடம், “சென்னியின் வருகையை எதிர்பார்த்தே நாம் அனைத்து முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையையும் மேற்கொண்டோம். அப்படியிருந்தும் சென்னி எப்படி தன் திட்டப்படி வந்து தன் காரியத்தை நிறைவேற்றிச் சென்றான்?” என வினவினான்.

உருத்திரன், வசுசேனன், விசுவசேனன், அசுவசேனன் மற்றும் இளங்கோசன் ஆகியோர் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் பதில் அளிக்கும் முன்பே, “இறந்து போன நம் படைத்தலைவர்களுக்கும், வீரர்களுக்கும் உரிய இறுதிச் சடங்கை நிறைவேற்றியாகிவிட்டதா?” என வினவினான்.

“அனைத்தையும் செய்துவிட்டுதான் இங்கே வந்தோம் இளவரசே!” எனப் பதில் அளித்தான் இளங்கோசன்.

“அப்படியெனில் மகிழ்ச்சி. நான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் அளியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனுக்கு முன் அமர்ந்திருந்தவர்கள் அனைவரும் மீண்டும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். பிறகு இளங்கோசன், “நாம் மேற்கொண்ட முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளை முறியடித்துவிட்டு அவர் சென்றுவிட்டார்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“சென்னி செய்திருந்த எதிர் நடவடிக்கைகள் என்னவென்றாவது கூறுகிறீர்களா?” என வினவினான்.

அங்கு சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. பிறகு வசுசேனன் முதல் முறையாக வாயைத் திறந்து, “வேடிக்கை பார்க்கும் மனிதர்களைப் போன்று தன் படை வீரர்களை அனுப்பி வைத்திருந்தார். கோசர் படை வீரர்களுக்குள்ளும் தன் படை வீரர்களை ஊடுருவ வைத்திருக்கிறார்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே குறுக்கிட்ட இளங்கோசன், “அவரது படை வீரர்கள் கோசர் படைக்குள் ஊடுருவவில்லை. சென்னி தசவர்க்கிகளைக் கொன்றதைப் பார்த்ததும் அவர்கள் சென்னியின் படை வீரர்களோடு சேர்ந்துவிட்டார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“இது மிகவும் அபாயகரமானது கோசரே.”

“அறிவேன் இளவரசே!”

“அடுத்து?”

“தக்க சமயத்தில் தங்களது கட்டளை மற்றும் அரசரது கட்டளையை முடக்குவதற்கு தங்களது காதலியாகவே ஒரு அழகிய பெண் ஊடுருவல் நிகழ்த்தியிருக்கிறாள்.”

“அவளைப் பற்றி இனியொரு முறை பேச வேண்டாம். மற்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுங்கள்.”

“செண்டுகளத்துக்கு அருகில் மோரியப் படைப் பாசறையை அமைத்திருந்தோம். மூன்று நாட்கள் வருகை தராமல் அந்தப் பாசறை அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்திய பிறகு அவர் ஆபத்தில்லாமல் தனியொருவராக வருகை தந்து தன் காரியத்தை நிறைவேற்றிச் சென்றுவிட்டார்.”

“இந்திரசேனையின் இறப்பை நாம் அனைவரும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேளையிலே செண்டுகளத் திடலின் மதிலும், கண்காணிப்புக் கோபுரமும் நமக்குத் தெரியாமல் கைப்பற்றப்பட்டுவிட்டன” என தேவவர்மன் தெரிவிக்க குறுக்கிட்ட இளங்கோசன், “அந்த வேளையில்தான் அவருக்குத் தகவல் அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். தகவல் கிடைத்ததால்தான் அவரால் சரியான நேரத்தில் செண்டுகளத்திற்கு வந்து இந்திரசேனை தேவியைக் காப்பாற்றி அழைத்துச் செல்ல முடிந்தது” எனக் கூறி முடித்தான்.

தேவவர்மன் உருத்திரன், வசுசேனன், விசுவசேனன், அசுவசேனன் ஆகியோரை நோக்கினான். அவர்களிடம், “நம் படைத்தலைவர்கள் ஒவ்வொருவராக இறக்க தாங்கள் அனைவரும் எதற்காக வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்கள். அதற்காகவா அனைவரையும் நான் அழைத்து வந்தேன்?” என வினவினான்.

முப்படைத்தலைவர்களில் இளையவனான அசுவசேனன், “தனி மனிதர்களால் போரிட்டு வீழ்த்த முடியாத மாவீரர் அவர். அவரிடம் வாளெடுத்துச் சென்றால் எமன் காலடியில் மிதிபட வேண்டிய சூழல் நிச்சயம் வரும் என்பதை உணர்ந்தே நாங்கள் அனைவரும் அமைதியாக இருந்துவிட்டோம். நமக்கென ஒரு சூழல் வாய்க்கும் இளவரசே. அதுவரை நாம் நமது உயிரைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். வீரம், கௌரவம் பார்த்து அறிவீனமாகச் செயல்பட்டால் உயிர் போய்விடும். உடலிலிருந்து உயிர் பிரிந்துவிட்டால் நம்மை எவனும் பெயர் கூறி அழைக்கமாட்டான். அனைவருக்கும் ஒரே பெயர்தான். தகுந்த சூழல் வரட்டும் இளவரசே!” எனப் பதில் அளித்தான்.

“அவனை நம் இடத்திற்கு வரவழைத்துக் கொல்வதற்காக உருவாக்கப்பட்டதே செண்டுகளம். ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் சூழ்ந்திருக்க நம் இடத்திலேயே அவனை நம்மால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. இதைவிடவும் வேறு சூழல் வாய்க்கும் என்று நால்வரும் கருதுகிறீர்களா?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான் தேவவர்மன்.

நால்வரும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“நவ துவாரங்களையும் மூடிக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தால் என்ன அர்த்தம்?” எனக் காட்டமாக வினவினான் தேவவர்மன்.

உருத்திரன், “கட்டளையிடுங்கள் இளவரசே நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று?” என வேண்டினான்.

“கட்டளையிட்டால் மட்டும் கிழித்துவிடுவீர்களா என்ன?”

“..”

“பெரும்படை உதவிக்கு வந்து கொண்டிருப்பது நம் படை வீரர்களுக்குக் கூடத் தெரியாது. ஆனால், நம் எதிரி இன்னும் இரண்டு தினத்தில் வந்து சேர்ந்துவிடும் என்று தெரிவித்துவிட்டுச் செல்கிறான். உண்மையைக் கூற வேண்டுமானால் படை வந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை மட்டுமே நான் அறிவேன். படை எப்பொழுது வந்து சேரும் என்பது எனக்குக் கூடத் தெரியாது. நாம் எந்த அளவுக்குப் பின்தங்கி இருக்கிறோம் என்பதை சிந்தித்துப் பாருங்கள்.”

இளங்கோசன், “நம் படை எப்படி நகர வேண்டும் என்பதை இன்னும் அவர்தான் சிந்தித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம். இனி அது நடைபெறக் கூடாது. நம் பெரும் படையை நான்கு திசைகளிலும் செலுத்தி அனைவரையும் கொன்று வீழ்த்துவோம்.”

“இதுவரை சென்னி ஒருவனை மட்டுமே நான் எதிர்த்துக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால், இனி நாம் தேவி இந்திரசேனையையும் சேர்த்து நாம் எதிர்க்க வேண்டும்.”

“இது சற்றுக் கடினமான பணிதான். ஆனாலும் நாம் வெற்றிபெற்றுதான் ஆக வேண்டும். இத்தனை நாட்களாக நாம் பெற்ற வெற்றி இந்திரசேனையால் பெற்ற வெற்றி என்று அனைவரும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நிலையை நாம் மாற்றிக் காட்டுவோம். நாம் நமது பயணத்தை வெற்றியுடன் தொடங்க வேண்டும்.”

“போரை வெற்றியுடன் நான் தொடங்குகிறேன் இளவரசே” என எழுந்த குரல் கேட்டு அனைவரும் இளங்கோசனை நோக்கினார்கள்.

இளங்கோசன், “நன்னன் வேண்மானின் மகன் படையுடன் எனக்காக எல்லையில் காத்திருக்கிறான். அவனுக்கு உதவியாக அழுந்தூர்வேள் திதியனின் படையும் இருக்கிறது. தென்னகத்தில் போரை நானே வெற்றியுடன் தொடங்கி வைக்கிறேன்” என்றான்.

“சரி. தங்களது முடிவை நான் பாராட்டுகிறேன். உதவிக்கு மோரியப் படையையும் துணைக்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நூறு யானைகளை மட்டும் உடன் அனுப்புங்கள். மற்றதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.”

“படைத்தலைவர்கள்?”

“யாரும் வேண்டாம் இளவரசே.”

“ஏன்?”

“கொற்றவையை சாந்தப்படுத்துவதற்காகத்தான் செண்டுகளத் திடலில் சமருக்கு ஏற்பாடு செய்தோம். விழா பாதியிலேயே நின்றது மட்டுமல்லாமல் திடலே எரிந்து அழிந்துவிட்டது. கொற்றவையிடம் நாம் வேண்டியிருக்கிறேன். எனது பராக்கிரமத்தை நிரூபிக்க நன்னன் சேய் நன்னனின் படையுடன் நானே நேருக்கு நேர் மோதி வெற்றி பெறுவேன் என்று.”

“அந்தப் போரில் சென்னி பங்கு கொண்டால்?”

“அதற்கு வாய்ப்பில்லை இளவரசே. அப்படி அவர் கலந்துகொள்வதாக இருந்திருந்தால் நிச்சயம் தெரிவித்திருப்பார். பாழி வீழ்ந்த போது தப்பிச் சென்ற படைதான் நம்மை எதிர்க்கத் துணிந்திருக்கிறது. அவர்களை ஒரு சாமப் பொழுதில் அழித்துவிட்டு நான் வெற்றியுடன் திரும்பி வருகிறேன். நன்னனின் தலையைத்தான் பாழிக்கோட்டையில் நட்டுவைத்தோம். இனி அவனது புதல்வன், அன்னி மிஞிலிக்காக துணைக்கு வரும் அழுந்தார்வேள் திதியனின் தலையையும் சேர்த்து நட்டுவைத்து காக்கைகளுக்கும், பருந்துகளுக்கும் விருந்தாக்குவோம்” எனச் சூளுரைத்தான்.

தன் படைத்தலைவர்களை நோக்கிய தேவவர்மன், “இளங்கோசர் புறப்படுவதற்கு வேண்டிய அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் இன்றிலிருந்தே தொடங்குங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டவன் இளங்கோசனை நோக்கி, “எப்பொழுது புறப்படப் போகிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“நாளைய மறுதினம் முன்னிரவில் புறப்படப் போகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“உடனே புறப்பட்டுச் சென்று வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். ஓரிரு தினங்களில் வந்து சேரும் நம் படை வீரர்களையும் வரவேற்க ஏற்பாடு

செய்யுங்கள். சில நாட்கள் அவர்கள் ஓய்வெடுத்ததும் நாம் நமது படையையும் திரட்டிக் கொண்டு சென்று தெற்கு நோக்கி முன்னேறுவோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

இளங்கோசன், “இளவரசே..!” என அழைத்தான்.

தன் தலையைத் திரும்பி இளங்கோசனை நோக்கினான் தேவவர்மன்.

“ஒருசில திங்கள் காலத்துக்கு முன்பே சோழ நாட்டின் வேந்தன் இளம்பெருஞ் சென்னி நம்மை எதிர்க்கப் படையை திரட்டிக் கொண்டு இருக்கிறார் என்று இந்திரசேனை தேவியார் தகவல் கூறி எச்சரித்தார். ஆனால், அதன் பிறகு எந்தச் செய்தியும் வரவில்லை. சோழப் படையை ஒடுக்காமல் நாம் தெற்கு நோக்கி முன்னேறுவது எமனை நோக்கிச் செல்வதற்குச் சமம்” எனத் தெரிவித்தான்.

சிறிது நேரம் சிந்தித்த தேவவர்மன், “படை புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தப் பணிகளை மட்டும் செய்யுங்கள். எப்பொழுது, எங்கே, எதை நோக்கிப் புறப்பட வேண்டும் என்பதை நான் முடிவு செய்கிறேன்” என்றான்.

படைத்தலைவர்கள் நால்வரும் எழுந்து புறப்பட ஆயத்தமாகி தலைவணங்கி விடைபெற்றார்கள். அப்பொழுது தேவவர்மன், “நம் பெரும்படைக்குத் தலைமை தாங்கப் போவது உருத்திரர்தான். வசுசேனன், விசுவசேனன், அசுவசேனன் நீங்கள் மூவரும் அவருக்குத் துணையாக பக்க பலமாக இருந்து மற்ற நால்வகைப் படைத்தலைவர்களையும் ஒருங்கிணைத்து வெற்றியைத் தேடித்தர வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

படைத்தலைவர்கள் நால்வரும் மண்டியிட்டார்கள்.

உருத்திரன், “இது எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் கௌரவம் இளவரசே. நிச்சயம் வெற்றி ஒன்றையே நாங்கள் பரிசாக வழங்குவோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

தலையாட்டினான் தேவவர்மன். நால்வரும் அங்கிருந்து சென்றார்கள்.

பொழுது மேற்கில் விழுந்திருந்தது. கிழக்கு வானம் இருட்டிக் கொண்டிருந்தது. எரித்திரையன் கடற்கரையில் வெளிச்சம் சிறிதளவு மட்டுமே எஞ்சியிருந்தது. இளங்கோசனும், தேவவர்மனும் தனித்துவிடப்பட்டார்கள்.

இளங்கோசன் தேவவர்மனிடம், “இளவரசே, தங்களிடம் சில அந்தரங்கக் கேள்விகளை நான் கேட்க விரும்புகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன கேள்வி கோசர் தலைவரே?”

“நித்திலவல்லியை தாங்கள் எங்கு, எப்படிச் சந்தித்தீர்கள்? அவள் மாளிகையோடு இறந்துவிட்டால் என்றுதான் துளு நாடே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.”

“நான் சந்தித்த வேளையில் அவளது பெயர் காமவல்லி. அவள் அகவுநர் கன்னி என்று தெய்வ வேடம் பூண்டிருந்தாள்.”

“அகவுநர் கன்னியா?”

“ஆம்.”

“மேலே கூறுங்கள்.”

“எனது கதை நெடுங்கதை இளங்கோசரே.”

“பரவாயில்லை.”

“பாடலியில் தொடங்கி அவந்தி வழியே பயணிக்கும் என் கதை.”

“அனைத்து கதையையும் கூறுங்கள் இளவரசே. எனக்குள் ஓராயிரக்கணக்கான கேள்விகள் பதில் கிடைக்காமல் எஞ்சியிருக்கின்றன. இந்திரசேனை தேவியைக் கால்வதற்குத் தாங்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் ஓலை கூட சூழ்ச்சியாக இருக்குமோ என்று என் மனம் சந்தேகிக்கிறது.”

“சந்தேகமா, ஏன்?”

“எனக்குத் தெரிந்தவரை மோரியப் படைக்காக அதிகம் தியாகம் செய்தது தேவி இந்திரசேனைதான். சென்னியைப் போரில் வீழ்த்துவதையே தன் வாழ்நாள் இலட்சியமாகக் கொண்டு செயல்புரிந்தார்கள். தேவி மட்டும் இல்லையென்றால் எப்பொழுதோ மோரியப் படை அழிந்து, சிதைந்து போயிருக்கும். ஆதலால்தான் எனக்குச் சந்தேகம். எங்கோ தவறு நடந்திருக்கிறது என்று. அது பாடலியிலா அல்லது காமவல்லி செய்த சூழ்ச்சியா என்று நான் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். தயவு செய்து அனைத்து கதைகளையும் கூறுங்கள். தாங்கள் கூறும் கதை இரவு முழுவதும் நீண்டாலும் பரவாயில்லை. எதையும் மறைக்காமல் கூறுங்கள் இளவரசே” எனக் கேட்டான் இளங்கோசன்.

விழிகளை மூடினான் தேவவர்மன். இளங்கோசன் தன் வீரர்களிடம், “இருவருக்கும் வேண்டிய இரவு உணவையும், பருகுவதற்கு மதுவையும் கொண்டு வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வீரர்கள் கட்டளையை நிறைவேற்ற ஓடினார்கள்.

தேவவர்மன் தன் கதையைக் கூறத் தொடங்கினான். அவனது கதை பாடலியில் தொடங்கியது. அதேவேளை மேற்கு வானம் வழக்கம் போல பெருமழையைப் பொழிய தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

&&&

தேவவர்மன் தன் கதையைத் தொடங்கிய அதேவேளையில் இந்திரசேனை புரவித் தேரில் அமர்ந்திருக்க நித்திலவல்லி அதைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தாள். துளு நாட்டைச் சத்தமில்லாமல் கடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தனது வாழ்க்கை ஒரே நாளில் தடம் புரண்டு பயணித்துக் கொண்டிருப்பதை நினைத்த இந்திரசேனை அமைதியாக நித்திலவல்லியுடன் சென்று கொண்டிருந்தாள். நீண்ட நேர அமைதிக்குப் பிறகு இந்திரசேனை, “நித்திலவல்லி” என அழைத்தாள்.

திரும்பிப் பார்த்த நித்திலவல்லி, “கட்டளையிடுங்கள் தேவி. ஏதாவது தேவையா?” என வினவினாள்.

“அதெல்லாம் எதுவும் வேண்டாம்.”

“பிறகு தேவி?”

“உன் பெயர் நித்திலவல்லிதானே?”

புன்னகைத்த நித்திலவல்லி, “ஆமாம்” எனப் பதில் அளித்தாள்.

“ஒரு காலத்தில் நீயும் சென்னிக்குக் காதலியாக இருந்தாயா?”

“அவரது வானில் சுடர்விடும் ஓராயிரம் விண்மீன்களில் நானும் ஒருத்தி. அவருக்காக எதையும் செய்யும் நெஞ்சுரம் கொண்டவள் நான்” எனச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்தாள் நித்திலவல்லி.

“ம்ம்ம்..”

நித்திலவல்லி அமைதியாக புரவித் தேரை செலுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

“என் வாழ்க்கை ஒரே நாளில் தடம் மாறிவிட்டதைக் கண்டாயா? காலை வரை சென்னியின் மரணத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தேன். ஆனால், இப்பொழுது அவருக்காக என் கனவுகள் அனைத்தையும் தொலைத்துவிட்டு கோழையைப் போன்று உயிரைக் காத்துக் கொள்ள பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வாழ்க்கைதான் எவ்வளவு விசித்திரமாக இருக்கிறது.”

“தாங்கள் அவரையும், தங்களது வயிற்றில் வளரும் குழந்தையையும் நேசிக்கத் தொடங்கிவிட்டீர்கள் தேவி.”

“..”

“தங்களைத் தலைவரும் நேசிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். அவரது விழிகளில் காமம் இல்லாத காதலை இன்றுதான் நான் கண்டிருக்கிறேன்.”

“காமத்துடன் நோக்கும் பார்வைக்கும், காதலுடன் நோக்கப்படும் பார்வைக்கும் உள்ள மெல்லிய வேறுபாட்டை உன்னால் அடையாளம் காண முடியுமா நித்திலா?”

“நிச்சயமாகத் தேவி. என் வாழ்வில் எத்தனை ஆண் மகன்களைக் கண்டிருக்கிறேன் நான்” எனச் சிரித்தபடி தெரிவித்தாள்.

இந்திரசேனையும் சேர்த்து சிரிக்கலானாள். பிறகு இந்திரசேனை, “நித்திலா, தேவவர்மனை எங்கு முதன்முதலில் சந்தித்தாய்?” என வினவினாள்.

“அவந்தியில் சந்தித்தேன் தேவி.”

“அங்கு எதற்காகச் சென்றாய்?”

“அது பெரும் கதை தேவி.”

“நான் அறியக்கூடாத அளவுக்குப் பெரும் கதையா?”

“அப்படியெல்லாம் இல்லை. நான் அவந்தி செல்லக் காரணமே தாங்கள்தான்.”

“நானா?”

“ஆம்.”

“எப்படி?”

“ருத்ரதாமன் என்பவனை அனுப்பி வைத்தவர் தாங்கள்தானே?”

“ஆமாம். அவன் ஒரு கணிகையிடம் உளறி காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டான் என்று பலமுறை இளங்கோசன் என்னிடம் தெரிவித்திருக்கிறான்.”

“அவன் உளறிய பெண் நான்தான் தேவி.”

இந்திரசேனை அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள்.

பிறகு நித்திலவல்லியும் தன் கதை மொத்தத்தையும் இந்திரசேனையிடம் கூறத்தொடங்கினாள்.

தேவவர்மன் இளங்கோசனிடம் தன் கதையைக் கூறிக் கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் நித்திலவல்லியும் தன் கதையைக் கூறத் தொடங்கினாள்.

பல நாட்கள் நித்திலவல்லியின் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டே இந்திரசேனை தமிழகத்திற்குள் பயணித்தாள்.

தான்தான் வாழ்க்கையில் செயற்கரிய சாதனைகள் பலவற்றை செய்திருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டிருந்த இந்திரசேனைக்கு நித்திலவல்லியின் மேல் அவளது கதையைக் கேட்கக் கேட்க மரியாதை பிறந்து கொண்டிருந்தது. அதிகாரத்தில் உள்ள தன்னைவிடவும், எந்தவித அதிகாரமும் அற்ற நிலையில் அவள் தனது நாட்டிற்காக செய்திருக்கும் காரியங்கள் அனைத்தும் சாதனைக்கு உரியது என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

சென்னி ஒரு செயலைச் செய்வதற்கு ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்தால் அதற்குத் தகுந்த காரணம் இருக்கும் என்பதை உணர்ந்தாள் இந்திரசேனை. இரும்பிடர்த்தலையன், மகேந்திர வளவன், அன்னி மிஞிலியன், செங்கோடன் என்று பல படைத்தலைவர்கள் உடன் இருக்க நித்திலவல்லியை எதற்காக அவன் தேர்ந்தெடுத்து தன்னுடன் அனுப்பி வைத்தான் என்ற காரணத்தை நித்திலவல்லி கூறிய கதைகளிலிருந்தே அவள் தெரிந்து கொண்டாள்.

தன்னுடன் பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் நித்திலவல்லி தன்னைவிட எந்தவிதத்திலும் திறமையில் குறைந்தவள் இல்லை என்பதை உணர்ந்த இந்திரசேனை அவளைத் தோழியாக்கிக் கொண்டாள்.

21 கடந்த காலக் கீறல்

பூலோக நரகம் என்று அழைக்கப்பட்டு வதைக் கூடமாக மாற்றப்பட்டிருந்த பாடலியின் அந்தப்புரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான் மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன். அவனுக்கு எதிரில் காணப்பட்ட அறையில் சுசீமனின் மனைவி பைத்தியம் பிடித்த கோலத்தில் மேலாடையில்லாமல், இடையில் சுற்றியிருந்த அழுக்கேறிய, கிழிந்த ஆடையுடன் சுவரோரம் சாய்ந்து நின்று கொண்டிருந்தாள். நீராடி பல தினங்கள் கடந்திருந்ததால் அவளது உடலில் அழுக்கேறி அவள் கருத்துப் போயிருந்தாள். சவுக்கடி வாங்கியதால் அவளது உடலில் ஆங்காங்கே காயம் ஏற்பட்டிருந்தது. அசோகவர்த்தனை பார்த்ததுமே கோபத்தில் விழிகள் சிவக்க அவனையே பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள் அவள்.

அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அசோகவர்த்தன், “உன்னைக் கண்டால் எனக்குப் பாவமாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

அவள் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“ஒரு காலத்தில் பாரத தேசத்தின் அத்தனை இளவரசர்களும் உன்னை மணந்து கொள்ள போட்டி போட்டுக் கொண்டு உன் கோட்டை வாயிலில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், இப்பொழுது நீ உடலெங்கும் அழுக்கேறி, சொறி சிரங்குகள் வந்து பார்ப்பதற்கே அசிங்கமாக, கேவலமாக இருக்கிறாய். அன்று நடந்த சுயம்வரத்தின் போது நீ செய்த பிழை என் அண்ணனைத் தேர்ந்தெடுத்து அவனுக்கு நீ மாலையிட்டது. அதன் பலனைத்தான் நீ அனுபவித்துக் கொண்டு இருக்கிறாய்.”

கீழே குனிந்து கொண்டிருந்தவள் நிமிர்ந்து அசோகவர்த்தனை நோக்கினாள். பிறகு, “அதிகாரத்துடன் கொடுமைப்படுத்தினாலும் வராகத்தை எந்தவொரு பெண்ணாலும் மணக்க முடியாது அசோகா. அன்று கூறிய அதே சொல்லைத்தான் நான் இப்பொழுதும் தெரிவிக்கிறேன். உன்னைக் காணும் பெண்களுக்கு மனதில் காதல் துளியளவு கூட தோன்றாது. ஏனெனில், உனது முகம் அவ்வளவு கோரமாக இருக்கிறது. என் இந்த நிலையில் கூட உன்னைக் கண்டால் அருவருப்பாக இருக்கிறது. பெரிய மூக்கு, குழி விழுந்த கண்கள், கேவலமான வெள்ளை நிறம், முகத்தில் காணப்படும் தழும்பு, நீட்டிக் கொண்டிருக்கும் பற்கள் என்று உன்னை நினைத்து நான் பரிதாபப்படுகிறேன் அசோகா. உன்னிடம் வீரம் இருக்கலாம். உன் செல்வம் மற்றும் அதிகார பலத்தைக் கொண்டு உன்னால் மற்றவர்களை அடக்கலாம். ஆனால், உன்னுடன் காதலுடன் எந்தவொரு பெண்ணாலும் நெருங்க முடியாது. அந்த விதத்தில் நீ ஒரு துர்பாக்கியசாலி. உன்னை நினைத்து நான் பரிதாபப்படுகிறேன். மனதில் நிறைந்த காதலுடன் எந்தவொரு பெண்ணிடமாவது நீ ஒரு முத்தத்தைப் பெற்றிருப்பாயா? நிச்சயம் வாய்ப்பில்லை. என்னை நீ கொடுமைப் படுத்தலாம் பலரைப் புணர்ச் செய்யக் கட்டளையிட்டு நீ என்னைக் கேவலப்படுத்தலாம். என் கணவர் சுசீமருடன் நான் சிறிது காலம் அன்பு சூழ வாழ்ந்திருக்கிறேன். காலம் முழுக்க நினைத்துக் கொண்டு வாழ அந்த நினைவுகள் போதும். உன்னால் என்ன செய்ய முடியுமோ அதைச் செய்” எனக் கூறியவள் கிழிந்த அவளது துணியை முடிச்சு போடத் தொடங்கினாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அசோகவர்த்தன், “நீ என்ன பேசுகிறாய் என்பதைத் தெரிந்துதான் பேசுகிறாயா?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான்.

சுசீமனின் மனைவி புன்னகையுடன், “ஆமாம் அசோகா” எனத் திமிருடன் பதில் அளித்தாள். பல வருடங்கள் சிறையில் அடைத்து வைத்து வதை செய்திருந்தாலும் அவள் திமிருடன் பேசியது அவனுக்குக் கோபத்தை அதிகப்படுத்தியது.

பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு, “யார் இருக்கும் துணிவில் இப்படி நீ பேசுகிறாய்?” என வினவினான்.

“என் மகன் சாருமித்திரன் வருவான் அசோகா. எனக்காக வருவான்.”

இந்திரசேனையால் கொல்லப்பட்ட சாருமித்திரனைப் பற்றி எதுவும் தெரியாமல் சுசீமனின் மனைவி பேசுவதைக் கேட்டதும் உரக்கச் சிரித்தான் அசோகவர்த்தன். அவனது சிரிப்பு அவளுக்கு அச்சத்தைத் தோற்றுவித்தது.

ஆனால், அதை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமல், “அசோகா, நீ செய்த பாவங்களுக்கும் செய்து கொண்டிருக்கும் பாவங்களுக்கும் உரியத் தண்டனையை அனுபவிப்பாய் நீ. உனக்கு உரிமையில்லாத இந்த அரியணையில் உன் மகன்களில் ஒருவன் கூட அமரமாட்டான். உன் மகன்கள் அனைவரும் கொல்லப்படுவார்கள். நீ நேசிக்கும் அனைவரும் உனக்குத் துரோகமிழைப்பார்கள் அல்லது கொல்லப்படுவார்கள்” என ஆத்திரத்துடன் தெரிவித்தான்.

சிரித்து முடித்தவன், “யார் அங்கே?” என வினவினான்.

காவலன் ஓடி வந்தான்.

அவனிடம் “புதிதாக முரடன் ஒருவனைக் கைது செய்து வதை செய்ய அழைத்து வந்தீர்களே அவன் எங்கே?” என வினவினான்.

“கசையடிகள் கொடுத்து அவனைப் படுக்க வைத்திருக்கிறோம் பேரரசே!”

“அவனை இழுத்து வாருங்கள்.”

உடனே ஓடிச் சென்ற காவலர்கள் சிலர் முரடன் ஒருவனை அழைத்து வந்தார்கள். அவனது ஓரிரு இடங்களில் கசையடி விழுந்து வீங்கிப் போயிருந்தது.

அந்த முரடனிடம், “உனக்கு விடுதலை வேண்டும் என்றால் அவள் இன்றிரவு நிம்மதியாக உறங்கக் கூடாது. அவளது கதறல் சத்தம் எனது அறையில் விழ வேண்டும். உறங்கும் போது கூட அவளது கதறலை நான் கேட்டுக் கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றான்.

அசோகன் தனது மாளிகையை நோக்கி நடந்து சென்று கொண்டிருந்தான். கொடுமையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் கதறத் தொடங்கினாள் சுசீமனின் மனைவி.

அவள் ஏற்படுத்திய கதறல் சத்தத்தைக் கேட்டுக் கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் தன் அறையில் அமர்ந்து மது பருகிக் கொண்டிருந்தான் மோரியப் பேரரசனான தெய்வங்களுக்குப் பிரியமான அசோகவர்த்தன்.

அப்பொழுது அங்கு வருகை தந்தாள் அவனது ஆசை மனைவி திஷ்யரக்சா. தன் மாளிகையில் அவளுடன் மாலைப் பொழுதை இனிமையாகக் கழிக்கத் தொடங்கினான். அப்பொழுது உள்ளே வந்த பணிப்பெண் திஷ்யரக்சாவின் காதில் ஏதோ ஒதினாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும், “காத்திருக்கச் சொல். வருகிறோம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

பணிப்பெண் உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

கவனிக்கப்படாமல் விலகியிருந்த தனது ஆடையைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டாள் திஷ்யரக்சா. அவளது செயலைப் பார்த்த அசோகவர்த்தன், “என்ன திஷ்யா?” என வினவினான்.

“தெற்கிலிருந்து தூதுவன் ஒருவன் செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறான். வருகிறோம். காத்திருக்கச் சொல் எனக் கட்டளையிட்டு அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன்.”

தெற்கிலிருந்து செய்தி வந்திருக்கிறது என்பதைக் கேட்டதுமே அசோகவர்த்தனுக்குக் கோபம் பெருக்கெடுத்தது. தனது பற்களைக் கடித்துக் கொண்டே, “ஏற்கெனவே நாம் நமது இளவரசர்களான செல்யுகஸ், விருகோதரன் ஆகியோரை இழந்திருக்கிறோம். மகேந்திரன் வேறு விரலை இழந்து எதற்கும் உதவாதவனாக ஆகிவிட்டான்” என்றான்.

அசோகவர்த்தனின் தோளைத் தடவி அவனை அமைதிப்படுத்திய திஷ்யரக்சா, “போர் என்றால் சில வேளைகளில் நாம் எதிர்பாராத நிகழ்வுகள் அரங்கேறும் என்பதை மாவீரரான தாங்கள் அறிவீர்கள்தானே? தற்பொழுது நம் இளவரசர்களின் வீரமரணம் பற்றியே ஆர்யவர்த்தம் முழுவதும் புகழ்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். யுகங்கள் கடந்தும் அவர்கள் அர்ச்சனனைப் போன்றும், பீமனைப் போன்றும், அனுமனைப் போன்றும் வீரக் கதைகளுடன் வாழப் போகிறார்கள். தெற்கே சென்னி எனும் அசுரன் ஒருவனை அழிக்கச் சென்ற தேவன் இவன் என்று மக்கள் எதிர்காலத்தில் புகழ்வார்கள். கவலை வேண்டாம். குணாளர் போர்க்களத்தில் இருந்தால் தாங்கள் கவலைப்படுவதில்

ஒரு அர்த்தம் இருக்கிறது. நாம்தான் அவரைப் பாதுகாப்பாக காந்தாரத்துக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டோமே” எனத் தெரிவித்தாள்.

பஞ்சணையில் படுத்திருந்த அசோகன் தலையை உயர்த்தித் தன் இளைய மனைவியை நோக்கினான். பிறகு, “மற்ற இளவரசர்களைவிடவும் உனக்குக் குணாளன் மீதுதான் அதிக பாசம் இருக்கிறது” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தவன் எழுந்து தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டான்.

“ஆமாம். மற்றவர்களைவிடவும் எனக்குக் குணாளரைத்தான் மிகவும் பிடித்திருக்கிறது.”

“காரணம்?”

“காரணம் தெரியவில்லை. அவரைக் காண்கையில் நான் தன்னிலை இழந்துவிடுகிறேன். ஏனோ, மற்றவர்களைக் காணும் போது தோன்றாத அன்பு எனக்குக் குணாளரை காணும் போது மட்டும் பெருக்கெடுத்துவிடுகிறது. தங்களது இடத்தில் என்னால் அவரைத்தான் பொருத்திப் பார்க்க முடிகிறது. தங்களது இடத்துக்கு மாற்று அவர் ஒருவரே.”

“ஆமாம், திஷ்யரக்சா. நீ கூறுவது சரிதான். எனக்குப் பதில் சரியான மாற்று அவன்தான். அரசியலில் முடிவெடுக்கும் திறன், நிர்வாகத் திறமை எனப் பல விதங்களில் அவனது திறமையைக் கண்டு நான் வியந்திருக்கிறேன்.”

“எனது மகன் ஆயிற்றே. அப்படித்தான் இருப்பார்.”

“குணாளன், உன் வயிற்றில் பிறக்காவிட்டாலும் அவன் மீது நீ செலுத்தும் அன்பு எனக்குப் பிரமிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. தன் தாய் மீது வைத்திருக்கும் பாசத்தைவிடவும் அவன் உன் மீது அதிக பாசத்தை வைத்திருக்கிறான்.”

“ஆமாம் பேரரசே. தங்களது மைந்தர் குணாளர் தனது சிற்றன்னையான என் மீது எந்த அளவுக்குப் பாசம் வைத்திருக்கிறார் என்பதை நான் மட்டுமே அறிவேன்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தாள் அவள். மேலும், “தாங்கள் அனுப்பியிருக்கும் படை தெற்கே தமிழகத்தை வென்று மோரியப் பேரரசுடன் தமிழகத்தை இணைக்கும். பாரதவரசம் முழுவதும் தாங்கள் ஆட்சி செய்வீர்கள். நீங்கள் வேண்டுமானால் பாருங்கள், தங்களது மகன் குணாளன் தங்களைவிடவும் ஒரு படி மேலே போய் பாரதவரசம் மட்டுமல்லாமல் மேற்கே

யவனம் வரை படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிவாகை சூட்டுவார்” எனப் புன்சிரிப்பை வெளியிட்டாள்.

அவளது முகத்தில் தவழ்ந்த புன்னகையைப் பார்த்த அசோகவர்த்தன், “உன் முகத்தில் தவழும் புன்னகையைக் காலம் முழுவதும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம் போலிருக்கிறது திஷ்யரக்சா. நீ என் மூத்த மகனைவிட இளையவளாக இருந்த போதும் உன் புன்னகையைக் கண்டே உன்னைக் கவர்ந்து வந்தேன் நான். பாவம் உன்னைப் பெற்றவர்கள். அனைவரையும் கொன்றுவிட்டேன். அதற்காக இப்பொழுது நான் வருந்துகிறேன்” எனக் கூறிக் கொண்டே அவளைத் தன்னருகில் இழுத்து தன் மடியில் அமரவைத்து அவளது இதழ்களில் தன் இதழைப் பதித்து முத்தம் கொடுக்கத் தொடங்கினான்.

அவனிடமிருந்து போராடி விலகிய திஷ்யரக்சா, “பாடலியின் கோட்டைக் காவலர் நமக்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பார்” எனக் கூறியபடியே அவனைத் தள்ளிவிட்டவள் புன்னகையுடன், “போர்க்களத்திலிருந்து என்ன செய்தி வந்திருக்கிறது என்பதைக் கவனிப்போம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

பிறகு இருவரும் கிளம்பி மாளிகையின் தனி அறையிலிருந்து வெளியேறி வரவேற்பு முகப்புப் பகுதிக்குச் சென்றார்கள்.

தன் மனைவியுடன் கம்பீரமாக வந்து கொண்டிருந்த மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தனைக் கண்ட மெய்க்காவல் தலைவன், மாளிகைக் காவல் தலைவன் ஆகியோர் மண்டியிட்டு வணங்கினார்கள்.

“என்ன செய்தி?” என வினவியபடியே இருக்கையில் அமர்ந்தான் அசோகவர்த்தான்.

தென்னாட்டிலிருந்து வந்திருந்த தூதுவனிடமிருந்து பெற்ற திரைச் சீலையை அசோகவர்த்தனிடம் அளித்தான் கோட்டைக் காவலன். அந்தத் திரைச் சீலையை வாங்கிய அசோகவர்த்தன் தன் இளம் மனைவியிடம் கொடுத்தான்.

திரைச் சீலையில் இடப்பட்டிருந்த இந்திரசேனையின் முத்திரையைப் பார்த்துப் பரிசோதித்த திஷ்யரக்சா முத்திரையை உடைத்து திரைச் சீலையைப் பிரித்துப் படித்தாள்.

அந்தத் திரைச் சீலையில் இருந்த செய்தியைப் படிக்கப் படிக்க அவளுக்குள் ஆத்திரம் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அதனை மறைத்து முகத்தில் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்திக் கொண்டவள், “நல்ல செய்தி வந்திருக்கிறது பேரரசே!” எனத் தெரிவித்தாள்.

“என்ன செய்தி திஷ்யரசா?” உற்சாகத்துடன் வினவினான் அசோகவர்த்தன்.

“இந்திரசேனை சாதித்துவிட்டாள். தெற்கே இரண்டு இடங்களில் ஏற்பட்டிருந்த போரில் ஒரு இடத்தில் தோல்வியைத் தழுவிருந்தாலும் மற்றொரு இடத்தில் வஜ்ரத்தனின் மூலம் தென்னகத்தின் பெரும் கோட்டையை அவள் கைப்பற்றி வெற்றி பெற்றுவிட்டாள். தென்னகத்தில் நமக்கு வலிமையான கேந்திர அமைப்புடைய துளு நாட்டின் பாழிக்கோட்டை நம் படைக்குக் கிடைத்துவிட்டதாம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“திரைச் சீலையில் என்ன எழுதியிருக்கிறது என்பதை உரக்கப் படி” என ஆணையிட்டான் அசோகவர்த்தன்.

“தெய்வங்களுக்குப் பிரியமான மௌரியப் பேரரசர் அசோகப் பியதசிகு.. இதுவரை நமமால் வீழ்ந்தவே முடியாத தமிழகத்தின் பெரும் கோட்டையை நம் படை கைப்பற்றியிருக்கிறது. கருமபெண்ணை நதிகரையில் ஏற்பட்ட மோதலில் நமக்குப் பெரும் சேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், கொங்கணத்தில் நம் படையினர் துளு நாட்டு மன்னன் நன்னன் வேணமானைக் கொன்று பாழியைக் கைப்பற்றிவிட்டார்கள். தென்னகத்தின் வீழ்ச்சி தொடங்கிவிட்டது எனபதை நான் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த வெற்றிகளாக நாம் நம் இளவரசர்கள் செல்யுகஸு, விருகோதரன், படைதலைவர்கள் கிரிகா, சித்திரசேனன் எனப் பலரை இழந்திருக்கிறோம். சோழ இளவரசனும், மூவேந்தர் படைத் தலைவனான வெனவேல இளஞ்சேட் சென்னி எனும் ஒருவன் தான் நமது அதனை இழப்பிற்கும் காரணமாக அமைந்திருக்கிறான். நம் எதிரியான போதிலும் சத்திய புத்ர அதியமான அழிசி எனும் வீர மரணமடைந்த வீரரைப் பற்றியும் நான் தங்களிடம் பெருமையுடன் கூறிக்கொள்கிறேன் பேரரசே. இனி தங்களுக்கு வெற்றிச் செய்தி ஒன்று மட்டுமே வந்து சேரும். தென்னகம் முழுவதையும் வீழ்த்தி வெற்றிகொண்ட

பிறகு தகவல் அனுப்புகிறேன். நம வீரர்களையும், படைத் தலைவர்களையும் வரவேற்க ஆயத்தமாகுங்கள்.”

வெற்றிச் செய்தியால் உரக்கச் சிரித்தான் அசோகவர்த்தன். “என் தந்தை பிந்துசாரன், என் பாட்டன் சந்திரகுப்த மோரியன் என எவராலும் செய்ய முடியாததை நான் செய்து முடித்திருக்கிறேன். கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்துவிட்டேன் நான். இனி தமிழகம் நிச்சயம் விழுந்துவிடும். ஒட்டுமொத்த பாரத தேசமும் என் காலடியில் விழப் போகிறது. தூதுவன் கொண்டு வந்திருக்கும் வெற்றிச் செய்தியை இராதாகுப்தரிடம் தெரிவியுங்கள். இராதாகுப்தர் தன் மகளை எண்ணிப் பெருமிதமடைவார். இளவரசர்களால் பெற முடியாத வெற்றியைத் தனி ஒருத்தியாகச் சாதித்துவிட்டாள். இந்திரசேனைதான் மோரியப் பேரரசின் அடுத்த மகாராணி” என உரக்கத் தெரிவித்தான்.

அதுவரை அமைதியாக அமர்ந்திருந்த மாளிகையின் காவல் தலைவன், “தூதுவன் வாய் வழியாக வேறொரு செய்தியையும் கொண்டுவந்திருக்கிறான் பேரரசே!” என்றான்.

“என்ன செய்தி?”

“நம் இளவரசர்கள் மற்றும் படைத்தலைவர்களைக் கொன்று நம் படைகளை அழித்த சோழ இளவரசன் வென்வேல் சென்னியின் மீது நம் இந்திரசேனை தேவியார் காதல் கொண்டிருப்பதாகத் தகவல் தெரிவித்தான்.

அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் அசோகவர்த்தன். அவனது சிரிப்பு மறைந்தது. பிறகு தன் மனைவி திஷ்யரச்சாவை நோக்கினான்.

அவள், “அவசரப்பட வேண்டாம் அரசே. பொறுமையாக முடிவெடுப்போம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அசோகவர்த்தன், “வெற்றிச் செய்தியை அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்துங்கள். இளவரசன் தேவவர்மன் எங்கிருந்தாலும் உடனே சந்திக்கச் சொல்லுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டு அனைவரையும் அனுப்பி வைத்தான்.

அமைதியாக அமர்ந்திருந்த அசோகவர்த்தன் எழுந்து நடக்கத் தொடங்கினான். அவனிடம், “இந்திரசேனையின் காதல் பற்றி கவலைப்படுகிறீர்களா?” என வினவினாள்.

புன்னகைத்த அசோகவர்த்தன், “நான் அவளது காதலைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. எனக்கு இந்திரசேனையைப் பற்றி நன்கு தெரியும் என் மகன்களைவிடவும் அவள் திறமைசாலி, நம்பிக்கைக்குரியவள். அவள் உறுதியாக வெற்றியுடன் திரும்புவாள்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“பிறகு எதைப் பற்றி சிந்திக்கிறீர்கள்?”

“இந்திரசேனைக்கு உதவி செய்வதற்கு யாரை அனுப்பலாம் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“அங்குதான் அரசர் திசியர் இருக்கிறார். மற்ற படைத்தலைவர்கள் இருக்கிறார்களே?”

“அவர்களைவிடவும் வீரியத்துடன் செயல்படும் ஒருவனது துணை இப்பொழுது இந்திரசேனைக்குத் தேவைப்படுகிறது.”

“யாரை அனுப்பலாம் என்று சிந்திக்கிறீர்கள்?”

“தேவவர்மனை அனுப்பி வைக்கலாமா என்று சிந்திக்கிறேன்.”

“அவர் சில நாட்களுக்கு முன்தானே காமரூபப் போரை முடித்துவிட்டு ஓய்வெடுப்பதற்குப் பாடலி வந்தார்.”

“வீரனுக்கு ஓய்வு என்பதே கிடையாது.”

“உடனே தெற்கு நோக்கி தேவவர்மரை அனுப்பி வைக்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்துவிட்டீர்கள்?”

“ஆமாம். இந்திரசேனையை வாழ்த்தி ஓலை ஒன்றைத் தயார்ப்படுத்து திஷ்யரக்சா. தேவவர்மனிடம் கொடுத்து அனுப்புவோம். நம் பாராட்டுப் பத்திரத்தை இந்திரசேனை கண்டால் மிகவும் மகிழ்வாள்.”

“என்ன என்று எழுதுவது?”

“இந்திரசேனை பாடலிக்குத் திரும்பியதும் குணாளனுக்கும் இந்திரசேனைக்கும் திருமணம். குணாளன் பட்டம் சூட்டப்படுவான். மோரியப் பேரரசின் எதிர்கால மகாராணியை வரவேற்க நான் காத்திருக்கிறேன் என்று எழுது” எனத் தெரிவித்த அசோகவர்த்தன் தனது முத்திரையை அவளிடம் கொடுத்தான்.

அதை வாங்கிக் கொண்ட திஷ்யரக்சா, “தங்களது உத்தரவு!” எனத் தெரிவித்துவிட்டு தனது அறைக்குச் சென்று திரைச் சீலை ஒன்றைத் தயார்

செய்து மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தனின் முத்திரையைப் பதித்தாள்.

திஷ்யரக்சா அசோகவர்த்தன் கூறியதைப் போன்று எழுதியிருக்கவில்லை. மாறாக, இந்திரசேனையின் மீது அவளுக்கிருந்த வஞ்சகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளவும், மோரியப் பேரரசின் மீது அவளுக்கிருந்த வெறியைப் போக்கிக் கொள்ளவும் அந்த வாய்ப்பை அவள் பயன்படுத்திக் கொண்டாள். கையில் கிடைத்திருந்த முத்திரையைப் பயன்படுத்தி அவள் இரண்டு ஓலைகளை எழுதினாள். ஒன்று இந்திரசேனைக்கு. மற்றொன்று காந்தாரத்தின் படைத்தலைவனுக்கு.

மோரியப் படையின் வெற்றிச் செய்தியைக் கேட்டதுமே உற்சாகத்துடன் அரண்மனை அந்தப்புரத்துக்கு ஓடிவந்தான் மோரியப் பேரரசின் இளவரசனான தேவவர்மன்.

அவனிடம் அசோகவர்த்தன், “தேவவர்மா, நம் படை தென்னகத்தில் வெற்றிபெறத் தொடங்கிவிட்டது. இந்திரசேனையும் திசியனும் தனியாகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உடனே சென்று அவர்களுக்கு உதவி செய்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு!” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன், “பேரரசே, ஒரு வேண்டுகோள்” என வேண்டினான்.

“என்ன?”

“எனக்குத் துணைக்கு வசசேனன், விசுவசேனன், அசுவசேனன் ஆகிய முப்படைத்தலைவர்களையும் என்னுடன் அழைத்துச் செல்ல அனுமதிக்க வேண்டும்.”

“போரை எப்படி முன்னெடுக்க வேண்டும் என்பதை இப்பொழுதே தீர்மானித்துவிட்டாய். உன் வேகம் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. இதே வேகத்தில் சென்று தென்னகத்தை வீழ்த்தி வெற்றிக்கொடியை நாட்டிவிட்டுத் திரும்பு” என வாழ்த்தினான் அசோகவர்த்தன்.

தேவவர்மனிடம் திஷ்யரக்சா, “இளவரசே, தங்களது பயணம் பாதுகாப்பாக அமையட்டும்” எனத் தெரிவித்து எழுதி வைத்திருந்த ஓலையை அவனிடம் அளித்தாள்.

அதை வாங்கிப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான் தேவவர்மன். அடுத்த நாளை தன் பயணத்தைத் தொடங்கினான்.

&&&

தேவவர்மன் பாடலியைவிட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருக்கையில் அவனைத் தனிமையில் சந்தித்தாள் திஷ்யரசர்.

தனிமையில் சந்திக்க வந்திருந்த தனது சிற்றன்னையை வணங்கிய தேவவர்மன், “கட்டளையிடுங்கள் தேவி!” என வேண்டினான்.

“பேரரசர் சில செய்திகளைப் பற்றி உன்னிடம் தனிமையில் பேசக் கட்டளையிட்டு அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்.”

“என்ன செய்தி தேவி?”

“நம் படையை வழிநடத்திக் கொண்டிருக்கும் இந்திரசேனை நம் இளவரசர்களை அழித்த சோழ இளவரசன் சென்னியின் மீது காதல் வயப்பட்டிருக்கிறாளாம். உன்னிடம் தனிமையில் கூறி எச்சரிக்கை விடுக்கக் கட்டளையிட்டார்.”

“நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் தேவி.”

“நம் படையின் முதன்மைப் படைத்தலைவர்கள், வீரர்கள் என்று அனைவருமே அவளுக்கு அடங்கி அடிமையாகச் சேவகம் செய்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். நீ எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். பேரரசர் உன்னிடம் அளித்திருக்கும் திரைச் சீலை உனக்கானதுதான். பாழியை அடைவதற்கு முன் அதைப் பிரித்துப் படித்துப் பார். அப்பொழுது உனக்கு அது வழிகாட்டும். எந்தச் சூழலிலும் அதை நீ இடையில் பிரித்துப் படிக்கக் கூடாது.”

“தங்களது உத்தரவு. நடக்க வேண்டியதைப் பற்றி இனி தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை.”

“பேரரசர் மோரியப் படையை வழிநடத்தும் உரிமையை உனக்குத்தான் வழங்கியிருக்கிறார். ஓலையில் இந்தச் செய்தி இருக்கிறது.”

“மகிழ்ச்சி தேவி.”

தான் கொண்டு வந்திருந்த மேலும் இரண்டு ஓலைகளை அவனிடம் கொடுத்தவள், “இந்த இரண்டு ஓலைகளும் அவந்தியில் தங்கியிருக்கும் பேரரசரின் அந்தரங்க படைத்தலைவனான கங்குகனுக்கு உரியவை.

மறக்காமல் இந்த இரண்டு ஓலைகளையும் அவரிடம் ஒப்படைத்துவிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவள், “மன்னிக்க வேண்டும் இளவரசே. அவசரத்தில் முதன்மை அமைச்சரிடம் முத்திரை பெறாமல் வந்துவிட்டேன். பேரரசரின் முத்திரை மட்டும்தான் இருக்கிறது” எனப் பதறினாள்.

திஷ்யரக்சாவின் பதற்றத்தைக் கண்ட தேவவர்மன், “தேவி, தாங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். முதன்மை அமைச்சரின் முத்திரையை மட்டும்தானே பெற வேண்டும்? நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். தாங்கள் நிம்மதியாகச் சென்று தந்தைக்கு உதவி செய்யுங்கள்” எனக் கூறிக் கொண்டு விடைபெற்றுச் சென்றான்.

அவன் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த திஷ்யரக்சா, “என் எதிர்காலத்தையும், என் காதலனையும் அழித்த மோரியப் பேரரசு விரைவில் சிதைவுறப் போகிறது” என்று தனக்குத்தானே கூறிக் கொண்டாள்.

ஓலையில் என்ன எழுதியிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்காமலே நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் மோரியப் பேரரசின் முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தரும் தேவவர்மன் நீட்டிய ஓலைகளில் முத்திரைப் பதித்து அனுப்பி வைத்தார்.

பாடலியிலிருந்து புறப்பட்டு அவந்தியை நோக்கிப் பயணித்தான் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன்.

&&&

இரும்பிடர்த்தலையனிடம் வடக்கே சென்று வடக்கிருப்பதாகத் தெரிவித்த அகவுநர் கன்னி தன் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு அவந்தியில் தங்கியிருந்தாள். இரும்பிடர்த்தலையனிடம் அகவுநர் கன்னியாகவே வாழப் போகிறேன் என்று கூறியிருந்தாலும் அவளது நினைப்பு முழுவதும் தன் நாட்டைப் பற்றியே சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தது.

உஞ்சைக்கு அருகே பாய்ந்து கொண்டிருந்த அவந்தி நதியின் கரையில் குடில் ஒன்றை அமைத்து காரணமே இல்லாமல் அங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள் அவள். ‘தகுந்த காரணம் வரும் வேளையில் தெற்கு நோக்கிக் கிளம்பு’ என்று அவளது உள்ளம் அவளுக்குக் கூறியிருந்ததால் அவள் தங்கியிருந்தாள்.

அப்பொழுது புரவியில் காவல் வீரர்களுடன் பாதுகாப்பு சூழ ¹ காளி தேவி வணங்குவதற்குச் சென்று கொண்டிருந்தான் ஒருவன். அவனைக் கண்ட அகவுநர் கன்னி, “அவன் யார்?” எனத் தனக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தவளிடம் வினவினாள்.

அப்பெண், “தங்களுக்குத் தெரியாதா? இவர்தான் மோரிய இளவரசர் தேவவர்மர். தெற்கு நோக்கிப் போருக்குச் செல்கிறாராம். போருக்குச் செல்வதற்கு முன் காளி தேவியிடம் வணங்கிவிட்டுச் செல்லலாம் என்று வந்திருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அப்பெண்ணிடம், “நான் நீராடுகிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு பாய்ந்து கொண்டிருந்த நதிக்குள் இறங்கினாள்.

“தேவி, இந்தப் பகுதி ஆழம் நிறைந்தது. இங்கு நீராடுவது அபாயகரமானது.”

“நீருக்குள் மூழ்கினால் என்னைக் காப்பாற்றத்தான் நீ இருக்கிறாயே?”

“எனக்கு நீச்சல் தெரியாது தேவி.”

“அப்படியெனில், நான் நீரோடு அடித்துச் செல்லப்பட்டால் எனக்காகக் குரல் கொடு” எனக் கூறியபடியே நீரில் மூழ்கி நீராடத் தொடங்கினாள் அகவுநர் கன்னி.

குளிர்ச்சியுடன் பாய்ந்து கொண்டிருந்த அவந்தி நதி நீரில் தன்னிலை மறந்து தம்பட்டம் அடித்து மகிழ்ச்சியுடன் நீராடிக் கொண்டிருந்தாள் அகவுநர் கன்னி. தனி ஒருத்தியாக நீராடிக் கொண்டிருந்த வேளையில் நதிக்குள் இருந்த பாறை சறுக்க ஆழமான இடத்திற்கு அடித்துச் செல்லப்பட்டாள். நீரில் மூழ்கியவள் கைகளை மட்டும் மேலே நீட்டி உதவி கோரினாள்.

அவள் நீரில் மூழ்குவதைப் பார்த்த கரையில் அமர்ந்திருந்த பெண், “உதவி.. உதவி..” எனக் கத்தினாள். அதேவேளையில் காளி தேவியை வணங்கிவிட்டு திரும்பியிருந்தான் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன்.

அப்பெண் சத்தமிடுவதைக் கேட்டதும் மோரிய இளவரசனுக்குக் காவல் இருந்த வீரர்கள் அனைவரும் தயக்கத்துடன் அவனது கட்டளைக்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

பெண் ஒருத்தி நீருக்குள் மூழ்குவதைப் பார்த்த மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் நீருக்குள் குதித்து அவளை நோக்கி நீந்திச் சென்றான். அகவுநர் கன்னியிடம் நீந்திச் சென்று அவளை அடைந்த வேளையில் அவள் நதியில் போராடி களைத்துப் போயிருந்தாள். அவள் அணிந்திருந்த ஆடையும் நதியோடு அடித்துக் கொண்டு போயிருந்தது.

களைத்துப் போயிருந்தவளைத் தூக்கிக் கொண்டு நதிக்குள் கிடந்த பாறையில் கிடத்துவதற்கு அவளை நீரிலிருந்து மேலே தூக்கினான். களைத்துப் போயிருந்தாலும் தன்னிலை இழந்திருக்காத அகவுநர் கன்னி நீருக்கு மேலே உயர்ந்த போது வெளிப்பட்ட தனது உடலை மறைத்துக் கொண்டாள். அவளது இக்கட்டான நிலையை உணர்ந்த தேவவர்மன் மீண்டும் அவளை நீருக்குள்விட்டு அவள் நீரில் அடித்துக் கொண்டு சென்றுவிடாதபடி பிடித்துக் கொண்டான்.

தனக்கு முன் கழுத்தளவு நீரில் நின்று கொண்டு நீர் சொட்ட சொட்ட நின்று கொண்டிருந்த அகவுநர் கன்னியின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன்.

அகவுநர் கன்னியின் பேரழகு அவனைக் கவர்ந்திருந்தது.

அவளையே, அவளது முகத்தை விழிகளைப் பெயர்க்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ட நித்திலவல்லி பார்வையைத் திருப்பி, “நான் துறவி” என வடமொழியில் தெரிவித்தாள்.

“துறவியா?”

“ஆமாம்.”

“இறைவன் ஒருவனுக்கே என்னை அர்பணித்து கொண்டவள் நான். இதுவரை எந்தவொரு ஆண் மகனின் கரமும் என்னைத் தீண்டியது இல்லை. எனது முகத்தைக் கூட யாரும் இதுவரை பார்த்திருக்கவில்லை. ஆனால்.. ஆனால்.. இன்று?” எனக் கண் கலங்கினாள் அவள்.

“நடந்த நிகழ்வுகள் எதுவும் திட்டமிட்டு நடைபெறவில்லை.”

“அறிவேன் நான்.”

“நான் வருந்துகிறேன்.”

“ஆனால் நான் கலங்கப்பட்டுவிட்டேனே.”

“மன்னித்துவிடுங்கள்.”

“இத்தனை வருடங்களாக எவரும் எனது முகத்தைக் கூடப் பார்க்க அனுமதிக்காமல் நான் எனது நெறியைக் காப்பாற்றி வந்தேன். வழக்கிய பாறை எனது தவநெறியைக் குலைத்துவிட்டது.”

“தங்களது முகத்தைக் கூட இதுவரை எவரும் பார்த்தது இல்லையா?”

“ஆமாம். என் முகத்தைக் கண்டவர் தாங்கள் ஒருவரே.”

“எதற்காக இந்த விபரீத தவம்?”

“அகவுநர் கன்னிகளின் இயல்பு அப்படிப்பட்டது.”

“அகவுநர் கன்னிகளா?”

“ஆமாம்.”

“முகத்தைக் கூட மற்றவர்கள் பார்க்காதபடி தவ நெறியுடன் வாழ்பவர்களைப் பற்றி இப்பொழுதுதான் நான் கேள்விப்படுகிறேன்.”

“நான் தெற்குப் பகுதியைச் சேர்ந்தவள்.”

“தெற்கா?” என உற்சாகத்துடன் வினவினான் தேவவர்மன்.

“ஆமாம்.”

“தெற்கே எங்கே?”

“துளு நாடு.”

“துளு நாட்டை அறிவாயா?”

“நன்கு அறிவேன்.”

“துளு நாட்டில் பாழி?”

“அறிவேன்.”

“நானும் அங்குதான் செல்கிறேன்.”

“நான் அங்கிருந்துதான் இங்கு வந்திருக்கிறேன்.”

“எதற்காக அங்கிருந்து வந்துவிட்டீர்கள்?”

“பெரும் போர் பாழிக்கோட்டையில் நடைபெறவிருப்பதை என் தவவாழ்வு எனக்கு உணர்த்தியது. போரில் இறக்கப் போகும் பலரது ஆன்மா அலையும் நிலம் வாழத் தகுதி அற்றது என்று இங்கு வந்துவிட்டேன்.”

“எதிர்காலத்தைத் தங்களால் காண இயலுமா?”

“அனைத்து நிகழ்வுகளையும் என்னால் காண இயலாது. ஆனால், ஒரு சில காட்சிகளை என்னால் காண இயலும்.”

“கொடுத்து வைத்தவர் தாங்கள். அனைவருக்கும் கிடைக்காத வரத்தைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள் தாங்கள்.”

“இது வரம் அல்ல. சாபம்.”

“ஏன் அப்படிக் கூறுகிறீர்கள்?”

“எதிர்காலத்தில் நடக்கவிருப்பதைத் தெரிந்த பிறகு வாழ்க்கை எப்படி அமைதியாக இருக்கும்?”

“தாங்கள் கூறுவதும் சரிதான்.”

“ம்ம்ம்.”

“எனது எதிர்காலத்தைப் பற்றி ஏதாவது தங்களால் உணர முடிகிறதா?”

விழிகளை மூடினாள் அகவுநர் கன்னி. சற்று நேரம் கழித்துக் கண் திறந்தவள், “நம்மைத் தேடி முதலை ஒன்று வந்து கொண்டு இருக்கிறது. அதிலிருந்து தப்பினால் நம் இருவருக்குமே சிறப்பான எதிர்காலம் இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்த அடுத்தகணம், “ஈட்டியைத் தூக்கி எறியுங்கள்” எனக் கரையில் நின்றவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான் தேவவர்மன்.

அவனது கட்டளை எழுந்த அடுத்தகணம் கரையில் நின்ற வீரன் அவனை நோக்கி ஈட்டியை எறிந்தான். அகவுநர் கன்னி அருகில் இருந்த பாறையில் ஓடிக் கொண்டிருந்த நீரில் அமர்ந்து தனது மார்பைத் தனது கைகளால் மறைத்துக் கொண்டாள்.

கையில் ஈட்டியுடன் தேவவர்மன் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தான். அகவுநர் கன்னி உரைத்த வாக்கினைப் போலவே தேவவர்மனுக்குப் பின்னால் நீரில் சலசலப்பு ஏற்பட்டது. கையில் வைத்திருந்த ஈட்டியை வேகமாகப் பாய்ச்சினான் தேவவர்மன்.

அவனது ஈட்டி நீருக்குள் பாய்ந்த அடுத்தகணம் நதிநீர் அவ்விடத்தில் சிவப்பாகப் பாய்ந்தது. அதிர்ச்சியில் வெலவெலத்துப் போனான் தேவவர்மன். அகவுநர் கன்னி கூறியதைப் போன்றே அவ்விடத்தில் முதலை வந்து சேர்ந்துவிட்டதை எண்ணி வியப்படைந்தான்.

அகவுநர் கன்னியும் புன்னகைத்தாள்.

கரையிலிருந்து துணி வீசப்பட அதை வாங்கி உடலில் சுற்றியவள், பிறகு முகத்தை மறைத்துக் கொண்ட அகவுநர் கன்னி தேவவர்மனைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் நடந்து சென்றாள்.

தன்னால் கொல்லப்பட்ட முதலையைத் தன் தோளில் போட்டுக் கொண்ட தேவவர்மன் அகவுநர் கன்னியிடம் சென்று, “முதலையிடமிருந்து பிழைத்தால் எதிர்காலத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறேன் என்று தெரிவித்தீர்களே?” என வினவினான்.

“எதிர்காலத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள அவ்வளவு ஆவலா?”

“ஆமாம்.”

“மாலை கூறுகிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு இளவரசனின் பதிலை எதிர்பாராமல் வேகமாக நடக்கலானாள்.

அவள் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவவர்மனிடம் வீரன் ஒருவன், “தேவி எங்கு வசிக்கிறார் என்பதை நான் அறிவேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்த தேவவர்மன் தன் கழுத்தில் கிடந்த தங்கச் சங்கிலி ஒன்றை அவனிடம் கழட்டிக் கொடுத்தான். மகிழ்ச்சியுடன் அதை வாங்கிக் கொண்டான் அவ்வீரன் மேலும்,

“சில திங்கள் காலங்களாகத் தேவி இங்குதான் சிறு குடில் அமைத்துத் தங்கியிருக்கிறார். அவரது முகத்தை இதுவரை யாரும் பார்த்தது இல்லை. தாங்கள் இன்று முதன் முதலில் பார்த்திருக்கிறீர்கள். தங்களது புண்ணியத்தில் நாங்கள் தேவியின் முக தரிசனம் பெற்றோம்” எனத் தகவல் அளித்தான்.

“பேரழகி. இதுவரை இப்படிப்பட்ட பேரழகியை நான் சந்தித்தே இல்லை.”

“ஆமாம். தேவலோக தெய்வீக மங்கையைப் போன்று காட்சியளிக்கிறார்.”

“இப்படிப்பட்ட பெண் துறவறம் மேற்கொண்டு வாழ்வது நம்மைப் போன்ற ஆண்மகன்களின் சாபம்” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் நடந்து

சென்றான். அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள் காவல் வீரர்கள்.

அவர்களிடம், “என் தெற்கு நோக்கிய பயணத்தை நான் ஒரு நாள் தள்ளி வைத்துவிட்டதாக அவந்தி மன்னரிடம் தெரிவித்துவிடுங்கள்” என்றபடியே நடக்கத் தொடங்கினான்.

&&&

பகல் பொழுது முழுவதையும் பெரும் சிரமத்துடன் அகவுநர் கன்னியின் நினைப்புடனே கழித்த தேவவர்மன் மாலைப் பொழுதில் அவளது குடிலை நோக்கிச் சென்றான்.

அவன் குடிலை அடைகையில் அகவுநர் கன்னி விழிகளை மூடி அமர்ந்திருந்தாள். அவளது முகத்தைத் திரையிட்டு மறைத்திருந்தாள்.

அவள் கண் விழிக்கும் வரை அவளுக்காகக் காத்திருந்தான் தேவவர்மன்.

“தென்னகத்தின் அரசரை நெடுநேரம் காக்க வைத்துவிட்டேனோ?” என வினவியபடி கண் திறந்தாள் அகவுநர் கன்னி.

“தென்னகத்தின் அரசரா?” என வியப்புடன் வினவினான் தேவவர்மன்.

“ஆமாம்.”

“எப்படி இது சாத்தியம்?”

“தெற்கே, போரில் பங்குபெறத்தானே செல்கிறீர்கள்?”

தேவவர்மன் அதிர்ச்சியுடன், “ஆமாம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“போருக்குத் தலைமை ஏற்கப் போவது தாங்கள்தான். போரில் வெற்றி பெற்ற பிறகு தென்னகம் முழுவதையும் ஆளப் போகிறவர் தாங்களே.”

தேவவர்மனுக்கு இன்பமும், அதிர்ச்சியும் ஒருசேர ஏற்பட்டிருந்தது.

அவன் இன்பத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், “தாங்கள் எதிர்பார்த்து வந்த செய்தி இதுதானே?” என வினவினாள்.

“ஆமாம்” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் அதிர்ச்சியுடன், “தெற்கு நோக்கிச் செல்லப் போவதை அறிவீர்கள் தாங்கள். ஆனால், போரில் பங்கு கொள்ளப் போவதைப் பற்றி நான் இதுவரை கூறவே இல்லையே?” என வினவினான்.

புன்னகைத்தாள் அகவுநர் கன்னி. அவளது சிரிப்புச் சத்தம் அவனுக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது. “வேறு தகவல் ஏதாவது தேவையா?”

“போதும் இந்தத் தகவல்.”

“ம்ம்ம்..”

“இந்த வரம் தங்களுக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?”

“நான் மேற்கொண்டிருக்கும் தவ வாழ்க்கையும், என் கன்னி சக்தியும் எனக்களித்திருக்கும் வரம் இது.”

“கிடைத்தற்கரிய வரம்.”

“..”

“நான் தெற்கே செல்கிறேன். என்னுடன் வருகிறீர்களா?”

“காரணமில்லாமல் நான் எதையும் செய்வதில்லை.”

“நான் அழைப்பதில் காரணம் இருக்கிறது. தெற்கே தமிழக மக்களுக்கு நான் நல்ல மன்னனாக இருக்க விரும்புகிறேன். அவர்கள் பேசும் மொழியைக் கற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். தெற்கே எனக்கு எதைப் பற்றியும் தெரியாது. தாங்கள் உடன் இருந்தால் அனைத்தையும் சாதிக்க முடியும் என்று கருதுகிறேன் நான்.”

“நான் சிந்திக்க வேண்டும்.”

“எதிர்காலத்தில் நடக்கவிருப்பதை அறிந்தவர் தாங்கள். சிந்திக்க வேண்டும் என்று கூறுவது என்னை ஏமாற்றுவதற்காகத்தானே?”

“எனக்குக் கிடைத்திருப்பது வரம் என்று கருதுகிறீர்கள் தாங்கள். ஆனால், இது சாபம். இந்தச் சாபத்துடன் நான் பயணிக்க விரும்பவில்லை. என் வரம் தங்களுக்கு எந்தவிதத்திலும் பயன்படாது இளவரசே. வடக்கே சென்று வடக்கிருக்கலாம் என்றுதான் பயணப்பட்டு வந்தேன். என் மனம் மாறிவிட்டது. இங்கேயே தங்கிவிட்டேன்.”

“தங்களது வரத்திற்காகத்தான் தங்களை நான் அழைத்துச் செல்கிறேன் என்று கருதுகிறீர்களா?”

“..”

“தங்களுடன் நீண்ட பயணத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும் என நான் விரும்புகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன் அவளது முகத்தை மறைத்திருந்த

திரையை விளக்கினான். மாலை நேரக் கதிரவனின் செங்கதிர் அகவுநர் கன்னியின் முகத்தில்பட்டு அவளது பேரழகை இன்னும் அதிகமாக்கச் செய்தது.

அவளது அழகில் தன்னிலை மறந்தவனாக, “தாங்கள் கூறியது சரிதான். தங்களுக்குக் கிடைத்திருப்பது வரம் அல்ல. சாபம். இந்தச் சாபத்திலிருந்து தங்களுக்கு விடுதலை அளிக்க விருப்பம் கொள்கிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தான்.

அகவுநர் கன்னி அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“காலையில் தங்களை முதன்முதலில் பார்த்த போது எனக்குத் தோன்றிய எதிர்காலக் காட்சி என்ன தெரியுமா?”

“என்ன?”

“அதற்காகத்தான் தங்களை மாலை நேரத்தில் இங்கு வரச் சொன்னேன்” எனக் கூறிய அகவுநர் கன்னி அருகில் கிடந்த கயிற்றுக் கட்டிலில் அமர்ந்தாள்.

தேவவர்மன் அவளுக்கு அருகில் அமர்ந்தான்.

அகவுநர் கன்னி தேவவர்மனிடம், “நான் தங்களுடன் தெற்கே வருகிறேன். ஆனால், எனக்கு ஒரு வாக்களிக்க வேண்டும்” என்றாள்.

“என்ன?”

“கடைசி வரை என்னைக் கைவிடக் கூடாது.”

“என் உயிரின் மேல் ஆணை தேவி. கடவுளே என்னைத் தேடி அனுப்பி வைத்திருக்கும் தேவதைத் தாங்கள். எனக்கு வரமாகக் கிடைத்திருக்கும் தேவதையை என்றென்றும் நான் என்னுடன் வைத்திருப்பேன்.”

“தாங்கள் இளவரசர். அரசராகப் போகிறவர். தங்களுக்கு அருகில் அமரும் இடத்தையெல்லாம் நான் கேட்கமாட்டேன். என்றும் தங்களது அன்பிற்கு உரியவளாக நான் இருப்பேன் என்ற வாக்குறுதி தேவை.”

இந்த உலகத்திலேயே பேரழகி தன்னுடன் இனி வாழப் போவதை நினைத்து தேவவர்மன் மகிழ்ந்தான். அவளது கன்னத்தைத் தீண்டி வருடினான். அவளது முகத்தைப் பார்த்தபடியே, “தங்களது பெயர் என்ன?” என வினவினான்.

“அகவுநர் கன்னி.”

“அவள் இன்னும் சற்று நேரத்தில் மறையப் போகிறாள். தங்களது பெற்றோர் அழைத்த பெயரை வினவினேன் நான்.”

“காமவல்லி.”

“காமவல்லி” என உச்சரித்த மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் அவளது தோளில் கிடந்த துணியை விலக்கிவிட்டான். அவள் தன் மார்பைக் கையால் மறைத்துக் கொண்டு கட்டிலில் படுத்தாள்.

அவளுக்கு அருகில் அமர்ந்து அவளது பேரழகை விழிகளால் பார்த்துப் பிரமித்தவன் அவளுக்கு அருகில் படுத்து அவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

அகவுநர் கன்னியுடன் இணைந்து அவளது சாபத்தைப் போக்கினான் தேவவர்மன்.

அடுத்த நாள் அவளுடன் தேவவர்மன் தெற்கு நோக்கிய நீண்ட பயணத்தைத் தொடங்கினான். மிகக் கடினமான பயணம் என்று நினைத்தே பயணத்தைத் தொடங்கினான் தேவவர்மன்.

காமவல்லியின் அருகாமை அவனது பயணத்தை இனிமையாக்கியது. பெண்ணின் அருகாமை எவ்வளவு மகிழ்ச்சியை அளிக்கும் என்பதை உணர்ந்தவன் அவந்தியிலிருந்து பாழி வரை நீண்ட பெரும் பயணத்தை ரசித்து விரைவில் கடந்து வந்திருந்தான்.

&&&

தேவவர்மன் இளங்கோசனிடமும், நித்திலவல்லி இந்திரசேனையிடமும் வடக்கே நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தைப் பற்றியும் தெரிவித்தார்கள்.

நித்திலவல்லி கூறியதைக் கேட்டதும், “உன்னைப் போன்ற திறமைசாலிப் பெண்ணை என் வாழ்வில் நான் கண்டதே இல்லை” எனப் பாராட்டினாள் இந்திரசேனை.

“தாங்கள் என்னை, என் திறமையை மீறிப் புகழ்கிறீர்கள்” எனத் தெரிவித்தாள் நித்திலவல்லி.

“இரும்பிடர்த்தலையனிடம் நீ வடக்கே செல்வதாகக் கூறிவிட்டுத்தானே நீ விடைபெற்றாய். அவந்தியிலேயே எதற்காகத் தங்கினாய்?”

“அதற்கான காரணம் எனக்குத் தெரியவில்லை தேவி. அவந்தியில் தங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்குத் தோன்றியது. உடனே அதற்கு மதிப்பளித்து அங்கேயே தங்கிவிட்டேன். தெற்கே வர வேண்டும் என்று மனம் விருப்பம் கொண்டாலும் பயணத்தைத் தொடங்குவதற்குத் துணியவில்லை. ஆண்மகன்களின் ஓயாத தொந்தரவும், புகழ்ச்சி உரையையும் கேட்காமல் இருப்பதும் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. ஆதலால் துறவு நிலையிலேயே என் வாழ்வைக் கழித்தேன். அந்தச் சூழலில்தான் தெற்கே பயணிக்கப் போகும் தேவவர்மனைக் கண்டேன். கணநேரத்தில் திட்டமிட்டேன். அதேவேளை ஆற்றிலும் நீரோட்டம் வேகமாகக் காணப்பட்டது. சிறிது சிந்தித்து செயல்பட்டேன். மனதில் நினைத்த என் காரியத்தை நான் நிறைவேற்றிவிட்டேன்.”

“தேவவர்மன் மற்ற இளவரசர்களைப் போன்றவன் அல்லன். சற்று அறிவுக் கூர்மையும் நிறைந்தவன். அவனை நீ ஏமாற்றியதுதான் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.”

நித்திலவல்லி இந்திரசேனையிடம், “தேவி, உலகிலேயே வலிமையான ஆயுதம் எது தெரியுமா?” என வினவினாள்.

“எது?”

“பெண்ணின் அழகும், அவளது உடலும்தான்.”

“உண்மைதான். நான் கூட சென்னியை முதன்முதலில் என் அழகைக் கொண்டுதான் வீழ்த்த நினைத்தேன். ஆனால், நான்தான் வீழ்ச்சியடைந்தேன்.”

“இளவரசர் வெற்றிவேல் சென்னி அந்த ஆயுதத்துக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவர் தேவி. அவரை அதனைக் கொண்டெல்லாம் வீழ்த்த முடியாது. அவரை வீழ்த்த வேண்டும் என்று அவரிடம் சென்ற பெண்களில் பலர் அவரது காதலியாக, காலடியில் விழுந்து காலத்தைக் கழித்திருக்கிறார்கள்.”

“சென்னியின் கம்பீரமே அதுதான் நித்திலா. யாருக்கும் அடங்காத திமிரும், எங்கும் வளைந்து கொடுக்காத அவரது வீரமும்தான் அவரை நிமிர்த்து நிற்க வைத்திருக்கிறது.”

“ஆமாம்.. ஆமாம்..” எனத் தெரிவித்த நித்திலவல்லி விட்ட இடத்திலிருந்து, “பெண்ணின் அழகும், அவளது உடலும்தான் அவளுடைய மிகப்பெரிய ஆயுதம். அதிலும் அவளது கற்பும், கன்னித் தன்மையும்

இணைந்துவிட்டால் அவளால் வீழ்த்த முடியாத ஆண்மகன்கள் என்று எவனுமே கிடையாது.”

இந்திரசேனை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கினாள்.

“ஆண்கள் பொல்லாதவர்கள். அவர்கள் எப்படி எத்தனை பெண்களுடன் வேண்டுமானாலும் சுற்றுவார்கள். ஆனால், அவர்கள் எவராலும் தீண்டியிருக்காத பெண்களே துணையாக வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட மனநிலையில்தான் தேவவர்மனும் இருந்தான். என் முகத்தைக் கூட இதுவரை யாரும் பார்த்தது இல்லை. என் முகத்தைக் கண்ட முதல் ஆண்மகன் அவன்தான் என்று நம்ப வைத்தேன். அவனாகவே என் வலையில் சிக்கிக் கொண்டான்.”

“எனக்கு மோரிய இளவரசர்களைப் பற்றி நன்கு தெரியும். எத்தனை கிராமங்களில், எத்தனை பெண்களைக் கடத்திக் கொண்டு வந்து அந்தப்புரத்தில் எப்படி வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். பல பெண்களுடன் வாழ்ந்திருந்த தேவவர்மன் மற்ற ஆண்மகன்களின் பார்வை கூடப்பட்டிருக்காது என்று நினைத்து உன்னைக் காதலியாக ஏற்றுக் கொண்டது எனக்கு ஆச்சரியமளிக்கிறது.”

“ஆண்களின் இயல்பு தேவி அது. அது அவர்களின் பிறவிக் குணம். அவர்களைத் திருத்த முடியாது. உண்மையாகக் காதலித்தாலும் கடந்த காலத்தைப் பற்றி கூறினால் உதாசீனம் செய்வார்கள். கொடுமைப்படுத்துவார்கள். அதுவே கடந்த காலத்தில் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்துவிட்டு அவனிடம் தாங்கள்தான் முதல் காதல் என்று பொய் கூறினால் உருக உருகக் காதலிப்பார்கள். அவர்களின் இயல்பை மாற்ற முடியாது தேவி. மனதைவிட்டு உடலை நேசிக்கும் வர்க்கம்தான் இவர்கள்” எனக் கூறிவிட்டு புரவித் தேரை நதியோரம் காணப்பட்ட குடிலோரம் நிறுத்திவிட்டு இந்திரசேனையை தேரிலிருந்து கீழிறக்கி அழைத்துச் சென்றாள்.

&&&

மோரிய இளவரசன் கூறிய கதைகள் முழுவதையும் கேட்ட இளங்கோசன், “தங்களிடம் ஓலையை அளித்தது தங்களது சிற்றன்னைதானே?” என வினவினான்.

“ஆமாம்.”

“முத்திரை இடுவதற்கு முன் அதைப் படித்துப் பார்த்தீர்களா?”

“இல்லை. பேரரசர் முத்திரை என் கைக்கு வருமுன்பே குத்தப்பட்டிருந்தது.”

“பேரரசராவது ஓலையைப் படித்திருப்பாரா?”

“அதற்கும் வாய்ப்பு இல்லை.”

“ஏன்?”

“ஏனெனில் அவருக்கு எழுத்துக்கள் பற்றிய அறிவு அற்றவர்.”

“அவர் முக்கியத் தகவல்களை எப்படி அனுப்புவார்?”

“அவர் வாயால் கட்டளையிட மற்றவர்கள் எழுதுவார்கள்.”

“எப்பொழுதும் எழுதுவது யார்?”

“சிற்றன்னை திஷ்யரக்சா உடன் இருந்தால் அவர் எழுதுவார். இல்லையேல் மற்றவர்கள் எழுதுவார்கள். அதனால்தான் எப்பொழுதும் முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தரும் படித்துவிட்டு முத்திரை வைத்து அனுப்பி வைப்பார்.”

“ஆனால், தங்களது ஓலையை முதன்மை அமைச்சர் படித்துப் பார்ப்பதற்கு முன்பே பேரரசரின் முத்திரை குத்தப்பட்டதாக என்னிடம் கூறினீர்கள்.”

“ஆமாம்” என்ற தேவவர்மன் பிரமை பிடித்தவனைப் போன்று அமர்ந்திருந்தான். அவன் சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

“தங்களது சிற்றன்னைக்கும் தேவி இந்திரசேனைக்கும் இடைப்பட்ட உறவு எப்படிப்பட்டது?”

“இருவரும் நேரெதிர் மனநிலையைக் கொண்டவர்கள். இருவருக்குமே ஒருவரை ஒருவர் பிடிக்காது.”

“தங்களது சிற்றன்னை எந்த நாட்டின் இளவரசி? அவரைப் பற்றிக் கூறுங்கள்.”

“காஷ்மீரத்தைச் சேர்ந்தவள். ஒருமுறை தந்தையார் காஷ்மீரத்துக்குச் சென்ற போது அப்பெண்ணின் அழகில் மயங்கிக் கவர்ந்து வந்து திருமணம் செய்து கொண்டார். என் வயதை ஒத்தவள்தான். பேரரசர் என் சிற்றன்னையின் பெற்றோர்களைக் கொன்று கவர்ந்து வந்திருந்தாலும் இன்றும் அவரைக்

கவனித்துக் கொள்வதிலும், தந்தையின் நம்பிக்கைக்கு உரியப் பெண்களில் சிற்றன்னைதான் முதலிடம்.”

“எனக்குத் தவறாகப்படுகிறது இளவரசே.”

“என்ன?”

“எனது தர்க்க அறிவானது, தவறு தங்களது சிற்றன்னையிடம் இருக்குமோ என்று சிந்திக்கிறேன். நான் கூட நித்திலவல்லிதான் ஓலையில் ஏதாவது மாற்றம் செய்திருப்பாளோ என்று எண்ணியே அனைத்து தகவல்களையும் அறிந்து கொள்ள வினவினேன். ஆனால், பேரரசர் மற்றும் முதன்மை அமைச்சரின் முத்திரை உடைக்கப்படாத காரணத்தால் தங்களது சிற்றன்னை ஏதாவது தவறு செய்திருப்பார்களோ என்று கருதி கேள்வி எழுப்பினேன். நாம் அவசரப்பட்டு தேவியைப் பகைத்துக் கொண்டுவிட்டோம் இளவரசே” எனத் தெரிவித்த இளங்கோசன் அமைதியானான்.

தேவவர்மனும் சிறிது நேரம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்குள் ஆயிரம் கேள்விகள் எழுந்து அதற்கான விடையைத் தேடத் தொடங்கின. அப்பொழுதுதான், இந்திரசேனை தேவியைப் பற்றி பேரரசர் எதுவும் கூறியிருக்காத நிலையில் திஷ்யரக்சா அவளைப் பற்றி தவறாகக் கூறியது நினைவுக்கு வந்தது. இந்திரசேனையின் மீதிருந்த பொறாமையில் தான் சிந்திக்காமல் தவறு செய்துவிட்டோம் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன்.

“இனி நடக்கப் போவதைப் பற்றி சிந்திப்போம்” எனத் தெரிவித்த இளங்கோசன் தேவவர்மனை கோட்டையை நோக்கி அழைத்துச் சென்றான்.

பொழுது இருட்டி முதல் சாமம் வேகமாகக் கடந்து கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது இளங்கோசன், “சென்னியை நாம் நேருக்கு நேர் எதிர்த்து நிச்சயம் வீழ்த்துவோம்” என நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்தான்.

“அவர்தான் இன்று நம் அனைவரையும் தனி ஒருவராக வீழ்த்திவிட்டுச் சென்றுவிட்டாரே. இனி நாம் தோற்பதற்காக போர் நடக்க வேண்டுமா என்ன?” என மது மயக்கத்தில் உளறினான் தேவவர்மன்.

மேலும் சிறிது நேரம் அமைதியாக நடந்த இளங்கோசன் கடைசியாக ஒரு கேள்வியை எழுப்பினான். அந்தக் கேள்வியானது தேவவர்மனின் மது

மயக்கத்தைத் தெளிவித்து சுயநினைவுக்கு இழுத்து வந்தது.

“இளவரசே, தங்களது சிற்றன்னை கொடுத்தது மொத்தம் மூன்று ஓலைகள். ஒரு ஓலை தாங்கள் கொண்டு வந்துவிட்டீர்கள். அந்த ஒரு ஓலையே இத்தனை வருடங்களாக மோரியப் பேரரசை வழி நடத்திய இந்திரசேனையை நம்மிடமிருந்து பிரித்துவிட்டது. தாங்கள் அவந்தியில் பேரரசின் அந்தரங்க படைத்தலைவன் கங்குகனிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்தது இரண்டு ஓலைகள். அந்த ஓலைகள் மூலம் என்னென்ன அசம்பாவிதங்கள் நடக்கப் போகிறதோ?” என வினவினான்.

தேவவர்மனுக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது. தான் வாழ்வில் மிகப்பெரிய தவறை செய்துவிட்டதாகவே உணர்ந்தான் அவன். ஏனெனில் அவந்திக்குச் சென்ற முதல் நாளே அவன் அகவுநர் கன்னியைப் பார்த்துவிட்டதால் அவளை நினைத்து மோகத்திலேயே தன் நாளை அவந்தியில் கழித்திருந்தான். ஓலையை மட்டும் ஒப்படைத்துவிட்டு தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டிருந்தான்.

ஆனால், தேவவர்மனின் கற்பனைக்கும் அப்பாற்பட்ட செயல்கள் காந்தாரத்தில் திஷ்யரக்சாவினால் அரங்கேற்றத் தொடங்கியிருந்தது.

அவற்றையெல்லாம் அறிந்து கொள்ளும் தொலைவில் தேவவர்மன் இருக்கவில்லை.

அடிக்குறிப்பு :

1. உஞ்சை மாகாளி கோயில்.

22 பேரரசனின் கனவு

மோரியப் பேரரசின் மேற்குத் திசையில் பாரசீகத்தின் எல்லையோரம் அமைந்திருந்த காந்தார நாட்டுக் கோட்டையில் நின்று கொண்டிருந்தான் அசோகவர்த்தனின் அந்தரங்க படைத்தலைவனான கங்குகன்.

அவந்தியிலிருந்து பயணத்தைத் தொடங்கியவன் புழுதிப் புயல் வீசிய பாலைவனத்தைக் கடந்து காந்தாரத்தை அடைந்திருந்தான் அவன். வறண்ட நிலத்தில் பயணித்ததால் பாலை வெயிலில் அவனது முகம் பொசுங்கி கருத்துப் போயிருந்தது. பார்ப்பதற்கே விகாரமாகக் காட்சியளித்தான் கங்குகன்.

காந்தாரத்தின் கோட்டை நுழைவாயிலில் நுழைந்தவன், “உடனடியாக நான் காந்தாரத்தின் தலைவனைக் காண வேண்டும். ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” எனக் காவல் தலைவனிடம் ஆணையிட்டான்.

காவல் தலைவன், “என் அனுமதி இல்லாமல் கோட்டைக்குள் யாரையும் அனுமதிக்கக் கூடாது என்று பட்டத்து இளவரசர் குணாளர் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்.”

கோட்டைக் காவல் தலைவன் கூறியதைக் கேட்டதும், “குணாளரிடம் கங்குகன் வந்திருக்கிறான் என்று தகவல் தெரிவி” எனக் கட்டளையிட்டவன் வீசிக் கொண்டிருந்த புழுதிப் புயலிலிருந்து தப்பிக்க பாதுகாப்பான இடத்துக்குத் தனது புரவியுடன் சென்றான்.

பட்டத்து இளவரசன் குணாளனிடம் தகவல் தெரிவிக்கச் சென்ற கோட்டைக் காவல் தலைவன் ஒரு நாழிகைக் காலம் கழித்துப் படபடப்புடன்

கங்குகனைத் தேடி ஓடி வந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் மோரிய பட்டத்து இளவரசன் குணாளனே கங்குகனை வரவேற்று அழைத்துச் செல்ல வந்து கொண்டிருந்தான்.

கல்லின் மீது உடலெங்கும் புழுதி படிந்து அமர்ந்திருந்த கங்குகனைப் பார்த்த குணாளன், “கங்குகரே, நலம்தானே?” எனப் புன்னகையுடன் வினவினான்.

“மௌரியப் பேரரசர் அசோகவர்த்தரின் தயவு இருக்கும் வரை எனது நலனுக்கு என்ன குறைச்சல் வந்துவிடப் போகிறது? தாங்கள் நலமாகத்தானே இருக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“நான் நலம்” எனக் கூறிய குணாளன் கங்குகனை கோட்டைக்குள் அழைத்துச் சென்றான். வெளியே வெப்பம் தகிக்க கோட்டைக்குள் குளகுளவென்று சூழல் நிலவிக் கொண்டிருந்தது.

“இந்தப் பாலைவனத்தில் எப்படித்தான் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறீர்களோ?” என வினவினான்.

“இந்த ஊரின் அழகான பெண்களை ஒருமுறை பாருங்கள். அதற்குப் பிறகு பாடலிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணமே தங்களுக்கு ஏற்படாது.”

உரக்கச் சிரித்தான் கங்குகன்.

“இந்த ஊர்ப் பெண்களைப் போன்றே தமிழகப் பெண்களும் அழகானவர்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். கலிங்கப் போர் முடிந்து தமிழகப் போரை முன்னெடுப்பதற்கு முன்பே இங்கே அனுப்பி வைக்கப்பட்டுவிட்டேன். தமிழகத்தில் போர் நிலவரம் என்ன ஆனது?” என வினவினான் குணாளன்.

“தங்களுக்கு எந்தத் தகவலும் இதுவரை வரவில்லையா?”

“இல்லை கங்குகரே.”

“கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் நடைபெற்ற போரில் நமக்குப் படுதோல்வி ஏற்பட்டது. ஆனால்..”

“ஆனால்..?”

“இந்திரசேனை தேவியாரின் முன் ஏற்பாட்டின்படி வஜ்ரதத்தன் தாக்குதல் நடத்தி பாழிக்கோட்டையை அவன் கைப்பற்றிவிட்டான். துளு

நாட்டின் மன்னன் நன்னன் வேண்மான் என்பவனைக் கொன்று அவனது தலையைப் பாழியின் கோட்டைச் சுவரில் நட்டுவைத்து தனது பராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறான் அவன்.”

“வஜ்ரதத்தர் மாவீரர். அவர் ஒரு கோட்டையைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று முடிவெடுத்துவிட்டால் அந்தக் கோட்டை அவரிடமிருந்து தப்பிப்பது சிரமம்.”

“நான்தான் தென்னகப் போரில் பங்கு கொள்ள வேண்டும் என்று விருப்பப்பட்டேன். ஆனால், எனக்கு அந்தக் கொடுப்பினை கிடைக்கவில்லை. தங்களுக்குத் துணையாக இருக்க வேண்டி என்னை அனுப்பி வைத்துவிட்டார்கள்.”

குணாளன் புன்னகைத்தபடி, “காந்தாரத்தின் அழகிகள் தங்களுக்கு விருந்தளிக்கக் காத்திருக்கிறார்கள். கொண்டாடுங்கள்” எனக் கோப்பையில் மதுவை ஊற்றி அவரிடம் கொடுத்தான்.

அதை வாங்கிப் பருகினார் அவர்.

“இந்திரசேனை எப்படி இருக்கிறாள்?”

“தேவி நலமாக இருக்கிறார் இளவரசே. ஒட்டுமொத்த தென்னகத்தையும் கைப்பற்றும் எண்ணத்தில் தேவி திட்டமிட்டு செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.”

“போர்க்களத்தில் இருக்க வேண்டிய நான் அந்தப்புரத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், அந்தப்புரத்தில் தங்கியிருக்க வேண்டியவள் போர்க்களத்தில் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.”

“..”

“இதை நினைத்தால் துயரமாக இருக்கிறது எனக்கு.”

“கவலைப்பட வேண்டாம் இளவரசே. தேவி இந்திரசேனைக்கு உதவ இளவரசர் தேவவர்மர் சென்று கொண்டிருக்கிறார். இந்நேரம் அவர் தெற்கே சென்று சேர்ந்திருப்பார்.”

“ம்ம்ம்..”

“இளவரசே, தங்களுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அத்துடன் ஒரு துயர செய்தியும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.”

“முதலில் மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கூறு.”

“தெற்கே, போர் விரைவில் முடியப் போகிறது. அடுத்து தங்களுக்கும், இந்திரசேனை தேவிக்கும் திருமணம்தான். அத்துடனே தாங்கள் பேரரசராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளப் போகிறீர்கள்.”

உற்சாகத்தில் துள்ளிக் குதித்தான் குணாளன். மேலும் சில கோப்பை மதுவைப் பருகினான்.

“என் உடலும், உள்ளமும் அவளுடன் இணையும் நாளை எதிர்பார்த்தே காத்திருக்கிறது கங்குகரே. ஆண் மகன்கள் அனைவரும் அவளைக் கண்டாலே அஞ்சுகிறார்கள். எத்தனை பெண்களுடன் கழித்தாலும் இந்திரசேனையுடன் இணையும் நாளே எனக்குப் பொன்னாள். நான் தீண்டும் ஒவ்வொரு பெண்ணையும் அவளை நினைத்தே தீண்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்த நாளை நினைத்து நான் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“அடுத்து ஒரு துயரமான செய்தி.”

“என்ன?”

“முவேந்தர் படைகளின் தலைவரான சோழ இளவரசர் சென்னியுடன் இந்திரசேனை தேவியார் காதல் கொண்டிருக்கிறார் என்ற தகவல் எனக்குக் கிடைத்தது.”

“அதற்கெல்லாம் வாய்ப்பில்லை.”

“இருவரும் கூடிவிட்டார்கள் என்று கூட கேள்விப்பட்டேன் நான்.”

“அவள் நெருங்க இயலாத காட்டு மலர். நானே பல முறை அவளை நெருங்க நினைத்து முள்ளால் குத்தப்பட்டிருக்கிறேன்.”

“காட்டு மலரைச் சூழ்ந்திருந்த முட்களை ஒடித்துவிட்டு சென்னி கவர்ந்து சென்றுவிட்டான் இளவரசே. இதில் ஒரு வேடிக்கை என்ன தெரியுமா?”

“என்ன?” எனப் பற்களை கடித்துக் கொண்டு கோபத்துடன் வினவினான் குணாளன். அவனுக்கு ஆத்திரம் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. கோபத்தில் விழிகளில் கூட ஒருதுளி கண்ணீர் திரண்டது.

“சென்னி மீது தேவியார் காதல் கொண்டிருந்தாலும் அவனைப் போரில் வீழ்த்தி மோரியக் கொடியைத் தென்னகத்தில் பறக்கவிடுவேன் என்று சவால்விட்டிருக்கிறாராம். ஆதலால், நம் படையைத் திரட்டி போருக்கான வேலையைத் தொடங்கியிருப்பதாக செய்தி கிடைத்தது.”

“அவளை நினைத்தே நான் இங்கு என் வாழ்நாட்களை கழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அவள் எப்படி இன்னொருத்தனுடன் சேரலாம்?” என ஆத்திரத்தில் வினவிய குணாளன் கையில் வைத்திருந்த மதுக் கோப்பையை எறிந்தான்.

“தாங்கள் ஆத்திரத்தில் இருக்கிறீர்கள் இளவரசே. நாம் பிறகு பேசுவோம். தாங்கள் சென்று ஓய்வெடுங்கள்” எனக் கூறிய கங்குகன், “யார் அங்கே?” என உரக்கச் சத்தம் எழுப்பினான்.

காவலர்கள் சிலர் ஓடி வந்தார்கள்.

அவர்களிடம், “இளவரசரைப் பத்திரமாக அழைத்துச் சென்று அவரது அறையில்விடுங்கள். காந்தாரத்தின் தலைவர் எங்கே இருக்கிறார்?” என வினவினான்.

“அவரது மாளிகையில் இருக்கிறார்.”

“சரி” எனத் தெரிவித்த கங்குகன் தனது அறைக்குச் சென்று நீராடி உடலில் படிந்திருந்த புழுதி அனைத்தையும் கழுவிவிட்டு காந்தாரத்தின் தலைவரை நோக்கிப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

கங்குகனின் வரவைக் கேள்விப்பட்டதுமே தனது நண்பனைக் காண ஓடோடி வந்தான் காந்தாரத்தின் தலைவன். கங்குகனை வரவேற்று அழைத்துச் சென்றவன் நலம் விசாரித்துவிட்டு இருவரும் ஒன்றாக உணவருந்தி ஓய்வெடுத்தார்கள்.

காந்தாரத்தின் படைத்தலைவன் கங்குகனை நோக்கி, “என்ன செய்தி நண்பா? திடீரென்று வந்திருக்கிறாய்?” என வினவினான்.

சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்திய கங்குகன் அருகில் யாரும் இல்லை என்பதை உறுதி செய்து கொண்டு, “ஒரு முக்கியமான பணியை நிறைவேற்றுவதற்காக வந்திருக்கிறேன்” எனப் பதிலளித்தான்.

“என்ன பணி?”

இடையில் பத்திரமாகக் கொண்டு வந்திருந்த திரைச் சீலை இரண்டை வெளியே எடுத்தவன், “மௌரியப் பேரரசர் தெய்வங்களுக்குப் பிரியமான அசோகவர்த்தரிடமிருந்து எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் கட்டளை இது” எனத் தெரிவித்தான்.

“உன்னிடம் யார் கொடுத்தார்கள்?”

“இளவரசர் தேவவர்மன்.”

“திரைச் சீலையில் என்ன எழுதியிருக்கிறது?”

“இந்தக் கன்றாவியை நீயே படித்துப் பார்?” எனக் கூறி கையில் வைத்திருந்த ஒரு ஓலையைக் காந்தாரத்தின் தலைவனிடம் கொடுத்தான்.

அதையே சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“படிக்க வேண்டியதுதானே?”

“சற்றுப் பொறு. ¹ தமிழி எழுத்துக்களைப் படிக்க எனக்கு சற்று நேரம் அதிகம் பிடிக்கும்.”

“..”

“இனிய காதலி திஷ்யரகசாவுக்கு, குணாளன் எழுதிக் கொளவது.. உன்னைப் பிரிந்து நான் நலமாக இல்லை. எந்தப் பெண்ணைத் தீண்டினாலும் எனக்கு உனது நினைவு தான் வந்துவிடுகிறது. நீ அங்கு எப்படி இருக்கிறாய்? உன் முததம..” என வாய்விட்டுப் படித்தவன் அதற்கு மேல் படிக்க முடியாமல் மனதிற்குள்ளாகவே படித்து முடித்தான். சற்று நேரம் திரைச் சீலையையே வெறிக்க வெறிக்க பார்த்தவன், “ஆமாம், கன்றாவியாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“பட்டத்து இளவரசர் குணாளர் பேரரசரின் இளம் மனைவிக்கு எழுதிய காதல் கடிதம் இது.”

“குணாளன் தனது சிற்றன்னைக்கு எழுதிய கடிதம் இது என்று கூறுங்கள்.”

“..”

“என்னால் இதை நம்பவே முடியவில்லை. ஆனாலும் அந்தக் கடைசி வரியை..”

“அதை உரக்கப் படி.”

“இளமை தவமும் உன் வாழ்க்கையைக் கிழவன் ஒருவனுடன் கழிக்க வேண்டிய நிலைமை வந்துவிட்டதை எண்ணி நான் துயரமடைகிறேன். நான் பேரரசனாக முடிசூடும் வரை பொறுத்துக்கொள். அதற்குப் பிறகு உன்னிடம் அந்தக் கிழவனை நெருங்கவிடாமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன். உன் வாழ்க்கையைச் சீரழித்ததற்கு உரிய தண்டனையும் அவனுக்குக் கிடைக்கும். கவலை வேண்டாம் என் காதலி.”

“அந்த வரியின் அர்த்தம் என்ன?”

“முடிசூடிய பிறகு பேரரசரைச் சிறையில் அடைத்துவிடுவேன் அல்லது கொன்றுவிடுவேன் என்று குணாளர் மறைமுகமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்.”

“இது எப்படியோ பேரரசருக்குக் கிடைத்துவிட்டது. அதைத்தான் எனக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்.”

“இது எப்படி அவரது கைகளுக்குக் கிடைத்திருக்கும்?”

“அவருக்கு ஆயிரம் கண்கள். நாடு முழுவதும் அவருக்கு உண்மையாக உழைக்கும் பலரைப் பெற்றிருக்கிறார். அவர்கள் மூலம் இந்த ஓலை அவருக்குக் கிடைத்திருக்கும்.”

“இதை அவர் எதற்காக உனக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்?”

“காரணம் இருக்கிறது?”

“என்ன காரணம்?”

“இந்த இரண்டாவது ஓலையைப் படி. நான் இங்கு வந்திருக்கும் காரணத்தையும் நீ அறிவாய்” எனக் கூறிக் கொண்டே தன் கையில் வைத்திருந்த மற்றொரு ஓலையை அவனிடம் கொடுத்தான்.

ஓலையை வாங்கிய காந்தாரத்தின் தலைவன் பேரரசனின் சாசனத்துடன் வந்திருந்த அந்தக் கட்டளையைப் படிக்கலானான்.

“கங்குகா.. உன்னிடம் எந்த பணி ஒப்படைக்கப்பட்டாலும் அந்தப் பணியை நீ வெகு சிறப்பாக செயது முடிபபாய் எனபதை அறிவேன நான. நான நமபிககை வைத்திருககும் வெகு சிலரில நீயும் ஒருவன. அதே போனறு காந்தாரத்தின தலைவனும் எனது நமபிககைககு உரியவன. படடத்து இளவரசர குணாளன பேரரசககு துரோகம இழைத்துவிட்டான. அவன இழைத்திருககும் துரோகத்தை இதுதுடன் அனுபபப படடிருககும் மற்றொரு

ஓலையுடன் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அவன் செயதிருக்கும் துரோகத்திற்கு தண்டனையாக அவனைக் குருடாக்கிவிடுங்கள். அதன் பிறகு அவனை எங்காவது விரட்டிவிட்டுவிடுங்கள். என கட்டளையை இருவரும் சிரமேற கொண்டு நிறைவேற்றுங்கள். இல்லையேல் உமது தலையை நீரே வெட்டிக்கொண்டு இறப்பீர்களாக.”

ஓலையைப் படித்ததும் அதிர்ச்சியடைந்து அமர்ந்திருந்தான் காந்தாரத்தின் தலைவன். அவனுக்கு வியர்க்கத் தொடங்கியிருந்தது.

“எனக்கும் முதன்முதலில் படிக்கையில் இப்படித்தான் இருந்தது” என அதிர்ச்சியுடன் தெரிவித்தான் கங்குகன்.

“..”

“என்ன முடிவெடுத்திருக்கிறாய்? உன் தலையை நீயே வெட்டிக் கொண்டு இறக்கப் போகிறாயா? அல்லது பேரரசரின் கட்டளையை நிறைவேற்றப் போகிறாயா?”

“நீ என்ன முடிவெடுத்திருக்கிறாய்?”

“என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. எனக்குக் குழப்பமாக இருக்கிறது.”

“தெற்கே நடந்த போரில் இளவரசர்கள் விருகோதரன், செல்யுகஸ் ஆகியோர் இறந்துவிட்டார்கள். மகேந்திரனின் கை விரல் துண்டிக்கப்பட்டு இளவரசன் எனும் தகுதியை இழந்துவிட்டார். எஞ்சி இருப்பவர்கள் இருவர். ஒருவன் தேவவர்மன். மற்றொருவன் குணாளன். தேவவர்மன் திசியனின் மைந்தன். இப்போது குணாளன் ஒருவன்தான் பேரரசர் அசோகரின் நேரடி வாரிசாக எஞ்சியிருக்கிறார். அவரது விழிகளையும் நாம் குருடாக்கிவிட்டால் அரியணை ஏறப்போவது யார் என்ற கேள்வி எனக்குள் எழுகிறது நண்பா.”

“உனக்கு எழுந்திருக்கும் அதே கேள்விதான் எனக்குள்ளும் எழுகிறது.”

“அரியணை விவகாரத்தில் பேரரசர் எந்தவித கருணையும் பார்க்கமாட்டார் என்பதை அவர் தனது உடன் பிறந்தவர்களையே கொன்ற செய்தி மூலம் நீ அறிவாய். ஆதலால் அவரது கட்டளையை நாம் நிறைவேற்றிவிடுவோம்.”

“..”

“பட்டத்து இளவரசரின் மெய்க்காவல் தலைவனை உடனே அழைத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் காந்தாரத்தின் தலைவன். இருவருக்குள்ளும் ஒருவித அமைதி படர்ந்தது.

நீண்ட நேர அமைதிக்குப் பிறகு, “இப்பொழுது எதற்காக அவனை அழைத்திருக்கிறாய்?” என வினவினான் கங்குகன்.

“காரணம் இருக்கிறது நண்பா!” எனக் கூறியபடியே திரைச் சீலையை சோதித்தான் காந்தாரத்தின் படைத்தலைவன்.

கங்குகன், “நான் இரண்டு திரைச் சீலைகளையும் சோதித்துவிட்டேன் நண்பா. இரண்டு ஓலைகளில் ஒன்று குணாளர் எழுதியது. அதில் உட்புறத்தில் அவரது முத்திரை இருக்கிறது. இரண்டிலுமே பேரரசர் மற்றும் முதன்மை அமைச்சரின் முத்திரை பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பேரரசரே நேரடியாக நமக்கு அனுப்பியிருக்கும் கட்டளைச் சாசனம் இது” எனத் தெரிவித்தான்.

“இதை மீறினால்?”

“நம் தலை துண்டிக்கப்படும்.”

“பட்டத்து இளவரசன் எனும் தகுதியே இல்லாத இந்தக் குடிகார மூடனுக்காக நாம் நமது தலையை இழக்க வேண்டுமா?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான் காந்தாரத்தின் தலைவன்.

“நான் மனதில் என்ன நினைத்தேனோ, அதையே நீயும் சொல்கிறாய்.”

இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்த வேளையில் உள்ளே நுழைந்தான் பட்டத்து இளவரசன் குணாளனின் மெய்க்காவல் தலைவன். அவன் மது மயக்கத்தில் வந்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் வந்த விதத்தைப் பார்த்ததுமே, “எப்படிக் குடித்துவிட்டு வருகிறான் என்று பார்த்தீர்களா? இவன்தான் இளவரசனுக்கு ஒரு ஆபத்து வருகிறதென்றால் உடனே உயிரைக் கொடுத்து காப்பாற்றுவானாம்?” எனக் கங்குகன் கூறிக் கொண்டிருந்தே போதே அவன் இருவருக்கும் முன் நின்று வணங்கி, “அழைத்தீர்களா தலைவரே?” என வினவினான்.

“உன்னிடம் ஒரு கேள்வி?”

“என்ன கேள்வி?”

“பேரரசரிடமிருந்து ஒரு கட்டளை வருகிறது. அதேவேளையில் அதற்கு எதிராகப் பட்டத்து இளவரசரிடமிருந்தும் ஒரு கட்டளை எழுகிறது. யாருடைய கட்டளையை நீ நிறைவேற்றுவாய்?”

“என்னைப் பேரரசர் நியமித்திருந்தாலும் எனது பணி பட்டத்து இளவரசரைக் காப்பதே. அவரது கட்டளைக்கு மதிப்பளித்த பிறகுதான் மற்றவர்களின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவேன்.”

மெய்க்காவல் தலைவனை நோக்கிப் புன்னகைத்த காந்தாரத்தின் தலைவன், “உன் பணி மீது நீ கொண்டிருக்கும் பற்றை நான் மதிக்கிறேன்” எனப் பேசிக் கொண்டிருந்தே போதே இடையில் வைத்திருந்த குறுவாளை எடுத்து வேகமாக எதிரே நின்றவனின் குரல்வளையை வெட்டினார்.

மது மயக்கத்தில் நின்ற மெய்க்காவல் தலைவன் என்ன நடக்கிறது என்று புரிந்து கொள்வதற்குள் அவனது குரல்வளையிலிருந்து குருதி வழிந்து பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கியது. கழுத்தில் கை வைத்துப் பார்த்தான். அவனது கரங்கள் குருதியால் நனைந்தது. எதிரே நின்றவர்களை மிரட்சியுடன் நோக்கினான். அடுத்தகணம் அவன் மண்ணில் விழுந்து கைகால்களை இழுத்துக் கொண்டு துடிதுடிக்க இறந்தான்.

கங்குகன், “என்ன செய்ய வேண்டும் என்று முடிவெடுத்துவிட்டாய் போலிருக்கிறது?” என வினவினான்.

“குணாளனுக்காக பேரரசரை என்னால் பகைத்துக் கொள்ள முடியாது. குணாளனின் அத்துமீறல் அதிகமாக இருக்கிறது. இவன் இறந்தால் நிம்மதியாக ஆட்சி செலுத்துவேன் நான். இவனிடமிருந்து காந்தாரத்தின் பெண்களைக் காப்பதற்குள் போதும் போதும் என்றாகிவிடுகிறது.”

“குணாளனை என்ன செய்யலாம்?”

“அந்த வேலையை இனி நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் நண்பா” எனத் தெரிவித்த காந்தாரத்தின் தலைவன் தன் வீரர்களிடம், “இளவரசன் குணாளனை நான் அழைத்துவரச் சொன்னேன் என்று அழைத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

காந்தார வீரர்கள் தயங்கினார்கள்.

அவர்களிடம், “பட்டத்து இளவரசனுக்கு நான் எப்படிக்கட்டளையிடுவேன் என்று சிந்திக்கிறீர்களா?” என வினவினான் காந்தாரத்தின் தலைவன்.

தலையாட்டினார்கள் அவர்கள்.

“அவனால் உங்களுக்கு எந்தவித தொந்தரவும் ஏற்படாது. இதற்கு நான் உறுதி அளிக்கிறேன்” என்று காந்தாரத்தின் தலைவன் உறுதிமொழி அளிக்க வீரர்கள் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

அவர்கள் சென்ற பிறகு ஒரு ஓரைப் பொழுது கழித்து மோரியப் பட்டத்து இளவரசன் குணாளன் காந்தார தலைவனின் மாளிகைக்கு வந்தான்.

வந்தவன் கோபத்துடன், “என்ன தைரியம் இருந்தால் எனக்குக் கட்டளையிடுவீர்கள்?” என வினவினான் குணாளன்.

“உன்னிடம் விசாரிக்க வேண்டியிருக்கிறது குணாளா” எனத் தெரிவித்த காந்தாரத்தின் தலைவன் கையில் வைத்திருந்த இரண்டு ஓலைகளில் ஒன்றை அவனிடம் கொடுத்தான்.

அந்த ஓலையைப் பார்த்த குணாளன் அதிர்ச்சியடைந்து ஒருகணம் அப்படியே நின்றான். அவனுக்குக் கோபம் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்தவன் மிரட்சியுடன், “இந்த ஓலை உனக்கு எப்படிக்கிடைத்தது?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான்.

“நீ எழுதிய ஓலைதானே இது?”

“நான் பாடலிக்கு அனுப்பி வைத்த ஓலை உனக்கு எப்படிக்கிடைத்தது? என்னை நீ வேவு பார்க்கிறாயா?” எனக் கோபத்துடன் கூறியபடி கையை தனது வாளை நோக்கிக் கொண்டு சென்றான் குணாளன்.

அதற்கு மேல் கங்குகன் பொறுமை காக்கவில்லை. குணாளனின் பின் மண்டையில் கையில் வைத்திருந்த மதுக் கோப்பையைக் கொண்டு வேகமாக அடித்தான்.

மதுக்கோப்பை சுக்கு நூறாக உடைந்தது.

குணாளன் மயக்கமடைந்து விழுந்தான். அவன் ஏற்கெனவே குடித்திருந்த மதுவும் அவனை விரைந்து மயங்கச் செய்திருந்தது.

&&&

கண் விழித்துப் பார்த்தான் குணாளன்.

யாருமே இல்லாத அறையில் தனித்து அடைக்கப்பட்டிருந்தான் குணாளன். அவன் இருக்கையில் அமர வைக்கப்பட்டிருந்தான். அவனது கைகளும், கால்களும் இறுக்கமாகக் கட்டப்பட்டிருந்தன. பசி வயிற்றைக் கிள்ளுவதைப் போன்று உணர்ந்தான் அவன். மதுவின் மயக்கம் முற்றிலும் விலகியிருந்தது.

“யார் அங்கே?” என அதிகாரத்துடன் வினவினான் குணாளன்.

அறைக்குள் கங்குகனும், காந்தாரத்தின் படைத்தலைவனும் உள்ளே நுழைந்தார்கள். இருவரிடமும், “நீங்கள் இருவரும் செய்யும் தவறைப் பற்றி அறிவீர்களா?” என வினவினான்.

“நீ செய்திருக்கும் குற்றத்தைப் பற்றி அறிவாயா?” எனப் பதிலுக்கு வினவினான் கங்குகன்.

“நான் என்ன குற்றம் செய்தேன்?”

“நீ பேரரசருக்குத் துரோகம் செய்திருக்கிறாய்.”

“நானா?”

“ஆம்.”

“நாம் பேசித் தீர்த்துக் கொள்வோம். கைக் கட்டுகளை அவிழ்த்துவிடுங்கள். நான் காந்தாரத்தின் அரசன். மோரியப் பேரரசின் பட்டத்து இளவரசன். நீங்கள் பெரிய தவறு இழைக்கிறீர்கள்.”

“அவனை உள்ளே அனுப்புங்கள்” என்ற குரல் காந்தாரத்தின் தலைவனிடமிருந்து எழ கையில் பிணந்தின்னிக் கழுகுடன் ஒரு வேட்டையாடி உள்ளே நுழைந்தான்.

வேட்டையனின் கையில் வைத்திருந்த பிணந்தின்னிக் கழுகைச் சுட்டிக்காட்டிய கங்குகன், “இது என்ன தெரியுமா?” என வினவினான்.

“தெரியும்?”

“என்ன?”

“பிணந்தின்னிக் கழுகு என்பது எனக்குத் தெரியாதா?” எனக் குணாளன் கோபத்துடன் வினவ பதிலுக்குக் கங்குகன், “இது பிணந்தின்னிக்

கமுகு என்பதை மட்டும்தான் நீ அறிவாய். ஆனால், இது என்ன செய்யும் என்பதை என்றாவது நீ கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா?” என வினவினான்.

“..”

“இந்நேரம் நான் பெண்களைப் பற்றி கேள்வி எழுப்பியிருந்தால் உடனே பதில் கூறியிருப்பாய் நீ.”

அளவுக்கு அதிகமாகக் குடித்திருந்த மது அவனுக்குத் தலைவலியை உருவாக்கியிருந்தது. அதே வலியுடன், “இப்பொழுது என்னை அவிழ்த்துவிடுகிறீர்களா இல்லையா? இதற்கான விளைவை இருவரும் நிச்சயம் அனுபவிப்பீர்கள். என் மெய்க்காவல் தலைவனுக்கும், என் படை வீரர்களுக்கும் தெரிந்தால் இருவரின் தலையும் துண்டிக்கப்படும். அவிழ்த்துவிடுகிறீர்களா? இல்லையா?” என மிரட்டினான் குணாளன்.

காந்தாரத்தின் தலைவன், “இவன் தகுதிக்கு மீறி அதிகமாகப் பேசுகிறான்” எனக் கூறியபடியே, “பிணந்தின்னிக் கமுகுகள் மனிதர்களைக் கண்டால் அவர்களின் கண்களைக் கொத்தித் தின்னும். பிறகு, வயிற்றில் இருக்கும் திராவகத்தை கண் விழிகளில் பீய்ச்சி அடிக்கும். அந்த வலியைப் பொறுத்துக் கொள்ளவே முடியாது. பாவம் நீ” எனக் குறிப்பிட்டவன் வேட்டையனை நோக்கி, “எதற்காகக் காத்திருக்கிறாய்?” என வினவினான்.

வேட்டையின் கையில் வைத்திருந்த பிணந்தின்னிக் கமுகைப் பறக்கவிட்டான். கைகால்கள் கட்டப்பட்டு இருக்கையில் அமர வைக்கப்பட்டிருந்த குணாளனின் தோள் மீது அமர்ந்திருந்தது அது.

தனது கூர்மையான அலகால் அவனது கழுத்தைக் கொத்தி அவனது தசையைப் பிய்த்துத் தின்னத் தொடங்கியது கமுகு.

வலியில் அலறினான் குணாளன்.

அப்பொழுது கங்குகன், “அனுமதி இல்லாமல் தீண்டும் போது பெண்களுக்கும் இப்படித்தான் வலிக்குமாம். அந்த வலியுணர்வு எப்படி இருக்கிறது குணாளா? உன்னால் கொல்லப்பட்டவர்கள் எத்தனை பேர் இருப்பார்கள்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான்.

கங்குகன் கூறியதைக் கேட்டுப் பதில் அளிக்கும் நிலையில் குணாளன் இருக்கவில்லை. கமுகு அவனது உடலில் ஆங்காங்கே கொத்தித் தசையைப்

பிடுங்கித் தின்று கொண்டிருந்தது. வலியால் அலறிக் கொண்டிருந்தான் அவன். அவனது உடலில் குருதி வழியத் தொடங்கியது.

அப்போது அவனால் பாதிக்கப்பட்டு வலியால் கத்திய பெண்களின் அலறல் சத்தம் அவனது மனக் கண் முன் வந்துவிட்டுச் சென்றது. அடுத்தகணம் கழுகு அவனது தலை மீது அமர்ந்தது. தன் தலையை மேலே தூக்கி வயிற்றிலிருந்து திராவகத்தைக் கக்கி எச்சில் கலந்து அவனது முகத்தில் உமிழ்ந்தது.

திராவகம் ² கண்ணில்பட்டதால் ஏற்பட்ட எரிச்சலால் துடிதுடித்து அலறினான் குணாளன். அடுத்தகணம் கழுகு அவனது இடது கண்ணைக் கொத்திப் பிடுங்கித் தின்றது.

குணாளன் வலியால் கத்திக் கொண்டிருக்கையில் மற்றொரு கண்ணையும் கொத்திப் பிடுங்க, குணாளனின் விழிகளில் கடைசியாகத் தெரிந்த மனித உருவம் கங்குகனின் முகம்தான். குணாளன் வலி தாங்க முடியாமல் அலறிக் கொண்டிருக்க அந்த அறைக்குள் நுழைந்தான் காந்தாரப் படையின் துணைத்தலைவர்களில் ஒருவன்.

அவனது வரவை எதிர்பார்த்திருக்காத காந்தாரத்தின் தலைவன், “என்ன?” என வினவினான்.

“ஒன்றுமில்லை” எனக் கூறியபடியே காந்தாரத்தின் துணைத்தலைவன் தன் இடையுறையிலிருந்து வாளினை உருவி வேகமாக வீசினான். எதிர்பாராத நேரத்தில் தனது துணைத்தலைவனால் தொடுக்கப்பட்ட தாக்குதலால் காந்தாரத்தின் தலைவனின் தலை துண்டாகி கீழே விழுந்து உருண்டது.

அந்தக் காட்சியைப் பார்த்த அடுத்தகணம் கங்குகன் தன் உறையிலிருந்து வாளினை உருவினான். அப்பொழுது அவனுக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த வேட்டையனின் கூறிய குறுவாள் கங்குகனின் பின் கழுத்தில் பாய்ந்தது. அதிர்ச்சியுடன் இருவரையும் நோக்கினான்.

அடுத்தகணம் வீசப்பட்ட துணைத்தலைவனின் வாள் கங்குகனின் தலையைத் துண்டாக்கி உடலிலிருந்து பிரித்தது.

ஒரே நேரத்தில் காந்தாரத்தின் படைத்தலைவனும், அசோகனின் அந்தரங்கப் படைத்தலைவனான கங்குகனும் மரணமடைந்து கீழே

விழுந்தார்கள். குணாளனின் தலை மீது அமர்ந்திருந்த பிணந்தின்னிக் கழுகு கீழே கிடந்தவர்களின் மீது அமர்ந்து கொத்தித் தின்னத் தொடங்கியது.

கங்குகன் மற்றும் காந்தாரத்தின் தலைவரின் உடலையும் சோதித்த துணைத்தலைவன் திஷ்யரக்சாவால் அனுப்பப்பட்ட இரண்டு திரைச் சீலைகளையும் கையில் எடுத்தான். குணாளனுடன் தொடர்புடைய அந்த இரண்டு திரைச் சீலைகளையும் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கில் காட்டி எரித்தான்.

பிறகு திஷ்யரக்சா துணைத்தலைவனுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் அனுப்பிய திரைச் சீலையையும் நெருப்பில் காட்டி அழித்தான்.

குணாளனைக் குருடாக்கிய இருவரும் இறந்து போயிருந்தார்கள். அதற்குத் தொடர்புடைய ஓலைகளும் அழிக்கப்பட்டிருந்தன.

குணாளனின் குருட்டுத் தண்டனைக்குக் காரணம் திஷ்யரக்சாதான் என்பதற்கான சாட்சிகள் அனைத்தும் அழிக்கப்பட்டிருந்தன.

&&&

கண் விழித்தான் குணாளன். அவனுக்கு முன் இருளே பரவியிருந்தது. காதுகளில் புரவிகள் நடந்து செல்லும் குளம்படிச் சத்தமும், பன்றிகள் கத்தும் சத்தமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவனது மூக்கில் தாங்க முடியாத நாற்றம் ஏறிக் கொண்டிருந்தது. அவனது கையில் பிசுபிசுப்புடன் எதையோ உணர்ந்தான். வாடை மூக்கைத் துளைத்தது.

“யாராவது விளக்கேற்றுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் குணாளன்.

பழக்க வழக்கத்தில், அவன் இருளைக் கண்டதும் என்ன நடந்தது என்பதை மறந்து போய் இளவரசனைப் போன்று கட்டளையிட்டிருந்தான்.

அப்பொழுது அவனுக்கு அருகில் நின்று கொண்டிருந்த பெண், “பாடலியின் இளவரசன் எனும் நினைப்பு உனக்கு. நீ கட்டளையிட்டதும் உடனே அனைவரும் ஓடி வந்து சேவை செய்வார்கள். குருட்டு முண்டமே ஆடையை ஒழுங்காக அணிந்துகொள்” எனக் கத்தியபடி அப்பெண் கொண்டு வந்திருந்த ஒட்டகச் சாணத்தை அவன் மீது கொட்டிவிட்டுச் சென்றாள்.

பட்டத்து இளவரசனாக அதிகாரம் செலுத்திக் கொண்டிருந்த குணாளன் ஒரே நாளில் தெருவோரத்தில் சாக்கடைக் கழிவு நீர்

தேங்கியிருக்கும் குப்பையில் வீசப்பட்டிருந்தான். குணாளனின் விசுவாசிகள் அவனைத் தேடத் தொடங்கினார்கள். ஆனால், இளவரசனுக்குரிய ஆடை, அணிகலன்கள் இல்லாமல் தெருவோரம் கிடந்த குணாளனை யாரும் கண்டு கொள்ளவே இல்லை. தான் மோரியப் பேரரசின் பட்டத்து இளவரசன் என்று குணாளன் தெரிவித்தாலும் அவனை அனைவரும் பைத்தியம் என்று இகழ்ந்து பிச்சையிட்டே அவனைக் கடந்து செல்லலானார்கள்.

&&&

பொழுது இருளத் தொடங்கிய வேளையில் விழிகள் இரண்டும் தோண்டி எடுக்கப்பட்டுக் குருடாக்கப்பட்ட குணாளன் தெருவோரம் வீசப்பட்டிருந்த அதேவேளையில் அசோகவர்த்தன் தன் காதலி திஷ்யரக்சாவின் மடியில் படுத்து கனவு கண்டு கொண்டிருந்தான்.

அசோகவர்த்தன், “என் மகனை நான் காந்தாரத்துக்கு அனுப்பி வைத்ததற்குக் காரணம் அவன் நிர்வாகத்தைக் காந்தாரத்தின் தலைவனிடம் கற்றுக் கொண்டு வருவான் எனும் நம்பிக்கையில்தான். அவன் பேரரசனாக முடிசூடுவதைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதே எனது வாழ்நாள் இலக்கு. நாம் இருவரும் அவனுக்குத் துணையாக இருந்து வழிகாட்ட வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

திஷ்யரக்சா, “நமது மகனைப் பிரிந்து எதற்காக இப்படித் துன்பப்படுகிறீர்கள்? அவர் உடன் இருந்தால் நானும் மகிழ்த்தான் செய்வேன். அவரைப் பாடலிக்கு அழைத்துக் கொண்டால் என்ன?” என வினவினாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் உடனே எழுந்த அசோகவர்த்தன், “யார் அங்கே?” என அழைத்தான்.

பெண் ஒருத்தி உள்ளே நுழைந்தாள்.

அவளிடம் அசோகவர்த்தன், “முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தரிடம், காந்தாரத்தில் தங்கியிருக்கும் குணாளனை உடனே பாடலி வரும்படி கட்டளையிட்டு செய்தி அனுப்பச் சொல்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு!” எனக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து சென்றாள் அப்பணிப்பெண்.

அசோகவர்த்தன் மகிழ்ச்சியுடன் அவளது மடியில் படுத்தான். சற்றுத் தொலைவில் காணப்பட்ட அவனது அந்தப்புரமான பூலோக நரகத்திலிருந்து சிலரது அழுகுரல் காற்றில் கலந்து வந்து அவனது செவிகளில் விழுந்தது.

அதைக் கேட்டு ரசித்தவன், “வர வர அலறல் சத்தம் என் காதுகளில் விழுந்தால்தான் எனக்கு நிம்மதியாக இருக்கிறது. இல்லையென்றால் பைத்தியம் பிடித்தபடி ஆகிவிடுகிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள் திஷ்யரசா.

&&&

குணாளன் விழிகளை இழந்து குருடாக அலையத் தொடங்கிய அதே இரவில் துளு நாட்டுப் பாழிக்கோட்டைக்குள் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மனும், துளு நாட்டின் அரசன் இளங்கோசனும் நுழைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

எதிர்காலத்தில் கொடூரமாக நடைபெறப் போகும் பெரும் போரைப் பற்றி விவாதித்தபடியே இருவரும் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

கடைசியாக தேவவர்மன், “படையைத் திரட்டிக் கொண்டு சென்று எதிர்க்கும் படையினரை அழித்துவிட்டுத் திரும்பி வெற்றி வீரராகத் திரும்பி வாருங்கள்” என வாழ்த்தி அனுப்பினான்.

“நிச்சயம் வெற்றியுடன் திரும்புவேன்” எனக் கூறிக் கொண்டே தனது மாளிகையை நோக்கி நடந்தான் இளங்கோசன். அவனது மனதில் போர் திட்டம் உருப்பெற்றிருந்தது.

&&&

மோரிய இளவரசன் தேவவர்மனும், இளங்கோசனும் போர் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் அழுந்தூர் வேளிர் திதியன், குட்டுவ நாட்டு இளவரசன் ஆதன் எழினி, மோகூர்ப் படைத்தலைவன் பழையன், சோழ அரசர் இளம்பெருஞ் சென்னி ஆகியோருக்குப் புறா மூலம் தகவல் அனுப்பி வைத்தான் வென்வேல் சென்னி.

புறாக்கள் நான்கும் பறந்து சென்ற வேளையில் தனது தமையன் பட்டத்து இளவரசன் சென்னிக்கு கழுகு மூலம் செய்தி அனுப்பினான். இரவு

படர்ந்திருந்த சூழலில் வான் நோக்கிச் சென்ற கழுகு மேகங்களுக்கும் மேலே பறந்து சென்று தெற்கு நோக்கிப் பறக்கத் தொடங்கியது.

மூவேந்தர்களின் தலைவன் வென்வேல் சென்னி அனுப்பி வைத்த கழுகானது பாண்டிய நாட்டின் எல்லையில் சென்று கொண்டிருந்த இளஞ்சேட் சென்னியின் கழுத்தில் அமர்ந்தது.

கிழக்கே நோக்கினான் இளஞ்சேட் சென்னி. கிழக்கு வானில் வெளிச்சம் எழுத் தொடங்கியிருந்தது. தனது இயல்தேரில் அமர்ந்தபடி புரவியின் கடிவாளக் கயிற்றை வேகமாக ஆட்டினான்.

புரவிகள் நான்கும் தமது வேகத்தைக் கூட்டின. சென்னி பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரான ³ கூடல் மாநகரை நோக்கி அதிவேகமாகப் பயணித்து வைகை நதிக்கரையை அடைந்தான்.

வைகை நதியில் நீராடியவன் கூடல் மாநகர் பேரழகிகளின் தரிசனத்துடன் அரண்மனையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அடிக்குறிப்பு:

1. தமிழி - சங்க காலத்தின் தொடக்கத்திலிருந்த தமிழ் எழுத்து முறைக்கு 'தமிழி' என்று பெயர். அசோகன் தனது கல்வெட்டுகளுக்குப் பயன்படுத்திய பிராமி எழுத்துகளுக்கும் முன்னோடி தமிழி எழுத்துக்கள்.
2. அசோகவர்த்தனின் ஆணையின் பேரில் தவறுதலாக மோரியப் பேரரசின் பட்டத்து இளவரசனான குணாளனின் விழிகள் பறிக்கப்பட்டு குருடாக்கப்பட்டது வரலாற்று நடந்த நிகழ்வு. அதைத் தான் பதிவு செய்திருக்கிறேன்.

ஆதாரம் : அசோகவதனம்

3. கூடல் மாநகர் - மதுரை.

23 இளஞ்சேட் சென்னியின் கட்டளை

கூடல் மாநகரின் அரண்மனைக்கு முன் தனது இயல் தேரிலிருந்து கீழிறங்கிய சென்னி காவலர்களிடம் தெரிவித்துவிட்டு நேராகப் பாண்டிய நாட்டின் அரண்மனைக்குள் சென்று கொண்டிருந்தான். அவன் கூடல் மாநகரின் கோட்டைக்குள் நுழைந்ததுமே செய்தி காட்டுத் தீயைப் போன்று பரவத் தொடங்கியது. புரவித் தேரிலிருந்து கீழிறங்கி வந்து கொண்டிருப்பவன் மூவேந்தர்களின் படைத்தலைவன் வென்வேல் சென்னி என நினைத்து இளஞ்சேட் சென்னியைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு அஞ்சிய பாண்டிய நாட்டு வீரர்கள் அனைவரும் வழிவிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இளஞ்சேட் சென்னி வருவதைக் கண்டதுமே கூடல் மாநகரத்தின் தலைமைக் காவலன் அவையை நோக்கிப் பரபரப்புடன் ஓடினான். தலைமைக் காவலன் பாண்டிய அரசன் பெருவழுதியின் அவைக்குள் நுழைந்த போது அவையில் புலவர்கள் தங்களுக்குள் வாதிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘மனதினுள் காதல் செழித்தால்தான் புற வாழ்வும் செழிக்கும். மனதைத் தூய்மைப்படுத்தும் அகப் பாடல் இலக்கியமே வாழ்க்கைக்கு அவசியம்.’

‘புற வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாக இருந்தால்தான் அக வாழ்க்கையில் காதலைக் கொண்டாட முடியும். ஆதலால் புற இலக்கியமே வாழ்க்கைக்கு முக்கியம்’

அக வாழ்க்கையே முக்கியம் என்று ஒருதரப்பும், புற வாழ்க்கையே முக்கியம் என்று ஒருதரப்பும் கூச்சலிட்டு வாதிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். புலவர்களின் வாதத்திறமையில் தன்னிலை மறந்து சேர வேந்தருடன் அமர்ந்திருந்தான் பாண்டியன் பெருவழுதி.

மோரியப் போர் பற்றி பாண்டிய மன்னனுடன் விவாதிப்பதற்காகச் சேர மன்னரும் கூடல் மாநகருக்கு வருகை தந்திருந்தார். சேரல் வேந்தரை வரவேற்கவே பாண்டிய அரசன் புலவர்களின் வாதத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தான். புலவர்களின் வாதம் நகைச்சுவையுடனும், பொருள் சுவையுடனும் சிறப்பாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுதுதான் தன்னிலை மறந்து அமர்ந்திருந்த பாண்டிய மன்னன் பெருவழுதியிடம், “அரசே, சென்னி வந்து கொண்டிருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான் கூடல் மாநகரத்தின் தலைமைக் காவலன்.

“சென்னியா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான் பாண்டிய மன்னன் பெருவழுதி.

“ஆமாம் அரசே.”

“சென்னி வருகிறான் என்று தகவல் எதுவும் வரவில்லையே?” என பெருவழுதி கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் உள்ளே நுழைந்த காவல் வீரன் ஒருவன் பணிந்து, “அரசே, சோழ இளவரசர் அந்தப்புரத்தில் ஓய்வெடுப்பதாகத் தங்களிடம் தெரிவிக்கச் சொன்னார். விவாதித்துக் கொண்டிருக்கும் புலவர்களுக்கு உரிய மரியாதையுடன் பரிசளித்துவிட்டு தங்களையும், சேர வேந்தரையும் வரச் சொன்னார்.”

“சென்னியை வரவேற்று அந்தப்புரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றது யார்?”

“பாண்டிமாதேவியும், இளவரசரும் வரவேற்று அழைத்துச் சென்றார்கள்.”

“சரி.. இருவரும் சோழ இளவலை உபசரிக்கட்டும். அவை நடவடிக்கையை முடித்துவிட்டு நாங்கள் இருவரும் வருகிறோம்” எனப்

பாண்டிய மன்னன் கட்டளையிட உடனடியாக அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றார்கள் கூடல் மாநகர் தலைமைக் காவலன் மற்றும் ஓடி வந்த வீரன்.

அடுத்த ஒரு ஓரைப் பொழுதில் அவசர அவசரமாக அவை நடவடிக்கைகளை முடித்துவிட்டு அந்தப்புரத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள் பாண்டிய அரசர் பெருவழுதியும், சேர வேந்தரும்.

இருவரும் உள்ளே நுழைகையில் பாண்டிமாதேவி யாழ் மீட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். பாண்டிய இளவரசனும், சென்னியும் வாள் சமர் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். பாண்டிய மன்னர் பெருவழுதியின் பத்து வயது மகன் தனது குறுவாளினால் சென்னியைத் தாக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான். சென்னி தனது வாளினால் அவனது வாள் வீச்சினைத் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

யாழ் இசையுடன் சேர்ந்து வாள்கள் இரண்டும் ஒன்றோடொன்று மோதும் சத்தம் அந்தப்புரத்தில் எழுந்து கொண்டிருந்தது. தன் மகன் வீரத்துடன் மோதுவதையும், அதைத் தடுத்த சென்னி அவனுக்கு வாள்வீச்சில் சில புதுமையான வீச்சுகளைப் பற்றியும், அதை எப்படித் தடுத்து நிறுத்துவது என்பது பற்றியும் அக்கறையுடன் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இளவரசனும் அக்கறையுடன் சென்னி சொல்லிக் கொடுத்ததை அப்படியே கற்றுக் கொண்டு அவனையே தாக்கிக் கொண்டிருந்தான். இளவரசன், “மாமா.. மாமா..” என்று சென்னியையே சுற்றி சுற்றி வந்து தாக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

தன் மகன் வாள் வீசுவதைப் பார்த்துப் பெருமையுடன் நின்று கொண்டிருந்த பெருவழுதியிடம் சேர வேந்தர், “பெருவழுதி.. ஒருநாள் இளவரசன் மிகச் சிறந்த வீரனாக வருவான். அதற்கான அறிகுறி இப்பொழுதே அவனிடம் தெரிகிறது” எனத் தெரிவித்தார்.

“ஆமாம் வேந்தரே. என் மகன் உற்சாகத்துடன் சமர் புரிவது எனக்குப் பெருமையளிக்கிறது” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே இளவரசன் சென்னியைக் கீழே தள்ளி அவனது மார்பின் மீது ஏறி அமர்ந்து கொண்டு, “மாமா.. நான் வெற்றிபெற்றுவிட்டேன்.. வெற்றிபெற்றுவிட்டேன்” எனக் கூறிக் கொண்டே கையில் வைத்திருந்த வாளினைத் தூர எறிந்துவிட்டு சென்னியின் மார்பில் தன் தலைசாய்த்து வெற்றிபெற்ற உற்சாகத்தில் கட்டிக் கொண்டான்.

சென்னியும் அவனைத் தன் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டான். அப்பொழுது இளவரசன் நின்று கொண்டிருந்த தனது தந்தையை நோக்கி, “தந்தையே, சோழ இளவரசர் வீழ்த்தவே முடியாத வீரர் என்று கூறினீர்களே.. நான் அவரை வீழ்த்திவிட்டேன். பார்த்தீர்களா?” எனக் கூறியபடியே ஓடிச் சென்று பெருவழுதியைக் கட்டிக் கொண்டான்.

அவனைத் தூக்கித் தன் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டவர், “ஆமாம். நானும் பார்த்தேன். நீ தாக்கி இளவரசரை வீழ்த்திக் கீழே தள்ளினாயே, அட்டகாசம் மகனே. நீ என்னைப் பெருமைப்படுத்திவிட்டாய்” எனக் கூறி முத்தம் கொடுத்தவர் பாண்டிமாதேவியுடன் அனுப்பி வைத்தார்.

எழுந்து நின்ற சென்னி பாண்டிய மன்னருக்கும், சேர வேந்தருக்கும் தன் வணக்கத்தைச் செலுத்தினான். இருவரும் பதில் வணக்கம் செலுத்த பாண்டிய மன்னன் இருவரையும் தனது அந்தரங்க அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

சென்னி, “இளவரசன் ஆர்வத்துடனும், துடிப்புடனும் இருக்கிறான். எதிர்காலத்தில் மிகச்சிறந்த வீரனாக வருவான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“மோரியரையே வீழ்த்திய தென்னகத்தின் மாவீரர் என் மகனைப் பற்றிக் கூறுவது எனக்குப் பெருமையளிக்கிறது வீரரே” என எழுந்து நின்று தெரிவித்தான்.

புன்னகைத்த சென்னி, “மோரிய தூதுவர்கள் கூடல் மாநகருக்கு வந்தும் உயிரோடு திரும்பிச் சென்றார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன்” என நேரடியாக வந்த காரியத்துக்குச் சென்றான்.

“ஆமாம் இளவரசே. மோரிய தூதுவனை வரவேற்று விருந்தோம்பல் செய்து அனுப்பி வைத்தேன்.”

“வந்தவன் என்ன தெரிவித்தான்?”

“வந்தவன் அடக்கமாகப் பாண்டிய நாட்டுப் படையும், சேர நாட்டுப் படையும் மோரியரை ஆதரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டான்.”

“கேட்டுக் கொண்டானா?”

“ஆமாம் இளவரசே.”

“சரி, மேலே கூறுங்கள்.”

“முடியாது என்று கூறிவிட்டோம்.”

“பிறகு?”

“மோரியப் படையை எதிர்க்கப் போகிறீர்களா என்று பதிலுக்கு வினவினான்.”

“தாங்கள் என்ன தெரிவித்தீர்கள்.”

“பாண்டியப் படை ஒரு நாளும் மற்றவர்களுடன் இணைந்து மோரியப் படையை எதிர்க்காது என்று கூறிவிட்டேன்.”

“சேர வேந்தரே, வந்தவனிடம் தாங்கள் என்ன கூறி அனுப்பி வைத்தீர்கள்?” என அவரை நோக்கி வினவினான்.

“பாண்டிய மன்னர் தெரிவித்த அதே கருத்தைத்தான் நானும் தெரிவித்தேன் இளவரசே.”

சென்னி அமைதியாக நடந்து கொண்டிருந்தான். அவனது அமைதி இருவருக்குள்ளும் பீதியை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

பாண்டிய மன்னன் பெருவழுதி, “இளவரசே, மோரியப் படை பாண்டிய நாட்டையோ அல்லது சேர நாட்டையோ தாக்காத வரை எங்களது படைகளும் அவர்களைத் தாக்காது என்று பதில் அளித்திருக்கிறோம்” என்றான்.

“இருவரும் வாக்களித்துவிட்டீர்கள்?”

“ஆமாம் இளவரசே!” இருவரும் ஒரே நேரத்தில் பதில் அளித்தார்கள்.

“நான் புறப்படுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான் சென்னி.

இருவரும் அரண்டு போய், “இப்பொழுதுதானே வந்தீர்கள் அதற்குள் புறப்பட வேண்டுமா?” என வினவினார்கள்.

“நான் வந்த வேலை பயனற்றுப் போய்விட்டது. இருவரும்தான் மோரியப் படைக்கு வாக்களித்துவிட்டீர்களே. இனி நான் உதிர்க்கும் ஒவ்வொரு சொல்லும் பயனற்றதே” என ஒவ்வொரு சொல்லையும் நிதானமாக, சிந்தித்தே பேசினான் சென்னி.

சேர வேந்தர், “போரில் வேண்டுமானால் நாங்கள் பங்குகொள்ளாமல் இருக்கலாம். ஆனால், மூவேந்தர் கூட்டுப் படைக்கு முறைப்படி செய்ய வேண்டியதைச் செய்து கொண்டுதான் இருக்கிறோம் இளவரசே. சேரப்

படையில் ஒரு பகுதி குட்டுவ நாட்டு இளவரசன் ஆதன் எழினியுடனும், பாண்டியப் படையில் ஒரு பகுதி மோகூர்ப் பழையனுடனும் தங்களது உத்தரவுப்படி புறப்பட்டுவிட்டன. இரு படைகளுக்கும் கீழே மற்ற குறுநில மன்னர்கள் மற்றும் வேளிகளின் படைகளும் அணிவகுத்துச் சென்றுவிட்டன” எனத் தெரிவித்தார்.

“திறமை வாய்ந்த சேர மற்றும் பாண்டிய நாட்டின் முதன்மைப் படைகள் ஒய்வெடுக்க மற்ற படை வீரர்களை போர்க்களத்தை நோக்கி அனுப்பி வைத்திருக்கிறீர்கள்.”

இருவரும் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“மோரியர்கள் தெற்கு நோக்கி குமரி வரை வெல்ல வேண்டும் என படையை நகர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சோழப் படையும், சிற்றரசர்களின் படையும் தோற்கடிக்கப்பட்டால் அவர்களின் அடுத்த இலக்கு பாண்டிய நாடும், சேர நாடும் தான் என்பதை இருவரும் மறந்துபோய் வாக்களித்துவிட்டீர்கள்.”

“மோரியப் படை பாண்டியை நாட்டையோ அல்லது சேர நாட்டையோ தாக்கும் முயற்சியில் இறங்கினால் அவை தாக்கி அழிக்கப்படும் இளவரசே.”

“ம்ம்ம்” எனச் சிந்தனையுடன் தெரிவித்தான் சென்னி. பிறகு, “இருவரின் படையால் அவர்களை வீழ்த்த முடியாதபடி அவர்கள் வலிமையாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றான்.

இருவரும் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பிறகு, “எதற்காக இந்த விபரீதமான முடிவு?” என இருவரையும் நோக்கி அவர்களின் விழிகளை பார்வையால் ஊடுருவியபடி வினவினான்.

சேர வேந்தர், “மூவேந்தர் படையின் மாண்பும், விதிமுறையும் எப்பொழுது தங்களால் சிதைக்கப்பட்டதோ அப்பொழுதே நாங்கள் இருவரும் இந்த முடிவை எடுத்துவிட்டோம் இளவரசே” எனப் பதில் அளித்தார்.

பெருவழுதி, “ஆமாம். இந்த முடிவுக்குத் தாங்கள்தான் காரணம்” எனத் தெரிவித்தான்.

சென்னி இருவரையும் நோக்கியபடி, “மூவேந்தர் படையின் மாண்பும், விதிமுறையும் எப்படி என்னால் மீறப்பட்டது என்பதை இருவரும் கூறுகிறீர்களா?” என வினவினான்.

“முவேந்தர் படையின் முக்கிய விதிகளுள் ஒன்று கரும்பெண்ணை நதியை எந்தச் சூழலிலும் கடக்கக் கூடாது என்பது. அதைத் தாங்கள் மீறிவிட்டீர்கள் இளவரசே. நமது படையுடன் சென்று மோரியப் படையினர் உறங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் தாக்கியது மிகப்பெரிய அதர்மம். நமக்கென்று போர் தர்மம் இருக்கிறது. அதைத் தாங்கள் மருந்திற்கும் பின்பற்றவில்லை. உறங்கிக் கொண்டிருந்த மோரிய வீரர்களைக் கொன்று குவித்திருக்கிறீர்கள். உயிரோடு அகப்பட்ட மோரிய இளவரசர்களைத் துடிக்கத் துடிக்க கொடூரமாகக் கொன்றிருக்கிறீர்கள். இது அதர்மம். அநியாயம். அதற்காகவே, நாங்கள் இருவரும் முறைப்படி சோழ வேந்தர் இளம்பெருஞ் சென்னியிடம் தகவல் தெரிவித்துவிட்டு போரில் பங்குபெறவில்லை.”

பாண்டிய மன்னர் பெருவழுதி கூறிக் கொண்டிருந்தவற்றை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சென்னி, “செல்யுகஸ் எப்படி நதியைக் கடந்து நம் வீரர்களைக் கொன்று மரத்தில் தொங்கவிட்டு, உறங்கிக் கொண்டிருந்த நம் நாட்டு மக்களைக் கொன்றான் என்று கேள்விப்பட்டீர்களா?” என வினவினான்.

“கேள்விப்பட்டோம்.”

“எப்படிக் கொன்றான்?”

“நம் மக்களையும், வீரர்களையும் கொடூரமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் கொன்றான் என்று கேள்விப்பட்டோம்.”

“அதைத்தானே நானும் செய்தேன்.”

“நமக்கும், நமது எதிரிக்கும் மிகப்பெரிய வேறுபாடு இருக்கிறது இளவரசே. நம் எதிரி அதர்மத்தைக் கையில் எடுத்துப் போர் விதியை மீறுகிறான் என்றால் நம்மாலும் அப்படி மீற முடியாது. இது தவறு. இதைத் தாங்கள் உணர வேண்டும்.”

“நான் மட்டும் நதியைக் கடந்து மோரியப் படையைத் தாக்கி அழித்திருக்காவிட்டால் இந்நேரம் தமிழகம் முழுவதையும் மோரியப் படையினர் தீக்கிரையாக்கியிருப்பார்கள். நம் மக்களின் பிணம் குவியல் குவியலாக குவிக்கப்பட்டிருக்கும். நம் பெண்கள் மோரிய வீரர்களால் சீரழிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். நம் குழந்தைகள் கொல்லப்பட்டிருப்பார்கள். வீரர்கள் அடிமையாக்கப்பட்டிருப்பார்கள்.”

“இது நடந்திருக்கும் என்று அனுமானத்தில் கூறுவது தவறு இளவரசே. நமக்கென்று இருக்கும் தர்மத்தை நாம் எந்தச் சூழலிலும் மீறக் கூடாது.”

“..”

“ஆதலால்தான் இருவரும் விலகிவிட்டோம்.”

சென்னி இருவரையும் நோக்கி, “இந்த முடிவுக்காக இருவரும் எதிர்காலத்தில் வருந்துவீர்கள்” எனத் தெரிவித்த சென்னி, “மோரியப் படையை சோழப் படையும், வேளிகளின் படையும் சேர்ந்து தோற்கடிக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ளுங்கள். மோரியர்கள் வெற்றி பெற்றால் அவர்களின் அடுத்த இலக்கு பாண்டிய நாடும், சேர நாடும் தான். அவர்களின் தாக்குதலில் கூடல் மாநகர் அழியலாம். கொல்லப்படும் பல்லாயிரக்கணக்கான குழந்தைகளுள் ஒருவனாகச் சற்று முன் விளையாடிய இளவரசனும் கொல்லப்படலாம். உம்மால் பாண்டிமாதேவியைக் கூட காப்பாற்ற முடியாத நிலை கூட வரலாம் பாண்டிய மன்னரே” எனத் தெரிவித்த சென்னி சேர வேந்தரை நோக்கி, “சேர நாட்டிலும் இதே நிலைதான் வரும்” என உளவியல் தாக்குதல் ஒன்றை இருவர் மீதும் பகிரங்கமாகத் தொடுத்தான்.

இருவரும் சிந்தித்தபடி கதிகலங்கி நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களிடம், “என்னிடம் ஒரு திட்டம் இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான் சென்னி.

“என்ன?” என இருவரும் ஒரே நேரத்தில் வினவலானார்கள்.

தான் கொண்டு வந்திருந்த ஓலை ஒன்றை அவர்களிடம் கொடுத்தவன் போர்த் திட்டத்தையும் முழுமையாக விளக்கினான். சென்னி தெரிவித்த போர்த் திட்டத்தைக் கேட்டதும் இருவரும் அதிர்ச்சியடைந்து நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பிறகு சென்னி, “இருவரும் தாங்கள் கொடுத்த வாக்கினை ஒரு காலத்திலும் மீற வேண்டிய சூழல் ஏற்படாது. தத்தம் எல்லைகளில் உங்களது படையைத் தயாராக வைத்திருங்கள். அதே போன்று நான் தெரிவித்த போர் உத்தியையும் நிறைவேற்றிவிடுங்கள். மோரியருக்குத் தாங்கள் அளித்த வாக்கு நிச்சயம் மீறப்படாது. இருவரும் சேர்ந்து என்ன முடிவெடுத்தாலும் எனக்கு எந்தவித ஆட்சேபனையும் இல்லை” எனத் தெரிவித்த சென்னி புறப்பட ஆயத்தமானான்.

“இளவரசே! ஓய்வெடுத்துவிட்டுச் செல்லலாமே?” என வினவினான் பாண்டியன் பெருவழுதி.

“எனக்கும் ஆசைதான். ஆனால், என் இடையுறையில் உறங்கும் வாளுக்கு குருதித் தாகம் எடுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. துளு நாட்டிற்குத் தூதாக வந்த மோரியர்களின் குருதியைக் கடைசியாகக் குடித்தது என் வாள். அதிலிருந்து என் வாள் பெருந்தாகத்துடன் காத்திருக்கிறது” என்றான் சென்னி.

எதையோ நினைத்துக் கொண்டவராக சேர வேந்தர், “துளு நாட்டுக்கு வந்த மோரிய தூதுவர்களைக் கொன்றவர் தாங்களா?” என வினவினான்.

“ஆமாம்.”

“கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து சென்று தாக்கி மோரியர்களை அழித்தது?”

“அது என் தமையன் வென்வேல் இளஞ்சேட் சென்னி.”

“தாங்கள்?”

“நான் இளஞ்சேட் சென்னி. சோழ அரசின் பட்டத்து இளவரசன். புகாரிலிருந்து ஆட்சி செலுத்துகிறவன்.”

“அவர்?”

“அவன் கோழியூர் இளவரசன். மூவேந்தர் படையின் தலைவன். மூவேந்தர் படைகளை வழிநடத்துபவன். மோரியப் படையினரை அழித்தவன் அவன்தான்.”

அரசர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். பிறகு சென்னி இருவரையும் நோக்கி, “நான் நாட்டை நிர்வகிக்கிறேன். என் உடன்பிறந்தவன் நாட்டைக் காக்கும் பணியைச் செய்கிறான். காடுகளில் வாழ்ந்து திரிபவனின் மனநிலை அப்படித்தான் இருக்கும். நாம் அந்தப்புரத்தில் அமர்ந்து எல்லையில் காவல் காப்பவன் எப்படிச் செயல்பட வேண்டும் என்று பாடம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். எல்லையில் காவல் காப்பவனுக்கே சூழல் தெரியும். அவனது முடிவு எதுவாக இருந்தாலும் அதைப் பட்டத்து இளவரசனாக நான் ஆதரிப்பேன்.”

“சோழ இளவரசர்கள் இருவர் என்பது வதந்தி என்றல்லவா செய்தி உலாவிக் கொண்டிருக்கிறது?”

பட்டத்து இளவரசன் இளஞ்சேட் சென்னி எந்தப் பதிலையும் கூறவில்லை. மாறாக உரக்கச் சிரித்தான். அதற்குப் பிறகு எதைப் பற்றியும் பேசாமல் அங்கிருந்து விடைபெற்றுச் சென்றவன் தனது இயல்தேரில் ஏறிக் கூடல் மாநகரைவிட்டு வெளியேறினான். பாண்டிய நாட்டின் எல்லையை அடைந்தவன் தனது தேரைத் தனது தேரோட்டியிடம் ஒப்படைத்த இளஞ்சேட் சென்னி தனது கரும்புரவியில் ஏறித் தனியாகச் செல்லலானான்.

சேர வேந்தரும், பாண்டிய மன்னன் பெருவழுதியும் விவாதிக்கத் தொடங்கினார்கள். பிறகு சென்னியின் இரகசியமான ஆலோசனைப்படி திட்டத்தைச் செயல்படுத்தவும் முடிவெடுத்தார்கள். சென்னி வைகையைத் தாண்டிச் செல்வதற்குள் புறாவின் மூலம் செய்தி கொற்கைக்கும், தொண்டிக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

இளஞ்சேட் சென்னி பாண்டிய நாட்டு எல்லையை நெருங்க நெருங்கத் தமிழ் மண்ணில் போர் மேகம் சூழத் தொடங்கியது.

&&&

தூளு நாட்டுக்குத் தெற்கே கடற்கரையோரம் காணப்பட்ட பாறை ஒன்றின் மீது அமர்ந்திருந்தான் வெற்றிவேல் சென்னி. அவனுக்கு முன்பு மயூரனின் தலைவன் கடந்துருத்தி குறும்பத் தலைவன் தூங்கலோரியான் மற்றும் காமக்கணியாள் ஆகிய இருவரும் பணிவுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். கடலுக்குள் மயூரன் கம்பீரத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

தூங்கலோரியான் சென்னியை நோக்கி, “நாங்கள் இருவரும் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கட்டளையிடுங்கள் தலைவரே. செய்வதற்கு ஆயத்தமாக இருக்கிறோம்” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான்.

காமக்கணியாள், “தந்தையும் அத்தானும் தாங்கள் கூறியதையே மறைவாக்காக நினைத்துச் செயல்பட்டார்கள். நாங்கள் இருவரும் அந்தப் பாதையிலேயே பயணிக்க விரும்புகிறோம். என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கட்டளையிடுங்கள்” என வேண்டினாள்.

இருவரையும் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சென்னி இருவரும் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டான்.

மறு பேச்சு பேசாமல் இருவரும் சென்னியின் கட்டளையைப் பணிவுடன் ஏற்றுக் கொண்டு அவனிடமிருந்து விடைபெற்றுச் செல்லலானார்கள்.

அடுத்த ஒரு நாழிகைப் பொழுது கழித்து மயூரன் கடலுக்குள் விரைந்து சென்று பார்வையிலிருந்து மறைந்தான். அதற்கு மேல் சென்னி தாமதிக்கவில்லை. உடனே தனது கார்முகில் மீதேறி பயணிக்கத் தொடங்கினான்.

&&&

கரும்பெண்ணை நதிக்கு வடக்கே மகேந்திர மோரியன் தலைமையில் மோரியப் படைகள் நிலை கொண்டிருந்த போது மொழிபெயர் தேயத்தில் தமிழக மூவேந்தர்கள், வேளிர்கள், சிற்றரசர்கள் என அனைவரும் கூடியிருந்தார்கள். அப்பொழுது வென்வேல் சென்னி அதியமான் அழிசி மூலம் கட்டளை அனுப்பி வைத்தான். போரிலிருந்து சேர மற்றும் பாண்டிய மன்னர்கள் இருவரும் விலகிவிட்டதால் எஞ்சிய சேர நாட்டைச் சுற்றியிருக்கும் சிற்றரசர்களின் படைகள் குட்டுவ நாட்டின் இளவரசன் ஆதன் எழினியின் தலைமையிலும்; பாண்டிய நாட்டைச் சுற்றியிருக்கும் சிற்றரசர்கள் மற்றும் வேளிர்களின் படைகள் மோகூர்த் தலைவன் பழையனின் தலைமையிலும் புறப்பட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்ற சென்னியின் கட்டளையை அழிசி அனைவருக்கும் தெரிவித்திருந்தான்.

வென்வேல் சென்னியின் கட்டளைப்படி தெற்கிலிருந்த படைகள் இரண்டாகத் திரண்டு குட்டுவ இளவரசன் ஆதன் எழினி மற்றும் மோகூர்த் தலைவன் பழையனின் கீழ் திரண்டிருந்தன.

துளு நாட்டின் எல்லையிலிருந்து புறப்பட்ட மூவேந்தர்களின் தலைவன் வென்வேல் சென்னி தெற்கே ஆதன் எழினியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த அதேவேளையில் கூடல் மாநகரத்திலிருந்து புறப்பட்ட சோழ தேசத்தின் பட்டத்து இளவரசன் இளஞ்சேட் சென்னி வடக்கு நோக்கி மோகூர்ப் பழையனை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

மலை நாடு, தோட்டி மலை, எருமை நாடு, குதிரை மலையைச் சேர்ந்த வீரர்கள் அனைவரும் குட்டுவ நாட்டில் ஆதன் எழினியின் தலைமையில் திரண்டிருக்க; ஆய் நாடு, நாஞ்சில் நாடு, பரம்பு மலை, ஓரி நாடு, அருவா நாடு போன்ற பகுதிகளைச் சேர்ந்த வீரர்கள் அனைவரும்

மோகூர்ப் பழையனின் தலைமையில் திரண்டிருந்தார்கள். இரண்டு படைகளிலும் கணிசமான அளவு சேர மற்றும் பாண்டிய நாட்டுப் படை வீரர்கள் கலந்திருந்தார்கள்.

இரண்டு படைகளையும் ஒரே நேரத்தில் இரண்டு சென்னியும் சென்று சந்தித்தார்கள். கார்முகிலின் மீதேறி வந்த சென்னியைக் கண்டதும் வேளிர்கள் மற்றும் சிற்றரசர்களின் படை வீரர்கள் அனைவரும் உற்சாகக் குரல் எழுப்பினார்கள். வென்வேல் சென்னி ஆதன் எழினியிடமும், பட்டத்து இளவரசன் இளஞ்சேட் சென்னி மோகூர்ப் பழையனிடமும் நலம் விசாரித்துப் படை வீரர்களின் எண்ணிக்கை, கைவசமிருக்கும் ஆயுதங்களின் எண்ணிக்கை, உணவு ஆகியவற்றைப் பற்றிய அடிப்படைத் தகவல்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்கள். பிறகு, படை பலத்துக்குத் தகுந்த தாக்குதல் வியூகத்தை இருவருக்கும் தெரிவித்துவிட்டு திறந்த வெளியில் தங்கியிருந்த வீரர்களைச் சந்தித்தார்கள்.

கார்முகிலின் மீதமர்ந்த சென்னியைக் கண்டதும் இரண்டு இடங்களிலும் வீரர்கள் ஆர்ப்பரித்தார்கள். தமது ஆயுதங்களைக் கவசத்தில் தட்டி சென்னிக்கு மரியாதை செலுத்தினார்கள்.

ஏற்கெனவே மது போதையில் திளைத்திருந்த வீரர்கள் சென்னியைக் கண்டதும் வெறி கொள்ளலானார்கள். ஆதன் எழினியின் படைக்கு முன்பு வென்வேல் சென்னியும்; மோகூர்ப் பழையனின் படைக்கு முன்பு இளஞ்சேட் சென்னியும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

இரண்டு சென்னியையும் மூவேந்தர் படைகளின் தலைவன் வென்வேல் சென்னி என்றே நினைத்த வேளிர்கள், சிற்றரசர்கள், இனக் குழுக்களின் தலைவர்கள் ஆகியோர் உற்சாகமாகக் காணப்பட்டார்கள்.

சென்னியை நோக்கி,

“மோரியரைப் புறம் கண்ட வென்வேல் சென்னி..”

“வாழ்க! வாழ்க!” என்று முழக்கமிட்டார்கள்.

“வடுகரை வீழ்த்திய மாவீரன்..”

“வாழ்க! வாழ்க!”

வீரர்களின் முழக்கச் சத்தத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இரண்டு சென்னியும் ஒரே நேரத்தில் வீரர்களை நோக்கிக் கையசைத்தார்கள். வீரர்கள் கூட்டம் அமைதியானது. அமைதியாக நின்ற வீரர்களை நோக்கி, “சேர வேந்தனும், பாண்டிய அரசனும் கோழைத்தனத்துடன் போரிலிருந்து பின்வாங்கிய போதிலும் தமிழ் நிலத்தைக் காக்கவும், நம் மக்களின் மாண்பைக் காக்கவும் கையில் ஆயுதமேந்தி வந்திருக்கும் அனைவரையும் எண்ணிப் பெருமைப்படுகிறேன் நான். மரணத்தை அலட்சியம் செய்து நம்மைத் தாக்க வரும் மோரியர்களை அழிக்கக் கையில் ஆயுதமேந்தி வந்திருக்கும் உங்களை எண்ணிப் பெருமையடைகிறேன் நான்” எனக் கூறியபடியே கையில் இடையுறையிலிருந்து வாளினை உருவி வாளை நோக்கி உயர்த்தினான்.

வீரர்களும் தமது ஆயுதங்களைக் கையில் ஏந்தி வாளை நோக்கி உயர்த்தி, “சென்னி.. சென்னி..” என்று ஆரவார முழக்கமிட்டார்கள்.

அவர்களின் ஆரவார முழக்கம் அமைதியாகும் வரை அமைதியாகப் புரவியின் மீது அமர்ந்திருந்தான் சென்னி.

ஆரவார முழக்கம் அடங்கியதும், “மோரியர்களிடம் நான் வாக்களித்திருக்கிறேன். ‘கரும்பெண்ணை நதியை எவன் கடக்க நினைத்தாலும் அவன் தனது காதலியைத் தழுவுவதற்குத் திரும்பிச் செல்லமாட்டீர்கள்’ என்று. ஆனால், இன்று மோரியர்கள் துளு நாட்டின் வழியே கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து தமிழகத்தில் நுழைந்துவிட்டார்கள். என் எச்சரிக்கையைப் பொருட்படுத்தாமல் தமிழகத்துக்குள் நுழைந்திருக்கும் மோரியர்களை என்ன செய்யலாம்?” என வினவினான் சென்னி.

அப்பொழுது, சந்தன மரத்தின் உச்சியில் அமர்ந்திருந்த குரங்குகள் அச்சத்துடன் கத்திய சத்தமும், வேங்கை மரத்தின் மீதமர்ந்திருந்த ஆண் மயில் எழுப்பிய அகவலும் தெளிவாகக் கேட்டன. வீரர்களுக்கு மத்தியில் பேரமைதி நிலவிக் கொண்டிருந்தது. சென்னிக்கு அருகில் நின்ற வேளிர்கள், சிற்றரசர்கள் அனைவரும் தம் வீரர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மறவர் கூட்டத்தினுள் ஒருவன், “மோரியர்களில் ஒருவனைக் கூட உயிரோடுவிடக் கூடாது. அனைவரையும் கொன்று பிணந்தின்னிக் கழுகுகளுக்கு இரையாக்க வேண்டும்” எனக் கத்தினான்.

அவ்வளவுதான்.. வீரர்கள் அனைவரும், “அனைவரையும் கொன்று போடுவோம்..” என்று உரக்கக் கத்தினார்கள். வீரர்கள் எழுப்பிய சத்தத்தைக் கேட்டு வேங்கை மரத்தின் மீது அமர்ந்திருந்த மயில்கள் பயந்து வேறு இடம் தேடி பறந்து ஓடின.

மீண்டும் சென்னி தன் கையில் இருந்த வாளைத் தலைக்கு மேலே உயர்த்தினான். வீரர்கள் அமைதியானார்கள்.

“நம் விடுதலையைப் பறித்து நம்மை அடிமையாக்க வந்திருக்கும் மோரிய வீரர்களில் ஒருவன் கூட இனி உயிரோடு திரும்பிச் செல்லமாட்டான். அந்தக் கணிகையின் புதல்வர்களுக்குத் தமிழனின் வீரம் எப்படிப்பட்டது என்பதைக் காட்டுவோம். நம் ஒற்றுமையைக் குலைக்க விரும்பும் அந்த சுவாபுத்திரர்களுக்கு நாம் பாடம் புகட்டுவோம். ஒன்றை மட்டும் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். நம் படை அழிந்தால் நம் நாடும் அழிந்த மாதிரிதான். நம் குழந்தைகள் கொல்லப்படுவார்கள். நம் வீட்டுப் பெண்டிர்கள் அடிமையாவார்கள். நம் கிராமங்கள் அழிக்கப்படும். நம் தலைமுறையினர் அனைவரும் கால காலத்துக்கும் மோரியர்களுக்கு அடிமையாவார்கள். அந்த நிலை வரக் கூடாதென்றால் ஒரு மோரியன் கூட உயிரோடு திரும்பிச் செல்லக் கூடாது..”

“..”

“மோரியர்கள் வெற்றி ஒன்றை மட்டுமே முதன்மையாகக் கொண்டு போரிடுபவர்கள். போரில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்பதே அவர்கள் கொண்ட தர்மம். வெற்றி பெற அவர்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார்கள். நாம் உண்ணும் உணவில் கூட நஞ்சு கலக்க அவர்கள் தயங்கமாட்டார்கள். நோய் பரப்பும் நச்சுக் கிருமிகள் அவர்கள். அவர்களைத் தடுத்துக் கொல்ல வேண்டும் என்பதே நமது போர் நெறியாக இருக்கட்டும். மோரியர்களின் வீழ்ச்சியிலிருந்து நமது எழுச்சி தொடங்கட்டும்” எனத் தெரிவித்த சென்னி தனது வாளைத் இடையுறையில் செலுத்தினான்.

சென்னியின் பேச்சில் போர்வெறி கொண்ட தமிழக வீரர்கள் அனைவரும் உரக்கக் கத்தினார்கள்.

அன்றிரவு வெற்றிவேல் சென்னியும், இளஞ்சேட் சென்னியும் வீரர்களோடு வீரர்களாகத் தங்கி அவர்களுடன் விருந்துண்டார்கள். அடுத்த

நாள் இருவரும் விடைபெற்று செல்லலானார்கள்.

இருவரும் புறப்பட்டுச் சென்ற அதே நாள் மோகூர்த் தலைவனின் தலைமையில் பெரும்படை குடகு நாட்டை நோக்கி நகரத் தொடங்கியது. வழியெங்கும் காணப்பட்ட கிராமங்களில் போர் வீரர்களைத் திரட்டிக் கொண்டு படை வீரர்கள் அதிவேகமாகக் குடகு நாட்டை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

சென்னியின் அறிவுரையின்படி மோகூர்த் தலைவன் பழையன் வரும்வரை ஆதன் எழினி காத்திருந்தான். ஒரே நேரத்தில் துளு நாட்டின் இருவேறு இடங்களில் தாக்குவதற்கு திட்டமிட்டிருந்தார்கள்.

மோகூர்ப் படை புறப்பட்ட அதே நாளில் துளு நாட்டின் பாழியிலிருந்து இளங்கோசன் அழுந்தார்வேள் திதியனின் படையை அழிப்பதற்கு உற்சாகமாக் கோசர் படையைத் திரட்டிக் கொண்டு செல்லலானான். அவனுக்குத் துணையாக மோரியர்களின் யானைகளையும் துணைக்கு அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த மோரிய உதவிப் படையினரும் வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். தேவவர்மனும் போர்த்திட்டம் வகுக்கத் தொடங்கினான்.

தேவவர்மனின் திட்டத்தைக் கேட்டதும் மோரியப் படைத்தலைவர்களே மிரண்டு போனார்கள்.

24 தொடங்கியது போர்

துளு நாட்டின் கிழக்கு எல்லையில் அழுந்தார்வேள் திதியனின் படையுடன், அன்னி மிஞிலியனின் துளு நாட்டுப் படையும் சேர்ந்து போருக்கு ஆயத்தமாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். யானைப் படை, புரவிப் படை, காலாள் படை, விற்படை வீரர்கள் அனைவரும் தனித்தனியாக அணிவகுத்துக் காணப்பட்டார்கள். இளங்கோசனது படை பலத்தைப் பற்றிய முழுமையான தகவல் கிடைத்திருக்காததால் அழுந்தார்வேள் திதியன் போர் வியூகம் எதையும் வகுத்திருக்கவில்லை. எந்த நிலையிலும் தயாராகும்படி தன் படை வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தார்.

அதன்படி போர் நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் தயாராக இருக்கிறதா என்று ஒவ்வொரு குழுவுக்கும் சென்று பரிசோதனை செய்து படைத்தலைவர்களிடமும், வீரர்களிடமும் பேசி உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். போர் வீரர்கள் தமது ஆயுதங்களைக் கூர் தீட்டிக் கொண்டும், புரவி, யானை ஆகியவற்றைப் போருக்குத் தயார்படுத்திக் கொண்டும் காணப்பட்டார்கள். சிலர், மாட்டு வண்டிகளின் மீது போதிய உணவுப் பொருள்கள், ஆயுதங்கள் ஆகியவற்றை ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அனைத்துப் பணிகளையும் பார்த்து மனநிறைவுடன் சென்று கொண்டிருந்த அழுந்தார்வேள் திதியன் சற்றுத் தொலைவில் போர் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையனிடம் சென்றார்.

இரும்பிடர்த்தலையின் கையில் வில்- கணையுடன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு எதிரே சற்றுத் தொலைவில் வாழைத் தண்டு ஒன்று கயிற்றில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. அதில் ஒரேயொரு கணை மட்டும் தைத்திருந்தது. ஆனால், அதற்கப்பால் ஏராளமான கணைகள் சிதறிக் கிடந்தன.

தொங்கிக் கொண்டிருந்த வாழைத் தண்டைக் குறிபார்த்தபடி இரும்பிடர்த்தலையன் நின்று கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரம் குறிபார்த்தவன் இழுத்துக் கொண்டிருந்த வில்லின் நாணை விடுவித்தான். வில்லின் நாணிலிருந்து விடுபட்ட கணையானது அதிவேகத்தில் வாழைத் தண்டை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு சுழன்றபடி சென்ற கணையை நம்பிக்கையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இரும்பிடர்த்தலையன். அதிவேகமாகச் சென்ற கணையானது வாழைத் தண்டை நெருங்குவதற்கு முன்பு தனது பாதையை இடப்புறமாக மாற்றிக் கொண்டு அதைக் கடந்து சென்று தரையில் விழுந்தது.

கோபத்துடன் வாழைத் தண்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இரும்பிடர்த்தலையன். கீழே கிடந்த மற்றொரு கணையைக் கையில் எடுத்து வில்லின் நாணில் பொருத்தி குறிபார்த்து மீண்டும் எய்தான். கடந்த முறை விலகிச் சென்ற கணை இந்த முறை வாழைத் தண்டை உரசிச் சென்றது. மீண்டும் மற்றொரு கணையை எடுத்து வில்லில் பொருத்தினான்.

அப்பொழுது அவனிடம் நெருங்கிய அழுந்தூர்வேள் திதியன், “நாணில் ஏதாவது பிரச்சனை இருக்கப் போகிறது. வில்லை என்னிடம் கொடு” எனக் கட்டளையிட்டு வாங்கிக் கொண்டார்.

தொங்கிக் கொண்டிருந்த இலக்கை ஒருமுறை அலட்சியத்துடன் பார்த்தவர் கீழே கிடந்த கணைகள் சிலவற்றைக் கையில் எடுத்து நாணில் பொருத்திய அடுத்தகணம் அதை விடுவித்தார். அவரிடமிருந்து விடுபட்ட கணையானது அடுத்தகணம் இலக்கைத் தாக்கியது. மீண்டும் சில கணைகளை எடுத்து அடுத்தடுத்து எய்தார். குறி தவறாத கணைகள் அனைத்தும் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வாழை மட்டையைத் தாக்கின.

“வில்லும், நாணும் சரியாகத்தானே இருக்கிறது?” என வினவியவர், “வில் எய்வதில் என்னைவிடவும் திறமை மிக்கவன் நீ. வானில் பறக்கும்

பறவையைக் கூட குறி தவறாமல் அடிப்பாய். ஏன் இப்பொழுது இலக்கு தவறிக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என வினவியபடி கையில் வைத்திருந்த வில்லைக் கீழே போட்டுவிட்டு இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கினார் அழுந்தார்வேள் திதியன்.

“வில்லின் நாண் சரியாகத்தான் இருக்கிறது தந்தையே. நான்தான் சரியாக இல்லை.”

“இன்னும் உடல்நிலை தேறவில்லையா?”

“உடல்நிலை தேறிவிட்டது. முன்பைவிடவும் இப்பொழுது நான் நலனுடன் இருப்பதாகவே உணர்கிறேன். ஆனாலும், கரங்களில் மெல்லிய நடுக்கம் இருக்கிறது. மனமும் உடலும் ஒன்ற மறுக்கிறது.”

“விரைவில் நீ முழுமையாகக் குணமடைந்து போரில் பங்குகொள்வாய். அதுவரை..” எனத் தான் கூற வந்ததை முழுவதும் கூறாமல் பாதியில் நிறுத்தினார்.

“என் உடல் முழுவதும் குணமடையும் வரை நான் ஆயுதமேந்தமாட்டேன் தந்தையே.”

இரும்பிடர்த்தலையனின் தோள் மீது கை வைத்து, “சரி” எனத் தெரிவித்து புன்னகைத்தார்.

“கிரிகபுத்திரனால் நான் தாக்கப்பட்டதிலிருந்து என் உடல் ஒத்துழைக்க மறுக்கிறது தந்தையே.”

“அரண்மனைக்குச் சென்று வைத்தியம் மேற்கொள்கிறாயா?”

“அந்த அளவுக்கு மோசமில்லை. போரில் பங்குகொள்ளும் அளவுக்குதான் என் உடல் தேறவில்லை. ஆனால், நாளுக்கு நாள் நான் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறேன். அதை என்னால் நன்கு உணர முடிகிறது. விரைவில் தேறிவிடுவேன் தந்தையே.”

“மூலிகைகளை தினமும் சாப்பிட்டுக் கொண்டுதானே இருக்கிறாய்?”

“நித்திலவல்லி அளித்த மூலிகைச் சாறை நாழிகை தவறாமல் பருகிக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“இனி ஆபத்தில்லை என்று அவள் கூறிவிட்டாள்தானே?”

“ஆமாம்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“படையை முன் வரிசையில் நின்று செலுத்துவாய் என்று எதிர்பார்த்தேன். நீ என்ன முடிவெடுத்திருக்கிறாய்?”

“என் நண்பன் அன்னி மிஞ்லியன் படையை முன் நின்று செலுத்துவான்.”

“நீ”

“நான் மொத்தப் படையையும் யானையின் மீதேறி வழி நடத்துகிறேன் தந்தையே. சூழலுக்குத் தகுந்ததைப் போன்று படை எந்தத் திசையை நோக்கிச் செல்ல வேண்டும் என்று கவனித்துக் கொள்கிறேன்.”

“உன் முடிவும் சரிதான். நானும், அன்னி மிஞ்லியனும் போரில் நேரடியாகப் பங்கு கொள்கிறோம். நீ எதிரிகளின் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணித்து படையை நகரத்து.”

“தங்களது உத்தரவு தந்தையே.”

“அன்னி மிஞ்லியன் எங்கே?”

“காலையிலிருந்து நான் காணவில்லையே தந்தையே?”

அழுந்தூர்வேள் திதியன், “அன்னி மிஞ்லியன் எங்கே சென்றிருக்கிறான்?” என வினவினான் அருகில் நின்ற வீரனிடம்.

“அவர் ஒரு ஓரைப் பொழுதுக்கும் மேலே ஒரே இடத்தில் அமர்ந்து எறும்புப் புற்றையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் அரசே.”

“எறும்புப் புற்றையா?”

“ஆமாம்.”

“ஏன்?”

“தெரியவில்லை அரசே.”

குழப்பமடைந்த அழுந்தூர்வேள் திதியன், “காரணமில்லாமல் அன்னி மிஞ்லியன் எதையும் செய்யமாட்டேனே. வா..” எனத் தெரிவித்தவர் இரும்பிடர்த்தலையனையும் அழைத்துக் கொண்டு அன்னி மிஞ்லியனை நோக்கிச் சென்றார்.

அன்னி மிஞ்லியன் கல் மீது அமர்ந்து கொண்டு எறும்புப் புற்றையே அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எறும்புகள் அனைத்தும் புற்றிலிருந்து வெளியேறிச் சென்று கொண்டிருந்தன. சாரை சாரையாகச் சென்று

கொண்டிருந்த எறும்புகள் அனைத்தும் முட்டைகளை மட்டும் உயரமான இடத்துக்குக் கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தன.

அழுந்தார்வேள் திதியனும், இரும்பிடர்த்தலையனும் தனக்கு அருகில் நிற்பதைச் சற்று நேரம் கழித்தே கவனித்த அன்னி மிஞிலியன் எழுந்து நின்று இருவருக்கும் மரியாதை செலுத்தினான்.

அவனிடம், “உச்சி வெயிலில் அமர்ந்து எறும்புகளிடம் என்ன பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய் மிஞிலியா?” என வினவினார் வேள் திதியன்.

அன்னி மிஞிலியன் உச்சி வானையும், தொடுவானத்தையும் மாறி மாறி நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தியபடி அமைதியாக நின்ற அன்னி மிஞிலியிடம் இரும்பிடர்த்தலையன், “எறும்புகளிடம் பேசியதைத் தெரிவித்தால் தலை வெடித்துவிடும் என்று நீ தெரிவித்தால் உன் தலை என் வாளினால் கொய்யப்பட்டுவிடும் என்பதை மறந்துவிடாதே” எனச் சிரித்தபடி புன்னகை செய்தான்.

அன்னி மிஞிலியன் இருவரும் அதிர்ச்சியடையும்படி, “நாளை மதியப் பொழுதுக்கு அப்பால் பெருமழை பொழியப் போகிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

அழுந்தார்வேள் திதியன் பார்வையைச் சுற்றிலும் செலுத்தியபடி, “உச்சி வெயிலில் மண்டை காய்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. தொடுவானத்தில் முகில் கூட்டம் பெயரளவுக்குக் கூடத் திரளவில்லை. தூம்பிகளும் பறக்கவில்லை. இந்த நிலையில் எப்படி மிஞிலி மழை வரும் என்கிறாய்?” என வினவினார்.

“என்னை நம்புங்கள்.”

“எப்படி?”

“எறும்புக் கூட்டத்தைக் கவனியுங்கள்.”

“என்ன கூறுகின்றன அவை?”

“எறும்புகள் அனைத்தும் தனது முட்டைகளை மட்டும் இடம் மாற்றிக் கொண்டு இருக்கின்றன.”

கீழே அமர்ந்து உற்றுப் பார்த்தார் வேள் திதியன்.

“ஆமாம்.”

“ஆனால், உணவுப் பொருள்களை அவை இடம் மாற்றவில்லை. ஒரு ஓரைப் பொழுதுக்கும் மேலே கவனித்துவிட்டேன். அவசர அவசரமாக முட்டைகளை மட்டுமே மேடான இடங்களுக்கு இடம் மாற்றிக் கொண்டு இருக்கின்றன.”

“அவை என்ன தெரிவிக்கின்றன?”

“பெரும் மழை விரைவில் வரும் என்று கூறுகின்றன அரசே.”

“இரவே மழை வந்துவிட்டால்?”

“எறும்புகள் இரவுப் பொழுதில்தான் அவற்றின் உணவை இடம் மாற்றும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். ஆதலால், இன்றிரவு மழை பெய்வதற்கு வாய்ப்பே இல்லை.”

இரும்பிடர்த்தலையன், “துளு நாட்டின் கடற்கரையோரப் பகுதிகளில் ஒரு கிழமைக்கு முன்பு வரை இரவு மட்டும் மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால், இப்பொழுது இரவு கூட மழை பொழிவதில்லை என்பதை அறிவாய்தானே அன்னி மிஞிலியா?” என வினவினான்.

“ஆமாம், அறிவேன் நண்பா. எரியம்புகளை இனியும் தயார்படுத்த வேண்டாம்” எனத் தெரிவித்தவன் தன் தோளில் கிடந்த துண்டை தலைக்கு மேலே உயர்த்திப் பிடித்தான். அது மேற்கு நோக்கி அசைந்தது.

“நண்பா, இந்தப் பரம்பு நிலத்தில் வளர்ந்திருக்கும் செடிகளின் இலைகள் கூட நேற்றிலிருந்து அசையாமல் இருப்பதை நீயும் கவனித்திருப்பாய். ஆனால், இப்பொழுது காற்று மேற்கு நோக்கி நகரத் தொடங்கியிருக்கிறது. நாளைய போரில் நமக்குக் காற்று சாதகமாக இருக்கப் போகிறது. நாம் எய்யும் கணைகள் அனைத்தும் நெடுந்தாரம் செல்லப் போகின்றன. கொட்டும் மழையுடன் சேர்த்து நாம் எய்யும் கணைகளும் கோசர்களின் தலை மீது விழப் போகின்றன” என உற்சாகத்துடன் தெரிவித்தான்.

“நண்பா, இந்தப் பொட்டல் நிலம் காய்ந்து போய் சருகாகக் கிடக்கிறது. சுற்றியிருக்கும் நிலம் முழுவதும் பசுமையாகக் கிடக்கின்றன. ஆனால், இந்த இடம் வறண்டு போய் பரம்பு நிலமாகக் கிடக்கிறது. மழை நிச்சயம் வருமா? கோசர்கள் மோரியர்களின் துணையுடன் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எரிகணைகள் இல்லாவிட்டால் என்ன நடக்கும் என்பதை நீயே அறிவாய்?” எனத் தெரிவித்தான்.

“மழை வரும் என்ற செய்தி எறும்புகளுக்குக் கூட அதிர்ச்சியாகத்தான் இருக்கும் நண்பா. அதனால் அவை விரைந்து நடவடிக்கைகள் கொள்கின்றன.”

அதற்கு மேல் இரும்பிடர்த்தலையன் கேள்வி கேட்கவில்லை. “தந்தையே, நாளை உச்சிப் பொழுதுக்குப் பிறகு மழை பெய்யப் போகிறது. இந்த இடமே வெள்ளக்காடாக மாறப் போகிறது. அன்னி மிஞ்லியன் தெரிவிக்கும் ஆலோசனையைப் போன்றே நாம் நமது போர்த் திட்டத்தை வகுப்போம்” என்றான்.

“அதற்கென்ன, அப்படியே செய்துவிடுவோம்” என வேள் திதியன் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே அங்கு புரவியில் வந்த வீரன் ஒருவன், “அரசே, கோசர் படையைப் பற்றிய தகவலுடன் ஒற்றன் வந்துவிட்டான்” எனத் தகவல் கொண்டு வந்தான்.

“படைத்தலைவர்கள் அனைவரையும் உடனே என் கூடாரத்தில் கூடச் சொல்” எனக் கட்டளையிட்ட அழுந்தார்வேள் திதியன் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு கூடாரத்தை நோக்கி இருவரிடமும் பேசியபடி மெதுவாகச் சென்றார்.

தகவல் கொண்டு வந்தவன் புரவியில் அதிவேகத்தில் சென்று படைத்தலைவர்களிடம் தெரிவித்தான். அழுந்தார்வேள் திதியன், இரும்பிடர்த்தலையன், அன்னி மிஞ்லியன் ஆகியோர் கூடாரத்துக்குச் சென்றிருந்த வேளையில் அழுந்தார் மற்றும் துளு நாட்டின் விற்படை, வேல் படை, புரவிப் படை, காலாள் படைத்தலைவர்கள் கூடியிருந்தார்கள். இவர்களுடன் அழுந்தார்வேள் திதியனின் மெய்க்காவல் படைத்தலைவர்களான கொடுவேலி வன்னியனும், பீதன் விழுப்பரையனும் உடன் வந்திருந்தார்கள்.

தரையில் விரிக்கப்பட்டிருந்த துணியில் அழுந்தார்வேள் திதியன் அமர்ந்தார். மற்றவர்களையும் அமரச் சொன்னார். அவருக்கு முன் வைக்கப்பட்டிருந்த இளம் வெற்றிலையை எடுத்து உள்ளங்கையில் தட்டியவர் அதை மூக்குக்குக் கொண்டு வந்து முகர்ந்து பார்த்தார். அதன் மனத்தில் தன்னை மறந்து விழிகளை மூடினார்.

பிறகு, “இந்த வெற்றிலையைப் போன்றுதான் என் இளம் மனைவியும் மனம் வீசுவாள். கைக் குழந்தை இளந்திரையனுடன் அவள் எனக்காகக் காத்திருப்பாள். அவளைச் சந்திக்க விரைவில் செல்ல வேண்டும்” எனக்

கூறியவர், “ஒற்றனை அழைத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு இளம் கொடி வெற்றிலையை வாயில் போட்டு மென்று அதன் சாறை விழுங்கி விழிகளை மூடி அனுபவித்தார்.

புறப்பட்ட இளங்கோசனின் படைகளை வேவு பார்த்துவிட்டு வந்திருந்த ஒற்றனை வீரர்கள் சிலர் அழைத்து வந்து திதியனுக்கு முன் விட்டுவிட்டு அங்கிருந்து செல்லலானார்கள்.

ஒற்றன், “அரசே, கோசர்கள் நம் படையின் அளவுதான் திரண்டு வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால்..” எனக் கூறி வாயை மூடினான்.

“தயக்கமில்லாமல் தொடர்ந்து கூறு.”

“ஆனால், அவன் மோரியர்களின் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட போர் யானைகளை உடன் அழைத்து வருகிறான்.”

“மோரியர்களின் வேறு படைகள் ஏதாவது?”

“அதற்கு எந்தவித அறிகுறியும் காணப்படவில்லை. நானும் நமது சோழப் படையின் ஒற்றர்களிடமும் தகவல் சேகரித்துவிட்டேன். மோரியர்கள் இளங்கோசனுடன்..” என ஒற்றன் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே இடைமறித்த அழுந்தார்வேள் திதியன், “அடேய்.. வார்த்தையில் மரியாதை முக்கியம். இளங்கோசன் நம் எதிரியாக மாறிவிட்டாலும் அவன் நன்னன் வேண்மான் அமர்ந்திருக்கும் அரியணையில் அமர்ந்திருக்கிறான். துளு நாட்டின் தற்போதைய மன்னன் அவன்தான். அவன் தரித்திருக்கும் மணிமுடிக்குரிய மரியாதையை நீ கொடுக்காவிட்டால் உன் நாக்கை வெட்டி என் அலங்குக்கு வீசி எறிந்துவிடுவேன். நினைவில் கொள்” எனக் கடுமையாக எச்சரிக்கை செய்தார்.

“மன்னிக்க வேண்டும் அரசே!” எனத் தெரிவித்த ஒற்றன், “மோரியர்களின் உதவியை நாடி அழுந்தார் படையைத் தோற்கடிப்பதை இளங்கோசர் கௌரவப் பிரச்சனையாகக் கருதுகிறார். ஆதலால் அவர் தன் படையை மட்டும் திரட்டிக் கொண்டு வந்து கொண்டிருக்கிறார்” எனத் தகவல் அளித்தான்.

“பிறகு எப்படி மோரியப் படையின் யானைகள் உடன் வருகின்றன?”

“மோரியர்கள் கட்டாயப்படுத்தி இளங்கோசருடன் அனுப்பி வைத்திருக்கும் யானைகள் என்று கருதுகிறேன்.”

“உன் அனுமானமோ அல்லது உன் கருதுகோளோ இப்பொழுது யாருக்கும் தேவையில்லை. உனக்குக் கிடைத்த தகவலை மட்டும் கூறு.”

“அது எனக்குக் கிடைத்த தகவல் அரசே.”

“வேறு தகவல் ஏதாவது?”

சிறிது நேரம் அங்கு நின்று சிந்தித்துப் பார்த்த ஒற்றன், “இன்று இரவு இளங்கோசரின் படைகள் வந்து சேர்ந்துவிடும்” எனக் கூறி முடித்தான்.

“விடிந்தால் போர் என்று கூறு.”

“ஆமாம் அரசே.”

“நீ செல்லலாம்.”

“தங்களது உத்தரவு!” எனத் தன் தலையைத் தாழ்த்தித் தகவல் தெரிவித்த ஒற்றன் அங்கிருந்து விடைபெற்றுச் செல்லலானான்.

அவன் கூடாரத்தைவிட்டு விலகிச் சென்றான். அப்பொழுது வேள் திதியன், “ஒற்றன் சென்று கொண்டிருக்கிறானா அல்லது நின்று யாரிடமாவது பேசிக் கொண்டிருக்கிறானா என்று பார்” என அன்னி மிஞிலியனிடம் கட்டளையிட்டார்.

கூடாரத்தின் திரையை சற்றே விலக்கிவிட்டு ஒற்றனைக் கவனித்தான். அவன் நேராக நடந்து சென்று கொண்டிருந்தான். அவன் நெடுந்தூரம் செல்லும் வரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியன் வேள் திதியனை நோக்கி, “அவன் நேராகச் சென்று கொண்டிருக்கிறான் அரசே!” எனப் பதில் அளித்தான்.

“சரி..” எனத் தெரிவித்தவர், “நாம் நாளை காலை தொடங்கப் போகும் போரைப் பற்றி விவாதிப்போமா?” என அனைவரையும் நோக்கி வினவினார்.

அவருக்கு முன் அமர்ந்திருந்த அனைத்துப் படை வீரர்களும் வேள் திதியனை நோக்கினார்கள்.

வேள் திதியன், “போர் என்பதையே முற்றிலும் வெறுப்பவன் நான் என்பதை அனைவரும் அறிவீர்கள். போர்க்களத்தில் வீரத்துடன் போரிட்டுப் பலரைக் கொல்வதைவிடவும் அந்தப்புரத்தில் எனது மனைவிகளுடனும், என்

குழந்தைகளுடனும் நேரத்தைச் செலவிடுவதிலேதான் எனக்கு விருப்பம் அதிகமாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தார்.

அனைவரையும் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இளங்கோசனை அழிக்காவிட்டால் நாளை அவன் படை திரட்டிக் கொண்டு வந்து நமது நாட்டை அழித்துவிடுவான். எதிரியின் படை ஒரு நாட்டுக்குள் நுழைத்தால் என்ன நடக்கும் என்பதை அறிவீர்கள்தானே?”

“அறிவோம் அரசே..!” சிலர் வாயைத் திறந்து தெரிவித்தார்கள்.

“என்ன அறிவீர்கள்?” எனக் கொடுவேலி வன்னியனை நோக்கி வினவினார் வேள் திதியன்.

“இளங்கோசனுக்குத் துணையாக வருபவர்கள் மோரியர்கள். பல திங்கள்களாகத் தனித்து காய்ந்து போய்தான் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம் நாட்டுக்குள் புகுந்தால் இறந்து போன கிழவிகளைக் கூடவிடமாட்டார்கள். குழந்தைகளும், பெரியவர்களும் கொல்லப்படுவார்கள். பெண்கள் கடத்தப்படுவார்கள். வீரர்கள் அடிமையாக்கப்படுவார்கள். கிராமங்கள் எரிக்கப்படும்..” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்தவன் திடீரென்று அமைதியானான். பிறகு, “இளங்கோசன் இந்தப் போரில் உயிரோடு செல்லவே கூடாது” எனக் கூறி முடித்தார்.

“ஆமாம். மாவீரன் நன்னன் வேண்மானின் அரியாசனத்தை மீட்பதற்காகவும், என் மருமகள் அன்னி மிஞ்லியின் வெஞ்சினத்தை முடித்து வைப்பதற்காகவும் நடைபெறும் போர் இது. போர் ஒரே நாளில் முடிவடைய வேண்டும். நாளை மாலையில் இளங்கோசனின் படைகள் முறியடிக்கப்பட்டு அவனது தலை கொய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும்” என ஆணையிட்டார் வேள் திதியன்.

அழுந்தூர் யானைப் படையின் தலைவன், “கோசர்களின் பலமே யானைகளை வழிநடத்தும் திறமைதான். அவர்கள் வளர்க்கும் யானைகள் போதாது என்று மோரியர்களின் யானைகளையும் அவர்கள் திரட்டி வருகிறார்கள். நமது படையின் வெற்றிக்கும், தோல்விக்கும் உள்ள இடைவெளி கோசர்கள் அழைத்து வரும் மோரியர்களின் யானைகள்தான். யானைகளை எப்படி எதிர்கொள்ளப் போகிறோம்?” என வினவினார்.

“களிற்றுப் படையின் தலைவன் நீதான் மாறா. நீதான் நல்லதொரு தீர்வை முன்வைக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்த வேள் திதியன் அவரது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்.

சற்று நேரம் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேள் திதியன் தனது போர்த் திட்டத்தை விவரிக்கத் தொடங்கினார். படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு ஓரைப் பொழுதுக்கும் மேலே போர்த் திட்டத்தை விளக்கிய வேள் திதியன் அனைவரையும் நோக்கி, “ஏதேனும் சந்தேகம் இருந்தால் வினவுங்கள்?” என்று வினவினார்.

அனைவரும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள். அமைதியாக அமர்ந்திருப்பவர்களைப் பார்த்த இரும்பிடர்த்தலையன், “நம் பலம் நமது போர்த் திட்டம்தான். நம்மைவிடவும் நம் எதிரிகள் படை பலமுடன் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் இரண்டு விதமான திட்டத்தை முன்னெடுத்திருக்கிறோம். சூழலுக்குத் தகுந்த மாதிரி நான் ஆணையிடுகிறேன். என் கட்டளையைக் கேட்டு அனைவரும் படைகளைச் செலுத்துங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“உத்தரவு இளவரசே!” என எழுந்து நின்று பணிவுடன் தெரிவித்த படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் கூடாரத்திலிருந்து வெளியே சென்றார்கள். வீரர்களோடு வீரர்களாகச் சென்ற கொடுவலி வன்னியன் மற்றும் பீதன் விழுப்பரையன் இருவரின் பெயரைக் குறிப்பிட்டு அழைத்தார் வேள் திதியன்.

இருவரையும் நோக்கி, “இருவருக்கும் ஒரு அதிமுக்கியப் பணியை ஒப்படைக்கப் போகிறேன். நாளைப் போர் வெற்றியைத் தீர்மானிக்கப் போகிறவர்கள் நீங்கள் இருவரும்தான்” எனத் தெரிவித்து இருவரின் முகத்தையும் நோக்கினார் வேள் திதியன்.

இருவரும் ஒரே நேரத்தில், “கட்டளையிடுங்கள் அரசே!” எனத் தெரிவித்தார்கள்.

“இருவரும் தலா இருபது காடுவெட்டியான்களை அழைத்துக் கொள்ளுங்கள்..” எனத் தெரிவித்தவர் அடுத்தடுத்து இரகசியக் கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்கலானார்.

வேள் திதியன் தீட்டிய திட்டத்தை இருவரும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டு, “நாளைய போரை வெற்றியுடன் முடிப்போம்” எனத் தெரிவித்து விடைபெற்றுச் செல்லலானார்கள்.

இரும்பிடர்த்தலையன், “நாளை இருவரும் உயிருடன் திரும்புவார்களா?” என வினவினான்.

அழுந்தூர்வேள் திதியன் புன்னகைத்தபடி, “நாளை பரிதி மேற்கே விழுந்த பிறகுதான் தெரியும், நாம் உயிரோடு இருப்போமா இல்லையா என்று? நம் உயிர் போனாலும் பரவாயில்லை, நம் குடிகளின் உயிர் காக்கப்பட வேண்டும். அவர்களைக் காக்க உன் உயிரை நான் இழக்க நேர்ந்தாலும் கவலைப்படமாட்டேன் இரும்பிடர்த்தலையா. நம் மக்களை வழி நடத்த உனக்குச் சில தம்பிகள் கூட தயாராக இருக்கிறார்கள். எனக்கு என் மக்களின் நலனே முக்கியம். அதற்குப் பிறகுதான் நீ, படைத்தலைவர்கள் அனைவரும்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு கூடாரத்தைவிட்டு வெளியே சென்றார்.

இரும்பிடர்த்தலையனும், அன்னி மிஞிலியனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அன்னி மிஞிலியன், “நண்பா, முன்பு போன்று உன்னிடம் ஆவேசம் என்பது துளி கூட இல்லையே?” என வினவினான்.

“கிரிகபுத்திரனின் நஞ்சுத் தாக்குதலில் அகப்பட்டதிலிருந்து என்னால் முன்பைப் போன்று செயல்பட முடிவதில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“அதெல்லாம் சரி ஆகிவிடும். நீ கவலைப்படாதே. உனக்குப் பதில் படையை வழிநடத்த உன் படைத்தலைவனாக நான் இருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிஞிலியன் அவனை அனைத்து அவனது நெற்றியில் தனது நெற்றியைப் பதித்து ஆறுதல் கூறினான்.

அதன் பிறகு, திட்டமிட்டபடி படைகளின் அணிவகுப்பை வகுக்க இரும்பிடர்த்தலையனும், அன்னி மிஞிலியனும் செல்லலானார்கள்.

&&&

பாழிக்கோட்டையிலிருந்து புறப்பட்ட இளங்கோசன் தனது பெரும் படையுடன் நள்ளிரவில் போர்க்களத்தை வந்தடைந்தான். யானை மீதேறி அணிவகுத்திருந்த அழுந்தூர் படையை நோக்கினான். இளங்கோசன் நின்று கொண்டிருந்த இடத்தைவிடவும் அழுந்தூர் படைகள் நிலை கொண்டிருந்த இடம் பள்ளமாகக் காணப்பட்டது. விளக்குகள் கூட ஏற்றப்படாமல் இருந்ததால்

அவனால் எதையும் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. உடனே தனது ஒற்றர்களையும், படைத்தலைவர்களையும் அழைத்த இளங்கோசன், “அழுந்தூர் படையினர் அனைவரும் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படியே சென்று தாக்கி அழித்துவிட்டால் என்ன?” என்று வினவி ஆழம் பார்த்தான்.

அனைவரும் அமைதியாக நின்றார்கள்.

“பதில் கூறுங்கள்.”

படைத்தலைவர்களில் முதிர்ந்தவர் ஒருவர், “அழுந்தூர் படையினரின் எண்ணிக்கை நம்மைவிடவும் குறைவுதான். ஆனால், அங்கே இரும்பிடர்த்தலையன் இருக்கிறான். அவர்களுடன் அன்னி மிஞிலியனும் துணை நிற்கிறான். இவர்கள் போதாதென்று கிழான் திதியரும் இருக்கிறார். அவர்களை நாம் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது. நம்மிடம் போதிய படை பலம் இருக்கிறது. ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன. விடிந்ததும் நேருக்கு நேர் அவர்களை எதிர்த்துக் கொன்று கொற்றவை தேவியின் ஆசியுடன் வெற்றியுடன் திரும்பிச் செல்வோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“தங்களது மதியூகத்தை எண்ணி நான் பெருமையடைகிறேன். களச்சூழலை புரிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள். நாளை நாம் அணிவகுத்துத் தாக்கப் போகும் போர்த் திட்டம் பற்றி வகுத்துக் கூறுங்கள். அதைப் பற்றி விவாதிப்போம். பிறகு இறுதி செய்வோம்” எனத் தெரிவித்தான் இளங்கோசன்.

முதிய படைத்தலைவர் சிறிது நேரம் சிந்தித்தார். பிறகுத் தனது போர்த் திட்டத்தைக் கூறினார். அதைப் பற்றி நீண்ட நேரம் விவாதம் தொடங்கியது. விடியற்காலையில் விவாதம் முடிந்து தாக்குதல் திட்டம் இறுதி செய்யப்பட, அதற்குப் பிறகு படையை அணிவகுக்கச் செய்தார்கள்.

உறக்கமில்லாமல் களைப்புடன் கோசர் படையினர் விடியற்காலையில் அணிவகுத்து நின்று கொண்டிருக்க அழுந்தூர் படையினர் தயாராகி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கோசர் பாசறையில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்த நிழல்களைப் போன்றே அந்த விடியற்காலைப் பொழுதும் நீண்டு கொண்டிருந்தது.

25 நன்னன் வேண்மானுக்காக..!

கோசர் படை நின்று கொண்டிருந்த இடம் சற்றே உயரமாகவும், அழுந்தார் படை நின்று கொண்டிருந்த இடம் சற்றே பள்ளமாகவும் காணப்பட்டது. கரடுமுரடான நிலம் அது. புரவிகள் எச்சரிக்கையின்றி காலை வைத்தால் குளம்புகள் உடையும் அளவுக்குப் பாறைகள் சூழ்ந்த பரம்பு நிலமாகக் காணப்பட்டது. இரண்டு படைகளும் நிலை கொண்டிருந்த இடத்துக்கு அப்பால் நெடுந்தொலைவில் உயர்ந்த மலைக் குன்றுகள் காணப்பட்டன. அந்த இடத்தில் வெயிலில் ஒதுங்குவதற்குக் கூட மரங்கள் காணப்படவில்லை. கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை பொட்டல் வெளிதான். பள்ளத்தில் நின்று அணிவகுத்துக் கொண்டிருந்த படையை நோக்கிய இளங்கோசன் சந்தேகத்துடன், “வேள் திதியன் இந்த இடத்தை எதற்காகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறான்?” என வினவினான்.

அருகில் நின்ற முகக்கோட்டு நன்னாகையார், “வேள் திதியன் எதற்காக இந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறான் என்று தெரியவில்லை. ஆனால், நமக்கு இந்த இடம் மிகவும் அனுகூலமாகத்தான் இருக்கிறது அரசே. நாம் மேட்டில் இருக்கிறோம். அவர்கள் பள்ளத்தில் இருக்கிறார்கள். நமக்கு எறிகணைகள் வீச ஏற்ற இடம் இது. நமது மதியின் பயனால் அவர்களின் திட்டத்தைத் தவிடுபொடியாக்குவோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதையே கேட்டுக் கொண்டிருந்த இளங்கோசன், “அவர்களின் திட்டம் எதுவாக இருந்தாலும் அவர்களைக் கொன்று கொற்றவைக்குப் பலி கொடுப்போம்” எனத் தெரிவித்தவன், “தூதுவன் ஒருவனை உடனே அனுப்பி வையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

துளு நாட்டுக் கொடியைத் தாங்கிக் கொண்டு புரவி வீரன் ஒருவன் அழுந்தூர் படை வீரர்களை நோக்கிச் சென்றான். புரவியில் கொடியுடன் வரும் வீரனைக் கண்டதுமே அழுந்தூர்வேள் ”எனது வில் – கணையைக் கொண்டு வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

உடனே படை வீரர்களில் ஒருவன் ஓடிப் போய் அவரது புரவித் தேரில் வைக்கப்பட்டிருந்த வில் கணையைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். வில்லின் நாணில் நாராசக் கணையைத் தொடுத்து வாளை நோக்கி உயர்த்தினார். அப்பொழுது அவரைத் தடுத்த இரும்பிடர்த்தலையன், “சற்றுப் பொறுங்கள் தந்தையே!” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அன்னி மிஞிலியனை நோக்கி, “என்ன தகவல் கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்பதைக் கேட்டுவிட்டு வா” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே புரவி மீதேறிய அன்னி மிஞிலியன் வந்து கொண்டிருந்த தூதுவனை நோக்கிச் சென்றான். தூதுவன், “துளு நாட்டின் வேந்தர் இளங்கோசர் போரை விரும்பவில்லை. அனைவரையும் மன்னித்து அருள்புரிய ஆவலாக இருக்கிறார். உடனே போர்க்களத்தைவிட்டு ஓடிப் போய் உயிர் பிழைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என எச்சரிக்கை செய்தான்.

அவனுக்கு முன் சற்றுத் தொலைவில் புரவியில் அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையன் எதையும் கூறவில்லை. தனது வலது கையை சற்றே உயர்த்தினான். அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அழுந்தூர்வேள் திதியன் தன் கையில் வைத்திருந்த வில்லின் நாணை அடுத்தகணம் விடுவித்தார்.

அன்னி மிஞிலியன் கணித்திருந்ததைப் போலவே காற்று கிழக்கு – மேற்காக வீசத் தொடங்கியிருந்தது. வேள் திதியனின் நாணிலிருந்து விடுபட்ட நாராசக் கணையானது காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வாளை நோக்கிய உயர்ந்து சென்றது.

அன்னி மிஞிலியன் தூதுவனிடம், “கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானுக்குக் கோசர்கள் செய்த துரோகத்துக்கு உரிய தண்டனையை

நிச்சயம் அனுபவிப்பீர்கள்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே வானிலிருந்து கீழே விழுந்த ஒற்றைக் கணை தலைக் கவசத்தைக் கழட்டிக் கையில் வைத்து எச்சரித்துக் கொண்டிருந்த தூதுவனின் வாயில் பாய்ந்தது.

நிலை குலைந்து புரவியில் சரிந்தான் அவன். சத்தம் எழுப்பினான் அன்னி மிஞ்லியன். புரவி அச்சப்பட்டு கோசர் படையை நோக்கிச் சென்றது. புரவியில் சரிந்து விழுந்த தூதுவனைக் கண்டு கோபம் கொண்ட இளங்கோசன் உரக்கச் சிரித்தபடி, “திதியன் தனது பதிலைக் கூறிவிட்டான்” போருக்கு ஆயத்தமாகுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டவன் கையில் வைத்திருந்த கொம்பை எடுத்து ஊதினான்.

அதே நேரத்தில் இரும்பிடர்த்தலையனும் தன் கையில் வைத்திருந்த கொம்பை ஊதினான். ஒரே நேரத்தில் இரண்டு படைகளும் ஒன்றையொன்று தாக்குவதற்கு ஆயத்தமாகின.

அழுந்தூர் மற்றும் கோசர் படை இரண்டும் சூழலுக்குத் தகுந்த மாதிரி போர்த் திட்டத்தை வகுத்திருந்தன. அந்தப் பரம்பு நிலத்தை அழுந்தூர்வேள் திதியன் சில காரணங்களுக்காகத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார். ஏனெனில் அந்தப் பரம்பு நிலம் பள்ளத்தாக்கைப் போன்று காணப்பட்டது. கோசர்கள் நின்ற இடம் உயரமான இடம். அழுந்தூர் படை வீரர்கள் நிலை கொண்டிருந்த இடம் சற்றே பள்ளமான இடம். ஆனால், அழுந்தூர் படைக்குப் பின்னால் காணப்பட்ட இடங்கள் சற்றே மேடான நிலங்கள். பின்வாங்கினால் விரட்டி வரும் கோசர் படையை எளிதாகத் தாக்கலாம். மலைமுகட்டில் மழை பெய்தால் அந்தப் பள்ளம் வழியாகத்தான் நீர் வெளியேறும். ஆதலால்தான் அந்த இடத்தை அழுந்தூர்வேள் திதியன் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார். அந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்ததற்கான மற்றொரு காரணம் யானைகள் மேட்டின் மீது எளிதாக ஏறிவிடும். ஆனால், அவற்றுக்குப் பள்ளம் என்றால் சற்றே பயம். ஒவ்வொரு அடியையும் எச்சரிக்கையுடன்தான் எடுத்து வைக்கும். பள்ளத்தில் வேகமாக கீழிறங்கி வரும் படையை அணிவகுப்பு சிதையாமல் முன்னகர்த்துவது மிகவும் சிரமம். ஆதலால்தான் இந்தப் பரம்புப் பொட்டல் நிலத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார் வேள் திதியன்.

மேட்டில் நின்ற கோசர் படையினர் மோரியர்களிடமிருந்து பெற்று வந்த நூறுக்கும் மேற்பட்ட யானைகளை முன்னிறுத்தியிருந்தார்கள். படைகள்

அணிவகுப்பில் மோரியர்கள் பயன்படுத்தும் முறையைப் பின் பற்றியிருந்தான் இளங்கோசன். அடிமையாக அழைத்து வரும் படைகளையே முன் வரிசையில் நிறுத்துவார்கள் மோரியர்கள். அதன்படியே, மோரியப் யானைப் படையை முன்னணியில் மூன்று வரிசையாக நிறுத்தி அதற்குப் பின்னால் சற்று இடைவெளிவிட்டுத் தமது யானைகளை நிறுத்தியிருந்தான். புத்திசாலித்தனத்துடன் சிந்தித்திருந்தான் இளங்கோசன்.

யானைப் படைகளுக்குப் பின்னால் வில் படை வீரர்களும், அவர்களுக்குப் பின்னால் காலாட்படை வீரர்களும் அணிவகுத்துக் காணப்பட்டார்கள். காலாள் படையின் இரண்டு பக்கத்திலும் புரவிப்படை வீரர்களை அணிவகுக்கச் செய்திருந்தான்.

கோசர்களின் அணிவகுப்பு முறைக்கு நேர் எதிரான முறையைக் கையாண்டிருந்தார் வேள் திதியன். முன் வரிசையில் புரவிப் படையை நிறுத்தி வைத்திருந்தார், அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கிக் கொண்டு அன்னி மிஞிலியன் நின்றான். புரவி வீரர்கள், வில், வேல், கணை, வாள் ஆகியவற்றைத் தாங்கிக் கொண்டு சூழலுக்குத் தகுந்த மாதிரி பயன்படுத்தும்படி தயாராக புரவியின் மீது அமர்ந்திருந்தார்கள். புரவிப் படைக்குப் பின்னால் வேல் வீரர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் காலாட்படை வீரர்கள் நின்று கொண்டிருக்க யானைப் படையைப் பக்கவாட்டில் நிறுத்தி வைத்திருந்தார். சிறு புரவிப் படையை கடைசியாக நிறுத்தி வைத்திருந்தார்.

வேல் வீரர்களுக்கு மத்தியில் அழுந்தார்வேள் திதியன் தனது புரவித் தேரில் நிற்க, காலாட்படை வீரர்களுக்கு மத்தியில் களிற்றின் மீது கம்பீரத்துடன் கையில் கொம்புடன் அமர்ந்திருந்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

எப்போதும் வாளுடன் முன் வரிசையில் முழக்கத்துடன் நிற்கும் இரும்பிடர்த்தலையனை இப்போது கையில் கொம்புடன் பார்ப்பதற்கே பரிதாபமாக இருந்தது.

கோசர் படையில் முன் வரிசையில் அணிவகுத்து நிற்கும் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட யானைகளை புரவிப் படையைக் கொண்டு எப்படி எதிர்கொள்வது என்று தயக்கத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள் அழுந்தார் படைத்தலைவர்கள். நெற்றியில் கவசம் தரித்த யானைகளின் தந்தங்களில்

கூர்மையான கிம்புரிகளும், கத்திகளும் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. தும்பிக்கைகளில் இரும்புச் சுருள்கள் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. மது குடிக்கவைக்கப்பட்டு மூர்க்கத்தனத்தைத் தன்னுள் அடக்கி வைத்துக் கொண்டு தயாராக நின்று கொண்டிருந்த யானைகள். யானைகளின் மீது காப்பரண்கள் அமைக்கப்பட்டு அதன் மீது சில வீரர்கள் கையில் கணையுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

யானையின் மீது அமர்ந்திருந்த இளங்கோசன் தூதுவன் வீழ்த்தப்பட்டதைப் பார்த்ததுமே கோபமடைந்து, “மோரியர்களின் யானைப் படைகள் மட்டும் முன்னேறட்டும். இதை எப்படி அவர்கள் புரவியால் எதிர்கொள்கிறார்கள் எனப் பார்ப்போம்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

கொம்பு முழங்கப்பட்டது. மோரிய யானைகளின் மீதமர்ந்த குஞ்சரமள்ளர்கள் கூர்மையான அங்குசத்தைக் கொண்டு யானையின் தலையை ஒரே நேரத்தில் துளைத்தார்கள். ஏற்கெனவே மது ஊட்டப்பட்டு ஆவேசத்துடன் நின்றிருந்த யானைகள் அங்குசத்தால் தாக்கப்பட்டதால் தும்பிக்கையைத் தூக்கிக் கொண்டு பிளிறின. ஒரே நேரத்தில் எழுந்த சத்தம் அதன் மீதமர்ந்த வீரர்களுக்கே மரண பயத்தை ஏற்படுத்தியது. அங்குசத்தை மேலும் ஆழமாகப் பாய்ச்சினார்கள் குஞ்சர மள்ளர்கள்.

ஆவேசம் கொண்ட யானைகள் அனைத்தும் அழுந்தார் வேளிர் படையை நோக்கி வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன. மலைக் குன்றைப் போன்ற தனது மாமிச உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட யானைகள் எதிரணி வீரர்களுக்கு மரண பயத்தை ஏற்படுத்தும்படி ஒரே நேரத்தில் ஓடி வந்தன.

கட்டுப்பாடில்லாமல் மேட்டிலிருந்து கீழே ஓடிவந்த யானைகளைக் கண்டதுமே அழுந்தார் படைகளில் முன் வரிசையில் நின்ற வீரர்களின் மனதில் சற்றே அச்சம் சூழத் தொடங்கியது. யானைகள் அதிவேகமாக ஓடி வந்து கொண்டிருந்தன. குஞ்சரமள்ளர்கள் அதன் வேகத்தைக் கூட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது மோரிய யானைகளின் மீதமர்ந்த குஞ்சர மள்ளர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. முன் வரிசையில் நின்ற யானைகள் சில தடுக்கிக் கீழே விழுந்து புரண்டன. நிலத்தில் திடீர் பள்ளம் தோன்றியது. முன்வரிசையில் ஓடிய யானைகள் அனைத்தும் பள்ளத்தில் விழுந்து புரண்டன.

“பதுங்கு குழி.. பதுங்கு குழி..” என்று உயிர் பிழைத்த குஞ்சர மள்ளர்கள் கத்தினார்கள். ஆனால், பள்ளத்தை நோக்கி ஓடி வந்த யானைகளைக் கட்டுப்படுத்துவது சாதாரணமாக இருக்கவில்லை. வேகமாக ஓடி வந்த நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட யானைகள் அனைத்தும் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டன. புதை குழியில் பொருத்தப்பட்டிருந்த களிற்றுப் பொறிகள் யானைகளின் கால்களைத் துண்டாக்கின. பாதங்களைக் கிழித்து எறிந்தன. வலியில் கதறிய யானைகள் தமது முதுகின் மீது அமர்ந்திருந்த குஞ்சர மள்ளர்களையும், வீரர்களையும் தும்பிக்கையால் தூக்கித் தரையில் அடித்துக் கொன்றன.

அப்பொழுது யாருமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. புதை குழிகளுக்கு அப்பால் சற்றுத் தொலைவில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பதுங்கு குழிகளிலிருந்து கையில் எரிகணையுடன் வெளிப்பட்டார்கள் கொடுவேலி வன்னியனும், பீதன் விழுப்பரையனும். அவர்களுடன் நாற்பது காடு வெட்டியான்களும் கையில் கூர்மையான நீண்ட ஈட்டிகளுடன் வெளிப்பட்டு விழுந்து புரண்ட யானைகளை நோக்கி ஓடினார்கள்.

கொடுவேலி வன்னியனும், பீதன் விழுப்பரையனும் எரிகணைகளை எய்தார்கள். புதை குழிகளில் நிரப்பி வைக்கப்பட்டிருந்த வைக்கோல்களும், சருகுகளும் தீப்பற்றத் தொடங்கின. எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பில் கணைகளைக் காட்டி எரிகணைகளாக அடுத்தடுத்து யானைகளை நோக்கி எய்தார்கள். உடலில் பாய்ந்த எரிகணைகளால் மேலும் மூர்க்கமடையத் தொடங்கின மோரிய யானைகள். கீழே விழுந்த எரிகணைகள் சருகுகளைத் தீப்பற்றச் செய்தன. அந்த இடமே புகை மயமாகியது. எரிந்த புகையில் யானைகளை எரிச்சல்படச் செய்யும் மூலிகைகளும் சேர்ந்து எரிந்து கரும்புகையை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

யானைகளை நோக்கி ஓடிய நாற்பது காடுவெட்டியான்களும் கையில் வைத்திருந்த கூர்மையான ஈட்டியை விழுந்து புரண்டு கொண்டிருந்த யானைகளின் கழுத்தில் பாய்ச்சிக் கொன்றபடி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். கீழே விழுந்த யானைகளைக் கொன்ற காடுவெட்டியான்கள் குழப்பத்தில் மூர்க்கமாக எந்தப் பக்கமாகச் செல்வது

என்று தெரியாமல் கூட்டமாகப் புகைக்கு மத்தியில் நின்று கொண்டிருந்த யானைகளைக் கலவரமுட்டினார்கள்.

ஏற்கெனவே புகையால் எரிச்சலடைந்திருந்த யானைகள் குஞ்சர மள்ளர்களைக் கொல்லத் தொடங்கியிருந்தன. காப்பரண்களில் நின்று கொண்டிருந்த வீரர்கள் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்துக் கொண்டிருக்க கொடுவேலி வன்னியனும், பீதன் விழுப்பரையனும் எய்த கணைகள் அவர்களின் உயிரைக் குடித்தன.

யானைகள் அனைத்தும் கீழே விழ, எழுந்த நெருப்புப் புகையைப் பார்த்த இளங்கோசன், “சூழ்ச்சி செய்துவிட்டான் வேள் திதியன். மோரிய யானைப் படையைக் காக்க நமது யானைப் படையை உடனே அனுப்பி வையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவன் கட்டளையிட்ட அடுத்தகணம் கோசரது யானைப் படை உதவி செய்வதற்காக விரைந்து சென்றது. என்ன நடக்கிறது என்று சிந்திக்கக் கூட கோசர்களுக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. அதற்குள் மோரிய யானைப் படையை இழந்திருந்தான்.

கோசரது யானைப் படை புறப்பட்டுவிட்டதைக் கண்ட இரும்பிடர்த்தலையன் கொம்பை நீண்ட நேரம் முழங்கினான். மூர்க்கமாக நின்று கொண்டிருந்த காடுவெட்டியான்கள் தீவிரமாக செயல்படத் தொடங்கினார்கள். சில யானைகள் காடுவெட்டியான்களைத் தும்பிக்கையால் பற்றி தரையில் அடித்துக் கொன்றன. சிலர் கையில் வைத்திருந்த நீண்ட ஈட்டிகளால் அவற்றைத் தாக்கி அதன் பாதையைத் திருப்ப முயற்சித்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் நின்றிருந்த வயதான பெண் யானைதான் முதன் முதலில் திசை திரும்பியது. அதன் மீது அமர்ந்த குஞ்சர மள்ளன் அதைத் தடுப்பதற்காக தன் பலம் முழுவதையும் திரட்டி அதன் மண்டையில் அங்குசத்தால் அழுத்தினான்.

வலியைத் தாங்க முடியாத அந்த யானை குஞ்சர மள்ளனைத் தன் தும்பிக்கையால் பற்றி தரையில் அடித்து அவன் தலையை மிதித்து நசுக்கிக் கொண்டு வந்த வழியே மூர்க்கத்துடன் ஓடத் தொடங்கியது. அந்தக் குழுவுக்கே வழி காட்டிக் கொண்டிருந்த ஒற்றைப் பெண் யானை ஓடத் தொடங்கியதும் மற்ற ஆண் யானைகளும் தனது பாதையைத் திருப்பி அதன்

பின்னால் ஓடத் தொடங்கின. அதன் வேகம் குறையாதபடி அவற்றை விரட்டிக் கொண்டு ஓடினார்கள் கொடுவேலி வன்னியனும், பீதன் விழுப்பரையனும்.

அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியன், “புறப்படுவோம்” எனக் கூறிக் கொண்டு புரவியைத் தட்டிவிட்டான். அழுந்தூர் படையின் முன் வரிசையில் நின்ற புரவிப் படையினர் கொடுவேலி வன்னியன் மற்றும் பீதன் விழுப்பரையனுக்கு உதவி செய்வதற்காக அதிவேகமாகப் புறப்பட்டுச் செல்லலானார்கள்.

மேட்டிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இளங்கோசன்.

கோசரது யானைப் படைகள் அதிவேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. அதற்கு எதிர்த்திசையில் மோரியரது யானைப் படைகள் ஆவேசத்துடன் பிளிறியபடி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தன. அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளங்கோசன், ‘அசம்பாவிதம் நடைபெறப் போகிறது’ என்பதை உணர்ந்தவன், “நம் யானைகளைப் பின்வாங்கச் சொல்லுங்கள்” என உரக்கக் கத்தினான்.

கொம்பு முழங்கப்பட்டது.

ஆனால், காலம் கடந்திருந்தது.

கட்டளையைக் கேட்டதும் கோசர் குஞ்சர மள்ளர்கள் யானைகளைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சித்தார்கள். ஆனால், பள்ளத்தை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருந்த அதன் வேகம், ஏற்கெனவே மது ஏற்படுத்தியிருந்த கிளர்ச்சி, எதிரே ஆவேசத்துடன் ஓடி வந்து கொண்டிருந்த யானைகளைக் கண்டதும் இயற்கையிலேயே அதற்குள் இருந்த பகை உணர்வு ஆகியவற்றால் யானைகள் அனைத்தும் கட்டுப்பாட்டை இழந்து ஒன்றோடொன்று அதிவேகமாக மோதிக் கொண்டன. ஆவேசத்துடன் குத்திக் கிழித்துக் கொண்டன.

கோசனது யானைப் படை அவனது கண் முன்பே அழியத் தொடங்கியது. அதேவேளையில் அங்குப் புரவியில் வந்திருந்த அன்னி மிஞிலியன் எரிகணைகளை யானைகளை நோக்கிச் செலுத்தினான். அந்த இடம் தீப்பற்றத் தொடங்கியது. கொடுவேலி வன்னியன், பீதன் விழுப்பரையன், காடுவெட்டியான்கள் பின்வாங்கிக் கொண்டார்கள். நடக்க வேண்டியதை அன்னி மிஞிலியன் பார்த்துக் கொண்டான். ஒன்றோடொன்று போரிட்டுக் கொண்டிருந்த யானைகளை அழித்தான்.

“உதவிக்குப் படைகளை அனுப்புங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் இளங்கோசன். உடனே குறுக்கிட்ட முதிய படைத்தலைவர், “அரசே, யானைகள் இன்னும் சில கணநேரங்களில் நான்கு திசைகளிலும் சிதறி ஓடத் தொடங்கும். நாம் படை அனுப்பினால் யானைகளுக்கு இடையில் சிக்கி அழிய வேண்டி வரும்” எனத் தெரிவித்தார்.

“இப்பொழுது என்ன செய்வது?” என ஆத்திரத்துடன் வினவினான்.

“நாம் நமது யானைப் படையை இழந்துவிட்டோம் அரசே. இப்பொழுது என்ன நடக்கிறது என்று வேடிக்கை பார்ப்போம். யானைகளின் ஆவேசம் அடங்கட்டும். பிறகு நாம் நமது அனைத்துப் படைகளுடனும் கீழே இறங்குவோம். அதுவரை நாம் அமைதியாக நிற்போம்” எனக் கோபத்தில் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு தெரிவித்தார் அவர்.

விழிகளில் அனல் கக்க யானைகள் ஒன்றோடொன்று தாக்கி அழிந்து கொண்டிருந்த அந்தக் காட்சியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது முதிய வீரர், “நம் யானைகளை அனுப்பி வைத்ததும் ஒருவிதத்தில் நல்லதுதான் அரசே!” எனத் தெரிவித்தார்.

“தந்திரம் மூலம் நம் யானைகள் அனைத்தையும் அழித்துவிட்டான் அந்த மூடன். இது நல்லதா?”

“வெறுப்பேற்றப்பட்ட மோரிய யானைகள் நம்மை நோக்கி ஓடி வந்ததை நம் யானைகள் தடுத்து நிறுத்தியிராவிட்டால் நூறு யானைகளும் நம் படையின் அணிவகுப்பைச் சிதைத்திருக்கும். அதனால் ஏற்பட்டிருக்கும் இழப்பு நம்மைத் தோல்வியில் கூடத் தள்ளியிருக்கும். இப்பொழுது யானைகளை மட்டுமே இழந்திருக்கிறோம் நாம்” என அவர் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த யானைகள் ஒவ்வொன்றையும் அன்னி மிஞிலியன் தனது படையுடன் வீழ்த்தத் தொடங்கினான்.

பொழுது உச்சியை நோக்கி வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. வடக்கு திசையை நோக்கினான் அன்னி மிஞிலியன். அங்கே மேகம் சூழ்ந்திருந்தது. உச்சி வானில் வெயில் எரித்துக் கொண்டிருந்தது. யானைப் படை கிட்டத்தட்ட நிர்மூலமாக்கப்பட்ட நிலையில், “பின் வாங்குங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

இறந்து போன சில புரவி வீரர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் பின்வாங்கினார்கள். அவர்களுடன் எஞ்சிய காடுவெட்டியான்கள், கொடுவேலி வன்னியன், பீதன் விழுப்பரையன் ஆகியோரும் பின் சென்று அழுந்தார் படையை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

அவர்களை வரவேற்ற அழுந்தார்வேள் திதியன், “சாதித்துவிட்டீர்கள்... இருவரும் சேர்ந்து மோரிய யானைப் படையை அழித்துத் திரும்பியிருப்பது எனக்குப் பெருமையளிக்கிறது” எனக் கூறி இருவரையும் தழுவிக் கொண்டார்.

சிறு தந்திரம் மூலம் எதிரிப் படையின் யானைகள் அனைத்தும் அழிந்து போனதைக் கண்டதும் வேள் திதியனின் படை வீரர்கள் உற்சாகமடையத் தொடங்கினார்கள். வெற்றிக்கு மிக அருகில் சென்றுவிட்டதை உணர்ந்தார்கள். ஆனால், கோசர் படை வீரர்களுக்கு மத்தியில் அவநம்பிக்கை சூழத் தொடங்கியது.

அப்பொழுது கட்டளையிட்டான் இளங்கோசன், “எதிரிகளை அழித்து ஒடுக்குவோம்” எனக் கூறிக் கொண்டு தன் இடையுறையில் இருந்த வாளை உயர்த்திக் கொண்டு முன் சென்றான்.

அவனைத் தொடர்ந்து ஒட்டுமொத்த கோசர் படையும் அழுந்தார்வேள் திதியனின் படையை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கின. ஒட்டுமொத்தப் படையும் புறப்பட்டுவிட்டதைக் கண்டதும் எதிர் நடவடிக்கையில் இறங்கத் தொடங்கினான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

அதேவேளையில் யானைப் படைகளை சூறையாடிய அன்னி மிஞிலியன், கொடுவலி வன்னியன், பீதன் விழுப்பரையன் ஆகியோர் பின்வாங்கி அழுந்தார் படையின் பின்பக்கமாக நின்று கொண்டிருந்த புரவிப் படையுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

கொம்பை ஊதினான் இரும்பிடர்த்தலையன். முன் வரிசையில் நின்று கொண்டிருந்த வேல் வீரர்கள் தமது நீண்ட ஈட்டிகளின் கூர்முனையைக் கோசர்களை நோக்கி நீட்டிப்பிடித்து அரண் அமைத்தார்கள். மேட்டிலிருந்து கோசர்களின் பெரும்படை அணிவகுப்பு சிதறாமல் பெருவேகத்தில் வந்து கொண்டிருக்க அழுந்தார் வீரர்கள் தமது வில்லின் நாணில் கணை பொருத்தி வான் நோக்கி உயர்த்தினார்கள். காற்று வேகமாக மேற்கு நோக்கி அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

கோசர் படைகள் தாக்குதல் எல்லைக்குள் நெருங்கிவிட்டதைக் கவனித்த வில்லாளிகளின் தலைவன், “விடுவியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

ஒரே நேரத்தில் வான் நோக்கிப் பாய்ந்து ஆயிரக்கணக்கான கணைகள் அனைத்தும் ஆவேசத்துடன் ஓடிவந்து கொண்டிருந்த கோசர்களின் தலையில் விழுந்தன. பின்வாங்காமல் தொடர்ந்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஈட்டி வீரர்கள் தயாராக இருப்பதைப் பார்த்த இளங்கோசன் இரண்டு கையிலும் வாளை எடுத்து முன்னோக்கி நீட்டினான்.

அதுவரை வீரர்களின் வேகத்துக்கு இணையாக வந்து கொண்டிருந்த புரவிப்படை வேகம் எடுக்கத் தொடங்கியது. புரவி வீரர்கள் கையில் வாளுடன் கோசர் படையின் முன் வரிசையை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டார்கள்.

வந்து கொண்டிருந்த வேகத்தில் புரவிப் படையினர் மோதினால் முன்வரிசை வேல் வீரர்கள் அனைவரின் தலையும் சீவப்படும் என்பதை உணர்ந்த இரும்பிடர்த்தலையன் அவர்கள் நெருங்கும் வரை அமைதியாக இருந்தான். அவர்கள் நெருங்கியதும் கொம்பை நீண்ட நேரம் ஊதினான்.

அவ்வளவுதான், அழுந்தூர் படை அணிவகுப்பின் இரண்டு பக்கங்களிலும் நின்று கொண்டிருந்த யானைகள் முன்னோக்கிச் செலுத்தப்பட்டன. அதிவேகமாகச் சென்ற யானைகள் முன் வரிசையில் வந்த கோசர்களின் புரவிப் படையை நேருக்கு நேர் மோதின. யானைகளைத் தடுத்து நிறுத்தப் புரவிகளின் மீதிருந்த கோசர்கள் வேல்களை எறிந்து தடுக்க முயற்சித்தார்கள். யானைகளைத் தாக்கிய வேல்கள் அவற்றை மேலும் மூர்க்கம் கொள்ள வைத்தன. வேகமாக வந்த யானைகள் புரவிகளைத் தாக்கி வீசின. அவற்றின் கிம்புரிகளில் அகப்பட்ட புரவிகளின் உடல்கள் கிழிக்கப்பட்டன. யானைகள் தமது தும்பிக்கைகளை வீசி எதிர்ப்பட்ட வீரர்களைத் தாக்கி அடித்துக் கொன்றன.

“கணைகளை எறியுங்கள்” கட்டளையிட்டான் இளங்கோசன். கோசர்களின் வில் படையினர் இயங்கத் தொடங்கினார்கள். வாளை நோக்கி ஆயிரக் கணக்கான கணைகளை ஒரே நேரத்தில் எய்தார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து அழுந்தூர் படையும் கணைகளை எய்தார்கள். இரண்டு பெரும்படையும் ஒரே நேரத்தில் தாக்கிக் கொண்டார்கள். எரிகணைகள்

வீசப்பட்டன. அந்த இடமே எரிந்து புகை மண்டலமாக மாறத் தொடங்கியது. கேடயங்கள் மூலம் இருதரப்புமே தற்காத்துக் கொண்டார்கள்.

யானைகளை விலக்கிவிட்டு வேகமாக முன்னேறிய கோசர் படை அழுந்தார் படையுடன் மோதியது. அழுந்தார் படை வீரர்கள் சில அடிகள் பின் வாங்கினார்கள். இரண்டு படையும் நேருக்கு நேர் மோதிக் கொண்டார்கள். ஒருவர் மற்றொருவரது படைக்குள் ஊடுருவித் தாக்குதல் தொடுத்தார்கள். பலரது தலைகள் வெட்டப்பட்டன.

பொழுது உச்சியை அடைந்திருந்த வேளையில் அன்னி மிஞிலியன் எதிர்பார்த்திருந்ததைப் போன்றே முதல் தூறல் விழுந்தது.

“பின்வாங்குங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டார் புரவித் தேரின் மீதிருந்த அழுந்தார்வேள் திதியன். அழுந்தார் படை வீரர்கள் பின் வாங்கினார்கள். கோசர்கள் தாக்கிக் கொண்டே முன்னேறினார்கள். அழுந்தார் படையைவிடவும் கோசர் படை பலம் அதிகம் என்பதால் தக்க சூழலுக்காகக் காத்திருந்தார்கள் அழுந்தார் படை வீரர்கள்.

கோசரது காலாட்படை வீரர்கள் நெடுந்தூரம் அழுந்தார் படைக்குள் ஊடுருவியிருந்தார்கள். திட்டமிட்டபடி அழுந்தார் படையினர் அவர்களை ஏறவிட்டு தற்காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தொலைவில் மலைமுகட்டில் பெய்த பெருமழையால் அந்த இடத்தின் வழியே மழை நீர் பாயத் தொடங்கியது. இறந்து கிடந்த வீரர்களை நனைத்த வெள்ளம் குருதி கலந்து சிவந்து போய் பாயத் தொடங்கியது.

இன்னும் சற்று நேரத்தில் பெருவெள்ளம் பாயத் தொடங்கும். கோசர் படையால் பின்வாங்க முடியாது என்பதை உணர்ந்த இரும்பிடர்த்தலையன் யானையின் மீதிருந்தபடி, “புரவிப் படை முன்னேறட்டும்” எனத் தெரிவித்து கொம்பை ஊதினான்.

பெரும்படைக்குப் பின்னால் வெறுமனே வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த புரவி படை இடம், வலமாகப் இரண்டாகப் பிரிந்து கோசர் படையின் பக்கவாட்டில் தாக்குவதற்கு விரைந்தன. அன்னி மிஞிலியன் புரவியின் மீதிருந்து விரைவதைப் பார்த்த அழுந்தார்வேள் திதியன் தனது புரவித் தேரை முன்னோக்கி நகர்த்தி கோசர் படைக்குள் நுழையத்

தொடங்கினார். அதுவரை கொம்பை ஊதி போர் நடத்திக் கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையன் சங்கை முழங்கினான்.

சங்கு முழங்கப்பட்ட அடுத்தகணம் தற்காப்பில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த அழுந்தூர் படை வீரர்கள் அனைவரும் எதிர்த்துத் தாக்கத் தொடங்கினார்கள். அந்த இடமே ரண கொடூரமாக மாறத் தொடங்கியது. அழுந்தூர் படைக்குள் ஊடுருவியிருந்த கோசர் வீரர்களின் தலைகள் வெட்டி எறியப்பட்டன. போதாதென்று அன்னி மிஞிலியன் தனது புரவிப் படையால் இரண்டு பக்கங்களிலும் கொடூரத் தாக்குதல் நிகழ்த்தினான். தூறலாக விழத் தொடங்கிய மழை கொட்டத் தொடங்கியது. எரிகணைகள் அனைத்தும் பயன்படாமல் போயிருந்தன. அந்த இடமே குருதியால் நனைந்து போயிருந்தது.

தன்னைத் தாக்க வந்த கோசர்களின் தலைகளைக் கொய்யும் போது, “நன்னன் வேண்மானுக்காக..” எனக் கூறிக் கொண்டே முன்னேறிச் சென்றான் அன்னி மிஞிலியன். அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் அழுந்தூர் மற்றும் அன்னி மிஞிலியனின் படை வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும், “நன்னன் வேண்மானுக்காக..” எனக் கூறிக் கொண்டே கோசர்களைக் கொன்று முன்னேறினார்கள்.

அன்னி மிஞிலியன் அதிவேகமாக இளங்கோசனை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான். அதே நேரத்தில் அவனை நோக்கி அழுந்தூர்வேள் திதியனும் தனது படையுடன் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார். இவர்களுடன் கொடுவலி வன்னியனும், பீதன் விழுப்பரையனும் கோசர் படைக்குள் நுழையாமல் விளிம்பில் நின்றே பெருந்தாக்குதல் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முப்புறமும் சுற்றி வலைக்கப்பட்டதை உணர்ந்த இளங்கோசன், “பின்வாங்குங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவன் பின்வாங்குவதற்கு முனைந்தான். ஆனால், அவனுக்குப் பின்னால் வெள்ளம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அந்த வெள்ளம் எப்போது வேண்டுமானாலும் காட்டாறாக மாறலாம் என்பதால் கோசர் வீரர்கள் தயக்கத்துடன் போர் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். நிலைமை கைமீறிப் போய்க் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான் இளங்கோசன்.

“அழுந்தூர் வேள் திதியனைக் கொன்றால் இந்தப் போர் முடிவுக்கு வந்துவிடும். அவனைச் சூழ்ந்து தாக்குங்கள்” எனத் தனது

படைத்தலைவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் அழுந்தார் வேள் திதியனை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களின் திட்டத்தை உணர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையன் கொம்பு ஊதி கொடுவலி வன்னியன், பீதன் விழுப்பரையன் ஆகியோரை எச்சரிக்கை செய்தான். இருவரும் கோசர் படைகளுக்குள் ஊடுருவி வேள் திதியனுக்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் தனது புரவிப் படையுடன் காவல் அரணாக நின்று கொண்டு போரிடலானார்கள். அன்னி மிஞிலியன் தனி ஒருவனாக இளங்கோசனை அடைந்திருந்தான். கோசர் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் வேள் திதியனையே நோக்கி படையை நகர்த்திக் கொண்டிருக்க இளங்கோசனை மறந்து போயிருந்தார்கள்.

அப்பொழுதும், முகக்கோட்டு நன்னாகையார் மட்டும் இளங்கோசனுக்குக் காவலாகப் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தார். முகக்கோட்டு நன்னாகையாரையும் அவரது வீரர்களையும் கொன்ற அன்னி மிஞிலியன் நேருக்கு நேர் இளங்கோசனைப் புரவியின் மீதமர்ந்து எதிர் கொண்டான். அப்பொழுது விழுந்து கொண்டிருந்த மழைச் சத்தத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான புரவிகளின் கணைப்புச் சத்தம் கோசர் படைக்குப் பின்னால் ஒரே நேரத்தில் எழ ஒருகணம் அந்த இடமே குலுங்கியது.

போர் செய்து கொண்டிருந்த இளங்கோசன், அன்னி மிஞிலியன் கூட ஒருகணம் சண்டையிடுவதை நிறுத்திவிட்டு திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் ஆயிரக்கணக்கான புரவிகள் அவர்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன.

அனைவருமே ஒருகணம் குழம்பிப் போய் நின்றார்கள். ‘புரவிப் படையாருக்கு உதவி செய்ய வந்திருக்கிறது? மோரியர்கள்தான் புரவிப் படையை கோசர்களுக்கு உதவியாக அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்களோ?’ என அனைவரின் மனதுக்குள்ளும் கேள்விகள் பல எழுந்தன.

அழுந்தார்வேள் கூட ஒருகணம் ஆடிப் போயிருந்தார். ஏனெனில், மோரியர்கள் உதவிப் படையை அவரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

எக்காளமிட்ட இளங்கோசன், “அன்னி மிஞிலியா.. தேவவர்மன் எனக்கு உதவிப் படையை அனுப்பி வைத்திருக்கிறான். உன் படை மொத்தமாக

அழியப் போகிறது. நன்னன் வேண்மான் எப்படிக் கொல்லப்பட்டானோ அப்படியே உன் நண்பர்களும் கொல்லப்படப் போகிறார்கள். வீரர்களுக்கு சொர்க்கத்தில்தான் இடம் கொடுப்பார்கள். நீ சொர்க்கத்துக்குச் சென்றால் நன்னன் வேண்மானை நான் நலம் விசாரித்ததாகத் தெரிவி” எனக் கூறியவன் தன் கையில் வைத்திருந்த வாளை வான் நோக்கி உயர்த்தினான்.

அதுவரைத் தோல்வி பயத்தில் போரிட்டுக் கொண்டிருந்த கோசர்கள் உற்சாகத்துடன் போரிடத் தொடங்கினார்கள்.

நடந்து கொண்டிருந்த பெரும் போரை அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையன் தன் கையிலிருந்த கொம்பை ஊதினான். கொம்பு ஊதப்பட்ட அடுத்தகணம் கோசர் படைக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த புரவிப் படையிலிருந்தும் கொம்புச் சத்தம் எழுந்தது.

புரவிப் படையில் எழுந்த கொம்புச் சத்தம் கோசர்களின் நாடிகளை ஒருகணம் அடங்கச் செய்திருந்தது. உற்சாகத்துடன் காணப்பட்ட இளங்கோசனின் முகம் மாறத் தொடங்கியிருந்ததைக் கவனித்த அன்னி மிஞிலியன், “வந்திருப்பது மோரியர் உதவிப் படை என்று நினைத்தாயா? தேவவர்மன் ஒன்றும் அவ்வளவு நல்லவன் இல்லை இளங்கோசா.. வந்திருப்பது மகேந்திர வளவன். மொழிபெயர் தேயத்திலிருந்து புரவிப் படையை அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறான். உன்னால் தப்பிக்கவே முடியாது. சுற்றி வலைக்கப்பட்டாய்” எனக் கூறிக் கொண்டே புரவியைத் தட்டிவிட்டான்.

சற்றுத் தொலைவில் யானையின் மீது அமர்ந்திருந்த இளங்கோசனை நோக்கி முன்னேறியது அவனது புரவி. யானையின் மீது அமர்ந்திருந்த இளங்கோசன் வேலைக் கையில் எடுத்து ஓங்கியவன் அன்னி மிஞிலியனை நோக்கி வேகமாக எறிந்தான். அவனது கரத்திலிருந்து வேல் விடுபடுவதற்குள் புரவியிலிருந்து அவனது யானையை நோக்கித் தாவிய அன்னி மிஞிலியன் தன் கையிலிருந்து வேலை யானையின் கழுத்தில் பாய்ச்சிக் கீழே விழுந்தான். இளங்கோசனால் எய்யப்பட்ட வேலானது புரவியின் முதுகில் பாய்ந்திருந்தது.

கழுத்தில் வேல் பாய்ந்ததால் யானை நிலை தடுமாறி தனது கால்களைத் தூக்கியது. கீழே கிடந்த மற்றொரு வேலை எடுத்து யானையின் தூக்கிய தும்பிக்கைக்கு இடையே அதன் வாயில் செலுத்தினான் அன்னி

மிஞ்லியன். யானை பின்புறமாக சரிந்தது. அதன் மீது அமைக்கப்பட்டிருந்த காப்பரணிலிருந்து கீழே விழுந்தான் இளங்கோசன்.

அதேவேளை மகேந்திர வளவன் கோசர் படையைப் பின்புறமாகத் தாக்கத் தொடங்கினான். கோசர் படை நசுங்கி சிதறத் தொடங்கியது. ஒருவரைக் கூடத் தப்பிக்கவிடாமல் அனைவரையும் சூழ்ந்து கொண்டு கொன்று போட்டார்கள்.

கீழே விழுந்த இளங்கோசனிடம் சென்ற அன்னி மிஞ்லியன் அவனது மார்பின் மீது தன் காலை வைத்தான். அவனை நோக்கியவன், “கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானின் நலனை விசாரித்தாய் அல்லவா? நீயே சென்று கேட்டுத் தெரிந்துகொள்” எனக் கூறியபடியே கீழே கிடந்த வேல் ஒன்றை எடுத்தான்.

இளங்கோசனின் விழிகளில் துளி கூட அச்சம் காணப்படவில்லை. அவன் கனவில் கண்ட நிகழ்வைப் போலவே அவன் உணர்ந்தான். இந்த வலியை ஏற்கெனவே உணர்ந்தவனைப் போலவே சலனமின்றி அன்னி மிஞ்லியனைப் பார்த்தபடி தரையில் கிடந்தான்.

“இது நன்னன் வேண்மானுக்காக...” எனக் கூறியபடியே அன்னி மிஞ்லியன் இளங்கோசனின் மார்பில் வேலை வேகமாகச் செலுத்தினான். இளங்கோசன் அணிந்திருந்த கவசத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு மார்பைத் தைத்தது அவன் பாய்ச்சிய வேல்.

குருதி வழிந்து கொண்டிருந்த தனது வாளினை உறையிலிருந்து வெளியே எடுத்தான். “உன் அரசியல் காரணத்துக்காக கொல்லப்பட்ட என் தந்தைக்காக” எனக் கூறிக் கொண்டே வாளை வேகமாக வீசினான்.

வாளின் முனை அவனது விழிகள் இரண்டையும் வெட்டிக் குருடாக்கியது. பிறகு, வாளை அவனது இதயத்தில் செலுத்தினான்.

இளங்கோசனின் உயிர் பிரியத் தொடங்கியது. மார்பிலிருந்து தன் வாளைப் பிடுங்கியவன், “என் தங்கைக்கு நீ செய்த கொடுமைக்காக இது” எனக் கூறியபடியே அவனது தலையை அறுத்துத் தன் கையில் எடுத்த அன்னி மிஞ்லியன் வெறி கொண்டவனைப் போன்று உரக்கச் சிரித்தான்.

கையில் வைத்திருந்த அவனது தலையை கோச வீரர்களை நோக்கி உயர்த்திப் பிடித்தான். வெட்டப்பட்ட இளங்கோசனின் தலையிலிருந்து குருதி

வழிந்து கொண்டிருந்தது.

இளங்கோசன் கொல்லப்பட்டதும் ¹ கோசர் படையினர் தப்பிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அழுந்தார்வேள் திதியன், “ஒருவனையும் தப்பிக்கவிடாதீர்கள். இன்று தப்பிக்கும் வீரர்கள் நாளை மோரியப் படையுடன் இணைந்து நம்மை எதிர்ப்பார்கள்” என உரக்கத் தெரிவித்தார்.

கோசர் படையை சூழ்ந்து கொண்ட அழுந்தார் படையினர் ஒருவனைக் கூடத் தப்பிக்கவிடாமல் கொன்று வீசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த இடத்தில் அலறல் சத்தம் நீண்ட நேரம் எழுந்து கொண்டிருந்தது.

வந்த வேலையை வெற்றிகரமாக முடித்திருந்த மகேந்திர வளவன் யானையின் மீது அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி வந்தான். யானையிலிருந்து கீழே குதித்து மகேந்திர வளவனிடம் சென்றான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

உடலில் துளி குருதிகூடப் படாமல் யானையின் மீதிருந்து குதித்து வந்த இரும்பிடர்த்தலையனைக் கண்ட மகேந்திர வளவன், “என்ன நண்பா! எப்பொழுதும் படையின் முன்னணியில் நின்று எதிர்ப் படைகளைக் கலங்கடிப்பாய்? ஆனால், இன்று களிற்றின் மீதிருந்த இறங்கி வருகிறாய்?” என வினவினான்.

“கிரிகபுத்திரனின் நஞ்சு வாளால் தாக்கப்பட்டதிலிருந்து உடல், மனத்துடன் ஒத்துழைக்க மறுக்கிறது. ஆதலால்தான் களிற்றின் மீதிருந்து படைகளை வழி நடத்தினேன்” எனக் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே அன்னி மிஞிலியன் இளங்கோசனின் தலையுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

இருவரையும் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

கோசர்களின் மரண ஓலம் சிறிது சிறிதாக அடங்கத் தொடங்கியது. இளங்கோசனின் தலையை ஒரு வேலில் குத்தி அந்தப் போர்க்களத்திலேயே நட்டு வைத்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

வெற்றி முடிக்கத்துடன் அழுந்தார்வேள் திதியன் மூவரிடமும் வந்து சேர்ந்தார். மகேந்திர வளவன் அவரைக் கண்டதும் பணிந்து மரியாதை

செலுத்தினான். அவனை வாழ்த்தியவர் இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி, “மகேந்திரனை அழைத்தது உன் வேலைதானா?” என வினவினார்.

குறுக்கிட்ட மகேந்திரன், “மூவேந்தர்களின் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னி கட்டளையிட்டிருந்தார். அவரது கட்டளைப்படி இங்கு வந்து சேர்ந்தேன். தற்செயலான சந்திப்புதான் இது” எனக் கூறினான்.

“இளவரசர், காரண காரியமின்றி எதையும் செய்யமாட்டார்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போது படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் அவர்களை சூழத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்களை நோக்கி, “வன்னியனும், விழுப்பரையனும் எங்கே?” என்று வினவினார்.

“இருவரும் மார்பில் வேல் பாய்ந்து இறந்து கிடக்கிறார்கள் அரசே.”

“சரி..” எனத் தெரிவித்த அழுந்தார்வேள் திதியன், “இந்த வெற்றிக்கு முக்கியக் காரணமே அவர்கள்தான். மோரியரின் யானைப் படையைக் கொண்டே கோசரின் யானைப் படையை அழித்த வல்லமை அவர்களையே சேரும். இருவருக்கும் வீரவணக்கத்தைச் செலுத்துவோம்” எனக் கூறியவர் இருவரும் இறந்து கிடந்த இடத்துக்குச் சென்று தன் வாளைத் தரையில் ஊன்றி மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்தினார்.

வீரர்கள் அனைவரும் கொடுவலி வன்னியனுக்கும், பீதன் விழுப்பரையனுக்கும் மண்டியிட்டு வீரவணக்கம் செலுத்தலானார்கள்.

மழையில் நனைந்தபடியே மகேந்திர வளவன், “அடுத்து?” என வினவினான்.

“போரில் இறந்த வீரர்களை மரியாதையுடன் அடக்கம் செய்வோம். அடிபட்ட வீரர்களுக்கு மருத்துவம் பார்ப்போம்.”

“சரி...”

“நெடுந்தாரம் பயணித்து வந்திருக்கிறாய். ஓய்வெடுத்துக் கொள் மகேந்திரா. இளவரசரிடமிருந்து தகவல் கிடைத்ததும் அடுத்த பணியை முன்னெடுப்போம்” எனத் தெரிவித்தவர் வீரர்களை அழைத்து, “நமது வெற்றிச் செய்தியை அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்துங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

புரவி வீரர்கள் அப்பொழுதே அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லலானார்கள். நண்பர்கள் மூவரும் கூடாரத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள். மொழிபெயர் தேயத்திலிருந்து வந்த வீரர்கள் இறந்த வீரர்களின் உடல்களுக்கு இறுதி மரியாதை செய்யும் பணியைத் தொடரலானார்கள்.

அன்றைய நாள் மாலைப் பொழுதில் போர்க்களத்தில் இறந்து போன வீரர்களின் உடல்கள் அனைத்தும் அப்புறப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. ஆனால், இளங்கோசனின் தலை மட்டும் வேலில் நடப்பட்டிருந்தது. தன்னால் நாசமான அந்தப் போர்க் களத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த இடமே குருதியில் நனைந்திருந்தது.

இறந்து போன விலங்குகளின் உடலை உண்பதற்காக காகங்களும், பிணந்தின்னிக் கழுகுகளும் அந்த இடத்தை வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தன. நரிகளும், ஓநாய்களும் வரத் தொடங்கின.

வேலில் குத்திவைக்கப்பட்டிருந்த இளங்கோசனின் தலை மீது அமர்ந்த காகம் ஒன்று அவனது முகத்தைக் கொத்தித் தின்னத் தொடங்கியது.

இளங்கோசன், போர்க்களத்தில் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்ட பிறகு அவனது படையைச் சேர்ந்த வீரர்கள் அனைவரும் திடீரென்று மறைந்து போகலானார்கள்.

அடிக்குறிப்பு :

1. அழுந்தை வேளிர் திதியனிடம் அன்னி மிஞிலி முறையிட்டு, தன் தந்தையின் கண்ணைக் குருடாக்கிய கோசரைப் பழிதீர்த்துக்கொண்டாள். இந்தந் திதியன்தான் ‘கடுந்தேர்த் திதியன்’ என்று பாடலில் போற்றப்படுகிறான். இரும்பிடர்த்தலையனின் தந்தை தான் இந்தத் திதியன்.

தொடுகலம்; குறுக வாரல் தந்தை
கண் கவின் அழித்ததன் தப்பல், தெறுவர,
ஒன்றுமொழிக் கோசர்க் கொன்று, முரண் போகிய,
கடுந் தேர்த் திதியன் அழுந்தை, கொடுங் குழை
அன்னி மிஞிலியின் இயலும்

நின் நலத் தகுவியை முயங்கிய மார்பே. (அகநானூறு 196 : 8 – 13)

26

இரும்பிடர்த்தலையனின் ஆணை

இரவு முதல் சாமம் முடிந்து இரண்டாவது சாமம் தொடங்கியிருந்தது. மாலைப் பொழுது வரை பெய்து கொண்டிருந்த மழை இரவு நின்றுபோயிருந்தது. இரும்பிடர்த்தலையன், மகேந்திர வளவன், அன்னி மிஞிலியன் ஆகியோர் பாறை ஒன்றின் மீதமர்ந்து மது அருந்தியபடி போர் வெற்றியைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இடைப்பட்ட காலத்தில் மொழிபெயர் தேயத்தில் நடந்த போர் பற்றி மகேந்திர வளவனும், தெற்கே நடந்த நிகழ்வுகளைப் பற்றி இரும்பிடர்த்தலையன் மற்றும் அன்னி மிஞிலியன் ஆகியோரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது இரும்பிடர்த்தலையனின் தனிப்பட்ட ஒற்றர் தலைவன் ஒருவன் அவனைத் தேடி வந்தான். நெடுந்தூரம் பயணித்து வந்திருந்தவனை அமர வைத்த இரும்பிடர்த்தலையன் தேறல் நிரப்பிய கோப்பையை அவனிடம் நீட்டினான். மரியாதைக்காக வாங்கிக் கொண்டவன், “கொண்டு வந்திருக்கும் செய்திகளைத் தெரிவித்துவிட்டு பிறகு அருந்துகிறேன் இளவரசே!” எனத் தெரிவித்து தனக்கு அருகில் வைத்துக் கொண்டான்.

மூவரும் ஒற்றனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். “இளவரசே! தங்களுக்கு ஒரு துயரச் செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். என்னை

மன்னித்துவிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தான் ஒற்றன்.

“என்ன செய்தி?”

“துளு நாட்டில் செண்டுக்களத் திடலில் போர் நடைபெற்றது அல்லவா?”

“ஆமாம். ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். நம் மூவேந்தர்களின் தலைவர் வென்வேல் சென்னி வேறு செல்வதாகத் தெரிவித்திருந்தாரே? என்ன நடந்தது என்று விளக்கமாகக் கூறு.”

“மோரியர்களும், கோசர்களும் சேர்ந்து செண்டுக் களத் திடலுக்கு ஏற்பாடு செய்ததே தேவி இந்திரசேனையைத் தீர்த்துக் கட்டுவதற்காகத்தான்.”

“அவர்கள் எதற்காக இந்திரசேனை தேவியைக் கொலை செய்ய முயற்சித்தார்கள்?”

“காரணம் முழுவதுமாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், அவர்களுக்குள் ஏதோ பிரச்னை.”

“சரி மேலே கூறு.”

“மோரியர்கள், நம் இளவரசரையும் எதிர்பார்த்து தேவியோடு சேர்த்துக் கொலை செய்யத் திட்டம் தீட்டியிருந்தார்கள்.”

முவருமே பதறி, “என்ன நடந்தது.. இளவலுக்கு எதுவும் ஆகவில்லைதானே?” என ஒரே நேரத்தில் வினவினார்கள்.

“நம் இளவல் தனி ஒருவராக உள்ளே நுழைந்து செண்டுக் களத் திடலையே தீக்கிரையாக்கி அனைவரையும் கதிகலங்கச் செய்துவிட்டார். கிரிகபுத்திரனையும், தசவர்க்கிகளையும் அவர் கொன்ற முறையைப் பார்த்து ஒட்டு மொத்த மோரியர் படையே கதிகலங்கிப் போய்விட்டது” எனத் தெரிவித்த ஒற்றன் மோரியர்கள் தீட்டிய திட்டத்தைப் பற்றியும், சென்னி உள்ளே சென்றதைப் பற்றியும் அதிலிருந்து அவன் வெளியேறியதைப் பற்றியும் விளக்கமாகக் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

சென்னியின் வீர சாகசங்களை முவரும் மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டுக் வியந்து கொண்டிருந்தார்கள். சென்னியின் படைத்தலைவர்களாக இருப்பதை நினைத்து முவருமே அக்கணத்தில் மீண்டும் ஒருமுறை பெருமைப்பட்டார்கள். சென்னிக்கு மோரியர்கள் அனைவரும் மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்தியதைக்

கேட்டதும் மூவரும் அனிச்சையாக எழுந்து சென்னிக்கு மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்தினார்கள்.

மூவரது முகத்திலும் தோன்றியிருந்த பெருமையின் சாயலை எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்த ஒளியில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒற்றன், “இளவரசே..! திடலுக்குள் ஒட்டுமொத்த மோரியர் படையும் தேவி இந்திரசேனையை எதிர்த்து நின்ற போது சித்திரக்கன்னி தேவியார் மட்டுமே ஆதரவாக நின்று கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது எதிர்பாராதவிதமாக சித்ராஞ்சகனே சித்திரக்கன்னி தேவியின் முதுகு வழியே வயிற்றில் குத்தி கொன்றுவிட்டான்” என நா தழுதழுக்கக் கண்ணீருடன் தெரிவித்தான் ஒற்றன்.

இரும்பிடர்த்தலையனின் முகத்தை நோக்கினார்கள் அனைவரும். அவன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். அவனது விழிகள் கலங்கியிருந்தன. துயரத்தை அவனுக்குள்ளேயே புதைக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தழுதழுத்த குரலுடன் இரும்பிடர்த்தலையன், “சித்ராஞ்சகனின் குடலை உருவி அவனைக் கொன்று பிணந்தின்னிக் கழுகுகளுக்கு அவனை இரையாக்குவேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அதற்கு அவசியம் இல்லை இளவரசே. தேவி இந்திரசேனையே சித்ராஞ்சகனின் வயிற்றைக் கிழித்து குடலை உருவி வெளியே வீசிவிட்டார்.”

“ம்ம்ம்..” என மட்டும் தெரிவித்தான் இரும்பிடர்த்தலையன். பெரும் சிரமப்பட்டு தன் கண்ணீரைத் தனக்குள் அடக்கிக் கொண்டான்.

“மூவருக்கும் அடுத்து ஒரு அதிர்ச்சிகரமான செய்தி.”

“என்ன?” என வினவிய மகேந்திர வளவன், “பீடிகை இல்லாமல் சொல்ல வந்த செய்தியைக் கூறு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“இந்திரசேனை தேவியார் சூல் கொண்டிருக்கிறார்.”

“என்ன?” என மூவரும் ஒரே நேரத்தில் அதிர்ச்சியுடன் வினவினார்கள்.

“ஆமாம். செண்டுக்களத்தில் நடந்த நிகழ்வு இது. தேவி இந்திரசேனைக்கு அத்தனை பேர் முன்னிலையும் நம் இளவரசர் தேவியின் வயிற்றில் முத்தமிட்டார். அப்பொழுதே எனக்கு சந்தேகம் எழுந்தது. ஆனால், இளவரசரின் அடுத்தடுத்த நடவடிக்கைகள் எனது ஐயத்தை உறுதி

செய்துவிட்டது. சோழ தேசத்தின் அடுத்த வாரிசு இந்திரசேனையின் வயிற்றுக்குள் சூல் கொண்டு வளரத் தொடங்கிவிட்டது.”

“இப்போது தேவி இந்திரசேனை எங்கே?”

“எங்கே என்று தெரியவில்லை. மாயமாக மறைந்து போனார்கள். தேவி இந்திரசேனையுடன் நித்திலவல்லி சென்றாள். அவள் எங்கே, எதற்காகத் தேவியை அழைத்துச் செல்கிறாள் என்பதை என்னால் அறிய முடியவில்லை. எனது பார்வையிலிருந்து மாயமாக மறைந்து போனாள் அவள்.”

அவ்விடத்தில் நீண்ட அமைதி நிலவியது. இரும்பிடர்த்தலையனின் நிலை மோசமாகியிருந்தது. தன் இறந்து போன காதலியை எண்ணித் துயரப்படுவதா அல்லது இந்திரசேனை சூல் கொண்ட செய்தியால் கவலைப்படுவதா எனத் தெரியாமல் அடுத்தடுத்த அதிர்ச்சிகரமான செய்திகளால் அவன் அலைக்கழிக்கப்பட்டிருந்தான். ஏற்கெனவே அவனது உடலும், மனமும் அவனுக்கு ஒத்துழைக்க மறுத்துக் கொண்டிருந்தன. இந்த நிலையில் அவனைத் தேடி வந்திருந்த இரண்டு செய்திகளும் அவனை மேலும் குழப்பமடையச் செய்திருந்தன.

அதுவரை அமைதியாக அமர்ந்திருந்த அன்னி மிஞ்லியன், “சோழ நாடே கொண்டாட வேண்டிய செய்தி இது. ஆனால் இப்பொழுது எனக்கு மகிழ்வதா அல்லது கவலைப்படுவதா என்று தெரியவில்லை நண்பா!” என அப்பாவியாகப் பதில் அளித்தான்.

மகேந்திர வளவன், “ஏற்கெனவே இரட்டைச் சகோதரர்களுக்கு மத்தியில் பலர் அரியணைப் பிரச்சனையை ஏற்படுத்தியதால்தான் அரியணையைத் துறந்து வீரர்களோடு வீரர்களாக எல்லையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் நம் இளவல் வென்வேல் சென்னி. இந்தச் செய்தி மட்டும் வெளியே தெரிந்தால் சோழ நாட்டில் மிகப்பெரிய அரசியல் கலகம் வெடிக்கும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அங்கு நீண்ட அமைதி நிலவியது.

அன்னி மிஞ்லியன், “நம் இளவலைப் போன்று இந்திரசேனை தேவியும் அரியணையைத் துறந்தால் எந்த பிரச்சனையும் இல்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

குறுக்கிட்ட மகேந்திரன், “அதற்கு வாய்ப்பே இல்லை நண்பா. தேவி மோரியப் பேரரசையே தன் விரல் அசைவில் அசைத்துக் கொண்டிருந்தவர்.

சோழ தேசத்தின் அரியணையில் அமர்வதற்குத் தேவியும் உரிமை கோரினால் நிலைமை மிகவும் மோசமாகிவிடும்” என்றான்.

அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் இரும்பிடர்த்தலையன். அவனிடம் மகேந்திர வளவன், “நண்பா, நீ என்ன முடிவெடுத்திருக்கிறாய்? ஏனெனில் பட்டத்து இளவரசர் இளஞ்சேட் சென்னியின் காதலியான எழினியுடன் பிறந்தவன் நீதான். முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் இப்பொழுது உன் கையில் இருக்கிறது. அழுந்தூர் இளவரசிதான் சோழ தேசத்தின் அடுத்த பட்டத்து அரசி என்று சோழ மன்னர் இளம்பெருஞ் சென்னி வாக்கு கொடுத்திருக்கிறார். அதன் பொருட்டே அழுந்தூர் சோழப் படைக்கு அனைத்துவிதமான உதவிகளும் செய்து கொண்டு இருக்கின்றன. இங்கு அனைத்து உறவுகளும் அரசியலின் காரணமாகப் பிணைக்கப்பட்டதே. உன் முடிவு என்ன?” எனத் தன் இடைவாளில் கை வைத்தபடியே வினவினான்.

மகேந்திர வளவனின் ஒரு கை இடைவாளில் இருப்பதைப் பார்த்துப் புன்னகைத்த இரும்பிடர்த்தலையன், “உன்னுடன் வாள் சமர் செய்து உன்னை வெற்றிகொள்ளும் அளவுக்கு நான் இப்பொழுது மன வலிமையுடனோ அல்லது உடல் வலிமையுடனோ இல்லை நண்பா. என் காதலியின் மரணச் செய்தி எனது எஞ்சிய வலிமை அனைத்தையும் தின்றுவிட்டது. எதிரிகளே மிரளும் இரும்பிடர்த்தலையன் இப்பொழுது என்னுள் இல்லை. அழுந்தூர் வேளிர் திதியனுக்குப் பிறந்த சாதாரண நற்கிள்ளிதான் தற்பொழுது உங்களுக்கு முன் மது அருந்திக் கொண்டு இருக்கிறான்” எனத் தெரிவித்த வேளையில் அவனது விழிகளில் ஒற்றைத் துளிக் கண்ணீர் கசிந்திருந்தது.

மகேந்திர வளவன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். தன் இடையுறையிலிருந்து கையை எடுத்தவன், “என்னை மன்னித்துவிடு நண்பா. ஏனெனில், இளவல் எனக்கு எப்படியோ அப்படியேதான் அவரது குழந்தையும். குழந்தைக்கு எதிராக நீ முடிவெடுத்தால் அதற்கு நான் மிகப்பெரிய அச்சுறுத்தலாக உனக்கு முன் நிற்பேன். உன் கட்டளை உன் வாயிலிருந்து வெளிப்படுவதற்குள் உன் தலையை நான் துண்டித்துவிடுவேன்” எனப் பதில் அளித்தான்.

அப்பொழுது இரும்பிடர்த்தலையன், “மகேந்திரா, நான் அழுந்தூர் இளவரசன்தான். எழினி என்னுடன் பிறந்தவள்தான். அழுந்தூர் இளவரசன்

நற்கிள்ளி என்பதைவிடவும் மூவேந்தர்களின் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னியின் படைத்தலைவன் இரும்பிடர்த்தலையன் என்று கூறிக் கொள்வதில்தான் நான் பெருமையடைகிறேன். நான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். எதற்காகத் தெரியுமா? தேவி இந்திரசேனையின் வயிற்றுக்குள் இருக்கும் நம் எதிர்கால சோழ தேச வாரிசைப் பற்றி. தேவி இந்திரசேனையை வேட்டையாடுவதற்கு இந்நேரம் பல வீரர்கள் புறப்பட்டிருப்பார்கள். அந்தக் கயவர்களிடமிருந்து நித்திலவல்லி தனி ஒருத்தியாக எப்படி இந்திரசேனை தேவியைக் காப்பாற்றுவாள் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான்.

அன்னி மிஞிலியன், “நித்திலவல்லி மிகவும் திறமைசாலி. அவள் நிச்சயம் தேவியைக் காப்பாற்றுவாள். நம் இளவரசர் நித்திலவல்லியைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார் எனில் அதற்குத் தகுந்த காரணம் இருக்கும்” என்றான்.

“நண்பா..!” என அன்னி மிஞிலியனை அழைத்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“கூறு நண்பா..!”

“உனக்கொரு கட்டளையிடப் போகிறேன்.”

“என்ன?”

“மறுபேச்சு பேசாமல் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.”

“முதலில் கட்டளையைக் கூறு. பிறகு என் பதிலைக் கூறுகிறேன்.”

“இப்பொழுதே நீ புறப்பட்டுச் செல். தேவி இந்திரசேனை எங்கு இருந்தாலும் கண்டுபிடித்து தேவிக்கும், அவரது வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தைக்கும் நீ காவலாக இரு.”

“போர் இன்னும் முடியவில்லை. பாழியை மீட்க வேண்டும். பாழியை மீட்டு நன்னன் சேய் நன்னனை அரியணையில் அமர வைக்க வேண்டும். கடமைகள் நிறைய இருக்கின்றன நண்பா.”

அமைதியாக அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையன், “அதற்காகத்தான் நம் இளவல் தன் மனைவியைப் பெண் ஒருத்தியுடன் தனியாக அனுப்பி வைத்துவிட்டு படையைத் திரட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் நினைத்திருந்தால் உன்னையும், என்னையும் போர்க் களத்துக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு தன்

மனைவியுடனே சென்றிருக்கலாம். அவர் நம் மக்களுக்காக செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் செய்திருப்பது மிகப்பெரிய தியாகம். அவருக்காக நாம் இதைக் கூட செய்யக் கூடாதா?” என வினவினான்.

அன்னி மிஞ்லியன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். மகேந்திர வளவன், “நித்திலவல்லியின் இருப்பிடத்தை உன்னைவிட்டால் வேறு யாராலும் கண்டறிய முடியாது. உன் மனதில் இருப்பதை அறிவேன் நான். நித்திலவல்லியின் மனதை அறிந்த ஒருவன் நீ மட்டுமே. யாருக்கும் தெரியாத நித்திலவல்லியைப் பற்றிய தகவல்களை நீ மட்டுமே அறிவாய். உனக்குக் கிடைத்திருக்கும் வாய்ப்பு இது. இளவலைக் காப்பதற்காகச் செல்ல எனக்கும் விருப்பம்தான். என்னால் அவளது இருப்பிடத்தைக் கண்டறிய முடியாது. பிடர்த்தலையர் விரும்பினாலும் செல்ல முடியாது. இந்தச் சூழலில் அவர் எத்தகைய கட்டளையிட்டாலும் அது அவருக்கு எதிராகத்தான் முடியும். இப்பொழுது நீதான் முடிவெடுக்க வேண்டும்” என்றான்.

இரும்பிடர்த்தலையன், “செய்தி இந்நேரம் பலரைச் சென்று அடைந்திருக்கும் நண்பர். அவர்கள் விரைந்து முடிவெடுப்பதற்குள் நீ முடிவெடுத்துப் புறப்பட வேண்டும்” என்றான்.

அன்னி மிஞ்லியன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

அதற்கு மேல் பொறுமை காக்க முடியாத இரும்பிடர்த்தலையன் எழுந்து நின்று, “மகேந்திரா, என் கட்டளையை இவன் மீறினால் இவனது கழுத்தை வெட்டிக் கொன்றுவிடு. கட்டளையை நிறைவேற்றாத ஒருவனது நட்பு எனக்குத் தேவையில்லை” என மகேந்திரனிடம் உத்தரவிட்டான்.

மகேந்திரன் வாளினை சத்தமில்லாமல் வெளியே எடுத்தான். சிந்தித்தபடி அமர்ந்திருந்த அன்னி மிஞ்லியன், “இளவரசரின் கட்டளை இதுதான் என்றால் நான் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாக இருக்கிறேன். மூவேந்தர் படையின் தலைவர் சென்னியின் குழந்தையைக் காப்பதைவிடவும் எனக்கு முக்கியக் கடமை வேறு என்ன இருக்கப் போகிறது? போரை வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்டு இருவரும் வாருங்கள். நாம் சந்திப்போம்” எனக் கூறியவன் சீழ்க்கை ஒலி எழுப்பினான்.

அன்னி மிஞ்லியனின் புரவி அவனை நோக்கி ஓடி வந்தது. தன் நண்பர்கள் இருவரையும் அணைத்துக் கொண்ட அன்னி மிஞ்லியன்,

“விரைவில் சந்திப்போம்” எனக் கூறி விடைபெற்று தனது புரவியின் மீது தாவினான்.

மகேந்திர வளவன், “கவனமாகச் செல்” என உத்தரவிட்டான்.

இரும்பிடர்த்தலையன், “குழந்தையையும், தேவியையும் காப்பது மட்டுமே உனது கடமையாக இருக்க வேண்டும் அன்னி மிஞிலியா. அவர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு ஆபத்து ஏற்பட்டால் உன் தலையை நீயே வெட்டிக் கொய்து அரிகண்டம் கொடுத்துக்கொள். இது என் கட்டளை. செல்லும் வழியில் கவனமாகச் செல். ஏனெனில் உன்னைப் பின்தொடர்ந்து தேவியின் இருப்பிடத்தைக் கண்டறியவும் நம் நண்பர்கள் முயற்சிப்பார்கள். பாடலியில் இருந்ததைவிடவும் நீ எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டிய காலகட்டத்தில் இருக்கிறாய். சிறு தவறினைக் கூட இழைத்துவிடாதே” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு இளவரசே..!” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிஞிலியன் புரவியைத் தட்டிவிட்டான். புரவி ஓடத் தொடங்கி மூவரின் பார்வையிலிருந்தும் மறைந்தது.

அருகில் நின்ற ஒற்றனை நோக்கிய இரும்பிடர்த்தலையன், “இங்கு நடந்த செய்தி நமக்குள் இருக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அறிவேன் இளவரசே. எனக்கு வாழ்வளித்திருப்பவர் தாங்கள். ஒருநாளும் தங்களுக்கு நான் துரோகமிழைக்கமாட்டேன். தேவி இந்திரசேனையைப் பற்றிய தகவல் இந்நேரம் அழுந்தூர் வேளிருக்குக் கிடைத்திருக்கும் என்பது எனது யுகம்.”

“என்ன சொல்கிறாய்?”

“அரசரின் அந்தரங்க ஒற்றனை நானும் செண்டுக் களத்துக்குள் கண்டேன். ஆனால் அவன் இந்திரசேனை தேவியைப் பின்தொடரவில்லை. எங்கே சென்றான் என்றும் தெரியவில்லை. மாயமாக மறைந்து போனான்.”

இரும்பிடர்த்தலையன் சிந்தித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது ஒற்றன், “இளவரசே, இன்னொரு செய்தி..” என்றான்.

“என்ன?”

“இதைத் தங்களிடம் கூறலாமா அல்லது வேண்டாமா என்று நீண்ட நேரமாகச் சிந்தனையில் இருக்கிறேன்.”

“..”

“தங்களிடம் அதைத் தெரிவிக்காமல்விட்டால் மிகப்பெரிய துரோகம் செய்த பாவம் என்னைச் சூழ்ந்துவிடும் என்று கருதுகிறேன் நான்.”

“எதுவாக இருந்தாலும் மறைக்காமல் கூறு” எனக் கட்டளையிட்டான் மகேந்திர வளவன்.

“அது..” தயக்கத்துடன் நின்றான் ஒற்றன்.

இருவரும் அவனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“சித்திரக்கன்னி தேவிக்கு இறுதி மரியாதை செய்து முடித்த பிறகு கோழியூர் வேந்தர் வெற்றிவேல் சென்னி இந்திரசேனை தேவியையும், நித்திலவல்லியையும் அனுப்பி வைத்தார். இருவரும் பயணப்பட்டார்கள். அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தேன் நான். அப்பொழுது இந்திரசேனை தேவியார் ஆற்றங்கரையில் சுமைதாங்கிக் கல் ஒன்றையும் நட்டுவைத்தார். அவர்கள் சென்றதும் சுமை தாங்கிக் கல்லைச் சென்று பார்த்தேன். அதில் சித்திரக்கன்னி என்று பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது..” என ஒற்றன் கூறியதுதான் தாமதம் இரும்பிடர்த்தலையன் நிலைகுலைந்து கீழே விழலானான்.

தன் காதலி தனது மகனுடன் இறந்து போன செய்தியை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் கதறினான். ஒற்றன் அமைதியாக அவ்விடத்திலிருந்து தான் கொண்டு வந்திருந்த செய்தியைப் பரிமாறிவிட்டு செல்லலானான்.

பாறையில் கிடந்து கதறிய இரும்பிடர்த்தலையனைத் தன் மடியில் அமர வைத்த மகேந்திர வளவன் அவனை அமைதிப்படுத்த படாதபாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

&&&

இந்திரசேனை சூல் கொண்டிருந்த செய்தியைக் கேட்ட அழுந்தார்வேள் திதியன் போர் வெற்றியை எல்லாம் மறந்துவிட்டு ஆவேசத்தின் உச்சிக்கே சென்றிருந்தார். ஏனெனில் அவரது மகள் எழினி சூல் கொள்ளாமல்

இருக்கையில் இந்திரசேனை சூல் கொண்ட செய்தி அவரைக் கலவரப்படுத்தியிருந்தது.

உடனே, தனது படைத்தலைவனை அழைத்த அமுந்தார்வேள் திதியன், “உறைந்தையிலிருந்து சோழப் பெரும்படை புறப்பட்டு வந்து கொண்டிருக்கிறது. சோழ அரசர் இளம்பெருஞ் சென்னியைச் சென்று பார்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

“எதற்காக அரசே?”

“உனக்கு செய்தி தெரியாது அல்லவா..” எனத் தனக்குத்தானே கூறிக் கொண்டவர், “நான் கூறப் போகும் செய்தி மிகவும் ரகசியமானது. எந்தச் சூழலிலும் நீ யாரிடமும் இதைக் கூறக் கூடாது” எனக் கட்டளையிட்டார்.

“தங்களது உத்தரவு அரசே!”

“சோழ இளவல் வென்வேல் சென்னியின் மகன் இந்திரசேனையின் வயிற்றில் சூல் கொண்டிருப்பதாக எனக்குத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது.”

படைத்தலைவன், மகிழ்வதா அல்லது துயரப்படுவதா என்று தெரியாமல் குழப்பத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தான். “நான் என்ன செய்ய வேண்டும் அரசே.”

“அவளைக் கொன்று அவளது வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தையை சிதைத்துவிடு.”

நீண்ட நேர தயக்கத்துக்குப் பிறகு, “தங்களது உத்தரவு!” என அவரது ஆணையை ஏற்றுக் கொண்டான்.

“சோழ அரசரைச் சந்தித்து அவரிடம் தகவல் கூறு. அவர் என்ன கூறினாலும் கேட்டுக்கொள். அவரது உத்தரவை ஏற்று நடப்பதாக வாக்களித்துவிட்டுத் திரும்பிவிடு.”

“சரி..”

“ஆனால், இந்திரசேனை எங்கிருந்தாலும் அவளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து கொன்றுவிடு. நம் நாட்டை அழிக்க வந்தவள் அவள். அவளது வயிற்றில் உதிக்கும் குழந்தைக்கு நாம் ஒருநாளும் தலைவணங்கும் நிலை வரக்கூடாது. இன்று இல்லாவிட்டாலும், அவள் என்றாவது நமக்குப் பெரும் ஆபத்தாக மாறுவாள். ஏனெனில், பெண்களை நாம் ஒருநாளும் நம்பவே

கூடாது. அவர்களின் மனமும், அவர்களின் ஆசையும் நிலையில்லாதது. மாறிக் கொண்டே இருக்கும். நம் இளவல் வெற்றிவேல் சென்னியைப் போன்று அவள் அரியணை வேண்டாம் என்று தியாகம் செய்தாலும் அவளது வயிற்றில் பிறக்கும் குழந்தை என்ன முடிவெடுக்கும் என்பதை நம்மால் கணிக்க முடியாது. சோழ நாட்டில் ஏற்படும் கலகம் ஒட்டுமொத்த தமிழகத்தையும் நிலைகுலையச் செய்து போருக்கு வழிவகுத்துவிடும். அவள் ஒரு பேரழிவின் சின்னம். அவள் உயிரோடு இருக்கும் ஒவ்வொரு நாளும் நமக்கு ஆபத்தாகவே முடியும். அவளைக் கொன்றுவிடு. இல்லையேல் உன் இயலாமையை எண்ணி உன் தலையை நீயே வெட்டிக்கொள் மாறா.”

“தங்களது கட்டளையை நிறைவேற்றிவிட்டு தங்களை மீண்டும் வந்து சந்திக்கிறேன் அரசே. நான் திரும்பி வரவில்லை என்றால் என் தலையை நானே வெட்டிக் கொண்டேன் அல்லது இந்திரசேனை தேவியால் கொல்லப்பட்டேன் என்று அர்த்தம்” எனக் கட்டளையிட்ட படைத்தலைவன் மாறன் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லலானான்.

இரவுப் பொழுதை நிம்மதியின்றி கழிக்கத் தொடங்கினார் அழுந்தூர் வேளிர் திதியன். அவரது கனவுகள் அனைத்தும் சிதைவதைப் போன்று உணர்ந்தார் அவர்.

&&&

மாட்டு வண்டி ஒன்றில் சென்று கொண்டிருந்தார்கள் நித்திலவல்லியும், இந்திரசேனையும். வண்டியைக் கூலிக்காரன் ஒருவன் ஓட்டிச் சென்று கொண்டிருந்தான். எருமை நாட்டின் கிழக்கெல்லையைக் கடந்து வனம் சூழ்ந்த குதிரை மலைநாட்டின் எல்லைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

விசாரணை செய்த ஒவ்வொரு நாட்டின் எல்லைப் படை வீரர்களிடமும் ஒவ்வொரு காரணத்தைக் கூறி அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தாள் நித்திலவல்லி. அவளுக்குத் தெரிந்த படைத்தலைவர்கள் மூலம் உதவி பெற்று வேகமாக அவள் பயணித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அடர்ந்து காணப்பட்ட வனத்துக்கு நடுவே சென்று கொண்டிருந்தது மாட்டு வண்டி. நேர்க் கோடாக நீண்டிருந்த பாதை வழி வண்டி சென்று கொண்டிருக்க நித்திலவல்லி தென்னகத்தைப் பற்றியும், இங்கிருக்கும்

மக்களைப் பற்றியும் பல்வேறு கதைகளைக் கூறி அவளை உற்சாகத்துடன் அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

நேர்க்கோடாக நீண்டிருந்த பாதையின் மறுமுனையை அடைகையில் நித்திலவல்லி மாட்டு வண்டியின் திரைச் சீலையை நோக்கி இரகசியமாகப் பாதையின் மறுமுனையை நோக்கினாள். அந்தப் பாதை வெறுமையாக இருந்தது. யாராவது பின் தொடர்கிறார்களா என்று எச்சரிக்கையுடன் அவள் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது திடீரென்று அந்த நீண்ட பாதையின் மறுமுனையில் ஒரு புரவியின் தலை மட்டும் கணநேரத்தில் தெரிந்து மறைந்தது.

எச்சரிக்கையடைந்த நித்திலவல்லி இந்திரசேனையிடம் சைகை காட்டினாள். மாட்டு வண்டிக்காரருக்கும் தெரியாமல் இருவரும் கீழே இறங்கிக் கொண்டார்கள். மாட்டு வண்டி மட்டும் சென்று கொண்டிருக்க வண்டிக்காரன் தனியாகப் பாட்டு பாடிக் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்தான். அவனுக்குரிய கூலியை வண்டியில் வைத்துவிட்டு இறங்கியிருந்தார்கள்.

கீழே இறங்கியதும், “என்ன நித்திலா?” என வினவினாள் இந்திரா.

“நம்மை எவனோ ஒருவன் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.”

“நம்மையா?”

“ஆம்.”

“நாம் எச்சரிக்கையுடன்தானே பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்” என அவள் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே அவளைப் பாறை ஒன்றின் மறைவுக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

அப்பொழுது நிதானமாக இருவரும் பாறைக்கு மேல் வளர்ந்திருந்த செடி கொடிகளை விளக்கி நீண்ட பாதையை நோக்கினார்கள். மாட்டு வண்டி அதன் பாட்டுக்கு சென்று கொண்டிருந்தது. நித்திலவல்லி, “இப்பொழுது பாருங்கள் தேவி. மாட்டு வண்டி வளைவைக் கடந்ததும் எதிர்ப்புறத்தில் புரவி வீரன் ஒருவன் வெளிப்படுவான்” எனக் கூறியவள் மறுமுனையை நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

நித்திலவல்லி கூறியதைப் போன்றே மாட்டு வண்டி பாதையிலிருந்து மறைந்ததும் எதிர்த் திசையிலிருந்து புரவி வீரன் ஒருவன் வெளிப்பட்டான்.

“இவனை என்ன நித்திலா செய்யலாம், கொன்றுவிடுவோமா?” என வினவினாள்.

“வேண்டாம் தேவி. அவனது கடமையை அவன் செய்து கொண்டிருக்கிறான். அவனை எதற்காக நாம் கொல்ல வேண்டும். அவனை எதிர்பார்த்தும் அவனுடைய காதலி அவன் வீட்டில் காத்துக் கொண்டிருக்கலாம். அவனது வேலையை அவன் செய்துவிட்டுச் செல்லட்டும்.”

“ம்ம்ம்..” என இந்திரா அமைதியாக அமர்ந்திருக்க அந்தப் புரவி வீரன் அவர்களைக் கடந்து சென்றான். அவனைப் பார்த்த இந்திரசேனை, “இவனை நான் துளு நாட்டில் பார்த்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“இவன் சோழ அரசர் இளம்பெருஞ்சென்னியின் ஒற்றன். துளு நாடு வருகையில் என் மாளிகைக்கு அடிக்கடி வந்து செல்வான்” என நித்திலவல்லி கூற இந்திரசேனை புன்னகைத்தாள்.

“ஆடவர்கள் ஒருவரையும் நம்பக் கூடாது தேவி” எனக் கூறிய நித்திலவல்லி இந்திரசேனையை அழைத்துக் கொண்டு அந்தக் காட்டில் சென்று கொண்டிருந்த ஒற்றையடிப் பாதை வழியே செல்லலானாள்.

நடந்து கொண்டிருந்த நித்திலவல்லி, “இது யானைகள் பயன்படுத்தும் பாதை தேவி” எனத் தெரிவித்தவள் இடையில் வைத்திருந்த குறுவாளைக் கையில் எடுத்தாள்.

இந்திரசேனைக்கு வனத்தில் பயணித்துப் பழக்கமில்லாததால் நித்தலவல்லி கூறியதை அப்படியே கேட்டுப் பின் பற்றிக் கொண்டிருந்தாள். இந்திரசேனையும் குறுவாளைக் கையில் எடுத்தாள்.

நித்திலவல்லி காட்டுப் பாதைக்கு மேலே சென்ற பாறை மீதேறிப் படர்ந்திருந்த கொடிகளையும், கிளைகளையும் அறுத்தவள் திரும்பி வரும் போது இரண்டு வில் அதில் எய்ய இருபதுக்கும் மேற்பட்ட கணைகளை வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தாள்.

அவளை வியப்புடன் பார்த்தாள் இந்திரசேனை. அவளிடம், “இன்று நாம் இந்த வனத்தில்தான் தேவி தங்கப் போகிறோம். யாருக்கும் எந்தச் சந்தேகமும் வராது. காட்டு விலங்குகளுக்கு நாம் இடையூறு ஏற்படுத்தாத வரை அவை நமக்கு எந்தவித தொந்தரவும் ஏற்படுத்தாது” என நித்திலவல்லி கூறிக் கொண்டிருந்த போது சற்றுத் தொலைவில் ஆட்காட்டிப் பறவைகள் திடீரென்று

கத்தத் தொடங்கின. அங்கிருந்து சில பறவைகள் பறந்து சென்ற சத்தம் இருவருக்கும் கேட்டது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

நித்திலவல்லி, “தாங்கள் இங்கேயே நில்லுங்கள் தேவி” எனக் கூறியவள் இந்திரசேனையின் பார்வையிலிருந்து மறைந்து சென்றாள்.

இந்திரசேனை தனித்துவிடப்பட்டாள்.

அப்பொழுது, மாட்டு வண்டியைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற இளம்பெருஞ் சென்னியின் ஒற்றன் நித்திலவல்லியும், இந்திரசேனையும் மறைந்துவிட்டதைக் கண்டு, கிடைத்த தடயங்களைப் பின்பற்றி தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தான்.

காட்டில் யானைகள் பயன்படுத்தும் ஒற்றையடிப் பாதை வழியே அவன் மலை மீது ஏறிக் கொண்டிருந்தான். திடீரென்று ஒரு வளைவில் பாறை மீது இந்திரசேனை அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டவன் திடுக்கிட்டு நின்றான்.

அவனிடம் இந்திரசேனை, “துளு நாட்டிலிருந்து எதற்காக என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறாய்?” என விழிகளை நோக்கி நேருக்கு நேர் வினவினாள்.

அவளைக் கண்டதும் மண்டியிட்ட அப்புரவி வீரன், “தங்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணியே தங்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறேன் தேவி” எனத் தெரிவித்தான்.

“எனக்குச் சேவை செய்ய வேண்டுமா?”

“ஆம் தேவி.”

“எதற்காக?”

“காரணத்தை அறியேன் தேவி.”

“நான் என்ன கட்டளையிட்டாலும் செய்வாயா?”

“நிச்சயம் தேவி.”

“என்னைப் பின்தொடரச் சொல்லி ஆணையிட்டது யார்?”

“தேவி..?”

“பதில் கூறு.”

“..”

“என்னைப் பின்தொடர்வது மட்டும்தான் உனக்கு அளிக்கப்பட்ட பணியா அல்லது என்னைக் கொலை செய்ய வேண்டும் என்பதும் உனக்கு

அளிக்கப்பட்ட பணியா?”

“..”

“எனக்குச் சேவை செய்ய உனக்கு ஒரு வாய்ப்பு அளிக்கலாம் என்று இருக்கிறேன் புரவி வீரனே. உண்மையைக் கூறினால் அந்த வாய்ப்பு உனக்குக் கிடைக்கும்.”

“தேவி..?”

“பதில் கூறு.”

“தங்களைப் பின்தொடர்வது மட்டுமே எனது நோக்கம் தேவி.”

“..”

“இளவரசர் சென்னியுடன் தாங்கள் சென்றீர்கள். பிறகு தாங்கள் மட்டும் நித்திலவல்லியுடன் புறப்பட்டுச் சென்றீர்கள். தனிமையில் செல்லும் இருவருக்கும் உதவலாம் என்றுதான் தேவி பின்தொடர்ந்தேன்.”

“வேறு காரணம் எதுவும் இல்லையா?”

“இல்லை தேவி.”

“நீ எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவன்?”

“நான் குடகு நாட்டைச் சேர்ந்தவன் தேவி.”

“குடகு நாடா?”

“ஆமாம்.”

“எனக்குப் பொய் கூறினால் பிடிக்காது புரவி வீரனே. உன் பணியை நீ சிறப்பாகத்தான் செய்தாய். இருந்தாலும் உனக்கு இன்னும் சாமர்த்தியம் தேவை” எனக் கூறியவள் தலையை உயர்த்தி, “நித்திலா, இவனைக் கொன்றுவிடு..” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

இந்திரசேனையின் பார்வை சென்ற திசையை நோக்கினான் புரவி வீரன். அப்பொழுது மரத்தின் மீது நின்று கொண்டிருந்த நித்திலவல்லி வில்லின் நாணில் கணையைப் பொருத்தி வேகமாக எய்தாள்.

அதிவேகமாகப் பாய்ந்து வந்த கணை அவனது கழுத்திலும் முகத்திலும் அடுத்தடுத்து பாய்ந்தன. அவன் உயிரோடு இருக்கும் போதே அவனைத் தூக்கி பள்ளத்தாக்கில் எறிந்துவிட்டு இருவரும் அவனது புரவியின் மீதேறி காட்டுப் பாதையின் வழியே பயணிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

ஒரே புரவியில் இருவரும் சென்று கொண்டிருக்கையில் இந்திரசேனை, “நாம் எங்கே நித்திலா சென்று கொண்டு இருக்கிறோம்?” என வினவினாள்.

“தெரியவில்லை தேவி. மனம் போகும் போக்கில் தங்களை அழைத்துச் சென்று கொண்டு இருக்கிறேன்.”

“பாதுகாப்பான இடம் என்று உனக்குத் தெரிந்த இடம் எங்கும் இல்லையா?”

“இருக்கிறது தேவி.”

“எங்கே?”

“ 1 மதுவனம்”

“அங்கே செல்வோமா?”

“செல்லலாம் தேவி.”

“அங்கு ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருப்பது யார்?”

“வல்வில் ஓரியின் வம்சம் அரசாண்டு கொண்டு இருக்கிறது தேவி.”

“அங்கே சென்ற பிறகு நம் இருப்பிடத்தை இளவரசர் எப்படி அறிவார்?”

“நான் சிறு வயதில் வளர்ந்த இடம் அது தேவி. நமக்கு உதவி செய்ய நினைப்பவர்கள் அனைவரும் அறிவார்கள். நாம் அங்குதான் சென்று கொண்டு இருப்போம் என்று.”

“சரி..” எனத் தெரிவித்தாள் இந்திரசேனை.

வெயில் கூட விழாதபடி அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரங்களைக் கொண்ட அபாயகரமான குதிரை மலையைக் கடந்து இருவரும் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். மலையில் உயர்ந்து காணப்பட்ட மரம் ஒன்றில் பரண் அமைத்து இருவரும் இரவைக் கழிக்கலானார்கள்.

அன்றைய இரவில் இந்திரசேனை நித்திலவல்லிக்கு இதிகாசக் கதையைக் கூறத் தொடங்கினாள். அவள் கதையைக் கூறி முடித்ததும் நித்திலவல்லி, “தேவி, தங்களுக்கு நான் நாளை அசுரர்களின் கதையைக் கூறுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

இந்திரசேனை, “ம்ம்ம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

இந்திரசேனையைத் தன் மடி மீது படுக்க வைத்துக் கொண்ட நித்திலவல்லி அவளது தோளைத் தட்டி பாட்டுப்படி உறங்க வைத்தாள்.

இந்திரசேனை கனவுலகத்துக்குள் நுழைந்தாள்.

கனவுலகில் சென்னி அவளது மடியில் படுத்திருந்தான். இவள் அவனுக்காகப் பாட்டு பாடிக் கொண்டிருந்தாள். சற்றுத் தொலைவில் அவர்களது குழந்தை விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். கனவைக் கண்டு உறங்கிக் கொண்டிருந்த இந்திரசேனை புன்னகைத்தாள்.

நித்திலவல்லி என்ன ஆபத்து வருமோ என்று எண்ணி அச்சத்துடன் கவனமாக அமர்ந்திருந்தாள்.

இருவரும் குதிரை மலைநாட்டில் இரவைக் கழித்துக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் அன்னி மிஞிலியன் இருவரையும் தேடிக் கொண்டு தனது புரவியில் துளு நாட்டின் எல்லையிலிருந்து புறப்பட்டிருந்தான்.

அழுந்தார்வேள் திதியனின் படைத்தலைவனும் இருவரையும் தேடிக் கொண்டு தனது தேர்ந்த இருபது வீரர்களுடன் புறப்பட்டிருந்தான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. மதுவனம் – கொல்லி மலையைச் சுற்றியிருக்கும் அடர்ந்த வனத்துக்குப் பெயர் மதுவனம்

27 வரச் சொல்லுங்கடா சென்னியை...

மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் கவனத்துடன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவந்தி, கலிங்கம் என்று பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து வந்திருந்த உதவிப் படைகள், துளு நாட்டில் தங்கியிருந்த மோரியப் படைகள் ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைத்து போருக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தான். புரவிப் படை, தேர்ப் படை, காலாட் படை, விற்படை, யானைப் படை ஆகியவற்றின் தலைவர்களையும், துணைப் படைத்தலைவர்களையும் தனித் தனியாக சந்தித்து அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கேட்டுச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

வெற்றிவேல் சென்னி பாழிக்கு வருகை தந்து செண்டுக்களத் திடலை அழித்து இந்திரசேனையைக் கவர்ந்து அழைத்துச் சென்ற பிறகு வீரர்கள் மத்தியில் ஒருவித நம்பிக்கையின்மை ஏற்பட்டிருந்தது. அதைப் போக்கும்விதமாக தேவவர்மனே நேரடியாகக் களத்தில் இறங்கிப் போர் ஏற்பாடுகளைச் செய்து வீரர்களை நேரடியாகச் சந்தித்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

மோரிய இளவரசன் தேவவர்மனைக் கண்ட வீரர்கள் பெரும் உற்சாகமடையலானார்கள். வீரர்கள் இழந்து கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை

அவர்களுக்குள் மீண்டும் விதைத்துக் கொண்டிருந்தான். படைத்தலைவர்களான உருத்திரன், வசுசேனன், விசுவசேனன், அசுவசேனன் ஆகியோர் தேவவர்மனுக்கு பக்கபலமாக அனைத்துப் பணிகளையும் செய்து மற்ற படைத்தலைவர்களையும், துணைத்தலைவர்களையும் ஒருங்கிணைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பகல் மற்றும் இரவுப் பொழுது முழுவதையும் வீரர்களுடனே கழித்தான் தேவவர்மன். போர்க் களத்தில் எப்படிச் செயல்பட வேண்டும், எதிர்ப் படையை எப்படி எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்று மூத்த வீரர்களிடமும் பேசி அவர்களது ஆலோசனையையும் பெற்றுக் கொண்டான்.

புரவித் தேர்ப் படைத்தலைவனிடம் ஆயுதங்கள், நீர் மற்றும் அத்தியாவசிய உணவுப் பொருள்களை எப்படி அனைத்து இடங்களுக்கும் அனுப்பி வைப்பது என்பது பற்றி அவனது திட்டத்தைக் கேட்டு ஆலோசனை நடத்திக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவனிடம் வந்தான் படைத்தலைவன் உருத்திரன்.

வந்தவன் தன் கையில் வைத்திருந்த வேலினைத் தலை கீழாகப் பூமியை நோக்கிச் சுட்டிக்காட்டினான். அவன் ஏதோ துயரச் செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட தேவவர்மன் புரவித் தேர்ப் படைத்தலைவனை அனுப்பி வைத்துவிட்டு உருத்திரனுடன் செல்லலானான்.

சற்று தூரம் உருத்திரனுடன் சென்ற தேவவர்மன், “என்ன உருத்திரா?” என வினவினான்.

“இளங்கோசன் தோற்றுவிட்டான்.”

அவன் கொண்டு வந்திருந்த துயரச் செய்தியைக் கேட்டு வருந்தியவன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு, “சிறைபட்டுவிட்டானா?” என வினவினான்.

“இல்லை இளவரசே.”

“தப்பி வந்துவிட்டான் என்றால் நல்ல செய்திதானே?” என வினவினான்.

“அவன் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டுவிட்டான்.”

மீண்டும் சற்று நேரம் அமைதியாக நின்ற தேவவர்மன், “அப்பொழுதே அவனிடம் உதவிப் படைகளை அழைத்துச் செல் என்று தெரிவித்தேன்.

ஆனால், அந்தச் சுவானபுத்திரன், ‘யானைகள் மட்டும் போதும், அதனைக் கொண்டு அமுந்தார் படையை முறியடித்துவிடுவேன்’ என்று பதில் அளித்து திமிருடன் சென்றான். இப்பொழுது கழுகுகளுக்கும், காக்கைகளுக்கும் உணவாகிவிட்டான்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான்.

“இளங்கோசனது விருப்பம் இல்லாமலே புரவிப் படையை அவனுக்குப் பின்னால் அனுப்பி வைக்கலாமா என்று கூட சிந்தித்தேன் இளவரசே. ஆனால்..”

“ஏன் அனுப்பி வைக்கவில்லை. அனுப்பியிருக்க வேண்டியதுதானே. அனுப்பியிருந்தால் அவனது உயிரையாவது காத்திருக்கலாம் அல்லவா? ஏற்கெனவே நம் வீரர்கள் தோல்வி பயத்தில் இருக்கிறார்கள். இந்த வெற்றி அவர்களை உற்சாகப்படுத்தியிருக்கும். இப்பொழுது மீண்டும் தோல்விச் செய்தி வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. எதற்காக அனுப்பி வைக்கவில்லை?”

“இளங்கோசன் அடிக்கடி நம்மை சிறுமைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். ஆதலால்தான் கடைசி நேரத்தில் அந்தத் திட்டத்திலிருந்து பின்வாங்கிவிட்டேன்.”

“தெளிவாகக் கூறு உருத்திரா!”

“இளங்கோசன் மட்டும் உதவிக்கு வரவில்லை என்றால் நன்னன் வேண்மானால் வஜ்ரதத்தனின் தலைமையிலான மோரியப் படை முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டிருக்கும். பாழியைக் கைப்பற்றியதற்கு அவன்தான் காரணம் என்றும், அவன் இல்லாவிட்டால் நம்மால் பாழியைக் கைப்பற்றியிருக்கவே முடியாது என்றும் அடிக்கடி என்னிடம் தெரிவித்து வெறுப்பேற்றிக் கொண்டிருந்தான். தலைக்கனம் பிடித்தவன் அவன். ஆதலால்தான் தலை வெட்டப்பட்டு இறந்திருந்திருக்கிறான்.”

தேவவர்மன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு, “உருத்திரா ஒன்றைக் கவனித்தாயா?” என வினவினான்.

“என்ன இளவரசே?”

“தென்னாட்டின் நிலங்களைப் பற்றியும், சூழல்களைப் பற்றியும் அறிந்து வைத்திருந்த நம் நண்பர்கள் அனைவரையும் நாம் இழந்துவிட்டோம்.”

“ஆமாம் இளவரசே. இளங்கோசன், வஜ்ரதத்தன், கிரிகபுத்திரன், சித்ராஞ்சகன் என அனைவரையும் நாம் இழந்துவிட்டோம். இந்திரசேனை தேவியையும் இழந்துவிட்டோம். அவர் இருந்தாலாவது தக்க ஆலோசனைகளை வழங்கியிருப்பார்.”

உருத்திரனைக் கோபத்துடன் நோக்கிய தேவவர்மன், “அவளைப் பற்றி இனியொரு வார்த்தை பேசுவதற்கு உனக்கு அனுமதி இல்லை. அவள்தான் ஓடிவிட்டாளே? அடுத்து என்ன நடக்க வேண்டுமோ அதைப் பற்றி பேசுவோம்” என அவனது விழிகளை நேருக்கு நேர் பார்த்து வினவினான்.

“தங்களது உத்தரவு இளவரசே!” எனத் தெரிவித்தவன், “இளங்கோசன் இறந்தால் என்ன இளவரசே, நமக்கு உதவுவதற்காக துளு நாட்டின் அமைச்சர்கள் இருக்கிறார்கள்” எனப் பதிலளித்தான்.

உருத்திரனிடம், “நன்னன் வேண்மான் பதுக்கி வைத்திருக்கும் தங்கப் புதையலைப் பற்றி எவனாவது தகவல் தெரிவித்தானா?”

“இல்லை அரசே.”

“பிறகு எப்படி அவர்கள் மீது நம்பிக்கை கொள்வது?”

“நம் வீரர்களுக்கு இப்பொழுது ஊக்க சக்தியாக இருப்பது நன்னன் வேண்மான் சேர்த்து வைத்த செல்வம்தான் இளவரசே. புதையல் இருப்பது உண்மையா அல்லது பொய்யா என்று தெரியவில்லை. ஆனால், அதில் பங்கு கிடைக்கும் என்றுதான் நம் வீரர்களில் பலர் இன்னும் நம் படையில் தங்கியிருக்கிறார்கள். இல்லையென்றால் எப்பொழுதோ ஓடி இருப்பார்கள்.”

“..”

“இளங்கோசன் உதவி செய்ததால் துளு நாட்டு மக்களுக்கு எந்தவிதத்திலும் துன்புறுத்த வேண்டாம் என்பது இந்திரசேனையின் கட்டளையாக இருந்தது. ஆனால், இனி வீரர்கள் அந்தக் கட்டளையைக் கடைபிடிப்பார்களா என்பது சந்தேகமே?”

“துளு நாட்டை விட்டுவிடுங்கள். இளங்கோசன் நமக்காக போருக்குச் சென்று இறந்திருக்கிறான். அவனுக்குச் செய்யும் நன்றிக்கடன் இதுவாக இருக்கட்டும். மற்ற நாடுகள் அனைத்தையும் நாம் சூரையாடுவோம். என் தந்தைக்கு அவமானத்தை ஏற்படுத்திய தென்னக மக்கள் இனி நிம்மதியாக

உறங்கக் கூடாது. அனைவரின் அழகுரல்களும் எனக்கு இனி கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். காதல் என்ற பெயரில் ஏமாற்றிய அந்த வேசியைக் கொடூரமாகக் கொலை செய்ய வேண்டும். அவளைப் பற்றிய தகவல் ஏதாவது கிடைத்ததா?”

“நம் ஒற்றர்களை ஏவியிருக்கிறேன் இளவரசே. எங்கு இருந்தாலும் அவளை விடமாட்டேன் நான்.”

“அவளைவிடக் கூடாது. தென்னகத்தில் வசிக்கும் அனைத்து மக்களையும் கொடுமைப்படுத்தி விசாரணை செய்த பிறகாவது அவளது இருப்பிடத்தைக் கண்டறிய வேண்டும்” எனப் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு தெரிவித்தான் தேவவர்மன்.

தேவவர்மனின் முகத்தில் தோன்றியிருந்த வெறியைக் கண்டதும் உருத்திரனே ஒருகணம் அச்சமடைந்தான்.

அவர்களுக் கிடையில் சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. பிறகு தேவவர்மன், “இளங்கோசன் இறந்து போன செய்தியை எப்படி அறிந்து கொண்டீர்கள்? ஒற்றர்கள் கொண்டு வந்தார்களா?” என வினவினான்.

“இல்லை இளவரசே. போரில் தப்பிய வீரன் ஒருவன் தகவல் கொண்டு வந்தான்.”

“மற்ற வீரர்களின் நிலை என்ன ஆனது?”

“தெரியவில்லை இளவரசே. இளங்கோசன் இறந்த தகவலைக் கூறியதும் தங்களைக் காண ஓடி வந்துவிட்டேன் நான்.”

“அவன் எங்கே?”

“காயங்களுக்கு மருந்திட்டதும் வரச் சொல்லியிருக்கிறேன்.”

“எப்பொழுது வருவான்?”

“இந்நேரம் வந்து கொண்டிருப்பான்” என உருத்திரன் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அழுந்தூர் படையின் தாக்குதலிலிருந்து தப்பிய மோரிய வீரன் ஒருவன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். கையிலும், தோளிலும் பெரிய கட்டுப் போடப்பட்டிருந்தது.

போரில் பங்குபெற்று காயங்களுடன் தப்பி வந்திருந்த மோரிய வீரன் தேவவர்மனுக்கு முன் வந்து நின்றதும் மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்தினான்.

மண்டியிட்டவன், “போரில் உயிர்பிழைத்து கோழையைப் போன்று திரும்பி வந்ததற்கு என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் இளவரசே!” எனத் தெரிவித்தான்.

“எழுந்து நில” எனக் கட்டளையிட்ட தேவவர்மன் தனக்கு முன் நின்ற வீரனை நோக்கினான். அவனது உடலில் கையிலும், தோளிலும் பெரிய கட்டுப் போடப்பட்டிருந்தது. மார்பிலும், முகத்திலும் சில ஆழமில்லாத கீறல்கள் நீண்டு காணப்பட்டன.

சிறிது நேரம் சிந்தித்தபடி நின்று கொண்டிருந்த தேவவர்மன் போர் வீரனை நோக்கி, “இளங்கோசன் இறந்து போனது உறுதியான தகவல்தானே?” எனச் சந்தேகத்துடன் வினவினான்.

“ஆமாம் இளவரசே. அவர் இறந்தது உண்மைதான்.”

“என்ன நடந்தது போர்க் களத்தில்?”

“இளவரசே, கோசர்களுக்கு உதவியாகச் சென்ற களிற்றுப் படையில் ஒருவனாகச் சென்றவன் நான். நான் உயிர் பிழைத்திருக்கிறேன் என்பதை என்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை, ஆச்சரியமாக இருக்கிறது எனக்கு. யானை மீது அமர்ந்து வேல் எறிந்து கொண்டிருந்த நான் தூக்கி வீசப்பட்டேன். நான் கண் விழிக்கையில் போர் கொடூரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. நம் எதிரிகளின் கை ஓங்கியிருந்தது.”

“நீ உயிர் பிழைத்த கதையை நான் கேட்கவில்லை. போர்க்களத்தில் என்ன நடந்ததோ அதைக் கூறு.”

“இரும்பிடர்த்தலையன் யானை மீதேறித் திட்டமிட்டபடி தனது படையை வழிநடத்திக் கொண்டிருந்தான். நம் மோரியப் படையை வைத்தே இரும்பிடர்த்தலையன் கோசர்களது யானைப் படையை அழித்துவிட்டான். படையை வியூகம் அமைத்துத் தாக்கியதில் இளங்கோசர் தவறு செய்துவிட்டார். அதுமட்டுமல்லாமல் படைபலத்தில் குன்றியிருந்த அழுந்தூர் படையை அவர் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிட்டார். யானைகளின் மீதிருந்த அதீத நம்பிக்கையில் அவர் தோல்வியைத் தழுவிவிட்டார்.”

அமைதியாக நடந்து கொண்டிருந்தான் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன். சற்று நேரம் கழித்து, “போரில் எத்தனை பேர் உயிர் பிழைத்து வந்திருக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“நம் வீரர்கள் யாரையும் அவர்கள் உயிரோடுவிடவில்லை அரசே.”

“அரசே வா?”

“ஆம் இளவரசே. எம்மைக் காக்கப் போகும் தாங்கள் எங்களுக்கு அரசர்தான்.”

“சரி.. சரி.. மேலே கூறு.”

“போர் தொடங்கிய உடன் நான் தூக்கி வீசப்பட்டதால் உருண்டு புரண்டு தொலைவுக்குச் சென்று தப்பித்து போரைக் கவனித்தேன். அதனால், என்னால் உயிர் பிழைக்க முடிந்தது. நம் வீரர்கள் பின் வாங்கலாம் அல்லது தப்பிக்கலாம் என நினைக்கையில் எங்கிருந்தோ வந்த ஆயிரக்கணக்கான புரவிகள் இரும்பிடர்த்தலையனுக்கு உதவியாக பின்பக்கமாகச் சூழ்ந்துவிட்டன. நம் வீரர்கள் சுற்றிவளைக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு வேறு வழி கிடைக்கவில்லை. அனைவரும் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டார்கள். தகவலைக் கூற வேண்டும் என்பதற்காக உயிர் பிழைத்து ஓடி வந்திருக்கிறேன்” என மூச்சு வாங்கியபடி தெரிவித்தான்.

“போர்க்களத்தில் என்னென்ன நடந்தது என்று ஒரு நிகழ்வுகளைக் கூட விடாமல் காலையிலிருந்து மாலை வரை அனைத்தையும் கூறு” எனக் கட்டளையிட்டான் தேவவர்மன்.

அவன் கூறத் தொடங்கினான்.

அவன் கூறிய ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளையும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன். அனைத்தையும் கூறி முடித்தவன், “இளவரசே..!” என அழைத்தான்.

“என்ன?”

“தமிழர்களைக் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிடாதீர்கள். அவர்கள் நாம் கதைகளில் கேட்ட அசுரர்களைவிடவும் கொடூரமானவர்களாக இருக்கிறார்கள். இளங்கோசரைப் போன்று இருந்துவிடாதீர்கள். குடும்பத்தையும், உறவுகளையும் பிரிந்து நெடுந்தாரம் வந்திருக்கிறோம். வெறும் கையுடன் செல்லும் நிலைக்கு ஆளாக்கிவிடாதீர்கள்” என வருத்தத்துடன் தெரிவித்தான்.

தேவவர்மன் அவனைப் பரிதாபத்துடன் நோக்கினான்.

“தேவி இந்திரசேனை சென்றதிலிருந்தே வீரர்களுக்குள்ளும் ஒருவித அவநம்பிக்கை சூழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறது இளவரசே. அதனைப் போக்காதவரை நம் படை வீரர்களால் வெற்றி பெற இயலாது. அதிலும் அந்தப் பேரகரன் சென்னியின் பெயரைக் கேட்டாலே நம் வீரர்கள் நடுங்குகிறார்கள். ஆனால், அதை யாரும் வெளிப்படுத்திக் கொள்வதில்லை. நம்மிடம் படை பலம் அதிகம் இருக்கிறது. ஆனால், மனபலம் போதிய அளவுக்கு இல்லை. அதற்குத் தேவை நமக்கு ஒரு உடனடி வெற்றி. அதற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என மோரிய வீரர்களின் எண்ணக் குமுறலைத் தைரியமாகத் தெரிவித்த வீரன் தேவவர்மனிடமிருந்து விடைபெற்றுச் செல்லலானான்.

தேவவர்மன் அமைதியாக நடந்து கொண்டிருக்க அவனைப் பின்தொடர்ந்த உருத்திரன், “இளவரசே, மற்றொரு தகவல்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன?”

“நம் ஒற்றர் தலைவனிடமிருந்து தகவல் வந்திருக்கிறது.”

“என்ன தகவல் அனுப்பியிருக்கிறான்.”

“பாண்டிய நாட்டிலிருந்தும், சேர நாட்டிலிருந்தும் படைகள் துளு நாட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டதாம்.”

தேவவர்மன் அதிர்ச்சியுடன் நோக்கினான்.

“உறைந்தையிலிருந்தும் சோழப் படை நம்மை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது.”

“சோழப் படை நம்மை நோக்கி வருவது எனக்கு அதிர்ச்சியளிக்கவில்லை. ஏனெனில் நாம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த செய்திதான் அது. ஆனால், பாண்டிய நாட்டிலிருந்தும், சேர நாட்டிலிருந்தும் படைகள் புறப்பட்டு வருவதாகக் கூறுவதுதான் அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது. சேர மன்னரும், பாண்டிய மன்னரும் சோழனுடன் இணையமாட்டோம் என்றுதானே வாக்களித்திருக்கிறார்கள்?” என வினவினான்.

அப்பொழுதுதான் உருத்திரன் செய்த தவறை உணர்ந்து, “இளவரசே மன்னிக்கவும். சிறு கருத்துப் பிழை” எனத் தெரிவித்து வருந்தியவன், “பாண்டிய மற்றும் சேர நாட்டு மன்னர்கள் படையில் பங்கு கொள்ளவில்லை.

ஆனால், அவர்களுக்கு அடங்கிய குறுநில அரசர்களின் படை வீரர்கள் திரண்டு நம்மை நோக்கி வந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்” என்றான்.

“சிற்றரசர்களின் படையா?” என ஏளனத்துடன் வினவினான் தேவவர்மன்.

“ஆம் அரசே.”

“அவர்களின் படை பலம் பற்றிய தகவல் ஏதாவது கிடைத்திருக்கிறதா?”

“ஓலையில் தெளிவாக எழுதி அனுப்பி வைத்திருக்கிறான்” எனக் கூறிய உருத்திரன் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்த ஓலையை எடுத்து தேவவர்மனிடம் கொடுத்தான்.

அதை வாங்கிப் பார்த்தான் தேவவர்மன்.

“உருத்திரா, நம் படைப் பிரிவுகளின் படைத்தலைவர்கள் மற்றும் துணைத்தலைவர்கள் அனைவரும் என்னை வந்து சந்திக்க வேண்டும். உடனடியாகத் தகவல் அனுப்பு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“எதற்காக அரசே?”

“இறுதிப் போர் எப்படி நடைபெற வேண்டும் என்பது பற்றி இன்று நாம் முடிவெடுக்கப் போகிறோம்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு தனது கூடாரத்திற்குள் நுழைந்தான் தேவவர்மன்.

உருத்திரன் உடனடியாக வீரர்களை அழைத்து அனைத்துப் படைத்தலைவர்களுக்கும் இளவரசனின் கட்டளையை அனுப்பி வைத்தான். தேவவர்மனின் கூடாரத்தை நோக்கினான் உருத்திரன். கூடாரத்திலிருந்து தாடை மயிர் முகத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்க சாதாரண போர் வீரன் ஒருவன் வெளிப்பட்டான்.

மாறுவேடமிட்டு முதிர்ந்த வீரனைப் போன்று வந்து கொண்டிருந்த தேவவர்மனை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கினான் உருத்திரன். உருத்திரனிடம், “உருத்திரா, இறுதிப் போர் வியூகத்தை நாம் வகுப்பதற்கு முன்பு நம் படைத்தலைவர்கள் மற்றும் வீரர்களின் மனநிலையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்களின் மனநிலை எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பொறுத்துதான் எனது வியூகம் அமையப் போகிறது. சென்னி தனது நகர்வை

புத்திசாலித்தனமாக முன்னெடுத்துவிட்டான். அடுத்து, நாம் எடுத்து வைக்கும் எதிர்நகர்வு சென்னியால் யூகிக்க முடியாதபடி இருக்க வேண்டும். அதற்கு நம் போர் வீரர்களின் துணை அவசியம். இந்திரசேனை இருந்திருந்தால் நம் படை வீரர்களுக்கு மத்தியில் நம்பிக்கையின்மை ஏற்பட்டிருக்காது என்று பலர் என்னிடம் கூறிவிட்டார்கள். போரில் உயிர் பிழைத்து வந்த வீரன் எனக்கு எதையோ போருக்கு முன் கூற முயன்றான். ஆனால், நான்தான் அவசரப்பட்டு அவனை அனுப்பி வைத்துவிட்டேன். இப்பொழுதுதான் எனக்கு சில செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் பற்றி நினைவுக்கு வருகிறது. படைத்தலைவர்கள் மட்டும் வகுப்பது போர் வியூகம் கிடையாது. அந்தப் போர் வியூகம் வீரர்களிடமிருந்து எழ வேண்டும்.”

“ஏன் இளவரசே இந்தத் திடீர் முடிவு?”

“உருத்திரா, போர் முடிவுகளிலிருந்து நாம் பாடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.”

“எந்தப் போரைத் தாங்கள் கூறுகிறீர்கள்?”

“நம் மோரியப் படை கடைசியாக கலிங்கப் போரில்தான் வெற்றி பெற்றது. அதன் பிறகு கரும்பெண்ணை நதியில் நடைபெற்ற போரில் சென்னியால் வீழ்த்தப்பட்டது. சஃயாத்ரி மலைத்தொடரில் இளங்கோசன் உதவி செய்தான். இல்லையேல் மொத்தப் படையும் அழிந்து போயிருக்கும்.”

“..”

“இளங்கோசனும் இப்பொழுது தோற்றுவிட்டான். ஒரேயொரு வீரன் மட்டுமே உயிர் பிழைத்து வந்திருக்கிறான்.”

“அதற்கு?”

“நம்மிடம் எங்கோ தவறு நடந்து கொண்டிருக்கிறது.”

“அதைக் கண்டுபிடிக்க மாறுவேடமணிந்து செல்கிறீர்களா?”

“ஆமாம் உருத்திரா. படை வீரர்களின் எண்ணிக்கை மட்டும் போர் வெற்றியைத் தீர்மானிக்காது என்பதைச் சற்று முன்புதான் தெரிந்து கொண்டேன்.”

“சரி இளவரசே!” எனத் தெரிவித்த உருத்திரன் விலகினான்.

முதிய போர் வீரனாக ருத்ரதாமன் கையில் நீண்ட ஈட்டியுடன் நடந்து சென்று வீரர்களோடு வீரர்களாகக் கலக்கலானான்.

&&&

மோரியப் போர் வீரர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக அமர்ந்திருந்தார்கள். விழிகளுக்கு எட்டிய தொலைவு வரை கூடாரம் அமைத்தும், மரங்களுக்கு அடியிலும் தங்கி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலானோர் மது குடித்த மயங்கத்தில் நிழல் எங்கெல்லாம் கிடக்கிறதோ அங்கெல்லாம் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மரத்தின் நிழலிலும், கிளைகளிலும், புரவித் தேருக்கு மேலும், அதன் அடியிலும், சிலர் யானை மற்றும் புரவிகளின் நிழலிலும் குடித்துவிட்டு தன்னிலை மறந்து கிடக்கலானார்கள். சிலர், பிரிந்து வந்த தம் மனைவியரை எண்ணிப் பாடுகிறேன் என்று மற்றவரைத் தொந்தரவு செய்து கொண்டிருந்தார்கள். புரவி வீரர்களில் ஒருவன் குடித்துவிட்டு தன்னிலை மறந்து புரவியின் சாணத்தில் புரண்டு கொண்டிருந்தான். அடித்த வெயிலில் புரவி சாணத்தில் புரண்டது அவனுக்கு இதமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

அந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் பார்த்தபடியே நெடுந்தாரம் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தான் மாறுவேடமிட்ட மோரிய இளவரசனான தேவவர்மன். உச்சி வெயில் வழக்கத்துக்கும் மாறாகக் கொளுத்திக் கொண்டிருக்க அதீதப் புழுக்கத்தை உணர்ந்தான் தேவவர்மன். அதையும் பொறுத்துக் கொண்டு வெயிலில் நடந்தவனது உடல் எரியத் தொடங்கியது. உடல் முழுவதும் ஓராயிரம் ஊசியைக் கொண்டு வந்து குத்துவதைப் போன்று உணர்ந்த தேவவர்மன் சற்றுத் தொலைவில் நிழல் பரப்பி நின்று கொண்டிருந்த வேங்கை மரத்துக்கு அடியில் சென்று அமர்ந்தான். அவனது தோள் மீது கிடந்த துண்டு கூட வியர்வையில் முற்றிலும் நனைந்து போயிருந்தது.

வேங்கை மரத்தின் அடியில் அமர்ந்து கதை பேசிக் கொண்டிருந்த வீரர்களுடன் அமர்ந்தவன் தன் தோளில் கிடந்த துண்டை எடுத்து விசிறியபடியே வெயிலின் தாக்கத்தைக் குறைக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான். இதுவரை இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையை அனுபவித்ததே இல்லை என்கிற உணர்வுடன் அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

அப்பொழுது அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த இளம் வீரன் ஒருவன், “பெரியவரே, உடல் எரிகிறதா?” என வினவினான்.

“ஆமாம். உடல் தோலின் மயிர்க் கால்களின் வழியே ஊசியைக் குத்தினால் எப்படி வலி ஏற்படுமோ அப்படி உணர்கிறேன் நான்.”

“நாங்களும் அப்படித்தான் உணர்கிறோம். இன்று ஏனோ வழக்கத்துக்கும் மாறாக வெயிலில் அனல் தகிக்கிறது. காற்று பெயரளவுக்குக் கூட வீசவில்லை. பாவம் நம் வீரர்கள்.”

“ஆமாம், மோரிய நாட்டிலிருந்து நெடுந்தாரம் கடந்து வந்திருக்கிறோம் அனைவரும். நாம் எல்லோருமே பாவம்” எனப் பேச்சை நீட்டினான் தேவவர்மன்.

அமைதியாகச் சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன். அப்பொழுது அவனிடம் மூங்கில் குழலில் ஊற்றப்பட்டிருந்த கள்ளை நீட்டினான் அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த வீரன். அதை வாங்கி முகர்ந்து பார்த்தான் தேவவர்மன். புளித்துப் போயிருந்தது. முகர்ந்ததுமே அடி வயிறு புரட்டிக் கொண்டு வந்தது. தேவவர்மனின் நிலையைப் பார்த்த அவ்வீரன், “புளித்திருந்தாலும் இந்த வெயிலுக்கு இதமாக இருக்கும்” எனக் கட்டாயப்படுத்தினான்.

சுற்றிலும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த வீரர்களை நோக்கினான். பிறகு விழிகளை மூடி மூங்கில் குழலுக்குள் எஞ்சியிருந்த எச்சில் கள்ளை விழிகளை மூடிக் கொண்டு ஒரே மூச்சில் குடித்து முடித்தான் தேவவர்மன்.

பிறகு, “சொந்த பந்தத்தைவிட்டு இவ்வளவு தூரம் எதற்காக வந்து இப்படித் துன்பப்படுகிறோம் என்று தெரியவில்லை. சிறிது நேரம் நம் வாழ்க்கையை நினைத்தாலே பரிதாபமாக இருக்கிறது” என்றான் தேவவர்மன்.

இளம் வீரன் எந்தப் பதிலையும் தெரிவிக்காமல் அமர்ந்திருந்தான். தேவவர்மன் அவனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அருகில் படுத்திருந்த நடுத்தர வயதுடைய வீரன், “மோரியப் பேரரசரின் கட்டளையை ஏற்றுதான் நாங்கள் அனைவரும் போருக்கு வந்திருக்கிறோம்” எனத் தெரிவிக்க உற்சாகமடைந்தான் தேவவர்மன்.

அவனது உற்சாகம் நெடுநேரம் நீடிக்கவில்லை. அதற்குள் அந்த இளம் வயதுடைய வீரனுக்கு அடுத்துப் படுத்திருந்த முரடன் ஒருவன் மது

மயக்கத்தில், “நாங்கள் அனைவரும் போரில் பங்கு பெற தேவி இந்திரசேனையும் காரணம். தேவி எங்களுக்கு நிறைய வாக்களித்திருந்தார். இனி அது நிறைவேற்றப்படுமா என்று தெரியவில்லை” என உளறினான்.

தேவவர்மன், “தேவி என்ன தெரிவித்திருந்தார்? நான் அவந்தியிலிருந்து வந்திருக்கும் வீரன். படைத்தலைவர் வஜ்ரதத்தருடன் எனது மகனை அனுப்பி வைத்திருந்தேன். அவனுக்குத் துணையாகத்தான் நான் போர்க்களம் புறப்பட்டு வந்திருந்தேன். ஆனால்..” என இழுத்தான்.

குடித்துவிட்டுக் கிடந்தவன், “என்ன உன் மகனும் இறந்து போய்விட்டானா?” என வினவினான்.

“ஆமாம். அவன் நன்னன் வேண்மானால் கொல்லப்பட்டானாம். நம் வீரர்கள் தெரிவித்தார்கள். அவனுக்கு இறுதிச் சடங்கை செலுத்துவதற்குக் கூட அவனது உடல் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை” எனக் கூறிய போது தேவவர்மனின் முகம் சோர்வடைந்தது.

விழிகளில் கண்ணீர் துளிர்ந்தன.

படுத்திருந்தவன், “நானும் என் மகனும் போருக்கு வந்தோம். ஆனால், அவன் எனக்கு முன்பே இறந்துவிட்டான். நரகத்தில் என் மகன் தனியாகத் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனது துணைக்கு நானும் விரைவில் செல்ல வேண்டும். போருக்காகக் காத்திருக்கிறேன். என் மகனைக் கொன்ற சென்னியின் படை வீரர்கள் நூறு பேரையாவது கொன்று குவித்துவிட்டு நானும் போர்க்களத்தில் வீரமரணத்தை அடைந்துவிட வேண்டும்” எனக் கூறியபடியே தட்டுத் தடுமாறி எழுந்து அமர்ந்தான்.

“உன் மகனை எண்ணித்தான் நீ தினமும் குடிக்கிறாயா?”

அவன் பதில் கூறாமல் அமைதியாகத் தரையையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

“நம் மாமன்னருக்காகப் போரில் வீரமரணமடைந்த உன் மகன் நிச்சயம் சொர்க்கத்தைத்தான் அடைவான். எதற்காக நரகத்துக்குச் செல்வான் என்கிறீர்கள்?” என வினவினான் தேவவர்மன்.

குடித்துவிட்டு தன்னிலை இழந்திருந்த அவ்வீரன், “அடேய், கிழவா” என அழைத்தான் முகத்தில் தாடை மயிருடன் அமர்ந்திருந்த தேவவர்மனைப்

பார்த்து.

தேவவர்மன் அதிர்ச்சியுடன் நோக்கினான்.

“என் மகனுக்குச் சொர்க்கம் தேவையில்லை.”

“ஏன்?”

“அவனுக்குச் சொர்க்கம் கிடைக்காது. ஏனெனில், அவன் சென்னியால் கொல்லப்பட்டிருக்கிறான்.”

தேவவர்மனுக்கு முன்பைவிடவும் அதிகமாக வியர்க்கத் தொடங்கியிருந்தது. நெருப்பை அள்ளி உடலின் மீது கொட்டியதைப் போன்றே உணர்ந்தான் அவன்.

“சென்னி ஓர் அசுரன். சாதாரணமானவன் இல்லை. அவன் ஒரு பேரசுரன். அவனால் கொல்லப்பட்டவர்களின் ஆன்மா அவனையே சூழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றன. அவன் இறந்த பிறகு நிச்சயம் அவனது ஆன்மாவை அவை சொர்க்கத்துக்கு இழுத்துச் செல்லாது. அவனுக்கு நரகம்தான் கிடைக்கும். அவனால் கொல்லப்பட்ட என் மகனுக்கும் நரகம்தான் கிடைத்திருக்கும். சென்னி செல்லப் போகும் நரகத்தில்தான் என் மகன் இருக்க வேண்டும். அங்குதான் நானும் செல்ல வேண்டும்.”

அருகில் அமர்ந்திருந்த இளம் வீரன், “இவர் இப்படித்தான் குடித்துவிட்டு எதையாவது உளறுவார் பெரியவரே. தாங்கள் இவர் கூறுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால் பைத்தியம் பிடித்துக் கொண்டு திரிய வேண்டியதுதான்” என்றான்.

தேவவர்மன், “இல்லை, இவர் எதையோ கூற விரும்புகிறார்” என இளம் வீரனிடம் தெரிவித்தவன் உளறிக் கொண்டிருந்த முரட்டு வீரனை நோக்கி, “சென்னியால் கொல்லப்பட்டதால் தங்களது மகனுக்கு நரகம் கிடைத்திருக்கிறது என்கிறீர்களா அல்லது சென்னி நரகத்துக்குச் செல்லப் போவதால் நீங்களும் நரகத்துக்குச் செல்ல வேண்டும் என்கிறீர்களா?” என வினவினான்.

“சென்னி நரகத்துக்குச் செல்வான். அதனால்தான் நானும் நரகம் செல்ல வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.”

“நரகத்துக்குச் சென்றாவது சென்னியைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்பதற்காகவா?”

கேவலமான சிரிப்பு ஒன்றை வெளிப்படுத்திய அந்தக் குடிகார வீரன், “இந்தப் பிறப்பில்தான் ஆண்மையே இல்லாத படைத்தலைவர்களுக்கு அடிமை வீரனாக வாய்த்து நானும், என் மகனும் எங்களது வாழ்க்கையை வீணடித்துக் கொண்டோம். நரகத்தில் வாழ நேரிட்டாலும் சென்னியைப் போன்ற மாவீரனுக்குக் காவலனாக வாழும் வரம் கிடைக்கட்டுமே” எனச் சிரிப்புக்கு இடையில் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றையும் விடுவித்தவனின் முகம் இறுகிப் போயிருந்தது.

உள்ளுக்குள் கோபம் பெருக்கெடுத்தாலும் அதை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன். சுற்றிலும் அமர்ந்திருந்தவர்களின் முகபாவனையை நோக்கினான். அவர்கள் அவன் கூறியதைப் பற்றி சட்டை செய்யாமல் இருவரையும் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அவ்விடத்தில் நீண்ட அமைதி நிலவியது. அந்த அமைதியைச் சீர்குலைத்தபடி அக்குடிகார முரட்டு வீரன், “என் மகன் மிகப்பெரிய வீரன். அவனது தகுதிக்கு இந்நேரம் படைத்தலைவன் பொறுப்பை அடைந்திருக்க வேண்டியவன். அவனது பிறப்பைக் காரணம் காட்டி அவன் இறக்கும் வரை வீரனாகவே போர் செய்து இறந்து போனான். தன்னை வழிநடத்திய படைத்தலைவர்கள் மற்றும் இளவரசர்களின் முட்டாள்தனத்தினால் அவன் இறந்து போனான். இங்கே தகுதிக்கு ஏற்ப எவனுக்கும் பொறுப்பு வழங்கப்படுவது இல்லை பெரியவரே” என உரக்கத் தெரிவித்தவன் தேவவர்மனிடம் நெருங்கிச் சென்று அவனது காதோரம், “இங்கே வர்ணாசிரம அடிப்படையில்தான் பதவிகள் கூட வழங்கப்படுகின்றன. தகுதி அடிப்படையில் பதவிகள் வழங்கப்படுவது இல்லை. சென்னியின் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன் சிறிது காலத்துக்கு முன் உழவுத் தொழில் செய்து கொண்டிருந்தவனாம். அவன்தான் நம் இளவரசர் செல்யுகசைக் கொன்றவன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு தனது முகத்தை இழுத்துக் கொண்டான்.

பல் துலக்கி எத்தனை நாட்கள் கடந்திருக்கும் என்று தெரியவில்லை. அவனிடமிருந்து எழுந்த நாற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு அமைதியாகக்

கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன். பிறகு, அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த இளம் வீரனை நோக்கினான்.

அவன், “உங்களுக்குத் தெரியாதது ஏதாவது இருக்கப் போகிறதா பெரியவரே, என்னை நோக்குகிறீர்கள்?” என வினவினான்.

அந்தக் குடிகாரன், “வாழ்ந்தால் சென்னியைப் போன்று வீரனாக வாழ வேண்டும். தனி ஒருவனாக வந்தான், தன் காதலியைக் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான். நம் வீரர்களால் அவனை என்ன செய்ய முடிந்தது?” என வினவியவன் கோப்பையில் எஞ்சிய மதுவையும் பருகி மயங்கி விழுந்தான்.

மயங்கி விழுந்தவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன். அப்பொழுது மற்றொரு வீரன், “இந்திரசேனை தேவி இருந்தவரை நம் வீரர்கள் உற்சாகம் குறையாமல் இருந்தார்கள். ஆனால், இப்பொழுது ஒருவரிடமும் உற்சாகம் இல்லை. அவர் அளித்த வாக்குறுதிகள் நிறைவேற்றப்படுமா என்று கூட தெரியவில்லை” எனக் கவலையுடன் தெரிவித்தான்.

“இளவரசர் தேவவர்மர் கூட நம் வீரர்களைச் சந்தித்து உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டுதானே இருக்கிறார்?”

“அவர் படைத்தலைவர்கள் சிலரை மட்டும் சந்தித்துவிட்டு சென்றுவிடுகிறார். எங்களைப் போன்ற கீழ்நிலை வீரர்களுடன் அவர் எப்பொழுது பொழுதைக் கழித்திருக்கிறார்?”

தேவவர்மன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். பிறகு, “இந்திரசேனை தேவியார் என்னென்ன வாக்குறுதிகளை அளித்திருந்தார்?” என வினவினான்.

“நிறைய கொடுத்திருந்தார். அனைத்தும் இப்பொழுது கானல் நீராகிவிட்டது.”

“..”

“தென்னகப் போரில் பங்குபெறும் வீரர்கள் எதைக் கைப்பற்றினாலும் அது அவர்களுக்கே சொந்தம் என்று வாக்குறுதி அளித்திருந்தார். பொன், பெண் என எது கைப்பற்றப்பட்டாலும், அது கைப்பற்றப்படுபவர்களுக்கே உரியது என்றார். இப்பொழுது, நிலைமை அப்படி இருக்கும் என்று தெரியவில்லை. எது கைப்பற்றப்பட்டாலும் அரசுக்கே உரியது என்ற பேச்சு

அடிபடுகிறது. வரும் போது வெறுங்கையுடன் வந்தோம், செல்லும் போதும் வெறுங்கையுடன்தான் செல்லப் போகிறோம்.”

சிந்தித்தபடி அமர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன். அவனுக்குள் பல கேள்விக்கணைகள் எழுந்து அவனைத் துளைத்தன. மது குடித்துவிட்டு உளறிய அந்தப் போர் வீரனை வெட்டிக் கொன்றுபோட்டுவிட வேண்டும் என நினைக்கும் அளவுக்கு அவனுக்குள் கோபம் பெருகியது. அதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

அவன் கடைசியாக, “நம்மால் படையெடுத்து வரும் சென்னியை வீழ்த்தவே முடியாதா?” என வினவினான்.

குடித்துவிட்டு தன்னிலை மறந்த நிலையில் கிடந்தவன், “சென்னி வீழ்த்த முடியாத மாவீரன். அவனிடம் சென்று அனைவரும் மடியப் போகிறோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

ஒருகணம் விழிகளை மூடினான் தேவவர்மன். கோபத்தில் அவனுக்கு விழிகளில் நீர் திரண்டன. அருகில் கிடந்த ஈட்டியை நோக்கிக் கையைக் கொண்டு சென்றான். அப்பொழுது அவனது தோள் மீது கை வைத்த வீரன் ஒருவன், “அவசரப்படாதீர்கள்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு, “என்னுடன் வாருங்கள். உங்களுடன் பேச வேண்டும்” என அழைத்துச் சென்றான்.

அந்த வீரன் நடந்தபடியே, “பாவம் அவர். மகனை இழந்த துயரத்தில் உளறுகிறார். போதை தெளிந்தால் பேரரசரை முதலில் வாழ்த்தி சென்னியைப் பழிப்பவர் அவராகத்தான் இருப்பார் இளவரசே!” என்றான்.

நடந்து கொண்டிருந்த தேவவர்மன் அதிர்ச்சியுடன் நின்று அந்த வீரனை நோக்கினான். “இந்த முதிய வீரரின் தோற்றத்துக்குள் மோரிய இளவரசர் தேவவர்மர் ஒளிந்திருப்பதை நான் அறிவேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எப்படி அறிந்து கொண்டாய் நீ?”

“இளவரசே, ஒற்றனின் விழிகளிலிருந்து எதுவும் தப்பாது.”

“ஒற்றனா?”

“ஆம்.”

“யாருக்கு?”

“வீரர்களைப் பற்றியும், அவர்களின் மனநிலையைப் பற்றியும் தேவிக்கு அவ்வப்போது தகவல் அனுப்புவேன். அதற்கு ஏற்றதைப் போன்றே தேவி முடிவெடுத்து வீரர்களை உற்சாகப்படுத்துவார்.”

“நம் வீரர்கள் இப்பொழுது நம்பிக்கையிழந்து, கவலையுடன் இருக்கிறார்கள்.”

“ஆமாம், அது உண்மைதான்.”

“ஒரு ஒற்றனாக, உன் இளவரசனுக்கு நீ என்ன செய்தி வைத்திருக்கிறாய்?”

“நம் வீரர்களின் நம்பிக்கையை விரட்டிவிட்டு அவநம்பிக்கை சூழ்ந்திருக்கிறது. விளக்கேற்றினால் விலகிவிடும் இருளைப் போன்றே அவர்களின் மனதுக்குள் சூழ்ந்திருக்கும் அவநம்பிக்கையைப் போக்க வேண்டும்.”

“அதுதான் எப்படி என்று வினவினேன்?”

“அந்த மார்க்கத்தைத் தாங்கள்தான் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் இளவரசே.”

தேவவர்மன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு அருகில் இருந்த புரவித் தேர் ஒன்றின் மீது ஏறினான். பார்வைக்கு எட்டிய தொலைவு வரை வீரர்கள் காணப்பட்டார்கள்.

கீழே நின்ற வீரனை நோக்கினான் தேவவர்மன்.

அவன் சற்றுத் தொலைவில் கிடந்த கொம்பை எடுத்து நீண்ட நேரம் ஊதினான். ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு மோரிய வீரர்களும் எழுந்து கொம்பு ஊதப்பட்ட திசையை நோக்கினார்கள்.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலே தனது மாறுவேடத்தைக் களைந்தான் தேவவர்மன். அந்த உச்சி வெயிலையும் பொருட்படுத்தாமல் மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் அவனைச் சூழலானார்கள்.

கொம்பை வாங்கிய தேவவர்மன் அதை நீண்ட நேரம் ஊதினான். அவனைச் சுற்றிலும் நின்றவர்கள் அனைவரும் அமைதியானார்கள். அவர்களை நோக்கி முழங்கத் தொடங்கினான் தேவவர்மன்.

“வீரர்களே..! உங்கள் மனதுக்குள் ஆழப் பதிந்திருக்கும் செய்தியை அறிந்து கொள்ளவே நான் மாறுவேடமிட்டு உங்களுள் ஒருவனாக வந்து உங்களுடன் கலந்தேன். இதுவரை நடந்த நிகழ்வுகளைப் பற்றி மறந்துவிடுங்கள். உங்களுக்கு நான் வாக்களிக்கிறேன். இனி நாம் தோல்வியைத் தழுவமாட்டோம். நாம் வெற்றி பெறுவதற்காகவே சில நூறு யோசனை தொலைவு கடந்து இங்கு வந்திருக்கிறோம். நம்மைத் தடுத்து நிறுத்திய ஆறுகள், மலைகள், ஓடைகள் என அனைத்தையும் நம் பாதத்தில் மிதித்து முன்னேறி வந்திருக்கிறோம் நாம். அவற்றைவிடவும் சென்னி எந்த விதத்திலும் உயர்ந்தவன் இல்லை. அவனையும் நம் காலடியில் மிதித்து தெற்கு நோக்கி முன்னேறிச் செல்வோம்.

நம்மை எதிர்த்த கலிங்கர்களை நம் காலடியில் கிடத்தினோம். நன்னன் வேண்மானைக் கொண்டு ‘வீழ்த்தவே முடியாது’ என்று கூறப்பட்ட பாழியை வென்றோம். மோரியப் படையால் வீழ்த்த முடியாதது என்று எதுவும் இல்லை. சென்னி மிகப்பெரிய வீரன்தான். ஆனால், அவன் நம் எதிரி. நம் வீரர்களைக் கொன்றவன் அவன். படைத்தலைவர்களைக் கொன்றவன் அவன். நம் இளவரசர்களைக் கொன்றவன் அந்தப் பேரரசன்.

இறந்து போன நம் வீரர்களுக்காக சென்னியைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற வெறி எனக்குள் இருக்கிறது. அவனைக் கொடுரமாகக் கொல்ல வேண்டும். நம் இளவரசர் செல்யுகை எப்படி அவன் அவமானப்படுத்தினானோ அப்படியே அவனும் இறக்க வேண்டும். நம் படைத்தலைவர் ரிணமூலரின் கை, கால்கள் வெட்டி எப்படிக் கொல்லப்பட்டாரோ அப்படியே சென்னியைக் கொல்வோம். நம் இளவரசர் விருகோதரன் எப்படி தலை உடலிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு இறந்தாரோ அப்படி சென்னியை நாம் கொல்வோம். அவனது மரணம் என்னால் நிகழப் போவதில்லை. உங்களுள் ஒருவரால்தான் அவனது மரணம் நிகழப் போகிறது. அவனைக் கொல்லப் போவது யார்?” என்று கூட்டத்தினரை நோக்கி வினவினான்.

அங்குத் திடீரென்று அமைதி நிலவியது. வீரர்கள் அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். மோரிய வீரர்களில் ஒருவனுக்குக் கூட ‘சென்னியைக் கொல்வேன்’ என்று கூறுவதற்கு துணிவு இருக்கவில்லை.

சற்று நேரம் தன் வீரர்களையே சோகத்துடனும், சோர்வுடனும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன். மனதில் கோழைத் தன்மையுடன் காணப்பட்ட வீரர்கள் ஒவ்வொருவரையும் கொன்று கடலுக்குள் வீச வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனுக்குள் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது எங்கிருந்தோ ஒரு கிழவன், “சென்னி எனது நண்பர்களைக் கொன்றிருக்கிறான். அவனை நான் கொல்வேன்” என உரக்கக் கத்தி தன் இடையிலிருந்து வாளை மேல் நோக்கி உயர்த்தினார்.

அந்தக் கிழவரின் சத்தம் அங்குச் சூழ்ந்திருந்த அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு கம்பீரத்துடன் எழுந்தது.

“சென்னி என் தந்தையைக் கொன்றிருக்கிறான். அவனை நான்தான் கொல்வேன்” எனக் குரல் எழுந்தது வேறொரு இடத்திலிருந்து.

“சென்னி என் மகனைக் கொன்றிருக்கிறான். அவனை நான்தான் கொல்வேன்.”

“சென்னி என் படைத்தலைவனைக் கொன்றிருக்கிறான். அவனை நான்தான் கொல்வேன்.”

“சென்னி என் நண்பனைக் கொன்றிருக்கிறான். அவனை நான்தான் கொல்வேன்.”

“சென்னியை நான் கொல்வேன்..”

“சென்னியை நான் கொல்வேன்..” என ஒவ்வொரு திசையிலிருந்தும் பல்லாயிரக்கணக்கான மோரிய வீரர்கள் வாளினை உயர்த்தி கத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அதைப் பெரும் மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன்.

தன் இடையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தன் வாளினை உருவி வாளை நோக்கி உயர்த்தினான். வீரர்கள் அனைவரும் கணநேரத்தில் அமைதியானார்கள்.

“மோரிய தேசத்தின் இளவரசனான நான் உங்கள் அனைவருக்கும் வாக்களிக்கிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு அமைதியாக நான்கு திசைகளிலும் தனது பார்வையைச் செலுத்தினான். பிறகு, “சென்னியை யார் கொல்கிறீர்களோ

அவனுக்கு அவந்தி நாட்டைப் பரிசாகக் கொடுத்து நானே முடிசூட்டி வைப்பேன்” என்றான்.

அவன் கொடுத்த வாக்குறுதி அவர்களை மேலும் அமைதியாக்கியது. அந்த அமைதி நீடிக்கும் வகையில், “போர் முடிந்ததும் தகுதி உள்ளவர்கள், போரில் புரிந்த வீரச் செயல்களின் அடிப்படையில் பதவிகள் கிடைக்கப்பெறும்” எனத் தெரிவித்தான்.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் உற்சாகத்தில் துள்ளலானார்கள். அவர்களிடம், “உங்களுள் ஒருவன் எதிர்காலத்தில் அவந்தியின் அரசனாக முடிசூடப்படப் போகிறீர்கள். அந்த அரசன் யார் என்பதைத் நீங்களே முடிவு செய்து கொள்ளுங்கள்” என்றான்.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் உற்சாகத்தில் ஆர்ப்பரிக்கலானார்கள்.

மீண்டும் பேசத் தொடங்கினான். அனைவரும் அமைதியானார்கள். “திரும்பிச் செல்லும் போது யாரும் வெறுங்கையுடன் செல்லப் போவதில்லை. நீங்கள் கொள்ளையடிக்கும் பொருள் உங்களுக்கே சொந்தம். உங்களால் என்னென்ன பொருள்களைக் கொண்டு செல்ல முடியுமோ அதை நீங்கள் தாராளமாகக் கொண்டு செல்லலாம். தமிழகத்தில் பெண்கள் அழகாக இருக்கிறார்கள். எத்தனை பெண்களை வேண்டுமானாலும் கவர்ந்து செல்லுங்கள். எத்தனை குழந்தைகளை வேண்டுமானாலும் அடிமையாக்கிக் கொள்ளுங்கள். உங்களை எவனும் கேள்வி கேட்கமாட்டான். துளு நாட்டு மன்னன் நமக்கு உதவி செய்து போரில் இறந்தவன். அவனுக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்தும் விதமாக துளு நாட்டை விட்டுவிடுங்கள். சென்னி நம்மைத் தாக்க வந்து கொண்டிருக்கிறான். அவனது படையைச் சிதறடித்ததும் செல்லும் இடமெங்கும் தென்படும் கிராமத்தை அழியுங்கள், தீக்கிரையாக்குங்கள். எத்தனை ஆநிரைகளைக் கொண்டு செல்ல முடியுமோ அத்தனை ஆநிரைகளை ஓட்டிச் செல்லுங்கள். தென்னகம் சுடுகாடாக வேண்டும். நமக்குப் பணியாத தென்னகம் அழிய வேண்டும். தென்னகத்தின் ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் போரில் வீர சாகசம் புரிபவர்களையே சிற்றரசனாக முடிசூட்டப் போகிறேன். நாளைய மன்னர்களே போருக்குத் தயாரா?” என வினவினான் தேவவர்மன்.

வெறி கொண்ட வீரர்களாய் மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் உற்சாகக் குரல் எழுப்பி கத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நமக்காக.. நம் எதிர்காலத்துக்காக.. எனக்காக.. உங்களது இளவரசனுக்காக முழு உத்வேகத்துடன் போரிடத் தயாரா?” என வினவி தனது இரண்டு கரங்களையும் சற்றே உயர்த்தி அனைவரிடமும் வினவினான் தேவவர்மன்.

முதல் வரிசையில் நின்ற சிலர் மண்டியிட்டார்கள். பிறகு பின்னால் நின்றவர்கள் மண்டியிட்டார்கள். அடுத்தடுத்து அனைவரும் அவனுக்கு முன்னால் மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

புரவித் தேரின் மீது நின்றபடி மண்டியிட்ட தனது வீரர்களையே பெருமிதத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன். அவனுக்குள் போர்த்திட்டம் பயங்கரமாக உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

பிறகு மண்டியிட்டிருந்த தனது வீரர்களை நோக்கி, “வீழ்த்தவே முடியாது என்று பெயரெடுத்த இலங்கையின் பேரரசன் ராவணனை அயோத்தியின் அரசர் ராமர் வீழ்த்தி தென்னகம் மட்டுமல்லாமல் இலங்கையிலும் தனது வெற்றிக் கொடியைப் பறக்கவிட்டார். நாமும் தென்னகத்தைக் கைப்பற்றுவோம். தென் தெற்கே குமரிமுனையில் நம் மோரியக் கொடியைப் பறக்கவிடுவோம். பிறகு மிதக்கும் மரக்குதிரைகளை நீரில் செலுத்தி இலங்கைத் தீவையும் நம் வசப்படுத்துவோம். ரகுசுல மாணிக்கம் ராமர் நிலை நிறுத்திய தர்மத்தை நாமும் நிலை நிறுத்துவோம். ஆரியவதக் கொடியைக் குமரியிலும், இலங்கையிலும் பறக்கவிடுவோம். ராம ராச்சியத்தை பாரத கணம் முழுவதும் நிறுவுவோம்..” என எச்சில் தெறிக்க கத்தினான் தேவவர்மன்.

மண்டியிட்ட வீரர்கள் அனைவரும் உற்சாகத்தில் துள்ளலானார்கள். ஆனால், அதுவரை உற்சாகத்தில் துள்ளிக் கொண்டிருந்த வீரன் ஒருவன் திடீரென்று அமைதியானான். அப்பொழுது அவனது நண்பன், “எதற்காக நண்பா திடீரென்று அமைதியாகிவிட்டாய்?” என வினவினான்.

“நம் இளவரசர் இதுவரை கூறியது எனக்கு மகிழ்ச்சியளித்தது. ஆனால், ராமராச்சியம் அமைப்போம் என்று கூறியது மட்டும் எனக்கு ஏற்புடையதாகத் தெரியவில்லை.”

“ஏன் அப்படிக் கூறுகிறாய்? ராம ராச்சியம் என்பது கள்வர்கள் இல்லாத, மது இல்லாத நெறிப்படுத்திய வாழ்க்கைதானே?” என வினவினான் அவன்.

“மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் அப்படித்தான் இருக்கும். ஆனால், வரலாற்றை நீ கூர்ந்து படித்திருந்தால் உனக்கு உண்மை புரியவரும்.”

“என்ன உண்மை?”

“ராமராச்சியம் என்பது சதுர்வேதத்தின் வழி நடைபெறும் ஆட்சி.”

“அதனால் என்ன?”

“வேதம், நால்வகை வர்ணாசிரமக் கோட்பாட்டை முன்னிறுத்துவது.”

“உயர்ந்தவர்கள் உயர்ந்த இடத்தைப் பெறுவதுதானே முறை. அதைத்தானே அந்தக் கோட்பாடும் கூறுகிறது.”

“அடேய் முட்டாள். அடிமையைப் போன்று பேசாதே நீ.”

“நான் அடிமையாகப் பேசுகிறேனா?” எனக் கோபத்துடன் கேள்வி எழுப்பினான் அவன்.

“ஆமாம். அடிமைத்தனமாகத்தான் பேசுகிறாய் நீ. உன் வாயாலேயே உன்னைவிடவும் மற்றவர்களை உயர்ந்தவர்கள் என்று கூறுகிறாயே? நீ ஒரு அடிமைதானே. நம் இளவரசர் கூறுவதைப் போன்று ராம ராச்சியம் அமைந்தால் சென்னியைக் கொல்பவனால் அரசமைக்க முடியாது. வர்ணாசிரமக் கோட்பாடு கூறும் சத்திரியன்தான் அரசனாக முடிகுட முடியும். நீ சத்திரியனா?”

அமைதியாக நின்றான் அந்த வீரன். பிறகு, “நான் பிறப்பால் ஒரு சூத்திரன்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“நீ சென்னியை மட்டும் அல்ல, அவனது படைத்தலைவர்கள் அனைவரையும் கொன்றாலும் உனக்குப் பதவி உயர்வு கிடைக்காது. கடைசி வரை நீ இப்படியே அடிமை வீரனாக இருந்து மடிய வேண்டியதுதான்.”

“இதற்கு என்ன தீர்வு?”

“..”

“நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“நான் இந்தப் போரில் பங்கு கொள்ளப் போவதில்லை.”

“அடேய்..!”

“ஆமாம் நண்பா. நான் படை புறப்படும் போது பின்வாங்கிவிடுவேன். பிறகு எங்காவது சென்று குடில் அமைத்து வாழ்ந்து கொள்ளப் போகிறேன்.”

“..”

“நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“தகுதியே இல்லாத கணிகையின் புதல்வர்களுக்காக நான் மட்டும் எனது வாளினை உயர்த்துவேனா என்ன? நானும் உன்னுடனே வந்துவிடுகிறேன்” எனக் கூறியபடி பார்வையைச் சுற்றிலும் செலுத்தினான் அவன்.

சுற்றிலும் மோரிய வீரர்கள் ராமனின் பெயரைக் கூறி உற்சாகத்துடன் கத்திக் கொண்டு தமது ஆயுதங்களை ஒன்றோடு ஒன்று தட்டி சத்தமெழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். மோரிய வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும் சென்னியைக் கொல்வதைப் போன்று தமக்குள் கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொருவரும் தமது தலை மீது தென்னகத்தின் ஆட்சிக் கிரீடம் இருப்பதைப் போன்று உணரலானார்கள்.

அப்பொழுது வீரன் ஒருவன், “சென்னி எங்கே இருக்கிறான்? வரச் சொல்லுங்கடா அவனை. அவனது தலையை வெட்டி காளிக்குப் பலி கொடுக்கிறேன்” எனக் கத்தினான்.

28 தேவவர்மனின் முதல் பலி

சோர்ந்து கிடந்த மோரிய வீரர்கள் அனைவரையும் உற்சாகப்படுத்தி விட்டு தனது மாளிகையை நோக்கிச் சென்றான் தேவவர்மன். உச்சி வெயிலில் திரிந்ததால் அவன் எரிச்சலான மனநிலையுடன் சென்று கொண்டிருந்தான். அங்கே படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் அவனுக்காகக் காத்திருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்தவன் தனது கூடாரத்துக்குள் சென்று உருத்திரனை மட்டும் உள்ளே அழைத்தான்.

உள்ளே நுழைந்தவனிடம், “யார் யார் வந்திருக்கிறார்கள்?” என வினவினான்.

“தங்களது உத்தரவுப்படி படைத்தலைவர்கள் மற்றும் துணைப் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் வந்திருக்கிறார்கள் இளவரசே.”

“ஒற்றர் தலைவரும் வந்திருக்கிறார்தானே?” என வினவினான்.

“அவர் அதிமுக்கிய செய்திக்காக காத்திருக்கிறார் இளவரசே.”

“ஆதலால்?”

“வரவில்லை.”

அதுவரை புன்னகையுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த தேவவர்மன் தனது முகத்தை இறுக்கமாக்கிக் கொண்டு, “படைத்தலைவர்கள் அனைவரையும் எதற்காக அழைத்திருக்கிறேன் என்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள்தானே?” என வினவினான்.

“அறிவேன் இளவரசே.”

“எதற்காக?”

“போர் பற்றி விவாதிப்பதற்கு.”

“தங்களிடம்தானே கூறிவிட்டுச் சென்றேன்.”

எப்போதுமில்லாமல் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் மரியாதையுடன் அழைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தபடி அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான் உருத்திரன். பிறகு, “ஆமாம் இளவரசே!” எனத் தெரிவித்தான்.

“நடக்கவிருக்கும் பெரும் போர் பற்றி விவாதிப்பதற்காக நான் அனைவரையும் அழைத்திருக்கிறேன். ஒற்றன் தலைவன் தகவல் கூறாமல் எதன் அடிப்படையில் விவாதிப்பது உருத்திரா?” எனக் கோபத்துடன் கத்தினான் தேவவர்மன். பிறகு, “ஒற்றர் தலைவனையும் உரிய தகவலுடன் வரச்சொல் என்று தனியாகத் தெரிவிக்க வேண்டுமா?” என வினவினான்.

தேவவர்மன் எழுப்பிய சத்தத்தைக் கேட்டதும் மிரண்டு போயிருந்தான் உருத்திரன். அவனது குரலைக் கேட்டதும் கூடாரத்துக்கு வெளியே பேசிக் கொண்டிருந்த படைத்தலைவர்கள் மற்றும் துணைப் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் அமைதியானார்கள்.

தேவவர்மன், “ஒற்றர் தலைவன் இல்லாமல் போர் பற்றி விவாதிக்க நாம் கூடியிருப்பது எப்படி இருக்கிறது தெரியுமா?” என வினவினான்.

உருத்திரன் அமைதியாக தலைகுனிந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான்.

“ஆண்மையே இல்லாத நபும்சகனைக் கணவனாகப் பெற்ற அழகான பெண் ஒருத்தி, ஆசையுடன் அவனைத் தேடி செல்வதைப் போன்று இருக்கிறது உருத்திரா.”

“..”

“தாங்கள் உடன் இருந்தால் அனைத்து வேலைகளும் சரியாக நடக்கும் என்பதனால்தானே தங்களை நான் அனைவருக்கும் தலைவராக நியமித்தேன். எனக்கடுத்து அதிக அதிகாரத்தைத் தங்களுக்குத்தானே வழங்கியிருக்கிறேன்.”

“மன்னித்துவிடுங்கள் இளவரசே.”

“..”

“இனி இந்த தவறு நடைபெறாது.”

“இந்தக் கூடாரத்தின் காவலன் கூட தகுந்த காரணத்தை அழகாகக் கூறுவான் உருத்திரரே.”

“இந்த முறை நடந்த தவறு இனி எப்பொழுதும் நடைபெறாது என்று நான் வாக்களிக்கிறேன் இளவரசே.”

“சரி. இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்?”

“ஒற்றர் தலைவன் நம்மை நோக்கி வரும் எதிரிகளின் படைபலத்தைக் கூறாத வரையில் நம்மால் தீர்க்கமான முடிவெடுக்க முடியாது. அவன் யாருடைய தகவலுக்கோ காத்திருக்கிறான். அவன் வரும் வரை காத்திருப்போம் இளவரசே.”

“சரி.”

“நான் என்ன செய்ய வேண்டும் இளவரசே?”

“கூறுகிறேன் உருத்திரரே..” எனக் கூறிய தேவவர்மன் மண் பானையில் இருந்த தேறலை சிறு கோப்பையில் ஊற்றி உறிஞ்சினான். பிறகு அந்தச் சிறிய கூடாரத்துக்குள் நடக்கலானான். சிறிது நேரம் நடந்தவன், “இன்று இரவு நாம் கடற்கரையில் நமது ஆலோசனையைத் தொடர்வோம். படைத்தலைவர்கள், துணைப் படைத்தலைவர்கள், துளு நாட்டில் எஞ்சியிருக்கும் இளங்கோசனின் ஓரிரு படைத்தலைவர்கள், அவனது அமைச்சர்கள் மற்றும் ராஜகுரு, நமது ஆலோசகர்கள், புரோகிதர்கள், கணியன்கள் என அனைவரையும் மாலையில் கூடச் சொல். இனி தன்னிச்சையாக நாம் முடிவெடுக்க வேண்டாம். அனைவருடனும் விவாதித்து எது சரி என்று படுகிறதோ அதன்படி நாம் முடிவெடுப்போம்.”

“தங்களது உத்தரவு தலைவரே!”

“நான் எது கூறினாலும் தலையாட்டுவதற்கு தங்களை நான் படைத்தலைவராக நியமிக்கவில்லை உருத்திரரே!”

“அறிவேன் இளவரசே. தகுந்த குழல் வாய்க்கையில் எனது ஆலோசனை நிச்சயம் தங்களுக்குக் கிடைக்கும். தலையாட்டுவதற்கு நான் காவல் வீரனாகவே இருந்துவிடுவேன்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தான்.

“இது நம் நிலம் அல்ல; தமிழ் நிலம். காலையில் மழை பொழிகிறது. உச்சிப் பொழுதில் வெயில் சுட்டெரிக்கிறது. வெளியே நடந்து சென்றால் உடல் எரிகிறது. சமவெளியாக இருக்கிறது. பாம்பைப் போலவே திடீரென்று ஆறு குறுக்கிடுகிறது. ஆதலால், அனைவருடைய கூட்டு முயற்சியும் இருந்தால்தான் நம்மால் வரவிருக்கும் போரில் வெற்றிபெற இயலும் உருத்திரே.”

“அறிவேன் இளவரசே. வந்த நாள் முதலாக நானும் இந்த மண்ணைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளலாம் என்று சுற்றி சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கிறேன். சில வருடங்களாவது வாழ்ந்தால்தான் நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியும் போலிருக்கிறது.”

“ஆதலால்தான் தகவல் அறிந்தவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்.”

“தங்களது திட்டம் சிறப்பானது இளவரசே.”

“இரவு சூழ்ந்த முதல் நாழிகைப் பொழுதில் நாம் மீண்டும் சந்திப்போம் படைத்தலைவரே. அனைவரையும் ஓய்வெடுக்கச் சொல்லி மாலை நேரத்தில் மீண்டும் வரச் சொல்லுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்ட தேவவர்மன் எஞ்சிய மதுவையும் பருகிவிட்டு பஞ்சணையில் விழுந்தான்.

தேவவர்மனுக்கு முன் புன்னகையுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த உருத்திரன் வெளியே கோபத்துடன் சென்றான். அவன் நடந்து வந்த தோரணையைப் பார்த்தே மற்றவர்கள் அனைவரும் கதிகலங்கிப் போயிருந்தார்கள். காத்திருந்தவர்களிடம், “முன்னிரவு முதல் நாழிகைப் பொழுதில் ஏழில்மலைக்கு அடியில் கடற்கரையில் கூடுவோம். அதுவரை சென்று ஓய்வெடுங்கள். அனைவரும் நடக்கவிருக்கும் போரை எப்படி எதிர் கொள்ளலாம் என்ற யோசனையுடன் திரும்பி வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

பிறகு வசுசேனனை நோக்கி, “வசுசேனா.. நேராக கோட்டைக்குச் சென்று ஒற்றர் தலைவன் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறான் என்று பார். ஒற்றர்களிடமிருந்து தகவல் வர வேண்டும் என்று கூறி ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறான் அந்தப் பெருங்கிழவன். அந்தக் கணிகையின் புதல்வன்

எவளுடனாவது பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தால் அவனது தலை மயிரைப் பற்றி தரதரவென்று இழுத்து வா” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வசுசேனன் தலையாட்டிவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லலானான்.

&&&

பொழுது மேற்கே எரித்திரையன் கடலுக்குள் விழுந்திருந்தது. துளு நாட்டைச் சூழ்ந்திருந்த போரைப் போன்றே இருள் இறுக்கமாகக் கவ்வியிருந்தது. விண்மீன்களைக் கூட காண முடியாதபடி வானில் கார்மேகக் கூட்டம் சூழ்ந்திருந்தது. எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் மழை பொழியும் என்பதற்கு அறிகுறியாக மழை வாசத்துடன் குளிர்ந்த காற்று வீசிக் கொண்டிருந்த வேளையில் ஓரிரு தூறல்களும் விழுந்து கொண்டிருந்தன. கடலைகள் ஆவேசத்துடன் கரையைக் கடக்கும் முயற்சியுடன் கரையில் கிடந்த பாறைகளில் வேகமாக மோதி பெருஞ்சத்தத்தை எழுப்பிக் கொண்டிருந்த முன்னிரவின் மூன்றாவது நாழிகைப் பொழுது அது.

எரித்திரையன் கடலுக்குள் நின்று கொண்டிருந்த வணிக மரக்கலங்களில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்குகள் விண்மீன்களைப் போன்றே கடலுக்குள் கண் சிமிட்டிக் கொண்டிருந்தன.

ஏழில்மலைக்குத் தெற்கே கடற்கரையோரம் தேவவர்மனின் கட்டளைப்படி படைத்தலைவர்கள், துணைப் படைத்தலைவர்கள், ராஜகுரு, கணியன், புரோகிதர்கள் என அனைவரும் கூடியிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு முன்பு தேவவர்மன் பாறை ஒன்றின் மீது அமர்ந்திருந்தான். அவர்களுக்கு மத்தியில் தீ மூட்டப்பட்டிருந்தது. வீசிக் கொண்டிருந்த காற்றில் நெருப்புப் பொறிகள் அங்குமிங்கும் நிலையில்லாமல் பறந்து கொண்டிருந்தன.

வீசிக் கொண்டிருந்த குளிர்ந்த காற்றுக்கு இதமாக எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்புக்கு முன்பு அமர்ந்திருந்தவர்களை நோக்கினான் தேவவர்மன். அவர்கள் தங்களுக்குள் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்களுக்குள் அமைதி தானாக ஏற்பட்டும் என்று நினைத்த தேவவர்மன் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவர்களுக்குள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த சலசலப்பு சிறிது சிறிதாக அடங்கத் தொடங்கியது.

ஒரு கட்டத்தில் அந்த இடத்தில் வீசிக் கொண்டிருந்த காற்று ஏற்படுத்திய சலனமும், அலைகள் எழுப்பிய பெருஞ்சத்தமும் மட்டுமே எழுந்து

கொண்டிருக்க தனக்கு முன்பு அமர்ந்திருப்பவர்களை நோக்கி தேவவர்மன், “கலிங்கப் போர் தொடங்குவதற்கு முன்பு இதே போன்ற போர் ஆலோசனை ஏற்பாடு ஒருமுறை நடந்தது. அதற்குப் பிறகு நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு இப்பொழுதுதான் அனைவரும் ஒன்றுகூடுகிறோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

தேவவர்மனுக்கு முன்பு அமர்ந்திருந்த ஒருசில துணைப் படைத்தலைவர்கள் மட்டுமே தலையாட்டினார்கள். ஏனெனில் மற்றவர்கள் அனைவரும் புதிதாக பொறுப்பேற்று இருந்தவர்கள். கலிங்கப் போருக்கு முன்பு இராதாகுப்தர், இந்திரசேனை, குணாளனுக்கு முன்பு கூடியிருந்தவர்களில் பலர் மரணத்தைத் தழுவிருந்தார்கள்.

“கலிங்கப் போருக்கும், தற்பொழுது நடந்து கொண்டிருக்கும் தென்னகப் போருக்கும் இடைப்பட்ட குறுகிய காலத்தில் நாம் பெரும் இழப்பைச் சந்தித்திருக்கிறோம். இளவரசர்கள், படைத்தலைவர்கள், துணைப் படைத்தலைவர்கள், வீரர்கள் என்று நமக்கு வேண்டியவர்கள் பலர் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். அன்று நம் படையை வழிநடத்திய இந்திரசேனை, இன்று நமது எதிரிப் படையை வழிநடத்தப் போகிறாள். இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட மெல்லிய வேறுபாட்டை புரிந்து கொள்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

“ஆமாம் இளவரசே!” எனக் கூறியபடி பேசத் தொடங்கினான் புரவிப் படைத்தலைவன். அவன், “நான் தேவியைத் தொடர்பே இல்லாமல் புகழ்கிறேன் என்று நினைக்க வேண்டாம். தேவியுடன் நான் நெடுங்காலம் பணி செய்திருக்கிறேன். நான் தேவியின் திறமையை மிகைப்படுத்திக் கூறவில்லை. இந்திரசேனை தேவி சென்னியின் சிறுபடையை வழிநடத்தினாலும் நமக்கு அதன் மூலம் பேரிழப்புகள் ஏற்பட அதிகம் வாய்ப்பிருக்கிறது. இனி நாம் இந்திரசேனை தேவியைப் போன்றே சிந்தித்து முடிவெடுக்க வேண்டும்” எனக் கூறினான்.

“ஆமாம், இளவரசே..! நாம் எச்சரிக்கையுடன் செயல்பட வேண்டியது நமது கடமை. இந்திரசேனை தேவியைவிடவும் சென்னி அபாயகரமானவன். இந்திரசேனை தேவியார் நம் படைகளை வழி நடத்திக் கொண்டிருந்த போதே சென்னி நமது படையை சின்னாபின்னப்படுத்தி அழித்தான். இந்த முறை இந்திரசேனை தேவியும் நம் எதிரிக்கு பக்கபலமாக இருக்கிறார். ஆகையால்,

நாம் அதீத எச்சரிக்கையுடன் செயல்பட வேண்டும்” எனக் கத்தினான் பின் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த துணைப் படைத்தலைவன்.

தனக்கு முன்பு படைத்தலைவர்கள் அமைதியாக அமர்ந்திருக்க பின் வரிசையிலிருந்து குரல் கொடுத்தவர்களை நோக்கி, “தற்பொழுது பேசிய இருவரும் எழுந்து நில்லுங்கள்” என ஆணையிட்டான்.

புரவிப் படைத்தலைவனும், துணைப் படைத்தலைவனும் எழுந்து நின்றார்கள். அவர்களை நோக்கி, “இருவரும் முன்வரிசைக்கு வந்து அமருங்கள். எனக்கு ஆலோசனை கூறுபவர்களின் துணைதான் தற்பொழுது எனக்குத் தேவை” எனக் கூறி அவர்களை அழைத்து முன் வரிசையில் அமரவைத்துக் கொண்டான்.

தனக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த உருத்திரனை நோக்கி, “தலைவரே, தொடங்குகிறீர்களா?” என வினவினான்.

“நிச்சயமாக இளவரசே!” எனத் தெரிவித்த உருத்திரன், “ஒற்றர் தலைவரே!” என அழைத்தான். இரண்டாவது வரிசையில் அமர்ந்திருந்தவர் தலையாட்டினார். அவரை நோக்கி, “நம் எதிரிகள் பற்றி இதுவரை நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் தகவல்களை அனைவரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வாயில் குதப்பியிருந்த வெற்றிலையை அவருக்கு முன் மணலில் துப்பி அதை மூடியவர், “படைத்தலைவரே, நம்மை நோக்கி மூன்று படைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. சோழ மன்னன் இளம்பெருஞ்சென்னி உறைந்தையிலிருந்து சோழப் படையையும், மற்ற குறுநில மன்னர்களிடமிருந்தும் படையைத் திரட்டி பெரும்படையோடு வந்து கொண்டிருக்கிறான். அந்தப் படையைப் பற்றி கிடைத்திருக்கும் தகவல்கள் கவலை கொள்ள வைக்கின்றன” எனத் தெரிவித்தான்.

பாறையின் மீது அமர்ந்தபடி கோப்பையிலிருந்த மதுவை உறிஞ்சிக் கொண்டு, “தகவல்களைக் கூறுங்கள். கவலை கொள்வதா அல்லது ஆச்சரியமடைவதா என்பதைப் பற்றி பிறகு நாம் முடிவு செய்வோம்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“பாழியை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் சோழர் படையில் நூறாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட வீரர்கள் இருப்பதாக எனக்குக் கிடைத்திருக்கும்

முதல்கட்ட செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன.”

அமர்ந்திருந்த காலாட்படைத்தலைவன், “நமது படை பலத்துக்கு இணையான வீரர்கள்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றான்.

புன்னகைத்த ஒற்றர் தலைவன், “நம்மை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பது சோழர் படை மட்டும் என்றால் நாம் கவலை கொள்ளத் தேவையில்லை. நேருக்கு நேர் நின்று அவர்களை வீழ்த்திவிடலாம். ஆனால், அவர்களுக்கு உதவுவதற்காக மேலும் இரண்டு படைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன” என்றான்.

அனைவரும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள். ஒற்றர் தலைவனே தொடரட்டும் என்று மற்றவர்களைப் போன்றே தேவவர்மனும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

“தெற்கே பாண்டிய நாட்டிலிருந்து ஒருபடையும், சேர நாட்டிலிருந்து ஒரு படையும் நம்மை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றன.”

“ஒரே நேரத்தில் நாம் மூன்று படைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டும்” எனக் குறுக்கிட்டான் உருத்திரன்.

“ஆமாம். இதில் தேவி இந்திரசேனையினால் நமக்கு ஒரு நன்மையும் நடந்திருக்கிறது.”

“என்ன?”

“தேவி, சூழ்ச்சி செய்து பாண்டிய மற்றும் சேர மன்னரை சோழன் சென்னியிடமிருந்து பிரித்துவிட்டார். ஆதலால் பாண்டிய மற்றும் சேர நாடுகளின் சிற்றரசுகளின் படை மட்டுமே ஒன்று திரண்டு நம்மை எதிர்க்க வந்து கொண்டிருக்கின்றன.”

“அவர்களின் படை பலம் பற்றிக் குறிப்பிடுங்கள் தலைவரே.”

“கூறுகிறேன்” எனத் தெரிவித்த ஒற்றர் தலைவன் அமைதியானான். சிறிது நேர ஓய்வுக்குப் பிறகு, “அவர்கள் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. ஏனெனில், இரண்டு படைகளையும் சேர்த்தால் பதினைந்தாயிரம் வீரர்களைக் கூடத் தாண்டமாட்டார்கள். பாண்டிய மற்றும் சேரர்களின் முதன்மையான படை போரில் பங்கு கொள்ளப் போவதில்லை.

ஆதலால் அந்தச் சிறு படையை நாம் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை” என்றான்.

“இதற்கு நான் ஆட்சேபனை தெரிவிக்கிறேன்” எனப் பின் வரிசையிலிருந்து ஒரு குரல் எழுந்தது.

“யார் அது?” என வினவினான் தேவவர்மன்.

“நான் அலரவன். இளங்கோசரது மாளிகையின் காவலன். துணைத்தலைவன் பொறுப்பில் இருந்தேன். இளவரசரின் கட்டளையினால் ஆலோசனையில் பங்கு கொள்ள வந்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தபடி எழுந்து நின்றான்.

“முன் வரிசைக்கு வா.”

“மன்னிக்க வேண்டும் அரசே.”

“அரசேவா?”

“ஆமாம். இளங்கோசர் இல்லை. அவருக்கு அடுத்து துளுநாட்டை யார் ஆளப்போவது யார் என்றும் தெரியவில்லை. அதுவரை தாங்கள்தான் அரசர்.”

“எதற்கு மன்னிப்பு கோரினாய்?” என வினவியபடியே அவனது முகத்தைப் பார்க்க முயற்சி செய்தான். வேகமாக வீசிய காற்றில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பொறி அங்குமிங்கும் ஆடிக் கொண்டிருந்ததால் அவனது முகத்தைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடியவில்லை. அலரவன் நின்று கொண்டிருந்த இடத்தில் இருள் படர்ந்திருந்தது.

“முன் வரிசையில் மூத்தோர்கள் அமர வேண்டும் என்பதே எங்களது விதி. நான் இங்கிருந்தே எனக்குத் தெரிந்ததைக் கூறுகிறேன் அரசே.”

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட உருத்திரன், “எதற்காக நீ ஒற்றர் தலைவர் கூறியதை ஆட்சேபனை செய்தாய்?” என வினவினான்.

“அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது தலைவரே!” எனத் தெரிவித்த அலரவன், “ஒற்றர் தலைவர் சிற்றரசர்களின் படையை பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை என்று கூறினார். ஆதலால்தான் நான் ஆட்சேபனை செய்தேன். ஏனெனில், இரண்டு படைகளும் எண்ணிக்கையில் சிறியதாகக் காணப்பட்டாலும் அவர்களின் திறமையை நாம் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது.”

“காரணம்?”

“கூறுகிறேன்..” எனத் தெரிவித்த அலரவன் தொடர்ந்து பேசத் தொடங்கினான். “சேர நாட்டிலிருந்து புறப்பட்டு வரும் படையை வழிநடத்துவது ஆதன் எழினி. பாண்டிய நாட்டிலிருந்து புறப்பட்டு வரும் படையை வழிநடத்துவது மோகூர்ப் பழையன். இருவரும் அபாயகரமானவர்கள். இருவருமே மொழிபெயர் தேயத்தில் வெற்றிவேல் சென்னியின் படைத்தலைவர்களாக இருந்தவர்கள். அவர்களை நாம் குறைத்து மதிப்பிட்டால் இருவரும் சேர்ந்து நம்மை அழித்துவிடுவார்கள். சேரர் படையில் வில்லாளிகள் திறமை மிக்கவர்கள். அவர்கள் எங்கு எப்படி மறைந்திருந்து தாக்குதல் தொடுக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியாது. ஆனால், அவர்கள் எய்யும் கணைகள் குறிதவறாமல் இலக்கைத் தாக்கும். சேரர் படையினர் யானைகளை இயக்குவதில் திறமைசாலிகள். மோரியரைவிடவும் யானைகளைக் கையாள்வதில் கோசர்கள் திறமை மிக்கவர்கள். கோசர்களைவிடவும் சேரர்கள் யானைகளை நன்கு பழகத் தெரிந்தவர்கள். பாண்டியர்கள் கடற்படையில் சிறந்து விளங்குபவர்கள். அவர்களின் மரக்கலங்கள் துணைக்கு வராது. இருந்தாலும் இரு நாட்டு குறுநில மன்னர்களின் படைகளை நாம் குறைத்து மதிப்பிட்டால் வஜ்ரதத்தன் கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேன்மானிடம் சிக்கி அழிந்ததைப் போன்ற நிலை நமக்கும் ஏற்படலாம். ஏனெனில் இது தமிழர் நிலம். போரில் வெற்றி பெற படை பலத்தை மட்டும் நம்பியிருந்தால் நமக்குத் தோல்வி நிச்சயம்தான்.”

அவ்விடத்தில் அமைதி நிலவியது. வீசிக் கொண்டிருந்த காற்றின் வேகம் குறைந்து போயிருந்தது. ஓரிரு தூறல்கள் அதிகமாக விழத் தொடங்கியிருந்தன.

“இளவரசர் அனுமதித்தால் நான் மேலும் ஒரு தகவலைக் கூற விருப்பமாகயிருக்கிறேன்.”

“உன் மனதில் தோன்றுவது அனைத்தையும் நீ கூறலாம். உன்னை யாரும் தடுத்து நிறுத்தமாட்டார்கள்” என அனுமதி அளித்தான் படைத்தலைவனான உருத்திரன்.

“நம்மை எதிர்ப்பதற்காக திரண்டு வரும் சோழர் படையில் நூறாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட வீரர்கள் இருப்பார்கள் என்று ஒற்றர் தலைவர் தெரிவித்தார். இந்த அதீத எண்ணிக்கையில் எனக்கு சந்தேகம் இருக்கிறது.”

“என்ன சந்தேகம்?” எனக் குறுக்கிட்டு வினவினான் ஒற்றர் தலைவன்.

“மோரியர்கள் இந்தப் போரில் தொடக்கத்திலிருந்தே தடுமாறிக் கொண்டு இருப்பதற்கான காரணத்தை யாராவது சிந்தித்திருக்கிறீர்களா?” என வினவினான் அலரவன்.

அவ்விடத்தில் அமைதி நிலவியது. பிறகு தேவவர்மன், “நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“சென்னியின் ஒற்றர் படையின் செயல்பாடுதான் இதற்குக் காரணம். போர் தொடங்குவதற்கு முன்பிருந்தே சோழர்களின் ஒற்றர்கள் சென்னியைப் பற்றியும், அவனது படை வீரர்களைப் பற்றியும் இல்லாததையும், பொல்லாததையும் கூறி வீரர்கள் முதல் படைத்தலைவர்கள் என அனைவரையும் நம்பவைத்து பயமுறுத்திவிட்டார்கள். சென்னியைப் பற்றிய அந்தப் பயம்தான் இதுவரை வீரர்கள் மத்தியில் நிலைத்து இருக்கிறது. போருக்கு முன்பு உளவியல் ரீதியில் வீரர்கள் மீது தொடுக்கப்படும் அடிப்படைப் போர் இது. இதே முறையை இந்திரசேனை தேவியும் பிரயோகித்தார். ஆனால், சென்னிக்கு முன்பு அது எடுபடவில்லை.”

“ஏன் எடுபடவில்லை?”

“தசவர்க்கிகள் என்றால் மோரியர்கள் கூட அஞ்சி நடுங்குவார்கள். அந்த தசவர்க்கிகளையே சென்னி தனி ஒருவனாக நின்று வீழ்த்தி கொன்றுவிட்டான். அப்பறம் எப்படி மோரியர்கள் பற்றிய பயம் தென்னக வீரர்கள் மத்தியில் எடுபடும்?”

“நீ சொல்வதும் சரிதான்.”

“சோழப் படை வீரர்களின் எண்ணிக்கை நூறாயிரத்துக்கும் மேல் இருக்கும் என்ற எண்ணிக்கையும் இது போன்ற உளவியல் தாக்குதலாகத்தான் இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். தற்போது மோரியப் படையில் கிட்டத்தட்ட நூறாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். அதே எண்ணிக்கையில் மோரிய சோழப் படை வீரர்களும் வருகிறார்கள் என்றால் படைதலைவர்களுக்குக் கூட ஒருவித அச்ச உணர்வு ஏற்படத்தானே செய்யும். அந்த அச்சம்தான் சென்னியின் பலம். அதைக் கொண்டுதான் அவன் இதுவரை வெற்றிபெற்றுக் கொண்டு இருக்கிறான்” எனத் தெரிவித்த அலரவன் தரையில் அமர்ந்தான்.

இளவரசன் ஒற்றர் தலைவனை நோக்கினான்.

ஒற்றர் தலைவன், “இருக்கலாம் இளவரசே. நம் ஒற்றர்கள் கொண்டு வந்த தகவலை நான் தங்களிடம் பகிர்கிறேன். என் பணி அவ்வளவே” என்றான்.

“சரி, மேலே கூறுங்கள்.”

“நமக்குப் பெரும் அச்சுறுத்தலாக விளங்கப் போவது சென்னியின் சோழப் படைதான்.”

“சரி..”

“நமக்குச் சாதகமான அம்சம் என்னவென்றால் சென்னியிடம் புரவிப் படையின் பலம் மிகவும் குறைவு. அந்தப் புரவிப் படையில் பெரும்பாலான புரவிகள் மொழிபெயர் தேயத்தில் நம்மிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட புரவிகளே. புரவிப் படையின் பலம் குறைவென்பதால் அவர்களால் விரைந்து தாக்குதல் தொடுக்க முடியாது.”

“அபாயகரமான அம்சம்?”

“அவர்களிடம் யானைகளின் எண்ணிக்கை அதிகம். அவற்றை அழிக்க நாம் தனியாக முயற்சி எடுக்க வேண்டும். அவர்களின் யானைகளை வீழ்த்தாவிட்டால் நமக்கு பேரிழப்பு உறுதி. அவர்கள் நிலப் படைகளை செலுத்துவதிலும் வல்லவர்கள்.”

“வேறு தகவல் ஏதாவது கூற விரும்புகிறீர்களா?”

“இருக்கிறது இளவரசே.”

“என்ன?”

“எனக்குக் கடைசியாக வந்திருக்கும் தகவல் இது. நம்மை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் மூன்று படைகளையும் சோழ இளவரசன் இளஞ்சேட் சென்னி, மூவேந்தர் படைத்தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னி மற்றும் இந்திரசேனை தேவி ஆகிய மூவரும் தலைமை தாங்கி நடத்துவார்கள் என்ற செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. இந்திரசேனை தேவியை நாம் குறைத்து மதிப்பிடக்கூடாது.”

“இந்திரசேனை எந்தப் படைக்கு தலைமை தாங்குகிறாள்?”

“சேர நாட்டிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கும் சிற்றரசர்கள் படைக்குத் தலைமை தாங்கப் போவதாக தகவல் கிடைத்திருக்கிறது.”

“மூன்று படைகளும் துளு நாட்டின் எல்லையை எப்போது அடைவார்கள்?”

“இரண்டு சிற்றரசர்களின் படைகளும் இன்னும் ஒருபட்ச காலத்தில் நம்மை வந்து சேர்ந்துவிடும். ஆனால், சோழப் படை வந்து சேர எப்படியும் மூன்றுபட்சம் அல்லது இரண்டு திங்கள் காலம் ஆகலாம்.”

“போதிய கால இடைவெளி நமக்கு இருக்கிறது.”

“ஆமாம் இளவரசே.”

தேவவர்மன் உருத்திரனை நோக்கினான். “நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“என்னிடம் ஒரு திட்டம் இருக்கிறது.”

“விரைந்து கூறுங்கள்.”

“துளு நாட்டின் எல்லையில் நாம் காத்திருப்போம் இளவரசே. சிற்றரசர்களின் படைகள் இரண்டும் நம்மை முதலில் தாக்கும். அவர்களை அழித்துவிட்டு நமது பெரும்படையைத் திரட்டிக் கொண்டு சோழப் படை வந்து கொண்டிருக்கும் வழியிலேயே இடைமறித்து அழிப்போம்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது பின் வரிசையிலிருந்த அலரவன், “படைத்தலைவரே, எனக்கு ஒரு சந்தேகம்?” என வினவினான்.

“நாம் பெரும் படையுடன் துளு நாட்டின் எல்லையில் தயாராக இருக்கும் சூழலில் ஆதன் எழினியும், மோகூர்ப் பழையனும் தானாக நம்மைத் தாக்கி சிக்கிக் கொள்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்களா?” என வினவினான்.

அதுவரை அமைதியாக இருந்த வசுசேனன், “இருவரும் நிச்சயம் நம்மைத் தாக்கமாட்டார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம். அவர்கள் சென்னியின் படைக்காகக் காத்திருந்து அவர்களுடன் இணைந்து கொள்வார்கள். மூவரையும் தனித்தனியாக வீழ்த்துவதுதான் எளிது. ஒன்றுசேரவிட்டால் நமக்குப் பிரச்னைதான்.”

பாறையின் மீது அமர்ந்திருந்த தேவவர்மன் எழுந்து நின்றான். பிறகு “தாக்குதல் முறையை நானே தெரிவிக்கிறேன்” எனக் கூறி அப்படியே

சிந்தித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான்.

அனைவரும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது தேவவர்மன் பின் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த அலரவனை அழைத்தான். அவன் பின் வரிசையில் நின்றபடியே, “கட்டளையிடுங்கள் இளவரசே!” என வினவினான்.

“தாக்குதல் திட்டத்தைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“இளவரசே..!” எனக் கூறியபடி அவனது மனதில் நினைத்திருந்த தாக்குதல் திட்டத்தை கூறத் தொடங்கினான். அப்பொழுது குறுக்கிட்ட தேவவர்மன், “இவ்வளவு ஞானம் பெற்ற தங்களது முகத்தைப் பார்க்க விழைகிறேன். வெளிச்சத்துக்கு முன் வந்து தங்களது கருத்தைக் கூறவும்” என அழைத்தான்.

தயக்கத்துடன் நின்றான் அலரவன். பிறகு, இருளிலிருந்து வெளிப்பட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த தீ மூட்டத்துக்கு முன் நின்றான். அவனைப் பார்த்த அனைவருக்கும் பேரதிர்ச்சி. அதே அதிர்ச்சியுடன் தேவவர்மன் இளங்கோசனின் ராஜகுருவை நோக்கி, “ராஜகுருவே, இவனை இதற்கு முன் பார்த்திருக்கிறீர்களா?” என வினவினான்.

அலரவனின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்த ராஜகுரு, “இளங்கோசரின் மாளிகையில் இவனைக் கண்டதாக எனக்கு நினைவே இல்லையே?” என வினவினான்.

ராஜகுரு கூறியதைக் கேட்டதும் பதறிய அலரவன், “குருவே, நன்றாக சிந்தித்துப் பாருங்கள். இளங்கோசர் போருக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்பு என்னை மாளிகைத் தலைவனாக நியமித்துவிட்டுச் சென்றார். அதற்கு ஆதாரம் இதோ..” எனக் கூறியபடியே உடன் வைத்திருந்த இளங்கோசனின் இலச்சினைப் பதக்கம் மற்றும் முத்திரை மோதிரத்தை ராஜகுருவிடம் கொடுத்தான்.

அந்த இலச்சினைப் பதக்கம் மற்றும் முத்திரை மோதிரத்தை உற்றுப் பார்த்த ராஜகுரு, “இவை இளங்கோசனுக்கு உரியதுதான். ஆனால், இவை இரண்டும் இவனது கைகளுக்கு எப்படிக் கிடைத்தது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை” எனப் பதிலளித்தார்.

ராஜகுரு, பாழிக்கோட்டையின் காவல் தலைவனை நோக்கி, “இவனை இதற்கு முன்பு நீயாவது பார்த்திருக்கிறாயா?” என வினவினான்.

“இல்லை குருவே! இவனது முகத்தைப் பார்த்தால் இவன் கோசர் இனமா என்பதே எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

உடனே மற்ற படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் எச்சரிக்கையடைந்தார்கள். அப்போது அமர்ந்திருந்த அசுவசேனன் தன் வாளுறையிலிருந்து வாளினை உருவிக் கொண்டு அலரவனை நோக்கி பாய்ந்தான்.

அலரவன் உடனே சுதாரித்து அசுவசேனனின் வாள் வீச்சிலிருந்து விலகிக் கொண்டு இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த குறுவாளை உருவி அவனது கழுத்தை அறுத்தான். அருகில் நின்று கொண்டிருந்த மற்றொரு துணைப் படைத்தலைவனின் கழுத்தையும் அவன் எதிர்பாராத வேளையில் அறுத்துவிட்டு இருளை நோக்கி ஓடி கடலுக்குள் குதித்தான். அவன் ஓடிய திசையை நோக்கி அனைவரும் வாளையும், வேலையும் எறிந்து தாக்குதல் தொடுத்தார்கள். இருள் அலரவனுக்கு துணையாக இருந்தது.

“உயிர் மீது பற்றிருப்பவர்கள் ஓடிவிடுங்கள். இல்லையேல், ஒருவர் கூட உமது காதலியைத் தழுவுவதற்குத் திரும்பிச் செல்லமாட்டீர்கள்” என்ற குரல் கடலிலிருந்து எழுந்தது.

துணைப்படைத்தலைவன், “ஒற்றன்.. ஒற்றன்.. விடாதீர்கள்” எனக் குரல் கொடுக்க சற்றுத் தொலைவில் காவலுக்கு இருந்த வீரர்கள் கடற்கரையெங்கும் தேடத் தொடங்கினார்கள்.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் மோரிய வீரர்கள் என்ன நடக்கிறது என்று தெரிவதற்குள் பெரும் அசம்பாவிதத்தை ஏற்படுத்திவிட்டு அலரவன் தப்பியிருந்தான். அவ்விடத்தில் பரபரப்பு தொற்றியது, “அமைதி” எனக் கத்தினான் தேவவர்மன்.

மற்றவர்கள் அடங்கினார்கள்.

அசுவசேனனின் உடன்பிறந்தவர்களான வசுசேனனும், விசுவசேனனும் அதிர்ச்சியுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

உருத்திரனை நோக்கிய தேவவர்மன், “இந்த இடத்துக்கு காவல் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பது யார்?” என வினவினான்.

அப்பொழுது துணைப் படைத்தலைவன் ஒருவன் மண்டியிட்டு, “என் வீரர்கள்தான் இளவரசே இங்கு காவல் காக்கிறார்கள்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“பிறகு எப்படி நம் எதிரிகளின் ஒற்றன் ஒருவன் ஊடுருவினான்?”

“இங்கு அவன் ஊடுருவியிருக்க வாய்ப்பில்லை இளவரசே. பாழியிலிருந்தே அவன் இளங்கோசரின் முத்திரை மோதிரத்தின் மூலம் ஊடுருவி இங்கு வந்திருக்கிறான்.”

“எனக்குக் காரணம் முக்கியமில்லை” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த தேவவர்மன் கீழே கிடந்த அசுவசேனனின் வாளினை எடுத்து வேகமாக வீசினான். துணைக் காவல் படைத்தலைவனின் தலை துண்டாகி அவ்விடத்தில் உருண்டது. அவனது துண்டாடப்பட்ட கழுத்திலிருந்து பீறிட்டு வெளியேறிய குருதி அனைவரின் மேலும் விழுந்தது.

“ஒற்றர் தலைவரே!” என ஆவேசத்துடன் அழைத்தான் தேவவர்மன்.

“உம்மால் ஒரு ஒற்றனை சென்னியின் படைக்குள் அனுப்பி வைக்க முடியுமா?” என வினவினான்.

“கடினமான பணி இளவரசே.”

“முடியும் அல்லது முடியாது என ஏதாவது ஒன்றை மட்டும் என் கேள்விக்குப் பதிலாகக் கூறுங்கள்.”

“முடியாது இளவரசே.”

“முடியாது என்று கூறுவதற்கு எனக்கு ஒரு படைத்தலைவன் தேவையில்லை” எனக் கூறிய தேவவர்மன் ஒற்றர் தலைவனின் மார்பில் கையிலிருந்த வாளினைப் பாய்ச்சி இழுத்தான்.

ஒற்றர் தலைவர் துடிதுடித்தபடி கீழே விழுந்தார்.

கையில் வைத்திருந்த குருதிபடிந்த வாளினைக் கீழே வீசி எறிந்தான் தேவவர்மன். அவனது ஆலோசனை சபைக்கே ஒற்றன் ஒருவன் ஊடுருவி வந்து அவனுக்கே ஆலோசனை கூறியதை அவன் பெரும் அவமானமாகக் கருதினான்.

தன் படைத்தலைவர்களை நோக்கி, “இனி யார் தவறிழைத்தாலும் அவர்கள் அனைவருக்கும் இதே தண்டனைதான் கிடைக்கப்பெறும். உயிர் பிழைக்க வேண்டுமானால் தவறுகளின்றி செயல்படுங்கள்..” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டதைப் போன்று படைத்தலைவர்கள், துணைப் படைத்தலைவர்கள், ராஜகுரு, புரோகிதர் என அனைவரும் தலை வணங்கினார்கள்.

பிறகு, “நம் படைகளை ஐந்தாகப் பிரிக்கப் போகிறேன். பாழிக்கோட்டையைக் காவல் காக்க ஒரு பிரிவு, சிற்றரசர்கள் படையை அழிக்க இரண்டு பிரிவு, சென்னியின் சோழப் படையை அழிக்க ஒரு பிரிவு என படைகள் பிரிக்கப்படும். ஐந்தாவது படைப் பிரிவு எதற்காக என்று பிறகு கூறுகிறேன்” எனக் கூறி அனைவரையும் நோக்கினான்.

அனைவரும் தேவவர்மன் கூறப் போகும் கட்டளைக்காகவே காத்திருந்தார்கள்.

தேவவர்மன், “சிற்றரசர்களின் படைகளை அவர்கள் இடத்துக்கே சென்று இடையில் வழிமறித்து தாக்கி அழிப்போம். ஆதன் எழினிப் படையை நானும், மோகூர்ப் பழையனின் படையை உருத்திரனும் சென்று முறியடித்து திரும்புகிறோம். எனக்குத் துணையாக விசுவசேனனும், உருத்திரருக்குத் துணையாக வசுசேனனும் துணை வருவார்கள். சிற்றரசர்களின் படையை அழித்த பிறகு நாங்கள் திரும்பிவிடுகிறோம். சென்னியின் சோழப் படை வந்து சேர்வதற்கு அதிக காலம் இருக்கிறது. சென்னியை நாம் துளு நாட்டின் எல்லையில் எதிர்கொள்வோம். படைகள் எப்பொழுது, எப்படி புறப்பட வேண்டும் என்பதை உருத்திரர் அனைவருக்கும் விரைவில் தெரிவிப்பார்” என்று தெரிவித்தான்.

பிறகு வசுசேனனை நோக்கி, “நான் என் விசுவாசமான படைத்தலைவன் அசுவசேனனை இழந்ததற்கு வருத்தப்படுகிறேன். அவனது உடலுக்கு மரியாதை செலுத்திவிட்டு இருவரும் போருக்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுங்கள்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு சிறிது தூரம் நடந்து சென்றவன் தனது புரவியின் மீதேறி பாழியை நோக்கிச் சென்றான்.

மண்ணில் கழுத்தறுபட்டு கிடந்த அசுவசேனைத் தூக்கித் தமது மடியில் போட்டுக் கொண்ட வசுசேனனும், விசுவசேனனும் தன் தம்பியை நினைத்து வருத்தத்துடன் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

தூறலாக விழுந்து கொண்டிருந்த மழைத் துளிகள் பெருமழையாக விழத் தொடங்கின. எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பு அணைந்து புகைவிடத் தொடங்கியது. அப்பொழுது நறவுத் துறைமுகத்திலிருந்து மரக்கலம் ஒன்று தெற்கு நோக்கி செல்லத் தொடங்கியதை யாரும் கவனிக்கவில்லை.

அந்த மரக்கலத்தில் சென்னியின் ஒற்றர்களில் ஒருவனான அலரவன் மது குடித்தபடி தெற்கு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

சென்னியின் ஒற்றர்கள் இன்னும் எங்கெல்லாம் ஊடுருவியிருப்பார்களோ என நினைத்தபடி பாழிக்கோட்டையில் தன் மாளிகையில் தங்கியிருந்த தேவவர்மன் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவனது அறைக்குள் இரவு உணவைக் கொண்டு வந்தாள் பணிப்பெண் ஒருத்தி.

பணிப்பெண்ணும் சென்னியின் வேவுகாரியாக இருப்பாளோ என்ற சந்தேகம் தோன்ற கத்தினான் தேவவர்மன்.

அவள் உணவை வைத்துவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேறினாள்..

தேவவர்மனை சந்தேகம் முழுவதும் ஆட்கொள்ளத் தொடங்கியது. உடனே மாளிகைத் தலைவனை அழைத்தவன், “பாழிக்கோட்டைக்குள் இருக்கும் ஒவ்வொருவரையும் சோதனையிடுங்கள். வீரர்கள், பணியாளர்களைத் தவிர்த்து செல்வந்தர்கள், பொதுமக்கள் என அனைவரையும் உடனடியாக வெளியேற்றுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு இளவரசே!” எனப் பதிலளித்த மாளிகைத் தலைவன் அவனிடமிருந்து விடைபெற்றுச் சென்று தகவலை கோட்டைக் காவல் தலைவனிடம் தெரிவித்தான்.

29 வெளியேற்றப்பட்ட ஒற்றர்கள்

அடுத்த நாள் காலைப் பொழுது. இளவரசனின் ஆணையை உடனடியாக செயல்படுத்தத் தொடங்கினான் பாழிக்கோட்டையின் காவல் தலைவன்.

பாழிக்கோட்டைக்குள் செல்வந்தர்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த துளு நாட்டவர்கள், கோசர்கள், வணிகர்கள் எனப் போருக்குத் தொடர்பில்லாத அனைவரும் கோட்டையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்கள். பல காலங்கள் சேர்த்து வைத்திருந்த பொன், பொருள் ஆகியவற்றை இழந்து ஏதுமற்ற ஏதிலிகளாக கண்ணீருடன் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

வெளியேற்றப்பட்டவர்களோடு, அன்னி மிஞிலியனால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒற்றர்களும் வெளியே வந்தார்கள். அவர்களில் வெற்றியை அடையாளம் கண்டு கொண்ட அலரவன், “உள்ளே சென்ற பணி என்ன ஆனது?” எனக் கூட்டத்தினரோடு நடந்தபடியே வினவினான்.

தன்னுடன் நடந்து வந்தவனை உற்றுப் பார்த்தான் வெற்றி. அவனது தோற்றத்தைவிடவும் அவனது பார்வை கூர்மையாகவும், இளமையாகவும் தென்பட்டது. அவன் மீது சந்தேகம் கொண்ட வெற்றி, “கோபத்தைக் கிளறாதீர் பெரியவரே, நாங்களே உடமையை இழந்து, வேலையை இழந்து பாழிக்கோட்டையிலிருந்து விரட்டப்பட்டிருக்கிறோம். என்ன கேட்கிறீர்கள், புரியவில்லையே?” என வினவினான்.

அலரவன், “வெற்றி என்னை அடையாளம் தெரியவில்லையா?” என வினவினான்.

“இல்லையே? தாங்கள் யார்?”

“நான் அலரவன்.”

“அலரவனா?”

“ஆமாம்.”

“எனக்கு இந்தப் பெயரில் யாரையும் தெரியாதே. நீங்கள் யாரோ என நினைத்து என்னிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். வழியைவிடுங்கள். நான் இனிதான் வேறு வேலை தேட வேண்டும். ஏற்கெனவே, எனது காதலி உயர்ந்த குடியில் பிறந்து செல்வச் செழிப்பில் பிறந்தவளாக இருக்கிறாள். அவளது உயர்ந்த நிலையை நினைத்து சிலவேளைகளில் எனக்கு குற்ற உணர்ச்சியே வந்துவிடும். இப்பொழுது இருந்த வேலையைக் கூட இழந்துவிட்டேன். இனி என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்” எனக் கூறிய வெற்றி தொடர்ந்து நடக்கலானான்.

முதியவரைப் போன்று மாறுவேடமிட்டிருந்த அலரவனை விலகி வேகவேகமாக நடக்கலானான் வெற்றி. வெற்றியுடன் பாழிக்கோட்டைக்குள் ஊடுருவியிருந்த மற்ற துளு நாட்டு இளம் வீரர்களும் வெளியேற்றப்பட்டிருந்தார்கள். “வெற்றி தன்னை எதற்காகத் தவிர்க்கிறான்? ஒருவேளை அவனுக்கு என்னை உண்மையிலேயே அடையாளம் தெரியவில்லையா?” எனச் சிந்தித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான் அலரவன்.

அவனை இடித்துத் தள்ளியபடி பாழிக்கோட்டையிலிருந்து வெளியேறிய பலர் கண்ணீருடன் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள். தொலைவில் நடந்து சென்ற வெற்றியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அலரவன்.

அப்பொழுது வெற்றியுடன் பயணித்துக் கொண்டிருந்த பெரியவர் ஒருவர், “யார் வெற்றி அவன்?” என வினவினான்.

“மாமா, எனது பெயரை சரியாகக் கூறுகிறான் அவன். ஆனால், அவன் யார் என்று தெரியவில்லை.”

வெற்றி கூறிய பதிலைக் கேட்டு கோபமடைந்த அப்பெரியவர், “வெற்றி பெரியவர்களுக்கு மரியாதை அளிக்க வேண்டியது நமது பண்பு. அதிலிருந்து நீ

ஒருநாளும் வழுவக் கூடாது” எனக் கண்டித்தார்.

“மன்னிக்க வேண்டும் மாமா. அவரது தோற்றம்தான் வயதானவரைப் போன்று தெரிகிறதே தவிர அவரது பார்வையில் நான் இளமையைக் கண்டேன். மாறுவேடத்தில் இருக்கிறார் அவர்.”

“ஒருவேளை நம்மவராக இருப்பானோ?”

“இருக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. நடந்து கொண்டிருக்கும் கூட்டத்தில் சில மோரிய ஒற்றர்கள் ஊடுருவி வந்து கொண்டிருக்கவும் வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆதலால்தான் அவரை நான் தவிர்த்துவிட்டேன். அவர் நம்மவராக இருந்தால் அவரே நம்மைத் தேடி வந்துவிடுவார்” என வெற்றி கூறிக் கொண்டிருந்த போதே அவர்களுக்கு எதிரே மோரிய வீரன் ஒருவன் வேகமாகப் புரவியில் வந்து அவர்களைக் கடந்து கோட்டையை நோக்கிச் சென்றான்.

அவன் அவசரமாகச் செல்வதைப் பார்த்த வெற்றி, “இவன் எங்கிருந்தோ நெடுந்தொலைவிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“புரவியின் மீதிருக்கும் வீரனைக் கண்டால் அப்படி தெரியவில்லையே வெற்றி.”

“புரவியைக் கவனித்தீர்களா?”

“இல்லை.”

“புரவி பாவம். நுரை கக்கும் அளவுக்கு நெடுந்தாரத்திலிருந்து அவனைச் சுமந்து வந்திருக்கிறது. அவன் கையில் வைத்திருந்த சாட்டையைக் கவனித்தீர்களா? சாட்டை பிய்ந்து போயிருந்தது.”

“சாட்டைக் கயிறு பிய்ந்து போகும்படி அவன் அவசர அவசரமாக வருகிறான் என்றால் அவன் எங்கிருந்து வந்திருப்பான்?” என வினவியபடியே அப்பெரியவர் திரும்பிப் பார்த்தார். அப்புரவி வீரன் பாழிக்கோட்டையை நெருங்கியிருந்தான்.

பெரியவர், “வெற்றி.. நம்மை அனுப்பியவர்களுக்கு என்ன பதில் கூறுவது?” என வினவினார்.

வெற்றி சிந்தனையுடன், “இது பற்றி நாம் பிறகு சிந்திப்போம் மாமா. உள்ளே செல்கிறவன் எதன்பொருட்டு இப்படி விரைந்து செல்கிறான் என்று

சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் நான். உள்ளே நமக்கு வேண்டியவர் யாருமே இல்லையே. இப்பொழுது என்ன செய்வது?” எனக் கவலையுடன் வினவினான்.

அப்பொழுது பெரியவர், “கவலைப்படாதே வெற்றி. உள்ளே முக்கியமான இடத்தில் முக்கியமானவர்களை இருக்க வைத்துவிட்டுத்தான் வந்திருக்கிறேன்” என்றார்.

உடனே உற்சாகமடைந்த வெற்றி வியப்புடன் அவரை நோக்கினான். பிறகு, “யார் மாமா அவர்?” என வினவினான்.

அவர் சிரித்தபடி, “சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்து. பாழிக்கோட்டையிலிருந்து யார் யார் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று கவனி” எனக் கட்டளையிட்டார்.

தன்னுடன் வந்திருந்தவர்களை நோக்கினான் வெற்றி. பாழிக்கோட்டைக்குள் தங்கியிருந்த பெரும் வணிகர்கள், முக்கிய அதிகாரிகள், பணி செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் என துளு நாட்டவரும், மற்ற நாட்டவரும் எனத் தமிழர்கள் அனைவரும் வெளியேற்றப்பட்டிருந்தார்கள். கோசர்களுக்குக் கூட விதிவிலக்கில்லை. புலம்பிக் கொண்டு சிலரும், அழுது கொண்டு சிலரும், நம்பிக்கையுடன் சிலரும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்தபடியே, “மோரியர்களுக்கு யார் யார் மீதெல்லாம் நம்பிக்கை இல்லையோ. அவர்கள் அனைவரையும் வெளியேற்றிவிட்டார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவரையும் வெளியேற்றிவிட்டார்கள் என்று கூறு.”

“ஆமாம்.”

“வெற்றி.. கூர்மையாக உற்றுப் பார். வேறு என்ன தெரிகிறது?”

வெற்றி குழப்பத்துடன் தன்னுடன் வந்தவர்களை சுற்றிப் பார்த்தான். பெரியவரை, “மாமா..” என அழைத்தபடி வெறுமையுடன் நோக்கினான்.

“வெற்றி, உனக்கு ஒரு காதலி இருக்கிறாள். அவள் உனக்காக காத்திருக்கிறாள் என்று நீ இனி என்னிடம் கூறாதே. ஏழு கழுதை வயதாகிவிட்டது உனக்கு. நீயெல்லாம்..” என அவர் திட்டிக் கொண்டிருந்த போதே பார்வையை மீண்டும் அனைவரின் மீதும் செலுத்திய வெற்றி,

“கண்டுபிடித்துவிட்டேன். பாழிக்கோட்டையிலிருந்து ஆண்களும், வயது முதிர்ந்த கிழவிகளும் மட்டுமே வெளியேற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம். பெண்கள் இன்னும் உள்ளேதான் இருக்கிறார்கள்.”

வெற்றி அப்பெரியவரை சந்தேகத்துடன் நோக்கினான். பிறகு, “மாமா..” எனவும் அழைத்தான்.

அவரும் அவனைப் பதிலுக்கு நோக்கினார்.

“நம்மவர்கள் அனைவரும் பணியாளர்களாகத்தானே உள்ளே நுழைந்தோம். உள்ளே நுழைந்தவர்கள் அனைவரும் வீரர்கள். இந்த நிலையில் பெண்கள் எப்படி நமக்கு உதவி செய்வார்கள்?” என அப்பாவியாக வினவினான் வெற்றி.

வெற்றியின் தோள் மீது கைபோட்டபடி நடந்த அப்பெரியவர், “வெற்றி.. சில காரியங்களுக்கு ஆண்களை நம்பினால் வேலைக்கு ஆகாது” எனத் தெரிவித்தார்.

“என்ன செய்து வைத்திருக்கிறீர்கள்?”

“நீ இன்னும் நிறைய கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் வெற்றி. காதலி பின்னால் மட்டும் சுற்றிக் கொண்டிருந்தால் உன்னால் எதையும் கற்றுக் கொள்ள முடியாது.”

“நான் என்ன கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது ஒரு ஓரமாகக் கிடக்கட்டும். நீங்கள் கூறுங்கள். என்ன செய்து வைத்திருக்கிறீர்கள் என்று கூறுங்கள்.”

“இளங்கோசனின் அவையில் பணி புரிந்த அரிவைதான் இப்பொழுது தேவவர்மனின் மாளிகையில் பணி செய்து கொண்டு இருக்கிறாள்.”

“அவள் நம்பிக்கைக்கு உகந்தவள்தானா?”

“பொறு.. இன்னும் ஒரு சாமப் பொழுதில் உள்ளே நுழைந்த புரவி வீரன் என்ன தகவலுடன் அவசரத்தில் சென்றான் என்று கூறுகிறேன். அப்பொழுது நீ என் மீது நம்பிக்கை கொள்வாய்.”

“மாமா.”

“சொல் வெற்றி.”

“அவளை எப்படி நீங்கள் அறிவீர்கள்?”

“அவளை ஒருநாள் விடியற்காலைப் பொழுதில் கடற்கரையில் சந்தித்தேன்.”

“சரி.”

“அதுவும் கொற்றவைப் புழை கடலோடு சங்கமிக்கும் அழகான இடத்தில் அவளைச் சந்தித்தேன்.”

“மாமா.. வர்ணனைகள் எதுவும் இப்பொழுது தேவையில்லை. நடந்த நிகழ்வை மட்டும் கூறுங்கள். அதுவும் சுருக்கமாக.”

“பாவம் அவள். அவளுக்கு உறவினர் யாரும் இல்லையாம். அவளது கணவன் போரில் இறந்து போனதும் அனாதையாகிவிட்டாள்.”

“சரி.”

“ஆதரவில்லாமல் காற்றில் அலை பாய்ந்து கொண்டிருந்த கொடிக்கு நான் கொம்பானேன். அவ்வளவுதான்.. அதன் பிறகு அவள் எனக்கு தினமும் தேவவர்மனின் மாளிகைக்குள் நடப்பதைப் பெருமையுடன் என்னிடம் கூறி அவளை அவளே சிலாகித்துக் கொள்வாள். நானும் அவளைப் புகழ்வதைப் போன்றே அவள் கூறுவது அனைத்தையும் கேட்டுக் கொள்வேன்.”

“பாவி மனிதா..”

“ஏன் வெற்றி?”

“தங்களைப் போய் பெரியவர் என்று நினைத்துவிட்டேனே?” எனச் சிரித்தபடி தெரிவித்தான் வெற்றி.

“அவளது தோழி ஒருத்தி உருத்திரனின் மாளிகையில் தங்கியிருக்கிறாள். அவளும் எனது காதலிகளில் ஒருத்தி. பாழிக்கோட்டைக்குள் தங்கியிருந்த இத்தனை இரவுகளையும் வண்ணமயமாக மாற்றியவர்கள் அந்த இரண்டு காரிகைகளும்தான்.”

வெற்றி எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் அமைதியாக அவனது உடைமைகளைச் சுமந்து நடந்து கொண்டிருந்தான். பிறகு, “தங்களைப் போய் ஏகபத்தினி விரதன் என்று நினைத்துவிட்டேனே?” என நொந்து கொண்டான்.

“நீயாக ஒரு முடிவெடுத்துவிட்டால் அதற்கு நான் என்ன செய்வது?”

இருவருக்குள்ளும் அமைதி நீடிக்கத் தொடங்கியது. நெடுநேரம் கழித்து, “நரைத்த கிழவர்களெல்லாம் இப்படி கிளம்பினால் ஊரிலிருக்கும் காளையர்கள் பெண் கிடைக்காமல்தான் சுற்றச் செய்வார்கள்” எனக் கடிந்து கொண்டான் வெற்றி.

அப்பெரியவர் புன்னகையுடன், “உனக்காகத்தான் ஒருத்தி காத்திருக்கிறாள் அல்லவா? பிறகு ஊர்ப் பெண்களை எண்ணி நீயெதற்கு கவலை கொள்கிறாய்?” என வினவினார்.

“இந்தக் கேள்விக்கு ஒன்றும் குறைச்சல் இல்லை.”

“ஒரிரு முடி நரைக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. அவை அனைத்தும் இளநரை வெற்றி. அதற்காக என்னை நீ கிழவன் என்றே முடிவு செய்துவிடுவாயா?” என வினவினார் அப்பெரியவர்.

அப்பொழுது பாதையிலிருந்து விலகியிருந்த வேங்கை மரம் ஒன்றை சுட்டிக்காட்டிய வெற்றி, “வீண் கதை பேசியது போதும் மாமா. நம்மைப் பின் தொடர்ந்தவர்கள் சென்றுவிட்டார்கள். வாருங்கள் அந்த மரத்தடியில் ஓய்வெடுப்போம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“சரி. வா..” எனக் கூறிய அப்பெரியவர் வெற்றியுடன் சென்று வேங்கை மரத்தின் அடியில் அமர்ந்தார். வெற்றியும் அமர்ந்தான். சிறிது நேரம் கழித்து, “எதற்காக வெற்றி அமர்ந்திருக்கிறாய்? என்ன காரணம்?” என வினவினார்.

“சற்று முன் மாறுவேடமிட்ட ஒருவன் நம்மை நோக்கி வந்தான் அல்லவா?”

“ஆமாம்.”

“அவனுக்கு நமது உதவி தேவை என்றால் அவன் நம்மை அணுகுவதற்கு எளிதாக இருக்கும் அல்லவா?”

“ஆமாம்.”

“அதனால்தான் அமரச் சொன்னேன்.”

“நம் மற்ற நண்பர்கள்?”

“திட்டமிட்டபடி அவர்கள் சென்று கொண்டிருக்கட்டும். யாரையும் தடுத்து நிறுத்த வேண்டாம்.”

“சரி..” எனத் தெரிவித்த அப்பெரியவர் சாலையில் அவர்கள் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டே நடந்து கொண்டிருந்த ஒருவனிடம் கண்காட்டினார். அவன் தலையாட்டியபடியே நடக்கலானான்.

வெற்றியும் அப்பெரியவரும் வழக்கம் போல கதை பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அவ்விடம் வந்த அலரவன் அவர்களுக்கு அருகில் நெருங்கினான். இருவரும் அலரவனை நோக்கினார்கள். பிறகு அமைதியானார்கள்.

வெற்றியை நோக்கிய அலரவன், “வெற்றி நான் கேட்ட கேள்விக்கு என்ன பதில் என்று நீ இதுவரை கூறவே இல்லையே?” என வினவினான்.

“என்ன கேள்வி கேட்டீர்கள்?”

“உள்ளே சென்ற பணி வெற்றிதானே?”

வெற்றி அவனை உற்றுப் பார்த்தபடி, “நீங்கள் யார்?” என வினவினான்?

“என்னை அடையாளம் தெரியவில்லையா?”

“தெரியவில்லை.”

“நான்தான் அலரவன்.”

“அலரவன்?” என எதுவுமே தெரியாதவனைப் போன்று வினவினான் வெற்றி.

சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்திய அலரவன் இடையில் வைத்திருந்த ஒற்றை மோதிரம் ஒன்றை எடுத்து வெற்றியிடம் கொடுத்து, “நான்தான் செங்கோடன். நாம் ஒருமுறை வனத்தில் சந்தித்திருக்கிறோம். படைத்தலைவர் என்னை உன்னிடம் அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறார். இப்பொழுது அலரவன் எனும் பெயரில்தான் நான் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான்.

செங்கோடனை உற்றுப் பார்த்த வெற்றி, “ஆமாம்.. மன்னிக்கவும் தலைவரே. தாங்கள் யார் என்று தெரியாமல் தங்களை நான் அவமரியாதை செய்துவிட்டேன்” என மன்னிப்பு கோரினான்.

“மோரியரின் போர் தந்திரம் பற்றி அறிந்து கொள்ளவே மாளிகைத் தலைவனாக நேற்று அவர்களுக்குள் ஊடுருவி சென்றேன். கடைசி நேரத்தில் என் வாய்த் திமிறினால் நானே அகப்பட்டுவிட்டேன். படைத்தலைவனாக

இருப்பது எளிது. ஆனால், ஒற்றனாக இருப்பது கடினம் என்பதை நேற்றுதான் அறிந்து கொண்டேன்” எனத் தன் மீதே கோபப்பட்டான் செங்கோடன்.

அப்பொழுது அப்பெரியவர், “கடற்கரையில் நடைபெற்ற விவாதத்துக்கு சென்றிருந்தீர்களா?” என வினவினான்.

“ஆமாம்.”

“எப்படி ஊடுருவினீர்கள்?”

“மாளிகைக் காவலன் எனும் பெயரில் ஊடுருவிவிட்டேன்.”

“அகப்பட்டிருந்தால்?”

“உங்களுடன் எப்படி பேசிக் கொண்டிருக்க இயலும். எங்கு என் உடல் இந்நேரம் மிதந்து கொண்டு இருக்குமோ?” எனச் சிரித்தபடி தெரிவித்தான் செங்கோடன்.

வெற்றியும், அப்பெரியவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

அப்பொழுது செங்கோடன், “சென்ற காரியம் என்ன ஆனது?” என வினவினான்.

“சென்ற பணியை ஓரளவு நிறைவேற்ற முயற்சித்தோம். அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டிருந்த போதே வெளியேற்றப்பட்டுவிட்டோம். இனி, உள்ளே எதுவும் செய்ய முடியாது.”

“பிறகு?”

“மதிலுக்கு வெளிப்புறத்தில்தான் செய்ய வேண்டிய பணி அதிகம் இருக்கிறது.”

“சரி. முவேந்தர் தலைவரிடம் என்ன தகவல் கூறுவது?”

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட பெரியவர், “அவர் பாழியை முற்றுகையிடுகையில் தெரிவிக்கிறோம் தலைவரே. சூழலுக்குத் தகுந்த மாதிரிதான் திட்டமிட்டு காரியத்தை நிறைவேற்ற இயலும். ஆதலால் இப்பொழுது கூறுவதற்கு எதுவும் இல்லை” எனத் தெரிவித்தார்.

“மோரியர்கள் விழிப்படைந்துவிட்டார்கள். அதனால்தான் கோட்டைக்குள் இருந்தவர்கள் அனைவரையும் வெளியேற்றிவிட்டார்கள். எந்த பணியைச் செய்தாலும் எச்சரிக்கையாக இருங்கள். உயிர் மிகவும் முக்கியம். அதைக் காத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“சரி தலைவரே.”

“உள்ளே ஒரு புரவி வீரன் வேகவேகமாக சென்றிருக்கிறான். என்ன செய்தியைக் கொண்டு சென்றிருக்கிறான் என்று தெரியவில்லை. ஏற்கெனவே தேவவர்மனை நான் ஆத்திரமடையச் செய்துவிட்டேன். அதன் பயனால் நேற்று இருவரின் உயிரைக் காவு வாங்கிவிட்டான். அவனது வெறித்தனத்தினால் என்னவெல்லாம் நடக்குமோ என்று தெரியவில்லை. சென்னிதான் அவனை அழித்துத் தமிழகத்தைக் காக்க வேண்டும்.”

“நம் இளவரசர் சென்னியை யார் கொல்கிறார்களோ, கொல்பவனுக்கு தென்னாட்டின் அரசனாக முடிசூட்டுவேன் என்று அறிவித்திருக்கிறான்.”

“அவன் கூறிய போது நானும் வீரர்களோடு வீரர்களாக உடன் இருந்தேன். இது அபாயகரமான சிந்தனை. இந்திரசேனை தேவியைவிடவும் அபாயகரமானவனாக இருக்கிறான் இவன்.”

“ஆமாம். இந்திரசேனை தேவி எங்கிருக்கிறார் என்ற தகவல் ஏதாவது தெரியுமா? தேவியைப் பற்றி வதந்தி ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஒவ்வொரு விதமாகப் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது.”

“மோரியர்கள் எப்படி எதிர்வினை புரிகிறார்கள்?”

“தேவியின் பெயரைக் கேட்டாலே நடுநடுங்குகிறார்கள். தேவியை எதிர்த்து தவறு செய்துவிட்டோம் என்று ஒவ்வொரு மோரிய வீரனின் மனதுக்குள்ளும் ஒருவித அச்ச உணர்வு சூழ்ந்திருக்கிறது.”

“அந்த அச்சம்தான் நாம் போரில் அடையப் போகும் வெற்றிக்கு வித்தாக இருக்கப் போகிறது. முடிந்த வரை நம் வீரர்களைப் பற்றி வதந்திகளைப் பரப்பிக் கொண்டே இருங்கள். கணைகளை வானிலேயே தடுத்து நிறுத்தும் பொறிகள், கொடூரமான போர்க் கருவிகளுடன் சென்னி படை திரட்டி வருகிறார் என்ற செய்தியைப் பரப்புங்கள். சோழப் படையில் வந்து கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு வீரனும் நூறு பேர் வரைக் கொலை செய்யக் கூடிய ராட்சசர்கள் என்று கூறுங்கள். புரவி, யானைப் படை மட்டுமல்லாமல் எருமைப் படையும் உடன் இருப்பதாகச் செய்தி பரப்புங்கள். நாம் பரப்பும் வதந்தியைக் கேட்ட பிறகு மோரியர்கள் உறங்கவே கூடாது. அவர்கள் உயிரை நினைத்தே உறக்கத்தைத் தொலைக்க வேண்டும்.”

“தங்களது உத்தரவு தலைவரே!”

“நான் புறப்படுகிறேன்.”

“சில சாமப் பொழுது காத்திருக்க முடியுமா தலைவரே?”

“ஏன்?”

“உள்ளே புரவி வீரன் ஒருவன் சென்றான் அல்லவா? அவன் சென்ற காரணத்தை அறிந்து கொண்டு செல்லுங்கள். மேற்கொண்டு முடிவெடுக்க உதவியாக இருக்கும்.”

“சரி..” எனக் கூறிய செங்கோடன் தலையில் கட்டியிருந்த துணியை அந்த வேங்கை மரத்தின் அடியில் விரித்துப்போட்டு உறங்கலானான்.

எதிரியின் கோட்டைக்கு முன் அச்சமின்றி உறங்கும் செங்கோடனை இருவரும் ஆச்சரியமாகப் பார்க்கலானார்கள்.

வெற்றியும், பெரியவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது வெற்றி, “மாமா.. உங்களது தோழியரிடமிருந்து சரியான நேரத்தில் தகவல் வந்து சேருமா?” என வினவினான்.

“நிச்சயமாக வந்துவிடும் வெற்றி.”

“தலைவர் வேறு காத்திருக்கிறார்.”

“நானும் அதை நினைத்துதான் கவலைப்படுகிறேன்” என வருத்தமான முகத்துடன் தெரிவித்தார் பெரியவர்.

கோபத்துடன் அவரை முறைத்தான் வெற்றி.

பிறகு இருவரும் ஒரே நேரத்தில் குபீரென்று சிரிக்கலானார்கள்.

&&&

நீராடிவிட்டு புத்துணர்ச்சியுடன் தனது மாளிகையின் தோட்டத்தில் அமர்ந்திருந்தான் மோரிய இளவரசனான தேவவர்மன். இரவு முழுவதும் பெய்த பெருமழையினால் காற்று கூட ஈரப்பதத்துடனும், குளிர்ச்சியுடனும் வீசிக் கொண்டிருந்தது. காலை வெயிலில் அமர்ந்து, வீசிக் கொண்டிருந்த குளிர்ந்த காற்றை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான். மாளிகையிலும், தோட்டத்திலும் நிறைய பேர் பணி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் அழகும், வனப்பும் நேற்றிரவு நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தையும் அவனை மறக்கடிக்கச் செய்திருந்தன. போர் பற்றிய சிந்தனையே இல்லாமல் அவனுக்கு முன்பு

குனிந்தும், நடந்தும் பணி செய்து கொண்டிருந்த கன்னிகளின் வனப்பு மிகுந்த உடலில் தன் கவனத்தைச் செலுத்திக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

அப்பொழுது உள்ளே நுழைந்தான் வீரன் ஒருவன். அவன், “அரசே, ஒற்றன் வந்திருக்கிறான்” என்றான்.

“ஒற்றனா?”

“ஆம்.”

“எங்கிருந்து?”

“கலிங்கத்திலிருந்து இளவரசே.”

“கலிங்கத்திலிருந்தா?”

“ஆம் இளவரசே.”

அமைதியாக சிந்தித்தபடி அமர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன்.

அப்பொழுது அந்த வீரன், “இளவரசே, இந்திரசேனை தேவியால் கலிங்கத்திற்கு செய்தியுடன் அனுப்பப்பட்ட வீரன் அவன். சென்ற பணியை முடித்துவிட்டு திரும்பி வந்திருக்கிறான். அவன் வந்திருக்கும் தொனியைப் பார்த்தால் அவசரத்தில் வந்திருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்திருக்கிறது. அதனால்தான் உடனே தங்களிடம் தகவல் கூற வந்துவிட்டேன்” எனக் கூடுதல் தகவல் அளித்தான்.

‘கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் நிலை கொண்டிருந்த மூவேந்தர் படையினர் மீது தாக்குதல் தொடுப்பதற்கான கட்டளையுடன் சென்ற ஒற்றன் அவன். நிச்சயம் மோரியப் படையினர் கலிங்கப் படை மற்றும் வடுகப் படை உதவியுடன் மூவேந்தர் படையினரைத் தாக்கி அழித்திருப்பார்கள். தென்னகத்தின் வீழ்ச்சியானது வடக்கிலிருந்து தொடங்கிவிட்டது’ என நினைத்துக் கொண்டு உற்சாகத்துடன், “நல்ல காரியம் செய்திருக்கிறாய். உடனே அவனை அழைத்து வா” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு காத்திருந்தான் தேவவர்மன்.

புழுதி படிந்து, நெடுநாள் உறக்கமில்லாமல், தென்னக ஒற்றர்களிடமும், வீரர்களிடமும் சிக்கிக் கொள்ளாமல், மழையிலும், வெயிலிலும் பயணித்து வந்திருந்தவன் பார்ப்பதற்கே பரிதாபமாகக் காட்சியளித்தான். அவனது உடல் கருத்துப் போயிருந்தது. முகமெங்கும் வெந்துபோய் காயங்கள் ஏற்பட்டிருந்தது.

நீண்ட நாட்கள் புரவியேற்றம் செய்து வந்ததால் நடக்க முடியாமல் ஒவ்வொரு அடியையும் மெதுவாக வைத்து தேவவர்மனை நோக்கி நடந்து வந்தான் அவன்.

அவன் தன்னிடம் நெருங்கும் வரை அமைதியாக நின்ற தேவவர்மன், “கொண்டு வந்திருக்கும் வெற்றிச் செய்தி யாது?” என வினவினான்.

நடந்து வந்த ஒற்றன் நிற்க முடியாமல் தரையில் அமர்ந்தான். அவனது கால்கள் இரண்டும் தன்னிச்சையாக நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. அதைப் பார்த்த தேவவர்மன், “ஓய்வெடுக்காமல் வந்திருக்கிறாய் என்றால் நீ நல்ல செய்தியைத்தான் கொண்டு வந்திருப்பாய் என்று நம்புகிறேன். மொழிபெயர் தேயத்தில் நிலை கொண்டிருந்த நம் எதிரிகள் அழிந்துவிட்டார்களா?” என ஒற்றனைப் பேசவிடாமல் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன்.

தேவவர்மனின் எதிர்பார்ப்பிற்கு மாறாக தகவலைக் கொண்டு வந்திருந்த ஒற்றன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். பிறகு, “கரும்பெண்ணை நதிக்குத் தெற்கே நிலை கொண்டிருந்த நம் படை அழிந்துவிட்டது இளவரசே. சிறைபிடிக்கப்பட்ட நம் படையினர் அனைவரையும் விடுதலை செய்து விடுவித்துவிட்டான் சென்னியின் படைத்தலைவனான மகேந்திர வளவன். வடக்கே நாம் வெற்றி பெறுவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. அதைக் கூறுவதற்குதான் நான் ஓய்வே எடுக்காமல் புறப்பட்டு வந்திருக்கிறேன். எச்சரிக்கையுடன் செயல்படுங்கள் இளவரசே. மகேந்திர வளவன் புரவிப் படையுடன் புறப்பட்டு சென்னிக்கு உதவுவதற்காக வந்துவிட்டான்” என முச்சவிடாமல் கூறினான் அவன்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டு அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன்.

ஒற்றன், “இளவரசே.. என்னால் நடக்க முடியவில்லை. ஓயாத புரவியேற்றத்தினால் என் இடையில் காயமேற்பட்டுவிட்டது. துயரமான தகவல் கொண்டு வந்திருக்கும் என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்” எனத் தரையில் அமர்ந்தபடியே தெரிவித்தான் அவன்.

“உன்னைப் போன்ற வீரர்களின் தன்னலம் பாராத உழைப்புதான் மோரிய தேசத்தின் வெற்றிக்கு உறுதுணையாக இருக்கிறது. மொழிபெயர் தேயத்தில் தோற்றால் என்ன.. நாம் இனி நடைபெறப் போகும் போரில் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவோம். நம்பிக்கையை மட்டும் இழந்துவிடக் கூடாது” என

நிதானமாகத் தெரிவித்த தேவவர்மன், “இந்தத் தகவல் நமக்குள் இருக்கட்டும். யாரிடமும் கூற வேண்டாம். என்ன நடந்தது? அனைத்து நிகழ்வுகளையும் தெரிவி. பிறகு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று முடிவெடுக்கலாம்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

ஒற்றன் நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் கூறத் தொடங்கியவன் ஒரு நாழிகைப் பொழுது கழிந்ததும் கூறி முடித்தான். அனைத்தையும் கேட்ட தேவவர்மன் அருகில் பணி செய்து கொண்டிருந்த காரிகை ஒருத்தியை அழைத்து, “மருத்துவரிடம் இவரை அழைத்துச் சென்று விட்டுவிடு” எனக் கட்டளையிட்டவன், “படைத்தலைவர் உருத்திரரை உடனே அழைத்து வாருங்கள்” எனச் சத்தமாகக் கட்டளையிட்டான்.

சற்றுத் தொலைவில் காவலுக்கு இருந்த வீரனிடம் பணிப்பெண் தகவல் தெரிவிக்க உடனே காவலன் ஒருவன் புறப்பட்டுச் செல்லலானான்.

ஒற்றனிடம் பேசியபடியே சென்ற பணிப்பெண் அவனை மருத்துவனிடம் சேர்ப்பித்துவிட்டு கோட்டைக் காவலனிடம் அனுமதி பெற்றுவிட்டு வெளியே செல்லலானாள். கோட்டைக்கு வெளியே அமைக்கப்பட்டிருந்த தன் குடிலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள் அவள்.

சாலையில் நடந்து சென்றவளைக் கண்ட அப்பெரியவர் வெற்றியிடம், “அவள் வந்துவிட்டாள். நான் செய்தியோடு திரும்பி வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அவளைப் பின்தொடர்ந்தார்.

அவள் இவரைப் பற்றிக் கவலைப்படாதவளைப் போன்றே சற்று தூரம் நடந்து சென்றவள் பொதுப் பாதையிலிருந்து விலகி பிரிந்து சென்ற ஒற்றையடிப் பாதையில் செல்லலானாள். அந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் அவர் ஒருவரைத் தவிர வேறு யாரும் பின்தொடரவில்லை என்பதை உறுதி செய்து கொண்டவள் திரும்பினாள். அப்பெரியவர் அவளை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்.

அவளிடம் வந்தவர், “காலையிலேயே கோட்டையிலிருந்து வெளியே வந்திருக்கிறாய்?” என வினவினார்.

“எனக்கு ஆயிரம் வேலை இருக்கும். நீங்கள் எதற்காக என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறீர்கள்?” என வினவினாள்.

“எனக்கும் ஆயிரம் வேலை இருக்கும்.”

அவர் புன்னகைத்தார். பிறகு நேரடியாக, “உள்ளே ஒரு புரவி வீரன் அவசர கதியில் நுழைந்தானே என்ன செய்தி?” என வினவினார்.

“அதைத் தெரிந்து கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“தெரிந்து கொள்ளலாம் என்றுதான் வினவினேன்.”

நின்று கொண்டிருந்தவள் அருகிலிருந்த பாதையில் அமர்ந்தாள். அவளுக்கு அருகில் அமர்ந்தார் அப்பெரியவர்.

“நீங்கள் யார் என்பதை அறிவேன் நான்” என்றாள் அவள்.

இவர் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்.

“ஒரு நாள் நன்னன் வேண்மனின் முத்திரை மோதிரத்தையும், இளவரசர் சென்னியின் முத்திரை மோதிரத்தையும் உங்களது படுக்கையில் கண்டெடுத்தேன். அதன் பிறகுதான் எனக்குக் கிடைத்த அனைத்து தகவல்களையும் தங்களிடம் கூறத் தொடங்கினேன்.”

“எதற்காக எனக்கு உதவி செய்தாய்?”

“என் வாழ்க்கையைப் பறித்தவன் இளங்கோசன். அவனுக்கு எதிரி எனக்கு நண்பர்கள்தானே. ஆதலால்தான் தங்களுக்கு உதவி செய்தேன்.”

“என்ன தகவல் கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?”

“கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் மூவேந்தர் படையைத் தாக்குவதற்கு முயற்சித்த மோரியரின் முயற்சி படுதோல்வியில் முடிந்துவிட்டதாம். அதனைத் தெரிவிக்கத்தான் அந்த ஒற்றன் அலறியடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்திருக்கிறான். பாவம் அவன். அவனால் இன்னும் குறைந்தது ஒரு கிழமை காலத்துக்காவது எழுந்து நடக்க முடியாது” எனப் பரிதாபமாகத் தெரிவித்தாள்.

“மோரியரை வீழ்த்திவிட்டு மகேந்திர வளவரே துளு நாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டார். ஆனால், இப்பொழுதுதான் ஒற்றன் தகவலைக் கொண்டு வந்திருக்கிறான். வேகமாக இருக்கிறான் அவன்” எனச் சிரித்தபடி தெரிவித்தவர், “நான் வேறு ஏதாவது செய்தி கொண்டு வந்திருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன்” என்றார்.

“இனி நான் பாழிக்கோட்டைக்குச் செல்லப் போவதில்லை” என்றாள்.

“ஏன்?”

“அங்கே பகைவர்கள் மட்டும்தான் சூழ்ந்திருக்கிறார்கள். இனி அங்கு தங்கியிருப்பது எனக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை.”

“பாதுகாப்பான இடத்துக்குச் சென்றுவிடு.”

“எனக்கென்று யாரும் இல்லாத போது நான் எங்கே செல்வது?”

“நான் ஒரு இடம் சொல்கிறேன். அங்கே செல்.”

“எங்கே?”

“துளு நாட்டு எல்லையிலிருக்கும் வியலூருக்குச் சென்றுவிடு. பயணச் செலவுக்கு இந்தத் தங்க நாணயங்களை வைத்துக்கொள்” எனக் கூறியபடியே தன்னிடம் இருந்த ஆறு தங்க நாணயங்களை அவளிடம் கொடுத்தார்.

அதை வாங்கிக் கொண்டு, “அங்கே சென்ற பிறகு?” என வினவினாள்.

“எனக்காகக் காத்திரு. நான் உனக்காக வருகிறேன்.”

அவள் கலங்கிய விழிகளுடன் அவரை நோக்கினாள். “எனது தேவை தீர்ந்த பிறகு என்னைவிட்டு சென்றுவிடுவீர்கள் என்று நினைத்தேன் நான்.”

“நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. உன் தோழியையும் உடன் அழைத்துச் செல். போர் முடிந்ததும் தென்னகமே அமைதியாகிவிடும். நாம் மூவரும் அழகான ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு எதிர்காலத்தைக் கொண்டாடுவோம்.”

அவள் சிரித்தபடி, “நேற்றைய இரவைப் போன்றா?” என வினவினாள்.

அவரும் புன்னகைத்து, “ஆமாம்..” என்றார்.

“நான் புறப்படுகிறேன்.”

“இப்பொழுதேவா?”

“ஆமாம். தலைவர் அங்கே காத்திருக்கிறார். அவரிடம் தகவல் கூறி அவரை அனுப்பி வைக்க வேண்டும்.”

“அடுத்து எப்பொழுது சந்திப்போம் என்று தெரியாது. ஆதலால், நாழிகைப் பொழுது..”

“நாழிகைப் பொழுது?”

“நாழிகைப் பொழுதாவது என்னுடன் கழித்துவிட்டுச் செல்லலாம் அல்லவா?”

“அதற்கெல்லாம் நேரமில்லை. போர் முடிந்ததும் நாம் இருவரும் காலங்கள் கடந்து கூடிக் களிக்கலாம்” எனக் கூறியவர் அவளது நெற்றியில் முத்தமிட்டு அவளைத் திரும்பிப் பார்க்காமல் நடக்கலானார்.

அவர் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். பிறகு, அவளும் அங்கிருந்து செல்லலானாள்.

செங்கோடனிடம் வந்த பெரியவர் தகவலைத் தெரிவித்தார். செங்கோடன் வெற்றியிடமும், பெரியவரிடமும், “போர் தொடங்குவதற்கு முன்பே பாழியை நோக்கி அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்பது முவேந்தர்களின் தலைவர் சென்னியின் கட்டளை. எதிர்க்கும் மோரியரை விரட்டிவிட்டு அவர் பாழியை நோக்கித்தான் வருவார். அப்பொழுது தாங்கள் அனைவரும் தயாராக இருக்க வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“முவேந்தர் தலைவரிடம் நாங்கள் நிச்சயம் காரணம் கூறமாட்டோம் தலைவரே. அவர் வரும் வேளையில் நிச்சயம் நாங்கள் வந்திருக்கும் காரியத்தை நிறைவேற்றியிருப்போம்” என உறுதி அளித்தான் வெற்றி.

“சரி. வெற்றி உண்டாகட்டும்” எனத் தெரிவித்த செங்கோடன் அதற்கு மேலே அங்கு காலம் தாழ்த்தாமல் அவனுக்கு சென்னி விதித்திருந்த கட்டளைப்படி நேராகத் தெற்கு நோக்கிச் செல்லலானான்.

30 எரிஒளி எச்சரிக்கையும் சாம்பல் காடும்

மோரியப் படை தெற்கு நோக்கி எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் புறப்பட வேண்டியிருக்கும் என்பதால் படை வீரர்களைத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தான் உருத்திரன். அவனது படைத்தலைவர்கள் பக்க பலமாக அவனுக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது புரவியில் வேகமாக வந்த வீரன் ஒருவன், “தலைவரே, இளவரசர் உடனடியாகத் தங்களை அழைத்து வர உத்தரவிட்டிருக்கிறார்” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான்.

“எதற்காக? காரணத்தை அறிவாயா?”

“அறியேன் தலைவரே. ஒற்றன் ஒருவன் இளவரசரை சந்தித்தான். உடனே தங்களை அழைத்து வரும்படி இளவரசர் ஆணையிட்டிருக்கிறார்.”

“ஒற்றன் இப்பொழுது எங்கே தங்கியிருக்கிறான்?”

“மருத்துவர் குடிலில்.”

“சரி. நீ செல். எனக்கு அவசரமாக முடிக்க வேண்டிய சில வேலைகள் இருக்கின்றன. அதனை முடித்துவிட்டு நான் இளவரசரை சந்திக்கிறேன்” எனக் கூறிய உருத்திரன் அருகில் நின்ற துணைப் படைத்தலைவனிடம், “முன் வரிசையில் வயது முதிர்ந்த வீரர்களை நிறுத்தி வைப்போம். அவர்களைத்

தொடர்ந்து வலிமையான இளம் வீரர்களை நிறுத்துவோம்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போது குறுக்கிட்ட வீரன், “தலைவரே!” என அழைத்தான்.

துணைப் படைத்தலைவனிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த உருத்திரன் திரும்பி வீரனை நோக்கியபடி, “என்ன?” என வினவினான்.

“இளவரசர் உடனடியாகத் தங்களை அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டிருக்கிறார்.”

தனக்கு முன் நின்று கொண்டிருந்த வீரனையே சற்று நேரம் கோபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் உருத்திரன். பிறகு, “நான் என்ன அவனைப் போன்று கன்னிகளின் மடிகளில் கிடந்தா என் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்? அவன் அழைக்கிறான் என்று செய்து கொண்டிருக்கும் பணியை அப்படியே விட்டுவிட்டு வரச் சொல்கிறாயா?” எனக் கத்தினான்.

“மன்னித்துவிடுங்கள் தலைவரே!” எனப் பணிந்து தலையைத் தாழ்த்தி விடைபெற்றுச் சென்றான் அந்த வீரன்.

உருத்திரன் துணைப் படைத்தலைவனிடம், “எதைப் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தோம்?” என வினவினான்.

“முன் வரிசையில் நிறுத்தும் படை வீரர்களைப் பற்றித் தலைவரே.”

“சரி..” எனக் கூறிய உருத்திரன், “முன் வரிசையில் நின்று போரிடுகிறவர்கள் வயதானவர்களாகவும், அதே நேரம் உறுதி மிக்கவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்” என்றான்.

“உத்தரவு தலைவரே!”

உருத்திரன் அடுத்த ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கும் மேலே படை வீரர்கள் எப்படி அணிவகுக்க வேண்டும், எங்கெங்கு எந்தெந்த படை வீரர்களை நிறுத்தி வைக்க வேண்டும், யார் எந்தெந்த கவசத்தை அணிய வேண்டும். எந்த ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என விரிவாகக் கட்டளையிட்டுவிட்டு மருத்துவனின் குடிலுக்குச் சென்றான்.

கலிங்கத்திலிருந்து வந்திருந்த ஒற்றனைச் சந்தித்து வேண்டிய தகவல்களைத் திரட்டி கொண்டு தேவவர்மனை நோக்கிச் சென்றான் உருத்திரன். உருத்திரனைக் கண்டதும் தனது மாளிகையின் அந்தரங்க

அறைக்கு அழைத்துச் சென்ற தேவவர்மன், “உருத்திரா, உன்னை அழைத்ததற்கான காரணத்தை நீ அறிவாய்தானே?” என வினவினான்.

“ஒற்றனை சந்தித்துவிட்டுதான் வருகிறேன் நான்.”

பஞ்சணையில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த தேவவர்மன் சிந்தித்தபடி எழுந்து நடக்கலானான். பிறகு, “தோல்விகள் என்னைத் திணறடிக்கின்றன” என்றான்.

“மிகப்பெரிய வெற்றியை அடைவதற்கு முன்பு இப்படிப்பட்ட சிறுசிறு தோல்விகள் கிடைப்பது இயல்புதான் இளவரசே.”

“ம்ம்ம்.”

“மனம் தளரவிடாதீர்கள். வெல்லவே முடியாது எனக் கூறப்பட்ட பாழிக்கோட்டையில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம் நாம் என்பதை மட்டும் மனதில் கொள்ளுங்கள்.”

“இனி நாம் தோற்கக் கூடாது.”

“நிச்சயமாக மாட்டோம் இளவரசே.”

“எனக்குள் ஒரு திட்டம் உருவாகியிருக்கிறது.”

“எனக்குள்ளும்தான் இளவரசே.”

“என்ன திட்டம்?” என முதலில் வினவினான் தேவவர்மன்.

இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த திரைச் சீலையை வெளியே எடுத்த உருத்திரன் அதைப் பஞ்சணையில் விரித்துப் போட்டான். அந்தச் சீலைத் துணியில் ஆங்காங்கே கோடுகள் நேராகவும், வளைந்தும், நெளிந்தும் வரையப்பட்டிருந்தன. சில இடங்களில் அம்புகுறிகளும் போடப்பட்டிருந்தன.

“நமது படைகளை நான் கணக்கெடுத்துவிட்டேன். வீரர்களின் எண்ணிக்கை மட்டும் நாற்றியிருபது ஆயிரத்துக்கும் மேலே இருக்கிறார்கள். தேவையான தேர்கள், புரவிகள், யானைகள் இருக்கின்றன. ஆயுதமும், உணவு நீண்ட காலத்துக்கு இல்லாவிட்டாலும், தற்பொழுது சமாளித்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு சேர்த்து வைத்திருக்கிறோம். ஆகவே போரைப் பற்றி கவலைப்பட வேண்டியவர்கள் நம் எதிரிகள்தான் என்பதை மனதுக்குள் நாம் நிலை நிறுத்திக் கொள்வோம்” என மூச்சுவிடாமல் கூறினான் உருத்திரன்.

தேவவர்மன் உருத்திரனின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

திரைச் சீலையைச் சுட்டிக்காட்டி, “இளவரசே, இந்தத் திரைச் சீலையில் மேற்குத் திசையில் வரையப்பட்டிருக்கும் விண்மீன் குறி நமது இருப்பைக் குறிக்கும். நாம் இங்கே திடமாக, எதிரிகளால் எளிதில் தகர்க்க முடியாதபடி பாழிக்கோட்டைக்குள் பாதுகாப்பாக இருக்கிறோம். தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கிக் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் அம்புகுறிகளில் ஒன்று ஆதன் எழினியையும், மற்றொன்று மோகூர்த் தலைவனையும் குறிக்கிறது. கிழக்கிலிருந்து மேற்கு நோக்கி வரும் அம்புகுறி சென்னியின் சோழப் படைகளைக் குறிக்கிறது. தெற்கிலிருந்து ஆதன் எழினி, மோகூர்த் தலைவனின் படை இன்னும் ஒருபட்ச காலத்தில் நம்மை வந்தடையும். சென்னியின் படை வந்து சேர திங்கள் காலத்துக்கு மேலே ஆகும்” என உருத்திரன் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் குறுக்கிட்ட தேவவர்மன், “தெற்கிலிருந்து வரும் படையினர் அவர்களாக வந்தால் நம்மை ஒருபட்ச காலத்தில் சந்திப்பார்கள். ஆனால், நாம் அவர்களைத் தேடிச் சென்றால் சற்றேறக்குறைய ஒரு கிழமை காலத்துக்குள் சந்திக்கலாம்” என முடித்தான்.

உடனே உற்சாகமடைந்த உருத்திரன், ‘எனது மனதில் இருப்பதைத் தாங்கள் கூறிவிட்டீர்கள் இளவரசே. புரவிப் படையினரை மட்டும் நான் தயார் செய்துவிட்டேன். நாளையே நாம் தெற்கு நோக்கிப் புறப்படுவோம். ஒரு கிழமை காலத்துக்குள் இரண்டு படைகளையும் அவர்கள் எதிர்பாராத நேரத்தில் தாக்குவோம்” என்றான்.

“வழி?”

“ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன் நான். கோசர்கள் சிலர் உதவுவதாக வாக்களித்துவிட்டார்கள்.”

“கோசர்களை நம்பலாமா?”

“கோசர்கள் வாய்மொழிக் கோசர்கள் என்று பெயர் எடுத்தவர்கள் இளவரசே. அவர்கள் வாக்களித்துவிட்டால் வாய்மையை ஒரு நாளும் தவறமாட்டார்கள்.”

“நல்லது.”

“அதுமட்டுமல்லாமல், நான் நூறு கோசர்களை தெற்கு நோக்கி எப்பொழுதோ அனுப்பி வைத்துவிட்டேன். அவர்கள் நமக்கு வழி கூறுவார்கள். வேண்டிய தகவல்களை அளிப்பார்கள்.”

“முன் ஏற்பாடுகளைச் செய்து முன்னோடிப் படையினரை அனுப்பிவிட்டுதான் வந்திருக்கிறீர்கள், அப்படித்தானே?” என வினவினான் தேவவர்மன்.

“ஆமாம் இளவரசே.”

“மேற்கொண்டு கூறுங்கள்” என திடீரென்று மரியாதையுடன் பன்மையில் அழைத்த தேவவர்மனை வியப்புடன் பார்த்தான் உருத்திரன்.

பிறகு, உருத்திரன் தேவவர்மனை நோக்கி, “இளவரசே, கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் சென்னி தங்களுடன் பிறந்த விருகோதரரைக் கொன்றது நினைவிருக்கிறதா?” என வினவினான்.

“அதை எப்படி மறக்க முடியும்?”

“மறக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் நான் நினைவுபடுத்தினேன்.”

“..”

“எப்பேர்பட்ட தலைவனாக இருந்தாலும் அவன் ஒரு தவறு செய்வான். அந்தத் தவறை அவன் அறியமாட்டான். சென்னியும் அந்த வகையில் ஒரு மிகப்பெரிய தவறைச் செய்திருக்கிறான்.”

“ஆமாம். தெற்கிலிருந்து வரும் இரண்டு படைகளுக்கும், கிழக்கிலிருந்து வரும் பெரும் படைக்கும் இடையே இருக்கும் கால இடைவெளியை அவன் மறந்துவிட்டான். அதைத்தானே தாங்கள் குறிப்பிடுகிறீர்கள்.”

“ஆமாம் இளவரசே. நம் புரவிகளின் வேகத்தைத் தென்னகத்தில் யாராலும் மிஞ்ச முடியாது. நம் புரவிகளில் சென்று இரண்டு படைகளையும் அழித்துவிட்டு உடனே திரும்பி வந்து சென்னிக்காகக் காத்திருப்போம்.”

“நாம் பெறப்போகும் வெற்றி நமது வீரர்களை உற்சாகப்படுத்தும்.”

“சென்னி கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து நம் வீரர்களை எப்படிக் கொன்றானோ அப்படியே, அதே முறைப்படி அவனுக்குத் துணையாக வரும் படைகளை நாம் அழிப்போம். அதிக வீரர்களுடன் சொல்வோம் நாம். அப்பொழுதுதான் குறைவான இழப்புடன் நாம் திரும்பி வருவோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“இது நல்ல திட்டம். இதனைச் சென்னி எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டான். நாம் இனி தொடுக்கப் போகும் தாக்குதலில் தமிழகமே மிரள வேண்டும்.”

“நிச்சயமாக இளவரசே. மேலும்..”

“மேலும்?”

“பாழியைச் சுற்றிலும் இந்திரசேனை தேவிவிட்டுச் சென்றிருக்கும் மரக்கலங்களைப் பற்றி சென்னி நிச்சயம் சிந்தித்துப் பார்த்திருக்கமாட்டான். ஏனெனில், சென்னி தரைப்படையை மட்டுமே திரட்டி வந்திருக்கிறான். நாம் மரக்கலங்களைத் தெற்கு நோக்கி அனுப்பி முதலில் சேர நாட்டின் கடற்கரைப்பட்டினங்களைக் கைப்பற்றுவோம். சேரர்கள் நமது அதிரடித் தாக்குதலை எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். நமது முதல் தாக்குதல் தொண்டித் துறைமுகம்தான்.”

“நானும் இதைப் பற்றி நேற்றிரவு சிந்தித்தேன். சென்னி துளு நாட்டின் எல்லையை வந்தடைவதற்குள் நாம் சேர நாட்டின் முக்கிய கடற்கரை நகரங்களைக் கைப்பற்றியிருக்க வேண்டும். சென்னி அதைக் கேட்டு மிரண்டுவிட வேண்டும்.”

“மரக்கலங்களில் ஐந்தாயிரம் அடிமைகளையும், பத்தாயிரம் வீரர்களையும் அனுப்பி வைக்கப் போகிறேன். காற்றும் நமக்குச் சாதகமாகத்தான் வீசுகிறது. மேலும் பயணிக்கும் தொலைவும் வெகு சொற்பமே. சில தினங்களில் இலக்கை அடைந்துவிடலாம். பாதுகாப்பு முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படாமல் இருக்கும் கடற்கரைப்பட்டினங்களை நம் வீரர்கள் தாக்கி கைப்பற்றப் போகிறார்கள்.”

“நல்ல திட்டம். ஆனால்..”

“என்ன சந்தேகம் இளவரசே?”

“சேர நாட்டுக்கு வடக்கே போர் முகில் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் சேரர்களின் படை தயாராக இருக்காது என்று எதிர்பார்க்கிறாயா?”

“நிச்சயம் அவர்கள் தற்காப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருப்பார்கள் இளவரசே. அதில் எனக்கு எந்தவிதமான மாற்றுக் கருத்தும் இல்லை. அவர்களின் தற்காப்பு நடவடிக்கைகளைத்

தகர்ப்பதற்காகத்தான் நான் வீரர்களைச் சற்றே அதிக எண்ணிக்கையில் அனுப்பி வைக்கிறேன். அதுமட்டுமல்லாமல்..”

“அதுமட்டுமல்லாமல்?”

“தேவி இந்திரசேனை ரகசியமாக செய்து முடித்த ஒரு காரியம் இருக்கிறது. யாருக்கும் தெரியாத ரகசியம் அது.”

உற்சாகமடைந்த தேவவர்மன், “என்ன காரியம் அது?” என வினவினான்.

“மரக்கலங்களில் நெருப்புப் பொறிகளைத் தூக்கி வீசுவதற்கான கவண்கள் பொருத்தப்பட்டிருக்கின்றன.”

“கோட்டைகளில் பொருத்துவோமே, அதுவா?”

“ஆமாம் இளவரசே.”

“இதே போன்ற பொறிகள் எதிரிகளிடமும் இருக்குமே?”

“இருக்கும். ஆனால், நூறுக்கும் மேற்பட்ட மரக்கலங்களிலிருந்து எரிபந்துகள் வீசுவதை யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். இளங்கோசனும், தேவி இந்திரசேனையும் செய்து வைத்துவிட்டுச் சென்றிருக்கும் பெரும்பணி இது.”

தேவவர்மன் சிந்தித்தபடி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

“இளவரசே, ஒரே நேரத்தில் நூற்றுக்கணக்கான நெருப்புப் பொறிகள் வானில் பறந்து வந்தால் எதிரிகளின் அணிவகுப்பு என்ன ஆகும் என்பதைப் பற்றி சிந்தித்துப் பாருங்கள். அவர்கள் சிதறி ஓடிவிடுவார்கள்.”

“ஆமாம்.. ஆமாம்.. நமது கடல் வழி தாக்குதலையே அவர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். இந்த நிலையில் நெருப்புப் பொறிகள் ஏற்படுத்தப் போகும் பாதிப்பு நமக்கு நிச்சயம் வெற்றியைத் தேடித் தரும்.”

“தேவி இந்தவொரு ஏற்பாட்டினை மட்டும் செய்யவில்லை.”

“மேலும் என்னென்ன செய்திருக்கிறாள்?”

“பாழிக்கோட்டை நன்னன் வேண்மானிடம் இருந்ததைவிடவும் இப்பொழுது நூறு மடங்கு பலப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைப் பற்றி இப்பொழுது வாயால் கூறுவதைவிடவும் கோட்டை முற்றுகையிடப்படும் போது நேரில் பார்ப்பது மிரட்சியாக இருக்கும் இளவரசே.”

“ம்ம்ம்.. அடுத்த திட்டம் என்ன?”

“அடுத்து கோட்டைக் காவலுக்குத் தேர்ந்தெடுத்த ஐந்தாயிரம் வீரர்களை மட்டுமே நிறுத்தி வைக்கப் போகிறேன்?”

“ஒருவேளை கோட்டை முற்றுகையிடப்பட்டால் நம் எதிரிகளைச் சமாளிக்க இந்த ஐந்தாயிரம் வீரர்கள் போதுமா?” என வினவினான் தேவவர்மன்.

“போதும் இளவரசே. கோட்டை இயற்கையாகவே எளிதில் அணுக முடியாதபடி பாதுகாப்பானதாக இருக்கிறது. பாழியைக் காக்க ஐந்தாயிரம் வீரர்களே அதிகம். அதற்கு மேல் நாம் வீரர்களை பாழிக்குள் நிறுத்தி வைத்தால் எதிரிகள் முற்றுகையிட நேர்ந்தால் நமக்கே ஆபத்தாகிவிடும். சேமித்து வைத்திருக்கும் உணவுப் பொருள் விரைவில் தீர்ந்துவிடும். இந்தக் காரணங்களை சிந்தித்தே குறைவான வீரர்களை கோட்டைக்குள் நிறுத்தி வைக்கிறேன்.”

“அருமை.. அருமை.”

“தெற்கே இரண்டு போருக்கும் பத்தாயிரம் பேர் என மொத்தம் இருபதாயிரம் வீரர்கள், மரக்கலத்தில் பத்தாயிரம் வீரர்கள், கோட்டைப் பாதுகாப்புக்கு ஐந்தாயிரம் வீரர்கள் எனக் கழிந்தால் சென்னியுடன் போர் தொடுக்க கிட்டத்தட்ட நூறாயிரம் போர் வீரர்கள் இருப்பார்கள். எனக்கு நேற்றிரவு கிடைத்த தகவலின்படி சோழப் படையில் திரண்டு வரும் படை வீரர்கள் நூறாயிரம் பேரெல்லாம் இருக்க வாய்ப்பே இல்லை என்று உறுதியாகக் கூறலாம். திட்டமிட்டபடி போரைத் தொடங்கினால் நம்மால் எளிதில் வெற்றி பெற்றுவிட முடியும் இளவரசே” எனத் தெரிவித்தான் உருத்திரன்.

“திரைச் சீலையில் இந்தத் திட்டங்களைத்தான் குறித்து வைத்திருக்கிறீர்களா?”

“ஆமாம் இளவரசே.”

“இந்தத் திட்டம் மிகச் சிறந்த திட்டம். நாம் எப்படி போரை முன்னெடுக்கப் போகிறோம் என்பதை உறுதி செய்துவிட்டோம். நாம் எப்படி, நம் எதிரிகளை எங்கு தாக்கப் போகிறோம் என்பதை விரைவில் முடிவு செய்வோம்.”

“அதையும் நான் முடிவு செய்துவிட்டேன் இளவரசே” எனக் கூறிய உருத்திரன் மேலும் இரண்டு திரைச் சீலைகளை எடுத்து தேவவர்மனிடம் கொடுத்தான்.

அதை வாங்கிப் பார்த்த தேவவர்மன் மிரண்டு போனான். ‘எதிரிப் படை பலம் எவ்வளவு இருக்கும். மோரியர்களின் படை பலம் எவ்வளவு இருக்கும். இறுதிப் போரில் அணிவகுக்க வேண்டிய வியூகம் என்ன? மரக்கலங்களின் அணிவகுப்பு எப்படி இருக்க வேண்டும்?’ என அனைத்தைப் பற்றியும் சீலையில் குறித்திருந்தான்.

அதைப் பார்த்து உற்சாகத்துடன், “நாம் போரைத் தொடங்கிவிட்டோம். இனி முடிந்தால் நமது தாக்குதல் வியூகத்துக்கு எதிராகச் சென்னி வியூகம் அமைக்கட்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நாளை அதிகாலை நாம் புறப்படப் போகிறோம்..” என உருத்திரன் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே பணிப்பெண் மதுக் கோப்பையைக் கொண்டு வந்து இருவரிடமும் கொடுத்து, “தாமதத்துக்கு மன்னிக்கவும் இளவரசே. படைத்தலைவர் வந்ததை நான் கவனிக்கவில்லை” எனக் கூறிவிட்டு வெளியேறினாள்.

அவள் வெளியே செல்லும் வரைப் பொறுமையாக இருந்துவிட்டு பிறகு, “ஆதன் எழினி மற்றும் மோகூர்த் தலைவனை நோக்கியா?” என வினவினான்.

“ஆமாம் இளவரசே.”

“மரக்கலங்கள் எப்பொழுது புறப்பட வேண்டும்.”

“நாம் புறப்பட்ட நான்காவது நாள் இரவுப் பொழுதில்.”

“இதுவும் நல்ல யோசனைதான். போர்க்களத்தில் நான் சென்னியையும், இந்திரசேனையையும் சந்திக்க ஆவலோடு இருக்கிறேன்.”

“போரில் நாம் சென்னியை சந்திக்கலாம். ஆனால், இந்திரசேனை தேவியை சந்திப்போமா என்பது சந்தேகமே” என்றான் உருத்திரன்.

“ஏன்? அவள் பயந்து ஓடும் அளவுக்குக் கோழை இல்லையே?”

“செண்டுக்களத் திடலில் சென்னி இந்திரசேனையின் வயிற்றில் முத்தமிட்டது நினைவிருக்கிறதா?”

“நினைவிருக்கிறது.”

“நம் தேவியார் சூல் கொண்டிருப்பார் என்று நினைக்கிறேன் நான். இது யுகம் மட்டுமே.”

“இதைப் பற்றி நான் எப்படி சிந்திக்க மறந்தேன்.”

“தாங்கள், தங்களது தந்தையார் அனுபவித்த அவமானத்தில் இதைக் கவனிக்கத் தவறியிருப்பீர்கள் இளவரசே.”

ஒருகணம் விழிகளை மூடினான் தேவவர்மன். திசியன் சுடுமணலில் கிடக்க அவனது மார்பின் மீது கால் வைத்து நின்று கொண்டிருந்த அவனது காதலியான காமவல்லி அவனது நினைவுக்கு வந்து சென்றாள். அவனது முகம் சிவக்கத் தொடங்கியது. “ஒருவரையும் உயிரோடுவிடக் கூடாது உருத்திரா. என் மனம் இப்பொழுது எப்படி துடி துடிக்கிறதோ அப்படியே தென்னகம் முழுவதும் துடிதுடிக்க வேண்டும். நெருப்புக்கு அனைவரையும் இரையாக்க வேண்டும்” எனக் கத்தினான்.

“நிச்சயம் தங்களது ஆசை நிறைவேறும் இளவரசே.”

“இந்திரசேனை போரில் ஈடுபட்டாலும் சரி, ஈடுபடாவிட்டாலும் சரி. அவளது மரணமும் எனது கரங்களால்தான் நிகழ வேண்டும். என் தமையனுக்கு நிச்சயம் செய்யப்பட்டவள் வேறொருவனின் குழந்தையை எப்படி சுமக்கலாம்? என் வாளினை அவளது வயிற்றில் பாய்ச்சிக் கொல்ல வேண்டும். அவள் துடிதுடிக்க வேண்டும். அதைப் பார்த்து நான் குதூகலமடைய வேண்டும்.”

“அதற்கான சூழல் நிச்சயம் வாய்க்கும் இளவரசே. அப்பொழுது தாங்கள் தங்களது எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுங்கள்.”

“நிச்சயமாக.”

“..”

“உருத்திரா, எனக்கொரு ஐயம்.”

“என்ன இளவரசே?”

“இந்திரசேனை செய்துவிட்டுச் சென்றிருக்கும் அனைத்து ரகசியத் திட்டங்களையும் அவள் சென்னியிடம் கூறியிருந்தால்..?”

“இந்திரசேனை தேவி வெளியேறிய நாளிலிருந்து தேவி செய்திருந்த ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் கண்டறிந்து அவற்றை வேறு மாதிரி நமக்குச்

சாதகமாக மாற்றிவிட்டேன் இளவரசே. அந்த ரகசியங்கள் மூலம் பாழியைக் கைப்பற்றலாம் என்று திட்டமிட்டு இந்திரசேனை தேவியே வந்தாலும் ஏமாற்றமும், தோல்வியும்தான் மிஞ்சும். தாங்கள் எதை நினைத்தும் கவலைப்படாதீர்கள். தங்களுக்கு பக்கபலமாக நான் இருக்கிறேன் இளவரசே.”

“திட்டமிட்டபடி புறப்படுவோம் உருத்திரா. தென்னகத்தைத் தீக்கிரையாக்குவோம்.”

“நான் புறப்படுகிறேன் இளவரசே. நாளைக்குள் முடிக்க வேண்டிய பணிகள் ஏராளமாக இருக்கின்றன.”

“சரி..” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் அவனுக்கு முன் கிடந்த மூன்று திரைச் சீலைகளையும் பார்த்து மனதில் நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு நெருப்பில் காட்டி அவற்றை எரித்தான்.

பிறகு பஞ்சணையில் படுத்துக் கொண்டு போரைப் பற்றியும், படை வீரர்களை எப்படி உற்சாகமாக வழிநடத்த வேண்டும் என்பது பற்றியும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். காலம் கடந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாழிகைப் பொழுது கடந்திருக்கும். அப்பொழுது ஓடி வந்த உருத்திரன், “இளவரசே..! வெளியே வந்து பாருங்கள்” எனக் கத்தினான்.

அவசர அவசரமாக வெளியே ஓடிச் சென்று பார்த்தான் தேவவர்மன். அங்கே கோட்டையின் மதில் மீது அமைக்கப்பட்டிருந்த தீபம் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து கரும்புகை எழுந்து வானத்தையே மறைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்தவன், “என்ன இது?” என வினவினான்.

“இளவரசே, இதற்குப் பெயர் எரிஒளி எச்சரிக்கைத் தீபம்” எனப் பதில் அளித்தான் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த வீரன் ஒருவன்.

“இதனை இப்பொழுது எதற்காக ஏற்றியிருக்கிறீர்கள்?”

“தெரியவில்லை இளவரசே. துளு நாட்டு வேந்தன் நன்னன் வேண்மான் இதனை ஆபத்து காலத்தில் பயன்படுத்துவான் என்று கோசர்கள் கூறி கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். நாட்டு மக்களுக்கும் அண்டை நாட்டினருக்கும் ஆபத்தை உணர்த்துவதற்காக இதனை ஏற்றுவார்களாம்.”

“இப்பொழுது ஆபத்து என்று யாரை எச்சரிப்பதற்காக இதனை ஏற்றியிருக்கிறீர்கள்?” எனக் கத்தினான் உருத்திரன்.

அப்பொழுது தேவவர்மன், “நாம் பேசியதை யாரோ ஒட்டு கேட்டிருக்கிறார்கள் உருத்திரா. அதனால்தான் மற்றவர்களுக்கு ஆபத்தை உணர்த்தும் வண்ணம் இதை ஏற்றியிருக்கிறார்கள்” எனக் கத்தியவன், “நெருப்பு வைத்தது யார் என்று விசாரித்து உடனே என் முன் இழுத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உருத்திரன், “இளவரசரின் மாளிகையில் பணி புரிந்த பணியாளர்கள், காவலிருந்த காவலர்கள் என அனைவரும் எனக்கு முன் அணிவகுக்கட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வீரர்கள் பரபரப்புடன் செயல்படத் தொடங்கினார்கள். அடுத்த ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் இருவரது கட்டளைகளும் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தன.

எரிஒளி எச்சரிக்கை தீபத்தை ஏற்றிய வீரன் தவறு செய்துவிட்ட குற்ற உணர்வுடன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அருகில் காரணமே தெரியாமல் மாளிகைப் பணியாளர்கள் மற்றும் காவலர்கள் அனைவரும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

தீபத்தை ஏற்றிய வீரனிடம் உருத்திரன், “எதற்காக அந்தத் தீபத்துக்கு தீ வைத்தாய்?” என வினவினான்.

“நான் வேண்டுமென்றே தீ வைக்கவில்லை தலைவரே.”

“பிறகு?”

“ஒரு பெண்தான் காரணம்.”

“யார் அவள்?”

“தெரியாது.”

உருத்திரன் கோபத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு, “என்ன நடந்தது என்று விளக்கமாகக் கூறு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தலைவரே, வில் பயிற்சி மேற்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது பணிப்பெண் ஒருத்தி வந்தாள். பல முறை அவளைப் பார்த்திருக்கிறேன். தின்பதற்கு தின்பண்டமெல்லாம் கொடுத்துவிட்டுச் செல்வாள். அழகானவள். அன்பாக நடந்து கொள்வாள். வழக்கம் போல வெள்ளம் போட்ட என்

கட்டியைக் கொடுத்துவிட்டு என் வில்லை எடுத்து ஓரிரு முறை முயற்சி செய்து பழகிப் பார்த்தாள். அவள் ஒரு கணையை வில்லில் செலுத்தி அருகில் இருந்த ஒரு இலக்கைத் துல்லியமாக அடித்து, ‘உன்னால் அடிக்க முடியுமா?’ என என்னிடம் வினவினாள். எனது திறமையை நிரூபிக்க வேண்டும் என்று அவள் சுட்டிக்காட்டிய இலக்குகளைக் குறி தவறாமல் அடித்தேன். அவளும் என்னைப் பார்த்து புகழ்ந்தாள். அப்பொழுது எரிகணைக்குத் தீமூட்டி என்னிடம் கொடுத்து இலக்கைச் சுட்டிக்காட்டி அடிக்கச் சொன்னாள். நானும் சிந்திக்காமல் குறி தவறாமல் எரிகணையை எய்தேன். அப்பொழுது எதிர்பார்க்கவில்லை. என் எரிகணை பட்டதும் அந்த இலக்குத் தீப்பிடித்து கரும்புகையைக் கக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. என்னவென்று விசாரிப்பதற்கு அந்தப் பெண்ணை நோக்கினேன். அவள் கோட்டை வாயிலிருந்து வெளியேறிவிட்டாள்” என நடந்த நிகழ்வுகளை ஒரே மூச்சில் கூறி முடித்தான்.

பணியாளர்களை நோக்கினான்.

காவல் வீரன் ஒருவன், “வழக்கமாகப் பணி செய்பவர்களில் ஒரு பெண்ணைக் காணவில்லை தலைவரே!” என்றான்.

அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவவர்மன், “தன் காரியத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றிவிட்டு சென்றுவிட்டாள்” என்றான்.

“ஆமாம் இளவரசே.”

“நாம் உரையாடிக் கொண்டிருந்த போது ஒரு பணிப்பெண் மது கோப்பையைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றாளே நினைவிருக்கிறதா?”

“நினைவிருக்கிறது இளவரசே.”

“நம் பேசியதை அவள் முழுவதும் கேட்டிருப்பாளோ?”

“அவள் உள்ளே நுழைந்த போது நாளை நாம் புறப்படப் போகிறோம் என்று பேசிக் கொண்டிருந்தோம். மற்றபடி நம் உரையாடலை அவள் முழுவதுமாகக் கேட்டிருக்க வாய்ப்பில்லை. அந்த ஒற்றை வரியைக் கொண்டு அவள் செயல்பட்டுவிட்டாள்.”

“ஆமாம். நமது திட்டத்தைத் தள்ளி வைத்துவிடுவோமா?”

“வேண்டாம் இளவரசே. நாம் திட்டமிட்டபடி நமது நகர்வை முன்னெடுக்க வேண்டும்.”

“சரி. திட்டமிட்டபடி செயல்படுவோம். எரிஒளி எச்சரிக்கை உணர்த்தியிருக்கும் அபாயச் செய்தி நம் எதிரிகளை எந்த அளவுக்கு எச்சரிக்கை செய்கிறது என்று பார்க்கிறேன்.”

உருத்திரன் புன்னகைத்தான்.

தேவவர்மன், “சென்னியின் ஒற்றர்கள் அந்தப்புரம் வரை ஊடுருவார்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இப்பொழுதுதான் அதைக் கண்கூடக் காண்கிறேன்” என்றான்.

“இது தமிழர் நிலம் என்ற எச்சரிக்கை நமக்கு எப்பொழுதும் இருக்க வேண்டும் இளவரசே. அதைத்தான் நம் எதிரி நமக்கு எப்பொழுதும் கற்றுக்கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறான்.”

“தமிழர் நிலம் என்பதைவிடவும் ‘சென்னி காவல் காக்கும் நிலம்’ என்று மனதில் நினைத்தால்தான் நம்மால் இன்னும் அதிகமாக எச்சரிக்கையுடன் செயல்பட முடியும் உருத்திரா.”

“தங்களது உத்தரவு இளவரசே.”

தேவவர்மன், “தப்பிச் சென்ற அந்தப் பணிப்பெண்ணை இழுத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

தவறிழைத்த வீரன், “அப்பொழுதே வீரர்கள் இருவரை அனுப்பி வைத்துவிட்டேன் இளவரசே. நிச்சயம் அவர்கள் அந்தப் பெண்ணை அழைத்து வருவார்கள்” என்றான்.

“பணிப்பெண்கள் மீது கண்காணிப்பைப் பலப்படுத்துங்கள். போர்க்காலத்தைப் போன்றே கோட்டைக் காவலனின் அனுமதி இல்லாமல் இனி பாழியைவிட்டு யாரும் உள் வரவும் கூடாது. வெளியேறவும் கூடாது” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“உத்தரவு இளவரசே!” எனக் கூறிவிட்டு அனைவரும் அவனிடம் விடைபெற்றுச் செல்லலானார்கள்.

கோட்டையிலிருந்து வெளியேறிய பணிப்பெண் அனைவரின் பார்வையிலிருந்தும் மறைய வேண்டி வேக வேகமாகச் சென்று மறைந்தாள். அவளை விரட்டி வந்த இரண்டு மோரியக் காவல் வீரர்களையும் எளிதாக

காட்டுக்குள் இழுத்துச் சென்று ஏமாற்றியவள் அவர்களை வனத்துக்குள் தவிக்க விட்டுவிட்டு தனது தோழியின் குடிலுக்குச் செல்லலானாள்.

அங்கு அவளது தோழி வயலுருக்குச் செல்வதற்கு வேண்டிய அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தாள். பெரியவரின் திட்டத்தைப் பற்றி அவள் கூறக் கேட்டதும் மறுபேச்சு பேசாமல் அவளுடன் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமானாள்.

பாழிக்கோட்டையிலிருந்து எரிஒளி தீபம் பகல் வேளையில் எரிந்ததால் எழுந்த புகையைக் கண்டதும் பாழிக்கோட்டையைச் சூழ்ந்திருந்த அனைத்து கிராம மக்களும் தமது ஊர் எல்லையில் உயரமான இடத்தில் அமைத்திருந்த எரிஒளி தீபத்தை ஏற்றலானார்கள். ஒவ்வொரு ஊராகப் பரவிய எரிஒளி தீபம் அன்றைய இரவுப் பொழுதுக்குள் தமிழகம் முழுவதும் எரிந்து மோரியர்கள் பற்றிய அபாயத்தை அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்தியது.

மோரியப் படையினர் எந்த வழியே பயணிப்பார்கள் என்று துளு நாட்டுக்குள் ஊடுருவிய சென்னியின் ஒற்றர்கள் தெரிவித்தார்களோ, அந்தப் பெருவழிக்கு அருகில் வசித்த கிராம மக்கள் அனைவரும் தமது ஊரைக் கைவிட்டுவிட்டு, தம்முடன் எடுக்க முடிந்த உடைமைகளை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு பாதுகாப்பான இடங்களுக்குச் செல்லலானார்கள்.

செல்லும் போது விளை நிலங்களுக்குத் தீ மூட்டிவிட்டுக் கொண்டே சென்றார்கள். துளு நாட்டின் பெரும்பகுதி புகை மண்டலமாக மாறத் தொடங்கியது. உயரமான பாழிக்கோட்டையின் கண்காணிப்புக் கோபுரத்தின் மீது ஏறி நின்று பார்த்தான் தேவவர்மன்.

விழிகளுக்கு எட்டிய தொலைவு வரைப் புகை மண்டலமாகவே காட்சியளித்தது அவனுக்கு.

31 குழந்தையை அழித்துவிடு

உறைந்தையில் புறப்பட்ட சோழப் பெரும்படை பரம்பு மலைப் பகுதியைக் கடந்து கொண்டிருந்தது. இளம்பெருஞ் சென்னியால் அனுப்பப்பட்டிருந்த முன்னோடிப் படையினரும், காடு வெட்டிகளும் பெரும்படைப் பயணிப்பதற்குப் பாதையமைத்துக் கொண்டே முன்சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தது பெரும்படை. வழியெங்கும் பெரும்படைக்குச் சிறப்பான வரவேற்பளித்த மக்கள் தாங்கள் சேமித்து வைத்திருந்த நெல், தானியங்கள், வீட்டில் வளர்த்த ஆடு, மாடு, கோழி என அனைத்தையும் உணவுக்காகக் கொடுத்து உற்சாகத்துடன் வழி அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். சோழப் பெரும்படையைக் கண்ட கிராம மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக அரிவாள், கோடரி, வாள் என வீட்டில் இருந்த ஆயுதங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு இளம்பெருஞ் சென்னியுடன் இணைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பகல் உச்சிப் பொழுதில் ஓய்வெடுத்து வெயில் தாழ்ந்த மாலை நேரத்தில் பயணத்தைத் தொடர்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்ததால், அன்றைக்குப் பரம்பு மலையின் மேற்கெல்லையில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மலையடிவாரத்தில் காணப்பட்ட ஒற்றைப் புங்கை மரத்தடியில் படுத்து கண் மூடியிருந்தார் இளம்பெருஞ் சென்னி. அப்பொழுது காலடிச் சத்தம் கேட்க கண் விழித்தவர் தலையைத் தூக்கி யார் என்று நோக்கினார்.

அவரது படைத்தலைவர்களில் ஒருவரான உறைந்தைக் கிழான் அவரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். மீண்டும் கண் மூடிக் கொண்டார் இளம்பெருஞ் சென்னி. அவருக்கு அருகில் அமர்ந்த உறைந்தை கிழான், “அரசே!” என அழைத்தான்.

“கூறுங்கள் கிழாரே.”

உறைந்தை கிழான், “அரசே, இதே வேகத்தில் சென்றால் நாம் மொழிபெயர் தேயத்தை அடைவதற்கு ஒரு திங்களுக்கும் மேலே காலம் ஆகும்” என்றான்.

படுத்திருந்த சோழ அரசர் இளம்பெருஞ் சென்னி எழுந்து அமர்ந்தார். பிறகு, உறைந்தை கிழான் கொண்டு வந்திருந்த வெற்றிலைப் பெட்டியை வாங்கி வெற்றிலையைப் போட்டுக் கொண்டவர், “வேகமாகச் சென்று என்ன செய்யப் போகிறோம்?” என வினவினார்.

“நேற்றிரவே எரிஒளி எச்சரிக்கை தீபத்தின் செய்து வந்தடைந்துவிட்டது. மோரியர்கள் பாழியிலிருந்து இந்நேரத்துப் புறப்பட்டிருப்பார்கள். நாம் இப்படிப் பொறுமையாகச் செல்வது ஆபத்தை விளைவிக்கும் என்று கருதுகிறேன் நான்.”

“கிழாரே, தங்களது விருப்பப்படி நாம் ஓய்வெடுக்காமல், உறங்காமல் வேகமாகப் பாழியை நோக்கி முன்னேறுகிறோம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நாம் பாழியைச் சென்றடைகையில் என்ன நடக்கும் என்று சிந்தித்தீர்களா?”

உறைந்தைக் கிழான் அரசரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“மோரியர்கள் அங்கே பாழிக்கோட்டையிலும், கோட்டையைச் சுற்றிலும் நமக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். நாம் ஓய்வெடுக்காமல் அவசர அவசரமாகச் சென்றால் பாழியை அடைவதற்குள் நம் வீரர்கள் சோர்வடைந்துவிடுவார்கள். பாழியை அடைகையில் நாம் இதே மன பலத்துடனும், உடல் பலத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் இருக்க வேண்டியது அவசியம். நாம் ஓய்வெடுத்துச் செல்கையில் ஒரு கிழமை அல்லது இரண்டு கிழமைக் காலங்கள் தாமதமாகலாம். அவ்வளவே. இறுதிப் போரின் வெற்றிதான் நமக்கு முக்கியம். அதை நோக்கித்தான் பயணத்தைத் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“தங்களது எண்ணமும் சரிதான் அரசே. மோரியர்களை நாம் எதிர்கொள்ளும் போது இதே பலத்துடன் நாம் இருக்க வேண்டியது அவசியம்.”

“நாம் நமது உயிரை இழப்பதற்காகப் பாழியை நோக்கிச் செல்லவில்லை. மோரியரின் உயிரை எடுப்பதற்காகச் செல்கிறோம் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.”

“சரி அரசே.”

“அனைத்து பணிகளும் திட்டமிட்டபடிதானே நடைப்பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன?”

“ஆமாம் அரசே. திட்டத்தில் சிறு பிசகு கூட இல்லாமல் அனைத்து பணிகளையும் சிறப்பாக நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம்.”

வாயில் சிவந்து போயிருந்த வெற்றிலை எச்சிலைக் கீழே துப்பியவர், “நல்லது.. நல்லது..” என உற்சாகத்துடன் தெரிவித்தார்.

“அரசே, இளவரசர் எங்கே இருக்கிறார்?”

“எவனைப் பற்றி வினவுகிறாய் நீ? இளவரசனையா அல்லது மொழிபெயர் தேயத்தின் படைத்தலைவனையா?”

“படைத்தலைவரைத்தான்.”

“அவன் எங்கே இருக்கிறான் என்று அவனாக செய்தி அனுப்பினால்தான் உண்டு. எப்பொழுது அவன் என்னிடம் தகவல் தெரிவித்துவிட்டுச் சென்றிருக்கிறான்? ஒற்றர்களிடமிருந்து தகவல் வந்து சேரும். எனக்குக் கிடைத்த தகவல்படி கடைசியாக அவன் பாழி வரைச் சென்றிருக்கிறான். அதன் பிறகு அவனைப் பற்றி எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை.”

“இளவரசர்?”

“கூடலுக்குச் சென்று பாண்டிய அரசரைச் சந்திக்கச் சென்றிருக்கிறார். இளவரசரை நானும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். விரைவில் வந்துவிடுவார்.”

“அவரது வரவை நானும் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன் அரசே.”

“ஏன்?”

“அவர் வந்துவிட்டால் சோழப் படையே உற்சாகத்தில் கிளர்ந்தெழும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன் நான். நம் வீரர்களின் வேகம் அதிகமாகும். ஆதலால்தான்.”

இளம்பெருஞ் சென்னி சிரித்தபடியே, “அடேய்.. அப்பொழுது இந்த வீரர்கள் எனக்காகக் கூடவில்லை என்கிறாயா? இவர்களை என்னால் தனி ஒருவனாக மேய்க்க முடியாது என்கிறாயா?” என வினவினார்.

“நண்பா.. உண்மையை நாம் இருவருமே ஏற்றுக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். வீரர்கள் மத்தியில் இரு இளவரசர்களுக்கும் இருக்கும் மரியாதை நமக்கு இல்லை என்பதுதான் உண்மை. சென்னி எனும் பெயர் கேட்டாலே உறங்கிக் கொண்டிருப்பவன் கூட கத்தியை எடுத்துக் கொண்டே மோரியர்களுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்க ஆரம்பித்துவிடுகிறான்.”

“ஆமாம்.. அது ஒரு காலம். அன்று வீரர்கள் மத்தியில் நாம் நாயகர்களாக வலம் வந்தோம். ஆனால், இன்று அந்த இடத்தை நம் மக்கள் பறித்துக் கொண்டார்கள்.”

“நாமாவது சோழ நாட்டுக்குள்தான் சிறந்து விளங்கினோம். ஆனால், நம் இளவரசர்கள் ஒட்டு மொத்த தமிழகம் முழுவதும் அல்லவா பேர்பெற்று விளங்குகிறார்கள். பெருமைப்படுவதற்குரிய செயல் இது நண்பா..” என உறைந்ததைக் கிழான் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் வீரன் ஒருவன் ஓடி வந்து, “அரசே.. அமுந்தூர் வேளிரின் படைத்தலைவர் தங்களைக் காண வந்திருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான்.

“உடனே வரச் சொல்” என எழுந்தது சோழ அரசரின் கட்டளை.

ஓடிச் சென்ற வீரன் அமுந்தூர்வேள் திதியனின் படைத்தலைவனை அழைத்து வந்தான். சோழ அரசருக்கு முன் பணிந்து வணக்கம் செலுத்திய படைத்தலைவனிடம், “திதியன் சென்ற காரியம் என்ன ஆனது?” என வினவினார்.

“நாம் போரில் வெற்றி பெற்றுவிட்டோம். இரும்பிடர்த்தலையரின் சிறப்பான போர் தந்திரம் நமக்கு வெற்றியைத் தேடித் தந்துவிட்டது. அன்னி மிஞ்லி தாயின் வெஞ்சினம் நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டது.”

“இளங்கோசன் என்ன ஆனான்?”

“அவர் போரில் கொல்லப்பட்டுவிட்டார். ஒட்டமொத்த கோசர் படையும் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது.”

“நல்லது.. நல்லது.. திதியனும், அவனது படையினரும் எங்கே தங்கியிருக்கிறார்கள் இப்பொழுது?”

“துளு நாட்டின் எல்லைக்குக் கிழக்கே மோரியர்களால் எளிதில் அணுக முடியாத தொலைவில் மலைச் சரிவில் அழுந்தூர் படை தங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறது அரசே.”

“மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கும் படைத்தலைவருக்கு பரம்பு மலையின் பனங்களளைக் கொண்டு வந்து பகிருங்கள்” என உரக்கக் கட்டளையிட்டார் இளம்பெருஞ் சென்னி.

சற்றுத் தொலைவில் நின்ற வீரன் உடனே அவசர அவசரமாக ஓடிச் செல்லலானான். தனக்கு அருகில் நின்ற உறைந்தைக் கிழானிடம், “நண்பா.. அழுந்தூர் படையின் வெற்றிச் செய்தியை நம் வீரர்களிடமும், மற்ற படைத்தலைவர்களிடமும் தெரிவி. வெற்றிச் செய்தி நம் வீரர்களை மேலும் உற்சாகப்படுத்தும். இந்த உற்சாகம் போதும் நம் வீரர்களை வழியில் வரும் மலைகளையும், ஆறுகளையும் கடக்கச் செய்வதற்கு” எனக் கட்டளையிட்டார்.

அரசர், அழுந்தூர் படைத்தலைவனிடம் தனியாக உரையாட நினைக்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட உறைந்தைக் கிழான், “உத்தரவு அரசே!” எனக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து விடைபெற்று செல்லலானார்.

கிழான் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளம்பெருஞ் சென்னி, “அழுந்தூர்வேள் திதியன் காரணமில்லாமல் எந்த செயலையும் செய்யமாட்டான். ஒற்றன் மூலம் தெரிவிக்க வேண்டிய தகவலுக்காக உன்னை அனுப்பி வைத்திருக்கிறான் என்றால் அதில் உள்காரணம் பொதிந்திருக்கும் என்பதை அறிவேன். எதற்காக அவன் அனுப்பி வைத்திருக்கிறான்?” என வினவினார்.

சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான் அழுந்தூர் படைத்தலைவன். அருகில் யாரும் இல்லை. இருவரும் பேசுவதை யாராலும் ஒட்டு கேட்க முடியாது என்பதை உறுதி செய்து கொண்டவன், “அரசரின் யுகம் சரிதான்.

அதிமுக்கியப் பணியின் பொருட்டே நான் தங்களைக் காண வந்திருக்கிறேன்” என்றான்.

“ம்ம்ம்ம்?” எனத் தெரிவித்த இளம்பெருஞ் சென்னி அவனாகத் தொடர்ட்டும் என எண்ணியபடி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார். அப்பொழுது வீரன் பனங்களளைக் கொண்டு வந்து இருவருக்கும் இடையில் வைத்துவிட்டுச் சென்றான்.

“நான் கொண்டு வந்திருக்கும் தகவல் கனமானது அரசே. ஆதலால்..”

“ஆதலால்?”

“நான் தகவலைக் கூறி முடித்ததும் மன்னர் பெருமான் கோபம் கொள்ளாமல் நிதானமாக சிந்தித்து முடிவெடுக்க வேண்டுமாய் பாதம் மேல் சிரம் வைத்து வேண்டுகோள் விடுக்கிறேன்.”

“பீடிகைகள் போதும். கொண்டு வந்திருக்கும் தகவலை உடனடியாகக் கூறு.”

“முவேந்தர் படைத்தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னி இந்திரசேனை தேவியாரைக் காதலித்தார் என்ற தகவலைக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள் என்று கருதுகிறேன் நான்.”

“இந்திரசேனை மட்டுமா அவனது காதலியாக இருக்கிறாள். தினமும் ஒருத்தியோடு வாழ்கிறான் அவன். தென்னகம் முழுவதுமே அறிந்த சங்கதிதானே இது. தெரியாது என்று நான் கூறினால்தான் ஆச்சரியப்பட வேண்டும். மேலே கூறு.”

“இந்திரசேனை தேவியார் சூல் கொண்டிருக்கிறார்.”

அதுவரை சிரித்தபடி அமர்ந்திருந்த இளம்பெருஞ் சென்னியின் முகம் மாறியது. முகம் சற்றே இருண்டது. “என்ன உளறுகிறாய் நீ?”

“நான் கூறும் தகவல் அனைத்தும் உண்மை அரசே. அதில் தாங்கள் ஐயம் கொள்ள வேண்டாம்.”

கண்களை மூடி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார் இளம்பெருஞ் சென்னி. அந்த அமைதி நாழிகைப் பொழுதுக்கும் மேலாக நீடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அழுந்தூர் படைத்தலைவன், “மன்னர் பெரும..” என அழைத்தான்.

விழிகளைத் திறந்து தனக்கு முன் அமர்ந்திருந்த படைத்தலைவனை நோக்கியவர், “அழுந்தார்வேள் திதியன் என்ன கூறினான் உன்னிடம்” என வினவினார்.

“தகவலைத் தங்களிடம் கூறி தங்களது கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று ஆணை பிறப்பித்திருக்கிறார்.”

மீண்டும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தவர் சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த வீரன் ஒருவனிடம், “உறைந்தைக் கிழானை அழைத்து வா” எனக் கட்டளையிட்டார்.

அவர் வரும்வரை அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் அழுந்தார் படைத்தலைவன். ஒரு நாழிகைப் பொழுது கழித்து வந்த உறைந்தைக் கிழான், “இளங்கோசன் வீழ்ச்சியுற்ற செய்தியைக் கேட்ட நம் வீரர்கள் பெரிதும் உற்சாகமடைந்திருக்கிறார்கள். அழுந்தார்வேள் திதியனின் வீரம் போற்றப்பட வேண்டிய ஒன்று” என வாழ்த்தினார்.

அருகில் அமர்ந்த உறைந்தைக் கிழானிடம், “நண்பா.. வாழ்வில் மிகவும் முக்கியமான முடிவெடுக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தார்.

சோர்ந்து போயிருந்த அரசரின் முகத்தைப் பார்த்த உறைந்தைக் கிழான் அழுந்தார் படைத்தலைவனை நோக்கி, “என்ன நடந்தது?” என வினவினான்.

“நான் விளக்கமாகக் கூறுகிறேன்” எனக் கூறிய சோழ அரசர், “ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன் நான். மனசாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் எனக்கு நீ பதில் கூற வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

“என்ன நடந்தது நண்பா? எதற்காக இப்பொழுது பெரிய வார்த்தைகளைக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“அடேய்.. சோழ தேசமா அல்லது உன் குலத்தில் பிறந்த வாரிசு முக்கியமா என முடிவெடுக்க வேண்டிய சூழல் உனக்கு வந்தால் நீ என்ன செய்வாய்?”

சற்றும் தாமதிக்காத உறைந்தைக் கிழான், “என் நாடுதான் எனக்கு முக்கியம்” எனத் தெரிவித்தார்.

புன்னகைத்தார் இளம்பெருஞ் சென்னி.

“என்ன நடந்தது?” என வினவினார் உறைந்தைக் கிழான்.

இளம்பெருஞ் சென்னி, “சென்னியின் காதலி இந்திரசேனை சூல் கொண்டிருப்பதாகச் செய்தி கிடைத்திருக்கிறது” என்றார்.

உடனே உரக்கச் சிரித்த உறைந்தைக் கிழான், “இதற்காகத்தான் அழுந்தார்வேள் திதியன் போர்க் களத்திலிருந்து தனது படைத்தலைவன் மூலம் செய்தி அனுப்பி வைத்திருக்கிறானா?” என வினவினான்.

“அடேய்.. எதற்காக இப்பொழுது சிரிக்கிறாய்?” என வினவினார் இளம்பெருஞ் சென்னி.

“நண்பா.. வானில் இருக்கும் நட்சத்திரங்களைக் கூட எண்ணிவிடலாம். ஆனால், வெற்றிவேல் சென்னியின் காதலியை என்ன வேண்டும் என்று நினைத்தால் தோல்வியே மிஞ்சும். நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் தகவல் இது ஒன்று மட்டும்தான். அதுவும் சென்னியின் காதலி தமிழகத்தை அழிக்க வந்த மோரியப் படையை வழி நடத்தியவள் என்பதால்தான் இது கூடுதல் கவனம் பெற்றிருக்கிறது.”

“அவளால் பிரச்னை வரும் என்று அனைவருமே அஞ்சுகிறார்கள்.”

“மோரியப் படையை அதிகாரம் செலுத்தியதைப் போன்று தென்னகத்தையும் செலுத்தத் தொடங்கிவிடுவாள் என்று காவலைப்படுகிறீர்களா?”

“எங்கோ பிறந்தவள் அவள். அவள் யார் நம் மக்களை அதிகாரம் செய்வதற்கு?”

“அரசே..!”

“தமிழகத்தையே அழித்துவிடுவேன் என்று சூளுரைத்தவள் அவள். அவள் எப்படி சென்னிக்கு அருகில் அமரலாம். அவளது வயிற்றில் பிறக்கும் ஒருவன் தமிழகத்தின் நாளை எதிர்காலம் என்பதை என்னால் மட்டுமல்ல தமிழகக் குடிமக்கள் ஒருவனாலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.”

“..”

“அவள் சென்னியின் காதலியாக வேண்டுமானால் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். ஆனால், அவள் இவனது மனைவியாக ஆவதை என்னால் ஏற்றுக்

கொள்ளவே முடியாது.”

“புரிகிறது அரசே.”

“இளவரசர்கள் இருவரும் பிறந்த போதே கணியன் கூறிய தகவல் உனக்கு நினைவில் இல்லையா?”

“இருக்கிறது நண்பா.. அருகில் இருந்தவன் நான்தானே.”

“கணியன் அப்பொழுது கூறியவை இனி நடந்துவிடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன் நான்.”

“..”

“நினைத்துப் பார். அன்று, உனக்கு நான் வழங்கிய கட்டளையை நிறைவேற்றியிருந்தால் இன்று இந்தப் பிரச்னை வந்திருக்காது.”

“என்ன செய்வது நண்பா! எனக்கு மனம் வரவில்லை என்று என் வினைவலைஞன் ஒருவனிடம் கட்டளையிட்டேன். அவன் இருவரையுமே ஏமாற்றிவிட்டான். என்ன செய்வது?”

“அன்று நீ செய்த பிழை இன்று மிகப்பெரிய பிரச்சனையில் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருக்கிறது.”

“ஆமாம்.. என்னை மன்னித்துவிடு” எனக் கூறிய உறைந்தைக் கிழான் நினைவுகளைக் கடந்த காலத்தை நோக்கிக் கொண்டு சென்றார்.

&&&

சோழ அரசியார் பெற்றெடுத்த இரட்டைக் குழந்தைகள் இருவரையும் இரண்டு கைகளில் தாங்கிக் கொண்டு வந்து சோழ அரசர் இளம்பெருஞ் சென்னியிடம் ஒப்படைத்தாள் மருத்துவம் பார்த்தப் பெருங்கிழவி. வேறுபாடு காண முடியாதபடி ஒருவனை மற்றொருவன் வார்த்தெடுத்ததைப் போன்றே இரட்டையர்கள் இருவரும் ஒரே மாதிரி காணப்பட்டார்கள். இருவரையும் மார்பில் அனைத்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார் அரசர்.

இரண்டு குழந்தைகளையும் பத்திரமாகப் பெற்றெடுத்த களைப்பில் அரசியார் மயக்கத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். தனது மனைவியின் நெற்றியில் முத்தமிட்ட சோழ அரசர் இளம்பெருஞ் சென்னி, “நமது குலதெய்வ கோயிலுக்குச் சென்று கொற்றவையை வழிபட்டுவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு இரண்டு குழந்தைகளையும் தூக்கிக் கொண்டு சென்றார்.

செல்லும் போதே தனது அந்தரங்க காவலனை அழைத்து, “உறைந்தைக் கிழான் மற்றும் நம் ராஜகுரு இருவரையும் காவிரிக் கரையில் இருக்கும் கொற்றவைக் குடிலுக்கு காலம் தாழ்த்தாமல் உடனடியாக வரச் சொல்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு அங்கிருந்து சென்றார்.

காலைப் பொழுதில் காவிரியிலிருந்து குளிர்ந்த காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. சதை மண்ணால் செய்யப்பட்டிருந்த கொற்றவைக்கு முன் விரிக்கப்பட்டிருந்த பட்டுத் துணியில் இரண்டு குழந்தைகளையும் கிடத்தினார். அவர் வந்து சேர்ந்த உடனே அவரது கட்டளைப்படி உறைந்தைக் கிழானும், ராஜகுருவும் அடுத்தடுத்து வந்து சேர்ந்திருந்தனர்.

இரண்டு குழந்தைகளையும் பார்த்து மூவருமே பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இளம்பெருஞ் சென்னி, “நம் சோழத்தையும், தமிழகத்தையும் காக்க இரண்டு இளவரசர்கள் பிறந்திருக்கிறார்கள். இருவருக்கும் கொற்றவையின் அருள் கடைசி வரை இருக்க வேண்டும் என்று அவளிடம் வேண்டிக் கொள்ளுங்கள்” என ராஜகுருவிடம் தெரிவித்தார்.

ராஜகுரு இரண்டு குழந்தைகளையும் பார்த்து பெருமைப்படலானார். இருவரது முகத்தையும் பார்த்தவர், “அரசே, இரண்டு குழந்தைகளின் முகத்திலும் ராஜகளை நிரம்பி வழிகிறது. இருவருமே சோழ நாட்டுக்கு பெருமை அளிக்கப் போகிறார்கள்” என்று வாழ்த்தினார்.

அரசர் பெருமை பொங்க நின்று கொண்டிருந்தார்.

பிறகு முதல் குழந்தையைத் தூக்கித் தேவியின் காலடியில் கிடத்திவிட்டு கண்களை மூடி தேவியிடம், “உன் காலடியில் கிடத்தப்பட்ட இந்தக் குழந்தைக்கு நீதான் இனி எல்லாமுமாக இருந்து காக்க வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார். அப்பொழுது காற்றில் ஆடிய மரக் கிளைகளிலிருந்து மலர்கள் உதிர்ந்தன.

அதனை நல்ல சகுனமாக அனைவருமே கருதி மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் குதூகலமடைந்தார்கள். கொற்றவையின் அருளே கிடைத்துவிட்டதைப் போலவே மகிழலானார்கள்.

இரண்டாவது குழந்தையைத் தூக்கி கொற்றவையின் காலடியில் வைத்தவர் மனதில் வேண்டத் தொடங்கினார். அப்பொழுது கொற்றவைக்கு அருகில் தொப்பென்ற சத்தம் விழுந்தது.

என்னவென்று பார்த்தார்கள்.

மரத்தின் மீதிருந்து இறந்து போன குரங்கு ஒன்று கீழே விழுந்து கிடந்தது. அதன் உடலில் பாதிக்கும் மேலே தின்னப்பட்டிருந்தது. மரத்தின் மேலே மூவரும் நோக்கினார்கள். மரக் கிளையில் வேங்கை ஒன்று அமர்ந்திருந்தது. பார்க்கவே பயங்கரமாக, பெரியதாக காணப்பட்டது அந்த வேங்கை.

அருகில் நின்ற வீரர்களில் ஒருவன் பதறினான்.

சோழ அரசர் இளம்பெருஞ் சென்னி, “பதற்றம் வேண்டாம். வேங்கை பசியாறிவிட்டு அமர்ந்திருக்கிறது. அதனால் நமக்கு எந்த ஆபத்தும் நேராது. கவலை கொள்ளாதீர்கள்” என்று தெரிவித்தார்.

முகம் முழுவதும் குருதி படிந்திருந்த வேங்கையைப் பார்த்ததுமே ராஜகுருவின் முகம் மாறியது. கொற்றவையின் காலடியில் கிடந்த குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டவர் கோயிலுக்கு வெளியே நின்ற தனது உதவியாளனை அழைத்தவர், “கணியனை உடனே இங்கு அழைத்து வா” எனக் கட்டளையிட்டார்.

உடனே ஓடத் தொடங்கினான் அவன்.

ராஜகுருவின் முகம் மாறிவிட்டதைக் கண்ட அரசர் காரணத்தை வினவினார்.

“அரசே, குழந்தையை கொற்றவையின் காலடியில் போட்ட உடனே பாதி தின்னப்பட்ட குரங்கு மரத்திலிருந்து கீழே விழுகிறது. குருதி படிந்த வேங்கை கோரமாக மரக்கிளையில் அமர்ந்திருக்கிறது. எனக்கு இது சரியாகப்படவில்லை. ஆதலால்தான் நான் கணியனை வரவழைத்திருக்கிறேன்.

“வேங்கை நமது குலச் சின்னம்தானே?” எனக் குறுக்கிட்டு வினவினான் உறைந்தைக் கிழான்.

“ஆமாம். வேங்கை சோழர்களின் குலச் சின்னம்தான். ஆனால்..” எனக் கூறிய ராஜகுரு அமைதியானார். மரக் கிளையில் அமர்ந்திருந்த வேங்கையையே அவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

மற்றவர் இருவரும் அவரது பார்வை சென்ற திசையையே நோக்கினார்கள். மரத்தில் அமர்ந்திருந்த வேங்கை ராஜகுருவின் கையில்

இருந்த குழந்தையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. உடனே அச்சமடைந்த உறைந்தைக் கிழான் கொற்றவையின் காலடியில் கிடந்த மற்றொரு குழந்தையைப் பாதுகாப்பாகத் தூக்கிக் கொண்டான்.

வேங்கையின் பார்வை குழந்தையை நோக்கியே இருக்க, ராஜகுருவின் கையில் இருந்த குழந்தையும் வேங்கையை நோக்கியே பார்வையை செலுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதுவரை உறங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தை வேங்கையைப் பார்த்ததும் தனது கைகளை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தது. சிறிது நேரம் குழந்தையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேங்கை மரக் கிளைகளிலிருந்து தாவி கீழே குதித்து அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றது.

இளம்பெருஞ் சென்னி, “குருவே..!” என அழைத்தான்.

“அரசே! என் மனதில் தோன்றுவதை நினைத்தாலே எனக்கு கதி கலங்குகிறது” என்றார் ராஜகுரு.

“ஏன்?”

“மரத்தில் பார்த்தோமே வேங்கை..”

“ஆமாம், பார்த்தோம்.”

“அந்த வேங்கையின் மறு உருவம்தான் என் கையில் இருக்கும் குழந்தை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

“குருவே..!”

“எனக்குக் கவலை அதிகமாகிறது. அந்த வேங்கையைப் போன்றுதான் இவனும் எதிர்காலத்தில் வாழ்வான் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. என் நினைப்பின் வழி பேசும் கொற்றவையும் இதைத்தான் கூற விரும்புகிறாள்.”

“தெளிவாகக் கூறுங்கள் குருவே.”

“இவன் மனிதனாகப் பிறந்திருந்தாலும் மனதினால் வேங்கையைப் போலவே வாழ்வான். வீழ்த்த முடியாத வீரம், வெல்ல முடியாத வலிமை, குறைவடையாத காமம் என்றுதான் வாழ்வான் இவன். அந்த வேங்கையிடம் சிக்கி இறந்த குரங்கைப் போன்றே எதிர்காலத்தில் இவனிடம் சிக்கும் எதிரிகளும் அழிவார்கள். இவனது எதிரிகள் இவனுக்கு முன் நிற்கவே அஞ்சுவார்கள். எதிர்காலத்தில் இவனே தமிழகத்தின் பேசுபொருளாக இருப்பான்.”

“இது நல்ல சகுனம்தானே குருவே. பிறகு எதற்காகக் கலங்குகிறீர்கள்?” எனக் குறுக்கிட்டு வினவினான் உறைந்தைக் கிழான்.

“நான் எதிரிகள் என்று குறிப்பிட்டேன் அல்லவா?”

“ஆமாம்.”

“அந்த எதிரி இவனுடன் பிறந்தவனாக இருந்தால்..?”

ராஜகுரு கூறியதைக் கேட்டதுமே அதிர்ச்சியடைந்துவிட்டார் இளம்பெருஞ்சென்னி. உறைந்தைக் கிழானின் கரங்களில் இருந்த குழந்தையை நோக்கினார். அவன் அமைதியாக கண்களை மூடி உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். உறக்கத்தில் கூட புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

அப்பொழுது கணியன் கொற்றவைக் குடிலுக்கு வரலானான். அவனிடம் குழந்தையைக் கொடுத்த ராஜகுரு, “இந்தக் குழந்தையின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிக் கூறு” எனக் கட்டளையிட்டார்.

குழந்தையைத் தலைக்கு மேலே தூக்கியவர் வானத்தை நோக்கினார். அப்பொழுது வானில் கழுகும், குருவி ஒன்றும் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தது. பார்வையைக் கணியன் திருப்பினான்.

மரத்தின் மீது வேங்கை மீண்டும் அமர்ந்திருந்தது.

வேங்கையைப் பார்த்த கணியன் ஒருகணம் நடுங்கி சில அடிகள் பின்னோக்கி வைத்தான். அவனது அங்கமே ஒருகணம் நடுநடுங்கி அடங்கியது.

அதுவரை அவன் வாழ்நாளில் பார்த்திராத அளவுக்கு அந்த வேங்கை பெரியதாக இருந்தது. கணியனின் கையில் தலைக்கு மேலே இருந்த குழந்தையை நோக்கியே அது பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒருகணம் விழிகளை மூடினான். பிறகு குழந்தையின் பாதத்தில் இருந்த ரேகைகளை நோக்கினான். பிறகு மீண்டும் விழிகளை மூடியவன் அலறினான். குழந்தையை ராஜகுருவிடம் கொடுத்தவன், “சோழக் கொடியில் சின்னமாகப் பதிந்திருக்கும் வேங்கையே மனித உருவில் பிறந்திருக்கிறது. ஆனால், இவனது கால் ரேகைகள் உன்னதமானதாக இல்லை. இவனால் பேரழிவு நிச்சயம் அரங்கேறும். அந்த அழிவு யாருக்கு என்பதைக் காலம்தான் முடிவு செய்யும். இளையவன் இவன்தானே?” என வினவினான் கணியன்.

“ஆமாம்.. எனத் தலையாட்டினார் இளம்பெருஞ் சென்னி.

“இவன் இவனது தமையனுக்கு உறுதுணையாக இருக்கமாட்டான். அவனையே வீழ்த்திவிட்டு அரியணையைக் கூடக் கைப்பற்றிக் கொள்ள முயற்சிப்பான். இவனால் நாசம் விளைவது உறுதி. இவனைக் கொன்றுவிடுங்கள்” எனக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து அரசரின் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் செல்லலானான்.

என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் குழப்பத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தார் இளம்பெருஞ் சென்னி.

அப்பொழுது ராஜகுரு உறைந்தைக் கிழானிடம், “உன் கையிலிருக்கும் குழந்தையை அரசரிடம் கொடு” எனக் கட்டளையிட்டார். அரசர் வாங்கிக் கொண்டார்.

தன் கையில் வைத்திருந்த குழந்தையை உறைந்தைக் கிழானிடம் கொடுத்தவர், “நம் அரசருக்கு இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறக்கவில்லை. பிறந்தது ஒரு குழந்தைதான். இந்த குழந்தையைக் கொன்றுவிடு” எனக் கொடுத்தார்.

அந்தக் குழந்தையை வாங்கிய உறைந்தைக் கிழானின் விழிகளில் கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிந்தது. குழந்தையை மார்போடு அணைத்தபடியே, “அரசே..! சோழ வம்சத்துக்குக் காலத்திற்கும் உழைப்போம் என்று என் முன்னோர்கள் வாக்குறுதி அளித்திருக்கிறார்கள். அந்த வாக்குறுதிக்கு மாறாக என்னால் இந்தப் பணியை நிறைவேற்ற முடியாது” எனத் தெரிவித்தவர் சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த காவலனை அழைத்தார், “இங்கு நடந்து கொண்டிருந்தவற்றை கேட்டுக் கொண்டுதானே இருந்தாய்?” என வினவினான்.

தலையாட்டினான் அவன்.

“காரியத்தை நிறைவேற்றிவிட்டு வா..” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு அவனிடம் குழந்தையைக் கொடுத்தான்.

குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டு அந்த வீரன் அங்கிருந்து செல்லலானான். ராஜகுரு அங்கிருந்து அவரது மாளிகைக்குச் சென்றார். அரசரும், உறைந்தைக் கிழானும் நொந்து போய் வருத்தத்துடன் ஒரு குழந்தையை மட்டும் தூக்கிக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றார்கள்.

அரண்மனைக்குச் சென்றவர்களுக்கு அதிர்ச்சி. ஏனெனில், கண் விழித்திருந்தாள் சோழ அரசி. அவள் ஒரு குழந்தையை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு பாலூட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

தனது கணவனைப் பெருமையுடன் நோக்கியவள், “ஒருவனை மட்டும் விட்டுவிட்டு இன்னொருவனை எதற்காகக் கோயிலுக்குத் தூக்கிக் கொண்டு சென்றீர்கள்? இவனையும் அழைத்துச் சென்று கொற்றவையின் காலடியில் கிடத்திவிட்டு வாழ்த்து பெற்று வந்திருக்க வேண்டியதுதானே?” என வினவியவள் மற்றொரு குழந்தையும் வாங்கி மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள்.

குழந்தைகள் இருவரும் மார்பில் பால் குடிக்க சுகத்தில் விழிகளை மூடினாள் அவள்.

இளம்பெருஞ் சென்னிக்கு ஒரே அதிர்ச்சி. ‘இந்தக் குழந்தை எப்படி இங்கு வந்தது? என்று.’

அப்பொழுது மருத்துவச்சி, “அரசே.. அதிர்ச்சியாக இருக்கிறதா?” என வினவினாள்.

மருத்துவச்சியை நோக்கினார் அரசர்.

மருத்துவச்சி நடக்கலானாள். அவளுக்குப் பின்னால் நடந்தார் அரசர்.

“சென்னி, இரண்டு குழந்தைகளையும் நீ கொற்றவைக் குடிலுக்குத் தூக்கிச் செல்கையிலேயே ஏதாவது விபரீதம் அரங்கேறும் என்று நினைத்தேன். ஆதலால்தான் நான் எச்சரிக்கையாக வீரர்கள் இருவரை அரசியார் கட்டளையின் பெயரில் அனுப்பி வைத்தேன். நல்லவேளை, காவேரியில் தூக்கி வீசப்பட்ட குழந்தையை அவர்கள் உயிரோடு மீட்டார்கள். உன் தந்தைக்கு இருந்த தெளிவில் உனக்குத் துளி கூட இல்லை” என்றாள் மருத்துவச்சிப் பெருங்கிழவி.

“என் தந்தையை இப்பொழுது எதற்காக இழுக்கிறீர்கள் தாயே?”

“உன் தாய்க்கும் மகப்பேறு உதவி செய்தவள் நான்தான் குழந்தாய். அப்பொழுதும் கணியன்கள் எச்சரித்தார்கள். உன்னால் நாடே அழியும் என்று. தங்களது தந்தையார் என்ன செய்தார் என்று தெரியுமா?”

“என்ன செய்தார்?”

“வாக்கு கூறிய கணியன்களின் தலையை வெட்டிக் கொன்றுவிட்டார்.”

“இவனை வளர்க்கப் போவது நீ. நல்லறிவைக் கூறி வளர்த்தால் இவன் எதற்காகத் தடம் மாறப் போகிறான்? அந்தக் கணியனை நாட்டைவிட்டு விரட்டினால் அடுத்தகணம் உன்னை அவன் இகழ்வான். பொருள் கொடுப்பவர்களைப் போற்றுபவர்கள் அவர்கள். இனிமேலாவது பொருளுக்கு ஆசைப்படும் அந்தக் கணியன்களின் உரையைக் கேட்டு என் பெயரனை ஏதாவது செய்ய நினைத்தால் மருந்து கொடுக்கும் போது உனக்கு நஞ்சு கொடுக்கத் தயங்கமாட்டேன். இரண்டு இளவரசர்களை கொற்றவை அளித்திருக்கிறாள். மகிழ்ந்து கொண்டாடு. மனதினைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொள்ளாதே..” எனக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து சென்றாள் அவள்.

உள்ளே நுழைந்தார் அரசர்.

அரசி, “அரசே..!” என அழைத்தாள்.

இளம்பெருஞ் சென்னி தன் மனைவியை நோக்கினான்.

“தாங்கள் என்னைக் காதலிப்பதும், என் மீது பேரன்பு கொண்டிருப்பதும் உண்மைதானே?” என வினவினாள்.

அவளுக்கு அருகில் அமர்ந்தவர் அவளது கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, “திடீரென்று எதற்காக உனக்கு இந்தக் கேள்வி?” என வினவினார்.

“பாட்டி அனைத்தையும் என்னிடம் தெரிவித்துவிட்டாள்.”

“..”

“இருவருமே நமது குழந்தைகள். கணியனின் பேச்சைக் கேட்டு ஏதாவது தவறான முடிவெடுத்தீர்கள் என்றால் நானும் தவறான முடிவெடுக்க வேண்டிய சூழல் வரும்.”

பதறினார் அரசர்.

“எஞ்சியிருக்கும் இவனையும் கொன்றுவிட்டு நானும் தற்கொலை செய்து கொள்வேன். தாங்கள் இன்னொரு பெண்ணை மணந்து கொண்டு எத்தனை குழந்தையை வேண்டுமானாலும் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.”

“என்னை மன்னித்துவிடு..” எனக் கூறிய போது அரசரின் விழிகளில் துளிக் கண்ணீர் கசிந்திருந்தது.

அப்பொழுது உள்ளே நுழைந்த மருத்துவக் கிழவி, “தக்க சமயத்தில் ஆலோசனை கூறாத, எதற்கும் உதவாத உனது நண்பன் உனக்காகக் காத்திருக்கிறான்” எனக் கூறிவிட்டு அரசிக்கு மருந்து ஊட்டத் தொடங்கினாள்.

அந்த அறையைவிட்டு வெளியே சென்றார் அரசர். அங்கே உறைந்தைக் கிழான் காத்திருந்தான். அவன், “அரசே..! நான் அனுப்பி வைத்த வீரன் காவிரிக் கரையோரம் அடிபட்டு மூர்ச்சையடைந்து கிடக்கிறானாம்” என்றான்.

“அதுவும் ஒருவகையில் நல்லதுதான்.. குழந்தை வரவேண்டிய இடத்துக்கு பத்திரமாக நமக்கு முன்னே வந்து சேர்ந்துவிட்டது. கவலையைவிட்டு நண்பா. நாட்டைக் காக்க நமக்கு இரண்டு இளவரசர்கள் பிறந்திருக்கிறார்கள். கொண்டாடுவோம்” எனக் கூறி புன்னகைத்தார் அரசர்.

உறைந்தைக் கிழானும் புன்னகைத்தான்.

சோழ நாடே விழாக்கோலம் பூணத் தொடங்கியது.

&&&

“அன்று வீரனை அனுப்பி வைத்தது தவறாக முடிந்துவிட்டது” என வருந்தினான் உறைந்தைக் கிழான்.

“..”

“இன்று வெற்றிவேல் சென்னி வீழ்த்த முடியாதபடி பெருங்குன்றத்தைப் போன்றே வளர்ந்து நிற்கிறார்.”

“வெற்றிவேல் சென்னியால் ஏற்படவிருந்த நாசம் அவனுக்குப் பிறப்பவனால் நடந்துவிடுமோ என்ற கவலை எனக்குள் எழுகிறது நண்பா.”

“என்ன கருத்து கூறுவது என்று தெரியாமல் தவிக்கிறேன் நான்.”

“எனக்கும் என்ன முடிவெடுக்க வேண்டும் என்று தெரியவில்லை.”

“படைத்தலைவர் சென்னிதான் அரசவைக்கு உரிமை கோரமாட்டேன் என்று வாக்களித்திருக்கிறாரே?”

“ஆமாம். ஆனால், அவனது குழந்தையை சுமக்கும் இந்திரசேனையும் அதே நிலைப்பாட்டை எடுப்பாள் என்பதற்கு என்ன உறுதி இருக்கிறது?”

“..”

“அவளுக்குப் பிறக்கும் சென்னியின் குழந்தையும் அதே நிலைப்பாட்டை எடுப்பான் என்பதற்கு என்ன உறுதி இருக்கிறது?”

“..”

“சோழ நாடே இரண்டாகப் பிளவடைந்துவிடும். இந்த நிலை தேவைதானா?” என வினவினார் சோழ அரசர்.

பதில் கூற முடியாமல் உறைந்தைக் கிழான் தனது நரைத்த தாடை மயிரை நீவிக் கொண்டிருந்தான்.

அரசர் அழுந்தூர் படைத்தலைவனை நோக்கி, “திதியன் என்ன கட்டளையிட்டு அனுப்பி வைத்திருக்கிறான்?” என வினவினார்.

“தங்களது உத்தரவுப்படி செயல்பட ஆணையிட்டிருக்கிறார்.”

உரக்கச் சிரித்த அரசர், “எனக்கு அவனைப் பற்றியும் தெரியும், அவன் உனக்கு அந்தரங்கமாக அறிவுறுத்தியிருக்கும் கட்டளையைப் பற்றியும் தெரியும்” என்றார்.

“அரசே..!”

“திதியனின் உத்தரவுப்படி இந்திரசேனையின் வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தையை அழித்துவிடு.”

“உத்தரவு அரசே!”

“சோழப் படையின் உதவி தேவையா?”

“அவசியமில்லை அரசே. நான் தேர்ந்த வீரர்களைத் துணைக்கு அழைத்து வந்திருக்கிறேன்.”

“சரி.. வெற்றியோடு திரும்பி வா.”

“அரசரின் உத்தரவு!” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்த அழுந்தூர் படைத்தலைவன் அங்கிருந்து இந்திரசேனையையும், நித்திலவல்லியையும் தேடித் புறப்படலானான்.

அதேவேளையில் இந்திரசேனையும், நித்திலவல்லியும் ஓரி நாட்டின் எல்லையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். எதிர்பார்த்ததைவிடவும் வேகமாகப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் இருவரும்.

32 சென்னியின் பெருங்கனவு

“ஆயிரம் காரணங்களைத் தெரிவித்தாலும், பாழியின் செண்டுக் களத்துக்குத் தாங்கள் தனிமையில் சென்றது பெரும் தவறு அத்தான். இதனை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியாது. மன்னிக்க முடியாத குற்றம் இது” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தாள் அழுந்தூர் இளவரசி எழினி.

சோழ இளவரசன் இளஞ்சேட் சென்னியும், மூவேந்தர் படைகளின் தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னியும் அவளுக்கு முன்பு அமைதியாக, அவளது கேள்விக்குப் பதில் கூற முடியாதபடி அமர்ந்திருந்தார்கள். கூடவே இரும்பிடர்த்தலையனும் அமர்ந்திருந்தான். சென்னி இருவரும் ஒருவரை மற்றொருவர் வார்த்தெடுத்ததைப் போன்றே ஒரே மாதிரி பாறையின் மீது அமர்ந்திருந்தார்கள். அதே நிறம், அதே கருங்கூந்தல், எதிரில் இருப்பவர்களை நடுங்க வைக்கும் அதே பார்வை என்று இருவரும் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

வெற்றிவேல் சென்னி, இளஞ்சேட் சென்னி, இரும்பிடர்த்தலையன் என மூவரானுமே அழுந்தூர் இளவரசி எழினி எழுப்பிய கேள்விக்குப் பதில் கூற முடியாமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

இடப்புறமாக அமர்ந்திருந்த வெற்றிவேல் சென்னியை நோக்கியவள், “அத்தான், தங்களிடம்தான் வினவுகிறேன்” என்றாள்.

இளவரசி எழினிக்கு என்ன பதில் கூறுவதென்று தெரியாமல் முவேந்தர் படைகளின் தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னி அமைதியாக தனது தமையனை நோக்கினான்.

“பல்லாயிரக்கணக்கான மோரிய வீரர்கள் பாழியைச் சுற்றிலும் கூடாரமைத்துத் தங்கியிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில், தாங்கள் தனி ஒருவராக பாழியின் செண்டுகளத்துக்குச் சென்றிருக்கிறீர்கள். மனதில் செருக்கு இருக்கலாம் அத்தான். அதற்காக இந்த அளவுக்கு இருக்கக் கூடாது. நம் வீரத்தின் மீது நாம் கொண்டிருக்கும் செருக்கே நம்மை அழித்துவிடும். தனி ஒருவராக செண்டுகளத்துக்கு செல்ல வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

வெற்றிவேல் சென்னி தனக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த இளஞ்சேட் சென்னியை மீண்டும் நோக்கினான். அவன் எதுவுமே தெரியாதவனைப் போன்று, “கேட்கிறாள் அல்லவோ பதில் கூறு தம்பி!” என்றான்.

வெற்றிவேல் சென்னி எழினியை நோக்கினான்.

அவள், “அத்தான்.. பதில் கூறுங்கள்” என்றாள்.

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட இரும்பிடர்த்தலையன், “அக்கன், நம் இளவரசரைப் பற்றி தெரியாதா? தகுந்த முன் எச்சரிக்கை நடவடிக்கைகள் இல்லாமல் அவர் எந்தச் செயலையாவது முன்னெடுத்திருக்கிறாரா?” என வினவினான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் தன் இடையில் வைத்திருந்த குறுவாளை எடுத்து பிடர்த்தலையனின் கழுத்தில் வைத்தாள் எழினி. சென்னி இருவருமே ஒருகணம் அதிர்ச்சியடையலானார்கள்.

இரும்பிடர்த்தலையனின் கழுத்தில் குறுவாளை வைத்திருந்த எழினி, “இன்னொரு முறை எனது அனுமதி இல்லாமல் வாயைத் திறந்தாள் உனது குரல்வளையை அறுத்தெறிந்துவிடுவேன் நற்கிள்ளி” எனக் கடும் கோபத்துடன் பேசியவள் குறுவாளை அகற்றினாள்.

வெற்றிவேல் சென்னி, “இப்பொழுது எதற்காக எழினி இப்படிக் கோபம் கொள்கிறாய்?” என வினவினான்.

“தங்களுக்கு எதுவும் நடைபெறவில்லை. ஆதலால் பிரச்னை இல்லாமல் நாம் மூவரும் இங்கு அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

தங்களுக்கு ஏதாவது நடந்திருந்தால்?”

“அதுதான் எதுவும் நடக்கவில்லையே?”

“ஒருவேளை, மோரியரின் சூழ்ச்சியில் சிக்கித் தங்களுக்கு ஏதாவது நடந்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதைப் பற்றித் தாங்கள் சிந்தித்தீர்களா?”

மூவருமே அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“செண்டுகளத்தில் மட்டும் தங்களுக்கு ஏதாவது நடந்திருந்தால் தமிழகத்தின் நிலையைப் பற்றி சிந்தித்தீர்களா? தற்பொழுது மோரியருக்கு எதிராக ஒவ்வொரு தமிழக வீரனும் வாளெடுத்து வருகிறான் என்றால் துணைக்கு சோழ இளவரசர்கள் இருவரும் இருக்கிறார்கள் எனும் நம்பிக்கையில்தான். சேர மற்றும் பாண்டிய அரசர்கள் இருவரும் போரிலிருந்து விலகியும் குறுநில மன்னர்கள் படை திரட்டி வருகிறார்கள் என்றால் அதற்குக் காரணம் மூவேந்தர் படைத்தலைவன் சென்னிதான். தாங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் போன்று தாங்கள் தனி ஒருவராக இல்லை. நாங்கள் இருக்கிறோம். எனக்கு என் காதலர் சென்னியோ அல்லது அவரது தம்பியான தாங்களோ வேறு வேறு இல்லை அத்தான். நான் இருவரையுமே ஒருவராகத்தான் நினைக்கிறேன். ஒரே உயிர் இரண்டு உடல் கொண்டு எனக்கு முன் இருப்பதாகவே கருதுகிறேன். தாங்கள் தனித்துச் சென்றிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டதுமே எப்படி துடித்துப் போனேன் தெரியுமா? இப்படிப்பட்ட முட்டாள்தனமான செயலை இனியொரு முறை தாங்கள் எனது அனுமதி இல்லாமல் செய்யக் கூடாது.”

வெற்றிவேல் சென்னி அமைதியாக அவளையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

“என்ன அத்தான்.. புரிகிறதா?” என வினவினாள் அவள்.

“இனி என்ன செய்தாலும் சோழப் பேரரசியின் அனுமதி பெற்றே செய்கிறேன். போதுமா?” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தான் வெற்றிவேல் சென்னி.

அழுந்தூர் இளவரசியும் புன்னகை செய்தாள்.

வெற்றிவேல் சென்னி இளஞ்சேட் சென்னியிடம், “டேய்.. அண்ணா. என்னை நீயாவது காப்பாற்றலாம் அல்லவா?” என சிரித்தபடியே வினவினான்.

பதிலுக்கு இளஞ்சேட் சென்னி, “எவனுக்கும் அடங்காத என் அன்புத் தம்பி என் காதலியின் அன்பில் அடங்கி ஒடுங்கிப் போய் இருப்பது காண்பதற்கு கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கிறது. அவள் ஒருத்திக்காவது இப்படி அமைதியாக இருக்கிறாயே” என ஏளனம் செய்தபடியே அவன் உரக்கச் சிரித்தான். அவனுடன் சேர்ந்து வெற்றிவேல் சென்னியும் சிரிக்கலானான்.

பாறையின் மீது அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையனைத் தன்னை நோக்கி அழைத்தாள் எழினி. அவன் காரணம் தெரியாமல், “கட்டளையிடுங்கள் அக்கன்” என வேண்டினான்.

அவனை நோக்கியவள், “உனக்கு நான் அளித்திருக்கும் முதன்மைக் கட்டளை என்ன?” என வினவினாள்.

“எதைப் பற்றி அக்கன் வினவுகிறீர்கள்?”

“மொழிபெயர் தேயத்தில் உனக்கு நான் அளித்த முதன்மைக் கட்டளையைப் பற்றி வினவுகிறேன்.”

அவன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு, “படைத்தலைவருக்கு காவல் அரணாக இருக்க வேண்டும் என்று ஆணையிட்டீர்கள்” என்றான்.

“அதுமட்டும்தானா?”

“பிறகு?”

“எனக்கிருக்கும் கோபத்திற்கு உன்னைக் கொன்று போட்டாலும் எனது ஆத்திரம் அடங்காது நிற்கிள்ளி” என அவனது விழிகளில் தனது பார்வையை நிலைக்க வைத்து அவனது எண்ணத்துடன் ஊடுருவுவளைப் போன்றே தெரிவித்தாள் அவள். எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்த ஒளியில் எழினியின் கோப விழிகள் கொற்றவையை நினைவுபடுத்தின இரும்பிடர்த்தலையனுக்கு.

“..”

““இளவலை நோக்கி ஓர் கணை செல்ல வேண்டுமானாலும், அது உன் மார்பைப் பிளந்த பிறகே இளவலை நெருங்கியிருக்க வேண்டும்” என்ற எனது கட்டளை உனக்கு நினைவிருக்கிறதா?” என வினவினாள்.

“நினைவிருக்கிறது அக்கன்” அமைதியாகப் பதில் அளித்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“நீ என்ன செய்திருக்கிறாய்?”

தலைகுனிந்து நின்றான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

அப்பொழுது, வெற்றிவேல் சென்னி, “எழினி.. இரும்பிடர்த்தலையன் மீது எந்தத்..” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போது கை உயர்த்திய எழினி, “நான் வினவிக் கொண்டிருப்பது சென்னியின் மெய்க்காவல் தலைவனிடம். தாங்கள் சற்று நேரம் அமைதியாக அமர்ந்திருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

எழினி இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி, “சென்னியின் மெய்க்காவல் தலைவனான நீ அவருடன்தானே இருந்திருக்க வேண்டும். அவரை மட்டும் செண்டுகளத்துக்குத் தனியாக அனுப்பி வைத்துவிட்டு நீ எங்கே சென்றிருந்தாய்?” என வினவினாள்.

“அக்கன், தவறுக்கு மன்னிப்பு கோருகிறேன் நான்.”

“ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்திருந்தால்?”

“மன்னிக்கவும் அக்கன்.”

“மற்றவர்கள் கவனக் குறைவாக இருப்பார்கள் என்றுதான் நான் உன்னைக் காவலுக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன். நீயும் இப்படி கவனக் குறைவாக இருக்கிறாயே நற்கிள்ளி” எனக் கவலைப்பட்டாள் எழினி.

அப்பொழுது வெற்றிவேல் சென்னி எழுந்து சென்று இரும்பிடர்த்தலையனின் தோள் மீது கைவைத்து அழைத்து வந்து தனக்கு அருகில் அமர வைத்துக் கொண்டான். பிறகு, “எழினி.. நான் செண்டுகளம் சென்ற செய்தி இரும்பிடர்த்தலையன் அறியமாட்டான். கிரிகபுத்திரனின் ஆயுதத்தினால் தாக்கப்பட்டு உடல் முழுவதும் நஞ்சு பரவி மரணப் படுக்கையில் கிடந்தான் இவன். என் படைத்தலைவர்களில் மிகச் சிறந்தவன் இரும்பிடர்த்தலையன். கண் இமையைப் போன்றே என்னைக் காவல் காப்பவன். நீ கவலைப்படாதே” என ஆறுதல் கூறினான்.

அதுவரை அமைதியாக இருந்த சோழப் பட்டத்து இளவரசன் இளஞ்சேட் சென்னி, “மகேந்திர வளவன் எங்கே?” என வினவினான்.

“அழைப்பு அனுப்பியிருக்கிறேன் இளவரசே. விரைவில் வந்துவிடுவான்” எனப் பதில் அளித்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“சரி.. அன்னி மிஞ்லியன் எங்கேயிருக்கிறான்? அவனைப் பற்றித் தகவல் கேட்டால் யாருக்கும் தெரியவில்லை. அவனை நீ எங்கே அனுப்பி வைத்திருக்கிறாய்?”

“என் அக்கனிடம் நான் மீண்டும் பேச்சு வாங்க விரும்பவில்லை இளவரசே. நாம் இதைப் பற்றி பிறகு விவாதிக்கலாமே?” என வேண்டினான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

எழினி இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி, “நற்கிள்ளி.. உன்னால் எதையும் என்னிடமிருந்து மறைக்க முடியாது என்பதைத் தெரிந்து கொள்” என எச்சரித்தாள்.

“அறிவேன் அக்கன். இருந்தாலும் சில வேளைகளில் சிலவற்றை மறைத்துதான் ஆகவேண்டி இருக்கிறது. என்ன செய்ய?” என வினவினான்..

வெற்றிவேல் சென்னி இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கினான். இரும்பிடர்த்தலையன், “அன்னி மிஞ்லியன் விவகாரத்தில் தாங்கள் எந்த கேள்வியையும் எழுப்ப வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன் இளவரசே. அக்கன் கேள்வி எழுப்பினால் அக்காதானே என்று மறுத்துவிடுவேன். ஆனால், தங்கள் இருவரும் கேள்வி எழுப்பினால் என்னால் பதில் கூறாமல் இருக்க முடியாது. ஆதலால் இருவருமே இந்த விவகாரத்தைப் பற்றி என்னிடம் கேள்வி எழுப்ப வேண்டாம் என்று வேண்டுகோள் விடுக்கிறேன்” என்றான்.

இளஞ்சேட் சென்னி, “வெற்றி.. இவன் விடுக்கும் பீடிகை எனக்கு ஆவலைத் தூண்டுகிறது” என்றான்.

“ஆமாம். எனக்கும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. நாம் இதைப் பற்றி பிறகு பேசுவோமே?” என்றவன் இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கினான்.

அவன் தலைகுனிந்து கொண்டான். அதேவேளை மகேந்திரனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். நால்வருக்கும் முன்பு இடையிலிருந்த வாளினை உருவி மண்டியிட்ட மகேந்திர வளவன் வாளினைத் தரையில் ஊன்றி மரியாதை செலுத்திவிட்டு எழுந்து நின்றான். அவனை ஒருகணம் தீப்பந்த ஒளியில் அமர்ந்திருந்த இளவரசர்கள் இருவரையும் யார் என்று அடையாளம் தெரியாமல் இருவரையும் மாறி மாறி நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

இளஞ்சேட் சென்னி கைகாட்ட பாரையில் எழினிக்கு இடப்புறமாக அமர்ந்து கொண்டான்.

அப்பொழுது வெற்றிவேல் சென்னி, “மகேந்திரா! கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் செயல்பட்ட உனது திறத்தைக் கண்டு அகமகிழ்ந்தேன் நான். அறிவையும், வீரத்தையும் சம நேரத்தில் செயல்படுத்தியிருக்கிறாய் நீ” எனப் புகழ்ந்தான்.

எழுந்து நின்று தலைசாய்த்து பணிவோடு மரியாதையளித்தான் மகேந்திர வளவன்.

அவனிடம் எழினி, “அன்னி மிஞிலியன் எங்கே?” என வினவினாள்.

அவன் இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கினான்.

இரும்பிடர்த்தலையன் கண் காட்டினான்.

மகேந்திர வளவன், “இளவரசியாரே.. கோசர்களுடனான போர் முடிந்ததுமே அவன் அனைவரின் பார்வையிலிருந்தும் மறைந்து போனான். அவனைப் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது” எனப் பதில் உரைத்தான்.

மகேந்திர வளவனையும், இரும்பிடர்த்தலையனையும் மாறிமாறி நோக்கியவள், “இருவருமே ஒருவரை ஒருவர் விற்றுவிடும் அளவுக்கு வல்லமை பொருந்தியவர்கள் என்பதை அறிவேன் நான். சரி, இருவரும் எது செய்தாலும் சோழ தேசத்தின் நன்மையின் பொருட்டே செய்திருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். ஆதலால், இப்பொழுது இருவரையும் மன்னித்துவிடுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அங்கு அமைதி நிலவியது.

பிறகு எழினி வெற்றிவேல் சென்னியை நோக்கி, “இதைப் பற்றித் தாங்களே என்னிடம் தெரிவிப்பீர்கள் என்றுதான் இவ்வளவு நேரமாக நான் அமைதி காத்தேன்” என்றாள்.

வெற்றிவேல் சென்னி, “இந்திரசேனையைப் பற்றி வினவுகிறாயா எழினி?” என நேரடியாகவே வினவினான்.

“ஆமாம் அத்தான். ஒவ்வொருவரும், ஒவ்வொரு விதத்தில் வதந்தி பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“ஏற்கெனவே கணியன்கள் ஆருடம் கூறுகிறேன், வருவதை உரைக்கிறேன் என்கிற பெயரில் என் தமையனுக்கு எதிரானவனாகவே என்னைச் சித்தரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில், தமிழகத்தை அழித்து சுடுகாடாக மாற்றுவேன் என்று வெஞ்சினம் உரைத்து வந்தவளை விதி என் காதலிகளுள் ஒருத்தியாக மாற்றிவிட்டது. சோழ தேசத்தின் பட்டத்து இளவரசனான என் தமையனுக்கு முன்பே அவள் சூல் கொண்டுவிட்டாள். இந்தச் செய்தியை நான் எப்படி தங்கள் இருவரிடமும் தெரிவிப்பேன்?” என வினவினான்.

இளஞ்சேட் சென்னி, “தம்பி..! இது கொண்டாட வேண்டிய தருணம்” என்றான்.

“இல்லை அண்ணா. இது மிகப்பெரிய அரசியல் சிக்கலுக்கு வழிவகுக்கப் போகிறது என்று கவலைப்படுகிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தவன் எழினியை நோக்கி, “நான் அரியணைக்கு உரிமை கோரமாட்டேன் என்று என்றோ வாக்களித்துவிட்டேன். நானும் சரி, என் வழி பிறப்பவர்களும் சரி ஒருநாளும் அரியணைக்கு உரிமை கோரமாட்டார்கள். இது என் வாள் மீது நான் உரைக்கும் வாக்கு” எனத் தெரிவித்தான்.

“அத்தான்!” என அழைத்த எழினி இளஞ்சேட் சென்னியைச் சுட்டிக்காட்டி, “எனக்கு இவரைப் போன்றுதான் தாங்களும். நான் அரியணை, அரசுரிமையைப் பற்றி சிந்திக்கவே இல்லை. ஆனால், பெரியவர்களை நினைத்துதான் நான் கவலைப்படுகிறேன். அவர்கள்தான் விபரீதமாகச் சிந்தித்து இதைப் பெரிதுபடுத்தப் போகிறார்கள்” என வருத்தத்துடன் தெரிவித்தாள்.

வெற்றிவேல் சென்னி, “அண்ணா! போர் முடிந்ததும் உனக்கு நான் சோழ அரசராகப் பட்டம் சூட்டப் போகிறேன்” என்றான்.

“தந்தை இருக்கிறாரே?”

“அவருக்கு ஓய்வு கொடுத்துவிடலாம்.”

அனைவரும் வெற்றிவேல் சென்னியை ஆச்சர்யத்துடன் நோக்கினார்கள்.

இளஞ்சேட் சென்னி, “போர் முடிந்ததும் அதைப் பற்றி நாம் சிந்திக்கலாம் தம்பி. ஆனால், அதற்கு முன் என்னவெல்லாம் நடைபெறுமோ என்றுதான் நான் கவலைப்படுகிறேன்” என்றான்.

“இந்திரசேனைக்கு ஆபத்து வரும் என்று கவலைப்படுகிறீர்களா?”

“ஆமாம்.”

அதுவரை அமைதியாக அமர்ந்திருந்த மகேந்திர வளவன், “இளவரசே, தாங்கள் அனுமதி அளிக்கும் வேளையில் நான் ஒன்றைத் தங்களிடம் கூறுவதற்கு விருப்பப்படுகிறேன்” என்றான்.

“என்ன?” என ஒரே நேரத்தில் வினவினார்கள் இளவரசர்கள் இருவரும்.

“அழுந்தார் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன் திடீரென்று மாயமாகிவிட்டான். அவன் தன்னுடன் சில திறமை வாய்ந்த வீரர்களையும் அழைத்துச் சென்றிருக்கிறான்” எனத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது.

“இந்திரசேனையைத் தேடிச் சென்றிருக்கிறானோ?” என வினவினாள் அழுந்தார் இளவரசி.

“இருக்கலாம்.”

“தந்தைக்கு எதற்காக இப்படிக் குரூரமாக சிந்திக்கிறார்?” எனக் கேள்வி எழுப்பினாள் எழினி.

அனைவரும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

எழினி இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி, “நற்கிள்ளி.. அன்னி மிஞ்லியையும் நீ இதன் பொருட்டே கட்டளையிட்டு அனுப்பி வைத்திருக்கிறாயா?” என வினவினாள்.

எந்தப் பதிலையும் தெரிவிக்காமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“நற்கிள்ளி.. இப்பொழுது பதில் கூறப் போகிறாயா இல்லையா?” என வினவினாள்.

சற்று நேரம் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையன் பிறகு, “ஆமாம் அக்கன்” எனப் பதில் புகன்றான்.

அதுவரை ஒரே இடத்தில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த எழினி எழுந்து இரும்பிடர்த்தலையனுக்கு அருகில் சென்றவள் அவனது இரண்டு கன்னங்களிலும் மாறி மாறி அறையலானாள்.

அவளது செயலைக் கண்டு பதறிய இளஞ்சேட் சென்னி ஓடிச் சென்று எழினியைத் தூக்கிக் கொண்டு இந்தப் பக்கமாக வந்தான். வெற்றிவேல்

சென்னி இரும்பிடர்த்தலையனின் கன்னத்தை வருடி ஆறுதல் படுத்தலானான்.

இரும்பிடர்த்தலையன் தனது அக்கனை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

இளஞ்சேட் சென்னி, “நீ கோபப்பட்டு நான் பார்த்ததே இல்லையே எழினி. உனக்கு என்ன ஆனது?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான்.

அவள் கோபத்துடன் கண்கள் சிவக்க இரும்பிடர்த்தலையனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வெற்றிவேல் சென்னி, “நான் கோபப்படும் வேளைகளிலெல்லாம் நீ அமைதியாக இருப்பாய். இன்று நீயே கோபப்படுகிறாயே.. எதற்காக? என் படைத்தலைவன் என்ன தவறிழைத்திருக்கிறான் என்று கோபப்படுகிறாய்?” என வினவினான்.

இருவருக்கும் எந்தப் பதிலையும் தெரிவிக்காத எழினி பாறையில் அமர்ந்தாள். பிறகு இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி, “நான் வளர்த்த என் தம்பி நீ என்று இனியொரு முறை எங்கும் கூறாதே நற்கிள்ளி. இனி நீ எனக்குத் தம்பி கிடையாது” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவள் அறைந்ததைவிடவும் அவள் கூறியதைக் கேட்ட இரும்பிடர்த்தலையன் கலங்கிப் போய், “அக்கன், நான் தாங்கள் வளர்த்த பிள்ளை. இப்பொழுது எதற்காக இந்தக் கொடுமையான தண்டனையை எனக்கு அளிக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“தேவி இந்திரசேனையையும், அவளது வயிற்றில் வளரும் சோழக் குலக்கொழுந்தையும் காப்பதற்கு அன்னி மிஞிலியனை அனுப்பி வைத்துவிட்டு நீ இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? சோழக் குலக்கொழுந்தைக் காப்பாற்ற நீ சென்றிருக்க வேண்டும். இந்திரசேனையைக் காப்பதைவிடவும் வேறு வேலை உனக்கு இங்கு என்ன இருக்கிறது?” என வினவினாள்.

சுற்றியிருந்தவர்கள் அனைவரும் ஒருகணம் ஆடிப்போனார்கள்.

எழினி வெற்றிவேல் சென்னியை நோக்கி, “இப்பொழுது தேவி எங்கே இருக்கிறார்?” என வினவினாள்.

“நித்திலவல்லியுடன் அனுப்பி வைத்துவிட்டேன். மற்றபடி அவள் எங்கே சென்றிருக்கிறாள் என்று எந்தத் தகவலும் இன்னும் எனக்குக்

கிடைக்கவில்லை.”

“அழுந்தார் படைத்தலைவன் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டான். சோழ அரசரும் தந்தையின் முடிவைத்தான் எடுத்திருப்பார். இருவரின் சக்தியையும், வலிமையையும் மீறி அன்னி மிஞ்லியனாலும், நித்திலவல்லியாலும் என்ன செய்ய முடியும்? தாங்கள் தவறான முடிவெடுத்துவிட்டீர்கள் அத்தான். இதனை நான் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“எனக்கு நித்திலவல்லியின் மீது நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவள் இருவரையும் காத்து துணையிருப்பாள்.”

“இந்தப் பிரச்னைக்குத் தீர்வுதான் என்ன?”

“என் தமையன் சோழ அரசனாக முடிசூடி, அவனுக்குப் பிறக்கும் குழந்தைக்கு இளவரசு பட்டம் கட்டிவிட்டால் இந்தப் பிரச்னை இருக்கும் இடமில்லாமல் மறைந்து போகும்” எனத் தெரிவித்தவன் தனக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த எழினி மற்றும் தன் தமையன் சென்னியை நோக்கினான்.

சோழ இளவரசன் இளஞ்சேட் சென்னி, “தம்பி! அரியணையில் நீ அமர்ந்தாலும் ஒன்றுதான் நான் அமர்ந்தாலும் ஒன்றுதான். எனக்கு எந்த வேறுபாடும் இல்லை. உனக்கு எப்படிச் சில கடமைகள் இருக்கிறதோ அப்படி எனக்கும் சில கனவுகள் இருக்கின்றன” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன கனவு அண்ணா?” என சென்னி வினவ குறுக்கிட்ட எழினி, “நற்கிள்ளி.. நான் எழுப்பிய கேள்விக்கு நீ இன்னும் பதில் கூறவில்லையே?” என வினவினாள்.

சற்று நேரம் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையன், “அக்கன்.. என் உடல் வலிமையையும், மன வலிமையையும் முன்பைப் போன்று இல்லை. கிரிகபுத்திரனின் வாள் தாக்கியதிலிருந்தே என்னால் வேகமாக இயங்க முடியவில்லை. எய்யும் கணை இலக்கைத் தாக்க முடியாமல் கீழே விழுகிறது. நான் பலவீனமடைந்துவிட்டேன். இந்த நிலையில் நான் புறப்பட்டுச் சென்றால் தேவிக்கும், நித்திலவல்லிக்கும் நான் சுமையாகிவிடுவேன். ஆதலால்தான் நான் செல்லவில்லை” என்றான்.

இரும்பிடர்த்தலையனுக்கு அருகில் சென்ற எழினி, “மகேந்திரா.. தீப்பந்தத்தை அருகில் கொண்டு வா” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

அவன் தரையில் நடப்பட்டிருந்த பந்தத்தை கொண்டு வந்து இரும்பிடர்த்தலையனுக்கு முன்பு காட்டினான். இரும்பிடர்த்தலையனின் விழிகளை நோக்கினாள் அவள். பிறகு அவனது மணிக்கட்டைப் பிடித்து நாடியைப் பரிசோதித்தாள். சற்று நேரம் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தவள், “கவலைப்படாதே தம்பி. இன்னும் இரண்டு நாட்கள் நான் கொடுக்கப் போகும் மூலிகையைக் குடி. அதன் பிறகு நீ இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பிவிடுவாய். உன் உடலில் நஞ்சின் தாக்கும் சற்று குறையவில்லை. அதுதான் உன்னை மனதளவிலும், உடலளவிலும் பலவீனப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கிறது. கவலைப்படாதே” என ஆறுதல் கூறியவள், “இது தெரியாமல் என் தம்பியை அறைந்துவிட்டேனே. என்னை மன்னித்துவிடு என் தங்கம்” எனக் கூறி அவனது நெற்றியில் முத்தமிட்டு உச்சி முகர்ந்தாள்.

இரும்பிடர்த்தலையன், “என் தாய் போன்றவள் நீ அக்கா. உனக்கு இல்லாத உரிமை வேறு யாருக்கு இருக்கப் போகிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

பிறகு எழினி, “இருவரும் தங்களது கனவைப் பற்றிக் கூறுங்கள்” என்றாள்.

அங்கு சிறிது நேரம் அமைதி நீடித்தது. பிறகு இளஞ்சேட் சென்னி, “முதலில் உன் கனவைப் பற்றிப் பேசுவோம் தம்பி” என்றவன், “தம்பி, இதே போன்று சில வருடங்களுக்கு முன் நீயும், நானும் முழுமதி ஒளியில் தனித்துப் பேசினோம் நினைவிருக்கிறதா?” என வினவினான்.

“நன்றாக நினைவில் இருக்கிறது அண்ணா.”

“அன்று நீ கோபத்துடன் ஆதங்கப்பட்டாய். ‘எத்தனை காலம்தான் நாம் கரும்பெண்ணை நதிக்கரையிலேயே காவல் இருப்பது?’ என்று. ‘தென்னகத்தின் மீது படையெடுக்கவே வடக்கத்தியர்கள் அனைவரும் அஞ்ச வேண்டும். அந்த அளவுக்கு நாம் பெரும் படையைத் திரட்டிச் சென்று நம் எதிரிகளை அழித்து வடக்கே இமயத்தில் புலிக் கொடியைப் பறக்கவிட வேண்டும்’ என்ற உன் கனவைப் பற்றித் தெரிவித்தாய். நானும் அதை உற்சாகத்துடன் வரவேற்றேன்..” என இளஞ்சேட் சென்னி கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் வெற்றிவேல் சென்னி குறுக்கிட்டான்.

“அப்பொழுது நீயும் உனது எதிர்காலக் கனவைப் பற்றி என்னிடம் தெரிவித்தாய் நினைவிருக்கிறதா? ‘சோழ நாட்டை வளப்படுத்த வேண்டும். சிறு

மழை பொழிந்தாலே எல்லை மீறும் காவிரியை அடக்கி நம் விருப்பபடி பாய வைக்க வேண்டும். காவிரியின் இரண்டு பக்கமும் அடர்ந்து காணப்படும் வனங்களைத் திருத்தி வயல்வெளிகளாக்க வேண்டும். கிராமங்கள், நகரங்கள் பலவற்றை புதிதாக ஏற்படுத்தி நம் மக்களின் வாழ்வாதாரத்தை உயர்த்த வேண்டும். அனைத்து கிராமங்களுக்கும், நகரங்களுக்கும் நினைத்த உடனே சென்றடைய வழி ஏற்படுத்த வேண்டும்’ என்றீர்கள். தாங்கள் கூறிய அனைத்தும் நினைவிருக்கிறது அண்ணா.”

“நாம் வடக்கு நோக்கிப் புறப்படுவதற்கு முன்பே நம் எதிரிகள் புறப்பட்டு வந்துவிட்டார்கள்.”

“இந்தப் போர் முடிந்ததும் நாம் இருவருமே நமது கனவு நோக்கிச் செயல்படுவோம் அண்ணா. தாங்கள் கோழியூரில் அரசராக அமர்ந்து நாட்டை நிர்வகியுங்கள். நான் கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து நம் எதிரிகளை அழித்து இன்னும் குறைந்தது ஆயிரம் வருடங்களுக்காகவாவது நம்மை எதிர்க்கத் துணியாதவாறு அவர்களை அழித்து சோழ நாட்டை மட்டும் அல்லாமல் நம் தமிழகம் முழுவதையும் வளப்படுத்த வேண்டிய அளவுக்கு செல்வத்தைக் கொண்டு வந்து கொட்டுகிறேன்.”

“எனக்குள் இன்னொரு எண்ணமும் துளிர்விட்டிருக்கிறது தம்பி.”

“எனக்குள்ளும்தான்.”

“என்ன?”

“தமிழகத்தில் நாம் அனைவரும் சிறு சிறு நாடுகளாகப் பிரிந்து நமக்குள்ளேயே போரிட்டு நமது ஆற்றலை இழந்து கொண்டு இருக்கிறோம். வடக்கே சந்திரகுப்த மோரியன் செய்ததைப் போன்றே நாமும் தமிழக நிலங்கள் அனைத்தையும் ஒரே குடையின் கீழ் கொண்டுவர வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நமது வலிமை அதிகமாகும். தமிழர்கள் பிரிந்து கிடப்பதைவிடவும் ஒற்றுமையாக இருந்தால்தான் நம் எதிரிகள் போர் தொடுக்கவே அஞ்சுவார்கள். இப்பொழுது மோரியப் படை துளு நாடு வரை படையெடுத்து வந்திருக்கிறது என்றால் காரணம் என்ன?” என சென்னி பேசிக் கொண்டிருந்த போதே குறுக்கிட்ட எழினி, “ஒற்றுமையின்மை” எனத் தெரிவித்தாள்.

“ஆமாம். நம் வேளிர்கள், சிற்றரசர்கள், சேரர், பாண்டியர் ஆகியோர் தாமாக ஒற்றுமையடைய வேண்டும். இல்லையேல் நாம் அனைவரையும் ஒற்றுமைப்படுத்த வேண்டும்” என்றான்.

“ஒரு நாட்டைக் கைப்பற்றி கப்பம் மட்டும் பெற்றுக் கொண்டு சுதந்திர நாடாகவிடும் பழக்கத்தையே நான் மாற்ற வேண்டும் என நினைக்கிறேன்” என்றான் இளஞ்சேட் சென்னி.

“எப்படி அண்ணா?”

“கப்பம் பெற்று அவற்றைச் சுதந்திர நாடாக விட்டுவிடுவதைவிடவும் நம் நாட்டுடன் இணைத்துக் கொண்டு நமது நேரடிக் கண்காணிப்பின் கீழ் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும்.”

“தமிழகம் மேன்மையுற இது ஒன்றுதான் வழி. பொது எதிரி வந்திருப்பதால் அனைவரும் ஒன்று கூடியிருக்கிறார்கள்” என வெற்றிவேல் சென்னி கூறிக் கொண்டிருந்த போதே குறுக்கிட்ட இரும்பிடர்த்தலையன், “எங்கே, இதில்தான் பாண்டியரும், சேரரும் விலகிக் கொண்டுவிட்டார்களே” என்றான்.

வெற்றிவேல் சென்னி, “இரும்பிடர்த்தலையா.. காரண காரியங்கள் இல்லாமல் உலகில் எதுவும் நடைபெறுவதில்லை. இதுவும் நல்லதுக்குதான் என்று நினைத்து கொள்” எனப் பதில் அளித்தான்.

இளஞ்சேட் சென்னி, “ஆமாம். சேரர் மற்றும் பாண்டியர் விலகியதில் கூட நன்மை இருக்கிறது. பொது எதிரி வராவிட்டால் தமக்குள்ளே அடித்துக் கொண்டிருக்கும் தமிழக குறுநில மன்னர்கள் இப்பொழுது சோழத்துக்குக் கீழே திரண்டிருக்கிறார்கள். நமது தொலைதூர திட்டப்படி இதுவும் நன்மைக்குத்தான். இமயப் படையெடுப்பு, தமிழகம் முழுவதும் நடைபெறப் போகும் அரசியல் சீரமைப்புக்கு நாம் தலைமை ஏற்கப்போவதன் முன்னோடியாகவே இதனைப் பார்க்கிறேன்” என்றான்.

அவ்விடத்தில் அமைதி நிலவியது.

வெற்றிவேல் சென்னி, “போர் தொடங்கட்டும். நம்மிடம் சிக்கி அழியப் போகும் மோரியரைப் பார்த்த பிறகு சோழத்தின் கீழ் குறுநில மன்னர்கள் மற்றும் சிற்றரசர்கள் தானாக முன்வந்து சேர்வார்கள். நம் எதிரிகள் இனி

தலை தூக்கவே கூடாது. அந்த அளவுக்கு மோரியர்களின் அழிவு இருக்கப் போகிறது” என்றான்.

இளஞ்சேட் சென்னி, “தம்பி! நம் இலக்கு மிகப்பெரியது. அதனை அடைய வேண்டும் என்றால் நாம் ஒற்றுமையுடன் இணைந்து செயல்பட வேண்டும். நமக்குள் வேற்றுமை ஏற்படுத்த எவர் முயற்சித்தாலும் அவர்களைத் தட்டிவிட்டு நாம் முன்னோக்கிச் சென்று கொண்டே இருக்க வேண்டும்” என்றான்.

“அண்ணா! நாம் பிறந்த ஒரு நாழிகைப் பொழுதிலே நமக்குள் பிரிவை ஏற்படுத்த முயன்று தோற்றுவிட்டார்கள். எனக்கு ஓரிடத்தில் அமர்ந்து நாட்டை ஆள வேண்டிய எண்ணம் எப்பொழுதும் ஏற்பட்டதில்லை. எல்லையில் வீரர்களோடு வீரர்களாகத் திரிய வேண்டும். தமிழனின் வீரத்தை நாவலந்தீவு கடந்து யவனம் வரைப் பேச வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

எழினி, “இனி நடக்கவிருக்கும் போரைப் பற்றி விவாதிக்கலாமா?” என வினவினாள்.

“ம்ம்ம்..” என ஒரே நேரத்தில் தெரிவித்தார்கள் சோழ இளவரசர்கள் இருவரும்.

33 நடுநடுங்கிய திதியன்

அதுவரை, தேவையான போது மட்டும் பதிலளித்துக் கொண்டிருந்த மகேந்திர வளவன் வெற்றிவேல் சென்னியை நோக்கி, “தலைவரே, மோரிய இளவரசர் தேவவர்மன் தங்களது தலைக்கு விலை அறிவித்துவிட்டார்” எனப் போர் பற்றிய உரையாடலைத் தொடர்ந்தான்.

வெற்றிவேல் சென்னி, “கேள்விப்பட்டேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

எழினி, “அப்படி என்ன அறிவித்திருக்கிறான்?” என ஆர்வத்துடன் வினவினாள்.

இரும்பிடர்த்தலையன், “நம் படைத்தலைவரின் தலையைக் கொய்யும் வீரனுக்கு, தென்னகத்தின் சிம்மாசனத்தை வழங்கப் போவதாக தேவவர்மன் வாக்களித்திருக்கிறார்” எனப் பதிலளித்தான்.

எழினி, “எனக்கு, இந்தப் பரிசு ஏற்புடையதாகத் தெரியவில்லையே. மோரியப் பேரரசின் சிம்மாசனத்தைக் கொடுப்பேன் என்றிருந்தால் அத்தானின் வீரத்துக்கு உரிய வெகுமதியாக இருந்திருக்கும்” என்றவள் அமைதியானாள். பிறகு, “அவன் வீரனாக இருந்திருந்தால் அத்தானை நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்வேன் என்று சூளுரைத்திருப்பான். கோழை அவன்” என்றாள்.

அப்பொழுது இளஞ்சேட் சென்னி, “கோழைத்தனமான முடிவென்று தேவவர்மனின் செயலை எளிதில் கடந்துவிடக் கூடாது எழினி. என் தம்பியின் பெயரைக் கேட்டாலே நடுநடுங்கி, ஒடுங்கியிருந்த மோரிய வீரர்கள் அனைவரும்

தென்னகத்தின் அரசனாக முடிசூடிக் கொண்டு ஆட்சி செலுத்துபவர்களைப் போன்று கற்பனையில் இந்நேரம் மிதந்து கொண்டிருப்பார்கள். தேவவர்மன் ராஜதந்திரி என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை நிரூபித்திருக்கிறான். எந்தச் சூழ்நிலையிலும் அவனை நாம் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிடக் கூடாது” என அறிவுரை வழங்கினான்.

வெற்றிவேல் சென்னி, “எப்பொழுது அவன் இந்திரசேனையின் அதிகாரத்தையே உடைத்து அவளைக் கால்வதற்கு முயற்சி செய்தானோ, அப்பொழுதே அவன் குறைத்து மதிப்பிடக்கூடியவன் இல்லை என்பதை உணர்ந்துவிட்டேன் நான்” என்றான்.

“அவனை எப்படி எதிர்கொள்ளப் போகிறோம்?”

“அவனை எப்படி எதிர்கொள்வது என்பதைப் போர் தொடங்கும் போது முடிவெடுத்துக் கொள்வோம். அவனது நடவடிக்கைகளை உடனுக்குடன் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் வெண்ணிறப் புரவிப் படை வீரர்களைத் துளு நாட்டிலேயே விட்டு வந்திருக்கிறேன்.”

எழினி, “கடைசியாகக் கிடைத்த தகவல்?” என வினவினாள்.

“எங்களது திட்டப்படியே மோரியப் புரவிப்படை மட்டும் இரண்டு பெரும்பிரிவாகப் பிரிந்து தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டிருக்கிறது.”

“எங்களது திட்டப்படியா?” என ஆச்சரியத்தில் வினவினாள்..

“ஆமாம் எழினி” எனக் குறுக்கிட்டு பதில் அளித்தான் இளஞ்சேட் சென்னி.

அவனை வியப்புடன் நோக்கினாள் அழுந்தூர் இளவரசி எழினி. அவளது மனதிலிருந்த குழப்பத்தைக் கண்ட வெற்றிவேல் சென்னி சீழ்க்கை ஒலி எழுப்பினான். அப்பொழுது, சற்றுத் தொலைவில் காணப்பட்ட வேங்கை மரத்தில் அமர்ந்திருந்த கழுகு பறந்து வந்து வெற்றிவேல் சென்னியின் தோளில் அமர்ந்தது.

“மோரிய ஒற்றர் தலைவர்களில் ஒருவனான ருத்ரதாமன் பாழிக்கு வந்த நாள் முதலாகவே தென்னகத்தில் நடைபெறும் அரசியல் நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் இருவரும் திட்டமிட்டே நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்றான் வெற்றிவேல் சென்னி.

இளஞ்சேட் சென்னி, “மொழிபெயர் தேயத்திலிருந்து கழுகு மூலம் சென்னி எனக்கு அளித்த தகவல்களின் அடிப்படையில்தான் நான் துளு நாடு சென்று மோரியர்களின் தூதுவர்களைக் கொன்றேன். அஃதையும் கொல்லப்பட்டார். என் தம்பியின் திட்டப்படிதான் நான் உறைந்தையிலிருந்து திறமையான வீரர்களை மட்டும் நன்னன் வேண்மானுக்குத் துணையாக மோரியரை எதிர்க்க அனுப்பி வைத்தேன்” என்றான்.

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட மகேந்திர வளவன், “குறுக்கிடுவதற்கு மன்னிக்க வேண்டுகிறேன் இளவரசே. எனக்குள் நீண்ட நாட்களாக ஒரு சந்தேகம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது” என்றான்.

“என்ன வளவா?”

“இந்த சந்தேகம் எனக்கு மட்டும் இல்லை. நம் வீரர்களுக்கும்தான் இருக்கிறது.”

“என்ன என்று கேள்” கட்டளையிட்டான் இளஞ்சேட் சென்னி.

“பல்லாயிரக்கணக்கான மோரியர்கள் வஜ்ரதத்தனின் தலைமையில் பாழியை நோக்கித் திரண்டு வந்து கொண்டிருந்த வேளையில் வெறும் ஆயிரத்து இருநூறு வீரர்களின் துணையுடன் நன்னன் வேண்மானை அனுப்பி வைத்தது ஏன் இளவரசே? கூடுதல் படைகளை அனுப்பி வைத்திருந்தால் நன்னன் வேண்மான் மோரியர்களை அழித்து பாழியைக் காத்திருப்பாரே?” என வினவினான்.

மகேந்திர வளவன் எழுப்பிய கேள்வியைக் கேட்டதும் வெற்றிவேல் சென்னி, “பிடர்த்தலையா, இவனுக்குப் பதிலளி” எனக் கட்டளையிட்டான்.

இரும்பிடர்த்தலையன், “கூடுதல் வீரர்களுடன் நன்னன் வேண்மான் கானகம் சென்றிருந்தால் வஜ்ரதத்தனின் படை அழிக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனால், பாழியைக் காத்திருக்க முடியாது” என்றான்.

“போர் முடிவில் பாழி வீழ்த்தப்பட்டுவிட்டதே?”

“தேரதரனின் துரோகத்தை யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. தேரதரன் மட்டும் துரோகமிழைக்காமல் இருந்திருந்தால் மோரியப் படையே இந்நேரம் அழித்து ஒழிக்கப்பட்டிருக்கும்” என்றான்.

“நீ தொடர்ந்து கூறு நண்பா.”

“மகேந்திரா, மோரிய வீரர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் துளு நாட்டு வீரர்களின் படை பலம் குறைவு என்பதை அறிவாய். ஆனால், வஜ்ரதத்தனின் படையைவிடவும் வலிமை வாய்ந்தவர்கள் மோகர்களான துளு நாட்டு வீரர்கள். மோரிய வீரர்கள் சஃயாத்ரி மலையைக் கடந்து மலை வனம் வழியே பாழி நோக்கி முன்னேறிய அதேவேளையில் இந்திரசேனை தேவியார் மிகப்பெரும் எண்ணிக்கையில் மரக்கலப் படையையும் அனுப்பி வைத்திருந்தார். வஜ்ரதத்தனை எதிர்க்க பெரும்படையை நன்னன் வேண்மானின் தலைமையில் அனுப்பி வைத்திருந்தால் பாழி காவல் அற்றதாகி மரக்கலத்தில் வந்து கொண்டிருந்த மோரிய வீரர்கள் எளிதில் உள் நுழைந்துவிட ஏதுவாக இருந்திருக்கும். இளங்கோசன் மட்டும் நன்னன் வேண்மானின் முதுகில் தாக்காமல் இருந்திருந்தால் அந்தப் போரின் முடிவு தலைகீழாக இருந்திருக்கும். நன்னன் வேண்மானுடன் வெறும் ஆயிரத்து இருநூறு வீரர்களை மட்டும் அனுப்பி வைக்க இதுதான் காரணம்” என்றான்.

தலையாட்டினான் மகேந்திர வளவன்.

விட்ட இடத்திலிருந்து இரும்பிடர்த்தலையன், “இந்த முறை தோல்வியடைந்துவிடக் கூடாது எனும் உத்வேகத்தில் தேவவர்மன் தனது புரவிப் படையை அழைத்துக் கொண்டு தெற்கு நோக்கிச் சென்றிருக்கிறான். நம் வீரர்களைவிடவும் இருமடங்கு வீரர்களைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு சென்றிருக்கிறான்.”

இளஞ்சேட் சென்னி, “அடுத்தடுத்த தோல்விகளால் மோரியர்கள் துவண்டு போய் இருக்கிறார்கள். சோழப் படையுடன் மோதுவதற்கு முன்பு மோரிய வீரர்களுக்கு மிகப்பெரிய உத்வேகம் தேவைப்படுகிறது. அதற்காகவே தேவவர்மன் தனது புரவிப்படை வீரர்களை மொத்தமாகத் திரட்டிக் கொண்டு சென்றிருக்கிறான்” என்றான்.

மகேந்திர வளவன், “பெரும் எண்ணிக்கையில் மோரியப் புரவிப் படையினர் சென்றால் ஆதன் எழினி மற்றும் மோகூர்ப் பழையனின் தலைமையிலான சிறு படை அழிந்துவிடுமே?” என வினவினான்.

“உறுதியாக இரண்டு படைகளும் அழிந்து சிதறுவது உறுதி மகேந்திரா” எனப் பதிலளித்தான் வெற்றிவேல் சென்னி.

எழினி, இரும்பிடர்த்தலையன் மற்றும் மகேந்திர வளவன் ஆகிய மூவரும் வெற்றிவேல் சென்னியை அதிர்ச்சியுடன் நோக்கினார்கள். இளஞ்சேட் சென்னி புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தது தீப்பந்த ஒளியில் நன்றாகத் தெரிந்தது அனைவருக்கும்.

அதே புன்னகையுடன் இளஞ்சேட் சென்னி, “தம்பி! மூவரும் கவலைப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தெளிவாகக் கூறேன்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“மோகூர் பழையன் மற்றும் ஆதன் எழினியின் தலைமையில் தற்பொழுது சிறு படையே பாழி நோக்கிச் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது. சிற்றரசர்கள் இருவரின் சிறு படையையும் அழித்து மோரிய வீரர்களுக்கு உற்சாகத்தை அளிக்கலாம் என்று மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் திட்டம் தீட்டியிருக்கிறான்.”

எழினி, “சிற்றரசர்கள் இருவரது படைபலம், அந்தப் படையினர் வந்து கொண்டிருக்கும் பாதை ஆகியவற்றைத் தேவவர்மன் எப்படி அறிவான்? புரவிப் படை அனைத்தையும் திரட்டிக் கொண்டு அதிரடி தாக்குதல் தொடுப்பதற்கு சென்றிருக்கிறான் எனில் சிற்றரசர்கள் படை பற்றிய அனைத்து தகவல்களையும் அறிந்திருந்தால்தானே சாத்தியம்?” என வினவினாள்.

“நம் ஒற்றர்கள் மூலமே மோரிய ஒற்றர்கள் வழியாக தேவவர்மனுக்குத் தெரியப்படுத்தினோம்.”

“எதற்காக அத்தான்?”

“அதிவேகத் தாக்குதல் தொடுத்து விரைவில் திரும்பி வந்துவிடலாம் என்றுதான் தேவவர்மன் கிட்டத்தட்ட ஒட்டுமொத்த புரவிப் படையையும் இரண்டாகப் பிரித்து தெற்கு நோக்கிச் சென்றிருக்கிறான். அவனது படை உணவு கிடைக்காமல், வழி தெரியாமல் திண்டாடப் போகிறது. நம் புரவிகளின் எண்ணிக்கையுடன் ஒப்பிடுகையில் மோரியப் படையில் புரவிகளின் எண்ணிக்கை மிகமிக அதிகம். புரவிப் படையை அழிப்பதற்காக நாம் வகுத்த திட்டத்தில் அவனே சென்று சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.”

“இதில் சிக்கியிருப்பது ஆதன் எழினி மற்றும் மோகூர் தலைவன் அல்லவா?”

“ஆமாம்.”

“அவர்களது படையும் அழிந்துவிட்டால்?”

“அவர்கள் மாவீரர்கள். உயிரோடு திரும்பமாட்டோம் என்பதை அறிந்த பிறகே அவர்கள் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள் எழினி.”

“நாமே அவர்களைக் காவு கொடுக்கிறோம் என்று தோன்றுகிறது அத்தான்.”

“ஆமாம் எழினி. தமிழக மக்களைக் காப்பதற்காக அவர்கள் தம் உயிரை தியாகம் செய்யப் போகிறார்கள். இது தொடர்பாக படைத்தலைவர்களிடமும் பேசியிருக்கிறோம்.”

“என்ன கூறினார்கள் அவர்கள்?”

“தமிழகத்தின் மாண்பினைக் காப்பதற்காக எந்த தியாகத்துக்கும் தயார் என்று கூறிவிட்டார்கள்.”

“எனக்கு இது சரியாகப்படவில்லை அத்தான். தெரிந்தே அவர்களை நாம் பலி கொடுக்கிறோமோ என்று தோன்றுகிறது.”

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் வெற்றிவேல் சென்னிக்குக் கோபம் சுரரென்று தலைக்கு ஏறியது. “ஆயிரத்து இருநூறு வீரர்களுடன் வனத்தில் மோரியர்களுடன் போரிட்டு வீரமரணத்தைத் தழுவினானே நன்னன் வேண்மான், ஒட்டுமொத்த தமிழகப் படை வீரர்களும் அழிந்து மோரியர்களை வெற்றி கொண்டாலும் அவனது தியாகத்துக்கும், வீரத்துக்கும் ஈடாகாது. போர் என்று வந்துவிட்டால் அழிவு இருக்கத்தான் செய்யும் எழினி. நாளை நானே கூட களத்தில் வீரமரணம் அடைவதற்கான சூழல் ஏற்பட்டாலும் தயங்கமாட்டேன். தமிழகத்தைக் காப்பதற்கு அவர்களுக்கும் ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்” என்றான்.

வெற்றிவேல் சென்னியின் தோள் மீது கை வைத்து அவனை அமைதிப்படுத்திய இளஞ்சேட் சென்னி, “எழினி, ஆதன் எழினிக்கும், மோகூர்ப் பழையனுக்கும் கொடுத்திருக்கும் முதன்மைக் கட்டளை என்ன தெரியுமா?” என வினவினான்.

“என்ன?”

“மோரியர்களுடன் அவர்கள் நேருக்கு நேர் போர் புரியப் போவதில்லை. வனத்தில் மறைந்திருந்து தாக்குதல் தொடுக்கப் போகிறார்கள். அவர்களுக்குக்

கொடுத்திருக்கும் முதன்மைக் கட்டளை, ‘மோரியர்கள் கொண்டு வரும் புரவிப் படையை சிதறடிக்க வேண்டும்’ என்பதே” என்றான்.

வெற்றிவேல் சென்னி, “மோரியர்கள் பாழிக்கோட்டையைவிட்டுப் புறப்பட்ட பிறகு மழை நீர் மட்டுமே அவர்களது தாகத்தைத் தீர்க்கும். மற்றபடி அவன் செல்வதற்கான வாய்ப்பிருக்கும் வழிகளில் உள்ள கிராமங்கள் அனைத்தையும் இடம்பெயரக் கட்டளையிட்டுவிட்டேன். இந்நேரம் பொதுமக்கள் இடம் பெயர்ந்து சென்றிருப்பார்கள். அவர்கள் செல்லும் போதே விளை நிலங்களுக்கு தீ வைத்திருப்பார்கள். ஏரிகள் பயன்படுத்த முடியாதபடி கழிவாக்கப்பட்டிருக்கும். உணவு கிடைக்காமல், வழி தெரியாமல் மோரியப் படையினர் திண்டாடப் போகிறார்கள்” என்றான்.

“அவனுக்குதான் கோசர்கள் உதவி செய்கிறார்களே?”

“இனி அவர்கள் செய்யமாட்டார்கள்.”

“ஏன்?”

“உயிரோடு இருந்தால்தானே கோசர்களால் உதவி செய்ய முடியும்?”

“புரியவில்லை அத்தான்.”

“மோரியப் படை புறப்படுவதற்கு முடிவான உடனே தேவவர்மன் முன்னோடிப் படையினராக கோசர்களை அனுப்பி வைத்திருப்பான். அவர்களைத் தேடித் தேடி இந்நேரம் வெண்ணிறப் புரவிப்படை வீரர்கள் வேட்டையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள்.”

“தேவவர்மனும், உருத்திரனும் உணவில்லாமல், வழி தெரியாமல் திண்டாடப் போகிறார்கள். அவர்களை ஆதன் எழினியும், மோசூர் பழையனும் வேட்டையாடப் போகிறார்கள்” என்றாள் எழினி.

“ஆமாம் எழினி. நமது திட்டப்படி காரியங்கள் நடந்தேறினால் மோரியர்களின் புரவிப்படை மொத்தமும் அழிக்கப்படும்.”

சென்னி நம்பிக்கையின்மையில் பேசுவதை உணர்ந்த இரும்பிடர்த்தலையன், “ஏன் தலைவரே, நம்பிக்கையின்றி பேசுகிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“நாம் எப்படி வெற்றிபெற வேண்டும் என்று திட்டமிடுகிறோமோ அப்படிதான் தேவவர்மனும் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருப்பான். நமது திட்டப்படிதான்

அனைத்து காரியங்களும் நிறைவேறும் என்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது” எனக் குறுக்கிட்டு பதில் தெரிவித்தான் இளஞ்சேட் சென்னி தொடர்ந்து,

“நம் திட்டப்படி மோரியர்கள் செயல்பட்டால் என்னென்ன நடைபெறும் என்று கூறுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான் பாரையில் சற்று நகர்ந்து அமர்ந்தான். “புறப்பட்டிருக்கும் மோரிய புரவிப் படையினர் ஒரு கிழமை முழுவதும் தெற்கே அலைந்து திரிவார்கள். ஒரு கிழமை காலம் கழித்து மோரியர்கள் சோர்ந்து போய் இருக்கும் சூழலில் இரண்டு சிற்றரசர்களின் படையும் அவர்களைத் தனித்தனியாகத் தாக்கும். போர் முடிவில் மோரியர்களின் புரவிப் படை மொத்தமாக அழியும் அல்லது புரவிகள் மட்டும் கைப்பற்றப்படும்” எனக் கூறிய வேளையில் குறுக்கிட்ட வெற்றிவேல் சென்னி, “ஒருவேளை நம்மைவிடவும் சிறப்பாகத் திட்டம் தீட்டப்பட்டிருந்தால் ஒரு கிழமை இறுதிக்குள் இரண்டு சிற்றரசுப் படையும் அழிக்கப்பட்டிருக்கும். மோரியர்களின் புரவிப் படை பாதியாவது அழிந்திருக்கும்” எனக் கூறி முடித்தான்.

அப்பொழுது இரும்பிடர்த்தலையன், “இன்னொரு வாய்ப்பும் இருக்கிறது தலைவரே” என்றான்.

“என்ன?”

“சில நாட்கள் முன்சென்று உணவு கிடைக்காமல், தண்ணீர் கிடைக்காமல் தாக்குப்பிடிக்க முடியாவிட்டால், தேவவர்மன் மட்டும் சிறு படையோடு பாழியை நோக்கித் திரும்பி வரவும் வாய்ப்பிருக்கிறது” என்றான்.

“அதற்கும் வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆனால், மோரியப் படையினருக்கு பாலை நிலத்தில் கூட பயணித்த அனுபவம் இருக்கும் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. என்ன வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம்.”

“ம்ம்ம்” என சிந்தனையுடன் தெரிவித்தாள் எழினி.

அப்பொழுது வெற்றிவேல் சென்னி, “இரும்பிடர்த்தலையா, உன்னிடம் ஒரு கேள்வி” என்றான்.

“என்ன தலைவரே?”

“உன் கண் முன்னால் மோரியர்கள் திதியனை மண்ணில் கிடத்தி அவனது மார்பின் மீது மிதித்தால் நீ என்ன செய்வாய்?” என வினவினான்.

அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் இரும்பிடர்த்தலையன். பிறகு, “ஒருவரைக் கூட விடாமல் அனைவரையும் கொன்று போட்டுவிடுவேன்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“நான் செண்டுகளத்துக்குள் நுழைந்த வேளையிலும் திசியனைக் கீழே தள்ளிய நித்திலவல்லி அவனது மார்பை மிதித்து வில்லில் பூட்டப்பட்ட கணை முனையில்தான் அனைவரையும் மிரட்டினாள். நம் மக்களைக் காக்க வேண்டும் என்ற வெறி நமக்கு இருக்கிறது. ஆனால், தேவவர்மனுக்கு இருக்கும் வெறி வேறு மாதிரியானது. தன் காதலியாலே அவன் ஏமாற்றப்பட்டு வாழ்வில் மிகப்பெரிய அவமானத்தை அடைந்திருக்கிறான். அவன் அவ்வளவு எளிதில் விட்டுக் கொடுத்து திரும்பி வருவான் என்று எதிர்பார்க்காதே பிடர்த்தலையா. நம் அனைவரைவிடவும் அதிகப் போர் வெறியில் இருப்பவன் தேவவர்மன் மட்டுமே” என்றான்.

அங்கு அமைதி நிலவியது.

இளஞ்சேட் சென்னி, “புரவிப் படை புறப்பட்டுவிட்டது. இன்னும் ஓரிரு தினங்களில் கொற்றவைப் புழையில் நிலை கொண்டிருந்த மரக்கலங்கள் அனைத்தும் தெற்கு நோக்கி முன்னேறும்” என்றான்.

மகேந்திர வளவன், “மரக்கலப் படையா?” என அப்பொழுதுதான் நினைத்துக் கொண்டு வினவினான்.

“ஆமாம், மகேந்திரா. இந்திரசேனை போரில் சேதமடைந்த மரக்கலங்களைக் கூட சரிபார்த்து வைத்திருக்கிறாள். நிச்சயம் நமக்கு அதிர்ச்சி கொடுப்பதாக நினைத்து மரக்கலங்கள் தெற்கு நோக்கி முன்னேறியிருக்கும்” என்றான் வெற்றிவேல் சென்னி.

இளஞ்சேட் சென்னி, “அவர்களுக்கு எப்படி நாம் அதிர்ச்சி கொடுக்கப் போகிறோம் தெரியுமா?” என வினவினான்.

“எப்படி இளவரசே?” என வினவினான் மகேந்திர வளவன்.

“தம்பி கூறுகிறாயா?” என வினவினான்.

“சரி, அண்ணா!” எனத் தெரிவித்த வெற்றிவேல் சென்னி, “நம் இளவரசர் கூடல் வரை சென்று பாண்டிய மன்னர் மற்றும் சேர மன்னரைச் சந்தித்து எச்சரித்து வந்துவிட்டார். வேண்டிய எதிர் நடவடிக்கைகள் இந்நேரம்

எடுக்கப்பட்டிருக்கும்” எனத் தெரிவித்தவன் அனைத்தைப் பற்றியும் கூறி முடித்தான்.

“தம்பி, மற்றொன்றைப் பற்றிக் கூற மறந்துவிட்டாயே?”

“என்ன அண்ணா?”

“தன் தமையனின் மரணத்துக்குப் பழி தீர்க்க காத்திருக்கும் கடந்துருத்திக் குறும்பன் தூங்கலோரியனைப் பற்றியும், மயூரனைப் பற்றியும் கூற மறந்துவிட்டாய்.”

“ஆமாம்.. ஆமாம்.. தூங்கலோரியானும் மோரியரைப் பழி வாங்குவதற்குத் தக்க தருணத்துக்காக காத்திருக்கிறான்.”

“மோரியர்களின் மரக்கலப் படை முழுவதும் மூழ்கடிக்கப்பட்டு கடந்துருத்திக் குறும்பன் வெற்றி பெறுவான் என்று கருதுகிறேன் நான்” என்றான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“அதைக் கணிக்க முடியாது இரும்பிடர்த்தலையா. போர் முடிவு எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம்.”

இரும்பிடர்த்தலையன், “மோரியர்களின் மரக்கலங்கள் வீழ்த்தப்பட்டால் நமக்கு உதவி கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. மோரியப் படையைப் பின்னால் தாக்குவார்கள். ஒருவேளை கடற்போரில் மோரியர்கள் வெற்றி பெற்றுவிட்டால் பாழியை வீழ்த்திவிட்டு நமது படை தெற்கு நோக்கி முன்னேற வேண்டிய சூழலுக்குத் தள்ளப்படும்” என்றான்.

இளஞ்சேட் சென்னி, “நானும் அதை ஊகித்தேன். ஆதலால்தான் பாண்டியர் மற்றும் சேரரைத் தயாராக இருக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன். மோரியர்களின் முன்னேற்றத்தைத் தாமதப்படுத்தலாம்” என்றான்.

எழினி வருத்தத்துடன், “என்னதான் முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கை மேற்கொண்டிருந்தாலும் தற்போதிருக்கும் சூழலில் மோரியர்களின் கரம்தான் ஓங்கியிருப்பதாகத் தெரிகிறது” என்றாள்.

“சந்தேகமே வேண்டாம் எழினி. தற்போதிருக்கும் சூழலில் நம் நிலம் பற்றிய அறிவு மோரியர்களுக்குக் கிடையாது. மற்றபடி ஆயுதங்கள், படை வீரர்களின் எண்ணிக்கை, வலிமையான பாழிக்கோட்டை என்று மோரியர்களின் கரம்தான் ஓங்கியிருக்கிறது. நாம் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும்.

இல்லையேல், இந்திரசேனை என்னிடம் விட்ட சவாலை தேவவர்மன் நிறைவேற்றிவிடுவான்” என்றான் வெற்றிவேல் சென்னி.

“இந்திரசேனை தெரிவித்த சவால் என்ன?”

“என்னைப் போர்க்களத்தில் வீழ்த்தி, சோழப் படையைத் தோற்கடித்து தென்னகத்தையே எரியூட்டுவேன் என்று சவால்விடுத்தாள்.”

அங்கு அமைதி நிலவியது.

பிறகு எழினி, “இளவரசர்கள் இருவரும் இருக்கையில் நமக்கு என்ன கவலை” என்றாள்.

வெற்றிவேல் சென்னி, “தனி மனிதர்களால் அடைந்துவிடும் எளிதான வெற்றியாக வரவிருக்கும் போர் இருக்கப் போவதில்லை எழினி. கொடூரமாக இருக்கப் போகிறது. நாம் நமது அனைத்துவிதமான திறமைகளையும் வெளிப்படுத்த வேண்டும்” என்றவன் எழினியிடம், “நான் தெரிவித்த போர்ப் பொறிகளும் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறதுதானே?” என வினவினான்.

“தயாராக இருக்கின்றன இளவரசே.”

“நல்லது.. நல்லது..”

இளஞ்சேட் சென்னி, “மோரியர்கள் தரப்பில் எப்படி புரவிகள் அதிக எண்ணிக்கையில் பலமுடையதாக இருக்கப் போகிறதோ, அதே போன்று நமது படையில் யானைகள் இருக்கப் போகின்றன” என்றான்.

“இந்நேரம் தேவவர்மன் யானைகளை வீழ்த்துவதற்கு திட்டம் தீட்டியிருப்பான்.”

“என்ன செய்திருப்பான்?” என வினவினான் மகேந்திரன்.

“யார் கண்டது மகேந்திரா? இரும்பிடர்த்தலையன் எளிதாக கோசர்களின் யானைகளையும், மோரியர்களின் யானைகளையும் நேருக்கு நேர் மோதவிட்டு அழித்திருக்கிறான் என்பதை தேவவர்மன் கேள்விப்பட்டிருப்பான். ஆதலால், யானைகளை வீழ்த்துவதற்கு வழி கண்டுபிடித்து நிச்சயம் நம் பலத்தை அழித்து நம்மை முடமாக்க முயற்சி செய்வான்.”

“அதற்கு நாம் அனுமதிக்கக் கூடாது. நம் பலம் நம்மிடம் இருக்கும் யானைகள்தான். அதனை சரியான நேரத்தில் சரியான முறையில்

பயன்படுத்தினால் எளிதாக வெற்றி பெற்றுவிடலாம்” என்றான் வெற்றிவேல் சென்னி.

“தம்பி..!”

“கூறுங்கள் அண்ணா!”

“மோரியர்களுடன் எங்கு போரிடப் போகிறோம் என்பதை அனுமானித்துவிட்டாயா?”

“இல்லை அண்ணா. அதைப் பற்றி இப்பொழுது நான் சிந்திக்கவில்லை.”

“சரி..”

இரும்பிடர்த்தலையன், “இறுதிப் போர் அன்று நாம் எப்படி வியூகம் அமைக்கப் போகிறோம்?” என வினவினான்.

“அதற்கு இன்னும் காலம் இருக்கிறது. அதைப் பற்றி பிறகு நான் தெரிவிக்கிறேன்.”

“உத்தரவு தலைவரே!”

“பாழிக்கோட்டை முற்றுகை எத்தனை நாட்கள் வேண்டுமானாலும் நீடிக்கட்டும். ஆனால், இறுதிப் போர் ஒரே பகல் பொழுதில் நாம் முடிக்க வேண்டும். போரை எத்தனை நாட்கள் இழுக்கிறோமோ, அத்தனை நாட்கள் நமக்கு இழப்பு அதிகமாகும். ஒரே நாள் உறுதியுடன், முழு பலத்தையும் திரட்டி போரிடுவோம். எதிரிப் படையை நிர்மூலமாக்குவோம்.”

அனைவரும், “சரி..” என்று தெரிவித்தார்கள்.

இளஞ்சேட் சென்னி, “என் தம்பியிடம் நான் சிறிது பேச வேண்டி இருக்கிறது. அனைவரும் சென்று ஓய்வெடுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

எழினி உட்பட மற்ற அனைவரும் இருவரிடமும் விடைபெற்று அங்கிருந்து செல்லலானார்கள்.

உடன் பிறந்தவர்களான இளஞ்சேட் சென்னியும், வெற்றிவேல் சென்னியும் தனித்து சில அதிமுக்கியப் பணி குறித்து விவாதிக்கத் தொடங்கினார்கள். அந்த முடிவுதான் இறுதிப் போரில் மட்டுமல்லாமல் தமிழக மற்றும் உலக வரலாற்றில் முக்கியமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தப் போகிறது என்பதை அவர்கள் அப்பொழுது அறிந்திருக்கவில்லை.

அவர்களின் உரையாடல் ஒரு ஓரைப் பொழுதுக்கும் மேலே நீடித்தது. அப்பொழுது அவர்களை நோக்கி தீப்பங்கள் சில வந்து கொண்டிருந்தன. இளஞ்சேட் சென்னி, “யார் தம்பி வருகிறார்கள்?” என வினவினான்.

“திதியன் மாமாவைத் தவிர, இந்த நேரத்தில் நம்மைத் தேடி யார் வருவார்?” எனப் பதிலையும் தெரிவித்து வினவினான்.

இருவரது பார்வையும் தீப்பந்தத்தை நோக்கியே இருக்க வெற்றிவேல் சென்னியின் எதிர்பார்ப்பைப் போலவே அழுந்தூர்வேள் திதியன் வீரர்கள் குழ வந்து கொண்டிருந்தான். காவல் வீரர்களை சற்றுத் தொலைவிலேயே நிற்க வைத்த வேள் திதியன் சோழ இளவரசர்கள் இருவரையும் நோக்கி கையில் ஒரு தீப்பந்தத்தைப் பிடித்தபடி வந்து கொண்டிருந்தார்.

உடன்பிறந்தவர்களான இளஞ்சேட் சென்னி, வெற்றிவேல் சென்னி ஆகிய இருவரும் ஒருவரை மற்றொருவர் வார்த்தெடுத்திருப்பதைப் போன்று இருந்ததைக் கண்டு பூரித்த திதியன், “என் மருமகன்கள் இருவரையும் ஒரே இடத்தில் காண்பது காணக் கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கிறது!” என வியந்தபடியே, “மருமகன்களே! இருவரும் நலன்தானே?” என வினவினான்.

“என்னைக் கவனித்துக் கொள்ள இளவரசி எழினியும், என் தம்பியைக் கவனித்துக் கொள்ள இரும்பிடர்த்தலையனும் துணை இருக்கையில் இருவரது நலனுக்கு என்ன குறைச்சல் மாமா ஏற்பட்டுவிடப் போகிறது?” எனப் பதில் அளித்த இளஞ்சேட் சென்னி, “தாங்கள் நலம்தானே?” என வினவினான்.

“தமிழ் போற்றும் மக்களின் புண்ணியத்தில் நான் நலமாகத்தான் இருக்கிறேன் மருமகனே!” எனத் தெரிவித்தவர் இருவரையும் குழப்பத்துடன் மாறி மாறி நோக்கியவர் பதில் அளித்த சென்னியை நோக்கி, “மருமகனே, என்னை மன்னித்துக் கொள். தாங்கள்தானே பட்டத்து இளவரசர். அருகில் இருப்பவர்தானே மூவேந்தர் படைத்தலைவர்?” என வினவினார்.

வெற்றிவேல் சென்னி புன்னகைத்தபடி, “தங்களது யுகம் சரிதான் மாமா” எனப் பதில் அளித்தான்.

இளஞ்சேட் சென்னி, “மாமா.. தந்தையைப் போன்றே நான் தங்களிடம் பெருமதிப்பை வைத்திருக்கிறேன் என்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள்தானே?” என வினவினான்.

“ஆமாம், மருமகனே. அதில் என்ன சந்தேகம் தங்களுக்கு?” எனப் பதில் அளித்தார் அழுந்தார்வேள் திதியன்.

வெற்றிவேல் சென்னி, “அண்ணா! அதைப் பற்றி விவாதிப்பதற்கு சரியான நேரம் இது அல்ல. அமைதியாக இருங்கள். இந்தப் பிரச்சனையை நானே சரி செய்து கொள்கிறேன்” என்றான்.

“சற்று நேரம் நீ அமைதியாக இரு தம்பி!” எனக் கட்டளையிட்ட இளஞ்சேட் சென்னி, “மாமா, என் மனைவியாகப் போகும் எழினி மீது எந்த அளவுக்கு காதல் கொண்டிருக்கிறேனோ, அதே அளவுக்கு பாசத்தை என தம்பியின் மீது கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை தாங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். அப்படி தெரிந்திருக்காவிட்டால் அறிந்து கொள்ளுங்கள்” என அதிகாரத்துடன் தெரிவித்தான்.

இளஞ்சேட் சென்னி எதை நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை அறிந்த அழுந்தார் வேளிர் திதியனின் மனதுக்குள் நடுக்கமெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. குளிர்ந்த காற்று வீசிக் கொண்டிருந்த வேளையிலும் திதியனுக்கு வியர்க்கத் தொடங்கியது. அவரது இதயம் வேகமாக படபடவென்று அடித்தது. மூச்சு முட்டுவதைப் போன்றே உணர்ந்தார் அவர்.

“அண்ணா! அமைதியாக இரு” எச்சரித்தான் வெற்றிவேல் சென்னி.

இளஞ்சேட் சென்னி, “அழுந்தார் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன் திடீரென்று மறைந்து போய்விட்டதை அறிவேன் மாமா. அவனை எங்கே அனுப்பி வைத்திருக்கிறீர்கள்?” என நேரடியாக கேள்வி எழுப்பினான்.

“அவனை.. அவனை...” என உளறத் தொடங்கினார் திதியன்.

“அவனை எங்கே அனுப்பி வைத்திருக்கிறீர்கள் என்று வினவினேன் அழுந்தார் வேளிரே?” என இளவரசனாக அழுந்தார் வேளிரை மிரட்டும் தொனியில் கட்டளையிட்டான் சென்னி.

‘மருமகனே’ எனும் சொல்லை மறந்திருந்த அழுந்தார் வேளிர் திதியன், “இளவரசே..!” என அழைத்தார்.

“பதில் சொல்லுங்கள்.”

குறுக்கிட்ட வெற்றிவேல் சென்னி, “டேய், அண்ணா.. அமைதியாக இரு. போர் முடிந்து இதைப் பற்றி நாம் விவாதித்துக் கொள்ளலாம்” என்றான்.

இளஞ்சேட் சென்னி, “பதில் கூறுங்கள் மாமா” என மீண்டும் அதே கேள்வியை எழுப்பினான்.

“இளவரசே, கோசர்களுடனான போர் வெற்றியை நம் சோழ அரசர் இளம்பெருஞ் சென்னிக்குத் தெரிவிக்கலாம் என்று படைத்தலைவனை அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன்” என்றான்.

இளஞ்சேட் சென்னி, “தகவல் தெரிவிப்பதற்கு ஒற்றர்கள் இருக்கிறார்கள். படைத்தலைவனை அனுப்ப வேண்டிய அவசியம் என்ன?” என வினவினான்.

“கோசர்களுடனான வெற்றி முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது அல்லவா. ஆதலால்தான் நான் படைத்தலைவனையே அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன்.”

“தகவல் கூற படைத்தலைவனை அனுப்பி வைத்திருக்கிறீர்கள் சரி. அவன் எதற்காக அழுந்தூர் படையில் தேர்ந்த வீரர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து உடன் அழைத்துச் சென்றிருக்கிறான்?” என வினவினான்.

வசமாக சிக்கிக் கொண்டதை உணர்ந்த அழுந்தூர்வேள் திதியனுக்கு இதயமே நின்றாவிடும் போலிருந்தது. விட்டுவிட்டு பதற்றத்துடன் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அவரது இதயம் துடித்த ஓசையை அவர் தெளிவாகக் கேட்கலானார்.

“இளவரசே, மோரிய ஒற்றர்களும், வீரர்களும் அனைத்து பகுதிகளிலும் மறைந்திருக்கிறார்கள். ஆதலால்தான் அவர்களின் தாக்குதலிலிருந்து தற்காத்துக் கொல்வதற்காக வீரர்களைத் துணைக்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கிறான் படைத்தலைவன்.”

“கோசர்களுடனே போரிட்டு வெற்றி பெற்ற படையை வழி நடத்திய அழுந்தூர் படைத்தலைவன் ஒற்றர்களின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி வீரர்களைத் துணைக்கு அழைத்துச் சென்றிருப்பது வேடிக்கையாக இருக்கிறது.”

என்ன பதில் அளிப்பது என்று சங்கடத்துடன் அமர்ந்திருந்தார் அழுந்தூர் வேளிர் திதியன். ஒரு வார்த்தை தவறாக வெளிப்பட்டாலும் இளஞ்சேட் சென்னியே தனது தலையைக் கொய்துவிடுவான் என்று நினைத்தவராய் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த திதியன் வார்த்தைகளைத் தேடினார். பிறகு, “தங்களைப் போன்றுதான் அவனும் நான் ‘வீரர்களைத் துணைக்கு அழைத்துச் செல்’ என்ற போது மறுமொழி அளித்தான் இளவரசே.

நான்தான் தற்காப்புக்கு வீரர்களை அழித்துச் செல்ல கட்டளையிட்டேன்” என்றார்.

பிறகு, “இளவரசரின் ஒற்றர்கள் அழுந்தூர் படைவரை ஊடுருவியிருப்பது வியப்பளிக்கிறது” என்றார்.

“தங்களது அந்தப்புரம் வரை சோழ ஒற்றர்கள் ஊடுருவியிருக்கிறார்கள் மாமா. தங்களது அந்தப்புர மனைவியரில் கூட யாராவது சோழ ஒற்றர் படையைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம்” எனச் சிரித்தபடியே தெரிவித்தான் சென்னி.

அழுந்தூர் வேளிர் திதியனும் சிரிக்கலானார்.

இளஞ்சேட் சென்னி, “மாமா, நான் எப்படியோ, அப்படிதான் எனது தம்பியும் தங்களுக்கு மருமகன் என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள். என் தம்பி எனக்கு வாக்களித்திருக்கிறான். ‘நானோ அல்லது எனது குடும்பமோ ஒருநாளும் அரியணைக்கு உரிமை கோரமாட்டோம்’ என்று. என் தம்பியின் காதலிக்குப் பிறக்கும் குழந்தை எனக்கும் மகனைப் போன்றவன்தான். என் தாய்க்கு அடுத்து சோழ அரியணையில் அரசியாக அமர்ந்து அலங்கரிக்கப் போகிறவள் தங்களது மகள் எழினிதான் என்பது ஏற்கெனவே முடிவு செய்யப்பட ஒன்று. அந்த முடிவு ஒருநாளும் மாறாது. சோழ குலத்தில் பிறந்தவர்கள் அனைவரும் வாக்கு தவறாதவர்கள் என்பதை அறிவீர்கள் தாங்கள். அரசியல் என்ற பெயரில் ஏதாவது எனக்குத் தெரியாமல் ஏதாவது விளையாடிப் பார்க்கலாம் என்று மறைமுகக் காரியத்தில் ஈடுபட்டால் அதன் விளைவு கடுமையாக இருக்கும் மாமா” என எச்சரித்தான்.

அழுந்தூர்வேள் திதியனின் நாடி அனைத்தும் ஒடுங்கிப் போயிருந்தது. இருவரையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதுவரை அமைதியாக அமர்ந்திருந்த வெற்றிவேல் சென்னி, “கூறுங்கள் மாமா. என்ன செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்? எம் இருவரையும் தேடி வந்திருக்கும் காரணம் யாது?” என வினவினான்.

பெருமூச்சு வாங்கிக் கொண்ட அழுந்தூர்வேள் திதியன் வந்த வந்த காரியத்தைப் பற்றி விவாதிக்கத் தொடங்கினார்.

&&&

இளஞ்சேட் சென்னி, அழுந்தூர்வேள் திதியனிடம் இந்திரசேனையைப் பற்றி கடுமையாக விசாரித்துக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் இந்திரசேனையும், நித்திலவல்லியும் மதுவன எல்லையில் காணப்பட்ட சத்திரம் ஒன்றில் தங்கியிருந்தார்கள்.

கிழக்கு வானில் வெண்ணிற முகில் கூட்டத்துக்குள் மறைந்தும், மறையாததுமாய் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்த திங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை.

இந்திரசேனைக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த நித்திலவல்லி வரகரிசி சோறைப் பிரண்டைக் குழம்பில் பிசைந்து அவளுக்கு ஊட்டிவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். துளு நாட்டிலிருந்து மதுவனம் வரையிலான நீண்ட பயணம் இருவரையும் மேலும் நெருக்கமாக்கியிருந்தது. நித்திலவல்லி உடன்பிறந்தவளைக் கவனிப்பதைவிடவும் கூடுதலான அக்கறையுடன் இந்திரசேனையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வரகரிசி சோறை மென்றபடியே இந்திரசேனை, “என்றுமில்லாத அளவுக்கு இன்று உணவு அமிழ்தைப் போன்று இருக்கிறது நித்திலா” எனத் தெரிவித்தாள்.

புன்னகைத்த நித்திலவல்லி, “பொய் புகலாதீர்கள் தேவி. அரச மரியாதையுடன் அறுசுவை உணவையும் உண்டு வாழ்ந்தவர் தாங்கள். இன்று இந்த ஏழையின் கையால் உண்ணும் வரகரிசி சோறை அமிழ்தம் என்கிறீர்கள்? எனக்காகத்தானே பொய் சொல்கிறீர்கள்?” என வினவினாள்.

“நித்திலா, கோட்டையில் வசித்த போது நான் விரும்பிய உணவு வந்து சேரும். அந்த வாழ்க்கையில் என்ன மகிழ்ச்சி இருந்துவிடப் போகிறது? உன்னைப் போன்றுதான் சித்திரக்கன்னியும் என்னைக் கவனித்துக் கொள்வாள்” எனக் கூறிய போது இந்திரசேனையின் கண்கள் கலங்கின. அதை நித்திலவல்லி கவனித்துவிடக் கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்த இந்திரசேனை, “விரும்பியதை உண்பதைவிடவும், நமக்குக் கிடைப்பது அமிழ்தமாக இருக்கவும் ஒரு கொடுப்பனை வேண்டும் நித்திலா. அதை பாசமாக ஊட்டிவிடும் தோழி எத்தனை பேருக்குக் கிடைப்பார்கள்?” என வினவினாள்.

இந்திரசேனை கண் கலங்கியதைக் கண்ட நித்திலவல்லி, அதைக் கவனிக்காதவளைப் போன்றே, மண் சட்டியில் எஞ்சியிருந்த சோறு அனைத்தையும் ஊட்டிவிட்டு அங்கிருந்து வெளியே சென்றாள்.

இரவு உணவை உண்டு முடித்த இந்திரசேனை சத்திரத்துக்குப் பின்புறமாக இருந்த நந்தவனத்தில் சிந்தனையுடன் நடந்து கொண்டிருந்தாள். அவளது முகத்தில் கவலைக்குறியும் தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

சற்றுத் தொலைவில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்த ஒளியில் கண்டு கொண்ட நித்திலவல்லி, “ஏன் தேவி கவலையுடன் காணப்படுகிறீர்கள்?” என வினவினாள்.

“புறப்படுவதற்கு முன் மோரியப் படையும் சோழப் படையை எதிர்ப்பதற்காக நான் செய்திருந்த அதிபயங்கர ஏற்பாடுகளைப் பற்றியும் சென்னியிடம் கூறாமல் வந்துவிட்டேனே? அதை நினைத்துதான் கவலைப்படுகிறேன் நான்” என்றாள் இந்திரசேனை.

“அவசியமில்லை தேவி. படைத்தலைவர் அனைத்தையும் முறியடிக்கும் வல்லமை கொண்டவர். தாங்கள் பாழியில் இருந்து மோரியப் படைக்கு ஆதரவாக போரிட்டிருந்தாலும் தலைவர் வெற்றிகரமாகவே களமாடியிருப்பார். அவரைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதை விட்டுவிடுங்கள் தேவி.”

“ம்ம்ம்..” எனத் தெரிவித்தாள் இந்திரசேனை.

அருகில் கிடந்த கல்லில் நித்திலவல்லி அமர்ந்தாள். அவளுக்கு அருகில் அமர்ந்த இந்திரசேனை, “அனைவரும் சென்னியை கண்மூடித்தனமாக நம்புகிறீர்களே!” என ஆச்சர்யமாக கேட்டாள்.

“ஆம் தேவி.”

“ஏன்?”

சற்றுத் தொலைவில் காணப்பட்ட குளத்தில் மலர்ந்திருந்த தாமரையும், அல்லியையும் சுட்டிக்காட்டிய நித்திலவல்லி, “குளத்தில் காணப்படும் அல்லிக் கொடியின் மொட்டு மட்டும் மலர்ந்திருக்கிறது. ஆனால், தாமரை மொட்டுக்கள் மட்டும் இன்னும் மலரவில்லை. காரணம் ஏன் தேவி?” என வினவினாள்.

புன்னகைத்தாள் இந்திரசேனை. பிறகு, “அல்லி திங்களைக் கண்டு மலரும். ஆதலால் அவை வானில் தென்படும் திங்களின் குளிரந்த ஒளி

திண்டியதுமே மலர்ந்துவிட்டன. தாமரை பரிதியைக் கண்டு மலர்பவை. ஆதலால் காத்திருக்கின்றன” என்றாள்.

“அல்லி எதற்காக திங்களையும், தாமரை எதற்காக ஞாயிறையும் நம்பி காத்துக் கிடக்கிறது? காரணம் இருக்கிறதா தேவி?”

இந்திரசேனை பதில் அளிக்க முடியாமல் அமைதியாக நித்திலவல்லியைப் பார்த்தபடியே அமர்ந்திருந்தாள்.

“அந்த அல்லி மற்றும் தாமரைக் கொடியைப் போன்றவர்கள்தான் நாங்கள் அனைவரும் தேவி. சென்னி ஞாயிறைப் போன்றும், திங்களைப் போன்றும் மாறாத தன்மையுடையவர். சிலவற்றுக்குக் காரணம் தேவையில்லை. அதைப் போன்றே காரண, காரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர் வெற்றிவேல் சென்னி” எனத் தெரிவிக்க இந்திரசேனை அவளது தோள் மீது பெருமையுடன் சாய்ந்து கொண்டாள்.

இந்திரசேனை, “எப்பொழுது உன் கிராமத்துக்கு சென்று சேர்வோம்?” என வினவினாள்.

“மலையடிவாரத்தில் நாம் இப்பொழுது இருக்கிறோம் தேவி. மலையேறினால் நாம் தங்கப் போகும் குடில் வந்துவிடும்” என்றாள்.

“நாளை இரவு சென்றுவிடுவோமா?”

“நிச்சயமாக தேவி. நாளை இரவிலிருந்து தங்களுக்கு அலைச்சல் தேவையிருக்காது. தாங்கள் பாழியில் மோரியப் பேரரசியைப் போன்று எப்படி இருந்தீர்களோ, அதே போன்று மதுவனத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கலாம். தங்களுக்குத் தேவையான அனைத்தையும் நான் வனத்திலிருந்து கொண்டு வந்து தங்களது காலடியில் குவிப்பேன்” என்றவள் அவளது காதோரம் யாரிடமும் கூறக் கூடாத ரகசிய பணிவிடையைப் பற்றியும் கிசுகிசுத்தாள்.

“ச்ச்ச்ச்சி போடி..” எனத் தெரிவித்த இந்திரசேனை செல்லமாக நித்திலவல்லியைத் தள்ளிவிட்டு சத்திர அறையை நோக்கிச் சென்றாள்.

34 முன்னேறிய மோரியப் படைகள்

திட்டமிட்டபடி மோரியப் படையானது தேவவர்மன் மற்றும் உருத்திரனின் தலைமையில் இரண்டாகப் பிரிந்து தெற்கு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. தேவவர்மனின் தலைமையிலான படை கடற்கரையை ஒட்டியபடி நேரே தெற்கு நோக்கியும், உருத்திரனின் தலைமையிலான படை ஒரு சாமப் பொழுது கிழக்கு நோக்கிச் சென்று பிறகு தெற்கே பயணித்து குட்டுவ நாட்டை நோக்கியும் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களின் வழியில் தென்பட்ட கிராமங்கள் அனைத்தும் கைவிடப்பட்டு ஆளரவமற்று வெறிச்சோடிப் போய் காணப்பட்டது.

‘எதிரில் தென்படுபவர்கள் அனைவரையும் கொன்று கோர தாண்டவம் நடத்தலாம்’ எனப் புறப்பட்ட மோரியப் புரவி வீரர்கள் பெருத்த ஏமாற்றம் அடைந்திருந்தார்கள். வழியில் காணப்பட்ட விளைநிலங்கள் அனைத்தும் தீவைக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டிருந்தன. விழிகளுக்கு எட்டிய தொலைவு வரை சாம்பல் காடாகவே காட்சியளித்தது கொங்கண நிலம். எரிந்து கொண்டிருந்த தீ அடங்காமல் ஆங்காங்கே புகைந்து கொண்டிருந்தது. ஏரி, குளம் என அனைத்து குடிநீர் நிலைகளும் பயன்படுத்த முடியாதபடி அழிக்கப்பட்டிருந்தன. மோரியப் படையினர் என்னவெல்லாம் செய்யலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்களோ அந்த நிகழ்வுகள் எல்லாம் ஏற்கெனவே செய்யப்பட்டிருந்தன.

இரண்டாவது நாளின் பயணத்தில்தான் அவர்களுக்கு சோதனை தொடங்கியது. குடிநீர் கூட இல்லாமல் வீரர்கள் சோர்வடையத் தொடங்கினார்கள். புரவிகளும் மெதுவாகவே நடந்து கொண்டிருந்தன. பாலை நிலத்தைவிடவும் கொங்கண நிலம் கொடூரமாகக் காட்சியளித்தது. எங்காவது வழியில் காணப்படும் குளம், குட்டைகளில் தண்ணீர் பருகிய மோரிய வீரர்கள் அதே இடத்தில் மடிந்து விழலானார்கள். பலர் நோய்வாய்ப்பட்டு காய்ச்சல், வயிற்றுப்போக்கு என்று கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டார்கள். முதலில் குடிநீர் பிரச்னை தலைதூக்க அடுத்த கட்டமாக உணவுப் பிரச்னை தலைதூக்கத் தொடங்கியது. வழியெங்கும் தென்படும் கிராமங்களில் கொள்ளையடித்து கிடைத்ததைக் கொண்டு பசியாறிக் கொள்ளலாம் என்று பயணித்தவர்கள், நெருப்பில் இறந்து கிடந்த எலி, பன்றி, நரி ஆகியவற்றைத் தின்று உயிர் வாழும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள்.

இளஞ்சேட் சென்னியின் முன் ஏற்பாடுகளைக் கண்டு வியக்கவே செய்தான் தேவவர்மன். உருத்திரன் மூலம் அனுப்பப்பட்டிருந்த கோசர் முன்னோடிப் படையினர் எங்கோ மறைந்து போயிருந்தார்கள். கோசர்களின் தகவல் கிடைக்காமல் திணறிக் கொண்டிருந்தது இரண்டு படையினரும்.

பாழியிலிருந்து பயணத்தைத் தொடங்கிய பிறகு ஒருவரைக் கூட காண முடியாத மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் குழப்பத்துடன் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி அவர்கள் பயணித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில்தான் கைவிடப்பட்ட கிராமம் ஒன்றில் பத்து பேர் தலைகீழாகத் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குக் கீழே நெருப்பு வைக்கப்பட்டிருந்தால் அவர்களின் உடல் நெருப்பில் வெந்து போய் பார்ப்பதற்கே கோரமாகக் காட்சியளித்தார்கள். அதிலும் அவர்களின் உடல்கள் சில தினங்களுக்கு முன்பே தொங்கவிடப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை பிணந்தின்னி கழுகுகளும், காக்கைகளும் தின்று எஞ்சியிருந்த உடலைக் கண்டு தெரிந்து கொண்டார்கள் மோரிய வீரர்கள்.

மரத்தில் தலைகீழே தொங்கிக் கொண்டிருந்த உடலின் காலில் கட்டப்பட்டிருந்த காப்புக் கயிற்றைக் கண்ட மோரிய வீரன் ஒருவன் ஓடிச் சென்று தேவவர்மனிடம், “அரசே, கொல்லப்பட்டிருப்பவர்கள் அனைவரும் நம்

படைத்தலைவர் முன்னோடிப் படையினராக அனுப்பி வைத்த கோச வீரர்கள்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“என்ன கூறுகிறாய் நீ!?” அதிர்ச்சியுடன் வினவிய தேவவர்மன் உடனே தான் அமர்ந்திருந்த புரவியைத் தட்டிவிட்டான். புரவி தொங்கிக் கொண்டிருந்த வீரர்களை நோக்கி முன்னேறியது. தொங்கிக் கொண்டிருந்த உடலிலிருந்து வந்த நாற்றத்தைப் பொறுக்கும் தூரத்தில் நின்று கொண்டு இறந்த உடல்களை நோக்கினான்.

விசுவசேனன், “கோரமாகக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்” என்றான்.

“ஆமாம் விசுவசேனா..”

“இளவரசே, தென்னாட்டவர்கள் நமது வீரர்களைப் பயமுறுத்த முயற்சிக்கிறார்கள்” என்றான்.

“இந்தப் பூச்சாண்டி வேலைகளுக்கு எல்லாம் நம் வீரர்கள் அச்சப்படமாட்டார்கள் விசுவசேனா.”

“இல்லை இளவரசே. அப்படியே எதுவும் பேசாமல் திரும்பிப் பாருங்கள்” எனத் தெரிவித்த விசுவசேனனின் பேச்சைக் கேட்டுத் திரும்பி தனது வீரர்களை நோக்கினான் தேவவர்மன்.

புரவியில் வந்த வீரர்கள் அனைவரும் அவர்களுக்குள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அனைவரும் இரண்டு நாள்களாக சரியாக உண்ணாமல், தண்ணீர் குடிக்காமல் நம்முடன் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் இளவரசே. அவர்கள் உடலளவில் பலவீனமாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மனதும் விரைவில் பலவீனமாகிவிடும்” என எச்சரித்தான்.

“தென்னாட்டவர்கள் அனைவரும் எதிர்பார்ப்பது இதைத்தான். நாம் தொடர்ந்து தெற்கு நோக்கி முன்செல்வோம்” எனத் தெரிவித்தான் தேவவர்மன்.

“சரி இளவரசே!” எனத் தெரிவித்த விசுவசேனன் புரவியைத் தட்டிவிட்டு தனது வீரர்களை உற்சாகப்படுத்த தெற்கு நோக்கித் தொடர்ந்து பயணிக்கலானார்கள் அனைவரும்.

அவர்கள் பயணித்த பெருவழி எங்கும் கிராம மக்கள் அனைவரும் மாயமாக மறைந்து போய் கைவிடப்பட்ட கிராமங்களும், எரியூட்டப்பட்ட

விளைநிலங்களும் மட்டுமே அவர்களை வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தன. ஓரிரு கிராம எல்லைகளில் கொல்லப்பட்ட கோசர் படை வீரர்களும், மோரிய ஒற்றர்களின் உடல்களும் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டு அவர்களை வரவேற்றன. அப்படித் தொடர்ந்து பயணித்தவர்கள் பெருவழியைக் கைவிட்டு சற்றுக் கிழக்கே சென்று வனம் வழியே பயணிக்கலானார்கள். வீரர்களுக்கு உணவு கிடைக்காவிட்டாலும் புரவிகள் உண்பதற்கு வேண்டிய புற்கள் நிறைய கிடைத்தன. .

வனத்தின் வழி பயணிக்கையில் யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. பின்வரிசையில் புரவியில் அமர்ந்திருந்த வீரன் ஒருவன் கதறியபடி கீழே விழுந்தான். கீழே விழுந்தவனை வீரர்கள் தூக்கி நிறுத்தினார்கள். அவனது முகத்தில் விழிகள் வழியே மூளைக்குள் நீண்ட கணை ஒன்று பாய்ந்திருந்தது.

உடனே அனைவரையும் எச்சரிக்கை செய்யும் சங்கை முழங்கினான் பின்வரிசை அணிவகுப்பின் துணைப் படைத்தலைவன். மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் எச்சரிக்கையடையலானார்கள். தேவவர்மனை பாதுகாப்பாக புரவி படைக்குள் உள்ளே நிறுத்திக் கொண்டு அவனைச் சூழ்ந்து மோரிய வீரர்கள் கவசமாக நின்று கொண்டார்கள்.

சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினார்கள் மோரிய வீரர்கள். அவர்களுக்கு முன்பு வானுயர தேக்கு மரங்களும், வேங்கை மரங்களும் மட்டுமே உயர்ந்து நின்று கொண்டிருந்தன. தேவவர்மன், “என்ன நடக்கிறது?” எனச் சத்தம் எழுப்பினான்.

மோரிய வீரன் ஒருவன், “வனவாசிகள் தாக்குகிறார்கள்” எனத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்த போதே எங்கிருந்தோ வந்த கணை ஒன்று அவனது கழுத்தைத் தாக்க கீழே விழுந்தான் அவன்.

விசுவசேனன், “எங்கிருந்து தாக்குதல் தொடுக்கிறார்கள் என்று கண்டுபிடியுங்கள். வில் வீரர்கள் முன் வரிசைக்கு உடனே நகருங்கள். எங்கிருந்து கணை தாக்குதல் தொடுக்கப்படுகிறதோ, அந்தத் திசையை நோக்கி கணை மாரியைப் பொழியுங்கள்” எனக் கட்டளையிடலானான்.

அவனது கட்டளைப்படி காட்சிகள் உடனே அரங்கேறின. மோரிய வில் வீரர்கள் முன் வரிசைக்கு நகர்ந்தார்கள். அனைவரும் வில்லின் நாணில்

கணையைப் பூட்டி அவர்களுக்கு முன் உயர்ந்து நின்று கொண்டிருந்த மரங்களை நோக்கிக் கவனத்தைச் செலுத்தினார்கள்.

அப்பொழுது மரத்தின் உச்சியிலிருந்து சில கணைகள் மோரிய வீரர்களைத் தாக்க அவர்கள் புரவியிலிருந்து கீழே விழலானார்கள். அந்தத் திசையை நோக்கிக் கணைகளைச் செலுத்தினார்கள் மோரிய வீரர்கள். அவர்கள் எய்த வில்லில் அடிபட்டு ஒருவன் அலறியபடி கீழே விழுந்தான். அவனது உடலைப் பரிசோதித்த விசுவசேனன், “இவர்கள் வனவாசிகள். நாம் இடம் பெயர்ந்தால் நம்மை எந்த தொந்தரவும் செய்யமாட்டார்கள். இவர்களுடன் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்க நமக்கு இப்பொழுது நேரம் இல்லை. உடனடியாக அனைவரும் தெற்கு நோக்கிச் செல்லுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளை எழுந்த அடுத்தகணம் தாக்குதல் எந்தத் திசையிலிருந்து எழுகிறதோ, அந்தத் திசையை நோக்கி எதிர் தாக்குதல் தொடுத்தபடி மோரிய வீரர்கள் செல்லலானார்கள். மரத்துக்கு மரம் தாவியவர்கள் எய்த கணைகளில் மோரிய வீரர்கள் ஒவ்வொருவராக சாய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வனத்தைக் கடக்கையில் உடலெங்கும் குருதி வழிய ஒருவன் மோரிய புரவி வீரர்களை நோக்கி சிவந்த நிறத்துடன் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் அருகில் நெருங்கியதுமே அவனது உடலில் உள்ள தோல் அனைத்தும் கழுத்துக்குக் கீழே உறிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொண்ட மோரிய வீரர்களின் மனதின் அடியாழத்தில் அச்சம் சூழத் தொடங்கிவிட்டது. உடல் முழுவதும் ரண எரிச்சலில் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தவனின் முகத்தைக் கண்டதுமே முன் வரிசையில் நின்ற மோரியர்கள், “கோசர் வீரன்” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டார்கள்.

அவனது ரண வேதனையைக் காண முடியாத மோரிய வீரன் ஒருவன் கணையை அவனது இதயத்தை நோக்கிச் செலுத்தி அவனைக் கொன்றான்.

துடிதுடித்து இறந்தான் கோசன்.

விசுவசேனன், “இனி நமக்கு கோசர்கள் உதவுவார்கள் என்று எனக்கு நம்பிக்கையில்லை இளவரசே!” என்றான்.

“எனக்கும்தான் விசுவசேனா.”

“வழி தெரியாத இடத்தில் சிக்கிக் கொண்டோம்.”

“முதலில் இந்த வனத்திலிருந்து வெளியேறுவோம். இரவு நேரத்தில் இங்கு தங்குவது எனக்குப் பாதுகாப்பானதாகத் தெரியவில்லை” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் கையில் வைத்திருந்த சங்கை வேகமாக ஊதி புரவியின் கடிவாளத்தைத் தளர்த்தி காலால் தட்டிவிட்டான். அவனது புரவி தெற்கு நோக்கி வேகமாக செல்லத் தொடங்கியது. மற்ற மோரிய வீரர்களும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து வேகமாக அந்த ஆபத்து நிறைந்த வனத்தைவிட்டு வெளியேறினார்கள்.

தொடர்ந்து தெற்கு நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள். பொழுது மதியத்தை நெருங்கிய வேளையில் வானம் கருக்கத் தொடங்கியது. திசையை அறிந்து கொள்ள முடியாதபடி வானம் முழுவதையும் கார்முகில் கூட்டம் சூழ்ந்து கொண்டு எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் மழை பொழிவேன் என்று மிரட்டும் தொனியில் மின்னல் கீற்றுகளை எண்திசையிலும் தெறிக்கவிட்டு, இடி முழக்கத்தை முழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

வெளிச்சம் இருந்தவரை அவர்கள் தெற்கு நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மீது முதல் துளி விழுந்த போதுதான் விசுவசேனன் உணர்ந்தான் அவர்கள் ஒரே இடத்தை சுற்றி சுற்றி வந்து கொண்டு இருப்பதை. பெருவழியிலிருந்து விலகி வனத்துக்குள் நுழைந்த அதே இடத்தையே மீண்டும் அடைந்திருப்பதை உணர்ந்தவன் நொந்து போனான். அவனுக்குள் எழுந்த கோபத்துக்கு அளவில்லை. கையில் வைத்திருந்த கொம்பை ஊதி படையின் நகர்வைத் தடுத்து நிறுத்தியவன் தேவவர்மனிடம் விரைந்து சென்றான்.

அதேவேளை கொம்பொலி எழுந்த திசையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன், “விசுவசேனா.. இந்த இடம் நமக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை. இங்கிருந்து நாம் உடனடியாக செல்ல வேண்டும். எதற்காக கொம்பு ஊதி படையின் நகர்வைத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“தங்களது அனுமதி இல்லாமல் கொம்பு ஊதியமைக்கு என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் இளவரசே. நாம் மதியப் பொழுதிலிருந்து ஒரே இடத்தைதான் சுற்றி வந்து கொண்டு இருக்கிறோம். இந்த இடத்தை நன்கு உற்றுப் பாருங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

வீரர்களுக்கு முன்னால் புரவியை முன் செலுத்திய தேவவர்மன் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தியபடி சற்று தூரம் சென்றான். உயர்ந்து நின்று கொண்டிருந்த மரங்கள் அனைத்தையும் அவன் ஏற்கெனவே பார்த்ததைப் போன்றே உணர்ந்தான் அவன். தலைக்கு மேலே பார்வையைச் செலுத்தியவன் கீழே காலடியை நோக்கினான். இதற்கு முன் சென்ற பல்லாயிரக்கணக்கான புரவிகளின் காலடித் தடங்கள் நிறைந்து கிடந்தன.

அவனுக்குள் பெருகிய ஆத்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் திண்டாடினான் தேவவர்மன். திரும்பி வந்தவன், வாணை நோக்கினான். அவனுக்கு மேலே உயர்ந்த மரங்களின் அடர்ந்த இலைகள் மட்டுமே தென்பட்டன. அவனால் வாணையும் காண முடியவில்லை. அதற்கு மேலே நிலை கொண்டிருந்த மேகக் கூட்டத்தையும் காண முடியவில்லை.

திசை தெரியாமல் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். எந்தத் திசையை நோக்கினாலும் ஒரே மாதிரிதான் அவனுக்குத் தோற்றமளித்தது. அப்பொழுது அவனிடம் வந்த விசுவசேனன், “இளவரசே, இன்று நாம் அலைந்து திரிந்தது போதும்” என்றான்.

“ஆமாம். வனத்துக்குள் ஒளி குறைந்து வருவதைக் கண்டால் விரைவில் இருட்டிவிடும் போலிருக்கிறது. இன்றிரவு நாம் இங்கேயே தங்கிக் கொள்வோம்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

இளவரசனின் கட்டளை அனைவருக்கும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

வீரர்கள் இளவரசன், படைத்தலைவன் மற்றும் துணைப் படைத்தலைவர்கள் ஆகியோர் தங்குவதற்கு வேண்டிய கூடாரங்களை அமைத்தார்கள். மற்ற வீரர்கள் அனைவரும் ஆங்காங்கே நகர்ந்து சென்று தங்குவதற்கு ஏற்ற இடங்களைத் தேடலானார்கள். சிலர் வனத்துக்குள் வேட்டையாடத் தொடங்கினார்கள். சிலர் உண்பதற்கு வேண்டிய பழம், கிழங்குகளைத் தேடி பயணிக்கலானார்கள்.

விசுவசேனன் தனது துணைப் படைத்தலைவர்களை அழைத்து, “இன்று எத்தனை வீரர்களை இழந்திருக்கிறோம்?” என வினவினான்.

“முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட வீரர்களை இழந்துவிட்டோம்” என்றான் துணைப் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன்.

“சரி” எனத் தெரிவித்த விசுவசேனன் சற்று நேரம் கழித்து, “நோய் வாய்ப்பட்ட அல்லது கிழப்புரவிகளுக்கு மாற்றாக வீரர்களின்றி இருக்கும் புரவிகளை உடனே மாற்றிவிடுங்கள். எஞ்சிய புரவிகளைக் கொண்டு இன்று பகிர்ந்து கொள்வோம். மழை வந்தாலும் வரும். ஆதலால் மழை விழுமுன் விறகுகளை சேமித்துக் கொள்ளுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளைகளை உடனடியாக செயல்படுத்தத் தொடங்கினார்கள் வீரர்கள்.

அவ்வப்போது ஓரிரு துளிகள் விழுந்து கொண்டிருந்த சூழல் மாறி மழை பேய் போன்று கொட்டத் தொடங்கியது. வெட்டிய மின்னலில் வனத்தின் அடர்த்தியைக் கடந்து நிலத்தில் வெளிச்சம் தோன்றி மறைந்தது. கிடைத்ததை உண்டு இரவில் மோரியர்கள் ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கினார்கள்.

பெரும்பாலான வீரர்கள் மழையில் நனைந்தபடியே புரவியின் மீது உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். நீர் கொண்டு வராவிட்டாலும் ஒவ்வொருவரும் மறக்காமல் கொண்டு வந்திருந்த மது அவர்களைப் பேய் மழையிலிருந்தும், நுளம்புகளின் கடியிலிருந்தும் அவர்களைக் காத்தது.

என்ன நடக்கிறது என்றே தெரியாமல் வீரர்கள் பலர் மழையில் நனைந்தபடி புரவியின் மீது படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். மது பருகியிருந்தாலும் உடலில் கடித்த நுளம்புகள் கணை பாய்வதைப் போன்றே வலியை உணரலானார்கள். மது மயக்கத்தில் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் தட்டிவிட்டு உறங்கலானார்கள்.

இரவு நீண்டு கொண்டிருந்தது. எப்பொழுது விடியும் என்று கூடாரத்துக்குள் தங்கியிருந்த தேவவர்மனும் மற்ற படைத்தலைவர்களும் காத்திருந்தார்கள். இரவு தின்றிருந்த புரவிக்கறி அவர்களுக்கு அடுத்த இரண்டு நாட்களுக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. மதுவைப் பருகி இரவை இனிமையுடன் கழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இரவு முழுவதும் ஓயாமல் பெய்து கொண்டிருந்த பெருமழை அதிகாலையில் நிற்கத் தொடங்கியது. மழை நின்ற பிறகு ஒரு சாமப்பொழுது கழித்து வனத்துக்குள் ஒளி புகத் தொடங்கியது.

மோரிய வீரர்களில் பெரும்பாலானோர் கண் விழித்திருந்தார்கள். ஆனால் சிலர் கூட்டம் கூட்டமாகக் கண் விழிக்காமல் புரவி மீது உறங்கிக்

கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை வீரர்கள் சென்று தட்டி எழுப்ப உயிரற்ற பிணமாக புரவியின் மேலிருந்து கீழே விழுந்தார்கள். நூற்றுக்கணக்கான மோரிய வீரர்கள் புரவியின் மீது உறங்கிய நிலையிலேயே இறந்து கிடக்கலானார்கள்.

என்ன நடந்தது என்று யாருக்கும் புரியவில்லை. கடைசியாக மருத்துவன் ஓடிச் சென்று இறந்தவர்களின் உடல்களைப் பரிசோதித்தான். அவர்களின் உடலில் குத்தப்பட்டிருந்த மெல்லிய ஊசிகளைக் கண்டு அஞ்சியவன் தேவவர்மனிடம் சென்று, “நஞ்சு கலந்த குத்துசிகள் மூலம் நம் வீரர்கள் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் இளவரசே. மதுபோதை தெளியும் முன்னரே அவர்கள் இறந்து போய்விட்டார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“வனத்தில் தேடித் பார்த்தீர்களா?” எனத் தேவவர்மன் வினவ, விசுவசேனன், “எந்த தடயமும் கிடைக்கவில்லை” என்றான்.

சற்று நேரம் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்த தேவவர்மன், “வெளிச்சம் இப்பொழுதுதான் தெரியத் தொடங்கியிருக்கிறது. பொழுது நன்கு புலரட்டும். மழை பெய்து ஓய்ந்திருக்கிறது. நிலம் உலருவதற்கு சற்றே நேரம் பிடிக்கும். எஞ்சியிருக்கும் புரவிகளைக் கொண்டு அனைத்து வீரர்களுக்கும் பகிருங்கள். அனைவரும் பசியாறட்டும். என்ன செய்யலாம் என்று பிறகு முடிவெடுப்போம்” எனத் தெரிவித்து விசுவசேனனை மட்டும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு தனியாகச் செல்லலானான்.

இருவர் மட்டுமே தனித்திருக்கும்படியான இடத்துக்குச் சென்ற தேவவர்மன், “விசுவசேனா, ஒற்றர்கள் நம் படைக்குள் ஊடுருவியிருக்கலாம் என்று கருதுகிறேன் நான். மற்றவர்கள் முன்பு இந்த சந்தேகத்தை எழுப்பி அனைவருக்கும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்த வேண்டாம் என்றுதான் அமைதியாக இருந்துவிட்டேன்” என்றான்.

“அதற்கு வாய்ப்பே இல்லை இளவரசே. இரவில் அடர்ந்த இருள் மற்றும் மழையைப் பயன்படுத்திதான் யாரோ நம் படைக்குள் ஊடுருவி காரியத்தை நிறைவேற்றிவிட்டு பொழுது விடியுமுன் ஓடிவிட்டார்கள்” என்றான்.

“இதனைச் செய்திருப்பது யாராக இருப்பார்கள்?” என வினவினான் தேவவர்மன்.

“தெரியவில்லை இளவரசே.”

“வனவாசிகளாக இருப்பார்களோ?”

“அப்படி நினைத்துதான் நம் வீரர்களை அனுப்பி தேடச் சொன்னேன். ஆனால், முடிவெடுக்கும்படி நமக்கு எந்தத் தடயங்களும் கிடைக்கவில்லை.”

“இந்த வனமே எனக்கு விசித்திரமாக இருக்கிறது. எப்பொழுதும் யாரோ என்னைக் கண்காணிப்பதைப் போன்றே உணர்கிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் பார்வையைச் சுற்றிலும் செலுத்தினான். பிறகு, “இப்பொழுது கூட என்னை யாரோ வேற்று மனிதர்கள் சிலர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைப் போன்றே உணர்கிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நம் வீரர்கள் நன்கு தேடிவிட்டார்கள் இளவரசே. இந்த இடத்தில் நம்மைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. நாம் மட்டுமே இருக்கிறோம். கவலை வேண்டாம். நேற்று உறக்கமில்லாமல் இருந்ததுதான் இந்தக் குழப்பத்துக்குக் காரணம். உறங்கினால் சரியாகப் போய்விடும்” என்றான் விசுவசேனன்.

“இந்த வனத்தில் சிக்கிக் கொண்டதை நினைத்தால் தவறான முடிவேடுத்துவிட்டோமோ என்று கூட சில வேளைகளில் தோன்றுகிறது விசுவசேனா.”

“நம்பிக்கையை இப்பொழுது தளரவிட வேண்டாம் இளவரசே. நமக்கென்று ஒரு வழி நிச்சயம் கிடைக்கும்.”

“இந்த வனத் தாவரங்கள், விலங்குகள் என்று எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பாலைவனத்தில் நாள் கணக்கில் உண்ணாமல், நீர் பருகாமல் வாழ்ந்தவர்கள் நம் வீரர்கள். ஆனால், இந்த மழைக் காட்டில் அவர்களால் சில நாள்களைக் கூடத் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. இதே நிலை நீடித்தால் நாம் சிற்றரசுகளின் படையை சந்திக்கும் முன்பே நமக்குத் தோல்வி ஏற்படுவது நிச்சயம்” என்றான்.

“தாங்கள் ஓய்வெடுங்கள். நாம் இதைப் பற்றி பிறகு பேசுவோம் இளவரசே. கோபமான சூழலிலும், துயரமான வேளைகளிலும் எந்த முடிவையும் எடுக்கக் கூடாது. உறங்கி எழுந்திருங்கள். காலை உணவு தயாராக இருக்கும். அதன் பிறகு, நம் துணைப் படைத்தலைவர்களிடமும் உரையாடி என்ன நடவடிக்கை மேற்கொள்ளலாம் என்று மேற்கொண்டு முடிவெடுப்போம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“சரி” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் தனது கூடாரத்தை நோக்கி நடந்து சென்றான். பிறகு, “நாம் தகுந்த முன்னேற்பாடு இல்லாமல் நம் படையை அழைத்து வந்தது மோசமான முடிவு விசுவசேனா” என்றான்.

அமைதியாகச் சென்று கொண்டிருந்தான் விசுவசேனன். பிறகு, “நம் நிலையே இப்படி இருக்கிறது. உருத்திரர் நிலை எப்படி இருக்குமோ?” என வினவினான்.

உதட்டைச் சுழித்தபடி எந்தப் பதிலையும் தெரிவிக்காமல் அங்கிருந்து சென்றான் தேவவர்மன்.

இருவரும் அந்த இடத்தைவிட்டுச் சென்றதும் வனவாசியைப் போன்று மாறுவேடமிட்டிருந்த சென்னியின் வெண்ணிற புரவிப்படை வீரர்களில் ஒருவன் அந்த இடத்தில் காணப்பட்ட அடர்ந்த புதரிலிருந்து வெளியேறி வேகமாக அங்கிருந்து மறைந்தான்.

&&&

மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் ஆதன் எழினியை நோக்கிப் பயணிக்கையில் எப்படிப்பட்ட பிரச்னைகளை எதிர் கொண்டானோ, அதே போன்ற பிரச்னைகளைத்தான் மோரிய படைத்தலைவன் உருத்திரனும் எதிர்கொள்ளலானான். அவனது பயண வழியை முன்பே அறிந்து கொண்டிருந்த கிராம மக்கள் தம் கிராமங்களையும், வயல் வெளிகளையும் தீக்கிரையாக்கிவிட்டு மறைந்து போயிருந்தார்கள். ஆனால், உருத்திரன் தேவவர்மனைப் போன்று இல்லாமல் சற்று சாமர்த்தியமாக செயல்படலானான்.

தென்னகம் வந்த நாளிலிருந்தே ஓய்வு நேரங்களில் சுற்றி துளு நாட்டின் வனத்தைப் பற்றியும், மரங்களைப் பற்றியும் ஓரளவுக்கு அறிந்து வைத்திருந்தான். மலர்ந்திருந்த மலர்களைக் கண்டு திசையையும், காலத்தையும் அவன் கணிக்கப் பழகியிருந்ததால் அவனுக்கு எந்தப் பிரச்னையும் எழவில்லை. என்ன நடந்தாலும் அவன் நேராக தெற்கு நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தான். வழியில் அவன் கடந்த வனங்களில் சிறு சிறு தாக்குதல்கள் அரங்கேறினாலும் அதைப் பற்றிப் பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்து மோகூர்ப் பழையனை நோக்கி முன்னேறி துளு நாட்டின் எல்லையை அடைந்தான்.

உருத்திரனை வரவேற்க அடர்ந்த வனம் தயாராகக் காத்திருந்தது. வனத்தின் சூழலைப் பற்றி உறுதியாகத் தெரியாததால் உதவி ஏதாவது கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் வனத்தின் எல்லையிலேயே பாசறை அமைக்கலானான். தேவவர்மனைப் போன்று அவசரப்பட்டு முடிவெடுக்காமல் நூறு புரவி வீரர்களை அழைத்த உருத்திரன் வனத்தின் சூழல் எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும், முன்னோடிப் படையாக அனுப்பி வைக்கப்பட்ட கோசர் வீரர்களில் யாராவது உயிரோடு இருக்கிறார்களா என்பதைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் அனுப்பி வைக்கலானான்.

நூறு புரவி வீரர்களும் அடர்த்தியாகக் காணப்பட்ட வனத்துக்குள் நுழையலானார்கள். எல்லையில் நம்பிக்கையுடன் காத்திருந்தான் உருத்திரன்.

அந்த நாள் வேகமாகக் கடந்தது. அடுத்த நாள் காலைப் பொழுதில் ஒரேயொரு புரவி வீரன் மட்டும் திரும்பி வந்தான். வந்தவன் வயதான கிழவர் ஒருவரையும் உடன் அழைத்து வந்தான்.

புரவி வீரனிடம், “மற்ற வீரர்கள் எங்கே?” என வினவினான் உருத்திரன்.

“அனைவரும் இறந்துவிட்டார்கள் தலைவரே!” என வருத்தத்துடன் பதில் வந்தது.

“யார் கொன்றார்கள்?” என உருத்திரன் கேள்வி எழுப்ப குறுக்கிட்ட அம்முதியவர், “வனம் அவர்களைக் கொன்றுவிட்டது” எனப் பதிலளித்தார்.

அப்பொழுதுதான் அவரைக் கவனித்திருந்த உருத்திரன், “தாங்கள் யார்?” என வினவினான்.

“இப்போதைக்கு நான் யார் என்று கேள்வி எழுப்ப வேண்டாம் படைத்தலைவரே. தகுந்த சூழல் வருகையில் நான் யார் என்பதை நானே தெரிவிக்கிறேன்” என்றார்.

உருத்திரன் புரவி வீரனை நோக்கினான்.

புரவி வீரன், “வனத்துக்குள் வழி தெரியாமல் சிக்கிக் கொண்ட வேளையில் என்னைக் காத்தருளியவர் இவர்தான். இவருக்கு இந்த வனம் அத்துப்படி படைத்தலைவரே. சிறு வயதிலிருந்தே இவர் இந்த வனத்தில்தான்

வசிக்கிறார். மோகூர்ப் பழையனின் படையை அடைவதற்கு இவர் நமக்கு உதவி புரிவார்” எனப் பதில் அளித்தான்.

உருத்திரனின் பார்வை முதியவரை நோக்கித் திரும்பியது. முதியவர், “ஆமாம், படைத்தலைவரே. நான் அப்படித்தான் வாக்களித்திருக்கிறேன்” என்றார்.

“தாங்கள் எதற்காக எனக்கு உதவ வேண்டும்?”

“அதற்கான காரணத்தை இப்பொழுது கூறுவதற்கில்லை. தகுந்த சூழல் வருகையில் தாங்களே அறிந்து கொள்வீர்கள்.”

“இப்பொழுது கூறினால் என்ன?”

“தங்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்பது மிகமிக ரகசியமாக எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பணி. அந்தக் கட்டளையை வழங்கியது யார், எதற்காக வழங்கப்பட்டது போன்ற காரணத்தை என்னிடம் தயவு செய்து வினவ வேண்டாம்.”

சிந்தித்தபடி நின்றிருந்தான் உருத்திரன். பிறகு தமது படைத்தலைவன் வசுசேனனிடம் ஆலோசனை கேட்கலானான். வசுசேனன், “நமக்கு வேறு வழி இல்லை தலைவரே. கோசர்கள் உதவுவார்கள் என்றுதான் பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். ஆனால், அவர்கள் உயிருடன் இருக்கிறார்களா என்றே தெரியவில்லை. இந்தக் கிழவனைவிட்டால் நமக்கு வேறு வழி இல்லை. ஆனாலும்..” என இழுத்தான்.

“ஆனாலும்?”

“காரணமே இல்லாமல் இவர் எதற்காக நமக்கு உதவ வேண்டும்? அதுதான் எனக்கு சந்தேகத்தை வரவழைக்கிறது.”

“ம்ம்ம்ம்..” எனத் தெரிவித்த உருத்திரன் முதியவரிடம், “காரணமே இல்லாமல் தாங்கள் எதற்காக எனக்கு உதவ வேண்டும்?” என அவரது விழிகளைப் பார்த்தபடி வினவினான்.

அவர் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார். பிறகு இடையில் வைத்திருந்த மோதிரம் ஒன்றை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினார். அதை வாங்கிப் பார்த்தான் உருத்திரன். பிறகு, “இது கோசரின் இலச்சினை மோதிரம்தானே?” என வினவினான்.

“ஆமாம். தலைவரே.”

“தங்களது கைக்கு எப்படி?”

“நான் இளங்கோசரின் அந்தரங்க ஒற்றன். என்னைப் பற்றி யாருக்கும் தெரியாது. நான் ரகசியமாகப் பணிபுரிபவன். அவர்தான் ஒருமுறை ‘மோரியர்களுக்கு நமது உதவி நிச்சயம் தேவைப்படும். அப்பொழுது உதவி செய்’ என்று கட்டளையிட்டு பெருஞ்செல்வத்தை வழங்கியிருந்தார்.”

“இதனைத் தாங்கள் என்னை சந்திக்கும் போதே கூறியிருக்கலாமே?”

“இளங்கோசரின் கட்டளையை யாரிடமும் நான் கூறக் கூடாது என்று கட்டளை பிறப்பித்திருந்தார். ஆதலால் நான் காரணத்தைக் கூறத் தயங்கினேன்.”

இளங்கோசன் போர்க்களத்தில் இறந்த பிறகும் இக்கட்டான சூழலில் அவனது உதவி துணையிருப்பதை நினைத்த உருத்திரன் மனதுக்குள் அவனை வாழ்த்தினான். இளங்கோசன் போருக்குச் சென்ற போது அவனைக் கேட்காமல் உதவிப் படையை அனுப்பி அவனைக் காத்திருக்கலாமோ என்று கூட நினைத்து வருந்தினான். பிறகு எதிரில் நின்றவரை நோக்கி, “தாங்கள் என்ன கைம்மாறு எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“நான் ஏற்கெனவே பெற்றுவிட்டேன் படைத்தலைவரே!” எனத் தெரிவித்த முதியவர், “இரவு முழுவதும் மழை பொழிந்திருக்கிறது. ஆதலால் நிலம் வெயிலில் சற்று உலர்ந்ததும் நாம் நமது பயணத்தைத் தொடர்வோம். அதுவரை ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவர் கொண்டு வந்திருந்த குடுவையிலிருந்த மதுவைப் பருகலானார்.

மோகூர்ப் பழையனை நேருக்கு நேர் சந்திப்பதற்காகத் தயாரானான் உருத்திரன்.

&&&

சுடப்பட்டிருந்த புரவி மாமிசத்தை சுவைத்தபடியே மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் தனது படைத்தலைவன் விசுவசேனன் மற்றும் துணைப் படைத்தலைவர்களுடன் விவாதத்தைத் தொடங்கியிருந்தான். விசுவசேனன்தான் முதலில், “நம் வீரர்களின் மனநிலை எப்படி இருக்கிறது?” எனத் துணைப் படைத்தலைவர்களிடம் வினவினான்.

துணைப் படைத்தலைவர்களில் முதியவர், “பாலை நிலத்தைக் கூட உண்ணாமல், உறங்காமல் பயணித்தவர்கள் நம் வீரர்கள். ஆனால், இந்த மழைக் காட்டில் சில தினங்களைக் கூட கழிக்க முடியாமல் திணறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பகல் முழுவதும் ஏற்படும் வெக்கை, இரவு முழுவதும் நீடிக்கும் பெருமழை ஆகியவை நம் வீரர்களை சோர்வடையச் செய்திருக்கிறது. அதிலும் நேற்று முழுவதும் நாம் ஒரே இடத்தைதான் சுற்றி சுற்றி வந்திருக்கிறோம் என்பதை அறிந்த பிறகு நம் வீரர்கள் மனதளவில் சோர்ந்துவிட்டார்கள். இதே நிலை நீடித்தால்..” எனப் பாதியில் தம் பேச்சை நிறுத்தினார்.

“இதே நிலை நீடித்தால்?” எனக் கேள்வி எழுப்பினான் தேவவர்மன்.

“நம் இலக்கினை அடைவதற்குள் நம் வீரர்களையும், புரவிகளையும் இழந்துவிடுவோம் என்ற கவலை என்னை சூழ்ந்துவிட்டது இளவரசே.”

விசுவசேனனை நோக்கினான் தேவவர்மன்.

“எனக்கும் அந்தக் கவலை இருக்கிறது இளவரசே. நமக்கு நம் புரவிகள் முக்கியம். அதைவிடவும் நமது வீரர்கள் முக்கியம்.”

துணைப் படைத்தலைவன், “நம் பகைவர்களை வீழ்த்திவிட்டு நாம் வெற்றியுடன் பாழிக்குத் திரும்ப வேண்டும். இல்லையேல், நம் வீரர்களின் உயிரைக் காத்துக் கொண்டு பாழிக்குத் திரும்ப வேண்டும். ஆனால், நாம் வழி தெரியாமல் சுற்றினால் எப்படியும் இன்னும் சில தினங்களில் நம் படை வீரர்கள் மனதளவில் பலவீனமடைந்து நோய்வாய்ப்படத் தொடங்கிவிடுவார்கள்” என்றார்.

விசுவசேனன், “வழி தெரியாத வனத்தில் சுற்றி நாம் இறப்பதைவிடவும் நாம் உயிருடன் பாழிக்குத் திரும்புவது நன்மை பயக்கும் என்பது எனது கருத்து. இளவரசர்தான் இறுதி முடிவெடுக்க வேண்டும்” என்றான்.

அனைவரின் பார்வையும் தன்னை நோக்கி இருப்பதைக் கவனித்த தேவவர்மன், “நம் எதிரிகளை அழித்து நமது வெற்றிக் கணக்கைத் தொடங்கலாம் என்றுதான் நாம் நமது பயணத்தைத் தொடங்கினோம். முன்னோக்கிப் படை வீரர்களையும், ஒற்றர்களையும் நாம் அனுப்பி வைத்தே பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். ஆனால், நம்மால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டவர்கள் அனைவருமே இறந்து போனார்கள். அவர்கள் எப்படி அடையாளம்

காணப்பட்டார்கள்? அவர்கள் எப்படி கொல்லப்பட்டார்கள் என்பது புரியாத புதிராகவே இருக்கிறது. தகுந்த முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டும் நாம் ஆபத்தில் சிக்கியிருப்பது எதிர்பாராதது. நாம் இந்தக் கடினமான முடிவை எடுக்க வேண்டியதுதான். படையை வழி நடத்தியவன் எனும் முறையில் நான் வெட்கப்படுகிறேன். வேதனையுடன் இந்த முடிவை அறிவிக்கப் போகிறேன்” எனத் தேவவர்மன் தலைகுனிந்தபடி வருத்தத்துடன் பேசிக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் அவர்களின் கூடாரத்துக்குள் நுழைந்த வீரன் ஒருவன், “இளவரசே, உடனே வெளியே வாருங்கள்..” எனப் பரபரப்புடன் தெரிவித்தான்.

இளவரசனும், படைத்தலைவன் விசுவசேனனும் உடனே அவசர அவசரமாக கூடாரத்தைவிட்டு வெளியே ஓடினார்கள். அங்கே அவர்களின் பாசறையை நோக்கி ஒருவன் வந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு இளம் வயது இருக்கும். ஆயுதம் ஏதுமின்றி அனைத்து மோரிய வீரர்களையும் அச்சத்துடன் பார்த்தபடியே அவர்களை நோக்கி ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

மோரிய வில் வீரர்களின் கணைகள் அனைத்தும் அவனையே குறிபார்த்தபடி இருந்தன. நடந்து வந்து கொண்டிருந்தவனை நோக்கிய தேவவர்மன், “ஆயுதங்களைக் கீழிறக்குங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வில்லாளிகள் தமது விற்களைக் கீழிறக்கியதைப் பார்த்ததும் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தவன் புன்னகைத்தபடியே வேகமாக பாசறையை நோக்கி வந்தான். வந்தவன் அனைவரையும் நோக்கினான். அப்பொழுது வீரன் ஒருவன் அவனை தேவவர்மனிடம் அழைத்துச் சென்றான்.

தேவவர்மனிடம் கையில் வைத்திருந்த மோதிரம் ஒன்றைக் கொடுத்தான் அந்த இளம் வீரன்.

அதை வாங்கிப் பார்த்த தேவவர்மனின் விழிகள் அதிர்ச்சியில் விரிந்தன. அதைப் பார்த்தவன், “நீ..?” என வினவினான்.

“நான் தேவியால் சில திங்கள்களுக்கு முன்பே இந்த வனத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்ட ஒற்றன்” எனப் பதில் அளித்தான்.

அந்த மோதிரத்தை கையில் இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்ட தேவவர்மன் ஒருகணம் விழிகளை மூடினான். அவனது விழிகளில் துளிக் கண்ணீர் துளிர்த்தது. தவறான முடிவெடுத்துவிட்டோமோ என்று வருந்தினான் அவன். அந்த வருத்தத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், “உனக்கு அளிக்கப்பட்ட பணி யாது?” என வினவினான்.

“மோரியப் படை தெற்கு நோக்கி நிச்சயம் முன்னேறும். அப்பொழுது நம் வீரர்கள் வழி தெரியாமல் இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக என்னை அனுப்பி வைத்திருந்தார்கள். சில தினங்களுக்கு முன்பே நம் படை வீரர்களை எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், இன்றுதான் காண முடிந்தது.”

தேவவர்மன் சிந்தித்தபடி அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

ஒற்றன், “இந்திரசேனை தேவியார் நலமாகத்தானே இருக்கிறார்கள்?” என வினவினான்.

தேவவர்மன் தடுமாறி, “தேவிக்கு என்ன குறைச்சல். நலமாகத்தான் இருக்கிறார்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“தங்களை நான் பாழியில் சந்தித்தது இல்லையே. தாங்கள் யார் என்று அறிந்து கொள்ளலாமா?” என வினவினான் ஒற்றன்.

புன்னகைத்த தேவவர்மன், “நான் இளவரசன் தேவவர்மன்” எனப் பதில் அளித்தான்.

மற்றவர்களை நோக்கியபடி தலையாட்டினான் ஒற்றன்.

உருத்திரனால் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட முன்னோடிப் படை கோசர் வீரர்களையும், நம் வீரர்களையும் கொன்றது யார்?” என வினவினான்.

ஒற்றன், “இளவரசே, சென்னியின் வெண்ணிறப் புரவிப்படை வீரர்கள் இங்குதான் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பாழியிலிருந்து எந்த மாறுவேடத்தில் யார் வந்தாலும் அவர்கள் அனைவரையும் கொன்றுவிட்டார்கள் அவர்கள். விளைநிலங்கள் எரிக்கப்பட்டு கிராம மக்கள் அனைவரும் இடம் பெயர்ந்துவிட்டமைக்கும் காரணம் அவர்கள்தான்” என்றான்.

“ம்ம்ம்..”

“இனி தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம் இளவரசே. தெற்கிலிருந்து ஆதன் எழினியின் தலைமையில் வரும் படை வீரர்களை நோக்கி நான்

தங்களை அழைத்துச் செல்கிறேன். இனி வழி தெரியாமல் நமது படை அவதிப்பட வேண்டியதில்லை. அதிக வேகம் தேவையில்லை. மிதமான வேகத்தில் சென்றாலே நாம் இன்னும் மூன்று தினங்களில் அவர்களின் படையை நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்ளலாம்.”

“ஆதன் எழினி என்பவன்தான் வழிநடத்துகிறானா?” என ஏமாற்றத்துடன் கேள்வி எழுப்பினான் தேவவர்மன்.

“ஆமாம் இளவரசே. சேர நாட்டிலிருந்து ஆதன் எழினியின் தலைமையிலும், பாண்டிய நாட்டிலிருந்து மோகூர் பழையன் என்பவனின் தலைமையிலும் படை வீரர்கள் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன்.”

“அந்தப் படையில் வேறு யாரும் இல்லையா?”

“நேற்று ஒரு வயதான கிழவன் ஒருவன் குடித்துவிட்டு உளறினான் இளவரசே. அதற்கு நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டியதில்லை.”

“என்ன உளறினான் அவன்?”

“ஆதன் எழினியின் படையில் படைத்தலைவர் சென்னியும், நம் இந்திரசேனை தேவியாரும் சேர்ந்துவிட்டார்கள் என்று தெரிவித்தான். நம் தேவியார் பாழியில் இருக்கையில், அவர் எப்படி ஆதன் எழினியுடன் பயணிக்க முடியும்?”

“..”

“மோரியப் படை வெற்றி பெறுவதற்காக தேவியார் செய்திருந்த முன்னேற்பாடுகள் அனைத்தையும் நான் அறிவேன் இளவரசே. நம் தேவியார் சென்னியைக் காதலித்திருக்கலாம். ஆனால், அவரை வீழ்த்துவதற்கான அனைத்து செயல்களையும் தேவியார் செய்து முடித்துவிட்டார். நம் தேவியாராவது எதிரியுடன் சேர்வதாவது? அவன் குடித்துவிட்டு உளறியதைக் கேட்டதும் எனக்கு சிரிப்புதான் வந்தது” என்றான்.

தன் கையில் வைத்திருந்த இந்திரசேனை தேவியின் முத்திரை மோதிரத்தை ஒற்றனிடம் திருப்பிக் கொடுத்த தேவவர்மன், “இன்று நாம் பயணத்தைத் தொடரப் போகிறோம்தானே?” என வினவினான்.

“நிலம் மழையில் ஊறியிருக்கிறது இளவரசே. வெயிலில் சற்றே உளறட்டும். மதியப் பொழுதில் நாம் நம் பயணத்தைத் தொடர்வோம்” என்றான்.

“ம்ம்ம்...” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் தனது படை வீரர்களை நோக்கி, “இனி நமது பயணம் தடைபடாது., மதியப் பொழுதில் நாம் பயணிக்கப் போகிறோம். ஆயத்தமாகுங்கள். நாம் தொடர்ந்து பயணிப்போம் என்று நம் எதிரிகள் யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் எதிர்பாராத சூழலில் அவர்களை நாம் தாக்கி அழிப்போம்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு தனது கூடாரத்துக்குள் நுழைந்தான்.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் பயணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யலானார்கள்.

கூடாரத்துக்குள் அமைதியாக குற்ற உணர்ச்சியுடன் அமர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன். அவனிடம் வந்த விசுவசேனன், “நாம் தவறிழைத்துவிட்டோம் என்று கூட சில வேளைகளில் எனக்குத் தோன்றுகிறது இளவரசே!” என்றான்.

எந்தப் பதிலையும் அளிக்காமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன்.

“இந்திரசேனை தேவியார் ஒரு தீர்க்கதரிசி. சற்று முன் தாங்கள் அடைந்த துயரத்துக்கு அளவே இல்லை. திரும்பப் போகிறோம் என்று அறிவிக்கப்போகையில் தங்களது முகத்தைக் கவனித்தேன். அதில் இருந்த சோகத்தை நான் மட்டுமே அறிவேன். வந்திருக்கும் ஒற்றன் நமது தன்மானத்தைக் காத்துவிட்டான்.”

“ஆமாம் விசுவசேனா.. இந்திரசேனை தேவியார் ஒரு தீர்க்கதரிசிதான். நான் தவறிழைத்துவிட்டேன் என்று தோன்றுகிறது எனக்கு.”

“..”

“ஆதன் எழினியுடன் நம்மை எதிர்ப்பதற்கு காத்திருக்கும் இந்திரசேனை தேவியையும் எதிர்ப்பதற்கு ஆயத்தமாகு விசுவசேனா..” எனக் கட்டளையிட்டான் தேவவர்மன்.

“தங்களது உத்தரவு இளவரசே..!” எனத் தெரிவித்தபடி கூடாரத்தைவிட்டு வெளியேறியவன் படை புறப்படுவதற்கு வேண்டிய பணிகளை

முடுக்கிவிட்டான்.

வெயிலில் ஓரளவு நிலம் உலர்ந்ததும் தேவவர்மனின் தலைமையில் புரவிப்படை குட்டுவ நாட்டு சிற்றரசன் ஆதன் எழினியை நோக்கி புறப்படத் தொடங்கியது.

அதேவேளையில் முதியவர் வழி காட்டுதலில் உருத்திரனின் தலைமையிலான படை மோகூர் பழையனை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

&&&

புறப்படுவதாகக் கூறிய காலம் வந்த பிறகும் பாழியில் மரக்கலத் தலைவன் தகுந்த கால நிலைக்காகக் காத்திருந்தான். இரவு மட்டுமே மழை பெய்தாலும் காற்றின் திசை அவனுக்குச் சாதகமாக இருந்திருக்கவில்லை. ஓரிரு தினங்களில் சூழல் அவனுக்குச் சாதகமாக மாறும் என்று எதிர்பார்த்தவன் மரக்கலங்களுடன் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகக் காத்திருக்கலானான்.

காற்றின் திசை, வேகம், கடலலை, ஓதம், கடல் நீரோட்டம், மழை ஆகியவற்றைக் கவனமாகக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தான்.

நாட்கள் சில வேகமாகக் கடந்து கொண்டிருந்தன.

அவனது காத்திருப்பு வீண்போகவில்லை. அவனுக்குச் சாதகமான சூழல் நிலவத் தொடங்கியது. மரக்கலத் தலைவன் உடனே கட்டளையிட்டான், “மரக்கலங்கள் தொண்டியை நோக்கி முன்னேறட்டும்” என்று.

அவனது கட்டளை எழுந்ததும் கொம்புகள் வேகமாக ஊதப்பட்டன.

மரக்கலங்களின் கீழ்தளங்களில் சாட்டைகள் வேகமாக வீசப்படும் சத்தமும், அடிமைகளின் அழுகுரல்களும் ஆங்காங்கே வெளிப்பட மரக்கலங்கள் நகரத் தொடங்கின.

கொற்றவைப் புழையிலும், எரித்திரையன் கடலிலும் நின்று கொண்டிருந்த மரக்கலங்கள் அனைத்தும் மோரிய வீரர்களை ஏற்றிக் கொண்டு ஒரே நேரத்தில் தெற்கு திசையை நோக்கிப் புறப்பட்டன. மோரியர்கள் ஆரவாரம் எழுப்பாமல், சத்தமில்லாமல் கடற்கரையை ஒட்டியபடியே சேர

நாட்டின் தொண்டித் துறைமுகத்தை நோக்கி முன்னேறிச் சென்று
கொண்டிருந்தார்கள்.

35 அதிரடித் தாக்குதல்

“இந்தக் காட்டாற்றின் கரையிலேயே இன்று தங்கிக் கொள்வோம்” என ஒற்றன் வனத்துக்குள் வேகமாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்த காட்டாற்றைச் சுட்டிக்காட்டியபடி தெரிவித்தான்.

வானம் முகில் கூட்டமின்றி தெளிவாகக் காணப்பட்டது. ஞாயிறு மேற்கே விழுந்துவிட்டதை அறிந்த தேவவர்மன் இதுதான் சரியான இடம் என்று நினைத்து ஒப்புக் கொண்டான்.

ஒற்றன், “யாரும் சத்தமெழுப்பி நமது இருப்பை வெளிக்காட்டிக் கொள்ள வேண்டாம் இளவரசே. நான் ஒரு ஓரைப் பொழுதுக்குள் திரும்பி வருகிறேன்” எனக் கூறியவன் காட்டாற்றின் இடுப்பளவு நீரில் பாய்ந்து நீந்திச் சென்று மறுகரையை அடைந்து வனத்துக்குள் மறைந்தான்.

வனத்துக்குள் நுழைந்தவன் கூகையைப் போன்று சத்தம் எழுப்பினான். அவன் சத்தம் எழுப்பிய ஒரு நாழிகைக் காலம் கழித்து மீண்டும் எதிர்பக்கமாகக் கூகையின் குரல் கேட்டது.

குரல் எழுந்த திசையை நோக்கி எச்சரிக்கையுடன் பயணித்தான் வழிகாட்டிக் கொண்டிருந்த ஒற்றன். ஒற்றன் சத்தமெழுப்பாமல் அமைதியாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது புதரிலிருந்து வெளிப்பட்ட கரம் ஒன்று அவனை இழுத்து சற்றுத் தொலைவில் காணப்பட்ட பாறை முகட்டை நோக்கி அழைத்துச் சென்றது.

ஒற்றன் பேச முயற்சிக்க அவனது வாயில் கைவைத்த அந்த உருவம் பேச வேண்டாம் என்று எச்சரிக்கை செய்தது.

பாறைக்கு அருகில் சென்றதும், “நம் துணைவர்கள் அனைவரும் எங்கே?” என வினவினான் ஒற்றன்.

அதுவரைப் புதரில் மறைந்திருந்தவன், “அனைவரும் இறந்துவிட்டார்கள். நாம் இருவர் மட்டுமே உயிரோடு எஞ்சியிருக்கிறோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன நடந்தது?”

“ஆதன் எழினியின் முன்னோடிப் படை வீரர்கள் வந்துவிட்டார்கள்.”

“முதன்மைப் படையினர் எங்கே வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்?”

“அவர்கள் நிதானமாக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் புரவியின் மீதேறி வேகமாகப் பயணித்தால் ஒரு சாமப் பொழுதில் அவர்களை அடைந்துவிடலாம்.”

“அவ்வளவு அருகிலா வந்துவிட்டார்கள்.”

“ஆமாம் தலைவரே.”

“ம்ம்ம்ம்..” எனத் தெரிவித்தபடியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான் ஒற்றன்.

“இந்திரசேனை தேவியாருக்கு அளித்த வாக்கின்படி மோரியப் படையினரை பாதுகாப்பாக அழைத்து வந்துவிட்டீர்கள்தானே?”

“ஆமாம். அவர்களைப் பாதுகாப்பாக அழைத்து வந்துவிட்டேன். காட்டாற்றின் அக்கரையில் நிலை கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“சரி தலைவரே..”

“நம் படையினர் வந்துவிட்டதை ஆதன் எழினி அறிந்திருப்பாரா?”

“நிச்சயமாக அறிந்திருப்பார் தலைவரே.”

“அப்படியெனில் நாளை போர் நடைபெறப் போவது உறுதி என்று கூறு.”

“ஆமாம். இப்போது வெண்ணிறத்தில் தூய்மையாகப் பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் காட்டாறு நாளை குருதி படிந்து சிவப்பாகப் பாயப்போகிறது.”

“ஆமாம்.”

“மேற்கொண்டு என்ன செய்வதாக இருக்கிறீர்கள்?”

“அதைப் பற்றிதான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“எனக்கு ஒரு யோசனை தலைவரே.”

“என்ன?”

“நாம் தகவல்களை இளவரசரிடம் தெரிவிப்போம். அவர் என்ன முடிவெடுக்கிறாரோ, அதற்குத் தகுந்த ஆலோசனையைத் தெரிவிப்போம்.”

“ம்ம்ம்... சரி வா..” எனத் தெரிவித்த ஒற்றன் காட்டில் மறைந்திருந்தவனையும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு மோரியப் பாசறைக்குத் திரும்பினான்.

வனத்துக்குள் மறைந்திருந்த ஆதன் எழினியின் முன்னோடிப் படை வீரர்களின் விழிகளுக்குச் சிக்கிக் கொள்ளாமல், ஒற்றன் மற்றொருவனை அழைத்துக் கொண்டு பாதுகாப்பாகக் காட்டாற்றை மீண்டும் கடந்து பாசறையை அடைந்தான்.

ஒற்றன் தேவவர்மனிடம், “நாம் அதிவேகத்தில் நமது புரவிகளை முடுக்கிவிட்டால் இன்னும் ஒருசாமப் பொழுது பயணத் தொலைவில் ஆதன் எழினியின் முதன்மைப் படையினரை அடைந்துவிடலாம்” எனத் தெரிவித்தான்.

அடர்ந்திருந்த வனத்தை மிரட்சியுடன் பார்த்தபடியே தேவவர்மன், “மெய்யாலுமா கூறுகிறார்கள்?” என வினவினான்.

“ஆமாம் இளவரசே.”

“தென்னவர்கள் கடக்கவே முடியாது என்று கூறிக் கொண்டிருந்த வனத்தை நாம் கடந்து எதிரியின் படைக்கு அருகில் வந்துவிட்டோமா?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவினான் தேவவர்மன்.

“ஒரு சாமப் பயணத் தொலைவில் இருக்கிறோம் இளவரசே. இனி முடிவெடுக்க வேண்டியது தங்களது பொறுப்பு” என்றான்.

ஒற்றனைத் தனிமையில் அழைத்த தேவவர்மன், “வழி தெரியாமல் சுற்றியதால், நான் திரும்பிச் செல்லலாம் என்று முடிவெடுத்திருந்தேன். ஆனால், தங்களது வழிகாட்டுதலின்படி நான் இப்போது எதிரியின் படைக்கு அருகில் நிற்கிறேன். நான் எதிர்பார்த்த அளவைவிடவும் மிகக் குறைந்த சேதத்துடன் வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம். மோரியப் படை தங்களுக்கு கடமைப்பட்டிருக்கிறது” என்றான்.

ஒற்றன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

தேவவர்மன், “உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்று கேளுங்கள்?” என வினவினான்.

“எங்களுக்கு வேண்டிய செல்வத்தை இந்திரசேனை தேவியாரே அளித்துவிட்டார்கள் இளவரசே. இந்தத் திட்டம் தேவியினுடையது. தாங்கள் கடமைப்பட வேண்டியது எங்களுக்கு இல்லை. தேவி இந்திரசேனைக்குத்தான் இளவரசே. இருந்தாலும் எனக்கொரு ஆசை.”

“என்ன?”

“நாங்கள் புறப்படுகையில் முப்பது பேர் புறப்பட்டோம். ஆனால், இப்பொழுது இருவர் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கிறோம்.”

“மற்றவர்களுக்கு என்ன ஆனது?”

“அனைவரையும் சென்னியின் ஒற்றர்களும், ஆதன் எழினியின் முன்னோடிப் படை வீரர்களும் தேடித் தேடிக் கொன்றுவிட்டார்கள்.”

“நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“நம் நாட்டுக்காக இறந்தவர்களுக்குத் தாங்கள் வெற்றியை மட்டுமே காணிக்கையாக்க வேண்டும். நான் தங்களிடம் வேண்டுவது போர் வெற்றி மட்டும்தான் இளவரசே.”

“அனைவரின் தியாகத்துக்கும் ஏற்ற வெகுமதி நிச்சயம் கிடைக்கும்” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன், “விசுவசேனனை உடனே அழைத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டபடி காட்டாற்றை நோக்கிச் சென்றான் தேவவர்மன்.

அப்பொழுது அவனைத் தடுத்த ஒற்றன், “இளவரசே, காட்டாற்றுக்கு அப்பால் ஆதன் எழினியின் முன்னோடிப் படை வீரர்கள் மறைந்திருக்கிறார்கள். அங்கு செல்வது ஆபத்து” என்றான்.

தேவவர்மன் பின்வாங்கினான்.

“குட்டுவ நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களின் கணை குறி தவறியதாக சரித்திரமே இல்லை இளவரசே. ஆதலால் எச்சரிக்கையுடன் இருங்கள்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே மோரிய வீரன் ஒருவன் நீர் கொண்டுவர ஆற்றை நோக்கி நடந்து சென்றான்.

அப்பொழுது, எங்கிருந்தோ வந்த கணையொன்று நீர் கொண்டு வரச் சென்ற வீரனின் விழிகளில் துளைத்து மூளை வரைப் பாய்ந்திருந்தது. அலறக் கூட நேரமில்லாமல் இறந்து வீழ்ந்தான் அவன்.

அந்தக் கோர மரணத்தைப் பார்த்த தேவவர்மன் ஒருகணம் தனது தலையைப் பிடித்துப் பார்த்துக் கொண்டான். ஏனெனில் அங்கு சென்றிருந்தால் அவன் இறந்து வீழ்ந்திருப்பான்.

கண் முன் நிகழ்ந்த மரணத்தைப் பார்த்த தேவவர்மனின் மனநிலை மாறிக் கொண்டிருந்தது. தனக்கு முன் நின்ற ஒற்றனிடம், “தங்களுக்கு நான் பல விதங்களில் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பாழி சென்றதும் தங்களுக்கு வேண்டிய அனைத்து வெகுமதிகளும் நிச்சயம் கிடைக்கப்பெறும்” எனத் தெரிவித்தவன் சற்றுத் தொலைவில் நின்ற வீரனிடம், “விசுவசேனனை அழைத்தேனே, எங்கே அவன்?” எனக் கத்தினான்.

வீரர்களோடு வீரர்களாக நின்று கொண்டிருந்த விசுவசேனன் ஒரு நாழிகைப் பொழுது கழித்து ஓடி வந்து தேவவர்மனைச் சந்தித்தான். தேவவர்மன் பாறை ஒன்றின் மீது அமர்ந்திருந்தான். நுளம்புகள் அண்டாத வகையில் அவனுக்கு அருகில் புகை மூட்டம் போடப்பட்டிருந்தது.

நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த புரவியை அடித்துக் கொன்று நெருப்பில் சுட்டு அவனுக்கு முன் வைத்திருந்தார்கள். அதை எடுத்துச் சுவைத்தபடியே, “விசுவசேனா..” என அழைத்தான்.

“கூறுங்கள் இளவரசே. நம் வீரர்கள் தயார். தங்களது கட்டளை எதுவாக இருந்தாலும் நிறைவேற்ற ஆயத்தமாக இருக்கிறோம்” என்றான்.

“இந்த நிலப் பகுதியை அறிந்த ஒற்றன் எங்கே, அவனையும் வரச் சொல்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

ஒற்றன் ஓடிவந்து அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டான்.

தேவவர்மன், “விசுவசேனா, உன் திட்டம் என்ன?” என வினவினான்.

“காமரூபத்தில் நாம் ஒருமுறை தாக்குதல் நிகழ்த்தினோமே, நினைவிருக்கிறதா இளவரசே. சுற்றி வளைத்துத் தாக்கி நம் எதிரிகளை நெருப்புக்கு இரையாக்கினோமே. அதைப் போன்று நாளை காலை விடிந்ததும் அவர்களைத் தாக்கி அழித்துவிடுவோம்” என்றான்.

அப்பொழுது ஒற்றன், “ஆதன் எழினி சென்னியின் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன். அவனைச் சாதாரணமாக எடைபோட்டுவிட வேண்டாம்” என எச்சரித்தான்.

தேவவர்மன், “நாளை காலை நேருக்கு நேர் அறைகூவல்விடுத்து போர் புரிவோமா?” என வினவினான்.

மற்ற இருவருமே அந்தத் திட்டத்தில் ஆர்வம் காட்டாமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

ஒற்றன் புரவிக்கறியைக் கடித்து மென்றபடியே, “மீண்டும் எச்சரிக்கிறேன் இளவரசே. நம்மிடம் படை வீரர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கலாம். என் கணக்குப்படி கிட்டத்தட்ட இருமடங்கு. ஆனால், நம் எதிரியை ஒருநாளும் சாதாரணமாக நினைத்துவிட வேண்டாம். அவன் கைவசம் யானைகளும் இருக்கின்றன. நூறு புரவிகள் சேர்ந்தாலும் ஒரு யானையைத் தாக்குப்பிடிப்பது கடினம் என்பதை அறிவீர்கள்” என எச்சரிக்கை செய்தான்.

“என்ன செய்வது?”

“இந்த இடத்தில் இந்திரசேனை தேவியாரோ அல்லது மூவேந்தர்களின் படைத்தலைவர் சென்னியோ இருந்தால் எப்படி முடிவெடுத்திருப்பார்கள் என்று சிந்திப்போம் இளவரசே” என்றான் ஒற்றன்.

“சென்னி... சென்னி...” எனக் கூறிக் கொண்ட தேவவர்மன், “என் தமையன் விருகோதரனை சென்னி எப்படிக் கொன்றான் என்று தெரியுமா?” என வினவினான்.

இருவருமே, “அறிவோம்” என ஒரே நேரத்தில் தெரிவித்தார்கள்.

பிறகு ஒற்றன் மட்டும், “பாணர்களும், கூத்தர்களும் சென்னியின் புகழ் படிக்கையில் விருகோதரரின் மரணத்தைப் பற்றியும் மறக்காமல் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றான்.

“என் தமையனைப் பற்றி பாணர்கள் எப்படிப் பாடுகிறார்கள்?” என வினவினான் விருகோதரன்.

“சென்னியால் எப்படிக் கொல்லப்பட்டார் என்று பாடுகிறார்கள் அவர்கள்.”

“என்ன பாடுகிறார்கள்?”

“ஆறு தாண்டி வந்து அழித்ததால்

வரும் மிகு சினத்தினனாய்

வேறு கொண்டிடா வெம்பகை மிகக் கொண்டே

கரும் பெண்ணை நதி தாண்டி

தாறு மாறாய் தடைஎலாம் உடைத்தழித்த

பெரும் சோழ வென்வேல்சென்னி

பேறிலாமோரிய விருகோதரன் தலையது கொய்து

தரும் சீருடை மான்னா வாழீ..”

“கோபம் வருகிறது எனக்கு.”

“ஆனால், தென்னாட்டவர்கள் இந்தப் பாடலைப் பாடித்தான் குதாகலிக்கிறார்கள்.”

அவமானத்தில் நிலைகுலைந்து அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன். தனது தமையனின் இறப்புக்கு சென்னியை எப்படியாவது பழி வாங்கிவிட வேண்டும் என்று மனதுக்குள் உறுதி பூண்டான். அவனது தமையனின் மரணம், தந்தைக்கு ஏற்பட்ட அவமானம், நித்திலவல்லி செய்த துரோகம் என்று பழிவாங்குவதற்கு ஏராளமான காரணங்கள் இருந்தன அவனுக்கு.

விசுவசேனன், “சென்னி இருந்திருந்தால் எப்படித் தாக்கியிருபாரோ அப்படியே நாமும் தாக்குவோம்” என்றான்.

“சென்னி எப்பொழுது தாக்கினான்?”

“அதிகாலை வேளையில்.”

“இதே இடத்தில் இந்திரசேனை தேவி இருந்திருந்தால் எப்படி முடிவு செய்திருப்பார்?” என வினவினான் இருவரை நோக்கியும்.

இருவரும், “எப்படி?” என வினவினார்கள்.

“அவர் முந்தியிருப்பார்.”

“புரியவில்லை.”

“புரியும்படி கூறுகிறேன்” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் கையில் வைத்திருந்த குடுவையில் எஞ்சியிருந்த தேறல் முழுவதையும் ஒரே மூச்சில் பருகி முடித்தான். புரவிக் கறியைச் சுவைத்தவன் நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்றை வெளிப்படுத்தினான்.

“சென்னி இருந்திருந்தால் அதிகாலையில் தாக்கியிருப்பான். ஆனால், இந்திரசேனை நிச்சயம் முந்தித் தாக்கியிருப்பார். அதிகாலையில் தாக்கலாம் என்று நம் எதிரிகளும் திட்டமிட்டிருந்தால் என்ன செய்வது? நாம் முந்திக் கொள்வதுதான் புத்திசாலித்தனம். ஆதலால், நாம் நள்ளிரவில் தாக்குதல் தொடுப்போம்.

ஒற்றன், “என்னிடம் ஒரு திட்டம் இருக்கிறது இளவரசே. தாங்கள் அனுமதி அளித்தால் கூறுவதற்கு சித்தமாக இருக்கிறேன்” என்றான்.

“என்ன திட்டம்?”

“நாம் தங்கியிருக்கும் இடத்திலிருந்து நதிக்கரையிலேயே இரண்டு பக்கமும் ஒரு ஓரைப் பொழுதுக்கு மேல் பயணித்தால் கடப்பதற்கு எளிய ஆழமில்லாத இடம் கிடைக்கும். இரண்டாகப் பிரியப் போகும் படைக்கு நானும், எனது மற்றொரு வீரனும் வழிகாட்டி அழைத்துச் செல்கிறோம். நமது நகர்வு ரகசியமாக இருக்கட்டும். சில ஆயிரம் புரவி வீரர்களை மட்டும் இதே இடத்தில் தங்க வைத்திருப்போம். ஏனெனில் அப்பொழுதுதான் நதிக்கு அப்பால் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கும் மற்ற வீரர்களுக்கு எந்த சந்தேகமும் ஏற்படாது. நள்ளிரவு நேரத்தில் அவர்களை இரண்டு பக்கத்திலிருந்தும் தாக்குவோம். அவர்களால் எதிர்தாக்குதல் தொடுக்கவே முடியாது. வானில் முகில் கூட்டமும் இல்லை. நள்ளிரவு நேரத்தில் தேய்பிறை நிலவும் வந்துவிடும். நமக்கு போதிய வெளிச்சம் துணை இருக்கும். நம் எதிரிகளின் பார்வையை இதே இடத்தில் இருக்கும்படி திசை திருப்பிவிட்டு நாம் நதியைக் கடந்து சென்று தாக்குதல் நடத்துவோம்” என்றான்.

தேவவர்மன் விசுவசேனனை நோக்கினான். அவனும் தலையாட்டினான்.

தேவவர்மன், “எனக்கு இந்தத் திட்டம் சரியாகப்படுகிறது விசுவசேனா. இதே இடத்தில் இரண்டாயிரம் படை வீரர்கள் மட்டும் நிலை கொண்டிருக்கட்டும். மீதியிருக்கும் படை வீரர்களை இரண்டாகப் பிரித்து

இரண்டு திசைகளிலும் சென்று நதியைக் கடந்து தாக்குதல் தொடுப்போம்” என்றான்.

ஒற்றன், “அதிகாலை நேரத்தில் இவர்கள் இதே இடத்தில் நதியைக் கடந்து நமக்கு உதவி செய்வார்கள்” என்றான்.

தேவவர்மனிடமிருந்து விடைபெற்ற விசுவசேனன் திட்டமிட்டபடி படைகளைப் பிரிக்கலானான். பொழுது இருட்டியதும் சத்தமில்லாமல் இலக்கை நோக்கி படைகள் பிரிந்து இரண்டாகத் திட்டமிட்டபடி செல்லலானார்கள்.

ஆதன் எழினியின் முன்னோடிப் படையினரின் கவனம் முழுவதும் நதிக்கு அப்பால் நிலை கொண்டிருந்த வீரர்களை நோக்கியே இருந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களின் பார்வைக்கு அப்பால் மோரியர்கள் நதியைக் கடந்து கொண்டிருக்கலானார்கள்.

&&&

சூழ்ந்திருந்த இருளை விரட்டுவதற்கு முயற்சித்துக் கொண்டிருந்த தீப்பந்தத்துக்கு முன் குட்டுவ நாட்டின் இளவரசனும், படைத்தலைவனுமான ஆதன் எழினி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். அவனுக்கு முன் சேரப் பெயல் மலைப் படைத்தலைவர், தோட்டி மலைத் தலைவன், எருமை நாட்டின் வேளிர் ஆகியோர் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

தனக்கு முன் அமர்ந்திருந்தவர்களை நோக்கி, “மோரியர்கள் வழி தெரியாமல் வனத்தையே சுற்றி வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தோம். ஆனால், அவர்கள் காட்டாற்றுக்கு அப்பால் எதிர்க்கரையில் நிலை கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை எப்படித் தாக்கப் போகிறோம்?” என வினவினான்.

“நெடுந்தொலைவிலிருந்து அவர்கள் பயணித்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் அவர்கள் இன்றிரவு நிச்சயம் ஓய்வெடுப்பார்கள். நாளை காலை நேருக்கு நேர் தாக்கி அழித்துவிடுவோம் தலைவரே!” எனத் தெரிவித்தான் தோட்டி மலைத் தலைவன்.

“கிடைத்திருக்கும் தகவல்படி அவர்கள் நம்மைவிடவும் அதிக படை பலத்துடன் வந்திருக்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட இரண்டு மடங்கு.”

“இது நம் நிலம் தலைவரே. நம்மைப் போன்று அவர்களால் எந்தவிதத்திலும் சிறப்பாகச் செயல்பட முடியாது” எனத் தெரிவித்தான் எருமை நாட்டின் படைத்தலைவன்.

“இது நம் நிலம்தான். வனத்துக்குள் நுழைந்தவர்கள் வழி தெரியாமல் சுற்றுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தோம். ஆனால், நடந்தது என்ன? அவர்கள் நம்மைவிடவும் வேகமாகப் பயணித்து நம்மை நெருங்கிவிட்டார்கள்.”

“மூவேந்தர் படைத்தலைவர் சென்னி தெரிவித்ததைப் போன்று நாம் காட்டுக்குள் மறைந்திருந்து தாக்குதல் தொடுக்க வேண்டியதுதான் தலைவரே.”

“அதற்கு காலம் இல்லை. நமக்கு எதிர்க் கரையில் மோரியர்கள் சூழ்ந்துவிட்டார்கள். அந்த வகைத் தாக்குதல் இனி நமக்குக் கை கொடுக்காது. மோரியர்கள் காட்டுக்குள் வழி தெரியாமல் சுற்றும் போது நாம் மறைந்திருந்த தாக்குதல் தொடுத்திருந்தால் எளிதில் நாம் வெற்றி பெற்றிருக்கலாம். ஆனால், நமக்கு இனி போதிய காலம் இல்லை.”

“மூவேந்தர் படைத்தலைவரின் உத்தரவை நாம் மீறப் போகிறோமா?”

“ஆமாம். சூழலுக்குத் தகுந்ததைப் போன்று நாம் செயல்பட வேண்டும். கண்மூடித்தனமாக அவரது கட்டளையை ஏற்று நடப்பதில் எந்த நன்மையும் நமக்கு ஏற்படாது.”

தோட்டி மலைத் தலைவனை நோக்கி, “நம் படை வீரர்கள் தயாராகத்தானே இருக்கிறார்கள்?” என வினவினான்.

“ஆமாம் தலைவரே. தாங்கள் கட்டளையிட்டால் இப்பொழுதே புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாக இருக்கிறார்கள்.”

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட சேரப் பெயல் மலைப் படைத்தலைவன், “மோரியர்களை நம்ப முடியாது. ஆதலால் திடீர் தாக்குதலை சமாளிக்கும் வகையில் களிற்றுப் படையை நம் பாசறையின் விளிம்பில் பாதுகாப்பு அரணாக நிற்க வைத்துவிட்டே வந்திருக்கிறேன் தலைவரே” எனத் தெரிவித்தான்.

“ம்ம்ம்ம். சிறப்பான பணி” எனத் தெரிவித்த ஆதன் எழினி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். அவனது மனதில் பலவித போர்த்திட்டங்களைப் பற்றியும், அவற்றின் விளைவுகள் எப்படி இருக்கும் என்ற சிந்தனை தொடர்ச்சியாக ஓடிக்

கொண்டிருந்தது. மோரியர்கள் எப்படியெல்லாம் தாக்குவதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது. அவர்களை எப்படியெல்லாம் எதிர்கொள்ளலாம் எனச் சிந்தித்தவன் இறுதி முடிவு எடுத்திருந்தான்.

தன் படைத்தலைவர்களை நோக்கி, “நமது படை புறப்பட்டு வந்ததன் நோக்கம் மோரியப் படையைப் பிரித்து அவர்களின் படை பலத்தைக் குறைக்க வேண்டும் என்பதே. அதன்படியே மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் தனது புரவிப் படையில் பெரும் பகுதியைத் தன்னுடன் திரட்டி வந்திருக்கிறான். நாம் அவர்களது படையை வெற்றி கொள்ள வேண்டும் என்பதில்லை. நாம் அனைவரும் போரில் வீரமரணம் அடைந்தாலும் பரவாயில்லை. மோரியர்களின் புரவிகள் ஒன்றுகூட இங்கிருந்து உயிரோடு செல்லக் கூடாது. மோரிய வீரர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள். புரவிகளின்றி அவர்களால் இந்த வனத்தில் உயிரோடு இயங்க முடியாது. நாம் அதிகாலை வேளையில் புறப்பட்டு மோரியர்களைத் தாக்குவோம். அவர்களின் புரவிப் படையை அழிப்போம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அதற்கு முன் மோரியர்கள் நம்மைத் தாக்குவதற்கு முயற்சித்தால்?” என எச்சரிக்கையுடன் வினவினான் தோட்டி மலைத் தலைவன்.

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட சேரப் பெயல் மலையின் படைத்தலைவன், “நம்மைத் தற்காப்பதற்கு மரங்களின் மீது மறைந்திருக்கும் நமது வீரர்களும், நிலத்தில் நம்மைச் சுற்றி புதைத்திருக்கும் பொறிகளும் இருக்கின்றன தலைவரே. அவற்றைக் கடந்துதான் மோரியர்கள் நம்மை நெருங்க முடியும். அதைக் கடந்து வந்தால் நமது யானைகளை அவர்கள் கடக்க வேண்டும். அதன் பிறகு நமது வீரர்களின் பெரும்படை. நம்மை அதிரடியாகத் தாக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் முடிவெடுத்தால் அதைவிடவும் வேறு முட்டாள்தனம் எதுவும் இருக்காது” எனப் பதில் அளித்தான்.

ஆதன் எழினி, “விடிவதற்கு முன் ஒரு சாமப் பொழுதில் நாம் புறப்படுவோம். ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். அதேவேளை நள்ளிரவு நேரத்தில் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டியது அவசியம். ஏனெனில், நம் எதிரிகள் ஒரு சாமப் பொழுது பயணத் தொலைவில்தான் இருக்கிறார்கள். கவனமாக இருங்கள்” என எச்சரித்து அனைவரையும் அனுப்பி வைத்தான்.

பிறகு எருமை நாட்டின் வேளிரை அழைத்தவன் அவருக்கு ரகசியமாகச் சில கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தான்.

எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்த ஒளியில் மரத்தின் வேரில் சாய்ந்தபடி ஆதன் எழினி ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கினான்.

பொழுது நள்ளிரவை நோக்கி மெதுவாகக் கடந்து கொண்டிருந்தது.

&&&

படைபலம், போர்யுக்தி, போர்ச் சூழல் என்று எதைச் சார்ந்து போருக்கு ஆயத்தமானாலும் காலம்தான் சில வேளைகளில் போரின் முடிவைத் தீர்மானிக்கும் அதிமுக்கியக் கருவியாக இருந்திருக்கிறது. ஆதன் எழினி காலைப் பொழுதில் மோரியரைத் தாக்குவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் தேவவர்மன் இரண்டு பக்கங்களிலும் தாக்குவதற்கு நெருங்கியிருந்தான். தேர்ந்த இரண்டு ஒற்றர்களின் வழிகாட்டுதலில் இரண்டாகப் பிரிந்த படைகள் ஆதன் எழினியை நோக்கி நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன. மோரியர்கள் சத்தமில்லாமல் நிலவொளியின் துணை கொண்டு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். நள்ளிரவு அமைதி அந்த வனத்தில் நீடித்துக் கொண்டிருந்தது.

வனத்தில் மரங்களின் மீதிருந்து மயில்கள் பல ஒரே நேரத்தில் அகவும் சத்தம் அனைவருக்கும் கேட்டது. மோரிய வீரர்கள், “இரவு நேரத்தில் மயில்கள் எதற்காக அகவுகின்றன?” எனக் கேள்வி கேட்டபடியே முன் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது தேவவர்மன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

எங்கிருந்தோ வந்த கணைகள் பல மோரிய வீரர்களின் மீதும், புரவிகளின் மீதும் பாய்ந்தன. இருள் சூழ்ந்திருந்தாலும், மரங்கள் அடர்த்தியாகக் காணப்பட்டதாலும் கணைகள் எங்கிருந்து வருகின்றன என்பதை மோரியர்களால் கண்டறிய முடியவில்லை. ஆனால், கணைகள் மட்டும் எங்கிருந்தோ வந்து தாக்கி புரவிகளும், வீரர்களும் நிலைகுலைந்து விழுந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

முன் வரிசையில் சென்ற துணைப் படைத்தலைவன், “கணைகளின் தாக்குதலைப் பொருட்படுத்தாதீர்கள். தொடர்ந்து முன்னேறுங்கள்” எனக் கூறிக் கொண்டே தனது வீரர்களை முன் நகர்த்திக் கொண்டிருந்தான். முன்

வரிசையில் சென்ற வீரர்கள் ஆங்காங்கே விழுந்து கொண்டிருக்க பின் வரிசையில் வந்த புரவிகள் அவர்களை மிதித்துக் கொன்றபடி முன் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆதன் எழினிப் படையை நெருங்கியிருந்தார்கள்.

“பதுங்கிச் சென்றது போதும் விரைந்து சென்று சூறையாடுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் தேவவர்மன்.

கட்டளை எழுந்ததுதான் தாமதம். அதுவரை நிதானமாகச் சென்று கொண்டிருந்த மோரிய வீரர்கள் புரவிகளைத் தட்டிவிட்டார்கள். அனைத்து புரவிகளும் ஒரே நேரத்தில் ஆதன் எழினியின் பாசறையை நோக்கிப் பாய்ந்தன.

அதுவரை மயிலின் அகவல் சத்தம் எழுப்பி தகவலைப் பரிமாறிய ஆதன் எழினியின் முன்னோடிப் படை வீரர்கள் கொம்பொலி எழுப்பி அனைவரையும் எச்சரிக்கை செய்யலானார்கள். பிறகு அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து கணைகள் மூலம் தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள். கீழே விழுந்தவர்களின் மீதேறி மிதித்துக் கொன்றபடியே புரவிகள் முன் சென்று கொண்டிருந்தன.

கொம்பொலி எழுந்ததும் ஆதன் எழினியின் படை வீரர்கள் திட்டமிட்டபடி தாக்குதல் திட்டத்தை மாற்றிக் கொண்டு தற்காப்புக்கு ஆயத்தமானார்கள். ஆனால், முழுவதும் ஆயத்தமாகுவதற்குள் மோரியர்களின் புரவிகள் இரண்டு பக்கங்களிலும் ஒரே நேரத்தில் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தன. தொலைவில் வந்து கொண்டிருந்த போதே எரிகணைகளை செலுத்தலானார்கள் மோரியர்கள்.. ஆதன் எழினிப் படையின் கூடாரங்கள் தீப்பிடித்து எரியத் தொடங்கின. தமிழகப் படை வீரர்கள் கையில் வில், வேல், வாள் ஆகியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு நள்ளிரவு நேரத்தில் மோரியப் படையை எதிர்கொள்ள ஆயத்தமானார்கள்.

ஆதன் எழினியின் பாசறையை நோக்கி அதிவேகத்தில் நெருங்கிய மோரிய வீரர்களின் புரவிகள் பொறிகளில் சிக்கி நிலை தடுமாறி கீழே விழுந்து கொண்டிருந்தன. கீழே விழுந்த புரவிகளின் மீதேறி மோரியப் படை கடந்து கொண்டிருந்தது. வனத்தில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த சீப்புப் பொறிகள், பன்றிப் பொறிகள், களிற்றுப் பொறிகள் ஆகியவை மோரியப் புரவிகளின் கால்களைத் துண்டாக்கின.

வனத்தில் ஆங்காங்கே தமிழக வீரர்கள் தற்காப்புக்கு இருள் சூழ்ந்த பகுதியில் யானைகளின் தந்தத்தில் கட்டும் கிம்புரிகளைக் கிடைமட்டமாக ஆங்காங்கே கட்டியிருந்தார்கள். வேகமாக வந்த புரவிகள் பலவற்றின் கால்கள் அதில் சிக்கித் துண்டாகிக் கொண்டிருந்தன.

ஆதன் எழினியின் வீரர்கள் ஏற்படுத்தியிருந்த தற்காப்பில் நூற்றுக்கணக்கான புரவிகளும், வீரர்களும் நிலைகுலைந்து கீழே விழுந்து மரணமடைந்தாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் தேவவர்மனும், விசுவசேனனும் இரண்டு பக்கங்களிலிருந்தும் ஆதன் எழினியைச் சூழ்ந்து தாக்குதல் தொடுக்கத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

மோரிய வீரர்கள் பாசறையை நெருங்கியதும் களிற்றுப் படையினர் தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள். யானைகளின் நெற்றியில் கவசம் தரித்து, தந்தங்களில் கிம்புரிகள் கட்டப்பட்டுத் தயாராகக் காத்திருந்தன. மோரியப் புரவிகள் நெருங்கியதுமே யானைகள் அனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் பாய்ந்து சென்று தாக்கின. யானைகளின் கிம்புரிகளில் சிக்கிய புரவிகள் மரண ஓலமிட்டபடி மடிந்தன. மதம் பிடித்ததைப் போன்றே ஓடிச் சென்ற யானைகள் எதிர்ப்பட்ட புரவிகளைத் தாக்கி வீரர்கள் அனைவரையும் கொன்று சர்வ நாசம் செய்யத் தொடங்கின.

மோரிய வீரர்களும் யானைகளைத் தாக்கலானார்கள். யானைகளின் மீதிருந்து அவற்றை இயக்கிய சேரப் பெயல் மலையின் வீரர்கள் சிறப்பாக செயல்பட யானைகள் பெரும் சேதத்தை மோரியர்களுக்கு விளைவித்துக் கொண்டிருந்தன.

யானைகள் தாக்கிக் கொண்டிருந்தாலும் அவற்றைக் கடந்து பாசறைக்குள் புகுந்த மோரிய வீரர்களின் வாள்களில் அகப்பட்ட தமிழகப் படையினரின் தலைகள் உருண்டன. தமிழக வீரர்களும் புரவிகளின் கால்களை வெட்டிக் கொண்டு புரவிப் படைக்குள் ஊடுருவிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

போர் நிலைமையைக் கவனித்த ஆதன் எழினி கையில் வைத்திருந்த கொம்பை நீண்ட நேரம் ஊதினான். தமிழகப் படை வீரர்கள் பின்வாங்கலானார்கள். உற்சாகத்துடன் மோரிய வீரர்கள் அவர்களைத் தாக்கியபடி முன்னேற, யானைப் படையினர் மட்டும் ஒரே நேரத்தில் தாக்குதல்

தொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நூற்றுக்கணக்கான யானைகள் ஒரே நேரத்தில் தம் நீண்ட தந்தங்களில் பொருத்தப்பட்டிருந்த கிம்புரிகள் மற்றும் நீண்ட கூர் வாள்களினால் புரவிகளைக் குத்தித் தூக்கி வீசியபடியே தாக்குதல் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. மோரிய வீரர்களின் புரவி அணிவகுப்பு சிதைந்து அதற்குள் யானைகள் புகத் தொடங்கின.

யானைப் படையினர் இருக்கும் வரை புரவிகளால் முன்னேற முடியாது என்பதை உணர்ந்த மோரிய வீரர்கள் சூழ்ந்து கொண்டு யானைகளைத் தாக்கினார்கள். மோரிய வீரர்களின் கவனம் முழுக்க யானைகளின் மீதிருக்கையில், கிடைத்த அந்த இடைவெளியைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட கவசம் தரித்த தோட்டி மலை வீரர்கள் இரண்டு கைகளிலும் வாட்களை எடுத்துக் கொண்டு மோரியப் புரவிப் படையினருக்குள் ஊடுருவினார்கள். அவர்கள் மோரிய வீரர்களைக் குறிவைத்துத் தாக்கியிருக்கவில்லை. மோரியப் புரவிகளை மட்டுமே இலக்காகக் கொண்டு தாக்கலானார்கள். அவர்கள் ஊடுருவிய திசையெங்கும் புரவிகள் கால்களை இழந்தும், உடலில் ஆயுதங்கள் பாய்ச்சப்பட்டும் சரிந்து விழுந்தன.

தேவவர்மனும், விசுவசேனனும் தன் வீரர்களை உற்சாகத்துடன் முன் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். மரங்களின் மீது தாவியிருந்த சேரப் பெயல் மலையின் வில்லாளிகள் அனைவரும் குறி தவறாமல் கணைகளை செலுத்தி மோரியர்களை கொன்று கொண்டிருந்தார்கள். மூலிகைகளிலும், நஞ்சிலும் தோயக்கப்பட்டிருந்த கணைகள் புரவிகளைத் தாக்க அவை வெறிபிடித்து தன் மீதிருந்த வீரர்களைக் கீழே தள்ளிவிட்டு நான்கு திசைகளிலும் சிதறத் தொடங்கின. வில்லாளிகள் குறிவைக்கப்பட்ட இடங்களிலெல்லாம் மோரிய வீரர்கள் புரவியிலிருந்து கீழே விழுந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மற்ற வீரர்கள் பின்வாங்கியபடியே கணைகளை மழை போன்று மோரியர்கள் மீது செலுத்தி அவர்களின் வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எத்தனைப் புரவிகளைக் கொன்றாலும் மோரியர்கள் புற்றீசல் மாதிரி வந்து கொண்டே இருக்கலானார்கள்.

ஒரு சாமப் பொழுதுக்கும் மேலே போர் நீடித்திருக்கும். ஆதன் எழினி, “பின்வாங்கியது போதும் முன் சென்று எதிரிகளின் புரவிகளை இலக்காகக் கொண்டு அழியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான். அதுவரை பின்வாங்கிக்

கொண்டிருந்த படைத்தலைவர்கள் மற்றும் வீரர்கள் அனைவரும் கையில் ஈட்டி மற்றும் வாள் ஆகியவற்றைத் தாங்கியபடி மோரியர்களின் புரவிப் படையை நேருக்கு நேர் தாக்கலானார்கள்.

பொழுது விடியும் வரை போர் நடந்து கொண்டே இருந்தது. எத்தனைப் பேரை வெட்டினாலும் ஆதன் எழினியின் படை வீரர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்தது போலவே தேவவர்மனுக்குத் தெரியவில்லை. இருள் சூழ்ந்த வேளையில் தாக்குதல் நடந்து கொண்டிருந்ததால் யார் படைத்தலைவன், யார் சிற்றரசன், யார் இளவரசன் என்று தெரியாதபடி ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மோரியப் புரவி வீரர்களும், புரவிகளும் கீழே விழுந்து கொண்டே இருக்கலானார்கள். எதிர்த்த ஆதன் எழினியின் படை வீரர்களின் தலைகளும் கொய்யப்பட்டு அந்த இடமே குருதி மயமாகிக் கொண்டிருந்தது. விடியற்காலை வேளையில்தான் காட்டாற்றுக்கு அப்பால்விட்டு வந்திருந்த இரண்டாயிரம் போர் வீரர்களும் தேவவர்மனுக்குத் துணைக்கு வந்திருந்தார்கள். ஆதன் எழினியின் படை வீரர்கள் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு தாக்கப்பட்டார்கள்.

தமிழகப் படைப்பிரிவில் கடைசி வீரன் உயிருடன் இருந்தவரை மோரியர்களின் புரவிகளைக் குறிவைத்துத் தாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பொழுது விடிந்திருந்தது. இரவு முழுவதும் தொடர்ந்த மனித வேட்டை ஓரளவு அடங்கியிருந்தது. பொழுது விடிந்த பிறகுதான் தெரிந்தது விசுவசேனன் மார்பில் வேல் பாய்ந்து இறந்து கிடந்தான். அவனது புரவியின் இரண்டு கால்கள் வெட்டப்பட்டிருந்தன. இறந்து கிடந்த வீரர்களோடு வீரர்களாக ஆதன் எழினி, தோட்டி மலைத் தலைவன், சேரப் பெயல் மலையின் படைத்தலைவன் ஆகியோர் தலையை இழந்தும் கால்களை இழந்தும் ஆங்காங்கே வீரமரணத்தைத் தழுவி இறந்து கிடக்கலானார்கள்.

பொழுது விடிந்து வெளிச்சம் தோன்றிய பிறகு மோரிய வீரர்களை எதிர்ப்பதற்கு அந்த வனத்தில் ஒரு தமிழக வீரன் கூட உயிரோடு இருக்கவில்லை. அனைவருமே வீரமரணத்தைத் தழுவிருந்தார்கள்.

இறந்து கிடந்த மனிதர்களைவிடவும் மோரியப் புரவிகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாகத் தெரிந்தன. எந்தத் திசையை நோக்கினாலும்

புரவிகள் மட்டுமே சரிந்து கிடந்தன. காலைப் பொழுதில் வெற்றி முழக்கத்துடன் தேவவர்மன் தனது வீரர்களை அழைத்தான்.

ஓடி வந்த வீரர்கள், “இளவரசே, நமது தாக்குதலைக் கண்டு பெரும்பாலான தென்னக வீரர்கள் பின்வாங்கி வனத்துக்குள் மறைந்துவிட்டார்கள்” எனப் பதில் அளித்தான்.

படைத்தலைவனிடம், “ஐநூறு புரவி வீரர்கள் உடனே புறப்பட்டுச் செல்லுங்கள். தப்பிச் செல்லும் சுவான புத்திரர்களில் ஒருவனைக் கூட உயிரோடுவிடாதீர்கள். தேடித்தேடிக் கொண்டு குவியுங்கள்” என ஆத்திரத்தில் கோபத்துடன் கட்டளையிட்டான்.

உடனே புரவி வீரர்கள் அவனது கட்டளையை ஏற்றுச் செல்லலானார்கள்.

படைத்தலைவர்களை அழைத்தவன், “சேத விவரக் கணக்குகளை உடனே தெரிவியுங்கள். எத்தனைப் புரவிகள் உயிரோடு இருக்கின்றன. எத்தனை வீரர்கள் போர் செய்யும் நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்று” எனத் தனக்கு முன் இறந்து கிடந்த புரவிகளை வருத்தத்துடன் பார்த்தபடியே வினவினான்.

யானைகளால் குத்தி வீசப்பட்டும், கால்கள் வெட்டப்பட்டும், வயிற்றில் வேல் பாய்ந்து குடல் சரிந்த புரவிகளை வருத்தத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன். அப்பொழுது அவனிடம் வந்த படைத்தலைவன், “இளவரசே, புரவிகளில் நம்மிடம் இப்பொழுது கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் புரவிகள் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கின்றன” எனப் பதில் அளித்தான்.

“இரண்டாயிரம்தானா!?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான்.

“ஆமாம். சற்று முன் தாங்கள் அனுப்பி வைத்திருக்கும் ஐநூறு புரவிகளையும் சேர்த்தால் இரண்டாயிரத்து ஐநூறு புரவிகள். சில நூறு புரவிகள் முன்பின் வரும். மற்றபடி நாம் பெரும் இழப்பைச் சந்தித்திருக்கிறோம்.”

“வீரர்கள்?”

“பாதிபேருக்கும் மேலே இறந்துவிட்டார்கள். கிட்டத்தட்ட ஐந்தாயிரம் வீரர்கள் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலானோர்

கடுமையாகக் காயம் அடைந்திருக்கிறார்கள். பலர் கைகளை இழந்து தவிக்கிறார்கள்” என்றான்.

அருகில் நின்ற மற்றொரு வீரன், “நாம் இழந்த வீரர்களின் எண்ணிக்கையைவிடவும், புரவிகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கிறது இளவரசே!” எனப் பதில் அளித்தான்.

அப்பொழுதுதான், ‘ஆதன் எழினி தன் வீரர்களைக் குறிவைக்கவில்லை. அவன் குறிவைத்து அழித்திருப்பது தனது புரவிகளை’ என்ற உண்மையை காலம் கடந்து உணர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன்.

வழிகாட்டிக் கொண்டிருந்த ஒற்றன் அவனிடம் நெருங்கி வந்தான்.

“இந்தப் போரில் வெற்றி பெற்றது நாமா அல்லது நமது எதிரியா?” என வினவினான் தேவவர்மன்.

“தங்களது இலக்கும் நிறைவேறியிருக்கிறது. ஆதன் எழினியின் இலக்கும் நிறைவேறியிருக்கிறது” எனப் பதில் அளித்தான் ஒற்றன்.

“உயிரோடு இருக்கும் புரவிகளில் எத்தனைப் புரவிகளை நம்மால் பயன்படுத்த முடியும்? என வினவினான் தேவவர்மன்.

“கணக்கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் இளவரசே. சற்றுப் பொறுங்கள்” என வேண்டிய துணைப் படைத்தலைவன் அந்த இடத்திலிருந்து சென்று மறைந்தான்.

இறந்து கிடந்த யானை ஒன்றின் மீது சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன். ஏனெனில் அவனுக்கு இந்தப் போரை வெற்றியாகக் கொள்வதா அல்லது தோல்வியாகக் கொள்வதா என்றே தெரியாமல் விழித்துக் கொண்டிருந்தான். ஏனெனில் அவனது படையில் ஏற்பட்ட இழப்பு அவனது எதிர்பார்ப்பைவிடவும் அதிகமாக இருந்தது. புரவிப் படையை இழந்துவிட்டதை அப்பொழுதுதான் அவன் உணரத் தொடங்கினான்.

கணக்கெடுக்கச் சென்ற துணைப் படைத்தலைவன், “இளவரசே, நன்னிலையில் இருந்த ஐநூறு புரவிகளை பின்வாங்கிச் சென்ற வீரர்களைத் தாக்கி அழிப்பதற்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டோம். அதைச் சேர்க்காவிட்டால் நம்மால் ஆயிரத்து ஐநூறு புரவிகளை உடனடியாகப் பயன்படுத்த முடியும். எஞ்சியிருக்கும் ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட புரவிகள் காயம்பட்டிருக்கின்றன. சில

தின ஓய்வுகளும், மருத்துவ சிகிச்சைகளும் அவற்றுக்குத் தேவை” எனப் பதில் அளித்தான்.

அங்கு இருந்த உயரமான பாறை ஒன்றின் மீதேறி சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான் தேவவர்மன். பார்வைக்கு எட்டிய தொலைவு வரை புரவிகள் அனைத்தும் விழுந்து கிடந்தன. பெரும்பாலான புரவிகள் கால்களை இழந்து துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

அதைப் பார்த்தவன், “அந்தச் சுவான புத்திரனுக்கு அறிவே இல்லை. இந்தப் புரவிகளின் மதிப்பு தெரியாமல் அனைத்தையும் கொன்றுவிட்டான். பாரசீகத்திலிருந்தும், யவனத்திலிருந்தும் தருவிக்கப்பட்ட புரவிகள் இவை” என ஆத்திரத்தில் கத்தினான் தேவவர்மன்.

அவனது ஆத்திரம் அடங்கட்டும் எனக் காத்திருந்த ஒற்றன், “இளவரசே, நமக்குப் பணிகள் இருக்கின்றன” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன பணி?”

“வழிகாட்டுவதற்கு நான் இருந்தும் நாம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறோமா அல்லது தோல்வியடைந்திருக்கிறோமா என்று தெரியாத அளவுக்கு நாம் இழப்பைச் சந்தித்திருக்கிறோம். நமது உதவி நிச்சயம் உருத்திரருக்குத் தேவைப்படும். நாம் சென்று உதவாவிட்டால் அவரது படை நிச்சயம் அழிந்துவிடும்.”

“உருத்திரரின் தலைமையில் இருக்கும் புரவிகளைக் காக்க வேண்டியது நமது கடமை. இல்லையேல் மோரியரின் புரவிப் படையே அழிந்துவிடும். நாம் உடனடியாக புறப்பட வேண்டும்.”

“நிச்சயமாக இளவரசே.”

“வழி தெரியும்தானே?”

“உறுதியாகத் தெரியாது இளவரசே. ஆனாலும், என்னால் தங்களை சரியான இடத்துக்குக் கொண்டு சென்று சேர்த்துவிட முடியும் என்று நம்புகிறேன்.”

உயிரோடு எஞ்சியிருந்த துணைப் படைத்தலைவர்களை அழைத்து அவர்களிடம் கருத்து கேட்டான் தேவவர்மன்.

பிறகு, “நல்ல நிலைமையில் உயிரோடு எஞ்சியிருக்கும் ஆயிரத்து ஐநூறு புரவிகளின் மீதேறி நாம் இன்று மதியம் உருத்திரருக்கு உதவுவதற்காகச் செல்லப் போகிறோம். தயாராகுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“எஞ்சிய வீரர்கள் இளவரசே?”

“நம்மிடமிருக்கும் இரண்டு வழிகாட்டிகளில் ஒருவரை நான் துணைக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன். மற்றொரு வழிகாட்டி துணைக்கு இருப்பான். அவனது உதவியுடன் அனைவரும் பாழிக்குச் சென்றுவிடுங்கள்.”

சிறிது நேரம் சிந்தித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார்கள் துணைப் படைத்தலைவர்கள். பிறகு, “பாழியில் சந்திப்போம் இளவரசே!” எனப் பதில் அளிக்கலானார்கள்.

“புரவிக்கு ஒரு காயம்படாத வீரர்களைத் தயார் செய்யுங்கள். காயம்பட்ட வீரர்களுக்கு சிகிச்சைக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள். மதியம் நான் புறப்படுகிறேன். இந்த வெற்றியைக் கொண்டாடுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்ட தேவவர்மன் உடலில் படிந்திருந்த குருதிக் கரையைக் கழுவுவதற்கு அங்கிருந்து செல்லலானான்.

இளவரசர் தம்மை அங்கேயேவிட்டுச் செல்லப் போவதை அறிந்த காயமடைந்த வீரர்கள் அச்சத்துடன் வனத்தை நோக்கினார்கள். தோல்வியா வெற்றியா என்று தெரியாமலே அதிக சேதத்துடன் மோரிய வீரர்கள் வெற்றியைக் கொண்டாடினார்கள். இறந்து கிடந்த தமிழக வீரர்களின் தலைகளை ஈட்டியில் குத்தி நிற்க வைத்தார்கள். உடல்களைத் தலைகீழாகத் தொங்கவிடலானார்கள்.

கட்டளையிட்டபடி நல்ல நிலைமையில் இருந்த சுமார் ஆயிரத்து ஐநூறு புரவி வீரர்களைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு கிழக்கு நோக்கிய பயணத்தைத் தொடங்கினான் தேவவர்மன்.

மற்றொரு வழிகாட்டி அனைத்து வீரர்களையும் ஒரே இடத்தில் திரட்டி, “இன்றிரவு நாம் நமது பயணத்தைத் தொடங்கப் போகிறோம்” என்று பாறையின் மீதேறி அனைத்து வீரர்களிடமும் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. எங்கிருந்தோ மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்ட கணை ஒன்று வழிகாட்டியின் மார்பில் பாய்ந்தது.

நிலை தடுமாறி கீழே விழுந்தான் அவன். கணை பாய்ந்த இடத்தில் குருதி பீச்சிட்டு அடிக்கத் தொடங்கியது.

அவனைச் சூழ்ந்திருந்த மோரிய வீரர்களிடம், “தமிழகப் படை வீரர்கள் முழுவதும் அழிந்திருக்கவில்லை. அவர்களில் பலர் உயிரோடு இருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. அவர்களிடம் சிக்கிக் கொண்டுவிட்டீர்கள். ஓடுங்கள்.. ஓடுங்கள்.. அவர்கள் மறைந்திருந்து தாக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். எச்சரிக்கை.. எச்சரிக்கை..” எனக் கூறியபடியே மரணத்தைத் தழுவினான்.

அவனது மரண எச்சரிக்கையைக் கேட்டதும் மோரிய வீரர்கள் வானத்தை நோக்கினார்கள். வானளாவ வளர்ந்திருந்த மரங்களில் எந்த சலனமும் இருக்கவில்லை. அந்த வானமே போருக்குப் பின் ஏற்படும் வழக்கமான பேரமைதியுடன் காணப்பட்டது.

சத்தமெழுப்புவதற்கு ஒரு குருவி கூட இருக்கவில்லை.

அந்த அதீதப் பேரமைதி பயங்கரத்தைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருந்தது. அச்சத்தையே உணராத மோரிய வீரர்களின் மனதில் திகில் சூழத் தொடங்கியது. “நம் இளவரசர் நம்மைத் தவிக்கவிட்டு சென்றுவிட்டார்” என மோரிய வீரன் ஒருவன் தெரிவிக்க “ஆமாம்” என்று மற்றொரு வீரன் பதில் அளித்தான்.

அப்பொழுது மார்பில் பாய்ந்த ஈட்டியுடன் புரவி வீரன் ஒருவன் அவர்களைத் தேடி வரலானான். புரவியிலிருந்து கீழே சரிந்து விழுந்தவன், “பின் வாங்கியவர்கள் எதிர் தாக்குதல் தொடுக்கிறார்கள். தற்காத்துக் கொள்ளுங்கள். அவர்களை விரட்டிச் சென்ற புரவிப் படையினர் அழிந்துவிட்டார்கள்” எனக் கூறியபடியே கீழே விழுந்து இறந்தான்.

நள்ளிரவில் எருமை நாட்டின் வேளிரிடம் ¹ ஆதன் எழினி தெரிவித்த கட்டளைப்படி தமிழகப் படை வீரர்களில் ஒரு பிரிவினர் மறைந்திருந்து மோரிய வீரர்களை வேட்டையாடத் தொடங்கினார்கள்.

மோரிய வீரர்கள் அச்சத்துடன் பாதுகாப்பான இடங்களை நோக்கி ஓடலானார்கள். கடைசி மோரிய வீரன் உயிரோடு இருந்தவரை அந்த வனத்தில் அலறல் சத்தம் எழுந்து கொண்டே இருந்தது.

அடிக்குறிப்பு :

1. ஆதன் எழினி அருநிறத்து அழுத்திய

பெருங்களிற்று எவ்வம் போல (அகநானூறு 216 : 14 – 15)

36 நள்ளிரவுப் போர்

உருத்திரனின் தலைமையிலான புரவிப் படையினரை காட்டு யானைகள் பயன்படுத்தும் வனப்பாதையின் வழியே அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார் வழிகாட்டி முதியவர். பெரும்படைக்கு முன்பாக புரவி வீரர்களை அனுப்பி வைத்து தமிழகப் படை வீரர்களின் அரவம் தெரிகிறதா என்று கண்காணித்தபடியே அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார். துளு நாட்டைக் கடந்து குட நாட்டின் அபாயகரமான வனம் வழியே பயணித்து அதன் எல்லையை நெருங்கியிருந்தார்கள்.

அடர்ந்த வனத்துக்குள் இருபக்கமும் உயர்ந்த மலைகள் காணப்பட பள்ளத்தாக்கில் மரங்கள் எதுவும் இல்லாமல் புல்வெளியாகக் காட்சியளித்தது. அந்த இடத்தைப் பார்த்ததும், தான் அமர்ந்திருந்த புரவியிலிருந்து கீழே குதித்த முதியவர், “இந்த இடம் பாதுகாப்பானதாகக் தெரிகிறது படைத்தலைவரே. இன்று இந்தப் பள்ளத்தாக்கிலேயே ஓய்வெடுத்துக் கொள்வோம்” எனத் தெரிவித்தவர் அமைதியாக நின்றார். பிறகு, “எதிரிப் படையினர் எங்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டு நம் பயணத்தைத் தொடர்வோம்” எனக் கூறியபடியே கோப்பையில் எஞ்சியிருந்த மதுவைப் பருகலானார்.

மோரிய படைத்தலைவன், “இது எந்த இடம்?” என வினவினான்.

“குட நாட்டின் தெற்கெல்லையை நாம் அடைந்துவிட்டோம். குட்டுவ நாடு, தோட்டி மலை, எருமை நாடு, குட நாடு ஆகிய நான்கு சிற்றரசுகளின் எல்லைப் பகுதி இது” என மூச்சு வாங்கியபடியே தெரிவித்தார்.

“இந்த இடம் பாதுகாப்பானதுதானா?”

“வனம் என்றால் ஆபத்து இருக்கத்தானே செய்யும். அதுவும் யானைகள் பயன்படுத்தும் பாதை இது. சில வேளைகளில் பல்லாயிரக்கணக்கான எருமைகள் ஒரே நேரத்தில் இந்த இடத்தின் வழியே கடந்து செல்லும். ஆபத்து நிறைந்த இடம்தான் இது. ஆனால், நமக்கு நம் எதிரிகளால் ஏற்படும் ஆபத்து மிகவும் குறைவு.”

சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான் உருத்திரன். புரவி வீரர்கள் தங்கியிருந்த இடத்துக்கு இடப்புறமும் வலப்புறமும் உயர்ந்த மலைகள் காணப்பட்டன. பின்பக்கத்திலும் முன்பக்கத்திலும் அடர்ந்த வனம் சூழ்ந்திருந்தது. பள்ளத்தாக்கில் தங்க வேண்டி இருப்பதை நினைத்தவன், “எனக்கு இந்த இடம் சரியானதாகப்படவில்லை?” எனத் தெரிவித்தான்.

“மோசூர்ப் பழையனின் தலைமையில் திரண்டு வரும் படையினர் இந்த வழியேதான் பயணித்தாக வேண்டும். அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை படைத்தலைவரே. அவர்கள் நம்மைக் கடந்தால்தான் துளு நாட்டை அடைய முடியும். அவர்கள் வரும்வரை நாம் காத்திருப்போம்” எனப் பதில் அளித்தான்.

உருத்திரன் நம்பிக்கையில்லாமல் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

உருத்திரனிடம் முதியவர், “இரு பக்கமும் மலைகள் சூழ்ந்திருக்க எதற்காக இந்தப் பள்ளத்தாக்கைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறேன் என்று வியக்கிறீர்களா?” என வினவினார்.

“ஆமாம்.”

“நாம் தங்கியிருக்கும் இடத்தை அடைவதற்கு இரண்டே இரண்டு பாதைகள் மட்டுமே இருக்கின்றன படைத்தலைவரே. ஒன்று நமக்கு முன்னால் இருக்கிறது. மற்றொன்று நமக்குப் பின்னால் இருக்கிறது. பக்கவாட்டின் வழியே தாக்குவதற்கான வாய்ப்பு மிக மிகக்குறைவு. இந்த மலையைச் சுற்றிச் செல்வது என்பது இயலாத காரியம். அவர்களுக்கு இருக்கும் ஒரே வழி நம்மை நேருக்கு நேர் தாக்கிக் கடந்து செல்வது மட்டுமே. மோரியப் படைத்தலைவன் வஜ்ரதத்தனை நன்னன் வேண்மான் எப்படி வழி மறித்துத் தாக்கி நிலைகுலையைச் செய்தானோ அப்படிப்பட்ட இடத்தைத்தான் நான் தங்களுக்கு காட்டியிருக்கிறேன். மோசூர்ப் பழையனைத் தடுத்து நிறுத்தி

அழிப்பதற்கு இந்த இடத்தைவிடவும் வேறு தளம் எனக்குத் தெரிந்து எதுவும் இல்லை படைத்தலைவரே. உங்களுக்குச் சந்தேகம் இருந்தால் புரவி வீரர்களை நமக்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் உயர்ந்து விளங்கும் மலைப் பகுதிக்கு அனுப்பி வைப்புகள்.”

“ஏன்?”

“அங்கு சென்றால் உயிரோடு திரும்பமாட்டார்கள். நஞ்சுப் பூச்சிகளும், வண்டுகளும் நிறைந்த இடம் அது. அந்த வழியைத் தேர்ந்தெடுத்து நம்மைப் பக்கவாட்டில் தாக்குவதற்கு பழையன் ஒன்றும் முட்டாள் இல்லை” எனத் தெரிவித்தவர் நடந்து சென்று சற்றுத் தொலைவில் காணப்பட்ட பாறையின் நிழலில் தலையில் கட்டியிருத்த துண்டை அவிழ்த்து விரித்துப் போட்டவர் படுத்துக் கொண்டார்.

வசுசேனனிடம் ஆலோசனை செய்தான் உருத்திரன்.

வசுசேனன், “எனக்கும் இந்த இடம் பாதுகாப்பானது மாதிரிதான் தெரிகிறது தலைவரே. வனத்துக்குள் நுளம்புகளின் கடியில் இரவைக் கழிப்பதற்கு பதில் இந்தத் திறந்தவெளி பாதுகாப்பானது என்று உணர்கிறேன். நம் வீரர்கள் இன்று ஒரு நாள் மட்டுமாவது நல்ல தூக்கத்தை அனுபவிக்கட்டுமே” எனத் தன் கருத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

தலையாட்டிய உருத்திரன் துணைப் படைத்தலைவனை அழைத்தான். அவனிடம், “உன் தலைமையிலான புரவி வீரர்களை அழைத்துச் சென்று நமக்கு முன் செல்லும் வனப் பாதையில் காவல் இரு. எச்சரிக்கையுடன் செயல்படு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“உத்தரவு படைத்தலைவரே!” எனத் தெரிவித்த துணைப் படைத்தலைவன் உடனடியாக அங்கிருந்து தன் வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு செல்லலானான்.

மற்றொரு துணைப் படைத்தலைவனை அழைத்த உருத்திரன், “நூறு புரவி வீரர்களுடன் முன்னோக்கிச் செல். எதிரிப் படையினர் எங்கு, எந்த இடத்தில் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து வந்து தகவல் தெரிவி” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“உத்தரவு தலைவரே..! உடனடியாகச் செல்கிறேன். ஒவ்வொரு ஓரைப் பொழுது இடைவெளியிலும் ஒரு புரவி வீரன் தங்களிடம் வந்து தகவல்

தெரிவிப்பான். ஒரு ஓரைப் பொழுது இடைவெளியில் தங்களுக்குத் தகவல் கிடைக்கவில்லை எனில் நாங்கள் அனைவரும் எதிரிகளால் வீழ்த்தப்பட்டோம் என்று முடிவெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நம் எதிரிகளை நேருக்கு நேர் சந்திப்பதற்கு ஆயத்தமாகிவிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவன் யானைகள் பயன்படுத்தும் வனப்பாதையின் வழியே நூறு புரவி வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு முன் செல்லலானான்.

தனது வீரர்களை நோக்கிய உருத்திரன், “நாம் இந்த இடத்தில்தான் பாசறை அமைக்கப் போகிறோம். நம் எதிரிகளை இங்குதான் தடுத்து நிறுத்தி அழிக்கப் போகிறோம். ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் போர் தொடங்கலாம். தயாராக இருக்கவும்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு வீரர்கள் கூட்டத்துக்குள் நுழைந்தான்.

வீரர்கள் ஆங்காங்கே பாசறை அமைக்கத் தொடங்கினார்கள். வரும் வழியில் பாறைகளை மிதித்து கால் உடைத்துக் கொண்ட புரவிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து அடித்துக் கொண்டு சமைக்கத் தொடங்கினார்கள். வீரர்கள் சிலர் எச்சரிக்கையுடன் வனத்துக்குள் வேட்டையாடவும், கிழங்கு, பழம், மருத்துவத்துக்கு வேண்டிய மூலிகைகளைப் பறிப்பதற்காகச் செல்லலானார்கள்.

கொண்டு வந்திருந்த மதுப் பீப்பாய்களைத் தீர்க்கத் தொடங்கினார்கள் வீரர்கள். சிலர் ஆடிக் கொண்டும், சிலர் பாடிக் கொண்டும் முகில் கூட்டம் சூழ்ந்த இதமான அந்தப் பகல் பொழுதைக் கழிக்கலானார்கள். சிலர் புரவிக் கறியை தீயில் சுட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். புரவிக் கறி தீயில் வெந்த வாசம் அந்த வனத்துக்குள் நெடுந்தூரம் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

உச்சிப் பொழுது இருக்கும். உறங்கிக் கொண்டிருந்த வழிகாட்டியான முதியவரை எழுப்பி மோரிய வீரர்கள் சுட்ட புரவிக் கறியைப் படைக்கலானார்கள். அதை விரும்பிச் சுவைத்து உண்டவர் மரத்தடியில் நெருப்பு மூட்டப்பட்டிருந்த இடத்துக்குச் சென்றார்.

வனத்தில் தேடிக் கண்டுபிடித்த சில வித்துக் கொட்டைகளைக் கொண்டு வந்து எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பில் வீசினார். நெருப்பிலிருந்து நறுமணம் வெளியாகி அந்த இடத்தை ஆக்கிரமித்து அனைவருக்கும் உற்சாகத்தை அளிக்கத் தொடங்கியது. அதுவரை வீரர்களுக்கு மத்தியில்

உருவாகியிருந்த சோர்வு விலகி உற்சாகம் பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கியது. அதேவேளையில் வெண் புகை எழுந்து மரத்தின் வழியே பயணித்து மரத்துக்கு மேலே குடைபோன்று குழந்திருந்தது.

மரத்துக்கு மேலே குடை போன்று காணப்பட்ட வெண்மேகத் திரளை மோரியர்கள் யாரும் கவனித்திருக்கவில்லை. ஆனால், நெடுந்தொலைவில் பாசறை அமைத்து மோரியர்களின் வருகைக்காகக் காத்திருந்த மோகூர்ப் பழையனின் வீரர்கள் கவனித்திருந்தார்கள்.

தகவல் மோகூர்ப் பழையனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. மலைமுகட்டின் மீதேறி மரத்துக்கு மேலே திரண்டிருந்த வெண்மேகத் திரளைக் கண்டவன், “துணைப் படைத்தலைவனான இருங்கோவேள் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றிவிட்டான்.. தாக்குதலுக்கு ஆயத்தமாகுங்கள்” என எழுந்தது மோகூர்ப் பழையனின் கட்டளை.

இருங்கோவேள், மலைநாட்டின் இளவரசன். மோரியர்களை ஒரே இடத்தில் அழைத்து வந்து அழிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே முதியவர் வேடமிட்டு அவர்களுக்கு உதவிசெய்து அழைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தான். கழுக்கமாக வந்த வேளையை முடித்திருந்த இருங்கோவேள் அருகில் காணப்பட்ட உயர்ந்த மலைமுகட்டின் மீது ஏறினான். மோரியர்கள் பாசறை அமைத்திருந்த இடத்தை நோக்கினான்.

மோரியர்கள் சிக்கிக் கொண்டதை உணர்ந்தவன், ‘சுற்றி வளைத்துத் தாக்கினால் யானைப் படை மட்டுமே இவர்களை அழிக்கப் போதுமானது’ என்று நினைத்துக் கொண்டு தன் மீசையை நீவிவிட்டுக் கொண்டான்.

மலைமுகட்டிலிருந்து கீழிறங்கியவன் மோரிய வீரர்களிடம், “எனக்கொரு புரவியை ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நான் முன்சென்று நம் எதிரிகளின் நகர்வுகளைக் கவனித்துவிட்டு வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு புறப்பட்டான்.

அவனைத் தடுத்து நிறுத்திய உருத்திரன், “மோரிய வீரர்கள்தான் கண்காணிப்பதற்குச் சென்றிருக்கிறார்களே?” என வினவினான்.

உருத்திரனிடம், “படைத்தலைவரே, முன் சென்றிருக்கும் நம் மோரிய வீரர்களின் திறமையில் எனக்குத் துளியளவும் சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால், அவர்கள் வழிதவறிவிட்டால் என்ன செய்வது? நான் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவன்.

அனைத்துப் பாதைகளும் எனக்கு அத்துப்படி. ஒருவேளை நம் எதிரிகளிடம் நான் சிக்கிக் கொண்டாலும் வழிப்போக்கன் என்று கூறி நான் தப்பிக் கொள்வேன். என்னை யாரும் தாக்கமாட்டார்கள். நான் சென்று இரவு திரும்புகிறேன்” என்றான் முதியவர் வேடத்திலிருந்த இருங்கோவேள்.

“இரவு திரும்பிவிடுங்கள். தங்களுக்கு மோரியர்களாகிய நாங்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். தங்களது உதவிக்குத் தகுந்த சன்மானத்தைக் கொடுக்க விரும்புகிறோம்.”

“பகல் பொழுதின் கடைசி நாழிகைக்குள் நான் திரும்பிவிடுவேன் படைத்தலைவரே. அப்படி நான் திரும்பவில்லை என்றால் தமிழகப் படை வீரர்களால் கொல்லப்பட்டுவிட்டேன் என்று அர்த்தம் கற்பித்துக் கொண்டு, போருக்கு ஆயத்தமாகிவிடுங்கள். நான் அளித்த வாக்கினை நிறைவேற்றிவிட்டேன் என்று கருதுகிறேன். இறைவன் அருள் இருந்தால் மீண்டும் நாம் சந்திப்போம்” எனத் தெரிவித்த இருங்கோவேள் அவனுக்குத் தயாராக இருந்த வெண் புரவியில் தாவி அதைத் தட்டிவிட்டான்.

கனைப்புச் சத்தத்தோடு வேகமாகச் சென்ற புரவி வனத்துக்குள் சென்று அனைவரின் பார்வையிலிருந்தும் மறைந்தது.

&&&

வனத்துக்கு மேலே இருங்கோவேள் ஏற்படுத்தியிருந்த புகைக் குடையை மோகூர்ப் பழையன் மட்டும் பார்த்திருக்கவில்லை. நெடுந்தொலைவில் வந்து கொண்டிருந்த தேவவர்மனும் கவனித்திருந்தான்.

அதைக் கவனித்திருந்தவன் வழிகாட்டிய ஒற்றனிடம், “அந்த புகை மூட்டத்தைக் கவனிக்கையில் எனக்கு செயற்கையாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்குமோ என்ற சந்தேகம் வலுக்கிறது. என்ன அது?” என வினவினான்.

ஒற்றன், சற்று நேரம் அதையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவர்கள் அனைவரும் நெடுந்தொலைவில் காணப்பட்ட மலைமுகட்டின் சிகரத்தின் மீது நின்று கொண்டிருந்தார்கள். வானில் கார்மேகக் கூட்டம் மட்டுமே சூழ்ந்திருக்க வனத்தில் ஒரிடத்தில் மட்டும் வெண்புகை மரங்களுக்கு மேலே திரண்டிருந்தது பல்வேறு கேள்விகளை எழுப்பியது. அந்த வெண்புகை

நகர்கிறதா என்று நெடுநேரம் கவனித்தான். வெண்புகை நகராமல் ஒரே இடத்தில்தான் நின்று கொண்டிருந்தது.

பிறகு, “இளவரசே, யாரோ யாருக்கோ இருப்பிடத்தை சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றான்.

“உருத்திரனாக இருப்பானோ?”

“தெரியவில்லை இளவரசே.”

இருவரும் வெண்மேகக் கூட்டத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒற்றன், “வழிகாட்டியின் துணை இல்லாமல் உருத்திரரால் இவ்வளவு தூரம் பயணித்து வந்திருக்க முடியுமா?” எனக் கேள்வி எழுப்பினான்.

“ஒருவேளை அவர்கள் நம் எதிரியாக இருந்தால்?”

“வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆனால், எதிரிகள் எதற்காக தம் இடத்தை மற்றவர்களுக்கு தெரியப்படுத்த வேண்டும்?”

“உருத்திரனும் தன் இருப்பிடத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ள அவசியம் இல்லையே?”

“இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கிறது இளவரசே.”

“ஆமாம்.”

“நாம் உடனடியாக அந்த இடத்துக்குச் சென்று என்ன என்று கவனிக்க வேண்டும்.”

“இளவரசே, நமக்கு முன் காணப்படும் மலைக் குன்றுகளைக் கடந்துதான் செல்ல வேண்டும்.”

“எத்தனை சாமப் பொழுது ஆகும்?”

“சாமப் பொழுது அல்ல. இரவு முதல் சாமம் அல்லது நள்ளிரவு சூழ்ந்துவிடும்.”

“சரி. எவ்வளவு வேகமாகச் செல்ல முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாகச் செல்வோம்” எனக் கட்டளையிட்டான் தேவவர்மன். அவனுக்குள் போர் வெறி சூழ்ந்திருந்தது. தென்னகப் போரை எப்படியாவது வெற்றி பெற வேண்டும் என்ற முனைப்பில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அவனது வேகத்துக்கு இணையாக மோரிய வீரர்கள் செயல்பட முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர். மலைச் சரிவிலும், பாறைகள் சூழ்ந்த

சரிவிலும், புதை மணல்கள் நிறைந்த வனப்பாதை வழியிலும் மோரிய வீரர்கள் ஒவ்வொரு அடியையும் கவனமாக எடுத்து வைத்து புரவியை அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். சில இடங்களில் காட்டு வரையாடுகள் பயன்படுத்தும் மிகக் குறுகிய பாதை வழியே அவர்கள் பயணிக்க வேண்டியிருந்தது. ஒரு அடியை மாற்றி வைத்தாலும் பாதாளத்துக்குச் செல்ல வேண்டியதுதான். பல புரவிகள் நிலை தடுமாறி கீழே விழுந்து உயிரைவிட்டன.

ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் புரவியின் மீதமர்ந்து பயணிக்க முடியாத மோரிய வீரர்கள் கீழிறங்கி அதைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு அழைத்துச் செல்லலானார்கள்.

காலம் நீண்டு கொண்டிருந்தது. அதைப் போன்று மோரிய இளவரசன் தேவவர்மனின் பயணமும் நீண்டு கொண்டிருந்தது.

&&&

உருத்திரன் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தான். வசுசேனன் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் செய்து எச்சரிக்கையுடன் காணப்பட்டான். எதிர்பாராத தாக்குதல் அரங்கேறினால் பாதுகாத்துக் கொள்ளும்படியான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்தான். வீரர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைத் துணைப் படைத்தலைவர்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டு உடனடிக் கட்டளைகளை வழங்கிக் கொண்டிருந்தான். வீரர்களின் மனநிலை எந்தவிதத்திலும் பாதிப்படையாத அளவுக்குச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் வசுசேனன். வசுசேனனின் செயல்பாடுகள் உருத்திரனுக்கு மனநிறைவை அளிக்க, அவன் எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் போர் பற்றி மட்டுமே சிந்தித்துக் கொண்டு அமைதியாக ஓய்வெடுக்கலானான்.

மாலைவேளை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

களப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த வசுசேனனிடம் வந்த மோரியப் புரவி வீரன் ஒருவன், “படைத்தலைவரே!” என அழைத்தான்.

துணைப் படைத்தலைவனிடம் கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்த வசுசேனன், “என்ன?” என வினவியபடி திரும்பினான்.

புரவி வீரன், “முன்னோடிப் படையாகச் சென்ற புரவி வீரர்களிடமிருந்து வர வேண்டிய தகவல் இன்னும் வரவில்லை” எனத் தகவல் தெரிவித்தான்.

சிறிது நேரம் அமைதியாகச் சிந்தித்தபடி நின்ற வசுசேனன், “எவ்வளவு நேரம் தாமதமாகியிருக்கிறது?” என வினவினான்.

“ஒரு நாழிகைப் பொழுதாக.”

வீரனின் தோளில் கைவைத்த வசுசேனன், “வரும் வழியில் தாமதமாகியிருக்கும், கவலைப்படாதே. வந்துவிடுவார்கள்” எனத் தெரிவித்தவன், “இன்னும் ஒரு ஓரைப் பொழுது பொறுத்திருந்து பார். வரவில்லை என்றால் மீண்டும் வந்து தகவல் தெரிவி” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“உத்தரவு தலைவரே..!” எனத் தெரிவித்துவிட்டு சில அடிகள் நடந்து சென்றவன் திரும்பிப் பார்த்து, “படைத்தலைவரே..!” என மீண்டும் அழைத்தான்.

“என்ன?”

“வழிகாட்டிய பெரியவரும் இன்னும் திரும்பவில்லை” எனக் கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

வசுசேனன் யோசனையுடன் உருத்திரனை நோக்கிச் செல்லலானான். தகவலைக் கேள்விப்பட்டதும் உருத்திரனும் எச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலானான். வில் வீரர்கள் அனைவரும் பாசறைக்கு முன்பும், பின்பும் அணிவகுக்கலானார்கள். முன் வரிசை வீரர்கள் நீண்ட ஈட்டிகளை உடன் வைத்துக் கொண்டார்கள். ஆயுதங்கள் அனைத்தும் அனைத்து இடங்களுக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

பொழுது மேற்கு நோக்கிச் செல்ல செல்ல போருக்கு ஆயத்தமாகலானார்கள்.

பொழுது மேற்கே சாய்ந்திருந்தது. மோரியர்கள் வசித்த பள்ளத்தாக்கில் ஒளி குறைந்து கொண்டே இருந்தது. இருள் சூழ்வதற்கான கடைசி நாழிகைப் பொழுதைக் கடந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது திடீரென்று நிலநடுக்கம் ஏற்படுவதைப் போன்றே அந்தப் பள்ளத்தாக்கு அதிரத் தொடங்கியது. மலைகள் உருளுவதைப் போன்ற சத்தம் அவர்களை நெருங்கிக் கொண்டே இருந்தது. மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்ளலானார்கள்.

உருத்திரன் எச்சரிக்கையாக இருக்கும்படி கொம்பினை ஊதலானான். முன் வரிசையில் நின்ற வீரர்கள் கையில் தம் நீண்ட ஈட்டிகளை எடுத்துக் கொண்டு தயாராக நின்றார்கள். பின் வரிசையில் இருந்தவர்கள் வில்லின் நாணில் கணைகளை ஏற்றித் தற்காப்புக்கு ஆயத்தமானார்கள்.

அந்தச் சத்தம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. என்னவென்று புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு நெருங்கி வந்த சத்தம் மோரியர்கள் மத்தியில் பீதி ஏற்படுத்தத் தொடங்கியது. அவர்கள் நின்று கொண்டிருந்த பாறையின் மீதிருந்த சிறு சிறு கற்கள் கீழே விழும்படி அந்த நிலமே அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

“எச்சரிக்கை.. எச்சரிக்கை.. எதிரிகளின் யானைப் படையினர் வருகிறார்கள்” எனத் துணைப்படைத்தலைவர்கள் உரக்கக் கத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மோரிய வீரர்கள் ஆயத்தத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. பாசறை அமைத்திருந்த மோரிய வீரர்களுக்கு முன்னால் காணப்பட்ட வனப்பாதையை அடைத்துக் கொண்டு காட்டெருமைகள் ஓடி வந்தன.

கையில் வைத்திருந்த நீண்ட ஈட்டிகளை நீட்டிக் கொண்டு தற்காத்துக் கொள்ள முயற்சித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார்கள் மோரியர்கள். அவர்கள் நின்ற வழியே பல்லாயிரக்கணக்கான காட்டெருமைகள் அவர்களை நோக்கி வேகமாக ஓடி வந்தன.

கரிய நிறப் பேய்களைப் போன்று ஓடி வந்து கொண்டிருந்த காட்டெருமைகளைப் பார்த்த மோரிய வீரர்கள் மிரண்டு போகலானார்கள். ஏனெனில், அவற்றின் பாதையைத்தான் இவர்கள் மறித்துக் கொண்டு பாசறை அமைத்திருந்தார்கள்.

எருமைகள் தமது கன்றுகளுடன் எதையோ பார்த்து மிரண்டு போய் பீதியுடன் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தன. குறுகிய பாதையின் வழியே ஓடி வந்து கொண்டிருந்த பல்லாயிரக்கணக்கான எருமைகள் அனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் பள்ளத்தாக்கை நெருங்கியிருந்தன.

முன் வரிசையில் நின்ற மோரியர்கள் கதிகலங்கிப் போயிருந்தார்கள். கையில் வைத்திருந்த ஈட்டி நடுங்கத் தொடங்கியது. முன் வரிசையில் நின்ற

மோரிய வீரன் ஒருவன், “காட்டெருமைகள்.. ஓடுங்கள்.. ஓடுங்கள்..” எனக் கத்திக் கொண்டே கையில் வைத்திருந்த ஈட்டியைக் கீழே போட்டுவிட்டு ஓடலானான்.

மற்றவர்கள் ஓடலாமா அல்லது நிற்கலாமா எனச் சிந்தித்தபடி நின்று கொண்டிருக்க காட்டெருமைகள் வேகமாக ஓடிவந்து தாக்கின. ஈட்டிகள் காட்டெருமைகளின் முகத்தில் பாய்ந்தன. வலி தாங்க முடியாத எருமைகள் ஆவேசத்தில் கத்தியபடி மோரிய வீரர்களை முட்டித் தூக்கி எறிந்து வீசியபடி ஓடத் தொடங்கின.

பின் வரிசையில் நின்றவர்கள் அம்புகளை எய்யலானார்கள். ஆனால், அதனால் எந்தப் பயனும் இருக்கவில்லை. அம்புகளை உடல்களின் மீது தங்கிக் கொண்டு தம் வழக்கமான வழியே ஓடி வந்து கொண்டிருந்த காட்டெருமைகள் அதிவேகத்தில் வந்து மோரியப் பாசறையை மோதின.

அவற்றின் கொம்பில் சிக்கிய வீரர்களையும், புரவிகளையும் தூக்கி எறிந்தபடி ஓடின. மோரிய வீரர்கள் தாக்கிப் பார்த்தார்கள். ஆனால், எந்தப் பலனும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. எருமைகளின் கொம்புகளிலும், குளம்புகளிலும் சிக்கி மோரிய வீரர்கள் மடியலானார்கள். எருமைகள் பாய்ந்த திசையெங்கும் மோரிய வீரர்களின் அலறல் சத்தமும், புரவிகளின் கனைப்புச் சத்தமும் எழுந்து அந்த இடத்தையே கதிகலங்கச் செய்தன. மோரிய வீரர்களின் தாக்குதலில் நூற்றுக்கணக்கான எருமைகள் சரிந்து கீழே விழுந்தன.

ஒரே நேரத்தில் தாக்கிய பல்லாயிரக்கணக்கான மோரியர்களின் தற்காப்பு அணிவகுப்பு கணநேரத்தில் சிதைந்திருந்தது. எரியம்புகளைக் கூட வீசிப் பார்த்தார்கள். எந்தப் பலனும் இருந்திருக்கவில்லை.

தன் பாதையில் தென்படும் அனைத்தையும் அழித்துவிட்டு ஓடும் காட்டாற்றைப் போன்றே வேகமாக ஓடிவந்த எருமைகளும் தனது பாதையில் தென்பட்ட தடைகளைத் தகர்த்தெறிந்துவிட்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தன. காட்டெருமைகளை மோரியர்களால் தடுத்து நிறுத்தியிருக்க முடியவில்லை. கூட்டமாக இடம்பெயர்ந்த எருமைகள் அந்த இடத்தைக் கடக்க ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கும் மேலே ஆகியிருந்தன. கடைசி காட்டெருமையும் கடந்திருந்த போது மோரியப் பாசறையே சின்னாபின்னமாகியிருந்தது.

பாசறையின் அணிவகுப்பு சிதைந்து சில ஆயிரம் வீரர்களும், புரவிகளும் எருமைகளால் தாக்கப்பட்டிருந்தார்கள். எங்கு நோக்கினாலும் காட்டெருமைகளின் கோர தாண்டவம்தான் அரங்கேறியிருந்தது. பல நூறு புரவிகள் எருமைகளின் கொம்புகளில் சிக்கி குடல் வெளியே விழுந்து இறந்திருந்தன. சில ஆயிரம் வீரர்கள் குளம்புகளில் மிதிபட்டு இறந்து போயிருந்தார்கள். ஆங்காங்கே மோரிய வீரர்களால் தாக்கப்பட்ட எருமைகளும் இறந்து கிடந்தன.

போர் தொடங்குவதற்கு முன்பே இயற்கையின் கோரமான தாக்குதலை மோரியர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. கொம்பொலி எழுப்பி அனைவரையும் உற்சாகப்படுத்திய உருத்திரன், “இறந்தவர்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டு, போருக்கு ஆயத்தமாவோம்” எனக் கட்டளையிட்டவன் செயல்படத் தொடங்கினான்.

பாசறையை மீண்டும் மீள் கட்டமைக்க உருத்திரனும், வசுசேனனும் முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று சற்றுத் தொலைவில் யானை ஒன்று பிளிரும் சத்தம் கேட்க தனக்கு முன்னால் காணப்பட்ட குறுகிய பாதையை நோக்கினான் உருத்திரன்.

இருள் சூழத் தொடங்கிய மாலைப் பொழுதில் அவனது விழிகளுக்கு ஒரு சில யானைகள் மட்டுமே தென்பட்டன. விழிகளை அகலத் திறந்து அதிர்ச்சியுடன் நோக்கிய வேளையில்தான் யானைகளின் மீது அம்பாரி அமைத்து வீரர்கள் சிலர் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தான்.

அப்பொழுதுதான் அவனுக்குப் புரிந்திருந்தது. காட்டெருமைகளை தம் பாசறை வழியே விரட்டிவிட்டவர்கள் தமிழக வீரர்கள் என்று. அருகில் கிடந்த கேடயம் ஒன்றை எடுத்துத் தற்காத்துக் கொண்டவன், “வீரர்களே..! எதிரிகள் நெருங்கிவிட்டார்கள். போருக்குத் தயாராகுங்கள்” என்று கத்திய வேளையில் மோரிய வீரர்களை எரிகணைகள் மழையைப் போன்று தாக்கத் தொடங்கின.

உருத்திரன், “பின்வாங்குங்கள்.. பின்வாங்குங்கள்..” எனக் கத்தியபடியே வீரர்களுக்குள் சென்றான்.

முன் வரிசையில் நின்ற மோரியர்கள் பின் வாங்கலானார்கள்.

பின் வரிசையில் நின்ற மோரிய வீரர்கள் ஆயத்தமானார்கள். உடனே கணைகளை நாணில் தொடுத்து யானைகளின் மீது செலுத்தினார்கள்.

ஆனால், கவசம் தரித்து போருக்கு ஆயத்தமாக வந்திருந்த தமிழக வீரர்களை மோரியக் கணைகளால் தடுத்து நிறுத்தியிருக்க முடியவில்லை.

கள் புகட்டப்பட்டு மதம் பிடித்து ஓடி வந்து கொண்டிருந்த யானைகள் மோரிய வீரர்களைத் தாக்கின. புரவிகளும், வீரர்களும் தூக்கி வீசப்பட்டார்கள். யானைகளின் மீதிருந்த வீரர்கள் எய்த ஈட்டிகளும், கணைகளும் எதிர்பட்ட மோரிய வீரர்கள் அனைவரையும் தாக்கி அனைவரின் உயிரையும் குடிக்கத் தொடங்கின.

யானை ஒன்றின் மீது அமர்ந்திருந்த மோகூர் பழையன், “ஒருவனையும் விடாதீர்கள்.. அனைவரையும் கொன்று வீசங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டபடியே நூற்றுக்கணக்கான யானைகளை முன் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான். குறுகிய பள்ளத்தாக்கில் சிக்கிக் கொண்ட மோரிய வீரர்கள் வேறு வழியின்றி தாக்கியபடியே பின் வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பல்லாயிரக்கணக்கான புரவிகள் வேகம் எடுத்து தாக்குவதற்கு வசதியான இடமாக அது இருக்கவில்லை.

“தற்காத்துக் கொள்ளுங்கள்.. பின்வாங்குங்கள்” என மோரிய துணைப் படைத்தலைவர்களும், மற்றவர்களும் கத்திக் கொண்டே தொடர்ந்து பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

யானையின் மீதமர்ந்து தாக்கிக் கொண்டிருந்த மோகூர் பழையன் கொம்பொலி எழுப்பினான். கொம்பொலி எழுந்த அடுத்தகணம் மோரிய வீரர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை, மறுபக்கமும் கொம்பொலி எழுந்தது.

அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தான் உருத்திரன். தாம் சுற்றிவளைக்கப்பட்டுவிட்டதை. கொம்பொலி எழுந்த திசையில், குறுகிய பாதையை மறித்தபடி நூற்றுக்கணக்கான தமிழக வில்லாளிகள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வில்லாளிகளுக்குத் தலைமை தாங்கியிருந்தவன் இருங்கோவேள்.

மோரிய வீரர்களுக்கு என்ன நடக்கிறது என்று புரிந்து கொள்ள சற்று நேரம் ஆனது. உருத்திரன் என்ன முடிவெடுப்பதென்று தெரியாமல் திணறிக் கொண்டிருந்தான்.

வசுசேனன், “தலைவரே..! போரிட்டு மடிவோம்” எனக் குரல் எழுப்பினான்.

உருத்திரன், “தாக்குங்கள்..” எனக் கத்திக் கொண்டு புரவியின் மீதேறி இரண்டு கையிலும் நீண்ட ஈட்டிகளை எடுத்துக் கொண்டு முதல் வீரனாகச் சென்றான். அவனது வேகத்துக்கு இணையாக தமிழக வீரர்கள் விற்களை செலுத்துவதற்குள் அவன் தமிழ்ப் படைக்குள் ஊடுருவி பலரது உடலில் ஈட்டியைச் செலுத்திக் கொன்றபடி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து மோரிய வீரர்களும் இரண்டு பக்கமும் புரவியின் மீதேறி தாக்கலானார்கள்.

இரண்டு படைகளும் நேருக்கு நேர் மோதிக் கொண்ட வேளையில் அவ்விடத்தில் இருள் முற்றிலும் சூழ்ந்திருந்தது. யார் யாருடன் மோதுகிறார்கள் என்று அறிந்து கொள்ள முடியாதபடி கோரமான போர் அரங்கேறியது அந்த இடத்தில். எரிந்து கொண்டிருந்த எரிகணைகள் மட்டுமே அவ்விடத்தில் வெளிச்சத்தை வழங்கிக் கொண்டிருந்தன. இறப்பதற்கு முன்பு எத்தனை பேரைக் கொன்று வீழ்த்த முடியுமோ அத்தனைப் பேரைக் கொன்று வீழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள் இரண்டு தரப்பினரும்.

தமிழர்களின் யானைகள் பல வீழ்த்தப்பட்டன. யானைகளின் மரணப் பிளிறல் அந்த இடத்தையே கதிகலங்கியது. புரவிகளின் இறுதிக் கனைப்புச் சத்தம் வீரர்களுக்கு நடுக்கத்தைக் கொடுத்தது. அனைத்து திசைகளிலும் வீரர்களின் மரண ஓலமும், வெறிச் சத்தமும் எழுந்து கொண்டிருந்தன.

மோரிய வீரர்கள் தொடர்ந்து எரிகணைகளைச் செலுத்தலானார்கள். வாளை நோக்கி எழுந்த நூற்றுக்கணக்கான எரிகணைகள் அந்த இடத்துக்கு வெளிச்சத்தை வழங்கின. அந்த வெளிச்சத்தில்தான் போரின் கோர தாண்டவம் அனைவருக்கும் தெரிந்தது.

தலை துண்டிக்கப்பட்ட மறவர்கள், மார்பில் வாள் பாய்ந்த வீரர்கள், குடல் சரிந்து கீழே விழுந்த மல்லர்கள், தும்பிக்கையை இழந்து தறிகெட்டு தன் வழியில் சிக்கிய அனைவரையும் மிதித்துத் துவைத்துவிட்டு ஓடிய யானைகள், தலையை இழந்து கீழே விழுந்த புரவிகள் என்று அந்த இடமே கொடூரமாக மாறியிருந்தது. தாக்கிக் கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு வீரனது ஆயுதத்திலும் குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

எரிகணைகளால் தாக்கப்பட்ட தமிழக வீரர்கள் துடிதுடித்து இறக்கலானார்கள். யானைகளின் அம்பாரிகள் தீப்பிடித்து எரியத் தொடங்கின.

வீரர்களின் ஆடைகளும், கௌபீனங்களும் தீப்பற்றி எரிய அதைக் கழட்டி வீசிவிட்டு ஆடையின்றி போர்க்களத்தில் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள் வீரர்கள். எரிகணைகள் தீர்ந்து போன பிறகு அந்த இடத்தில் நிரந்தரமாக இருள் சூழ்ந்தன.

இருள் சூழ்ந்தாலும் தொடர்ந்து இரண்டு தரப்பு வீரர்களும் தாக்கிக் கொண்டே இருந்தார்கள். வீரர்களுக்கு இருள் பழகியிருந்தது. அனைத்து திசைகளிலும் மோரிய வீரர்களின் அலறல் சத்தம் எழுந்து கொண்டே இருந்தது.

அந்த இடமே குருதியால் நனைந்து போயிருந்தது. இருள் நேரத்தில் ஒரு சாமப் பொழுதுக்கும் அப்பால் போர் நீடித்துக் கொண்டிருந்தது.

நள்ளிரவில் கிழக்கு திசையில் திங்கள் தோன்றிய வெளிச்சம் ஏற்பட்டிருந்த வேளையில் போர் அடங்கியிருந்தது. ஆனால், அந்தப் பள்ளத்தாக்கு முழுவதும் வீரர்களும், புரவிகளும், யானைகளும் தாக்கப்பட்டு இறந்தும், உயிருக்குப் போராடியபடி துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

இன்பத்தைக் கொடுக்கும் திங்கள் ஒளி அந்தப் பள்ளத்தாக்குக்கு ஒளி கொடுத்த வேளையில் அங்கு குருதி வழிந்து ஆறாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இறந்து போன தனது பட்டத்து யானையின் மீது நின்றபடி தோளில் வேல் பாய்ந்திருக்க ¹ **மோகூர்ப் பழையன்** , “வெற்றி..! வெற்றி..!” என்று சத்தமாகக் கத்தலானான்.

புறமுதுகிட்டு காடுகளில் தஞ்சமடைந்திருந்த நூற்றுக்கணக்கான மோரிய வீரர்களைத் தவிர மற்ற வீரர்கள் அனைவரும் இறந்து போயிருக்கலானார்கள்.

அனைவரின் மீதும் பரிதாபம் கொண்ட மோகூர் பழையன், “மரண வேதனையில் இருக்கும் மோரிய வீரர்களுக்கும், புரவிகளுக்கும் விடுதலை அளியுங்கள்” எனக் கருணையுடன் கட்டளையிட்டான்.

முவேந்தர் படைத்தலைவரால் தனக்கு வழங்கப்பட்ட பணியை வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் நின்று கொண்டிருந்தான் மோகூர் பழையன். இறந்து கிடந்த வீரர்களைப் பார்க்கையில் தமிழக தரப்பிலும் மிகப்பெரிய அளவுக்கு உயிர் சேதம் ஏற்பட்டிருக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டிருந்தான்.

“மற்ற வேலைகளை விடிந்ததும் பார்த்துக் கொள்ளலாம். உயிரோடு இருப்பவர்கள் ஒன்றுகூடுங்கள். காயம்பட்டவர்கள் உடனடியாக மருந்திட்டுக் கொள்ளுங்கள்” என ஆணையிட்டான்.

அவனது கட்டளை எழுந்ததும் தமிழக வீரர்கள், படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் நிலவொளியில் ஓரிடத்தில் கூடலானார்கள். அவர்களுடன் வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் இருங்கோவேளும் வந்து கொண்டிருந்தான்.

இருங்கோவேளின் தோள் மீது கைவைத்த மோகூர் பழையன், “உனக்கு அளித்த பணியை நிறைவாக முடித்து வெற்றி தேடித் தந்திருக்கிறாய் இருங்கோ. இந்த வெற்றிக்குக் காரணம் உனது துணிவும், அறிவும்தான்” என வீரர்களுக்கு முன்னால் வாழ்த்து தெரிவித்தான்.

இருங்கோவேள் பணிவுடன், “தாங்கள் கட்டளையிட்டீர்கள். நான் செயல்படுத்தினேன். போர் வெற்றி தலைமை தாங்கிய தங்களுக்குத்தான் உரியது” என்று தெரிவித்தான்.

இருங்கோவேளின் அடக்கம் மோகூர் பழையனுக்குப் பிடித்துப் போயிருந்தது. தன் இடையுறையிலிருந்து குருதி படிந்திருந்த வாளை உருவிய மோகூர் பழையன், “இந்த வாள் மூவேந்தர் படைத்தலைவரின் உடைவாள். ஒருமுறை நான் ஏற்படுத்திக் கொடுத்த வெற்றிக்காக அவர் எனக்குப் பரிசாக அளித்தது. உன் வீரத்துக்கு இந்த வாளினை நான் பரிசாக அளிக்கிறேன்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே மண்டியிட்டான் இருங்கோவேள்.

மண்டியிட்டிருந்த இருங்கோவேளிடம் குருதிக் கரை படிந்திருந்த தனது வாளினை வழங்கினான் மோகூர் பழையன். வென்வேல் சென்னியின் வாளினைப் பெற்றுக் கொண்டு தனது விழிகளில் ஒற்றிக் கொண்ட இருங்கோவேள், “என் வாழ்வில் எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் மிகப்பெரிய கௌரவம் இது” எனப் பதில் அளித்தான்.

கையில் வைத்திருந்த வாளினைத் தலைக்கு மேலே உயர்த்தினான் இருங்கோவேள். போர் வெற்றியில் அனைத்து வீரர்களும் ஆரவார முழக்கமிடலானார்கள்.

அந்த ஆரவார முழக்கம் அடங்குமுன்னே மோகூர் பழையன், “இருங்கோ, உடனடியாக நமது வெற்றிச் செய்தியை நீ மூவேந்தர் தலைவரிடம் சென்று தெரிவி” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தாங்கள்?”

“இறந்து போன நமது வீரர்கள் மற்றும் படைத்தலைவர்களின் உடலைத் தேடி அவர்களுக்கு மரியாதை செலுத்திவிட்டு நாளை புறப்படுகிறேன்.”

“தங்களுக்குத் துணையாக நானும் இருக்கிறேனே?”

“வேண்டாம். நீ உடனடியாகப் புறப்பட்டுச் செல். காட்டில் மறைந்திருக்கும் மோரியகளைத் தேடிக் கொல்லும் பணியும் எனக்கு இருக்கிறது.”

“தங்களது உத்தரவு!” எனத் தெரிவித்த இருங்கோவேள் அவனது கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டு ஐம்பது புரவி வீரர்களைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு அப்பொழுதே அவ்விடத்தைவிட்டுச் செல்லலானான்.

இருங்கோவேள் புறப்பட்டுச் சென்ற பிறகு ஒரு நாழிகைப் பொழுது காலம் வேகமாகக் கடந்திருக்கும். தமிழக வீரர்கள் ஆயுதமின்றி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது எதிர்பாராதவிதமாகத் தேவவர்மன் புரவிகளின் மீது வந்து கொம்பொலி எழுப்பியபடியே ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த வீரர்களைத் தாக்கினான். ஆயுதங்களைத் தேடி எடுப்பதற்குள் தமிழக வீரர்களின் தலைகள் உடலிலிருந்து தரையில் விழுந்து புரண்டன.

தேவவர்மனின் கொம்பொலி, குரலொலி கேட்ட பிறகு மறைந்திருந்த மோரிய வீரர்களும் ஒன்று திரண்டு தாக்கலானார்கள். நிலவொளியில் மீண்டும் ஓர் மரணப் போராட்டம் அவர்களுக்குள் ஏற்பட்டிருந்தது. தரையில் படுத்திருந்த தமிழக வீரர்கள் சுதாரித்து தாக்குதல் தொடுப்பதற்குள் புரவிகளின் மீது வந்து தாக்கிய மோரியர்களின் வாட்களுக்கு இரையானார்கள் பல தமிழக வீரர்கள்.

முடிந்தவரை போராடி எதிரிகளை அழிப்பதைவிடவும் அவர்களின் புரவிகளை ஊனமாக்குவதையே முதன்மைப் பணியாகச் செய்தார்கள் தமிழக வீரர்கள். புரவிகளின் கால்களை வெட்டியபடி அவர்களுக்குள் ஊடுருவி தாக்கினார்கள். புரவிகள் பல ஒரே நேரத்தில் கால்களை இழந்து விழுந்து புரண்டன. அதேவேளையில் தமிழக வீரர்களும் மடிந்து விழலானார்கள்.

கடைசி வரைப் போர்க்களத்தில் புறமுதுகிடாமல் நின்று மோரியர்களின் தலைகளையும், அவர்களின் புரவிகளின் கால்களையும் வெட்டி வீழ்த்திய

மோகூர் பழையன் தேவவர்மன் எறிந்த வேல் மார்பில் பாய கீழே விழுந்தான். வேகமாக ஓடிவந்த புரவி ஒன்று அவனது தலையில் மிதிக்க அவனது தலை நசுங்கியது.

அடையாளம் தெரியாதபடி வீரமரணத்தைத் தழுவிருந்தான் மோகூர்ப் பழையன். வனத்தில் மறைந்து கொண்டவர்களைத் தவிர மற்ற தமிழக வீரர்கள் அனைவரும் வேட்டையாடப்பட்டிருந்தார்கள்.

&&&

பொழுது விடிந்தது.

அந்தப் பள்ளத்தாக்கே ரணகளமாக மாறிப் போயிருந்தது. விழிகளுக்கு எட்டிய தொலைவு வரை வீரர்கள், யானைகள் மற்றும் புரவிகளின் உடல்களே தென்பட்டன. பலர் உயிருக்குப் போராடியபடி முனகிக் கொண்டிருந்தார்கள். கால்களை இழந்தவர்கள் வலியில் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நரிகளும், ஓநாய்களும் ஆங்காங்கே சிலரை உயிரோடு தின்று கொண்டிருந்தன. காக்கைகளும், கழுகுகளும் கூட்டம் கூட்டமாக தசையைக் கிழித்துத் தின்று கொண்டிருந்தன. தன் உடல் கிழித்துத் தின்னப்படுவதை உணர முடியாதபடி பலர் மயங்கிக் கிடந்தார்கள்.

அப்பொழுது, வசுசேனனின் தலை மட்டும் ஓரிடத்தில் கிடந்ததைப் பார்த்தான் உருத்திரன். அவனது இமைகள் திறந்திருந்தன. அவனது பார்வை உருத்திரனுக்கு குற்ற உணர்ச்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது, அவனது தலை மீது அமர்ந்த கழுகு ஒன்று கண்களைக் கொத்தித் தின்றது.

வசுசேனனின் தலைமுடியைப் பற்றித் தலையைத் தூக்கி தேவவர்மனிடம் சென்றவன், “தன்னுயிரைக் கொடுத்து என்னுயிரைக் காத்தவன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அசுவசேனன், விசுவசேனன், வசுசேனன் மூன்று சகோதரர்களும் நமது வெற்றிக்காகத் தமது இன்னுயிரை இழந்துவிட்டார்கள்” எனத் தெரிவித்தான் தேவவர்மன்.

உருத்திரன் விசுவசேனனின் விழிகள் இல்லாத முகத்தைப் பார்த்தபடியே, “விசுவசேனா.. விழி இல்லாவிட்டாலும் நான் பேசுவதை உன்னால் கேட்க முடியும் என்று கருதுகிறேன். என் படைத்தலைவனான

உன்னை என்னால் காத்தருள முடியவில்லை. நம்பிக்கை துரோகத்தால் நாம் வீழ்த்தப்பட்டோம். நிலம் பற்றிய அறிவு இல்லாததால் நாம் நமது படையை இழந்துவிட்டோம். உனது உயிரையும் நான் இழந்துவிட்டேன். உன்னைப் போன்ற நம்பிக்கையுள்ள படைத்தலைவன் இனி எனக்கு எப்போதும் கிடைக்கமாட்டான்” எனத் தெரிவித்தவன் அவனது தலையை இறந்து போன யானை ஒன்றின் மீது வைத்தான்.

பிறகு அவனது தலைக்கு முன் மண்டியிட்ட உருத்திரன், “உன்னைக் காக்க முடியாமைக்கு நான் வருந்துகிறேன். என்னை மன்னிப்பாய் என்று கருதுகிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்த போது அவனது விழிகளில் கண்ணீர் கசிந்து கன்னம் வழியே வழிந்தது.

தேவவர்மன், “உருத்திரரே..! இந்தப் போர் நமக்கு வெற்றியா அல்லது தோல்வியா?” என வினவினான்.

“எதற்காக இளவரசே இந்தச் சந்தேகம் தங்களுக்கு? உறுதியாக வெற்றிதான்.”

“நாம் நமது புரவிப் படையை இழந்துவிட்டோமே?”

“ஆமாம். கணக்கெடுத்தால் ஈராயிரம் புரவிகள் கூட மிஞ்சாது.”

“அனைத்தையும் இழந்துவிட்டோம்.”

“தோல்விகளால் துவண்டு போயிருக்கும் நமது வீரர்கள் இந்த வெற்றிச் செய்தியைக் கேட்டால் நடக்கவிருக்கும் போரின் முடிவையே மாற்றிவிடுவார்கள் இளவரசே. தமிழர்களை வீழ்த்தவே முடியாது என்று அறைகூவல் விடுத்திருந்தான் சென்னி. ஆனால், இப்பொழுது அவர்களின் இடத்துக்கே வந்து அவர்களின் படையையே தடுத்து நிறுத்தி அழித்திருக்கிறோம். இந்த செய்தி நிச்சயம் சென்னிக்கும் இந்திரசேனை தேவிக்கும் மிகப்பெரிய அதிர்ச்சி அளிக்கும். போர் என்றால் இழப்பு ஏற்படுவது இயல்புதானே இளவரசே. போரின் முடிவே முக்கியம்.”

“ஆமாம்.. ஆமாம்.. வீழ்த்தவே முடியாது என்று மார்தட்டிக் கொண்டிருந்த தமிழர் படையை அவனது இடத்துக்கே வந்து நாம் வீழ்த்தியிருக்கிறோம்” எனத் தெரிவித்தவன், “தமிழர் படைக்குத் தலைமை தாங்கிய சுவான புத்திரனின் தலையைக் கொண்டு வாருங்கள். பாழியின்

கோட்டைச் சுவரில் நட்டுவைப்போம். நன்னன் வேண்மானுக்குத் துணையாக இருக்கட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அப்பொழுது ஓடி வந்த வீரன் ஒருவன், “இளவரசே, தங்களால் கொல்லப்பட்ட அந்தச் சுவான புத்திரனின் தலை புரவியால் மிதிக்கப்பட்டு நசுங்கிவிட்டது” என்றான்.

“சரி,விட்டுவிடுங்கள்..” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் புரவியின் மீது தாவினான்.

உருத்திரன், “இளவரசே, இந்திரசேனை தேவியாரும், சென்னியும் படைக்குத் தலைமை தாங்குவதாகத் தகவல் கிடைத்தது. ஆனால், அவர்கள் இந்தச் சமரில் பங்கு கொண்டதாகத் தெரியவில்லையே?” என வினவினான்.

“நானும் அதைப் பற்றி சிந்தித்தேன். ஆனால், பதில் கொடுப்பதற்குதான் ஆளில்லை.”

“தேவி இந்திரசேனை இங்கில்லை எனில் எங்கே சென்றிருப்பார்?”

“தெரியவில்லை. பாழி சென்று இதைப் பற்றி விசாரிப்போம்” எனக் கூறிக் கொண்டே புரவியைத் தட்டிவிட்டான்.

அப்பொழுது தேவவர்மனிடம் துணைப் படைத்தலைவன் ஒருவன், “இளவரசே காயம்பட்ட வீரர்களை என்ன செய்வது?” என வினவினான்.

தேவவர்மன் உருத்திரனை நோக்கினான். சிறிது நேரம் சிந்தித்த உருத்திரன் தனது படை வீரர்களை நோக்கினான். அவர்களிடம், “வீரர்களே, பாழிக்கோட்டை காவலின்றி இருக்கிறது. அங்கே நாம் உடனடியாகச் செல்ல வேண்டும். எத்தனைப் புரவிகள் நல்ல நிலையில் பயணிக்கும்படி இருக்கிறதோ அவற்றின் மீதேறி நல்லநிலையில் போர் செய்யும் நிலைமையில் இருக்கும் வீரர்கள் மட்டும் எங்களுடன் புறப்பட்டு வாருங்கள். அனைவரையும் அழைப்பதற்கு புரவித் தேர்களை அனுப்பி வைக்கிறோம். கவனத்துடன் பாழி வந்து சேருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு தனது புரவியையும் தட்டிவிட்டான்.

தேவவர்மனுடன் உருத்திரன் செல்லலானான். அவனைத் தொடர்ந்து புரவி வீரர்களும் செல்லலானார்கள்.

மோரியப் படையில் முதல் வரிசையில் நின்று போரிட்டவர்களும், முடிந்தவரை எதிரிகளை அழிக்க வேண்டும் என்று நினைத்துத் தீர்த்துடன் போரிட்ட மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் போர்க்களத்தில் இறந்தும் அடிபட்டும் உடல் உறுப்புகளை இழந்தும் தவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். போரின் போது மலைச் சரிவுக்குச் சென்று மறைந்து கொண்டவர்களும், படையின் மையப்பகுதியில் இருந்து தம்மைத் தற்காத்துக் கொண்டவர்களும் தேவவர்மனுடன் செல்லலானார்கள்.

எதிர்த்துப் போரிடும்படியான மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் போர்க்களத்தைவிட்டுச் சென்ற பிறகு, காட்டுக்குள் மறைந்திருந்த தமிழக வீரர்கள் வெளிப்பட்டு அனைவருக்கும் வலியில்லாத பெருவாழ்வைப் பரிசாக அளிக்கலானார்கள்.

அடிக்குறிப்பு

1. மோகூர்ப் பழையனுக்கும் மோரியருக்கும் நடந்த போர் பற்றிய குறிப்பு...

தெம்முனை சிதைத்த ஞான்றை, மோகூ(க)ர்

பணியா மையின், பகைதலை வந்த

மாகெழு தானை வம்ப மோரியர் (அகநானூறு 251 : 10 – 12)

37 மதுவனத் தாக்குதல்

மதுவனத்தின் மலைச் சரிவில் குடில் அமைத்துத் தங்கியிருந்தார்கள் இந்திரசேனையும் நித்திலவல்லியும். இருவரும் தங்கியிருந்த குடில், மலையின் மீது சரிவில் பாதுகாப்பான இடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அருகில் அருவி ஒன்று விழுந்து காட்டாறாகப் பாய்ந்தோடிக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் தங்கியிருந்த குடிலுக்கு வரவேண்டுமெனில் கீழேயிருந்தே மேலேறும் ஒற்றையடிப் பாதை வழியேதான் வர முடியும். அந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் யார் வந்தாலும் இவர்களின் பார்வையின்படாமல் மேலேற முடியாது. ஆதலால், அந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்த நித்திலவல்லி பாதுகாப்பானதாகக் கருதி குடில் அமைத்திருந்தாள்.

இந்திரசேனை, மாளிகையில் எப்படி மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தாலோ அப்படித் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள் நித்திலவல்லி. அவளுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் அனைத்தையும் செய்து தாய் போன்று உடன் இருக்கலானாள். வனத்தில் கிடைத்த பழங்கள், கிழங்குகள், காய்கறிகள் ஆகியவற்றை உண்டு இருவரும் பசியாறி அவ்வனத்தில் இருவரும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்படித்தான் ஒருநாள் அருவிக் கரையில் காணப்பட்ட பாறையில் இந்திரசேனை நித்திலவல்லியின் மடியில் படுத்திருந்தாள். காட்டருவி சத்தமில்லாமல் விழுந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வனத்தில் எழுந்து

கொண்டிருந்த குருவி மற்றும் விலங்குகளின் சத்தம், பார்வைக்கு எட்டிய தொலைவு வரைப் பூத்திருந்த சங்குப் பூக்கொடிகள் ஆகியவற்றை அனுபவித்தபடி இந்திரசேனை, “நித்திலா.. இயற்கை எவ்வளவு அழகு என்பதை உன்னுடன் பயணிக்கத் தொடங்கிய பிறகுதான் அறிந்து கொண்டேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

நித்திலவல்லி புன்னகைத்து அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள்.

மடியிலிருந்து எழுந்து அமர்ந்த இந்திரசேனை நித்திலவல்லியின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே, “நான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ அமைதியாக அமர்ந்திருக்கிறாய்?” என வினவினாள்.

சிரித்த நித்திலவல்லி, “தேவி.. இந்த வனம், காட்டருவி, பூக்கும் மலர்கள், மலரில் இருக்கும் தேனைப் பருக சுற்றி வரும் தும்பிகள், காற்றில் கலந்து வரும் மலர்களின் இனிய நாற்றம், வீசும் தென்றல் ஆகியவை இப்பொழுது இருப்பதைவிடவும் ஆயிரம் மடங்கும் அழகாக இருக்கும் காலமும் உண்டு தேவி. அந்த வேளையில் ஏற்படும் பரவசத்தை வார்த்தைகளால் வரையறுக்க முடியாது” எனப் பதிலளித்தாள்.

“எப்பொழுது நித்திலா? இப்பொழுதே, இந்த வனம் பேரழகுடன் இருக்கிறதே! நீ சொல்வது எப்போது நடக்கும்?” என வினவினாள்.

“ம்ம்ம் கூம்ம்ம்..” எனத் தெரிவித்தாள்.

“புரியும்படி சொல்லடி..”

“காதலர் அருகில் இருந்தால் எல்லா காலமும் வசந்த காலம்தானே தேவி. காதலர் அருகில் இருக்கையில் இப்போது இருப்பதைவிடவும் பலமடங்கு அழகானதாக மாறிவிடும்.”

“ம்ம்ம்ம்..”

“பாலைவனத்தில் மனதுக்கு நெருக்கமானவர் உடன் இருந்தாலே கொண்டாட்டம்தான். இந்தச் சோலைவனத்தில் அருகில் இருந்தால் எப்படி இருக்கும்?” என இந்திரசேனையின் விழிகளில் தனது பார்வையைச் செலுத்தியபடி வினவினாள் நித்திலவல்லி.

நித்திலவல்லி காதலனின் அருகாமையைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கியதுமே இந்திரசேனைக்கு சென்னியின் நினைவு வந்திருந்தது. அவள்

அவனை மனதில் எண்ணியபடி, “ஆமாம் நித்திலா. இந்த மாதிரியான சூழலில் அவர் உடன் இருந்தால் இன்னும் அழகாகத்தான் இருக்கும்” என்றாள்.

“தங்களுக்குக் கொண்டாட்டம்தான்.”

“அடி போடி..!” எனத் தெரிவித்த வேளையில் தொலைவில் குருவி ஒன்று திடீரென்று கத்திவிட்டு இடம்பெயர்ந்த சத்தம் இந்திரசேனைக்குக் கேட்டது. அதைக் கூர்ந்து கேட்டிருந்த இந்திரசேனை, “நித்திலா.. என்ன அது சத்தம்?” என வினவினாள்.

“எனக்கு எதுவும் கேட்கவில்லையே தேவி!”

“நான் கேட்டேன். குருவி ஒன்று திடீரென்று கத்திக் கொண்டு சென்றது” எனத் தெரிவித்தவள், “எதையோ பார்த்து அச்சப்பட்டு இடம் பெயர்ந்திருக்கும் என்று தோன்றுகிறது எனக்கு” என்றாள்.

“எச்சரிக்கையுடன் இருப்போம்..” எனத் தெரிவித்த நித்திலவல்லி இந்திரசேனையை அழைத்துக் கொண்டு அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தாள். அருவிக்குப் பின்பக்கமாக இயற்கையாகக் காணப்பட்ட குகை ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டிய நித்திலவல்லி, “தேவி, தாங்கள் இந்தக் குகையில் மறைந்து கொள்ளுங்கள். நான் என்னவென்று பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நானும் உடன் வருகிறேன் நித்திலா.”

“சில பாறைகளில் குதிக்க வேண்டும். மரம் ஏறவேண்டிய சூழல் கூட வரும் தேவி. தாங்கள் வருவது ஆபத்து.”

“ஏன்? நான் எதற்காக வரக்கூடாது?”

“சூல் கொண்டிருக்கும் குழந்தைக்கு ஆபத்து ஏற்படக்கூட வாய்ப்பிருக்கிறது தேவி.”

“சூல் சிதைந்துவிடும் என்று கூறுகிறாயா?”

“ஆமாம் தேவி.”

நித்திலவல்லியின் விழிகளில் தனது பார்வையைச் செலுத்தியபடி இந்திரசேனை, “நித்திலா, ஒன்றை மனதில் நிறுத்திக்கொள். என் குழந்தை பிறந்தாலும் அவன் வாழ்வில் மிகப்பெரிய போராட்டங்களைச் சந்திக்க வேண்டியதிருக்கும். அவன் வாழ்க்கையே போராட்டக்களமாக மாறினாலும்

ஆச்சர்யப்படுவதற்கில்லை. என்ன நடந்தாலும் அதனை எதிர் கொண்டு வாழும் வல்லமையுடையவனாக இருக்க வேண்டும். பாறைக்குப் பாறை தாவும் போது சிதைந்து போகும் அளவுக்கு பலவீனமான குழந்தை பிறக்காமலே இறந்து போவது நலம் நித்திலா. சோதனைகளைத் தாண்டி அவன் என் வயிற்றிலிருந்து நலமுடன் வெளிவந்தால் வரட்டும். இல்லையேல், குருதியாக வெளியேறிவிடுவதே நல்லது” எனப் பதில் அளித்தபடி நடந்து சென்றவள், “ஒலி அந்தப் பக்கத்திலிருந்துதான் எழுந்தது. வா.. முன் செல்லலாம்” எனக் கூறியபடி உடையை உடலில் இறுக்கிக் கொண்டு நடக்கலானாள்.

அவளைப் பின்தொடர்ந்தாள் நித்திலவல்லி.

சிறிது தூரம் சென்றதும் நித்திலவல்லி, “சற்றுப் பொறுங்கள்..” எனக் கூறியவள் வேகமாக ஓடினாள். சற்றுத் தொலைவில் காணப்பட்ட புதர் ஒன்றுக்குச் சென்றவள், விற்கள் இரண்டு மற்றும் மூங்கில் கணைகள் பலவற்றைக் கொண்டு வந்தாள். அதனைப் பார்த்து ஆச்சர்யப்பட்ட இந்திரசேனை, “இவற்றை எப்பொழுது தயார் செய்தாய்?” என வினவினாள்.

“நேற்றிரவு தாங்கள் உறங்கும் போது” எனக் கூறியபடியே அம்புறாத் தூணியை இந்திரசேனையின் தொடையில் கட்டியவள் அதில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட கணைகளை போட்டு நிரப்பினாள்.

மற்றொரு அம்புறாத்தூணியை எடுத்துத் தன் தொடையில் கட்டிக் கொண்டு அதையும் கணைகளால் நிரப்பிக் கொண்டு, “இப்பொழுது புறப்படலாம் தேவி” எனக் கூறிவிட்டு முன் செல்லலானாள்.

அரை நாழிகைப் பொழுது இருவரும் பாறைகளின் மீதேறியும், காட்டாற்றின் வழியே நடந்தும் பயணித்தவர்கள் உயரமான பாறை முகட்டில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு பார்வையை அவர்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது இருவரும் எதிர்பார்த்தபடியே ஏழெட்டு பேர் அந்தப் பாதையில் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைச் சுட்டிக்காட்டிய இந்திரசேனை, “அவர்கள் யார் நித்திலா? வேட்டையாட வருபவர்களா?” என வினவினாள்.

“ஆமாம், தேவி. வேட்டையாடுவதற்குத்தான் வந்திருக்கிறார்கள்.”

“அப்படியெனில் அவர்களை நாம் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம். வா நம் குடிலுக்குச் செல்வோம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நான் வேட்டையாட வந்திருக்கிறார்கள் எனக் கூறியது விலங்குகளை அல்ல தேவி.”

“பிறகு?”

“நம் இருவரையும் என்று தெரிவித்தேன்.”

புன்னகைத்த இந்திரசேனை, “வரவர நீ பேச்சிலும் வல்லவளாகிக் கொண்டிருக்கிறாய்” என்றாள். பிறகு, “அவர்களை நீ முன்பே அறிவாயா?” என வினவினாள்.

“அறிவேன் தேவி. வந்து கொண்டிருப்பவர்களில் இருவர் என்னுடன் இரவைக் கழித்திருக்கிறார்கள்” எனச் சிரித்தபடி தெரிவித்தாள் நித்திலவல்லி.

அவளை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கிய இந்திரசேனை, “தென்னகத்தில் நீ சந்தித்திருக்காத ஆண் மகன்களே இருக்கமாட்டார்கள் போலிருக்கிறதே?” என வினவினாள்.

சிரித்தாள் நித்திலவல்லி.

“அவர்கள் யார்?”

“அவர்கள் அழுந்தூர் படை வீரர்கள் தேவி.”

“அவர்கள் எதற்காக நம்மைத் தேடி வர வேண்டும்? இதனை இரும்பிடர்த்தலையன் அறிவானா?” என வினவினாள் இந்திரசேனை.

“அழுந்தூர் இளவரசர் அறிவாரா? இல்லையா? என்பது பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது தேவி. ஆனால், அவர்கள் நம்மைத் தேடித்தான் வந்திருக்கிறார்கள்.”

“சரி.. களம் இறங்குவோமா?”

“தாராளமாக தேவி..” எனத் தெரிவித்த நித்திலவல்லி, “அதற்கு முன் சற்றுப் பொறுங்கள்” எனக் கூறியவள் இந்திரசேனையின் அம்புறாத்தூணியில் இருந்த கணைகள் அனைத்தையும் வெளியே எடுத்து அருகில் இருந்த மரம் ஒன்றின் அடிமரத்தில் குத்தினாள்.

அந்த மரத்திலிருந்து வழிந்த பசை போன்ற பால் கணைகளின் முனைகளில் படிந்தது. தனது கணைகளிலும் பூசிக் கொண்டவள், “தேவி,

தங்கள் மீது காயம்படாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். கொடிய நஞ்சு இது. குருதியுடன் கலந்தால் உடல் இயக்கம் அடுத்தகணம் நின்று போகும். எச்சரிக்கையுடன் கையாளுங்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“சரி நித்திலா.. இந்தக் கணை தாக்கினால் சத்தம் எழுப்பி மற்றவர்களை எச்சரிக்க முடியாதுதானே?”

“ஆமாம் தேவி.”

“சரி.. நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” எனத் தெரிவித்த இந்திரசேனை வில்லின் நாணில் ஒரு கணையைப் பொருத்தி புதர் மறைவில் நடக்கலானாள்.

“அவர்கள் பின்வாங்கி ஓடிவிடாதபடி நான் பின் வழியை மறைத்துக் கொள்கிறேன் தேவி. தாங்கள் இங்கிருந்து தாக்குதல் நடத்துங்கள்” எனத் தெரிவித்த நித்திலவல்லி வனத்தில் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரம் ஒன்றின் மீதேறி கிளைக்குக் கிளை தாவி அவர்களைப் பின்பக்கமாகச் சூழ்ந்து கொண்டாள்.

பிறகு தான் தயாராக இருப்பதை இந்திரசேனைக்கு அறிவிக்கும் வகையில் மயில் அகவுவதைப் போன்று சத்தம் எழுப்பினாள். நித்திலவல்லி தயார் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட இந்திரசேனை தனக்குக் கீழே ஒற்றையடிப் பாதையில் வந்து கொண்டிருந்தவர்களை நோக்கிக் கணையால் குறிபார்க்கலானாள்.

அவளுக்கு முன் பாறைக்குக் கீழே காணப்பட்ட ஒற்றையடிப் பாதையில் வரிசையாக ஏழு பேர் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் சற்றுத் தொலைவில் மூன்று பேர் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். பின்பக்கமாக வந்தவர்கள் மூவரும் வில்லாளிகள். மூவரும் கையில் வில்லையும், அம்புறாத்தூணி முழுக்க கணைகளையும் நிரப்பி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வந்திருந்த பத்து பேரில் முதலாவதாக நடந்து வந்தவனைத் தவிர மற்ற அனைவரும் சோர்ந்து போய் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். முதலில் வழிகாட்டியபடி சென்று கொண்டிருந்தவன்தான் மலைப்பகுதியைச் சேர்ந்தவன். மற்றவர்கள் அனைவரும் படை வீரர்கள். அவர்கள் புரவியிலேயே சென்று பழக்கப்பட்டவர்கள். மலையேற்றம் அவர்களுக்குப் புதிது. நெடுந்தொலைவு மலையேறி வந்ததால் பழக்கமில்லாத ஒன்பது பேரும் சோர்வுடனே நடந்து

வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் தொடை அடுத்த அடியை எடுத்து வைக்கவே நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பத்துபேரையும் தலைமை தாங்கி அழைத்து வந்திருந்த தலைவன் வழிகாட்டியிடம், “அடேய், சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்து செல்வோமா?” என வினவினான்.

“வேண்டாம் தலைவரே! இந்தப் பகுதி மிகவும் ஆபத்தானது. நாம் தேடி வந்திருக்கும் பகைவர்கள் நமக்கு மேலே நின்று கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தாலும் நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியாது. இன்னும் ஒரு ஓரைப் பொழுது நடந்தால் நாம் பாதுகாப்பான இடத்தை அடைந்துவிடலாம். அதுவரைப் பொறுமையாக நடந்து செல்வோம். ஆனால், ஓய்வெடுக்க மட்டும் வேண்டாம்” என்று தெரிவித்தான் வழிகாட்டி.

பின் வரிசையில் வந்து கொண்டிருந்த வில்லாளி, “ஓரே நாளில் மூன்று பெண்களுடன் பொழுதைக் கழித்த வேளையில் கூட எனக்கு தொடை இப்படி வலித்தது இல்லை. ஆனால், ஒரு நாள் மலை ஏறியதற்கே என் கால்கள் அடுத்த அடியை எடுத்து வைக்க மறுக்கின்றன” எனக் கத்தித் தெரிவித்தவன் கோப்பையிலிருந்த மதுவை எடுத்துப் பருகினான்.

அவர்கள் நடக்க முடியாமல் நடந்து வந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தாள் இந்திரசேனை. பிறகு, ‘வில்லாளிகள் உயிருடன் இருப்பது பேராபத்து’ என்பதைப் புரிந்து கொண்ட இந்திரசேனை கடைசியாக வந்து கொண்டிருந்தவனை நோக்கியபடி கணையை விடுவித்தாள்.

வில்லின் நாணிலிருந்துவிடுபட்ட கணை இலக்கைத் தாக்குவதற்குள் அடுத்தடுத்து இரண்டு கணைகளைத் தொடுத்த இந்திரசேனை வில்லின் நாணிலிருந்து எய்திருந்தாள்.

அவளால் விடுவிக்கப்பட்ட முதல் கணை அதிவேகமாகக் காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்று கடைசியாக மதுவைப் பருகியபடி வந்து கொண்டிருந்தவனின் கழுத்தில் பாய்ந்தது. அவன் தொப்பென்று கீழே விழுந்த சத்தத்தைக் கேட்டு மற்றவர்கள் திரும்புவதற்குள் அடுத்தடுத்து பாய்ந்த கணைகள் மேலும் இருவரின் விழிகளிலும், மார்பிலும் பாய்ந்தன.

திடீரென்று மூவர் கீழே விழ சுதாரிப்படைந்த மற்ற வீரர்கள் மரங்களுக்குப் பின்னால் ஓடிச் சென்று ஒளிந்து கொண்டார்கள். அந்தக்

கூட்டத்தின் தலைவன், “யார் தாக்குகிறார்கள்? எங்கிருந்து தாக்குகிறார்கள் என்று கவனி?” என மற்றொரு வீரனுக்கு உத்தரவிட்டான்.

“சற்றுப் பொறுங்கள் தலைவரே!” எனத் தெரிவித்த வீரன் ஒருவன் புதரில் மறைந்து கொண்டு செடிகளை விலக்கிவிட்டு பார்வையை அனைத்து திசைகளிலும் செலுத்தினான். பிறகு, “தலைவரே, யாரும் தென்படவில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது எழுந்த மெல்லிய சத்தத்தையும், செடிகள் ஓரிடத்தில் மட்டும் அசைவதையும் கவனித்திருந்த நித்திலவல்லி இரண்டு கணைகளை நாணில் பூட்டி ஒரே நேரத்தில் எய்தாள். அவளது வில்லின் நாணிலிருந்து ஒரே நேரத்தில் விடுபட்ட இரண்டு கணைகளும் புதரில் இருந்த கிளைகளைக் கிழித்துக் கொண்டு ஊடுருவிச் சென்று சத்தம் எழுந்த இடத்தை சரியாகத் தாக்கியிருந்தது.

அலறக் கூட முடியாதபடி உடலின் இயக்கம் நின்று விழுந்திருந்தான் அவன்.

புதரில் படுத்திருந்தவன் அப்படியே அசையாமல் படுத்திருந்ததைக் கண்ட தலைவன், “அடேய்.. எங்கிருந்து தாக்குதல் தொடுக்கிறார்கள்? கவனித்தாயா?” என மரத்தின் பாதுகாப்பில் நின்றபடி வினவினான்.

புதரில் மறைந்திருந்தவனிடமிருந்து எந்த சத்தமும் எழுந்திருக்கவில்லை. “அடேய்.. உறங்கிவிட்டாயா?” என வினவியபடி எட்டி உதைத்தான். முகத்தில் பாய்ந்திருந்த இரண்டு கணைகளுடன் திரும்பி விழுந்தான் அந்த வீரன். வாயில் ஒரு கணையும், விழியில் மற்றொரு கணையும் பாய்ந்திருந்தன.

கணைகள் தாக்கிய முறையைப் பார்த்திருந்த தலைவன் மிரண்டு போயிருந்தான். தன் வீரர்களிடம், “வில் வீரர்கள் யாராவது இருக்கிறீர்களா?” என வினவினான்.

“பின் வரிசையில் நமக்கு பாதுகாப்பு வழங்கிக் கொண்டிருந்த மூன்று வில்லாளிகளும் விழுந்துவிட்டார்கள் தலைவரே!” எனத் தெரிவித்தான்.

“எவ்வளவு நேரம் ஆனாலும் தலையை வெளியே நீட்டிவிடாதீர்கள். ஒலி எழுவதைக் கேட்டு கணையால் தாக்கும் இலக்கு தவறாத வீரன்

எவனோ நம்மைக் குறிபார்த்து தாக்குகிறான். இரவு வரை இப்படியே இருங்கள்” எனக் கூறியபடியே அப்படியே அமர்ந்தான் தலைவன்.

மற்றொரு வீரன், “நீங்கள் ஓடச் சொன்னாலும் முடியாது தலைவரே. தொடை இரண்டிலும் வலி தாங்க முடியவில்லை” என்றான்.

புதரில் மறைந்திருந்தவனது முகத்தில் பாய்ந்திருந்த இரண்டு கணைகளும் அவனுக்குள் பல்வேறு கேள்விக் கணைகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. ஒரே நேரத்தில் இரண்டு கணைகளை செலுத்தி இலக்கு தவறாமல் அடித்திருந்த முறை அவனுக்குள் அச்சத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

நேரம் வேகமாகக் கடந்து கொண்டிருந்தது. வழிகாட்டி, “தலைவரே, நம்மிடம் இருக்கும் வாள், வேல்களைக் கொண்டு எதிர்ப்பவர்களின் தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாது” என்றான்.

“ஆமாம்.. என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“என்னிடம் ஒரு திட்டம் இருக்கிறது.”

“என்ன திட்டம்?”

“கீழே விழுந்த வில்லாளிகளின் வில் மற்றும் கணைகளின் துணை இருந்தால்தான் நம்மால் தப்பிக்க முடியும்.”

“அதை நோக்கி நகர்ந்தால் கணையடிபட்டு விழுந்துவிடுவோம்.”

சிறிது நேரம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த வீரன், “தலைவரே, ஒன்றைக் கவனித்தீர்களா?” என வினவினான்.

“என்ன?”

“கணையால் தாக்கப்பட்ட வீரர்கள் அலறல் சத்தத்தைக் கூட எழுப்பவில்லை.”

“ஆமாம், நானும் அதைக் கவனித்தேன்.”

“காட்டுவாசிகள்தான் இப்படித் தாக்குவார்கள்.”

“ஆமாம். அவர்கள்தான் கணையில் நஞ்சு கலந்து தாக்குவார்கள். தாக்கப்பட்டால் உடல் உடனே செயலிழந்து போகும்.”

அவர்களுக்குள் ஒருவித அச்சம் படரத் தொடங்கியது. நகர்ந்தால் உயிர் பிரிந்துவிடும் என்பதை உணர்ந்த வீரர்கள் அனைவரும் கையில் குறுவாள் மற்றும் ஆயுதத்துடன் தக்க சமயத்துக்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

இந்திரசேனையும், நித்திலவல்லியும் கவனமாகக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மரத்தின் மீதிருந்த நித்திலவல்லி அமைதியாக, எங்காவது அசைவு தெரிகிறதா என்று கூர்மையாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது அவளுக்கு முன் கிளையில் அமர்ந்திருந்த குரங்கு ஒன்று அவளையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தது. பிறகு அந்தக் கிளையை அது வேகமாக ஆட்டி கீச்சிட்டுக் கத்தியது.

மரத்தடியில் மறைந்திருந்த வழிகாட்டி உடனே சத்தம் எழுந்த திசையை நோக்கித் தன் கையிலிருந்து குறுவாளை வேகமாக எறிந்தான். அதிவேகமாகப் பாய்ந்து சென்ற குறுவாள் குறி தவறாமல் சத்தம் எழுப்பிய குரங்கின் உடலின் மீது பாய்ந்தது. அலறியபடி கீழே விழுந்த குரங்கு துடிதுடித்து இறந்தது.

குரங்கு, வாளினால் தாக்கப்பட்டு விழுந்தததுமே நித்திலவல்லியும் இந்திரசேனையும் எச்சரிக்கையடையலானார்கள். அடர்ந்து காணப்பட்ட மரங்களின் மீது கிளைகளின் வழியே சத்தமெழுப்பாமலும், கிளை அசையாமலும் நடந்து சென்ற நித்திலவல்லி வீரர்கள் தென்படும்படி வசதியாக நின்று கொண்டாள். அவள் நின்ற இடம் வீரர்களின் தலைக்கு மேலே காணப்பட்டது. ஆதலால், வீரர்களுக்கு அவள் நின்றது தெரியாது. ஆனால், வீரர்களை அவளால் நன்கு காண முடிந்தது.

அதேவேளையில் இந்திரசேனை அடர்ந்த புதர் வழியே அவர்களை நோக்கிப் பக்கவாட்டில் நெருங்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தாள். மரத்தின் மீதிருந்த நித்திலவல்லி தன் கவனத்தை இந்திரசேனையின் மீதும் செலுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

நாணில் இரண்டு கணைகளைப் பொருத்திய நித்திலவல்லி விடுவித்தாள். மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்த இரண்டு வீரர்கள் மடிந்து விழலானார்கள். விழுந்தவர்களில் ஒருவன் வீரர்களின் தலைவன். அடுத்த கணையை எடுத்து நாணில் பொருத்தி குறிபார்த்தவளின் விழிகளில் இருவர் மட்டுமே தென்பட்டார்கள். இருவர் மாயமாக மறைந்து போயிருந்தார்கள்.

எஞ்சிய இருவரும் வேறு திசையை நோக்கி வேகமாக ஓடலானார்கள். அவர்களைக் குறிபார்த்து கணையை எய்ய, கிளைகளில் தட்டி கீழே

விழுந்தன. அடுத்தடுத்து மரங்களில் தாவியபடியே கணைகளை எய்து இருவரையும் தாக்கி வீழ்த்தியவள் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

மரத்தடியில் காணப்பட்ட வீரர்கள் இருவரும் புதரில் மறைந்தபடியே இந்திரசேனையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு வீரர்களையும் பார்க்க முடியாதபடி இந்திரசேனை புதருக்குள், அவர்களுக்கு மேலே காணப்பட்ட மலைமடிப்பில் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

நித்திலவல்லி மரத்தின் உச்சியில் எளிதில் கீழிறங்க முடியாதபடி நின்று கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுதுதான் கவனித்தாள் புதரில் ஊர்ந்து சென்ற இரண்டு வீரர்களை நோக்கி வேறொரு வீரன் ஒருவன் அவர்களைப் போன்றே சென்று கொண்டிருந்தான்.

நின்ற இடத்திலிருந்தே நித்திலவல்லி கணைகளை எய்தாள். ஆனால், அவளுக்கும், வீரர்களுக்கும் இடையில் இருந்த மரங்கள் தட்டிவிட கணைகள் வழியிலேயே திசைமாறிச் சென்று கீழே விழுந்தன.

நித்திலவல்லி, ‘குரல் எழுப்பலாமா?’ என்று யோசித்தாள். ‘குரல் எழுப்பினால் பதிலுக்கு இந்திரசேனை தேவியும் குரல் எழுப்புவார்கள். குரல் எழுந்தால் தேவியின் இருப்பிடத்தை மூன்று வீரர்களாலும் எளிதில் கண்டறிந்துவிட முடியும். அதுவே அபாயத்தை வரவழைத்துவிடும்’ என்று பலவாறு நினைத்த நித்திலவல்லி அமைதியாகக் கிளையின் வழி கீழிறங்கத் தொடங்கினாள்.

மூன்று வீரர்களுமே கிட்டத்தட்ட இந்திரசேனையை நெருங்கியிருந்தார்கள். அடர்ந்து காணப்பட்ட வனத்தில் மடிந்து காணப்பட்ட மலைச் சரிவில் கீழே இருந்த அடர்ந்த புதர்களில் வீரர்களும், அவர்களுக்கு மேலே இருந்த மடிப்புச் சரிவில் இந்திரசேனையும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு நேர் எதிரில் நித்திலவல்லி உயரமான வேங்கை மரம் ஒன்றில் வேகமாகக் கீழிறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

தான் இருந்த இடத்திலிருந்து புதருக்குள் மறைந்திருப்பவர்களைத் தாக்க முடியாது என்று நினைத்த நித்திலவல்லி துணிந்து முடிவெடுத்தாள். இந்திரசேனையை எச்சரிக்கும்விதமாக மயிலைப் போன்று அகவினாள்.

அவளது அகவல் சத்தத்தை அடையாளம் கண்டு கொண்ட இந்திரசேனை சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினாள். ‘இந்திரசேனை சத்தம்

எழுப்புவாள்; அதைக் கேட்டு மூன்று வீரர்களும் வெளி வருகையில் கணையால் அடித்து வீழ்த்திவிடலாம்’ என்று நினைத்தே துணிவுடன் செயல்பட்டாள் நித்திலவல்லி.

ஆனால், இந்திரசேனை பதிலுக்கு எந்த சத்தத்தையும் எழுப்பாமல் அமைதியாக பாதுகாப்பான இடத்தில் நின்று கொண்டு பார்வையை நான்கு திசைகளிலும் செலுத்திக் கொண்டிருந்தாள். மரம் ஒன்றின் மீது நித்திலவல்லி அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டாள். அவளது பார்வை இந்திரசேனை நின்று கொண்டிருந்த மலை மடிப்புக்குக் கீழே சரிவில் இருந்ததைக் கண்டவள் நிலைமையை ஊகித்திருந்தாள்.

கீழே இருந்தவர்களைக் கண்ட நித்திலவல்லி பார்வையை இந்திரசேனையை நோக்கிச் செலுத்தினாள். ஆனால், அந்த இடத்தில் இந்திரசேனை நின்றிருக்கவில்லை. அவள் மாயமாக மறைந்து போயிருந்தாள். அப்பொழுது இரண்டு வீரர்களை நோக்கியும் புதரின் மறைவில் ஊர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தவன் அவர்களுடன் இணைந்து கொண்டான்.

அப்பொழுது நித்திலவல்லி எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. புதர் வேகமாக அசைந்தது. புதருக்குள் மூவரும் சண்டையிடுவதைப் போன்றே வீரர்களின் கூக்குரல் சத்தம் எழுந்தது. ஒருவன் அபாய சத்தம் எழுப்பினான்.

‘என்ன நடக்கிறது?’ என்று சிந்திப்பதற்குள் நித்திலவல்லி அடுத்தடுத்து நான்கு கணைகளை வேகமாக புதரை நோக்கி எய்தாள். நான்கில் இரண்டு கணைகள் கிளைகளில் தட்டிவிட்டு குறி தவறினாலும் இரண்டு புதருக்குள் சரியாகப் பாய்ந்தன.

மறைந்திருந்த இந்திரசேனையும் வெளிப்பட்டு கணையைப் புதரை நோக்கிக் குறிவைத்தபடி நாணை இழுத்தாள். அப்பொழுது, “தேவி.. கணையை விடுவித்துவிடாதீர்கள்” எனக் குரல் எழுந்த போதே இந்திரசேனை கையிலிருந்த கணையை விடுவித்திருந்தாள்.

புதருக்குள் அதிவேகத்தில் பாய்ந்திருந்தது அந்தக் கணை.

குரல் எழுந்ததுமே அதிர்ச்சியடைந்த இந்திரசேனை எச்சரிக்கையுடன் புதரை நோக்கி நெருங்கினாள். “நெருங்காதீர்கள் தேவி” என எச்சரித்தபடியே மரத்தின் மீது அமர்ந்திருந்த நித்திலவல்லியும் வேகமாகக் கீழிறங்கினாள்.

நித்திலவல்லியின் குரல் எழுந்ததுமே நின்று கொண்டாள் இந்திரசேனை.

கீழிறங்கி ஓடிவந்தவளிடம், “குரல் யாருடையது?” என வினவினாள்.

நித்திலவல்லி, “அன்னி மிஞிலியன்..” எனத் தெரிவித்தாள்.

இருவரும் புதரை நோக்கினார்கள். புதருக்குள் மூன்றுபேருமே கிடந்தார்கள். நித்திலவல்லி ஓரடி முன்னோக்கி எடுத்து வைத்தாள். “சற்றுத் தள்ளியே நில் நித்திலா..” என எழுந்தது இந்திரசேனையின் கட்டளை.

இருவரும் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க புதருக்குள்ளிருந்து, “தேவி.. என் மீது ஏறி அமர்ந்து தாக்கிய இரண்டுபேரையும் இருவரின் கணையும் தாக்கிக் கொன்றுவிட்டன. என்னைக் காத்து இருவரும் இறந்து போனார்கள். பொறுமை காக்கவும்..” எனக் கூறிக் கொண்டே புதரிலிருந்து வெளிப்பட்டான் அன்னி மிஞிலியன்.

அவனது கையில் இருந்த குறுவாளில் குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது. இந்திரசேனையின் கையில் வைத்திருந்த வில் மற்றும் கணையைக் கண்டவன் குறுவாளினைக் கீழே போட்டான்.

அடுத்தகணம் இந்திரசேனைக்கு முன் மண்டியிட்டான் அன்னி மிஞிலியன்.

இந்திரசேனை, “அன்னி மிஞிலியா! கலிங்கப் போருக்கு முன் நீ தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கையில் உன்னைப் பார்த்தது” எனக் கூறினாள்.

அன்னி மிஞிலியன் ஏதோ கூற வாயெடுத்தான். அதற்குள் கணையின் முனையை அன்னி மிஞிலியனின் கழுத்தில் வைத்த நித்திலவல்லி, “தங்களுக்கு இங்கு என்ன வேலை?” என வினவினாள்.

அன்னி மிஞிலியன், “நித்திலா, அவசரப்பட்டுவிடாதே.. அனைத்தையும் கூறுகிறேன். பொறுமையாகக் கேள்” என மண்டியிட்டபடியே தெரிவித்தான்.

“முதலில் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் கூறுங்கள். உங்களுக்கு இங்கு என்ன வேலை?”

“உனக்கு உதவி செய்வதற்காக வந்திருக்கிறேன்.”

“எனக்கா?”

“ஆம்.”

“எனக்குத் தாங்கள் எதற்காக உதவி செய்ய வேண்டும்?”

“தேவி இந்திரசேனைக்கு ஆபத்து வந்து கொண்டு இருக்கிறது. உதவி செய்வதற்காக வந்திருக்கிறேன் நான்.”

“நம்பும்படி இல்லையே?”

“நீ நம்பித்தான் ஆக வேண்டும்.”

“உன்னை அனுப்பியது யார்?”

“இரும்பிடர்த்தலையர்.”

“அவர் எதற்காக உன்னை அனுப்பி வைத்தார்?”

“தேவியைக் காப்பதற்காக.”

“யாரிடமிருந்து காப்பதற்கு..”

“அது.. அது..”

“இப்பொழுது பதில் கூறப் போகிறீர்களா அல்லது கழுத்தில் கணையைச் செலுத்தவா?”

“அழுந்தார் வீரர்களிடமிருந்து.”

“அழுந்தார் இளவரசர் தன் வீரர்களை எங்களைக் கொல்வதற்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு உன்னையும் காவல் காக்க பின்னால் அனுப்பி வைத்திருக்கிறாரா?”

“இல்லை..”

“பிறகு?”

“அது.. அது..”

அதுவரை அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்த இந்திரசேனை இடையில் வைத்திருந்த குறுவாளைக் கையில் எடுத்தவள், “அன்னி, நித்திலவல்லி கேட்கும் அனைத்து கேள்விகளுக்கும் பதில் கூறு” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“நித்திலா..”

“பதில் கூறுங்கள் தலைவரே.”

“அழுந்தார் வீரர்களை அனுப்பி வைத்தவர் அழுந்தார்வேள் திதியன். வேள் திதியனின் கட்டளையைக் காலம் கடந்தே இரும்பிடர்த்தலையர் அறிந்து

கொண்டார். உடனே, அவர் தங்கள் இருவரையும் காவல் காப்பதற்கு என்னை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்.”

“இந்த இடத்தைத் தாங்கள் எப்படி அறிவீர்கள்?”

“நீ இருக்கும் இடத்தை நான் அறியமாட்டேனா நித்திலா. உன்னைப் பற்றி அனைத்தையும் நான் அறிவேனே? இது என்ன அசட்டுத்தனமான கேள்வி?”

“இவர்கள் எப்படி அறிந்து கொண்டார்கள்?”

“வழியெங்கும் விசாரித்தும், ஒற்றர்களைப் பின்தொடர வைத்தும் இருவரின் இருப்பிடத்தையும் கண்டறிந்துவிட்டார்கள்.”

இந்திரசேனையும், நித்திலவல்லியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது அன்னி மிஞிலியன், “தேவி, தாங்கள் கனவிலும் எதிர்பாராத பேராபத்து தங்களைச் சூழவிருக்கிறது. இளவரசர் வென்வேல் சென்னி போர்க்களத்தில் இருக்கிறார். அவருக்குத் தெரியாமலே சிலர் அரசியல் காரணங்களுக்காக தங்களைத் தீர்த்துக்கட்ட முயற்சித்திருக்கிறார்கள். என்னை நம்புங்கள் தேவி” என வேண்டினான்.

“உன்னை நான் எதற்காக அன்னி மிஞிலியா நம்ப வேண்டும்?”

“மூவேந்தர் படைத்தலைவர் சென்னிக்கு நான் எப்படிக் கட்டுப்பட்டவனோ, அப்படியே அவரது சூலைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் தங்களுக்கும் கட்டுப்பட்டவன் நான். தாங்கள் சோழ இளவரசரின் மனைவி. ராணியருள் ஒருவர் தாங்கள். தங்களைக் காக்க வேண்டியது எனது கடமை. அனுமதி அளியுங்கள் தேவி. வரவிருக்கும் ஆபத்திலிருந்து சோழ வாரிசைக் காக்க வேண்டிய எனது கடமையைச் செய்வதற்கு என்னை அனுமதியுங்கள்” என வேண்டினான் அன்னி மிஞிலியன்.

நித்திலவல்லி, “படைத்தலைவரே, ஏதாவது திட்டத்தோடு வந்திருக்கிறீர்கள் என்று தெரிய வந்தால் தங்களது தலையைக் கொய்வதற்குக் கூட நான் தயங்கமாட்டேன் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்” என எச்சரித்தாள்.

“அறிவேன் நித்திலா.. மூவேந்தர்களின் படைத்தலைவர், கோழியூர் வேந்தர் வென்வேல் சென்னியின் கட்டளையை நிறைவேற்ற நீ எந்த

அளவுக்குச் செயல்படுவாய் என்பதை அறிவேன் நான். இருவரும் என் மீது நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தவன் இடையில் கட்டியிருந்த வாளுறையிலிருந்து வாளினை வெளியே உருவினான்.

அனிச்சை செயலாக இருவரின் கையிலிருந்த கணைகள் அன்னி மிஞ்லியனை நோக்கி உயர்ந்தன.

தன் கையிலிருந்த வாளினைத் தரையில் ஊன்றியவன், “என் வீரத்தின் மீதும், என் வாளின் மீதும் நான் ஆணையிடுகிறேன் தேவி. தங்களையும், தங்களது திருவயிற்றில் குடிகொண்டிருக்கும் சோழக் குலக்கொழுந்தையும் காப்பது மட்டுமே எனது வாழ்நாள் பணி. தங்களைக் காக்க முடியவில்லை என்றால் நானே எனது கழுத்தை வெட்டிக் கொண்டு ¹ வாள் வடக்கிருத்தல் மேற்கொண்டுவிடுவேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு கையைக் கிழித்துக் கொண்டு குருதியின் மீது ஆணையிட்டான்.

நித்திலவல்லி கையில் வைத்திருந்த வில்லைக் கீழிறக்க இந்திரசேனையும் கீழிறக்கினாள்.

அன்னி மிஞ்லியனை நோக்கிய இந்திரசேனை, “அன்னி மிஞ்லியா.. நலம்தானே?” என வினவினாள்.

“மூவேந்தர்களின் படைத்தலைவர் காவல் இருக்கையில் எங்களது நலனுக்கு என்ன குறைச்சல் தேவி ஏற்பட்டுவிடப் போகிறது?”

“அவர் நலம்தானே?” எனக் கேட்டபடியே நடக்கத் தொடங்கினாள்.

“நலமாகத்தான் இருப்பார் என்று நான் நம்புகிறேன் தேவி. புறப்படுவதற்கு முன்பு அவரை நான் சந்திக்கவில்லை. தங்களைத் தேடி அழுந்தார் படைத்தலைவனின் தலைமையில் வீரர்கள் புறப்பட்டுவிட்டார்கள் என்ற செய்தி கிடைத்ததுமே நான் புறப்பட்டுவிட்டேன்.”

“போர் செய்தி ஏதேனும்?”

“கோசர் படை அழிந்துவிட்டது. இரும்பிடர்த்தலையர் போரில் பங்குபெறாவிட்டாலும் படையை சிறப்பாக வழிநடத்தி வெற்றி பெற்றுவிட்டார்.”

“இளங்கோசன்?”

“அவனது தலையை நான்தான் தேவி வெட்டி வீழ்த்தினேன்.”

புன்னகைத்த இந்திரசேனை, “இரும்பிடர்த்தலையன் எதற்காக போரில் பங்குபெற்றவில்லை?” என வினவினாள்.

“கிரிகபுத்திரனின் நஞ்சு கலந்த வாள் தாக்கியதிலிருந்தே அவர் சற்று பலவீனமாகத்தான் இருக்கிறார்.”

“அடுத்த முறை அவனை நான் சந்திக்கையில் சூரணம் செய்து தருகிறேன். ஒருவேளை தேனில் கலந்து சாப்பிட்டாலே அவன் இழந்த பலத்தை மீண்டும் பெற்றுவிடுவான்.”

“மகிழ்ச்சி தேவி.”

“போர் பற்றி வேறு செய்தி ஏதாவது?”

“எதைப் பற்றியும் அறியேன் தேவி.”

“மரக்கலப் போர் பற்றி?”

“இல்லை தேவி. நான் புறப்படும்வரை மரக்கலங்கள் பற்றி எந்த தகவல்களும் கிடைக்கவில்லை.”

“ம்ம்ம்ம்..”

“இருவரும் சென்று குடிலில் ஓய்வெடுங்கள் தேவி. நான் இறந்தவர்களின் உடல்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டு வருகிறேன்.”

“சரி.. செயலை நிறைவேற்றிவிட்டு விரைவில் மேலேறி வா.. இருவரும் காத்திருக்கிறோம்” எனக் கூறிவிட்டு நடந்து சென்றாள் இந்திரசேனை.

அவளைப் பின்தொடர்ந்தாள் நித்திலவல்லி.

இறந்து போன வீரர்களின் உடல்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டு அன்னி மிஞ்லியன் இருவரும் சென்ற திசையிலேயே நடந்து செல்லலானாள்.

அமைதியாக சிந்தித்தபடி சென்ற இந்திரசேனையிடம் நித்திலவல்லி, “மரக்கலத்தைப் பற்றி வினவிய போது தங்களது முகம் சோர்ந்து போய்விட்டதே, ஏன் தேவி?” என வினவினாள்.

“அவர் மரக்கலங்களைப் பற்றி சிந்தித்திருப்பாரா என்று தெரியவில்லை.”

“நிச்சயம் அவர் தகுந்த நடவடிக்கையை மேற்கொண்டிருப்பார் தேவி. அதுமட்டுமல்லாமல் மயூரனின் துணையும் இருக்கிறது. மயூரனைக் கொண்டு நிச்சயம் அவர் வெற்றி தேடிக்கொள்வார்.”

“இல்லை நித்திலா. மோரிய மரக்கலங்களை மயூரன் மட்டுமல்ல வேறு எதனாலும் வீழ்த்த முடியாதபடி பல்வேறு மாற்றங்களைச் செய்திருக்கிறேன் நான்.”

“என்னென்ன மாற்றங்கள் தேவி?”

“மரக்கலங்களின் முகப்புகளில் வலிமையான எஃகைப் பொருத்தியிருக்கிறேன். மோரிய மரக்கலங்கள் மோதினால் எந்தப் படகாக இருந்தாலும் உடைந்து மூழ்கிவிடும். பல்வேறு பொறிகளைப் பொருத்தியிருக்கிறேன். இதுமட்டுமல்லாமல்..”

“இதுமட்டுமல்லாமல்?”

இந்திரசேனை மற்ற ஏற்பாடுகளைப் பற்றியும் கூறத் தொடங்கினாள். நித்திலவல்லியும் கலங்கித்தான் போயிருந்தாள்.

இருவரும் மரக்கலங்கள் பற்றி பேசிக் கொண்டிருக்கையில் மதுவனம் அமைந்திருந்த கொல்லி மலையின் அடிவாரத்தில் பத்துக்கும் மேற்பட்ட வீரர்களின் துணையுடன் அழுந்தூர் படைத்தலைவன் இந்திரசேனையைத் தேடிப் புறப்பட்டிருந்தான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. வாள் வடக்கிருத்தல் — போரின் போது புறமுதுகிடுகிறவர்கள், எதிரியின் ஆயுத்தினால் முதுகில் புண் வாங்குகிறவர்கள் பணியைச் செய்ய முடியாதவர்கள் வடக்கு நோக்கி அமர்ந்துகொண்டு தமது வாளினால் கழுத்தை அறுத்துக்கொள்ளும் பழக்கத்தைப் பழந்தமிழர் கடைபிடித்தனர். இதுவும் அரிகண்டத்தைப் போன்றதுதான். பழந்தமிழரின் வீர செயல்களுள் வாள் வடக்கிருத்தலும் ஒன்று.

சங்ககாலத்தில் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் போர்க்களத்தில் சண்டையிடும்போது முதுகில் காயம்பட்டதால் வாள் வடக்கிருத்தல் மேற்கொண்டான்.

புறப்புண் நாணி மறத்தகை மன்னன்

வாள் வடக்கு இருந்தனன்; ஈங்கு (புறநானூறு 65 : 10 — 11)

புறப்புண் நாணி வடக்கிருந் தோனே.. (புறநானூறு (66 : 8)

பொருதுபுண் நாணிய சேர லாதன்

அழிகள் மருங்கின் வாள்வடக் கிருந்தென (அகநானூறு 55 : 11 – 12)

38 சுழற் சக்கர – கணை தாக்குதல்

துளு நாட்டின் நறவுத் துறைமுகத்திலிருந்து புறப்பட்ட மோரிய மரக்கலங்கள் மற்றும் படகுகள் அனைத்தும் இருளைக் கிழித்தபடி தெற்கு நோக்கிக் கூட்டமாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. வானில் கார் மேகக் கூட்டங்கள் சூழ்ந்திருந்ததால் விண்மீன்களின் வெளிச்சம் கூட இல்லாமல் அதிகாலை இருளில் மரக்கலத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள் மோரியத் துணைப் படைத்தலைவர்கள்.

துணைப் படைத்தலைவர்களிடம் பணியை ஒப்படைத்துவிட்டு மோரிய படைத்தலைவன் மரக்கலம் ஒன்றின் மேல்தளத்தில் ஆடைகள் கூட நழுவியதை அறியாமல் குறட்டைவிட்டபடி உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது, முகத்தில் விழுந்த ஓரிரு குளிர்ந்த மழைத் துளிகளால் உறக்கத்தைத் தொலைத்தவன் கண் விழித்து எழுந்து அமர்ந்தான். நேற்றிரவு பருகிய பிழியின் மயக்கம் விலகியிருக்கவில்லை அவனுக்கு. பிறகு, சற்றே தள்ளாடியபடியே எழுந்து நின்று, “பிழியைக் கொண்டு வா” என உரக்கக் கட்டளையிட்டான்.

சுக்கானை அப்படியே விட்டுவிட்டு ஓடிய துணைப் படைத்தலைவன் பிழிக் கோப்பையைக் கொண்டு வந்து மரக்கலத் தலைவனிடம் கொடுத்தான்.

பிழியால் முகத்தைக் கழுவி, வாய் கொப்பளித்து அதையே குடித்தவன், “உண்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?” என வினவினான்.

“நேற்றிரவு கூட்ட கடல் மீன் இருக்கிறது தலைவரே!” எனத் தெரிவித்தான்.

“உடனே கொண்டு வா.”

வேகமாகச் சென்று கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அதை வாங்கி முள்ளோடு கடித்துத் தின்ற மரக்கலப் படைத்தலைவன் காற்று வீசாமல் இருப்பதைக் கண்டு, “எவ்வளவு நேரமாகக் காற்று வீசவில்லை?” என வினவினான்.

“சற்று முன்பிலிருந்துதான் படைத்தலைவரே!”

“பாய்களை இறக்கிவிட்டு துடுப்புகள் மூலம் மரக்கலங்களைச் செலுத்தலாம் அல்லவா?”

“இன்னும் சற்று நேரம் பொறுத்திருந்து காற்று வீசுகிறதா என்று பார்த்துவிட்டு பிறகு முடிவெடுக்கலாம் என்று இருக்கிறேன் தலைவரே.”

“சரி.. சரி..” எனத் தெரிவித்த படைத்தலைவன் மீண்டும் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். அதற்குள் அவனுக்கு இருள் நன்கு பழகியிருந்தது.

மரக்கலங்கள் அனைத்தும் மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டு இருந்ததால் ஒரே இடத்தில் நிற்பதைப் போன்றே உணர்ந்தான் அவன்.

பார்வையைத் தலைக்கு மேலே செலுத்தி வானத்தை நோக்கினான். விண்மீன் கூட்டத்தைக் கார்முகில் கூட்டங்கள் மறைத்திருந்தன. மரக்கலத்தின் மேல்தளத்தில் இருந்த நீண்ட மூங்கில் கழி ஒன்றை எடுத்தவன் ஒரு முனையைக் கையால் பிடித்தபடி மற்றொரு முனையைக் கடலுக்குள் செலுத்தினான். சற்று நேரம் அதையே பிடித்தக் கொண்டிருந்தவன் மூங்கில் கழியைக் கடலுக்குள் விட்டுவிட்டு, “கடல் நீரோட்டம் கூட சொல்லிக் கொள்ளும்படி வேகமாக இல்லை. மரக்கலங்கள் மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன” எனத் துணைப் படைத்தலைவனிடம் தெரிவித்தான்.

துணைப் படைத்தலைவன், “தாங்கள் கண் விழிப்பதற்கு முன்பு வரை காற்று வேகமாக வீசிக் கொண்டிருந்தது தலைவரே.”

அவன் கூறியதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாத படைத்தலைவன், “மரக்கலங்கள் சரியான திசையை நோக்கித்தானே சென்று

கொண்டிருக்கின்றன?” என வினவினான்.

“ஆமாம், தலைவரே.”

“பொழுது விடிய எவ்வளவு நேரம் இருக்கிறது?”

“ஒரு சாமப் பொழுதுக்கு மேல் இருக்கும் தலைவரே. சற்று முன் கூட

¹ வடமீனைக் கண்டேன் நான்.”

“சரி..” எனத் தெரிவித்த மரக்கலப் படைத்தலைவன் சிந்தித்தபடியே மரக்கலத்தில் நடந்தான். பிறகு, “பாய்களை உடனே கீழிறக்கிவிட்டு மரக்கலங்கள் மற்றும் படகுகளைத் துடுப்புகளைத் துழாவி வேகமாகச் செலுத்துங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு!” எனத் தெரிவித்த துணைப் படைத்தலைவன் கையில் வைத்திருந்த கொம்பை ஊதினான். உடன் ஆங்காங்கே அருகில் சென்று கொண்டிருந்த மரக்கலங்கள் மற்றும் படகுகளிலிருந்து கொம்பொலிகள் எழுந்தன.

அனைவரிடமும், “பாய்களைக் கீழிறக்கிவிட்டு துடுப்புகளைத் துழாவி மரக்கலத்தை வேகமாகச் செலுத்துங்கள்” எனத் தெரிவித்தான் துணைப் படைத்தலைவன்.

மரக்கலத்தலைவன், “துணைப் படைத்தலைவர்களை உடனே வரச் சொல்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

சிறிது தொலைவு தனது அறையை நோக்கி நடந்து சென்றவன் எதையோ நினைத்துக் கொண்டவனாய் திரும்பி வந்து, “உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் நம் வீரர்கள் அனைவரையும் உடனே எழுப்பி போருக்கு ஆயத்தமாகக் கட்டளையிடு. எஞ்சியிருக்கும் உணவு அனைத்தையும் தின்று தீர்த்துவிடச் சொல். விடிந்ததும் நம் வீரர்கள் முழு பலத்துடன் போர் புரிய வேண்டிய சூழல் இருக்கும். ஏற்கெனவே, அவரவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் கடமையை எதிர்நோக்கித் தயாராகச் சொல்லுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டுத் தனது அறைக்குள் நுழைந்தான்.

வெவ்வேறு மரக்கலங்களில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த துணைப் படைத்தலைவர்கள் அனைவருக்கும் மரக்கலத் தலைவனின் தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதுவரை அமைதியாகக் காணப்பட்ட அப்பெரும் மரக்கலப்

படை பரபரப்பாகத் தொடங்கியிருந்தது. உறங்கிக் கொண்டிருந்த மோரிய வீரர்கள் எழுந்து தமது பணியைத் தொடரலானார்கள். மரக்கலத்தின் வினைவலைஞர்கள் அனைவரும் பாய்மரத் தூண்களில் ஏறி விரிந்திருந்த பாய்களைச் சுருட்டி வைக்கலானார்கள்.

மரக்கலத்தின் மேல்தளத்தில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த வினையாளர்கள் அனைவரும் கையில் நீண்ட சாட்டைக் கசையை எடுத்து கொண்டு மரக்கலங்களின் கீழறைக்குச் சென்றார்கள். அங்கே, அடிமைகள் அனைவரும் சங்கிலியால் இறுக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்டு அமர்ந்தபடியே உறங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களின் முதுகில் சாட்டையால் தாக்கி, “உறங்கியது போதும்.. துடுப்புகளைத் துழாவுங்கள்” என கட்டளையிடலானார்கள்.

அடிமைகள் அனைவரும் பதறி அடித்துக் கொண்டு துடுப்புகளை வேகமாகத் துழாவினார்கள். அவர்களை மேலும் தாக்கியபடியே, “வேகம்.. வேகம்.. இந்த வேகம் போதாது. இன்னும் வேகமாக..” எனக் கத்தியபடியே சாட்டையால் தாக்கினார்கள் வினையாளர்கள்.

அடிமைகள் அனைவரும் அலறியபடியே துழாவிக் கொண்டிருந்த துடுப்புகளை வேகமாக இயக்கினார்கள். அதுவரை அமைதியாகச் சென்று கொண்டிருந்த மோரிய மரக்கலங்கள் மற்றும் படகுகள் அனைத்தும் விரைந்து செல்லத் தொடங்கின. அனைத்து மரக்கலங்களிலும் சாட்டைகள் சுழன்று தாக்கிய சத்தமும் அடிமைகளின் அலறல் சத்தமும் தொடர்ந்து எழுந்து கொண்டே இருந்தன.

“எரி பொருள்கள் அனைத்தும் பாதுகாப்பாக இருக்கிறதானே?” எனத் தன் மீது விழுந்து கொண்டிருந்த பெரும் மழைத் துளிகளைத் துணியால் துடைத்தபடியே வினவினான் மரக்கலப் படைத்தலைவன்.

“நள்ளிரவே பாதுகாப்பான இடத்தில் வைத்துவிட்டேன் தலைவரே. பெருமழை பெய்தாலும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை.”

“சிறப்பான பணி” எனப் பாராட்டிய மரக்கலப் படைத்தலைவன் தனது துணைப் படைத்தலைவர்களுக்காகக் காத்திருந்தான். அவர்கள் அடுத்த ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கெல்லாம் வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள்.

போர் பற்றிய ஆலோசனை தொடங்கியது.

துணைப் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன், “தலைவரே! விடிவதற்கு எப்படியும் ஒரு சாமப் பொழுதுக்கு மேலே ஆகும். இப்போதே அடிமைகளிடம் வேலை வாங்கினால் அவர்கள் சோர்ந்துவிடுவார்கள். போரின் போது அவர்களின் துணை நமக்குத் தேவைப்படும் அல்லவா?” என வினவினான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டுப் புன்னகைத்த மரக்கலத்தலைவன், “ஆமாம், சோர்ந்துவிடுவார்கள்தான். ஆனால், மரண பயம் வந்தால் அவர்கள் நிச்சயம் வேலை செய்வார்கள். ஏனெனில் போரில் நாம் வெற்றி பெற்றால் மட்டுமே அவர்களால் உயிரோடு இருக்க முடியும். இல்லையேல் கடலுக்குள் மூழ்க வேண்டியதுதான் என்பதை நம்மைவிடவும் அவர்கள் நன்கு அறிந்தவர்கள்” எனக் கூறியவன் மற்றொருவனைப் பார்த்து, “அடிமைகள் அனைவரும் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்தானே?” என வினவினான்.

“ஆமாம் தலைவரே.”

“அந்த அதிதி புத்திரர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், விடிந்ததும் தொடங்கப் போகும் போர் பற்றி விவாதிப்போமா?” என வினவினான் மரக்கலத் தலைவன்.

அவனுக்கு முன் அமர்ந்திருந்த துணைப் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் அமைதியாக இருக்கலானார்கள்.

“நாம் துடுப்புகள் மூலம் வேகமாகச் செல்வதற்கு முக்கியக் காரணம் இருக்கிறது.”

“என்ன காரணம் தலைவரே?”

“இதே வேகத்தில் சென்றால் பொழுது விடிந்த முதல் ஓரைப் பொழுதில் நாம் தொண்டித் துறைமுகத்தை அடைந்துவிடுவோம். காலையில் நம்மை வரவேற்க எவரும் இருக்கமாட்டார்கள். நாம் பத்தாயிரம் பேர் இருக்கிறோம். நமக்குத் துணையாக சுமார் ஐந்தாயிரம் அடிமைகள் இருக்கிறார்கள். பதினைந்தாயிரம் பேருடன் நாம் தொண்டியைக் காலை வேளையில் தாக்கினால் சேரர்களால் நம்மைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. அதற்காகத்தான் இந்த ஏற்பாடு.”

“சிறப்பான முன் ஏற்பாடு தலைவரே!” வாழ்த்தினான் துணைப் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன்.

“மற்றொருவன், “ஆனால்..?” என வினவினான்.

“என்ன?”

“அடிமைகளை நாம் ஒருநாளும் நம்பக் கூடாது தலைவரே. அவர்கள் எப்பொழுது, எப்படி மாறுவார்கள் என்பதை யாராலும் யூகிக்க முடியாது.”

“இத்தனை வருடங்களாக இந்த அடிமைகளை மேய்த்துக் கொண்டிருக்கும் நான் இதைப் பற்றி சிந்திக்காமலா இருப்பேன்?”

“நிச்சயம் அறிவீர்கள்.”

“கரையை அடையும் வரை மட்டுமே அவர்களின் துணை நமக்குத் தேவை. கரையில் நம் காலடிபட்ட அடுத்தகணம் தொண்டி நமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்துவிடும். அதன் பிறகு அடிமைகளை எப்படிப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதை அறிவேன் நான். அவர்களை மாட்டு மந்தைகளைப் போன்றே பழக்கி வைத்திருக்கிறேன் நான். அவர்கள் உடலால் மட்டும் அடிமைகள் அல்ல. மனதாலும் அடிமைகள், விசுவாசமானவர்கள். அவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

அங்கு சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது.

பிறகு அந்த அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு, “சேர நாட்டின் முக்கியத் துறைமுகமான தொண்டியைக் கைப்பற்றிவிட்டால் மற்ற துறைமுகப்பட்டினங்கள் அனைத்தும் விரைவில் விழுந்துவிடும். யவனம் நோக்கி நடைபெறும் மிகப்பெரிய வணிகம் நம் கட்டுப்பாட்டுக்கு வந்துவிடும். நமது மரக்கலப் படையின் தாக்குதலை நிச்சயம் சேரர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். விடிந்ததும் அவர்களுக்கு நாம் அதிர்ச்சி வைத்தியம் அளிப்போம். புரவிப் படையுடன் சென்றிருக்கும் நமது இளவரசர் தேவவர்மர் மற்றும் படைத்தலைவர் உருத்திரன் ஆகிய இருவரும் நிச்சயம் வெற்றிபெற்று இந்நேரம் பாழிக்குத் திரும்பியிருப்பார்கள். ஒட்டுமொத்த தென்னகமுமே சோழப் படையெடுப்பைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நமது மரக்கலங்களைப் பற்றி அவர்கள் யாரும் நினைத்துக்கூடப் பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். துறைமுகத்தை அடைந்ததும் அதிரடித் தாக்குதல் தொடுத்து பட்டினத்தைக் கைப்பற்றுவது மட்டுமே நமது பணி. முடிந்தவரை உயிர் சேதத்தைத் தவிர்ப்போம்” எனக் கட்டளையிட்டான் படைத்தலைவன்.

“தொண்டியில் சேரர்களின் காவல் மரக்கலங்கள் இருக்குமே?”

“நிச்சயமாக இருக்கும். கடற் கொள்ளையரிடமிருந்து தற்காத்துக் கொள்ள அனைத்து துறைமுகப்பட்டினங்களிலுமே ஒரு காவல் படையைத் தரையிலும், கடலிலும் எப்போதும் நிலை நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் படை வீரர்கள் இருப்பார்கள். அவர்களை எதிர்த்து வீழ்த்துவது ஒன்றும் பெரிய காரியமாக இருக்காது.”

“எங்களை வரவழைத்தக் காரணம்?”

“தொண்டித் துறைமுகம் நமக்குப் பரீட்சை இல்லாத இடம். நம் படை பலத்தின் காரணமாக நாம் கவனக் குறைவாக இருக்கக் கூடாது. வஜ்ரதத்தனின் படை அப்படித்தான் அதீத நம்பிக்கையால் அழிந்தது. நமது படை பலத்துக்கு நிகராக அங்கே எதிரிகள் காத்திருக்கிறார்கள் என்று நினைத்து போர் திட்டத்தை இந்திரசேனை தேவியார் வகுத்தளித்துவிட்டு சென்றிருக்கிறார்கள். அங்கே யாரும் நம்மை எதிர்ப்பதற்கு இல்லையெனில் நமக்கு எளிதான வெற்றி கிடைக்கும். எதிரிகள் அங்கே நமக்காகக் காத்திருந்தாலும் நாம் வெற்றி பெற்றே ஆக வேண்டும். சிறு கவனக் குறைவு நம் அனைவரையும் கடலில் மூழ்கடித்துவிடும். நமக்கு உயிர் முக்கியம். ஆதலால்தான் போர்த் திட்டம் பற்றி விவாதிக்க அனைவரையும் வரவழைத்திருக்கிறேன்.”

“கட்டளையிடுங்கள் தலைவரே.”

மரக்கலப் படைத்தலைவன் போர்த் திட்டத்தையும், வியூகத்தையும் அனைவரிடமும் விளக்கத் தொடங்கினான். “போருக்கு முன் செய்ய வேண்டிய முன் எச்சரிக்கை நடவடிக்கை, எதிரி மரக்கலங்களை எப்படி எதிர்கொள்வது, மோரிய வீரர்கள் எப்படிச் செயல்பட வேண்டும், இந்திரசேனையின் கட்டளை மூலம் மரக்கலங்களில் செய்யப்பட்டிருக்கும் மாற்றங்கள் என்னென்ன’ என அனைத்தைப் பற்றியும் விரிவாகத் தெரிவித்து தகுந்த ஆலோசனைகளை வழங்கலானான்.

மோரிய மரக்கலப் படை வீரர்கள் தயாராக, காலைப் பொழுது பெரும் போருக்காகக் காத்திருந்தது.

&&&

பொழுது விடிந்திருந்தது.

கடற்பரப்பெங்கும் பனி மூட்டம் சூழ்ந்து பார்வையை மறைத்திருந்தது. கடற்கரையில் எரிந்து வழிகாட்டிக் கொண்டிருந்த கலங்கரை விளக்கம் பனி மூட்டத்துக்கு மத்தியில் சிமிட்டிக் கண் காட்ட அதை நோக்கி மோரியப் படை வீரர்கள் உற்சாகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

திட்டமிட்டபடியே அனைத்தும் நடந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ட மோரியப் படைத்தலைவன் தனது வீரர்களை நோக்கி, “வீரர்களே! இன்னும் ஒரு ஓரைப் பொழுதுக்குள் நாம் சேர நாட்டின் கடற்கரையில் காலடி எடுத்து வைக்கப் போகிறோம். நமது காலடிபட்ட அடுத்தகணம் தொண்டி நமது காலடியில் விழுந்திருக்க வேண்டும். நம் இளவரசர் தேவவர்மர் ஏற்கெனவே வாக்குறுதி பிறப்பித்திருக்கிறார். ‘நீங்கள் கைப்பற்றும் பொருள் எதுவாக இருந்தாலும் அது உங்களுக்கே சொந்தம்’ என்று. அது பொன்னாக இருந்தாலும் சரி, பெண்ணாக இருந்தாலும் சரி. சேர நாட்டின் தொண்டிப் பெண்டிர் வனப்பு மிகுந்தவர்கள் என்று யவனர்கள் மத்தியில் பேச்சு உண்டு. இன்னும் சில வேளைகளில் விழப்போவது தொண்டிப்பட்டினம் மட்டுமல்ல; தொண்டிப் பெண்டிரும் தான். வேட்டைக்குத் தயாராயிருங்கள்..” எனச் சத்தமாகத் தெரிவிக்க மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் கையில் இருந்த ஆயுதங்களை உற்சாகமாக மேலே உயர்த்தினார்கள்.

“நமது வேகத்தைக் கண்டு நம்மை எதிர்க்கத் துணிந்திருக்கும் சொற்பப் படை வீரர்கள் கையில் இருக்கும் ஆயுதத்தைக் கீழே வீசிவிட்டு ஓட வேண்டும். எதிரிகளே அஞ்சும்படி நமது வேகம் இருக்க வேண்டும். வேகமாகச் செல்லுங்கள்..”

மரக்கலத் தலைவன் கட்டளையிட்டதுதான் தாமதம். உடனே, சவுக்கடி விழும் ஓசை அனைத்து மரக்கலங்களிலும் எழுந்ததன. சவுக்குக் கசையின் நுனியில் கட்டியிருந்த இரும்புக் கம்பி தாக்கி அடிமைகளின் தோல் கிழிந்து குருதி வெளியேறியது.

அடிமைகள் அனைவரும் அலறியபடியே துடுப்புகளை வேகமாகத் துழாவலானார்கள். ஒவ்வொரு மரக்கலத்திலும் அடிமைகளுக்கு முன் நின்று கொண்டிருந்த கடலோடி வினையாளன் சீரான வேகத்தில் முரசினைக் கொட்டினான். அந்தச் சத்தத்துக்கு ஏற்ப அனைத்து அடிமைகளும் ஒரே சீராக,

ஒரே நேரத்தில் துடுப்புகளை வேகமாக வளித்து மரக்கலத்தை செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நேரம் கடக்கக் கடக்க கடலோடி வினையாளன் முரசினை வேகமாகக் கொட்டினான். அடிமைகளும் விரைந்து துடுப்புகளைத் துழாவலானார்கள். மரக்கலங்கள் மற்றும் படகுகள் அனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் கடலைகளாக் கிழித்துக் கொண்டு அதிவேகத்தில் கடற்கரையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தன.

வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்த மரக்கலத்தின் முகப்பில் தன் காலை வைத்து தொண்டிக் கரையையே எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தான் மோரிய மரக்கலப் படைத்தலைவன்.

மோரிய மரக்கலப் படை கடலிலிருந்து கடற்கரையை நெருங்கிச் செல்லவும் கிழக்கே ஞாயிறு மேலெழவும் சரியாக இருந்தது. பனி மூட்டம் விலகத் தொடங்கியிருந்தது. மோரிய மரக்கலங்கள் கடற்கரையை நெருங்குவதற்குக் கிட்டத்தட்ட ஒரு நாழிகைப் பொழுது பயணத் தொலைவு மட்டுமே இருந்தது. மோரிய வீரர்கள் உற்சாகத்துடன் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். ஓரிரு மழைத் தூறல்கள் மீண்டும் விழத் தொடங்கியிருந்தன.

அப்பொழுது யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

வானிலிருந்து மழைத் தூறல்களுக்குப் பதில் கணைகள் கோடை மழையைப் போன்று விழத் தொடங்கின. மரக்கலங்களில் போருக்குத் தயாராக நின்று கொண்டிருந்த மோரிய வீரர்களின் மேல் விழுந்த கணைகள் அவர்களின் மார்பு, தலை, கை, கால் என்று அனைத்து இடங்களிலும் விழுந்து தைத்தன. வலி தாங்க முடியாத மோரிய வீரர்கள் அலறினார்கள். மரக்கலத் தலைவனின் தொடையிலும் ஒரு கணை தாக்கியிருந்தது.

“எதிரிகள் தாக்குகிறார்கள்.. தாக்குக்கிறார்கள்..”

“தற்காத்துக் கொள்ளுங்கள்.. தற்காத்துக் கொள்ளுங்கள்..” என ஆங்காங்கே மோரிய வீரர்கள் எச்சரித்தார்கள். கேடயங்களை வைத்திருந்தவர்கள் தலைக்கு மேலே தூக்கிப் பிடித்து தற்காத்துக் கொண்டார்கள்.

உடலில் தைத்த கணைகளைப் பிடுங்கினார்கள். அது குருதியையும், சதையையும் கிழித்துப் பிடுங்கியபடி வெளிப்பட்டது. வலியால் அலறினார்கள் கணைகளால் தாக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரும்.

“எங்கிருந்து தாக்குதல் நடைபெறுகிறது என்று கவனியுங்கள். எதிர் தாக்குதல் தொடுங்கள்” என வலியால் துடித்தபடி உரக்கக் கட்டளையிட்டான் மோரிய படைத்தலைவன். தன் தொடையில் குத்தியிருந்த கணையைப் பிடுங்கினான். அது சதையைக் கிழித்துப் பிடுங்கிக்கொண்டு வெளிவந்தது. கணையின் முனையை நோக்கினான் அர்த்த சந்திர வடிவில் சிறு சிறு பற்களுடன் காணப்பட்டது.

“அர்த்த சந்திர கர்ணிக் கணைகளை செலுத்துகிறார்கள்... எச்சரிக்கை... எச்சரிக்கை” என வலியால் துடித்தபடி கத்தினான்.

தயாராக இருந்த மோரிய வில் வீரர்கள் அனைவரும் தமது வில்லின் நாணில் கணைகளைப் பொருத்தி எந்தத் திசையிலிருந்து தாக்குதல் நடக்கிறது என்று பார்வையை அனைத்து திசைகளிலும் செலுத்தினார்கள்.

சுற்றிலும் பார்வைக்கு எட்டிய திசையெங்கும் பனி மூட்டம் மட்டுமே சூழ்ந்திருந்தன. அப்பொழுது மீண்டும் மோரியர்களின் தலைக்கு மேலேயிருந்து கணைகள் கோடை மழையைப் போன்று விழுந்தன.

கணைகளில் சிக்கிப் பலர் இறந்திருந்தாலும் மோரிய மரக்கலங்கள் தொடர்ந்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன. மரக்கலப் படைத்தலைவன், “அனைத்து திசைகளிலும் எரிகணைகளை வீசங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே தயாராக வைத்திருந்த நெருப்புப்பொறியில் எரிகணைகளைக் காட்டிய மோரிய வீரர்கள் அனைத்து திசைகளிலும் செலுத்தினார்கள். சூடாகச் சென்ற எரிகணைகள் பனி மூட்டத்தை விலக்க அப்பொழுதுதான் தாக்குதல் எங்கிருந்து நடக்கிறது என்பதைக் கவனித்தார்கள் மோரியர்கள். சற்றுத் தொலைவில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மரக்கலங்கள், ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட படகுகள் அவர்களைச் சுற்றி வந்தன.

சேரர்களின் வில் கொடிகள் பறந்து கொண்டிருந்தன.

அதில் இருந்த சேர வீரர்கள் மோரியர்களைச் சுற்றிச் சுற்றிக் கணைகளைச் செலுத்தித் தாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மோரியர்கள் பதிலுக்குத் தாக்குதல் தொடுக்க சேரர்களின் மரக்கலங்கள் பின்வாங்கத் தொடங்கின. விலகிச் சென்ற மரக்கலத்திலிருந்து நீண்ட கொம்பொலி எழுந்து அடங்கியது.

“தொண்டித் துறைமுகத்தின் காவல் மரக்கலங்கள் இவை. இவற்றால் நம்மை எதுவும் செய்ய முடியாது. தொடர்ந்து முன்னேறுங்கள்” என மோரியப் படைத்தலைவன் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே கடற்கரை இருந்த திசையிலிருந்து பதில் கொம்பொலி எழுந்தது. மோரிய படைத்தலைவன் அதிர்ச்சியுடன் தலையைத் திருப்பி கொம்பொலி எழுந்த திசையை நோக்கினான். அவனது கண்களுக்குத் தொடக்கத்தில் பனி மூட்டம் மட்டுமே தென்பட்டாலும், அடுத்த சிலகணங்களில் கடற்கரையில் விழிகளுக்கு எட்டிய தொலைவு வரை மரக்கலங்கள் அணிவகுத்து நின்று கொண்டிருந்தன.

மோரியப் படையில் முதல் வரிசையில் நின்று கொண்டிருந்த வீரர்கள் தமது கையில் இருந்த கொம்புகளை ஊதி, “எச்சரிக்கை.. எச்சரிக்கை.. மரக்கலங்களின் வேகத்தைக் குறையுங்கள்” என அனைவரையும் எச்சரிக்கை செய்யலானார்கள்.

உடனே அடிமைகளுக்கு முன்பு அடிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த முரசுகள் எழுப்பிய சத்தங்கள் அடங்கின. அடிமைகள் அனைவரும் தமது துடுப்புகளை நீரில் செலுத்தி மரக்கலத்தின் வேகத்தைக் குறைத்தார்கள். முன் வரிசையில் சென்ற மரக்கலங்கள் அனைத்தும் திடீரென்று வேகத்தைக் குறைக்க பின்னால் வந்த மரக்கலங்கள் மற்றும் படகுகள் அனைத்தும் வேகத்தைக் குறைக்க முடியாமல் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டன.

பெருஞ்சத்தம் எழுந்தது.

மோரிய மரக்கலங்கள் அனைத்தும் நெருக்கமாக நின்று கொண்டிருந்தன. கடற்கரைக்கு முன்பு கடலுக்குள் வரிசையாக அணிவகுத்து நின்று கொண்டிருந்த தமிழக மரக்கலங்களை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மோரிய மரக்கலப் படைத்தலைவன்.

பெரும் அதிர்ச்சி அவனைச் சூழ்ந்திருந்தது.

கடற்கரையில் நின்று கொண்டிருந்த மரக்கலங்களுக்கு மேலே கயல் மற்றும் வில் கொடிகள் காற்றில் படபடவென்று பறந்து கொண்டிருந்தன.

‘பாண்டியர் மரக்கலங்கள் இங்கு எப்படி வந்தன?’ என்று அதிர்ச்சியுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள் மோரியர்கள்.

இளஞ்சேட் சென்னி கூடல் மாநகருக்குச் சென்ற போது சேர அரசர் மற்றும் பாண்டிய மன்னரிடம் இரகசியமாகப் பிறப்பித்த கட்டளையின்படி மரக்கலங்களில் பாண்டிய வீரர்கள் கொற்கையிலிருந்து தொண்டிக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். புறா மூலம் கிடைக்கப்பெற்ற கட்டளையின்படி தொண்டியில் சேர மரக்கலப் படையினர் தயாராகலானார்கள். கிட்டத்தட்ட மோரியப் படை வீரர்களுக்கு இணையான சேர மற்றும் பாண்டிய நாட்டின் தமிழ்ப் படை வீரர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

மோரியப் படைத்தலைவன் அதிர்ச்சியுடன் நிற்க, “தலைவரே..! கட்டளையிடுங்கள்” என வேண்டினார்கள் துணைப் படைத்தலைவர்கள்.

”நமக்கு இணையான வலிமை கொண்ட கடற்படை வீரர்கள் நம்மை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறார்கள். நாம் திட்டமிட்டபடி செயல்படுவோம். நாம் இப்போது முன் சென்றால் அவர்கள் கரைக்குப் பின்வாங்கி நம்மைத் தாக்குவார்கள். அவர்களைக் கடலுக்குள் இழுத்து மூழ்கடிப்பதுதான் புத்திசாலித்தனம். திட்டமிட்டபடி பின்வாங்குங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மோரிய துணைப்படைத்தலைவர்கள் விரைந்து நடவடிக்கை எடுக்கலானார்கள். ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டிருந்த மரக்கலங்கள் பின்னோக்கிச் செலுத்தப்பட்டன. சிறிது தூரம் சென்றவுடன், “திட்டமிட்டபடி பெரும் மரக்கலங்களின் நங்கூரத்தைக் கடலுக்குள் வீசி கலன்களை ஒன்றோடொன்று இறுக்கமாகப் பிணையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் படைத்தலைவன்.

உடனே மரக்கலங்களின் நங்கூரங்கள் அனைத்தும் கடலுக்குள் வீசப்பட்டன. அவற்றின் கயிறுகளை இழுத்து இறுக்கமாகக் கட்டினார்கள். நங்கூரம் வீசப்பட்ட அனைத்து மரக்கலங்களையும் ஒன்றோடொன்று பிணைத்து ஒரே மரக்கலமாகக் கணநேரத்தில் மாற்றியிருந்தார்கள் மோரிய வீரர்கள்.

கிட்டத்தட்ட இருநூறு மரக்கலங்களும் ஒரே மரக்கலமாகி பெருங்கலமாகக் கடலில் பிணையுண்டு நின்று கொண்டிருக்க மற்ற மரக்கலங்கள் மற்றும் படகுகள் அனைத்தும் அதை மூன்று வட்டங்களில் சுற்றத் தொடங்கின.

கடற்கரையில் நின்று கொண்டிருந்த சேர மற்றும் பாண்டிய மரக்கலங்களுக்குத் தலைமை தாங்கி நின்று கொண்டிருந்தான் கடந்துருத்திக் குறும்பன் தூங்கலோரியான். கையில் வைத்திருந்த கொம்பை வேகமாக ஊதினான். அவனது கொம்பு சத்தத்துக்கு எதிர் சத்தம் மோரியர்களுக்குப் பின்புறமாக எழுந்தது.

மோரியர்கள் அனைவரும் பதைபதைப்புடன் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அங்கே மயூரன் தனது ஒன்பது யாளித் தூண்களுடன் கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்தான். மயூரனைப் பற்றிப் பலவாறாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள் மோரிய வீரர்கள். கருத்த பூதத்தைப் போன்று கடலில் மிதந்து கொண்டிருந்த மயூரனை முதல் முறையாகப் பார்த்ததும் மிரண்டு போனார்கள் அனைவரும்.

சேர மற்றும் பாண்டிய நாட்டின் மரக்கலங்களைப் பார்த்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மோரியர்கள் மீளாமல் இருக்கையில் மயூரன் அவர்களுக்கு நடுக்கத்தை வரவழைத்திருந்தான். ஏனெனில், உலகின் வலிமையான, அதிவேகமாக, இதுவரை எதிரிகளால் வீழ்த்தப்படாத மரக்கலம் என்று பெயர் எடுத்திருந்த கறுப்புநிற பூதமான மயூரனை அவர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

மரக்கலத் தலைவன், “மயூரனைப் பார்த்து மிரளாதீர்கள். நம்மை வீழ்த்த அவனாலும் முடியாது” என்று உரக்கத் தெரிவித்தது அனைவர்க்கும் நம்பிக்கை ஏற்படுத்தினான்.

மயூரனின் முகப்பில் நின்று கொண்டு காமக்கணியாள் மோரியரின் சுழல்சக்கர அணிவகுப்பையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சேர, பாண்டிய மரக்கலங்களுடன் நின்று கொண்டிருந்த தூங்கலோரியானும் மோரிய அணிவகுப்பையே சிந்தனையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மரக்கலங்களை ஒன்றோடு ஒன்று பிணைத்து பெருங்கலமாக்கி மையத்தில் நிற்க அவற்றைச் சுற்றிலும் வட்டமாக எதிரெதிர் திசையில் மூன்று வரிசையில் மோரிய மரக்கலங்கள் வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தன.

பாதுகாப்பாகச் சுழன்று கொண்டிருக்கும் மரக்கலங்கள் மற்றும் படகுகளைக் கடந்து நங்கூரமிட்டு நிலைகொண்டிருக்கும் தளத்தைத் தாக்குவது இயலாத காரியம் என்பதைக் காமக்கணியாளும், தூங்கலோரியானும் அறிந்திருந்தார்கள். ஏனெனில் நிலைகொண்டிருக்கும் தளத்தை தாக்கினால் சுழன்று கொண்டிருப்பவர்கள் தாக்குவார்கள். சுழன்று

கொண்டிருக்கும் தளத்தைத் தாக்கினால் மையத்தில் நிலைகொண்டிருக்கும் மரக்கலங்களிலிருந்து தாக்குதல் அரங்கேறும்.

அதிலும், மரக்கலங்களைப் பிணைத்து ஒரே தளமாக எதற்கு மோரியர்கள் மாற்றியிருக்கிறார்கள் என்ற கேள்வி அனைவருக்கும் எழுந்திருந்தது.

காமக்கணியாள் கையில் வைத்திருந்த கொம்பை இரண்டு முறை வேகமாக ஊதினாள். அவளது நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்ட தூங்கலோரியான் கையில் வைத்திருந்த கொம்பை நீண்ட நேரம் ஊதி அவளை அமைதியாக இருக்கக் கட்டளையிட்டான்.

சேர மற்றும் பாண்டிய மரக்கலப் படைத்தலைவர்களை அழைத்த கடந்துருத்திக் குறும்பன் தூங்கலோரியான், “நூறு மரக்கலங்களை மயூரனுக்குத் துணையாக அனுப்பி வையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே நூறு மரக்கலங்கள் அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

சேரப் படைத்தலைவன், “மோரியர்களின் சுழல் சக்கர அணிவகுப்பை சிதறடித்தால்தான் நமக்கு வெற்றி கிடைக்கும்” என்றான்.

“சுழல்சக்கர வியூகத்தைக் கடலில் சிதறடிப்பது சுலபம் அல்ல.”

“பிறகு எப்படி அவர்களை நாம் அழிக்கப் போகிறோம்?”

“நமக்குத் தகுந்த வேளை வரும் வரை நாம் காலத்தைக் கடத்துவோம்.”

“நமக்குத் தகுந்த வேளை வரவேண்டுமா?” எனக் குறுக்கிட்டு வினவினான் பாண்டியர் மரக்கலப் படைத்தலைவன் கொற்கைப் பரதவன்.

“ஆமாம், பரதவா.. தற்பொழுது காற்று வீசவில்லை. மழை எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் வரும் போலிருக்கிறது. பொறுத்திருப்போம்.”

“எதுவரைப் பொறுத்திருக்க வேண்டும்?” எனக் கொற்கைப் பரதவன் வினவ, “சுழல் சக்கர வியூகம் கடலில் தற்காத்துக் கொள்வதற்காக மட்டுமே அமைக்கப்படும். மோரியர்கள் வலிமையுடன் வந்திருக்கிறார்கள். நம்மை நேருக்கு நேர் தாக்காமல் எதற்காக அவர்கள் சுழல் சக்கர வியூகமமைத்து சுழன்று தற்காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்தை நாம் அறிய வேண்டும். மேலும்..”

“மேலும்?”

“சுழல் சக்கர வியூகத்தைத் தாக்கும் மரக்கலங்கள் நிச்சயம் மூழ்கடிக்கப்படும். நாமே சென்று தாக்கி அழிய வேண்டும் என்று மோரியர்கள் நினைக்கிறார்கள்.”

“சரி.”

“பொறுமையாகச் செயல்படுவோம்.”

“நம் துறைமுகத்தில் மோரியர்கள் வியூகம் அமைத்துக் காத்திருப்பது நமக்குப் பெருத்த அவமானம். நம் மரக்கலங்களில் சென்று அந்த அதிதிக்குப் பிறந்த சுவான்பு புத்திரர்களைத் தாக்கி மூழ்கடிப்போம்” என்றான் சேரப் படைத்தலைவன்.

“தங்களது விருப்பத்துக்கு ஏற்ப சில மரக்கலங்களை அனுப்பி வைப்போமா?” எனத் தூங்கலோரியான் வினவ சேர மரக்கலத் தலைவன், “சரி, அவர்களின் தாக்குதல் முறை எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பற்றியாவது அறிந்து கொள்ளலாம்” என்றான்.

“சரி..” எனத் தெரிவித்த தூங்கலோரியான், “இருபது மரக்கலங்களை முதல் கட்டமாக அனுப்பி வையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே வில் கொடி பறந்த தொண்டித் துறைமுகத்தைச் சேர்ந்த மரக்கலங்கள் மோரியரின் சுழல் சக்கர வியூகத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டன.

தொண்டி மரக்கலங்களின் முகப்பு வலிமையானவை. வேகமாகச் செல்லும் திறமை உடையவை. அதில் இருந்த வீரர்களும் குறி தவறாமல் வில் எய்பவர்கள். முக்கோண வடிவத்தில் அணிவகுத்துக் கொண்டவர்கள் மோரியர்களின் தளத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றார்கள்.

“நம்மைத் தாக்குவதற்கு அற்பப் படகுகள் நெருங்கி வருகின்றன. எரிபந்துகளை உடனே வீசங்கள். நம் வியூகத்தைக் கண்டு மோரியர்கள் நடுநடுங்க வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான் மோரியப் படைத்தலைவன்.

மயூரனின் யாழித் தூணிலிருந்து காமக்கணியாளும் அரங்கேறிய காட்சிகளைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தொண்டி மரக்கலங்கள் விரைந்து சென்று கொண்டிருக்க மோரியரின் தளத்திலிருந்து ஒரே நேரத்தில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட எரிபந்துகள் வானை

நோக்கிப் பறக்கத் தொடங்கின. எரிபந்துகள் தாக்காமல் இருக்க தொண்டி மரக்கலங்கள் விலகிச் சென்றன. எரிபந்துகளில் பல கடலில் விழுந்தாலும் சில மரக்கலங்களின் மீது விழுந்தன. எரிபந்துகள் மரக்கலங்களில் விழுந்து தீப்பற்றத் தொடங்கின. உடலில் தீ பற்றிய சேர வீரர்கள் அலறியபடி கடலுக்குள் குதித்தார்கள்.

தொண்டி மரக்கலங்களில் இருந்த சேர வீரர்கள் பதிலுக்கு எரிகணைகள் மற்றும் ஒரு சில எரிபந்துகளை வீசினார்கள்.

எரிகணைகளால் தாக்கப்பட்ட மோரிய வீரர்கள் சரிந்து விழுந்தார்கள். எரிபந்துகள் குறி தவறாமல் மரக்கலங்களில் விழுந்தும் கலம் தீப்பற்றாமல் பந்துகள் மட்டுமே எரிந்து கொண்டிருந்தன. அதனைக் கண்டு தமிழக வீரர்கள் ஆச்சர்யமடையலானார்கள்.

சேர வீரர்கள், “மோரியர்கள் மீது மோதுவோம்..” எனக் கூறியபடியே மரக்கலங்களைத் தொடர்ந்து முன்னோக்கிச் செலுத்தினார்கள். மோரியர்கள் தொடர்ந்து எரிபந்துகளை வீச மொத்த மரக்கலங்களும் தீப்பிடித்து எரிந்து கொண்டிருந்தன.

எரிந்து கொண்டே வேகமாக வந்த மரக்கலங்கள் மோரியரின் சுழல் சக்கர வியூகத்தின் எல்லையைப் பெருஞ்சத்ததுடன் தாக்கின. ஆனால், அதே நேரத்தில் சுழன்று கொண்டிருந்த மோரிய மரக்கலங்கள் தொண்டி மரக்கலங்களின் பக்கவாட்டில் வேகமாக ஒரே நேரத்தில் மோதின. பெருஞ்சத்தம் எழுந்து அடங்கின.

பக்கவாட்டில் மோதப்பட்ட தொண்டி மரக்கலங்கள் சிதைந்து உடைய, தண்ணீர் உட்புகத் தொடங்கியது. அடுத்த சில நேரங்களில் அவை நீருக்குள் மூழ்கின.

அந்தக் காட்சியைப் பார்த்த பிறகுதான் அந்த வியூகத்தின் தாக்குதல் திறமையை அறிந்திருந்தார்கள் அனைவரும். தூங்கலோரியான் இந்த வியூகத்தை எப்படிச் சிதறடிப்பது என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் மயூரனில் நின்று வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த காமக்கணியாள், “நான் கடற்குறும்பனிடம் செல்ல வேண்டும். மரக்கலம் ஒன்றைத் தயார் செய்” என்று தனது மரக்கலத் தலைவன் ஒருவனிடம் தெரிவித்தாள்.

அவன் உடனே ஏற்பாடு செய்ய காமக்கணியாள் மரக்கலம் ஒன்றில் ஏறி கடந்துருத்திக் குறும்பன் தூங்கலோரியானை நோக்கிச் செல்லலானாள்.

&&&

கடந்துருத்திக் குறும்பன் தூங்கலோரியான் சேர மற்றும் பாண்டிய மரக்கலத் தலைவர்களிடம் விவாதித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் காமக்கணியாள் நுழைந்தாள். அவளைக் கண்டதும் எழுந்து நின்று மரியாதை செலுத்தினார்கள் அனைவரும்.

காமக்கணியாள் தூங்கலோரியானிடம், “அத்தான், நாம் எதிர்பார்த்ததைவிடவும் மோரிய மரக்கலப் படைத்தலைவன் திறமையுடன் செயல்படுகிறான்” என்றாள்.

“ஆமாம். அவனைப் பற்றியும் அவனது வியூகம் பற்றியும்தான் விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்றான்.

“என்ன முடிவெடுத்திருக்கிறீர்கள்?”

“இதுவரை எந்த முடிவுக்கும் வரவில்லை.”

“என்னிடம் சில திட்டங்கள் இருக்கின்றன.”

“என்ன திட்டம்?”

“நாம் காத்திருக்க வேண்டும்.”

“எதுவரை?”

“தகுந்த சூழல் வாய்க்கும் வரை.”

“புரியவில்லை காமக்கணியாள்.”

“புரியும்படி கூறுகிறேன் அத்தான்..” எனக் கூறியவள் மரக்கலத்தில் இருந்த கோப்பையில் நிரம்பியிருந்த தேறலைப் பருகினாள். பிறகு அங்கிருந்த மர இருக்கையில் அமர்ந்து, “அத்தான்.. மோரியரின் சுழல் சக்கரத்தின் இயக்கத்தை நாம் நிறுத்த வேண்டும். அப்படி நிறுத்தாத வரை நமக்கு வெற்றி கிடைக்காது” என்றாள்.

“அதை எப்படி நிறுத்தப் போகிறோம்?”

அப்பொழுது கையில் இருந்த பனை ஓலைக் காற்றாடியைச் சுழற்றிவிட்டாள். அது வேகமாகச் சுழன்றது. காற்றாடி சுழலுகையில் தனது விரலை இடையில்விட்டாள். காற்றாடி சுழலுவது நின்று போனது. பிறகு தனக்கு

முன்பு நின்றவர்களைப் பார்த்து, “இப்படித்தான் மோரியரின் சுழல் சக்கர வியூகத்தின் சுழற்சியை நிறுத்தப் போகிறோம்” என்றாள்.

அனைவரும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஒரே நேரத்தில் இரண்டு பக்கங்களிலிருந்தும் தாக்குவோம். தாங்கள் கடற்கரையிலிருந்து தாக்குங்கள். நான் ஆழ் கடலிலிருந்து தாக்குகிறேன். நாம் குறுக்காக நம் மரக்கலங்களை நிறுத்தினால் மோரியரின் சுழல் சக்கரத்தின் இயக்கம் நின்றுவிடும். பிறகு நாம் மையத்தில் நிலைகொண்டிருக்கும் தளத்தைத் தாக்கி அழிப்போம்.”

“நீ வார்த்தையில் கூறிவிட்டாய். ஆனால், அது சாதாரண காரியம் அல்ல. நமக்கு இழப்பு அதிகம் ஏற்படும்.”

“இழப்பில்லாமல் நம்மால் வெற்றிபெற முடியாது அத்தான்.”

“அதையும் நான் அறிவேன். நாம் அனைவரும் அழிந்தாவது மோரியரை அழிக்க வேண்டும். நாம் அழிந்து அவர்களை விட்டுவிடக் கூடாது.”

“ஆமாம். சரியாகக் கூறுகிறீர்கள்.”

“எப்போது தாக்குதல் தொடுக்கலாம் என்று நினைக்கிறாய்?”

“கடற்காற்று நிலத்தை நோக்கி வீசத் தொடங்கட்டும். அப்பொழுது தாக்குதல் தொடுப்போம்.”

“அதுவரை நாம் எதற்காக காத்திருக்க வேண்டும்?” எனக் குறுக்கிட்டு வினவினான் சேர மரக்கலத் தலைவன்.

“காரணம் இருக்கிறது. எதற்காக என்பதை போர் நடைபெறும் போது அறிந்துகொள்வீர்கள்.”

“சரி..” எனத் தெரிவித்த பாண்டிய கொற்கைப் பரதவன், “எனது அனுமானம் சரி என்றால் இன்று மாலை கடற்காற்று வீசத் தொடங்கும்” என்றான்.

“அதுவரை மோரியர்கள் அமைதியாக இருப்பார்களா?” என வினவினான் சேரப் படைத்தலைவன்.

“நிச்சயம் இருப்பார்கள்.”

“ஆனால், எனக்கு அதில் உடன்பாடு இல்லை” எனக் குறிக்கிட்டுப் பதில் தெரிவித்தான் தூங்கலோரியான்.

“எதனால் இப்படிக் கூறுகிறீர்கள்?”

“வியூகம் அமைத்திருக்கும் மோரியனைக் கண்டால் திறமையானவனைப் போன்று தெரிகிறது. ஆதலால் அவன் முட்டாள்தனமான காரியங்களை செய்யமாட்டான் என்று நம்புகிறேன் நான்.”

“..!”

“இது நம் நிலம். காலம் கடக்கக் கடக்க நமது பலம் கூடிக் கொண்டிருக்கும் என்பதை நிச்சயம் அறிந்தவனாக இருப்பான். இந்த நிலையில், அவன் எதற்காக அமைதியாக இருக்க வேண்டும்?”

“அவனும் நம்மைப் போன்று தகுந்த சூழலுக்காக காத்திருக்கலாம் அல்லவா?”

“தகுந்த சூழல் என்றால்?”

“நாம் எப்படி எதிரியை வீழ்த்த தகுந்த சமயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோமோ, அதைப் போன்றே அவனும் தகுந்த சமயத்தை எதிர்பார்க்கலாம்!”

“என்ன கூற வருகிறாய் நீ?”

“காவலற்ற தொண்டித் துறைமுகத்தைத் தாக்கலாம் என்று மோரியர்கள் படை திரட்டி வந்திருப்பார்கள். அவர்களின் படை பலத்துக்கு இணையான மரக்கலங்கள் இருப்பதைக் கண்டு திகைத்துவிட்டார்கள். அவர்களும் சிந்திப்பதற்கு சிறிது கால அவகாசம் தேவை அல்லவா? இப்பொழுது அவர்கள் வகுத்திருக்கும் வியூகத்தைவிடவும் சிறந்த தற்காப்பு வியூகத்தை வேறு யாராலும் அமைக்க முடியாது. நாம் அனுப்பி வைத்த மரக்கலங்கள் எப்படி அழிந்தன என்பதைத் தாங்களும் கண்டிருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

சேரப் படைத்தலைவன், “நமது மரக்கலங்களில் ஒரு சிலவற்றிலிருந்துதான் எரிபந்துகளை வீச முடியும். அப்படியிருக்க மோரியர்களின் எரிபந்துகளை நாம் எப்படி எதிர்கொள்ளப் போகிறோம்? அவர்களை நெருங்குவதற்குள் நமது மரக்கலங்கள் நிச்சயம் தீப்பற்றத் தொடங்கிவிடும்” என்றான்.

“நமது கலங்கள் தீப்பற்றட்டும். எதிரியின் விரல்களைக் கொண்டே அவனது விழிகளைக் குருடாக்குவோம்” எனத் தெரிவித்த காமக்கணியாள் தனது போர் வியூகத்தைப் பற்றி விரிவாகக் கூறத் தொடங்கினாள். அதைப் பற்றிய விவாதம் நெடுநேரம் நீடித்தது.

காமக்கணியாள் தெரிவித்த போர் வியூகத்தை ஒருவர் கூட ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அனைவருமே எதிர்த்தார்கள். கடைசியில் வேறு வழியில்லாமல் அவளது முடிவு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

கொற்கைப் பரதவன் காமக்கணியாளோடும், சேரப் படைத்தலைவன் தூங்கலோரியாளோடும் சேர்ந்து மரக்கலங்களைச் செலுத்துவது என்று முடிவெடுத்தார்கள்.

திட்டமிட்டபடி, தமிழகப் படையினர் அனைவரும் தயாராகி, தகுந்த சூழலுக்காகக் காத்திருக்கலானார்கள்.

&&&

தமிழகப் படையினரைப் போன்றே மோரியர்களும் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். துணைப் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன், “நமது சுழல் சக்கர வியூகத்தைக் கண்டு அவர்கள் அனைவரும் அஞ்சிவிட்டார்கள் தலைவரே. ஆதலால்தான் அவர்கள் நம்மைத் தாக்காமல் பயந்து பின்வாங்கிவிட்டார்கள்” என்றான்.

“அவர்கள் பின்வாங்கவில்லை. எப்படி நம்மைத் தாக்கலாம் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றான் மரக்கலப் படைத்தலைவன்.

“நாம் அவர்களை எப்பொழுது தாக்கப் போகிறோம் தலைவரே?”

“நமது பலம் நமது எரிபந்துகள். நெருப்பு வேகமாகப் பரவ காற்று தேவை. காற்று வீசத் தொடங்கட்டும். நாம் நமது தாக்குதலைத் தொடுப்போம்.”

“உத்தரவு தலைவரே!”

“நமது மரக்கலங்களின் தூண்களில் காணப்படும் மௌரியக் கொடிகள் எப்பொழுது அடித்துக் கொண்டு பறக்கிறதோ அப்பொழுது நாம் நம்மை எதிர்த்து நிற்கும் மரக்கலங்கள் அனைத்தையும் எரித்து முழுகடித்துவிட்டு தொண்டிக்குள் நுழைவோம்.”

&&&

அன்றைய பகல் பொழுதின் மூன்றாவது சாமம் முடிந்து நான்காவது சாமம் தொடங்கியிருந்தது. அதுவரை வானில் சூழ்ந்திருந்த முகில் கூட்டத்தினால் ஞாயிறு வெளிப்பட்டிருக்கவில்லை. காற்று வீசாததால் மரக்கலங்களின் கொடிகள் கூட அசைந்திருக்கவில்லை. வெக்கையில் அனைவரின் உடலும் வியர்த்து நனைந்திருந்தன. இரவு நேரத்தில் பெருமழை பொழியும் என்பதை அனைவருமே அறிந்திருந்தார்கள். மழையில் சிக்கினால் பேரிழப்பு ஏற்படும் என்பதை அறிந்திருந்த மோரியப் படைத்தலைவன், ‘இரவு தொடங்குவதற்கு முன்பு தாக்குதலைத் தொடங்க வேண்டும்’ என்று முடிவெடுத்திருந்தான்.

மயூரனின் உயர்ந்த யாழித் தூணின் மீதேறி கடற்பரப்பையும், வானில் முகில் கூட்டங்களையுமே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அதுவரை அசையாமல் ஓரிடத்தில் இருந்த முகில் கூட்டங்கள் அசைவதைக் கண்டாள். ஞாயிறு வெளிப்படத் தொடங்கியது. கடற்பரப்பை நோக்கினாள்.

கடலில் கூட்டம் கூட்டமாக மீன் கூட்டங்கள் சென்று கொண்டிருந்தன. மீன்களைப் பிடிக்க சுறாக்கள் விரட்டிக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு நாழிகைப் பொழுது கழித்து மீண்டும் வான் முகில் கூட்டத்தை நோக்கினாள். அவற்றின் வேகம் அதிகரித்திருந்தது.

புன்னகைத்த காமக்கணியாள் கையில் வைத்திருந்த கொம்பினை நீண்ட நேரம் ஊதினாள். பிறகு தனக்கருகில் நின்று கொண்டிருந்த கொற்கைப் பரதவனிடம், “பரதவா.. நீ தயார்தானே?” என வினவினாள்.

அவன் புன்னகைத்தபடி, “தேவி, நான் எதிர்பார்த்ததைவிடவும் தாங்கள் அதிகப் புத்திக் கூர்மையுடன் இருக்கிறீர்கள்” என்றான்.

“என் முன்னோர்கள் எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்த அறிவு இது” என்றவள் மீண்டும் கொம்பினை சத்தமாக ஒலித்தாள்.

மரக்கலங்களின் கொடிகளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்த மோரியர்கள் மயூரனிலிருந்து கொம்பொலி எழுந்ததும் மிரட்சியுடன் நோக்கினார்கள்.

கடற்கரையோரம் நின்றிருந்த சேரப் படைத்தலைவன் தூங்கலோரியானிடம், “கடற்குறும்பரே.. இப்பொழுது எதற்காக கொம்பொலி எழுகிறது?” என வினவினான்.

“நம்மைப் போருக்கு ஆயத்தமாகக் கட்டளையிடுகிறாள் காமக்கணியாள்.”

“நாம் திட்டமிட்டபடி காற்று இன்னும் வீசத் தொடங்கவில்லையே, காற்று வீசப் போவதற்கான அறிகுறி கூட தென்படவில்லையே?” என வினவினான்.

“காமக்கணியாளின் கணிப்பு இதுவரை ஒருமுறை கூட பொய்த்தது இல்லை. உடனே தயாராவோம்..” எனத் தெரிவித்த தூங்கலோரியான் கையில் வைத்திருந்த கொம்பை இவனும் பதிலுக்கு ஊதினான்.

அவனது கொம்பொலியைக் கேட்ட காமக்கணியாள் தனது மரக்கலத் தலைவர்களை நோக்கி, “முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்குத் தயாராகுங்கள். எனது கட்டளை எழுந்த அடுத்தகணம் நாம் அதிவேகத்தில் புறப்பட வேண்டும்” என ஆணையிட்டாள்.

மறுபக்கத்தில் கடந்துருத்திக் குறும்பன் தூங்கலோரியான், “மோரியர்கள் கடற்கரையில் காலடி வைத்தால் தமிழகம் அடிமையானது என்று முடிவெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நம் குழந்தைகளைக் காக்க, நமது எதிர்காலத்துக்காக முன்னேறுவோம்..” எனக் கத்தினான்.

கடற்கொள்ளையனான தூங்கலோரியானுக்குக் கீழே திரண்டிருந்த சேர மற்றும் பாண்டிய நாட்டு கடற்படை வீரர்கள் அனைவரும் இடையில் வைத்திருந்த வாளினை உருவி வாளை நோக்கி ஆவேசமாகக் கத்தினார்கள்.

கடற்கரைக்கு அருகில் நிலை கொண்டிருந்த தமிழக மரக்கலங்கள் அனைத்தும் உடனே மோரிய மரக்கலங்களை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கின. மரக்கலங்கள் மெதுவாகவே பயணிக்கத் தொடங்கின. அவை முன்னோக்கி நகர நகர கணையின் கூர்முனையைப் போன்றே அணிவகுக்கலானார்கள். அணிவகுப்பின் முனைப் பகுதி கூர்மையாகவும், பிறகு விரிந்து அகலமாகவும் காணப்பட்டது. பிறகு கணையின் தண்டைப் போன்றே தட்டையாக நீண்டிருந்தது.

மரக்கலங்கள் நகரத் தொடங்கியதும், “இன்னும் வேகமாக.. இன்னும் வேகமாக..” என்று மரக்கலத்தின் தலைவர்கள் அனைவரும் உரக்கக் குரல் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் கட்டளைக்கு ஏற்ப வீரர்கள் அனைவரும் தமது உடலின் வலிமை அனைத்தையும் திரட்டி அதிவேகமாகத் துடுப்புகளைத் துழாவலானார்கள். மிகக் குறைவான காலத்திலேயே மரக்கலங்கள் அனைத்தும் அசுரவேகமாகச் செல்லத் தொடங்கின.

மரக்கலங்கள் புறப்பட்டுவிட்டதைக் கண்டதும் மோரியப் படைத்தலைவன் எதிர் நடவடிக்கை எடுக்கும் பொருட்டு, “சுழல் சக்கரம் இன்னும் வேகமாகச் சுழலட்டும். வீரர்கள் அனைவரும் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள ஆயத்தமாகுங்கள்” எனக் கத்தினான்.

அவனது கட்டளை எழுந்ததும் ஆங்காங்கே கொம்பொலி எழுந்தது. முரசுகள் விரைந்து அடிக்கப்பட்டன. பொறுமையாகச் சுழன்று கொண்டிருந்த மரக்கலங்கள் அனைத்தும் வேகமாகச் சுழன்று வட்டமடிக்கத் தொடங்கின. வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்த மரக்கலங்களின் அனைத்து முகப்புகளும் எதிரி மரக்கலங்களை உடைப்பதற்கென்றே வலிமையாக உருவாக்கப்பட்டவை.

“பொறிகளைத் தயார்ப்படுத்துங்கள்..” எனக் கட்டளையிட்டான் மோரியப் படைத்தலைவன்.

நங்கூரமிட்டு ஒரே இடத்தில் நிலை கொண்டிருந்த மையத் தளத்தில் காணப்பட்ட கிட்டத்தட்ட இருநூறு பொறிகள் தயாராகின. ஆங்காங்கே கரும்புகை எழுந்து வாளை நோக்கி உயர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

வட்ட வடிவில் சுழன்று கொண்டிருந்த மோரிய சுழல் சக்கர அணிவகுப்பை நோக்கி வில்லின் நாணிலிருந்து விடுபட்ட கணையைப் போன்றே அதிவேகத்தில் வந்து கொண்டிருந்தன தூங்கலோரியானின் மரக்கலங்கள்.

மரக்கலங்கள் நெருங்கிவிட்டதைக் கண்ட மோரியப் படைத்தலைவன், “எரிபந்துகளை எறியுங்கள்” எனப் புன்னகையுடன் கட்டளையிட்டான்.

கவனைப் போன்று தூக்கி எரியும் பொறியில் எரிபந்துகளை வைத்து நெருப்பு மூட்டி விசையை வேகமாக இழுத்துவிடலானார்கள். ஒரே நேரத்தில் பொறிகளிலிருந்து விடுபட்ட நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட எரிபந்துகள் புகையைக் கக்கியபடி வாளை நோக்கிப் பறந்து சென்றன. உயரச் சென்ற எரிபந்துகள்

அனைத்தும் ஆலங்கட்டி மழையைப் போன்றே தூங்கலோரியானின் மரக்கலங்களை நோக்கி வேகமாகக் கீழிறங்கின.

இதனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த தமிழக வீரர்கள் கையில் வைத்திருந்த கேடயங்களைத் தலைக்கு மேலே உயர்த்தி தற்காத்துக் கொண்டார்கள். 'தொப் தொப்'பென்று விழுந்தன எரிபந்துகள். மரக்கலங்களில் விழுந்த எரிபந்துகள் உடனே அணைக்கப்பட்டன.

தமிழக மரக்கலங்களின் வேகம் குறையாமல் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ட மோரியப் படைத்தலைவன், “இடைவிடாமல் எரிபந்துகளை வீசுங்கள்.. கணைகளைச் செலுத்துங்கள். அவர்களின் வேகத்தைக் குறையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் விரைந்து செயல்படத் தொடங்கினார்கள்.

எரிபந்துகளை வானத்தை நோக்கித் தொடர்ந்து செலுத்தினார்கள். அதே நேரத்தில் எறிகணையைக் கொண்டும் தமிழக மரக்கலங்களைத் தாக்கினார்கள். ஒரே நேரத்தில் மழையைப் போன்று விழுந்த எரிபந்துகளும், கணைகளும் தமிழக மரக்கலங்களில் காணப்பட்ட வீரர்களின் தற்காப்புகளையும் மீறி தாக்கத் தொடங்கின. எரிபந்துகளால் பலருக்குக் கடுமையான தீக்காயம் ஏற்பட்டது. கணைகளால் தாக்கப்பட்டு வீரர்கள் வலியால் துடித்தார்கள். பலர் கடலுக்குள் குதித்து உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார்கள். தற்காத்துக் கொள்ள முடியாதபடி தாக்குதல்கள் அரங்கேறின.

“வேகம் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் குறையக் கூடாது.. இன்னும் வேகமாக.. இன்னும் வேகமாக..” எனக் கத்திக் கொண்டே வீரர்களை உற்சாகப்படுத்தினான் தூங்கலோரியான்.

மோரிய வீரர்கள் இடைவிடாமல் இயங்க முன் வரிசையில் சென்ற தமிழக வீரர்களின் மரக்கலங்கள் தீப்பிடித்து எரியத் தொடங்கின. தீப்பிடித்து எரிந்தாலும் வீரர்கள் துடுப்புகளை மட்டும் இடைவிடாமல் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சுழல் சக்கர வியூகத்தை நெருங்கியதும், “வில் வீரர்களே! இப்பொழுது உங்களது திறமையைக் காட்டுங்கள்.. கூடவே எரிபந்துகளை வீசுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் கடந்துருத்திக் குறும்பன் தூங்கலோரியான்.

எரிந்து கொண்டிருந்த மரக்கலங்களில் தமது கணையைக் காட்டி மோரியர்களை நோக்கி வேகமாக எறிந்தார்கள் சேர வீரர்கள். சேர வீரர்களின் குறி தவறாத கணைகள் இலக்குகளைக் கச்சிதமாகத் தாக்கின. மோரிய வீரர்கள் அலறியபடியே கடலுக்குள் விழுந்தார்கள். எரிபந்துகள் பறந்து சென்று விழுந்தன. இரண்டு தரப்பு வீரர்களும் கணைகளைச் செலுத்தித் தாக்குதல் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுதுதான் ஒரே நேரத்தில் கணையின் முனையைப் போன்று வந்த தூங்கலோரியான் மோரியப் படையின் சுழல் சக்கரத்தில் அதிவேகமாக மோதினான்.

பெருஞ்சத்தம் எழுந்து அடங்கியது. தாக்குதலில் சிக்கிய மோரிய மரக்கலங்கள் சில தூக்கி வீசப்பட்டன.

மோரிய மரக்கலங்கள் வட்டமாகச் சுழன்று தாக்கியதால் அவற்றின் தாக்குதல் வேகம் குறைவாகவே காணப்பட்டது. ஆனால், தமிழகப் படைக் கலங்கள் அனைத்தும் நெடுந்தொலைவிலிருந்து வேகமாக வந்து மோதியதால் அவற்றின் தாக்குதல் வலிமை அதிகமாக இருக்க மோரிய மரக்கலங்கள் பல கடுமையாகச் சேதமடைந்து நீர் உட்புகத் தொடங்கின. மரக்கலத்தின் அடிப் பகுதியில் துடுப்புகளைத் துழாவிக் கொண்டிருந்த அடிமைகளின் கரங்கள் வலிமையான சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டிருந்ததால் அவர்கள் அலறியபடியே தண்ணீருக்குள் மூழ்கினார்கள்.

சுழன்று கொண்டிருந்த மோரிய மரக்கலங்களின் பக்கவாட்டில் தமிழக மரக்கலங்களின் முகப்புப் பகுதி மோத அவை உடைந்து மூழ்கின. அதேவேளை சுழன்று கொண்டிருந்த மோரிய மரக்கலங்களும் தமிழக மரக்கலங்களில் பக்கவாட்டில் மோத அவையும் உடைந்து உள்ளே நீர் புகத் தொடங்கின.

எரிபந்துகளை மோரியர்கள் வீச, பதிலுக்கு தமிழக வீரர்களும் வீசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தமிழக மரக்கலங்கள் கணை வியூகத்தின் முனை மட்டும் மோதி சுழல் சக்கரத்தின் வேகத்தைக் குறைந்த அதேவேளையில், தூங்கலோரியான் தனது கைகளை இரண்டு பக்கத்திலும் உயர்த்தினான். கணையின் பின்

பகுதியில் தட்டையாக நேர்க் கோட்டில் வந்து கொண்டிருந்த தமிழக மரக்கலங்கள் இரண்டு பக்கத்திலும் பிரிந்து செல்லத் தொடங்கின.

மாறி மாறி சுழன்று கொண்டிருந்த மரக்கலங்கள் தமிழக வீரர்களின் மரக்கலங்களை இரண்டு பக்கத்திலும் சூழ்ந்து தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள். சுழல் சக்கரத்தின் வேகம் குறைந்தது.

மோரியப் படைத்தலைவன், “அவர்கள் நகரவே கூடாது.. எரிகணைகளையும், எரிபந்துகளையும் செலுத்தி அனைத்து மரக்கலங்களையும் எரித்து மூழ்கடியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

துணைப் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன், “தலைவரே.. எரிபந்துகளை செலுத்தினால் நமது மரக்கலங்களும் எரிந்துவிடும்” என எச்சரித்தான்.

“நாம் எரிபந்துகளை செலுத்தாவிட்டாலும் அவை மூழ்கடிக்கப்படும். எவ்வளவு வேகமாக அவர்களை எரித்து மூழ்கடிக்க முடியுமோ, அவ்வளவு வேகமாக மூழ்கடியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மோரிய வீரர்கள் சரமாரியாக எரிகணைகளையும், எரிபந்துகளையும் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரே இடத்தில் சிக்கிக் கொண்டிருந்த மரக்கலங்கள் அனைத்தும் தீப்பிடித்து எரியத் தொடங்கின. எங்கும் அலறல் சத்தம் மட்டுமே எழுந்து கொண்டிருந்தது.

மரக்கலங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்ட சத்தம் அந்த இடத்தையே அதகளப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. சுழன்று கொண்டிருந்த மரக்கலங்களும் தமிழக மரக்கலங்களும் ஒரே இடத்தில் சிக்கி தாக்கிக் கொண்டிருந்தன. தமிழக வீரர்கள் எரிந்து கொண்டிருந்த தமது மரக்கலங்களைக் கைவிட்டு எதிரிகளின் மரக்கலங்களுக்குள் தாவிச் சென்று எதிர்ப்பட்டவர்கள் அனைவரையும் தாக்கினார்கள்.

மரக்கலங்கள் மூழ்கடிக்கப்பட அடிமைகள் அனைவரும் பிணைக்கப்பட்ட சங்கிலியினால் தப்பிக்கக் கூட முடியாமல் மூழ்கலானார்கள்.

சுழன்று கொண்டிருந்த மரக்கலங்கள் அனைத்தும் சேர மற்றும் பாண்டிய மரக்கலங்களைத் தாக்கியதால், மோரிய மையத் தளம் ஒரு பக்கத்தில் பாதுகாப்பு இல்லாமல் இருப்பதையும், வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்த சண்டையையும் கவனமாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த

காமக்கணியாள் பார்வையை கறுப்புக் கொடியை நோக்கிச் செலுத்தினாள். அது சற்றே வேகமாக அசைந்து கொண்டிருந்தது.

கடற்காற்று நிலத்தை நோக்கி வீசத் தொடங்கியிருந்தது.

அருகில் இருந்த கொற்கைப் பரதவனை நோக்கி, “புறப்படலாமா?” என வினவினாள்.

“தயார் தேவி..!” எனப் பதில் அளித்த கொற்கைப் பரதவன் கையில் வைத்திருந்த வாளினை முன்னோக்கிச் செலுத்தினான்.

துடுப்புகள் துழாவப்பட்டன; பாய்கள் உயர்த்தப்பட்டன. மயூரன் நகரத் தொடங்கினான். அதன் ஒன்பது அதற்குத் துணையாக இருந்த நூறு மரக்கலங்களும், படகுகளும் அதனுடன் சேர்ந்து செல்லத் தொடங்கின.

போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த இடத்தில் இரு தரப்பினரும் கடுமையாகத் தாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்புக்கு இடையில் புகுந்து எதிர்ப்பட்டவர்கள் அனைவரையும் கொன்று குவித்துக் கொண்டிருந்தான் தூங்கலோரியானும், சேரப் படைத்தலைவனும்.

இருதரப்பு வீரர்களும் மாறி மாறி வெட்டிக்கொண்டதில் கடல் செந்நிறமாகத் தொடங்கியது.

தமிழக மரக்கலங்கள் மையத் தளத்தை நோக்கி நகர முடியாதபடி எரிபந்துகளை வீசிக் கொண்டிருந்தார்கள் மோரியர்கள். கடுமையான யுத்தம் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது. மோரியப் படைத்தலைவன் சிறப்பாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது எழுந்த கொம்பொலி அவனை நிலைகுலைய வைத்தது. கொம்பொலி எழுந்த திசையை நோக்கினான். அங்கே கடல் பூதத்தைப் போன்று கரிய நிறத்தில் மயூரன் கற்பனைக்கும் எட்டாத வேகத்தில் வந்து கொண்டிருந்தான்.

மயூரனும், அவனுடன் வந்து கொண்டிருந்த துணை மரக்கலங்களையும் நோக்கிய மோரியப் படைத்தலைவன், “மயூரன் மீது எரிபந்துகளை வீசுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே, தூங்கலோரியானை நோக்கி வீசுவதை நிறுத்திவிட்டு மயூரன் வந்து கொண்டிருந்த திசையை நோக்கி எரிகணைகளையும், எரிபந்துகளையும்

செலுத்தினார்கள்.

மோரியர்கள் தாக்குதல் தொடுத்த அடுத்தகணம் மயூரனிலிருந்தும் மிகப்பெரிய எரிபந்துகள் பறந்து வந்து மோரியர்களின் தலை மீது விழுந்து சிதறத் தொடங்கின.

எரிபந்துகளின் கவனம் மயூரன் மீது திரும்பியதைக் கவனித்திருந்த தூங்கலோரியான், “மரக்கலங்களை முனைப்புடன் முன்னோக்கிச் செலுத்துங்கள்..” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளை எழுந்த அடுத்தகணம் இடைமறித்துக் கொண்டிருந்த மோரிய மரக்கலங்கள் அனைத்தையும் வேகமாக மோதித் தகர்த்தபடியே நங்கூரமிட்டு நிலை கொண்டிருந்த தளத்தின் மீது மோதினார்கள் சேர மற்றும் பாண்டிய வீரர்கள். படகுகளைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த தமிழக வீரர்கள் மோரிய மரக்கலங்களுக்குள் தாவி எதிர்த்தவர்களைக் கொன்று வீசி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அதேவேளையில் மோரியர்கள் எய்திருந்த நெருப்புப் பந்துகள் மயூரன் மீது விழுந்தன. சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த பாய்கள் மட்டும் தீப்பற்றத் தொடங்கின. மற்றபடி, எந்தவிதமான் பாதிப்பும் இல்லாமல் மயூரன் திடமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான். மோரியர்களின் தாக்குதல் அனைத்தும் மயூரன் மீது திரும்பியிருந்ததால் அதனுடன் வந்துகொண்டிருந்த மரக்கலங்கள் எந்தவிதமான பாதிப்பும் இல்லாமல் சென்றுகொண்டிருந்தன.

அதே நேரத்தில் அதிக எதிர்ப்பின்றி தூங்கலோரியானும் தனது வீரர்களுடன் தாக்கிக் கொண்டிருந்தான். ஒரே நேரத்தில் மோரியர்களின் கவனம் முழுவதையும் மயூரன் திசை திருப்பியிருந்தான்.

நங்கூரமிட்டு நிலை கொண்டிருந்த மோரியர் நிலைத் தளத்தின் மீது அதிவேகத்தில் வந்த மயூரன் மோதினான். பெருஞ்சத்தம் எழுந்து அடங்கியது.

பிணைக்கப்பட்டிருந்த மோரியரின் நிலைத் தளம் ஒருகணம் குலுங்கி அடங்கியது. மோதியதில் சேதமடைந்த மோரிய மரக்கலங்களுக்குள் தண்ணீர் புகத் தொடங்கியது. மரக்கலத்தின் கீழ் தளத்தில் அடைபட்டிருந்த அடிமைகளின் கூக்குரல்கள் எழுந்தன. மரக்கலங்கள் மூழ்கத் தொடங்கின. ஒருபக்க மரக்கலங்கள் மூழ்கியதால் நிலைத் தளத்தின் சமநிலை பாதிப்படைந்தது.

மோதிய வேகத்தில் மயூரனில் நிரப்பப்பட்டுத் தயாராக வைத்திருந்த எரி பொருள்கள் அனைத்தும் மோரிய மரக்கலங்களின் மீது வீசப்பட்டன. மோரிய மரக்கலங்கள் தீப்பற்றத் தொடங்கின.

அதேவேளையில், காற்றும் கடலிலிருந்து நிலத்தை நோக்கி வேகமாக வீசத் தொடங்கியிருந்தது. அப்பொழுது மயூரன் கடல் பகுதியில், சரியாகக் கூற வேண்டுமெனில் மோரியத் தளத்தில் மேற்குத் திசையில் தாக்கியிருந்தது. தீ மோரியத் தளத்தில் வேகமாகப் பரவியது. காற்று வேகமாக வீச, காற்றில் நெருப்பானது மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி கண் இமைக்கும் நேரத்தில் மரக் கலங்களைத் தின்று பரவிக்கொண்டிருந்தது.

மயூரனின் ஒன்பது யாளித் தூண்களிலும் நின்றபடி கடற்கொள்ளை மற்றும் தமிழக வீரர்கள் மோரியர்களை அம்பெய்து சரமாரியாகத் தாக்கினார்கள். அப்பொழுது மயூரனுடன் வந்துகொண்டிருந்த நூற்றுக்கணக்கான மரக்கலங்களிலிருந்து மோரியர்களைச் சுற்றிவளைத்துத் தாக்கினார்கள்.

மயூரனில் இருந்த காமக்கணியாள், கொற்கைப் பரதவன் மற்றும் வீரர்கள் அனைவரும் மோரியரின் தளத்துக்குத் தாவி தாக்குதல் தொடுக்கலனார்கள். நங்கூரமிட்டிருந்ததால் மோரியர்களால் நகர முடியவில்லை.

ஆனால், மயூரன் பின் நகர்ந்து மீண்டும் மீண்டும் வேகமாக மோதிக்கொண்டிருந்தான். மோரிய தளம் கிட்டத்தட்ட நிலைகுலைந்து போயிருந்தது.

தீ வேறு விரைவாகப் பரவிக் கொண்டிருந்தது. கடுமையான யுத்தம் அரங்கேறியது. இரு தரப்பினரும் மோதிக் கொண்டார்கள். தூங்கலோரியான் சென்ற இடமெங்கும் மோரிய வீரர்கள் இறந்து விழுந்தார்கள். தலைகள் உருண்டன, கைகள் வெட்டி வீசப்பட்டன. ஒரு நாழிகைக் காலம் போர் கொடூரமாக நடைபெற்றது. மோரியப் படைத்தலைவனும் கடுமையாகப் போராடினான்.

அவனை நோக்கி முன்னேறிச் சென்றாள் காமக்கணியாள். அவளது இரு கைகளிலும் இருந்த வாள்கள் சுழன்றதில் எதிர்பட்டவர்கள் வீழ்த்தப்பட்டார்கள். கடைசியாக மோரியப் படைத்தலைவனை நெருங்கியவள்

அவனுடன் போரிட்டாள். காமக்கணியாள் நீண்ட நேரம் எடுத்திருக்கவில்லை. அவனது தலையை வெட்டித் தனது தலைக்கு மேலே உயர்த்தினாள். அந்தக் காட்சியைக் கண்ட மோரிய வீரர்கள் போரிடுவதை நிறுத்திவிட்டு உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள கடலுக்குள் குதித்தார்கள்.

ஆனால், மோரிய வீரர்கள் ஒருவரைக் கூட தமிழக வீரர்கள் தப்பிக்கவிடவில்லை. தேடித் தேடி கணைகளை வீசிக் கொன்றார்கள்.

மோதிக் கொண்ட மரக்கலங்கள் அனைத்தும் தீயில் எரிந்து அழிந்து போயிருந்தன. தமிழக வீரர்கள் பாதி எரிந்தும், மீதி எரியாமலும் இருந்த மரக்கலங்களில் நின்று, “வெற்றி..! வெற்றி..!” என்று வெற்றி முழக்கமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தச் சூழலிலும் மயூரன் ஓரிரு தீக்காயங்களுடன் திடமாக கடலில் மிதந்துகொண்டிருந்தான்.

குருதி வெள்ளத்தில் நின்று கொண்டிருந்த கடந்துருத்திக் குறும்பன் தூங்கலோரியானைத் தாங்கிப் பிடித்த காமக்கணியாள், “வெற்றி..! வெற்றி..!” எனக் கூறி அவனைத் தாங்களாக அழைத்துச் சென்றாள்.

“மோரிய வராக புத்திரர்கள் ஒருவர் கூடத் தப்பக் கூடாது. கடற்கரையெங்கும் தேடுங்கள். அனைவரையும் கொன்று மீன்களுக்கு இரையாக்குங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

உயிரோடு இருந்த வீரர்கள் கரை திரும்பினார்கள். போர் நடைபெற்ற எரித்திரையன் கடல் பகுதியில் பார்வைக்கு எட்டிய திசையெங்கும் கடல் நீர் செங்குருதி பாய்ந்து செந்நிறத்தில் மாறியிருந்தது. இறந்து போன வீரர்களின் உடல்கள் அனைத்து திசையெங்கும் மிதந்து கொண்டிருந்தன.

காற்று கடுமையாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் காற்றில் தாண்டவமாடிய தீ நாக்குகள் மரக்கலங்கள் அனைத்தையும் தின்று சாம்பலாக்கின. இரு தரப்பினரின் மரக்கலங்கள் அனைத்தும் நாசமாகியிருந்தன.

தமிழக தரப்பில் சில நூறு வீரர்கள் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தார்கள். எஞ்சியிருந்தவர்களும் கடுமையாகக் காயம் அடைந்திருந்தார்கள். சேரப் படைத்தலைவனும், கொற்கைப் பரதவனும் போரில் இறந்து கை தனியாக, தலை தனியாக வெட்டப்பட்டு நெருப்பில் வெந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கரையை அடைந்ததும் தூங்கலோரியான், “காயம்பட்ட வீரர்களுக்கு மருந்திடுங்கள்” என வைத்தியர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

தயாராக இருந்த வைத்தியர்கள் செயல்படத் தொடங்கினார்கள்.

புகைவிட்டுக் கொண்டிருந்த மயூரனைப் பார்த்தபடியே, “மயூரன் அழிந்துவிடுவான் என்று பயந்துவிட்டேன். ஆனால், அவன் நூற்றுக்கணக்கான மரக்கலங்களை எரித்த பிறகும் கம்பீரமாக நிற்கிறான்” என்றான் தூங்கலோரியான்.

அவனது தோள் மீது சாய்ந்தபடியே நடந்தாள் காமக்கணியாள்.

“அவனது துணை மட்டும் இருந்திருக்காவிட்டால் நம்மால் வெற்றி பெற்றிருக்க முடியாது. நம் மக்களையும் காத்திருக்க முடியாது.”

“நம் மரக்கலங்கள் அனைத்தும் அழிந்துவிட்டன.”

“மோரிய மரக்கலங்களும் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன.”

இருவரும் புன்னகைத்தார்கள்.

பிறகு காமக்கணியாள், “போர் முடிந்ததும், தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னிக்கு உதவி செய்வதற்குத் துணைப் படையுடன் செல்லலாம் என்று முடிவெடுத்திருந்தேன்” என்றாள்.

“நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். ஆனால், நம் படைதான் அழிந்துவிட்டதே. எந்தப் படையை அழைத்துக் கொண்டு பாழி செல்வது?”

“நம் படை இழந்ததைப் பற்றி இனி நினைக்க வேண்டாம். நம் எதிரிப் படை அழிந்துவிட்டதை எண்ணிக் கொண்டாடுவோம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

தூங்கலோரியான் போர் முடிந்ததை அறிவிப்பதற்கான கொம்பொலியை எழுப்பினான்.

உயிரோடிருந்த வீரர்கள் அனைவரும் வெற்றி முழக்கம் எழுப்பினார்கள். அனைவருக்குள்ளும் வெற்றிப் பெருமிதம் நிறைந்திருந்தாலும் இறந்து போன வீரர்களைப் பற்றிய கவலை அவர்களை வருத்திக் கொண்டிருந்தது. தொண்டி வணிகர்களும், மக்களும் ஒன்றுகூடி வீரர்களை மலர் தூவி வாழ்த்தினார்கள்.

போரில் தப்பிய மோரியர்களைத் தமிழக வீரர்கள் தேடித் தேடி வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். பலர் தமது நண்பர்கள், தம்பி, அண்ணன்,

தந்தை என்று இறந்து போனவர்களின் உடல் கிடைக்கிறதா என்று தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

எந்தத் தவறும் செய்யாமல், போருக்குத் தொடர்பே இல்லாமல் கடலுக்குள் மூழ்கிய அடிமைகளைப் பற்றி யாருமே கவலைப்பட்டிருக்கவில்லை. கடற்கரையெங்கும் சங்கிலிகளால் பிணைத்தபடி கூட்டம் கூட்டமாக அடிமைகளின் உடல்கள் கரை ஒதுங்கத் தொடங்கியிருந்தன.

உச்சி வானில் மேகம் திரண்டு கொண்டிருக்க மேற்கு வானில் ஞாயிறு மறைந்து கொண்டிருந்தது. வழக்கம் போல எரித்திரையன் கடல் சிவந்து கொண்டிருந்தது. போர் நடைபெற்றதால் வீரர்களின் குருதியும் கலந்து எரித்திரையன் கடலை மேலும் சிவக்கச் செய்தது.

கடற்கரையில் அமர்ந்திருந்தான் கடற் கொள்ளையனான கடந்துருத்திக் குறும்பன் தூங்கலோரியான். தனது மனைவியின் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு ஞாயிறு கடலுக்குள் மூழ்குவதை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனது கூந்தலை வருடியபடி காமக்கணியாள், “என்றும் இல்லாதபடி இன்று எரித்திரையன் கடலின் ஞாயிறு மறைவு பேரெழிலாகக் காட்சியளிக்கிறது” என்றாள்.

அவன், “ஆமாம் காமக்கணியாள், நீ அருகில் இருப்பதாலோ என்னவோ, இன்றைய மாலைப் பொழுது என்னை பரவசப்படுத்துகிறது” எனக் கூறி ஞாயிறு மறைவதையே மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. வடமீன் – துருவ நட்சத்திரம்

வடக்கில் காணப்படும் துருவ நட்சத்திரத்தின் நிலை எப்போதும் மாறாது, ஒரே இடத்தில்தான் வீற்றிருக்கும். கடல் பயணம் மேற்கொள்கிறவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இரவு நேரத்தில் துணைபுரிவது வடமீன் தான்.

வடமீன் புரையுங் கற்பின், மடமொழி,

அரிவை தோள் அளவு அல்லதை (புறநானூறு 122 : 9 – 10)

உனக்கென்று இருப்பது வடமீன் போல நிலையான கற்பினை உடைய
உன் மனைவியின் தோள் மட்டுமே. இதுவே உனக்குப் பெருமிதம்.

39 தேவவர்மனின் வேண்டுதல்

தேவவர்மன் தலைமையில் புறப்பட்டுச் சென்ற புரவிப்படை ஆதன் எழினி மற்றும் மோகூர்ப் பழையனின் படையை வழியிலேயே இடைமறித்து, அழித்துவிட்டு வெற்றியுடன் திரும்பியது மோரியர்கள் மத்தியில் பெரும் உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. எங்கெல்லாம் மோரிய வீரர்கள் சந்திக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் தேவவர்மனின் வெற்றியைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘சென்னியை வீழ்த்துபவர்க்கு தென்னகத்தின் மகுடம் சூட்டப்படும்’ என்ற தேவவர்மனின் அறிவிப்பும், அவன் கொண்டு வந்த வெற்றிச் செய்தியும் வெற்றிவேல் சென்னி உருவாக்கியிருந்த அச்சத்தை மோரியர்கள் அனைவருக்குள்ளிருந்தும் ஓரளவுக்கு விலக்கியிருந்தது.

தெற்கே தொடர்ந்து தோல்வியை மட்டுமே சந்தித்துக்கொண்டிருந்த மோரிய வீரர்களுக்கு நம்பிக்கை சுடர்விடத் தொடங்கியது. அந்த நம்பிக்கையைத் தேவவர்மன் அனைவரின் மனதிலும் ஆழமாக விதைத்துக் கொண்டிருந்தான். உடலில் விழுப்புண்கள் ஏற்பட்டிருந்த போதிலும் வீரர்களையும், படைத்தலைவர்களையும் அடிக்கடி சந்தித்து உரையாடி வேண்டிய கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தான். சோழர் படை துளு நாட்டின் எல்லையை நெருங்குவதற்குள் மோரியப் படை தயாராகியிருக்க

வேண்டும் எனும் உத்வேகத்துடன் தேவவர்மனும், உருத்திரனும் திட்டமிட்டு செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தெற்கே வனத்தில் புரவிப் படையுடன் சிக்கி உணவில்லாமல் தவித்த அனுபவத்தின் மூலம் பாடம் கற்றுக் கொண்ட தேவவர்மன் உணவு, மருந்து மற்றும் ஆயுதம் என்று அனைத்திலும் கவனம் செலுத்தி முன் எச்சரிக்கை ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தான். மோரியப் படை போர்க்களத்தில் எப்படி இயங்க வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு செயல்பட்டானோ அதே போன்று பாழியின் தற்காப்பு நடவடிக்கையிலும் கவனத்துடன் செயல்பட்டான் தேவவர்மன். படைத்தலைவர்கள், துணைப் படைத்தலைவர்கள் என்று அனைவரையும் அழைத்து போர்ப் பணிகளைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து ஒப்படைத்திருந்தான்.

மேகம் சூழ்ந்திருந்த மாலைப் பொழுதில் தேவவர்மன் தனது மாளிகையின் நந்தவனத்திலமர்ந்து மதுவைப் பருகியபடி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அங்கு வந்த மாளிகைக் காவலன், “இளவரசே, ஒற்றன் ஒருவன் தகவலோடு வந்திருக்கிறான்” என்றான்.

“உடனே வரச் சொல்.”

“உத்தரவு இளவரசே!” எனத் தனது தலையைத் தாழ்த்திவிட்டு விரைந்து சென்ற மாளிகைக் காவலன் ஒற்றனை அழைத்து வந்தான்.

ஒற்றன் தேவவர்மனுக்கு மரியாதை செலுத்திவிட்டு, “இளவரசே.. நம் எதிரிகள் வந்து கொண்டிருக்கும் வேகத்தை வைத்துக் கணித்தால் இன்னும் ஒரு கிழமைப் பொழுதுக்குள் துளு நாட்டின் எல்லையை அடைந்துவிடுவார்கள்” என்றான்.

“அவர்களின் படைபலம் பற்றிய தகவல்?”

“ஏற்கெனவே நான் ஒற்றர்கள் மூலம் தங்களுக்கு அனுப்பி வைத்த எதிரிகளின் படைக் கணக்கில் எந்த மாற்றமும் இல்லை இளவரசே. நமது படை பலத்துடன் ஒப்பிடுகையில் அவர்களின் படை பலம் சொற்பமே. ஆனால்..”

“என்ன ஆனால்?”

“எண்ணிக்கையில் குறைந்த படையாக இருந்தாலும் அந்தப் படையை வழிநடத்தப் போவது வெற்றிவேல் சென்னி. அவனுக்குத் துணையாக சோழ அரசர் இளம்பெருஞ் சென்னி, பட்டத்து இளவரசர் இளஞ்சேட் சென்னி, படைத்தலைவர்கள் இரும்பிடர்த் தலையன் மற்றும் மகேந்திர வளவன் என்று பலர் துணை இருக்கிறார்கள். தங்களையும், உருத்திரரையும் தவிர திறமையான படைத்தலைவர்கள் என்று நமது பெரும் படையை வழிநடத்த வேறு யாரும் இல்லை” என்றான்.

“ம்ம்ம்..” எனத் தலையாட்டிய தேவவர்மன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். அவனிடம் விடைபெற்றுவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றான் ஒற்றன்.

“படைத்தலைவர் உருத்திரரை உடனே அழைத்து வாருங்கள்” என உரக்கக் கட்டளையிட்டான் தேவவர்மன்.

காவல் வீரன் ஒருவன் உருத்திரனிடம் தகவல் தெரிவிக்க உடனே புரவியில் புறப்பட்டான்.

தகவல் கேள்விப்பட்டதும் படைத்தலைவன் உருத்திரன் தனது புரவியில் தேவவர்மனின் மாளிகைக்கு விரைந்தான். அவன் வரும் போது தேவவர்மன் அதே நந்தவனத்தில் அமர்ந்து திரைச் சீலையில் வரைந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்குக் கீழே திரைச் சீலைகள் பல கசங்கிக் கிடந்தான்.

மும்முரமாகத் திரைச் சீலையில் கிறுக்கிக் கொண்டிருந்த தேவவர்மனிடம் சத்தமில்லாமல் நெருங்கினான் உருத்திரன்.

“அமருங்கள் உருத்திரரே..” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் திரைச் சீலையில் வரைவதையே முழு கவனத்தையும் செலுத்தியிருந்தான்.

ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கும் மேலே காலம் கடந்திருக்கும். தேவவர்மன் தான் வரைந்த திரைச் சீலையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு பெருமித உணர்வுடன் அதை உருத்திரனிடம் கொடுத்தான்.

திரைச் சீலையை வாங்கிப் பார்த்த உருத்திரன், “இளவரசே..! தங்களது போர் வியூகம் அபாரமாக இருக்கிறது. ஆனால்?” என நிறுத்தினான்.

தேவவர்மன் உருத்திரனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

தேவவர்மன் கொடுத்த திரைச் சீலையை அவனிடமே திருப்பிக் கொடுத்த உருத்திரன் இடையில் வைத்திருந்த மற்றொரு திரைச் சீலையைக் கொடுத்தான். அதை வாங்கிப் பார்த்த தேவவர்மன் பிரம்மித்துப் போனான்.

“இதைத் தயார் செய்தது தாங்களா?” என வினவினான் தேவவர்மன்.

“இல்லை இளவரசே.”

“பிறகு?”

“இந்திரசேனை தேவியார்.”

வியப்புடன் உருத்திரனை நோக்கினான் தேவவர்மன். “இந்திரசேனை தேவியா இதனைத் தயார் செய்தது?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவினான்.

“ஆம் இளவரசே. இன்று காலைதான் தேவியின் மாளிகையில் இதனைக் கண்டெடுத்தேன்.”

தேவவர்மன் அமைதியாகத் திரைச் சீலையில் வரையப்பட்டிருந்த போர் வியூகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். “இதனைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்குப் பிரம்மிப்பாக இருக்கிறது” என்றான்.

“ஆமாம், இளவரசே. தற்போதைய நமது நிலையை தேவியார் அப்போதே கணித்து அதற்கேற்ப வியூகத்தை வகுத்தளித்துவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள்.”

“நாம் தவறிழைத்துவிட்டோமோ?”

“அப்படித்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது இளவரசே. தேவியார் மட்டும் நம்முடன் இருந்திருந்தால் பெரும் பக்கபலமாக இருந்திருப்பார்கள். நம் போர் ஏற்பாடே வேறு மாதிரி இருந்திருக்கும்.”

வெறித்த பார்வையைத் திரைச் சீலையில் பதித்தபடி அமர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன்.

“சோழப் படையுடன் ஒப்பிடுகையில் யானைப் படையின் வலிமை சற்று குறைவாகவே இருக்கிறது..” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே இடைமறித்த

உருத்திரன், “இளவரசே, சோழர்களின் யானைப் படையைப் பற்றித் தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். இரும்பிடர்த்தலையன் எப்படி கோசரது யானைகளை அழித்தானோ அதே மாதிரி நாமும் அவனது யானைகளை அழித்துவிடலாம். அதனால், யானைகளைப் பற்றிய கவலையைவிடுங்கள்..” என நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்தான்.

அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் தேவவர்மன்.

“வெளிப்படையாகக் கூற வேண்டும் என்றால் புரவிப் படையைத் தவிர்த்துவிட்டே நாம் நமது போர் வியூகத்தைச் செயல்படுத்த வேண்டிய கட்டாயத்துக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால், தேவியார் வகுத்திருக்கும் இந்தப் போர் வியூகம் நமது பலவீனத்தை பலமுடியதாக மாற்றிவிடும். சென்னியின் புரவிப் படையும், யானைப் படையும் நமது வியூகத்துக்கு முன்பு பயனற்றுப் போய்விடும். அதுமட்டுமல்லாமல்..”

“எனக்கும் புரிகிறது உருத்திரரே. சோழப் படையை அழிப்பதற்கு மட்டுமல்ல, மூவேந்தர்களின் தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னியை வீழ்த்துவதற்கு இந்த வியூகம் நமக்குக் கைகொடுக்கும்.”

“நாம் வகுக்கப் போகும் இந்த வியூகத்தின் மூலம் சென்னியை எளிதில் அவனது படையினர் மற்றும் மெய்க்காவல் வீரர்களிடமிருந்து பிரித்துவிடலாம். சென்னி வீழ்ந்த அடுத்தகணம் சோழப் படையும் விழுந்துவிடும்.”

“திரைச் சீலையில் வகுக்கப்பட்டிருக்கும் வியூகத்தின்படியே நாம் அணிவகுப்போம்.”

“ஆனால், அதில் ஒரு சிக்கல் இருக்கிறது இளவரசே.”

“என்ன சிக்கல்?”

“இந்தத் திட்டத்தை வகுத்திருப்பது இந்திரசேனை தேவியார். ஆனால், இப்பொழுது தேவி, நமது எதிரிகளின் பக்கமாக இருக்கிறார். நிச்சயம் நாம் வகுக்கப் போகும் திட்டத்தைப் பற்றி சென்னியிடம் கூறியிருப்பார். நமது வியூகத்துக்கு ஏற்ப சென்னி எதிர்வியூகம் எடுத்துவிட்டால்?”

அப்பொழுது புன்னகைத்த தேவவர்மன், “இந்திரசேனை நமக்காக வகுத்துக் கொடுத்திருக்கும் வியூகம் சாதாரண வியூகம் இல்லை, ‘சக்கர வியூகம்.’ இந்தத் திட்டத்தை வகுத்திருக்கும் இந்திரசேனையால் கூட இதனை உடைக்க முடியாது. அதனால், இந்திரசேனையைப் பற்றி நாம் கவலைகொள்ளத் தேவையில்லை உருத்திரரே” என உற்சாகத்துடன் தெரிவித்தான் தேவவர்மன்.

“தாங்கள் கூறுவதும் சரிதான் இளவரசே. வரலாற்றில் இந்த வியூகத்தை உடைக்கத் தெரிந்தவர்கள் சிலரே. ஆனால், அவர்கள் யாரும் இப்பொழுது உயிருடன் இல்லை. காலம் காலமாக, சக்கர வியூகத்தை எப்படி வகுப்பது என்றுதான் அனைவருக்கும் கற்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், எப்படி உடைக்க வேண்டுமென்று யாரும் கற்றுக் கொடுப்பதில்லை. ஆக, நாம் யாருக்கும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை.”

“ம்ம்ம்ம்... ஆனாலும், எனக்கு ஒரு யோசனை.”

“என்ன இளவரசே?”

“நாம் சக்கர வியூகத்தை இரண்டாவது நாள் போரில் வகுப்போம்.”

“ஏன்?”

“முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைதான் உருத்திரரே. இந்திரசேனை தெரிவித்த தகவலின்படி சோழர்கள் சக்கர வியூகத்தை எதிர்பார்த்திருப்பார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்த்திராத வேறொரு போர் வியூகத்தில் அவர்களைத் தாக்கி பலவீனப்படுத்துவோம். இரண்டாவது நாள் போரின் போது நாம் சக்கர வியூகத்தைக் கையிலெடுப்போம்.”

“தங்களது உத்தரவு இளவரசே..”

“கசக்கிப் போட்டிருந்த திரைச் சீலையை எடுத்து உருத்திரனிடம் கொடுத்து, “முதல் நாள் யுத்தத்துக்கு இது சரியா?” என வினவினான்.

சிறிது நேரம் அதையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த உருத்திரன், “இந்தப் போர் யுக்தி சரிதான் இளவரசே. ஆனால், இதில் சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்தலாம் என்று கருதுகிறேன் நான்.”

“சரி..” என்றான் இளவரசன்.

“ஒற்றனிடமிருந்து தகவல் வந்துவிட்டது.”

“நானும் அவனை வழியில் சந்தித்தேன்.”

“திட்டமிட்டபடி, நாளை காலை நாம் போருக்குப் புறப்படுவோம்.”

“அனைத்து ஏற்பாடுகளும் தயார் இளவரசே. முன்னெச்செரிக்கை நடவடிக்கையாக தேர்ப் படையை அனுப்பி வைத்துவிட்டேன். தளவாடங்களை மாட்டுவண்டியில் ஏற்றி அனுப்பி வைத்துவிட்டேன்” என்றான் உருத்திரன்.

“சிறப்பாக செயல்பட்டிருக்கிறீர்கள் உருத்திரரே. இறுதிகட்டப் பணியை இருவரும் கவனிப்போம்” எனக் கூறிய தேவவர்மன் எழுந்து நடந்தான். அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான் உருத்திரன்.

அப்போது தேவவர்மன், “உருத்திரரே, காமவல்லியைப் பற்றிய தகவல் ஏதாவது கிடைத்ததா?” என வினவினான்.

“இல்லை இளவரசே. அவள் எங்கேயோ மறைந்து போய்விட்டாள். நானும் அவளைப் பற்றிய தகவல்களுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு முறையும் ஒற்றர்கள் என்னை ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“இந்திரசேனை தேவியாரைப் பற்றி?”

“அவர்களைப் பற்றியும் எந்த தகவல்களும் கிடைக்கவில்லை. வெற்றிவேல் சென்னியுடன் தேவியார் தங்கியிருக்கலாம் என்று யூகிக்கிறேன். ஆனால், உறுதியான தகவல் இதுவரை எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.”

“காமவல்லி உயிருடன் இருக்கக் கூடாது. அவள் எங்கிருந்தாலும் எனக்கு முன் இழுத்து வாருங்கள். அவளது தலையை நானே கொய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் எனது வஞ்சம் தீரும்.”

“உத்தரவு இளவரசே!”

“அவளைக் கொண்டுவர நம் வீரர்களை நான்கு திசையிலும் அனுப்பி வையுங்கள். இனியும் அந்தக் கணிகையைப் பற்றி விவாதித்து நமது நேரத்தை வீணடிக்க வேண்டாம். போரில் கவனத்தைச் செலுத்துவோம்.”

“இளவரசே, தங்களிடம் விவாதிக்காமல் நம் வீரர்களுக்கு ரகசியமாக ஒரு கட்டளையைப் பிறப்பித்திருக்கிறேன்.”

“என்ன கட்டளை?”

“எல்லையை நோக்கித் தேர்ப் படையை அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன் அல்லவா?”

“ஆமாம்.”

“தேர்ப் படைத்தலைவனிடம், ‘எல்லையை அடைந்த பிறகு ஐந்தாயிரம் வீரர்களுடன் நம்மை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் சோழப் படையினரைத் தாக்கு’ என்று கட்டளைப் பிறப்பித்திருக்கிறான்.”

“நம் வீரர்கள் அழிந்துவிடுவார்களே?”

“ஆமாம். ஆனால், அவர்கள் இறப்பதற்குள் சோழப் படைக்கு பேரிழப்பை ஏற்படுத்திவிட்டே அழிவார்கள்.”

உருத்திரனின் தோளைத் தட்டி பாராட்டிய தேவவர்மன், “எனக்குத் தெரியாமல் தாங்கள் முடிவெடுத்ததைப் போன்றே நானும் ஒரு முடிவெடுத்து வீரர்களை அனுப்பி வைத்துவிட்டேன்” என்றான் சிரித்தபடி.

“என்ன இளவரசே?”

“சென்னியை அழிப்பதற்காக தசவர்க்கிகளை அனுப்பி வைத்துவிட்டேன்.”

“தசவர்க்கிகளா?”

“ஆமாம்.”

“அவர்கள்தான் கிரிகபுத்திரனோடு அழிந்துவிட்டார்களே?”

“கிரிகபுத்திரனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் மட்டும் தசவர்க்கிகள் கிடையாது. தசவர்க்கிகள் என்பவர்கள் பயிற்சியளிக்கப்பட்ட வீரர் குழுவினரைச் சேர்ந்த அமைப்பினர். கிரிகபுத்திரன் இறந்ததும் அவனால் பயிற்சியளிக்கப்பட்டிருந்த ஒன்பது பேரைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்குள் ஒருவனைத் தலைவனாக்கி தசவர்க்கிகளாக்கிவிட்டேன்.”

“இதை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை இளவரசே.”

“சென்னியை நேருக்கு நேர் தாக்கி அழிக்க முடியாது என்பதை அறிவேன் நான். சென்னி இருக்கும் வரை நம்மால் போரிலும் வெற்றிபெற முடியாது. அதனால், நான் இந்தமுறை மறைமுகத் தாக்குதல் தொடுக்கவே தசவர்க்கிகளுக்கு ஆணையிட்டிருக்கிறேன்.”

“மறைமுகத் தாக்குதல் என்றால்?”

“எதிரியின் பலவீனமறிந்து அவனைத் தாக்கி அழிப்பது.”

“பலவீனமற்ற வீரனல்லவா சென்னி?”

உரக்கச் சிரித்த தேவவர்மன், “பலவீனமற்றவர்கள் என்று யாருமே கிடையாது தேவவர்மரே. சிந்தித்துப் பாருங்கள் சென்னிக்கும் ஓர் பலவீனமிருக்கிறது” என்றான்.

சிறிது நேரம் சிந்தித்த உருத்திரன், “சென்னி..” என்று இழுத்தான். அப்பொழுது குறுக்கிட்ட தேவவர்மன், “நான் தென்னகம் வந்தபோது சென்னியைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்டது என்ன தெரியுமா?” என வினவினான்.

“என்ன?”

“சென்னி வீழ்த்த முடியாத வீரன். ஆனால், அவனது மரண ரகசியத்தைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்டேன்.”

“என்ன என்று கேள்விப்பட்டீர்கள்?”

“சென்னிக்கு அவனது காதலியினால்தான் மரணம் ஏற்படும் என்று கணியன் கணித்துக் கூறிய அவனது மரண ரகசியத்தைப் பற்றித்தான் நான் கூறிக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“சென்னியின் காதலி இந்திரசேனை தேவியார். ஆனால், அவர் இப்பொழுது நாம் கூறுவதைக் கேட்கும் நிலையில் இல்லையே?”

“தாங்கள் கூறியதில் சிறு திருத்தம் உருத்திரரே!”

“என்ன திருத்தம்?”

“சென்னியின் காதலிகளில் இந்திரசேனை தேவியும் ஒருத்தி என்று கூறினால்தான் பொருத்தமாக இருக்கும்.”

உருத்திரன் ஓரளவுக்கு தேவவர்மன் கூற வருவதை ஊகித்திருந்தான்.

தேவவர்மன், “சென்னி ஒவ்வொரு இரவையும் ஒவ்வொரு கன்னிகளுடன் கழிப்பவன். அவன் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு கன்னிகளையும் காதலியாகவே நினைத்து மகிழ்பவன் அவன்” என்றான்.

உருத்திரனின் விழிகள் அகலத் திறந்தன.

“துறைமுகத்திலிருந்து யவனக் கன்னி ஒருத்தி அழைத்து வரப்பட்டாள். பேரழகி அவள். அவளைப் பார்த்த போது எனக்கே மோகம் தலைக்கேறி பித்து பிடிக்க வைத்தது. அவளை நெருங்கிய போதுதான் எனக்குத் தெரிந்தது, அவள் ஒரு நஞ்சுக் கன்னிகை என்று. மிரண்டு போனேன் நான். அவளைப் போன்ற பேரழகியை நான் என் வாழ்வில் சந்தித்ததே இல்லை. நித்திலவல்லியைப் போன்றே இவளும் பேரழகி.”

“சென்னியை நோக்கி அனுப்பி வைத்துவிட்டார்களா?”

“ஆமாம்.”

“சென்னியைத் தீர்த்துக்கட்ட அவள் எதிர்பார்த்த பிரதிபலன் என்ன இளவரசே?”

“இரவை மகிழ்ச்சியுடன் கழிக்க நான்கு வீரர்களைக் கேட்டாள். அனுப்பி வைத்தேன்.”

“காலையில்?”

“அவள் மட்டும் மகிழ்ச்சியுடன் வெளியே வந்தாள்.”

“மற்றவர்கள்?”

“கட்டிலில் பிணமாகக் கிடந்தார்கள்.”

“இவளைச் சென்னி கண்டுபிடித்துவிட்டால்?”

“இவள் அகப்பட்டு இறந்தாலும் சரி, இவளிடம் அகப்பட்டு சென்னி இறந்தாலும் சரி.. எது நடந்தாலும் இழப்பு நமக்கில்லை.”

“இந்திரசேனை தேவி இருந்திருந்தாலும் இப்படி சிந்தித்திருக்கமாட்டார்கள்.”

புன்னகைத்தான் தேவவர்மன்.

“நஞ்சுக் கன்னி, தசவர்க்கிகள், தேர்ப் படை வீரர்கள் என்று மூன்று தாக்குதலைக் கடந்த பிறகுதான் சென்னி நம்மிடம் வந்து சேர வேண்டும்.”

“ஆமாம்.. உயிரோடு வந்தால் பிறகு பேசிக் கொள்வோம். நம் படையைத் தயார் செய்வோம்” என்றான் தேவவர்மன்.

“சென்னியின் இறப்பு தென்னகத்தின் வீழ்ச்சிக்குத் தொடக்கத்தை ஏற்படுத்த..” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த உருத்திரன் வார்த்தைகளை விழுங்கி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். அவனது விழிகளில் சலனம் இருப்பதை உணர்ந்தான் தேவவர்மன். முகத்திலும் ஒருவித கவலை குடிகொண்டிருந்தது. அதைக் கவனித்திருந்த தேவவர்மன், “உருத்திரரே, தாங்கள் எதையோ என்னிடம் கூற விரும்புகிறீர்கள். ஆனால், அதை மறைக்கிறீர்கள்” என்றான்.

நீண்ட நேர சிந்தனைக்குப் பிறகு உருத்திரன், “ஆமாம், இளவரசே. நான் ஒரு காரியத்தை சில திங்கள்களுக்கு முன்பே செய்துவிட்டேன். அதை எப்படித் தங்களிடம் கூறுவது என்றுதான் நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான்.

“என்ன சேதி?”

உருத்திரன் அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்தான். பிறகு தான் செய்த ரகசிய திட்டத்தைப் பற்றி தேவவர்மனிடம் கூறத் தொடங்கினான்.

“இளவரசே, வெற்றிவேல் சென்னியின் மேலாண்மையை எப்படி நன்னன் வேண்மான் எதிர்த்தானோ அதே போன்றுதான் மற்ற மன்னர்களும் எதிர்த்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் அனைவருக்கும் பொது எதிரியாக நாம் வந்துவிட்டதால் சென்னியோடு ஒன்று சேர்ந்துவிட்டார்கள். ஆனால், போரில் இறந்துபோன கோசனுக்கும் விசுவாசமான படை வீரர்கள் என்னை வந்து சந்தித்தார்கள். அவர்கள் கடம்ப நாட்டின் வடவெல்லையில் வசிப்பவர்கள். கோசர்களைப் போன்றே வலிமையான மறவர்கள் அவர்கள். ஒவ்வொரு வீரனும் பத்து வீரர்களுக்கு இணையான போர் பயிற்சியையும், வல்லமையையும்

பெற்றிருந்தார்கள். நம் தசவர்க்கிகளுக்கு இணையானவர்கள் என்று கூட சொல்லுவேன் நான்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே குறுக்கிட்ட தேவவர்மன், “என்ன செய்திருக்கிறீர்கள் உருத்திரே, விரைந்து முடியுங்கள். பீடிகைகள் வேண்டாம்” எனக் குரல் கொடுத்தான்.

“அவர்கள் மொத்தம் மூன்றாயிரம் பேர். அவர்களை நான் சோழப் படையோடு இணையச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டுவிட்டேன்” என்றான் நிதானமாக.

உருத்திரன் அவனையே அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது விழிகளில் வியப்பு மேலோங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“அவர்களுக்கு நான் வழங்கியிருக்கும் கட்டளை என்ன தெரியுமா?”

“என்ன?”

“சமயம் பார்த்து வெற்றிவேல் சென்னி மற்றும் அவனது படைத்தலைவர்கள் ஆயுதமில்லாமல் இருக்கும் சூழலில் ஒரே நேரத்தில் தாக்கி கொன்றுபோட வேண்டும் என்று கட்டளை பிறப்பித்திருக்கிறேன்.”

“சென்னி இது போன்ற தாக்குதலை எதிர்பார்த்துதானே தனது காவல் வீரர்களை நிலை நிறுத்தியிருப்பான்?”

“நிச்சயமாக இளவரசே. ஆனால், நமது மோரிய வீரர்கள் படைக்குள் ஊடுருவ முயற்சித்தால் அவர்கள் எளிதில் அடையாளம் கண்டு கொன்று போட்டுவிடுவார்கள். ஆனால், உள்ளே ஊடுருவியிருப்பது தென்னக வீரர்கள். கோசர் தலைவர் அஃதை மற்றும் இளங்கோசனுக்காக பழிவாங்க வேண்டும் எனும் முனைப்பில் அவர்கள் சென்றிருக்கிறார்கள். நிச்சயம் நமக்கு நல்ல செய்தி வரும் இளவரசே..”

“நம்பிக்கையுடன் செயல்படுவோம். தாங்கள் அனுப்பியிருக்கும் ஐந்தாயிரம் தேர்ப்படை வீரர்களுடன் இவர்களும் ஒருங்கிணைந்து செயல்பட்டால் இன்னும் அதிக சேதத்தை ஏற்படுத்த முடியும்..”

“நாம் அனுப்பியிருக்கும் வீரர்களால் சென்னியை வீழ்த்த முடிகிறதோ இல்லையோ. ஆனால், தென்னகப் படை வீரர்களின் நம்பிக்கையை அடியோடு

சீர்குலைக்க வேண்டும். சென்னி ஒருவனாக நமது செண்டுகளத்துக்குள் நுழைந்து நம் வீரர்களையும், தசவர்க்கிகளையும் கொன்று நமது வீரர்களின் நம்பிக்கையை எப்படிக் குலைத்தானோ அப்படியே நாமும் செய்ய வேண்டும். தங்களுடன் பிறந்த விருகோதரரை சென்னி எப்படிக் கொன்றான் என்பது நினைவிருக்கிறதா இளவரசே? இதே போன்ற ஒரு அதிரடித் தாக்குதல் மூலம்தானே கொன்றான். சென்னி கற்றுக்கொடுத்த வித்தையை அவனுக்கே மீண்டும் நாம் கற்றுக்கொடுப்போம்” என தேவவர்மனின் விழிகளில் தனது பார்வையைச் செலுத்தியபடி தெரிவித்தான் மோரியப் படைத்தலைவன் உருத்திரன்.

“ம்ம்ம்...” எனச் சிந்தித்தபடியே தலையாட்டிய தேவவர்மன் தனது புரவியின் மீதேறி தட்டிவிட்டான். வீரர்கள் நிலை கொண்டிருந்த திசையை நோக்கிப் புரவி பயணிக்கத் தொடங்கியது.

மோரியப் படைத்தலைவன் உருத்திரன் கோட்டைக் காவலை இறுதியாகக் கண்காணித்து ஆலோசனை வழங்குவதற்குச் செல்லலானான்.

&&&

அடுத்த நாள் காலைப் பொழுது மேகமூட்டத்துடன் புலர்ந்தது. இரவு முழுவதும் பெய்து கொண்டிருந்த கனமழை குறைந்து ஓரிரு தூறல்கள் மட்டும் விழுந்து கொண்டிருந்தன. அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் திட்டமிட்டபடி மோரியப் படையினர் அனைவரும் அணிவகுத்து புறப்படுவதற்குத் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். இரவோடு இரவாக பெரும்படையினர் அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் சம்பிரதாயத்துக்கு கார்த்திகேயனுக்குப் பலி கொடுத்துவிட்டு புறப்படுவதற்காக காலாட்படை வீரர்கள், புரவிப் படையினர், யானைப் படை வீரர்கள் மற்றும் தேர்ப்படை வீரர்கள் அணிவகுத்து நின்றிருந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு மத்தியில் வேதியர்கள் பலர் வட்டமாக அமர்ந்து மந்திரமோதிக் கொண்டிருந்தார்கள். வேதியர்கள், தங்களுக்கு மத்தியில் நெருப்பு மூட்டி அதில் நெய் ஊற்றி யாகம் வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பல்லாயிரக்கணக்கான மோரிய வீரர்கள் அமைதியாக நின்று கொண்டிருக்க

வேதியர்கள் முழங்கிய மந்திர முழக்கம் மட்டும் அந்தப் பகுதியில் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

பாழிக் கோட்டைக் காவலை மீண்டும் ஆய்வு செய்து உறுதி செய்து கொண்ட தேவவர்மன் மந்திர முழக்கங்களைக் கேட்டபடியே, “சம்பிரதாய வழிபாடுகள் முடிந்துவிட்டதா?” என்று மோரியப் படைத்தலைவன் உருத்திரனிடம் வினவினான்.

“யாகம் முடிவுறும் தருவாயில் இருக்கிறது இளவரசே! தாங்கள் வந்தால் பலிகொடுத்துவிட்டு யாகத்தை நிறைவு செய்துவிடலாம்” என்றான்.

“ம்ம்ம்ம்..” எனத் தலையாட்டிவிட்டு யாகம் நடைபெறும் இடத்துக்குச் சென்றான் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன். அப்பொழுது இரண்டு எருமை மாடுகளும், வீரர்கள் பலரும் இழுத்து வரப்பட்டார்கள். யாகத்துக்கு முன்பு வைதீகத்தின் போர்க்கடவுள் கார்த்திகேயனின் உருவம் மண் சுதையால் செய்யப்பட்டிருந்தது.

கார்த்திகேயனை வணங்கியவன் தனது வீரர்களை நோக்கினான்.

“வீரர்களே.. பல நூறு யோசனைத் தொலைவுக்கு அப்பாலிருந்து நாம் தென்னகத்தைக் கைப்பற்ற வந்திருக்கிறோம். மோரிய நாடே நமது வெற்றிச் செய்தியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறது. நமது மகிழ்ச்சிக்குத் தடையாக இருப்பது சென்னியும், அவன் திரட்டி வரும் பெரும்படையும்தான். இந்தத் தடையைக் கடந்த பிறகுதான் தென்னகத்தின் பொன்னையும், பெண்களையும் அடைய முடியும். ஏற்கெனவே நான் வாக்களித்திருக்கிறேன். சென்னியை வீழ்த்துபவர்க்கு தென்னகத்தின் மகுடம் என்று. வெற்றிவேல் சென்னியின் தலையுடன் எவன் வருகிறானோ, அவனுக்குத் தென்னகத்தின் அரசனாக நானே அதே இடத்தில் மகுடம் சூட்டுவேன். நமது இலக்கு வெற்றி மட்டுமே.. தென்னகத்தில் யார் எதைக் கைப்பற்றினாலும் அது உங்களுக்கே சொந்தம் என்பதை மீண்டும் நினைவுபடுத்துகிறேன் நான். வீழ்த்தவே முடியாதவர்கள் தென்னகத்தினர் என்று கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள். இரு படையினரை வழிமறித்து அழித்திருக்கிறோம் நாம். வீழ்த்த முடியாதவர்கள் என்று யாருமே கிடையாது. நம்பிக்கையுடன் போரிடுவோம் நாம். நமக்குக் கார்த்திகேயன் துணையிருக்கிறான். அவனது அருளுடன் நாம் வெற்றிபெறுவோம்..” என

உரக்கக் கத்தியபடியே இடையில் வைத்திருந்த வாளினைத் தலைக்கு மேலே உயர்த்தி தனக்கு முன் மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்த வீரர்களின் தலைகளை ஒவ்வொன்றாகக் கொய்து கார்த்திகேயனுக்குப் பலி கொடுக்கலானான்.

பிறகு எஞ்சியிருந்த எருமைகளும் பலி கொடுக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு தலையும் கீழே விழும் போது வீரர்கள் எழுப்பிய உற்சாக முழக்கம் விண்ணைப் பிளந்தது. மோரியர்கள் எழுப்பிய முழக்கம் இடி முழக்கமோ என்று எண்ணிய கார்முகில் தூறல் விழுவதை நிறுத்திவிட்டு மின்னல் கீற்றை வெளிப்படுத்தியது.

கார்த்திகேயனின் பாதத்தில் தனது வாளினை வைத்த தேவவர்மன், “கார்த்திகேயா.. எனக்குத் துணையாக இருப்பீராக. சென்னியை இழுத்து வந்து உனக்குப் பலி கொடுக்கிறேன் நான். எனக்குத் துணையிருப்பாயாக..” என மனதுக்குள் வேண்டியபடியே நம்பிக்கையுடன் வாளை எடுத்து உறைக்குள் போட்டுக்கொண்டவன் முன்னோக்கி நடக்கலானான். மோரியப் படை வீரர்கள் அனைவரும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லலானார்கள்.

40 குருதித் திங்கள்

மு கில் கூட்டமே இல்லாத கிழக்கு வானில் முழு திங்கள் தோன்றியிருந்தது. வழக்கத்துக்கு மாறாக திங்கள் பெரியதாகவும், குருதி படிந்து சிவந்து போய் காணப்பட்டது. பாசறையிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி மலையடிவாரத்தில் தனது வெண்ணிறப் புரவிப் படை வீரர்களுடன் தங்கியிருந்தான். முழு திங்கள் நாளில் குளிர்ந்த காற்று வீசிக் கொண்டிருக்க அதை அனுபவித்தபடியே வெற்றிவேல் சென்னி கையில் மதுக் கோப்பையுடன் சுட்ட மான் இறைச்சியை ருசித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். மற்றொரு கையில் சிவகைச் சுருட்டினைப் பிடித்து அவ்வப்போது புகைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

மதுவும், சிவகையும் தந்த மயக்கத்தில் திளைத்தபடியே கிழக்கு வானில் எழுந்து கொண்டிருந்த திங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் வெற்றிவேல் சென்னி. அப்போது அருகில் அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையனிடம், “வெள்ளியை உருக்கியதைப் போன்று காணப்படும் வெண்ணிலவு விரைவில் குருதி பாய்ந்து செந்திங்களாக மாறப் போகிறது” என்று தெரிவித்தான்.

எதிர்காலத்தில் நடக்கவிருக்கும் போரைப் பற்றித்தான் வெற்றிவேல் சென்னி கூறுகிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட இரும்பிடர்த்தலையன், “நடக்கவிருக்கும் மோரியர்களுடனான போர் இதுவரை தமிழகம் பார்க்காத அளவுக்குக் கொடூரமாக இருக்கப் போகிறது” என்றான்.

“ம்ம்ம்...” எனத் தலையாட்டியபடியே வெற்றியல் சென்னி, “நிலவைக் கவனித்தாயா?” என வினவினான்.

“கவனித்தேன் தலைவரே!”

“வழக்கத்துக்கும் மாறாக பெரியதாக சிவந்து போய் காணப்படுகிறது.”

“ஆமாம்.”

“இன்றிரவு, மிகப்பெரிய கெட்ட நிகழ்ச்சி எங்கோ நடக்கப் போகிறது” என்று நிலவைப் பார்த்தபடியே கூறினான் சென்னி.

மனதில் கவலை பரவத் தொடங்கினாலும் அதை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் அமர்ந்திருந்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“இரும்பிடர்த்தலையா..!”

“கூறுங்கள் தலைவரே!”

“நீ உடல் அளவிலும், மனதளவிலும் தயாராகிவிட்டாய்தானே?”

“தயாராகிவிட்டேன் தலைவரே!”

“சரி, அதைப் பரிசோதித்துவிடலாம்.. உடனே, மகேந்திரனைக் கூப்பிடு” எனக் கட்டளையிட்டான் சென்னி.

இரும்பிடர்த்தலையன், “மகேந்திரா..!” என்று குரல் கொடுக்க சற்றுத் தொலைவில் வெண்ணிறப் புரவிப்படை வீரர்களுடன் போர் பயிற்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த மகேந்திர வளவன் ஓடி வந்தான்.

ஓடிவந்த மகேந்திர வளவனிடம், “மகேந்திரா, மல்யுத்தம் அரங்கேறப் போகிறது. தயார்தானே?” என வினவினான்.

உடனே இடுப்புத் துணியை இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்ட மகேந்திரன், “நான் தயார். உத்தரவிடுங்கள் தலைவரே! யாருடன் நான் மல் யுத்தத்தில் போரிட வேண்டும்?” என வினவினான்.

“பிடர்த்தலையனுடன்..” எனக் கூறியபடி பார்வையை பிடர்த்தலையனை நோக்கித் திருப்பினான்.

இரும்பிடர்த் தலையனும் உடனே எழுந்து நின்று தனது உடையை இறுக்கிக் கொண்டான்.

“இரும்பிடர்த்தலையா! உனது வீரத்தைப் பற்றியும், வலிமையைப் பற்றியும் நான் அறிவேன். மகேந்திரனுடனான மற்போரில் நீ வெற்றிபெற்றால்தான் போர்க்களத்தில் நீ நீடித்திருப்பாய் என்பதை நினைவில் கொள். ஒருவேளை நீ தோற்றால் அழுந்தாருக்கு நீ திரும்பிச் செல்ல நேரிடும். போர்க்களத்தில் உடல் வலிமையுடன் திகழ்கிறவர்களுக்கே இடமுண்டு” எனத் தெரிவித்தவன் கையில் எஞ்சியிருந்த மதுவையும் ஒரு மூச்சில் குடித்துவிட்டு, “மகேந்திரா! உனக்கு மிகப்பெரிய பரிசு ஒன்று காத்திருக்கிறது. இரும்பிடர்த்தலையனை வீழ்த்து” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மகேந்திர வளவன் தனது நண்பன் இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கினான். இரும்பிடர்த்தலையன் ஓடிச் சென்று மகேந்திரனைத் தனது தோளால் முட்டி தூக்கி எறிந்தான்.

காற்றில் பறந்த மகேந்திர வளவன் ஏழுமூட்டை அடி தள்ளிச் சென்று வானத்தைப் பார்த்தபடி விழுந்தான். , “அடேய்.. நண்பா! நான் தயாராகவே இல்லை. அதற்குள் இப்படி தூக்கி வீசிவிட்டாயே?” எனக் கத்திக் கொண்டிருந்த போதே இரும்பிடர்த்தலையன் ஓடி வந்தான்.

இடதுகாலைப் பின்னால் வைத்து விரல்களை ஆழமாகத் தரையில் ஊன்றி வேகமாகத் தனது மார்பில் மோதிய இரும்பிடர்த்தலையனைத் தடுத்து நிறுத்தினான் மகேந்திர வளவன். வேகமாக முன்னோக்கித் தள்ளிய இரும்பிடர்த்தலையனின் உடலை இறுக்கமாகப் பற்றி தூக்கி சுழற்றினான். இரண்டு மூன்று சுற்றுகள் சுற்றிய பிறகு இரும்பிடர்த்தலையனைத் தூக்கி எறிந்தான் மகேந்திரன். காற்றில் நெடுந்தூரம் பறந்து சென்ற இரும்பிடர்த்தலையன் தொப்பென்று கீழே விழுந்தான். உடலில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி குறைய கணநேரம் பிடித்தது. உடனே சுதாரித்து எழுந்து நின்றான்.

அப்போது இரும்பிடர்த்தலையன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. மகேந்திர வளவன் வேகமாக ஓடி வந்து தலையால் இரும்பிடர்த்தலையனின் வயிற்றில் மோதினான்.

வலது காலைப் பின்னால் நகர்த்தித் தரையில் ஊன்றி அவனது மோதலை தனது உடலில் வாங்கிய இரும்பிடர்த்தலையன், மகேந்திரனைத் தனது தலைக்கு மேலே தூக்கி தரையில் ஒரே அடி அடித்தான்.

கீழே விழுந்த மகேந்திரனைத் தூக்கக் கை கொடுத்தான் இரும்பிடர்த்தலையன். அவன், “இன்னும் போர் முடியவில்லை நண்பா!” எனக் கூறியபடியே மகேந்திரன் இரும்பிடர்த்தலையனின் வயிற்றில் தோளால் முட்டி தூக்கி வீசினான்.

நெடுந்தூரம் சென்று விழுந்த இரும்பிடர்த்தலையன் எழுந்து நிற்கையில் மகேந்திரன் அவனை நோக்கி வேகமாக ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான். ஒருகணம் இரும்பிடர்த்தலையன் விலகிக் கொள்ள மகேந்திரன் கீழே விழுந்தான்.

வெண்ணிறப் புரவிப்படை வீரர்கள் அனைவரும் மல்யுத்தத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த படைத்தலைவர்கள் இருவரையும் சுற்றி நின்று கைதட்டி ஆரவாரமிடலானார்கள்.

இரும்பிடர்த்தலையனும், மகேந்திர வளவனும் ஒருவருக்கு ஒருவர் சரிநிகராக போர் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இருவருக்குமே மூச்சு வாங்கியது. குளிர்ந்த காற்று வீசிக் கொண்டிருந்த சூழலிலும் இருவரின் உடலும் வியர்த்து வழிந்து கொண்டிருந்தது.

இருவரும் மாறிமாறி ஒருவரையொருவர் தூக்கி வீசிக் கொண்டிருந்ததை மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வெற்றிவேல் சென்னி, “போதும்..” எனக் கூறி கைகளை உயர்த்தினான்.

இருவரும் சண்டையிடுவதை நிறுத்தினார்கள்.

இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கிய வெற்றிவேல் சென்னி, “பிடர்த்தலையா! நீ இழந்த உனது உடல் பலத்தை திரும்பப் பெற்றுவிட்டாய். ஆனால், மனதில் இன்னமும் தயக்கம் இருக்கிறது. அதையும் விரைவில் வென்றுவிடுவாய் என்று நம்புகிறேன்” எனக் கூறியவன் மகேந்திரனையும் அருகில் அழைத்தான்.

“மகேந்திரா! உனது தாக்குதல் யுக்தியும் மேம்பட்டிருக்கிறது. இரும்பிடர்த்தலையனுக்கு நிகரான படைத்தலைவனாக நீ உருவெடுத்து வருவதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

அங்கு அமைதி நிலவியது.

“மொழிபெயர் தேயத்தில் அதியனிடமிருந்து கடைசியாக எப்போது தகவல் கிடைத்தது.”

“நேற்றிரவு தலைவரே! வடக்கே கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை. அங்கே அதியன் நமக்காகக் காவல்காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

“நல்லது” எனத் தெரிவித்த சென்னி, “உன் குழந்தை எப்படி இருக்கிறது?” என வினவினான்.

வெடவெடத்துப் போனான் மகேந்திர வளவன். ஏனெனில் தனக்கு மகன் பிறந்ததை யாருக்கும் தெரியாத ரகசியமாகக் காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்திருந்தான். சென்னி கேள்வி எழுப்பியதும் இரும்பிடர்த்தலையனே ஒருகணம் அதிர்ச்சியடைந்து தனது நண்பனை நோக்கினான்.

மகேந்திரன், “நலமாக இருக்கிறான் தலைவரே..!” எனப் பதிலளித்தான்.

புன்னகைத்த சென்னி, “புகார் கோட்டைக் காவல் தலைவனுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்திருக்கிறேன். புகாரில் தங்கியிருக்கும் உனது காதலிக்கும், மகனுக்கும் அனைத்துவித உதவிகளையும் செய்ய வேண்டுமென்று” எனத் தெரிவித்தான்.

மகேந்திர வளவன் சென்னிக்கு முன் மண்டியிட்டு, “நன்றி தலைவரே!” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான்.

“சோழ நாட்டுக்காக வாளெடுக்க வீரன் ஒருவன் பிறந்திருப்பது கொண்டாட வேண்டிய நிகழ்வு அல்லவா? நீ எதற்காக யாரிடமும் இதைப் பற்றித் தெரிவிக்கவில்லை?” என மகேந்திரனின் விழிகளில் தனது பார்வையால் ஊடுருவியபடி வினவினான் சென்னி.

சென்னியின் பார்வையை நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்ள முடியாத மகேந்திரன் அவனது பாதத்தை நோக்கினான். பிறகு, “போர்ச் சூழல் தமிழகத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் எதற்காக..” எனக் கூறி வாக்கியத்தை பாதியில் விழுங்கினான்.

“என்ன பெயர் சூட்டியிருக்கிறாய்?”

“திவ்யன்.”

“அழகான பெயர்” எனத் தெரிவித்த சென்னி தனது பார்வையை நெடுந்தொலைவில் காணப்பட்ட முழுநிலவின் மீது செலுத்தினான்.

பிறகு சூழ்ந்திருந்த வீரர்களை நோக்கி, “இன்று அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியான செய்தி ஒன்றைத் தெரிவிக்கப் போகிறேன்” என்றான்.

வீரர்கள் அனைவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

அப்போது, “அத்தான், இந்த மகிழ்ச்சியான சூழலில் நானும் கலந்து கொள்ளலாமா?” என வினவியபடி புரவியிலிருந்து கீழே குதித்து சென்னியை நோக்கி நடந்து வந்தாள் எழினி.

“வாருங்கள் மகாராணியாரே! தங்களை வரவேற்பதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறோம் யாம்” எனத் தலையைத் தாழ்த்தி வரவேற்றான் சென்னி.

எழினி புன்னைகையுடன் சென்னிக்கு அருகில் வந்து அமர்ந்தாள். சென்னியின் மெய்க்காவல் வீரர்களான வெண்ணிற புரவிப்படையைச் சேர்ந்த வீரர்கள் அனைவரும் எழினிக்குத் தலை வணங்கி மரியாதை செலுத்தினார்கள்.

பிறகு எழினி, “என்ன மகிழ்ச்சியான செய்தி அத்தான்?” என வினவினாள்.

“கூறுகிறேன்..” எனத் தெரிவித்த சென்னி தனது வீரர்களை நோக்கி, “மகேந்திரனுக்கு மகன் பிறந்திருக்கிறான். இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கொண்டாடுவோம். மகேந்திரனின் மகன் திவ்யன் வளர்ந்ததும் அவனுக்கு நானே போர்ப் பயிற்சியை அளிக்கப் போகிறேன். சோழ தேசத்தின் அடுத்த படைத்தலைவன் அவன்தான்” என உரக்கத் தெரிவித்தவன் கையில் வைத்திருந்த மதுக் கோப்பையை உயர்த்திப் பிடித்தான்.

உடனே எழினி, “இந்த மகிழ்ச்சியான தருணத்தைக் கொண்டாடுவாம். ஆனால், மதுவைப் பருகியபடி அல்ல.. ஆடிப் பாடிக் கொண்டாடுங்கள்” என

அனைவருக்கும் கட்டளையிட்டாள்.

எழினி எதையோ மனதில் வைத்து கட்டளையிடுவதைப் புரிந்து கொண்ட சென்னி, “ஆடிப் பாடிக் கொண்டாடுங்கள்” என்றான்.

வீரர்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் மகேந்திர வளவனிடம் தங்களது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துவிட்டுச் செல்லலானார்கள்.

அனைவரும் விலகிச் சென்றபிறகு, “எழினி! என்ன செய்தி?” என வினவினான் சென்னி.

“ஒற்றர்களிடமிருந்து தகவல் வந்திருக்கிறது” என்றாள்.

“என்ன தகவல்?”

“மோரியர்கள் புரவித் தேரில் சுமார் பத்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்டோர் துளு நாட்டின் எல்லையை சில தினங்களுக்கு முன் அடைந்திருக்கிறார்கள்.”

“சரி..”

“அவர்களில் பாதிபேர் எங்கோ புறப்பட்டுச் சென்றதாக ஒற்றன் தகவல் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.”

“எங்கே சென்றார்கள்?”

“தெரியவில்லை. மாயமாக மறைந்து போனார்கள்.”

சென்னி சிந்தித்தபடியே தலையாட்டினான்.

அருகில் அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையனிடம், “பிடர்த்தலையா, நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“மோரியர்கள் ஏதோ சூழ்ச்சி செய்கிறார்கள் தலைவரே!” எனப் பதில் அளித்தான்.

எழினி, “ஏற்கெனவே நான் நமது படைத்தலைவர்களிடம் இதைப் பற்றி எச்சரிக்கை செய்துவிட்டே தங்களைத் தேடி வந்தேன்” என்றாள்.

“ம்ம்ம்..”

“வேறொரு செய்தி.”

“என்ன?”

“இன்று சபை கூடவிருக்கிறது.”

“எதற்காக?”

“நாளைய இரவு நாம் துளு நாட்டின் எல்லையை அடைந்துவிடுவோம். அங்கே மோரியர்கள் ஏற்கெனவே பாசறை அமைத்து நமக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். அதனால், போர் பற்றி விவாதிப்பதற்காக அனைவரும் கூடுகிறார்கள்.”

“யார் தலைமையில்?”

“வேந்தர் இளம்பெருஞ்சென்னி தலைமையில்தான்.”

“யார் யார் கலந்துகொள்ளப் போகிறார்கள்?”

“வேளிகள், சிற்றரசர்கள், படைத்தலைவர்கள் என்று அனைவரும்.”

“எனக்கு.. அழைப்புவிடுக்கப்படவில்லை.”

“அதற்காகத்தான் நான் வந்திருக்கிறேன்.”

புன்னகைத்த சென்னி, “அனுப்பியது யார்?” என வினவினான்.

“தங்களது தமையன்தான் அனுப்பி வைத்தார்.”

“நான் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“என்னுடன் வர வேண்டும்.”

கீழை வானில் எழுந்து கொண்டிருந்த நிலவைப் பார்த்தபடியே, “வானில் தனியாக முழு நிலவு காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பூமியெங்கும் அதன் தண்ணொளி மட்டுமே சூழ்ந்திருக்கும் வேளையில் அங்கு வந்து எனது ஓரிரவை நான் வீணாக்க விரும்பவில்லை எழினி. பெரியவர்கள் இரவு முழுவதும் பேசி விவாதிக்கட்டும். விடிந்ததும் அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை நான் தீர்மானித்து செய்தி அனுப்புகிறேன்” என நிதானமாகத் தெரிவித்தான் சென்னி.

எழினி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள். பிறகு, “வேளிகளில் சிலர் தங்களுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டில் இருக்கிறார்கள் அத்தான். அது எனக்கு வருத்தத்தை அளிக்கிறது” என்றாள்.

“என்றைக்கு இவர்கள் அனைவரும் ஒற்றுமையுடன் செயல்பட்டிருக்கிறார்கள்? அதிகாரத்தின் மீது அனைவருக்கும் ஆசை இருக்கத்தானே செய்யும். இதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. போர் முடியட்டும். எனக்கு இளஞ்சேட் சென்னி துணையிருக்கிறான். அனைத்தையும் மாற்றிக் காட்டுகிறேன் நான். என் கனவு இமயம் வரைப் படையெடுத்து வெற்றிபெற வேண்டும் என்பதே. என்னுடன் பிறந்தவன் தமிழகத்தை அரசாள்வான். நான் வடக்கே சென்று அனைத்து நிலப்பரப்பையும் கைப்பற்றி புலிக்கொடியைப் பறக்கவிடுகிறேன்.”

“அவர் மட்டுமல்ல, அத்தான்.. நானும் தங்களுக்குத் துணையாகவே எப்பொழுதும் இருப்பேன்” என நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்தாள் எழினி.

அங்கு அமைதி நிலவியது. பிறகு சென்னி எழினியிடம், “நான் இப்பொழுது சபைக்கு வந்தால் வீண் விவாதங்கள்தான் ஏற்படும். அவர்கள் நிம்மதியாக விவாதிக்கட்டும். காலையில் நடக்க வேண்டியதைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். நான் ஏற்கெனவே முடிவு செய்துவிட்டேன். நாம் எப்படி போரிடப் போகிறோம் என்று. ஆதலால் கவலை வேண்டாம் எழினி” என்றான்.

“ம்ம்ம்” எனச் சென்னி கூறிக் கொண்டிருந்த போதே யவன ஏந்திழை ஒருத்தி தனியாக அவர்களை நோக்கி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

நடந்து வந்தவள் வீரர்களிடம் விசாரித்தாள். அவர்கள் சென்னியை நோக்கிக் கைகாட்டினார்கள்.

அவள் சென்னியை நோக்கி நடக்கலானாள். ஆபரணங்கள் எதையும் அணிந்திராமல் நிலவின் ஒளியைக் கிரகித்தபடி தேவதையென சென்னியை நோக்கி அவள் சென்று கொண்டிருந்தாள். உடலில் ஒரேயொரு வெண்ணிறத் துணி ஒன்றை மட்டும் சுற்றிக் கொண்டு தனது அழகுகள் குலுங்க நளிமமாக நடந்து சென்று சென்னிக்கு முன் மண்டியிட்டு வணங்கினாள். பிறகு,

“படைத்தலைவரே, தங்களைக் காண்பதற்காக யவனத்திலிருந்து நான் வந்திருக்கிறேன்” என யவன மொழியில் தெரிவித்தாள் அவள்.

“என்னைக் காண்பதற்காகவா?” என வெற்றிவேல் சென்னியும் யவன மொழியிலேயே பதில் கேள்வி எழுப்பினான்.

“ஆமாம் இளவரசே!”

“எதற்காக?”

“எரித்திரியன் கடல் பகுதி முழுவதும் தங்களைப் பற்றிதான் அனைவரும் பேசிக் கொள்கிறார்கள். ஆதலால் தங்களைக் காண வேண்டும் என்று தோன்றியது. எதைப் பற்றியும் சிந்திக்காமல் புறப்பட்டுவிட்டேன்.”

சென்னி ஒருகணம் அருகில் அமர்ந்திருந்த எழினியை நோக்கினான். அவள் எச்சரிக்கையுடன் இருக்கும்படி விழிகளால் எச்சரிக்கை செய்தாள்.

சென்னி யவன ஏந்திழையை நோக்கி, “உன் அழகு என்னை பிரமிப்படைய வைக்கிறது. ஆனால்..” எனத் தனது வாக்கியத்தை பாதியில் நிறுத்தினான்.

“ஆனால்..?” என அவளும் சென்னியை மோகத்துடன் நோக்கியபடி வினவினாள்.

“யவனத்திலிருந்து வந்திருக்கிறாய். எனது இருப்பிடத்தை எப்படி நீ கண்டு கொண்டாய்?”

“ஞாயிறின் இருப்பிடத்தை திங்கள் அறியாதா என்ன?”

“சுவையுடன்தான் பேசுகிறாய்.”

“தங்களுக்காகவே கடல்களையும், மலைகளையும் கடந்து வந்திருக்கிறேன் படைத்தலைவரே! என்னைத் தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” எனக் கூறியபடியே தனது இரண்டு கைகளையும் அணைப்பவளைப் போன்றே கைகளை உயர்த்தினாள்.

அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க சென்னிக்கு மோகம் தலைக்கேறிக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும், சென்னி எச்சரிக்கையுடன், “நீண்ட

தொலைவிலிருந்து வந்திருக்கிறாய். சற்று நேரம் ஓய்வேடு” எனக் கூறியவன், “இவள் பருகுவதற்கு மதுவையும், பாலையும் கொண்டு வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வீரர்களில் ஒருவன் பாணை ஒன்றில் காய்ச்சிய பாலையும், மற்றொன்றில் மதுவையும் நிரப்பிக் கொண்டு வந்தான். பாலை அவளிடம் கொடுத்த சென்னி, “நீண்ட தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறாய். பசியோடு இருப்பாய். முதலில் பால் பருகு. பிறகு மற்றதைப் பேசிக் கொள்வோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

சென்னியைப் பற்றி அவள் பலவாறாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். தன்னைத் தேடி வரும் பெண்களை சென்னி எப்படி உபசரிப்பான் என்பதையும் அறிந்து வைத்திருந்தவள் சென்னியின் மாறுபட்ட உபசரிப்பைக் கண்டதும் அவளுள் அச்சம் நீருற்று போல கசியத் தொடங்கியது. பால் பாணையை வாங்கியவளது கரம் நடுங்கத் தொடங்கியது.

அதைக் கவனித்திருந்த எழினி, “தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். தேடி வந்திருப்பவர்களுக்கு பாலில் நஞ்சு கலந்து கொடுக்கும் பழக்கம் எங்களுக்கு இல்லை” எனத் தெரிவித்தாள்.

எழினி கூறியதைக் கேட்டதும் ஒருகணம் மிரண்டு போன யவன ஏந்திழை அச்சத்தை மறைத்துக் கொண்டு பாணையிலிருந்த பாலைப் பருகலானாள்.

அவளிடம் சென்னி, “நறவுத் துறைமுகத்திலிருந்துதானே வருகிறாய்?” என வினவினான்.

அவள் பாலைப் பருகியபடி, “ம்ம்ம்” என மட்டும் தெரிவித்தாள்.

“மோரிய இளவரசன் தேவவர்மனின் விழிகளில்படாமல் நீ என்னைத் தேடி வந்திருப்பது எனக்கு ஆச்சர்யமளிக்கிறது” என்றான்.

சென்னி கூறியதைக் கேட்டதும் அவள் மிரளத் தொடங்கினாள். அவளது உடலில் பரவும் பயத்தை அவளது விழிகளில் பார்த்த வெற்றிவேல் சென்னி தனது இடையில் வைத்திருந்த குறுவாளை எடுத்து அவளது

கழுத்தில் வைத்தவன், “உண்மையைக் கூறப் போகிறாயா அல்லது இதே இடத்தில் கழுத்தறுபட்டு சாகப் போகிறாயா?” என வினவினான்.

கழுத்தில் வாள் வைக்கப்பட்டதும் மிரண்டு போன யவன ஏந்திழை, “உண்மையைக் கூறிவிடுகிறேன். என்னை எதையும் செய்துவிடாதீர்கள்” எனக் கெஞ்சினான்.

எழினி, “உண்மையைக் கூறு” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“நான் ஒரு நஞ்சுக் கன்னிகை” என்றாள்.

சுற்றியிருந்தவர்கள் அனைவரும் அதிர்ச்சியடைந்தாலும் இதை எதிர்பார்த்திருந்த சென்னி அமைதியாக மலர்ந்த முகத்துடன் அமர்ந்திருந்தான்.

“எனது உடலில் இருக்கும் நஞ்சைப் போக்க தமிழகத்திலிருக்கும் வைத்தியர்களால் மட்டும்தான் முடியும் என்று பல வணிகர்கள் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன்.”

“..”

“அதனால், வைத்தியம் மேற்கொள்ளவே இங்கு வந்தேன்.”

“என்னைத் தேடி வரக் காரணம்?”

“வழியில் தேவவர்மனிடம் சிக்கிக் கொண்டேன்.”

“சரி..”

“திட்டமிட்டு, எனது அழகைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள அவன் தங்களைத் தேடி அனுப்பி வைத்தான்.”

“அவன் அளித்த கட்டளை?”

“தங்களுடன் கூடி தங்களைக் கொலை செய்ய வேண்டும் என்று என்னை அனுப்பியிருக்கிறான்.”

“அதற்கு நீ என்ன தெரிவித்தாய்?”

“அவனிடமிருந்து தப்பிக்க வேறு வழி எனக்குத் தெரியவில்லை. அவன் கூறியவற்றுக்குத் தலையாட்டி தங்களைத் தேடி வந்துவிட்டேன் நான்.

தாங்கள்தான் எனக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து எனது நோயைக் குணமாக்க வேண்டும்” என அவள் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே கையில் வைத்திருந்த வாளினால் அவளது உடலைக் கீறினான் சென்னி. குறுவாளில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த சில துளி குருதியை பானையிலிருந்த பாலில்விட்டான்.

அவளது எச்சில் பட்டதால் ஏற்கெனவே திரியத் தொடங்கியிருந்த பாலில் குருதி கலந்த அடுத்தகணம் பால் கெட்டுப் போனது.

எதிரில் அமர்ந்திருந்தவளை நோக்கினான் சென்னி. பிறகு, “உன்னைக் கண்டால் எனக்குப் பாவமாகத்தான் இருக்கிறது” என்றான்.

“மற்ற பெண்களைப் போன்று நானும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ வேண்டும். எனக்கு அருள்புரியுங்கள். என்னுடைய காதலன் யவனத்தில் எனக்காகக் காத்திருக்கிறான். அவனுடன் மகிழ்ச்சியுடன் பொழுதைக் கழிக்க வேண்டும் என்பதே எனது வாழ்நாள் விருப்பம்” எனக் கூறியபடி நெற்றி நிலம்பட பணிவுடன் வேண்டினாள்.

அப்போது அவளது இடையில் குறுவாள் ஒன்று மறைத்திருப்பதைக் கண்டாள் எழினி.

எழினி அவளை நோக்கி, “உன் இடையில் நீ குறுவாளை மறைத்திருக்கிறாய் என்பதை அறிவேன் நான். செல்வத்துக்கு ஆசைப்பட்டுதான் நீ எங்களைத் தேடி வந்திருக்கிறாய் என்பதையும் அறிவோம். உண்மையைக் கூறு” எனக் கட்டளையிட்டபடியே அவளது மார்பில் தனது வாளினை வைத்தாள்.

மார்பில் வைக்கப்பட்ட வாளினைக் கண்டு நடுங்கியவள், “எனது உடலைத் தூய்மைப்படுத்தவே இங்கு வந்தேன்” என அரற்றினாள்.

சென்னி எழினியை நோக்கி, “இவள் உண்மையைக் கூறமாட்டாள் போலிருக்கிறது எழினி. பெண்களை அணைத்துதான் எனக்குப் பழக்கம். கொன்று பழக்கமில்லை. ஆதலால் நீயே இவளைக் கொன்றுவிடு” என யவன ஏந்திழைக்குப் புரியும்படி யவன மொழியிலேயே கட்டளையிட்டான்.

மிரட்சியுடன் இருவரையும் மாறி மாறி நோக்கினாள் யவன ஏந்திழை.

சென்னி அவளிடம், “நீ அகப்பட்டுவிட்டாய். நீ என்னைச் சந்தித்த உடனே உன்னைப் பற்றி கூறியிருந்தால் நான் உனக்கு உதவி செய்திருப்பேன். நான் கழுத்தில் வாள் வைத்து மிரட்டும் போது நீ உண்மையைக் கூறியிருக்கிறாய். நீ தப்பிக்க வழியே இல்லை” என்றான்.

கண்ணில் நீர் கசிய, “எனக்குத் தெரிந்த உண்மையைக் கூறிவிட்டால் எனக்கு உதவி செய்கிறீர்களா?” என வினவினாள்.

“நிச்சயமாக உனக்கு விடுதலை அளிக்கிறேன்.”

“வைத்தியம் பார்க்கத்தான் நான் இங்கு வந்தேன். ஆனால், தேவவர்மன் எனக்கு நிறைய பொன் கொடுப்பதாக வாக்களித்தான். பொருளுக்கும், பொன்னுக்கும் ஆசைப்பட்டு நான் தவறு செய்துவிட்டேன்” எனத் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள் அவள்.

அங்கு அமைதி நிலவியது.

பிறகு தொடர்ந்தவள், “என்னுடன் வந்தவர்களில் சிலர் பேசிக் கொண்டார்கள்” என்றாள்.

“என்னவென்று?”

“இன்றைய வெண்ணிற திங்களைக் குருதி பாய்ச்சி சிவப்பாக்கப் போவதாக சிலர் பேசிக் கொண்டார்கள்.”

“சிவப்பாக்கப் போவதாக என்றால்?”

“தெரியவில்லை..”

அருகில் அமர்ந்திருந்த எழினியை நோக்கினான் சென்னி. பிறகு, “ஏற்கெனவே புரவிப் படை வீரர்களில் பாதிபேரைக் காணவில்லை என்று தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. இந்த நிலையில் நிலவை சிவப்பாக்கப் போவதாக செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. இவள் என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறாள்? காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்று ஊகித்தாயா?” என வினவினான்.

அதுவரை அமைதியாக அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையன், “யவனக் கன்னி மூலம் தங்களது கவனத்தைத் திசை திருப்பிவிட்டு மோரியர்கள் ஏதோ மிகப்பெரிய சூழ்ச்சி செய்திருக்கிறார்கள்” என்றான்.

“ஆமாம், பிடர்த்தலையா.. சரியாகக் கணித்திருக்கிறாய்.”

“..”

“உடனே நமது படை வீரர்களை எச்சரிக்கை செய்வதற்கு வீரர்களை அனுப்பி வை. தாமதிக்க வேண்டாம்” எனச் சென்னி கட்டளையிட்டான்.

எழினி, “வெண்ணிறப் புரவிப்படை வீரர்களை உடனே அனுப்பி வையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

அடுத்தகணம் வெண்ணிறப் புரவிப்படை வீரர்கள் அனைவரும் செங்கோடனின் தலைமையில் புறப்பட்டுச் செல்லலானார்கள்.

“என்ன நடக்குமோ?” என நடுங்கியபடி அமர்ந்திருந்தாள் யவன ஏந்திழை.

“இவளை என்ன செய்யலாம்?” என வினவினான் சென்னி.

அப்பொழுது தொலைவில் நிலவின் வெண்ணிற ஒளியில் நிழல்கள் பல நகருவதைக் கண்ட சென்னி இடையிலிருந்த தனது வாளினை உருவி, “தசவர்க்கிகள்” எனத் தெரிவித்தான்.

சென்னிக்கு அருகில் நின்று கொண்டிருந்த எழினி புரவியின் மீது வைத்திருந்த தனது வில் மற்றும் கணைகளை எடுத்து தரித்துக் கொண்டாள். மகேந்திர வளவன் மற்றும் இரும்பிடர்த்தலையனும் தனது வாளினைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

சுற்றிலும் நோக்கினான் மகேந்திர வளவன். தசவர்க்கிகள் சத்தமில்லாமல் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். “தசவர்க்கிகளை அழைத்து வந்தவள் இவள்தான் தலைவரே!” எனக் கூறியபடி தனது கையில் வைத்திருந்த வாளினை வேகமாக சுழற்றினான் மகேந்திரன்.

யவனக் கன்னியின் தலை உடலிலிருந்து வெட்டப்பட்டுத் துண்டாகி சற்றுத் தொலைவில் விழுந்தது. தரையில் விழுந்த தலையில்லாத அவளது உடலிலிருந்து குருதி பெருக்கெடுத்து ஓட, அவளது உடல் மட்டும் தூடித்துக் கொண்டிருந்தது.

தசவர்க்கிகள் நால்வரையும் சூழ்ந்தார்கள். சென்னி அப்பொழுது பாறையொன்றில் அமர்ந்து மதுவைச் சுவைத்தபடி, “இரும்பிடர்த்தலையா! உன் உடலில் நஞ்சு பாய்ச்சி மரணத்தின் வாசல் வரை அனுப்பி வைத்தவர்கள் இவர்கள்தானே? உனக்கு ஒரு வாய்ப்பு அளிக்கிறேன். உனது வல்லமையை மீண்டும் நிரூபித்து இவர்களுக்கு மரணம் எப்படி இருக்கும் என்பதைக் காட்டிவிட்டு வா. உனக்குத் துணையாக எழினியும், மகேந்திரனும் இருக்கிறார்கள். ஒருவரையும் விடாதே” எனக் கட்டளையிட்டான்.

இரும்பிடர்த்தலையன் முன்னால் தனது வாளினை உயர்த்தியபடி செல்ல மகேந்திர வளவனும், எழினியும் அவனுக்குத் துணையாகச் சென்று தங்களது ஆயுதத்தை சுழற்றத் தொடங்கினார்கள். ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கும் மேலே அவ்விடத்தில் அலறல் சத்தம் எழுந்து கொண்டிருந்தது. தசவர்க்கிகளின் மரண ஓலத்தைக் கேட்டபடி வெற்றிவேல் சென்னி பாறை ஒன்றின் மீது அமர்ந்து மதுவைப் பருகியபடி, சுட்ட மான் இறைச்சியை ருசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

41 செக்கச் சிவந்த மண்

துளு நாட்டின் எல்லையை அடைந்த பிறகு ஓய்வெடுக்கலாம் எனும் திட்டத்துடன் இளம்பெருஞ்சென்னி தலைமையில் திரண்டு வந்த பெரும்படை, ‘மோரியப் படையினர் துளு நாட்டின் எல்லையை அடைந்துவிட்டார்கள்’ என்பதை அறிந்ததும் மேற்கொண்டு பயணிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டார்கள். மோரியர்கள் ஏறிவந்து எதிர்த் தாக்குதல் தொடுக்க முடியாத தொலைவில் நிலை கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு நாள் பயணத் தொலைவு என்று கூறப்பட்டாலும் விரைந்து சென்றால் இரண்டு அல்லது மூன்று சாமப் பயணத் தொலைவில்தான் நிலை கொண்டிருந்தார்கள். அதுவும் புரவி, மற்றும் புரவித் தேரில் புறப்பட்டுச் சென்றால் ஒரு சாமப் பொழுதுக்குள் அடைந்துவிடலாம். அதனால், பாசறையைக் காவல் காத்த வீரர்கள் எச்சரிக்கையுடன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தேவவர்மன் மூலம் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட மோரிய வீரர்கள் சத்தமில்லாமல் பாசறையைச் சுற்றியிருந்த வனத்தில் சூழ்ந்திருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் வில், வேல், வாள் என்று அவரவர்க்குரிய ஆயுதங்களுடன் தாக்குதல் தொடுக்கத் தயாராக மறைந்திருந்தார்கள். மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் தமிழக வீரர்களைப் போன்றே உடை அணிந்திருந்தார்கள்.

உற்றுப் பார்க்காத வரை, அவர்கள் மோரிய வீரர்கள் என்று எளிதில் கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி திறமையாக மாறுவேடம் பூண்டிருக்கலானார்கள்.

அந்தச் சிறு படைக்குத் தலைமை தாங்கிய மோரிய துணைப் படைத்தலைவன், “பாசறைக்குள் நம் வீரர்கள் ஊடுருவியிருக்கிறார்கள். எப்படியும் இன்னும் சற்று நேரத்தில் நமக்கு சமிக்கை கிடைத்துவிடும். பாசறையைக் காவல் காப்பவர்களைத் தவிர மற்ற வீரர்கள் அனைவரும் குடித்துவிட்டு கும்மாளமடித்துக் கொண்டும், உறங்கிக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள். நான் கட்டளையிட்ட அடுத்தகணம் அவர்கள் மீது பாய்ந்து கண்மூடித்தனமாகத் தாக்குதல் தொடுக்க வேண்டும். நாம் ஐந்தாயிரம் வீரர்கள் இருக்கிறோம். நாம் ஒவ்வொருவரும் குறைந்தபட்சம் பத்து வீரர்களைக் கொன்றால் வரும் படையையே சிதைத்துவிடலாம். நினைவில் கொள்ளுங்கள்.. ‘சென்னியின் தலையோடு சென்றால் நமக்குதான் தென்னகத்தின் மணிமகுடம்’ என்பதை. நாம் பாசறைக்கு வெளிப்புறத்தில் தாக்குதல் தொடுக்கும் அதே வேளையில் பாசறைக்கு உள்ளேயும் தாக்குதல் அரங்கேறும். நமது இலக்கு மொத்தப் படை வீரர்களின் கவனத்தையும் நம் மீது திருப்புவதே. அப்படிச் செய்தால் உள்ளே இருப்பவர்களால் எளிதாகத் திட்டமிட்டபடி தாக்குதல் தொடுக்க முடியும். இன்றைய இரவு மட்டும் நமது திட்டப்படி அனைத்தும் நடந்துவிட்டால் தென்னகத்தில் நமது வெற்றியை யாராலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. வெற்றி நமக்கே” எனக் கூறி வீரர்களைப் பிரிந்து போகக் கட்டளையிட்டான்.

பாசறை அமைத்திருந்த தமிழ்ப் படையினரைச் சுற்றிலும் மோரிய வீரர்கள் பத்து பத்து பேராக சூழத் தொடங்கினார்கள். குறிப்பிட்ட தொலைவு நெருங்கியதும் படைத்தலைவனின் கட்டளைக்காகக் காத்திருக்கலானார்கள் அனைவரும்.

மோரிய வீரர்கள் பாசறையைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் தமிழ் வீரர்களில் பெரும்பாலானோர் குடித்துவிட்டு பாட்டு பாடி, ஆடியபடி கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மீதி பேர் பயணக் களைப்பில் உறங்கிக் கொண்டும், ஓய்வெடுத்துக் கொண்டும் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்கள் பாசறை அமைத்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்க, அவர்கள் எழுப்பிய உற்சாகக் குரல் கேட்காத தொலைவில் அடர்த்தியாக மரங்கள் சூழ்ந்த வனம் ஒன்று காணப்பட்டது. அந்த வனத்துக்கு உள்ளே காணப்பட்ட வெட்டவெளி நிலா வெளிச்சத்தில் சோழ அரசர் இளம்பெருஞ் சென்னி தலைமையில் இளவரசன் இளஞ்சேட் சென்னி, அழுந்தூர் வேளிர் திதியன், கொல்லி மலையின் தலைவன் ஓரியார், பரம்பு மலையின் தலைவன், மலாட்டின் வேளிர், ஆய் நாட்டின் வேளிர், மலை நாட்டின் வேளிர், எருமை நாட்டின் சிற்றரசர், ஒற்றர் தலைவர், படைத்தலைவர்கள் ஆகிய முக்கியமானவர்கள் அனைவரும் கூடியிருந்தார்கள். சேரல் வேந்தர் மற்றும் பாண்டிய மன்னர் பெருவழுதியைத் தவிர தமிழகத்தின் சிற்றரசர்கள், வேளிர்கள் மற்றும் இனக்குழுக்களின் தலைவர்கள் அனைவரும் இளம்பெருஞ் சென்னி தலைமையில் திரண்டிருந்தார்கள். போரில் நேரடியாகக் கலந்து கொள்ள முடியாதவர்கள் உதவிப் படையினரையாவது அனுப்பி வைத்திருந்தார்கள்.

சபை கூடுவதற்கு முன்பு ¹ கந்து வாக வாழை மரம் ஒன்றை நட்டு வைத்து, அதைக் கொற்றவையாகப் பாவித்து அனைவரும் வணங்கினார்கள். கொற்றவைக்கு எருமை மாட்டினை பலி கொடுத்தார்கள். பலி கொடுக்கப்பட்டதும் அழுந்தூர் வேளிர் திதியன், “தமிழகத்துக்கு ஆபத்தாக வந்திருக்கும் மோரியர்களை அழிப்பதற்காக நாம் அனைவரும் படையைத் திரட்டி வந்திருக்கிறோம். சோழ வேந்தர் இளம்பெருஞ் சென்னியின் தலைமையில் போரை எதிர்கொள்வோம். அவரது கட்டளை எதுவானாலும் அதைத் தலைமேற்கொண்டு நிறைவேற்றுவோம்” எனத் தெரிவிக்க சுற்றிலும் இருந்தவர்கள் அனைவரும் ஆமோதித்து தலையாட்டினார்கள்.

அழுந்தூர் வேளிர் திதியன் கங்குவில் கட்டியிருந்த கங்கணம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து இளம்பெருஞ் சென்னியின் கரத்தில் கட்டிவிட்டார். இளம்பெருஞ் சென்னி அமைதியாகக் காணப்பட்டார். அவரிடம் நிதானம் காணப்பட்டது. அனைவரின் மரியாதையையும் ஏற்றுக் கொண்ட இளம்பெருஞ் சென்னி கொற்றவையை மீண்டும் வணங்கினார். பிறகு தனக்கு முன் நின்ற வேளிர்கள், சிற்றரசர்கள் மற்றும் படைத்தலைவர்களை நோக்கி, "தமிழகமே ஆபத்தான சூழலில் சிக்கியிருக்கிறது. நாம் மட்டும் போரில் தோற்றுவிட்டால்,

தமிழகம் காலத்துக்கும் வடக்கத்தியர்களிடம் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்க வேண்டியதுதான். நமக்கிருக்கும் ஒரே வாய்ப்பு போர் மட்டுமே. நடக்கவிருக்கும் போரில் நாம் வெற்றிபெற்றே ஆக வேண்டும். மோரியர்களின் படை பலம் நம்மைவிடவும் அதிகம்தான். நமது வீரத்தினாலும், வலிமையினாலும் மோரியர்களைத் தோற்கடித்து விரட்டியடிப்போம். இந்த இக்கட்டான சூழலில் பெரும் வேந்தர்களான சேரர் மற்றும் பாண்டியர் கூட விலகிவிட்டாலும், சிற்றரசர்களான தாங்கள் அனைவரும் பகைவர்களை அழிக்கத் தோளோடு தோள் சேர்ந்து திறண்டிருப்பதற்கு நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறேன்" எனத் தெரிவித்தவர் பட்டத்து இளவரசன் இளஞ்சேட் சென்னியை நோக்கி, “அவன் வரவில்லையா?” என வினவினார்.

இளஞ்சேட் சென்னி, “வெற்றிவேல், எதிரிகளின் நடவடிக்கைகளை அறிவதற்காகச் சென்றிருக்கிறான். எழினியை அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன். விரைவில் வந்துவிடுவான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ம்ம்ம்ம்..” எனத் தெரிவித்த இளம்பெருஞ் சென்னி, “பெரும் படைக்குத் தலைவனாக சோழ தேசத்தின் பட்டத்து இளவரசனான இளஞ்சேட் சென்னியை நியமிக்கிறேன். பெரும்படையின் படைத்தலைவனாக விளங்குவான்” எனக் கட்டளையிட்டவர் கந்துக் கொற்றவையின் மீது கட்டப்பட்டிருந்த மற்றொரு கங்கணத்தை எடுத்து வந்து சென்னியின் கரத்தில் கட்டிவிட்டார்.

அனைவரும் ஆரவாரமிடலானார்கள்.

அப்பொழுது கொல்லி மலையின் தலைவர், “வெற்றிவேல் சென்னி?” என வினவினான்.

இளம்பெருஞ் சென்னி, “அவன் பட்டத்து இளவரசனின் கட்டளைப்படி செயல்படுவான்” என்று சுருக்கமாகப் பதில் அளித்தார்.

அழுந்தூர் வேளிர், “மந்திர ஆலோசனை சபை கலையும் வரை அரசர் இளம்பெருஞ் சென்னியின் காவல் தலைவரான உறைந்தைக் கிழானின் தலைமையிலான படை வீரர்கள் நமக்குக் காவல் அளிப்பார்கள். நாம் விவாதத்தைத் தொடங்குவோம். மந்திர ஆலோசனை நிறைவடையும் வரை

அவரவர் மெய்க்காவல் வீரர்கள் சென்று ஓய்வெடுக்கட்டும்” எனத் தெரிவித்தார்.

சற்றுத் தொலைவில் திறந்தவெளியில் விரிக்கப்பட்டிருந்த திண்டுவில் சென்று அனைவரும் அமர்ந்தார்கள். சிற்றரசர்கள் மற்றும் வேளிகளின் மெய்க்காவல் தலைவர்கள் மற்றும் வீரர்கள் அனைவரும் திதியனின் கட்டளைக்குப் பணிந்து அங்கிருந்து செல்லலானார்கள். சற்றுத் தொலைவில் நிலை கொண்டிருந்த வீரர்களோடு வீரர்களாகச் சேர்ந்து ஓய்வெடுக்கலானார்கள்.

மரங்கள் கூட இல்லாத வெட்டவெளி அது. கிழக்கு வானில் தோன்றியிருந்த நிலவும், எரிந்து கொண்டிருந்த ஓரிரு தீப்பந்தங்களுமே அவ்விடத்துக்கு வேண்டிய வெளிச்சத்தை வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. அரசர்கள் அனைவரும் விவாதிக்கும் குரல் கேட்காத தொலைவில் சோழ தேசக் காவல் வீரர்கள் உறைந்தைக் கிழானின் தலைமையில் நின்று காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது காவல் வீரர்கள் சிலர் புலவர் ஊன்பொதி பசங்குடையாரை அழைத்து வந்தார்கள்.

புலவர் ² ஊன்பொதி பசங்குடையார் வந்திருக்கும் தகவலை உறைந்தைக் கிழான் உடனே ஆலோசனை சபைக்குச் சென்று இளம்பெருஞ் சென்னியிடம் தெரிவித்தார். புலவர் வந்திருக்கும் தகவலைக் கேள்விப்பட்டதுமே இளவரசன் இளஞ்சேட் சென்னி ஓடிச் சென்று புலவரை நேருக்கு நேர் வரவேற்று அழைத்துச் சென்றான். அனைவரிடமும் அறிமுகப்படுத்தி அமரவைத்து மகிழ்ந்தவன், "நற்றமிழ் புலவரே! தங்களை வரவேற்பதில் அனைவரும் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். அரசவையில் வீற்றிருக்கும் வேளையில் தாங்கள் வந்திருந்தால் தங்களுக்கு அறுசுவை உணவளித்து மகிழ்ந்திருப்போம். ஆனால், தாங்கள் வந்திருப்பது போர்க்களம் என்பதால் சுட்ட ஊன் மற்றும் மதுவைத் தவிர வேறு எதுவும் இப்பொழுது எங்களிடம் இல்லை. அதனால், இதனைத் தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தங்களது பாதம்பட்டதில் இந்த ஆலோசனை சபை பெருமிதமடைந்திருக்கிறது" எனக் கூறியபடி சுட்ட பன்றி இறைச்சி மற்றும் மதுக் கோப்பையை நீட்டினான்.

அதனை மகிழ்ச்சியுடன் வாங்கிக் கொண்ட ஊன்பொதி பசங்குடையார், "எனது கிராமம் பாமுள்ளுருக்குச் சென்று கொண்டிருந்தேன். தாங்கள் அனைவரும் இங்கே பாசறை அமைத்துத் தங்கியிருப்பதை அறிந்ததும் வாழ்த்து தெரிவித்துவிட்டுச் செல்லலாம் என்று வந்தேன். கொற்றவையின் அருளுடன் வெற்றியுடன் திரும்புவீர்களாக.. அனைவரின் போர் வெற்றியைப் பற்றியும் நானே நற்றமிழில் கவிதை எழுத விரும்புகிறேன்" என்று தெரிவித்தார்.

இளம்பெருஞ் சென்னி, "தங்கள் திருவாயால் நாங்கள் புகழப்பட்டால் இதைவிடவும் வேறு பேறு எதுவும் இருக்காது" எனத் தெரிவித்தவர் சென்னியிடம், "புலவரை வெறும் கையால் அனுப்ப வேண்டாம். பரிசு கொடுத்து அனுப்பி வை" எனக் கட்டளையிட்டார்.

இளஞ்சேட் சென்னி, "புலவரே! போர்க்களத்தில் இருப்பதால் தங்களுக்கு உரிய பரிசினைக் கொடுக்க இயலாத சூழலில் இருக்கிறேன் நான். போர் முடிந்ததும் தாங்கள் நிச்சயம் சோழ அரண்மனைக்கு வந்து எங்களைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டும்" எனத் தெரிவித்தவன் தனது கழுத்தில் போட்டிருந்த விலைமதிப்பற்ற முத்துமாலையைக் கழற்றி புலவரிடம் கொடுத்தான். "புலவரே, தாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பாமுள்ளுரையும் இந்த முத்து மாலையோடு தங்களுக்குத் தானமாக அளிக்கிறேன் நான். தாங்கள் எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் மகிழ்ச்சியுடன் செந்தமிழில் பாடி மகிழ்ந்திருங்கள்" எனத் தெரிவித்தான்.

உடனே பதறிய ஊன்பொதி பசங்குடையார், "இளவரசே, பாமுள்ளுர் ³ சேரல் வேந்தரின் கட்டுப்பாட்டில் அல்லவா இருக்கிறது? தாங்கள் எனக்குத் தானமாக அளித்திருக்கிறீர்கள்?" என வினவினார்.

"அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள் புலவரே. பாமுள்ளுர் இப்பொழுது வேண்டுமானால் சேரல் வேந்தரின் வசம் இருக்கலாம். ஆனால், அதிவிரைவில் ⁴ பாமுள்ளுர் மட்டுமல்ல ஒட்டுமொத்த தமிழகமும் என் காலடியில் விழும். தாங்கள் நம்பிக்கையுடன் செல்லுங்கள்" எனக் கட்டளையிட்டான் சென்னி.

ஊன்பொதி பசங்குடையார் மகிழ்ச்சியுடன் அங்கிருந்து விடைபெற்றுச் செல்லலானார். அங்கிருந்த வேளிர்கள் சிலரின் முகம் மாறத் தொடங்கியது.

தனது ஆட்சியின் கீழ் வராத பாமுள்ளூரை தானமாக அளித்த சென்னியின் ⁵
வள்ளல் தன்மையைப் பார்த்த மலை நாட்டின் இளவரசன் இருங்கோவின்
விழிகள் சிவந்தன.

இளஞ்சேட் சென்னி தனது தந்தையிடம், "அனைவரும் விவாதித்துக்
கொண்டிருங்கள். நான் பாசறையின் காவலை உறுதி செய்துவிட்டு மீண்டும்
தங்களுடன் இணைந்து கொள்கிறேன்" எனத் தெரிவித்துவிட்டு விடைபெற்றுச்
செல்லலானான். அப்பொழுது இருங்கோவும், "விரைவில் மீண்டும்
இணைந்துகொள்கிறேன். தந்தை இங்கேயே இருப்பார்" என்று கூறிவிட்டு
அங்கிருந்து செல்லலானான்.

உறைந்தைக் கிழாணைத் தனியாக அழைத்த இளஞ்சேட் சென்னி,
"மோரியர்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் தாக்குதல் தொடுக்கலாம். ஆதலால்
நாம் எச்சரிக்கையுடன் செயல்பட வேண்டியது அவசியம். சில தினங்களுக்கு
முன் மோரிய எல்லைப் பகுதியை அடைந்த புரவித் தேர் வீரர்களில் பாதி
பேருக்கும் மேலே காணாமல் போய்விட்டார்கள் என்று தகவல்
கிடைத்திருக்கிறது. எங்கு சென்றிருக்கிறார்கள் என்ற விவரம் தெரியவில்லை.
ஆதலால் நான் காவல் வீரர்களை எச்சரிக்கைப்படுத்திவிட்டு வருகிறேன்" எனக்
கூறியவன் தனது புறவியிலேறி அங்கிருந்து செல்லலானான்.

உறைந்தைக் கிழான் கவனத்துடன் காவல் இருக்கலானார்.
அப்பொழுது, விவாதத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு வேண்டிய
மது, இரவு உணவு ஆகியவற்றைச் சிலர் கொண்டு வந்தனர். தூக்கி
வந்தவர்களைப் பரிசோதனை செய்தார் உறைந்தைக் கிழான். அவர்களை
அழைத்து வந்த துணைப் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன், "கிழாரே,
அனைத்தையும் சோதித்துவிட்டேன். அச்சப்படத் தேவையில்லை" என்றான்.

அவர்களுடன் வந்த பணியாள் ஒருவன், "கிழாருக்கு சந்தேகமிருந்தால்
நானே அதை நிவர்த்தி செய்துவிடுகிறேன்" எனக் கூறியபடி நிரம்பியிருந்த
பாணையிலிருந்து மதுவை ஒரு கோப்பையில் அள்ளிப்பருகினான். சில துண்டு
மாமிசங்களை அவர் கண் முன்னே சாப்பிட்டான். உணவில் நஞ்சு
கலக்கப்படவில்லை என்பதை உறுதிசெய்து கொண்டவர் தனது வீரர்களை

நோக்கி, "இதைத் தூக்கிச் சென்று கொடுத்துவிட்டு வாருங்கள்" எனக் கட்டளையிட்டு தூக்கி வந்தவர்களைத் திருப்பி அனுப்பினார்.

மதுப் பாணை மற்றும் இரவு உணவு வைக்கப்பட்டிருந்த கூடைகளைத் தூக்கிச் சென்று மந்திர ஆலோசனை சபையில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பினார்கள் வீரர்கள் சிலர்.

மந்திர ஆலோசனை சபையில் மதுவைப் பருகியபடியும், இரவு உணவைச் சுவைத்தபடியும் போர் பற்றிய விவாதத்தைத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

விவாதத்தைத் தொடங்கிய பரம்பு மலையின் தலைவன், "மூவேந்தர் படைத்தலைவர் வென்வேல் சென்னி இல்லாமல் நாம் பெயரளவுக்கு மந்திர ஆலோசனை சபையை நடத்துவது எனக்கு முறையாகத் தெரியவில்லை" எனத் தெரிவித்தான்.

கூட்டத்தில் அமைதி நிலவியது. அனைவரும் அவரையே நோக்கினார்கள்.

பரம்புமலைத் தலைவன், "இதே போன்றதொரு மந்திர ஆலோசனை சபையை நாம் மொழிபெயர் தேயத்தில் நடத்தினோம் நினைவிருக்கிறதா?" என அனைவரையும் பார்த்து வினவினான்.

அனைவரும் தலையாட்டினார்கள்.

"என்ன நடந்தது?"

யாரும் பதிலளிக்கவில்லை. அனைவரும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

"நாம் ஒன்று விவாதித்தோம். படைத்தலைவர் வேறு மாதிரி போரை முடித்துக் காட்டினார். மோரிய இளவரசனின் தலையைக் கொண்டு வந்து நம் முன் வீசச்செய்தார். இப்போது கூட நாம் இங்கு விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், மூவேந்தர் படைத்தலைவர் வேறுமாதிரி சிந்தித்து போர் பற்றிய செயல்திட்டத்தை வகுத்திருப்பார். நாம் அனைவரும்

நமது நேரத்தை வீணடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று கருதுகிறேன் நான்” என வெளிப்படையாகவே தனது மனதில் இருந்ததைத் தெரிவித்தார்.

பரம்பு மலைத் தலைவருக்கு பதில் கூற முடியாமல் அனைவரும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள். சற்று நேரம் கழித்து அழுந்தார் வேளிர், “இந்த முறை அப்படியெல்லாம் எதுவும் நடைபெறாது பரம்பு மலைத் தலைவரே. கடந்த முறை போர் நடைபெற்றது மொழிபெயர் தேயத்தில். அதனால், முவேந்தர் படைத்தலைவரின் அதிகாரம் ஒங்கியிருந்தது. இப்பொழுது நடப்பது துளு நாட்டில். போர் வீரர்கள் அனைவரும் நமது கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறார்கள். நம் அனைவரின் ஒத்துழைப்பும் இல்லாமல் அவரால் எதுவும் செய்ய முடியாது. ஆதலால், கவலை வேண்டாம். நாம் என்ன முடிவெடுக்கிறோமோ, அதன்படிதான் போர் நடைபெறும். இந்தப் போர் பற்றி பலமுறை நான் என் மருமகனிடம் விவாதித்திருக்கிறேன் என்ற முறையில் கூறுகிறேன்” எனப் பதில் அளித்தார்.

பரம்பு மலைத் தலைவன், “அரசர் இளம்பெருஞ் சென்னி எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் அமைதியாக அமர்ந்திருக்கிறார்?” என வினவினான்.

பரம்பு மலைத் தலைவன் கூறியதைக் கேட்ட இளம்பெருஞ் சென்னி கோபப்பட்டு, “திதியன் கூறியது போதாதா? நான் வேறு உனக்குத் தனியாக பதில் அளிக்க வேண்டுமா?” எனக் கத்தினார்.

பரம்பு மலைத் தலைவன் அமைதியானான்.

இளம்பெருஞ் சென்னி, “நமக்குள் இருக்கும் அதிகாரப் போட்டியைப் போர் முடியும் வரைத் தள்ளி வைத்துவிடுவதே சாலச் சிறந்தது என்று கருதுகிறேன் நான். மோரியர்கள் இந்த முறைத் தமது முழு பலத்துடன் போர் புரிவார்கள் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. சிற்றரசுகளாக சிதறிக் கிடக்கும் ஒட்டுமொத்த தமிழகத்தைக் காட்டிலும் பலமடங்கு பெரிய தேசம் மோரியர்களின் ஆரியவர்த்தம். தமிழகத்தைத் தவிர ஒட்டுமொத்த நாவலந்தீவையும் விழுங்கிவிட்டார்கள் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். நாவலந்தீவில் மோரியர்கள் கைக்கொள்ளாமல் எஞ்சியிருக்கும் ஒரே பகுதி தமிழகம் மட்டும்தான். அதையும் நமது அதிகாரப் போட்டியினால் இழந்துவிட வேண்டாம். போர் நெறி என்பதையே கடைபிடிக்காத

மோரியர்களுடன் போரிடுவதற்காக நாம் வந்திருக்கிறோம். பொறுப்புடன் செயல்பட முயற்சி செய்யுங்கள்” எனக் காட்டமாகக் கத்தினார்.

அங்கு மிக நீண்ட அமைதி நிலவியது. தனக்கு முன் அமர்ந்திருந்தவர்கள் அனைவரையும் நோக்கினார் இளம்பெருஞ் சென்னி. முகத்தில் கலவரத்துடன் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அழுந்தூர் வேள் திதியனை நோக்கி, “திதியா, நீ விவாதத்தைத் தொடங்கு” எனக் கட்டளையிட்டார்.

“எப்பொழுதும் போர் நடைபெற வேண்டிய இடத்தை நாம்தான் முடிவு செய்வோம். ஆனால், இந்த முறை மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் தேர்வு செய்து நமக்காகக் காத்திருக்கிறான். இரண்டு நாட்கள் முன்பே அவன் போர்க்களத்துக்கு வந்து நமது படைக்காகக் காத்திருக்கிறான் என்று ஒற்றர்கள் மூலம் செய்தி வந்திருக்கிறது” எனக் கூறியவர் போர்க் களத்தைப் பற்றியும், மோரியர்களின் படைபலம் பற்றியும் விரிவாக விவரிக்கத் தொடங்கினார் அழுந்தூர் வேள் திதியன்.

அதே வேளையில் இளஞ்சேட் சென்னி படைத்தலைவர்களை அழைத்து, “சில ஆயிரம் மோரிய வீரர்கள் மட்டும் பெரும் படையிலிருந்து பிரிந்து வந்து எங்கோ மறைந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் எந்த வேளையில் வேண்டுமானாலும் நம்மைத் தாக்கலாம். ஆதலால் பாசறை விளிம்பில் காவல் இருக்கும் வீரர்கள் எச்சரிக்கையுடன் இருக்கட்டும்..” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போது அந்த இடத்துக்கு ஓடி வந்தான் துணைப் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன்.

துணைப் படைத்தலைவன் மூச்சு வாங்கியபடி, “இளவரசே! நமது புரவிகள் சில மயங்கி விழுந்துவிட்டன. நிற்கக் கூட முடியாமல் அவை தள்ளாடிக் கொண்டிருக்கின்றன” எனப் பதற்றத்துடன் தெரிவித்தான்.

“எத்தனைப் புரவிகள்?”

“பத்துக்கும் மேலே.”

“வைத்தியனை அழைத்துச் சென்றாயா?”

“அழைத்துச் சென்று காட்டினேன் இளவரசே. அவனுக்கும் காரணம் தெரியவில்லை. அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியாத நோய் ஏதோ தாக்கியிருக்கிறது என்று கூறுகிறான்.”

“சரி.. மற்ற புரவிகளைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள். புரவிக் காவலர்களைத் தவிர வேறு யாரும் அருகில் நெருங்க வேண்டாம். நான் வந்து என்னவென்று கவனிக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன் மற்ற படைத்தலைவர்களை நோக்கிக், “கவனமாக இருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டு அனுப்பி வைத்துவிட்டு தனது புரவியிலேறிச் செல்லலானான்.

புரவிகள் மயங்கி விழுந்திருந்த இடத்துக்குச் சென்றான் இளஞ்சேட் சென்னி. தீப்பந்தத்தைக் கையில் வாங்கி புரவிகளை நன்கு பரிசோதனை செய்தான். அதன் விழிகள் நிறம் மாறியிருந்தன. ஒரு இடமில்லாமல் புரவியின் உடலைத் தடவினான். அப்பொழுது அவனது உள்ளங்கையில் மெல்லிய குத்தாசி ஒன்று தென்பட்டது.

குத்தாசியைப் பிடுங்கி தீப்பந்தத்தில் பார்த்தபடியே, “நஞ்சு ஊசியைப் பாய்ச்சியிருக்கிறார்கள். எதிரிகள் ஊடுருவியிருக்கிறார்கள். கவனம்.. கவனம்...” என இளஞ்சேட் சென்னி கூறிக் கொண்டிருந்த போதே வேகமாக ஓடிவந்த வீரன் ஒருவன், “இளவரசே, நீர் அருந்திய மாடுகள் ஒரே நேரத்தில் இருபதுக்கும் மேலே இறந்துவிட்டன” என அடுத்த அதிர்ச்சிகரமான செய்தியை இளஞ்சேட் சென்னி மீது வீசினான்.

கையில் வைத்திருந்த கொம்பை ஊதி அனைவரையும் எச்சரிக்கை செய்தான் இளஞ்சேட் சென்னி. அவன் கொம்பு ஊதிய அடுத்தகணம் தனித்துக் காணப்பட்ட ஒரேயொரு வைக்கோல் வண்டி தீப்பிடித்து எரியத் தொடங்கியது.

“சந்தேகப்படும்படி யார் கண்ணில் தென்பட்டாலும் உடனே கைது செய்து அவர்களின் ஆயுதங்களைப் பறிமுதல் செய்யுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டவன் தீவிரமாகச் செயலபடத் தொடங்கினான்.

அருகில் கவலையுடன் நின்று கொண்டிருந்த துணைப் படைத்தலைவனை அழைத்தவன், “உன் படையுடன் சென்று உறைந்ததைக்

கிழானுக்குத் துணையாயிரு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு இளவரசே!” எனத் தெரிவித்து தனது புரவி வீரர்களுடன் மந்திர ஆலோசனை சபை நடந்து கொண்டிருந்த இடத்துக்குச் சென்றவன் உறைந்தைக் கிழானைச் சந்தித்தான்.

உறைந்தைக் கிழான், வேகமாகப் புரவியிலிருந்து கீழே குதித்த துணைப் படைத்தலைவனிடம், “கொம்புச் சத்தம் எழுந்தது. என்ன செய்தி?” என வினவினான்.

“புரவிகள் மற்றும் மாடுகள் சில திடீரென்று இறந்து விழுகின்றன. பாசறையில் அசம்பாவித சூழ்நிலை நிலவுகிறது. எதிரிகள் ஊடுருவியிருக்கிறார்கள் என்று இளவரசர் சந்தேகம் கொண்டுள்ளார். அதனால் தங்களுக்கு உதவி செய்வதற்கு என்னை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“சரி.. மந்திர ஆலோசனை சபை நிறைவடையும் வரை அவர்கள் யாரையும் நாம் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம். வெளியிலிருந்தே காவல் புரிவோம்” எனக் கட்டளையிட்டார் உறைந்தைக் கிழான்.

உறைந்தைக் கிழானின் தலைமையில் வீரர்கள் மந்திர ஆலோசனை சபையைச் சுற்றிலும் நிற்க அவர்களுக்குத் துணையாகப் புரவி வீரர்கள் நிற்கலானார்கள்.

இதனிடையே பாசறைக்குள் ஊடுருவியிருந்த கோச வீரன் ஒருவன் அகப்பட்டிருந்தான். அவன்தான் வைக்கோல் வண்டிக்குத் தீ வைத்து ஆநிறைகள் பருகும் நீரில் நஞ்சு கலந்தவன். மற்றொரு வைக்கோல் வண்டிக்குத் தீ மூட்ட முயற்சிக்கும் போது அகப்பட்டிருந்தான்.

வீரர்கள் அவனை அடித்து இளஞ்சேட் சென்னியிடம் இழுத்து வந்தார்கள். இளஞ்சேட் சென்னி அவனிடம் விசாரணை செய்தான்.

கோச வீரன் எதையும் மறைக்கவில்லை. “எங்களது தலைவர் அஃதை மற்றும் இளங்கோசரைக் கொன்று அனைவரும் தவறிழைத்துவிட்டீர்கள். அதற்கான தண்டனையை அனைவரும் அனுபவித்தே ஆக வேண்டும். மோரியர்கள் இந்நேரம் பாசறையின் விளிம்புப் பகுதியைத் தாக்கத்

தொடங்கியிருப்பார்கள். மொழிபெயர் தேயத்தில் கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து எப்படி நீங்கள் மோரியரைத் தாக்கினீர்களோ, அதே போன்றதொரு தாக்குதலை எதிர்கொள்ளப் போகிறீர்கள். தயாராகிக் கொள்ளுங்கள்..” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே இடையில் வைத்திருந்த வாளினை எடுத்து வீசினான் இளஞ்சேட் சென்னி.

கோச வீரனின் தலை துண்டாகி மண்ணில் விழுந்து உருண்டது. சில அடிகள் நடந்த தலையில்லாத அவனது உடல் மண்ணில் விழுந்தது.

படைத்தலைவர்களில் ஒருவன், “இளவரசே, இவர்கள் எப்படி நமது படைக்குள் ஊடுருவினார்கள்? எத்தனை பேர் ஊடுருவியிருப்பார்கள்? இவனைப் போன்று இன்னும் எத்தனைப் பேர் இங்கே இருக்கிறீர்கள் என்று தெரியவில்லையே?” எனப் பதறினான்.

“அதிக எண்ணிக்கையில் இவர்கள் ஊடுருவியிருக்க வாய்ப்பில்லை. சொற்பமானவர்கள்தான். நம் படையில் பயிற்சியளிக்கப்பட்ட வீரர்களைத் தவிர பொது மக்களும் தன்னிச்சையாக நம் படையோடு இணைந்து போரிட வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் சேர்ந்து கோசர்களும் படைக்குள் ஊடுருவியிருக்கலாம். படைத்தலைவர்களின் தலைமையில் வீரர்கள் அனைவரும் உடனடியாக அணிவகுக்கட்டும். ஒருவரைக் கூட விடாதீர்கள். அனைவரையும் சோதனை செய்யுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டவன் பாசறையின் விளிம்புப் பகுதியை நோக்கிச் செல்லலானான்.

சென்னியின் கட்டளை எழுந்த அடுத்தகணம், “பாசறையின் படைத்தலைவர்கள், துணைப் படைத்தலைவர்கள், குழுத் தலைவர்கள் மற்றும் புரவி, தேர், காலாள், வில் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் தத்தம் வீரர்களைச் சோதனை செய்து புதிதாக யாராவது ஊடுருவியிருக்கிறார்களா என்று தேடலானார்கள். அப்படிப் புதிதாக அகப்பட்ட வீரர்கள் தனிமைப்படுத்தப்படலானார்கள்.

பாசறையில் ஆங்காங்கே கொம்புச் சத்தம் எழுந்து அசாதாரண சூழல் நிலவிக் கொண்டிருந்தது.

வைக்கோல் போர் எரிந்ததைப் பார்த்த மோரிய படைத்தலைவன், “நமக்கான சமிக்கை கிடைத்துவிட்டது. உள்ளேயிருக்கும் நமது கோச வீரர்கள் செயல்படத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஒரே நேரத்தில் தாக்குவோம்” எனக் கூறியவன் முன்னேறினான். அவனுடன் வந்திருந்த சுமார் ஐந்தாயிரம் வீரர்களும் பாசறையை நோக்கி முன்னேறிச் செல்லலானார்கள்.

வெற்றிவேல் சென்னி பாசறையைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்வதற்கு முன்பாக இளஞ்சேட் சென்னியிடம் விவாதித்து வேண்டிய முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளை செய்துவிட்டே தன்னுடைய வெண்ணிறப் புரவிப்படை வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து சென்றிருந்தான்.

பாசறைக்குள் வீரர்கள் கொண்டாட்டத்திலும், ஓய்விலும் ஈடுபட்டாலும் விளிம்பில் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த வீரர்கள் எச்சரிக்கையுடன் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது யாருமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. எங்கிருந்தோ தொலைவிலிருந்து வந்த கணைகள் தாக்கி கண்காணிப்புக் கோபுரத்தின் மீதிருந்த வீரர்கள் தொப்பென்று கீழே விழுந்தார்கள். அருகில் இருந்த மற்ற வீரர்கள் சுதாரித்து தாக்குதல் தொடுப்பதற்குள் அவர்கள் மீது மழையைப் போன்று நூற்றுக்கணக்கான கணைகள் விழுந்தன.

தொலைவில் மோரிய வீரர்கள் நெருங்குவதைக் கண்டதுமே தமிழ் வீரர்கள் எதிர்தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள். காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த வீரர்கள் தங்களது ஆயுதங்களுடன் சென்று மோரிய வீரர்களை நேருக்கு நேர் எதிர்கொண்டார்கள்.

வானில் காய்ந்து கொண்டிருந்த நிலவு வெளிச்சத்தில் மோரியர்களும் தமிழ் வீரர்களும் கோரமாகத் தாக்கிக் கொண்டார்கள். கண்மூடித்தனமான போர் நடைபெறத் தொடங்கியது. மோரிய வீரர்கள் திட்டமிட்டு சிறிது சிறிதாக பாசறைக்குள் ஊடுருவிக் கொண்டிருந்தார்கள். வீரர்கள் மது மயக்கத்திலும், கொண்டாட்டத்திலும் ஈடுபட்டு இருந்ததால் ஆயுதமில்லாத தமிழக வீரர்கள் மோரியர்களால் கொல்லப்பட்டார்கள்.

வில் படையையும் அழைத்து வந்திருந்த மோரியர்கள் அனைத்து திசைகளிலும் கணைகளை மழை போன்று எய்து தாக்குதல்

தொடுக்கலானார்கள். அவர்கள் தொடுத்த கணைகள் அனைத்திலும் நஞ்சு கலந்திருந்ததால் வீரர்கள் அனைவரும் வலியால் துடிக்கலானார்கள். பாசறையில் விளிம்புப் பகுதி முழுவதும் வீரர்களின் அலறல் சத்தம் எழுந்தன.

இளஞ்சேட் சென்னி கோச வீரன் கூறியதைக் கேட்டதும் கவசம் தரித்த வீரர்களுடன் புறப்பட்டு வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் வந்து சேர்வதற்குள் மோரியர்கள் தமது தாக்குதலை தீவிரப்படுத்தியிருந்தார்கள். எதிர்பட்டவர்கள் அனைவரின் தலைகளும், கை, கால்களும் தனித்தனியாக வெட்டி வீசியபடி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாசறைக்குள் ஊடுருவியிருந்த கோச வீரர்கள் மேலும் சில வைக்கோல் மற்றும் புள் வண்டிகளுக்குத் தீ வைத்திருந்தார்கள். பாசறைக்குள் ஒருவித அசாதாரணமான சூழல் நிலவிக் கொண்டிருந்தது. இளஞ்சேட் சென்னி தனது வீரர்களுடன் மோரிய வீரர்களைத் தாக்கி அவர்களின் ஊடுருவலைத் தடுத்து நிறுத்தினான்.

அப்பொழுது யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. மூவேந்தர் படைத்தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னி அனுப்பி வைத்திருந்த வெண்ணிறப் புரவிப்படை வீரர்கள் செங்கோடனின் தலைமையில் மோரியர்களைப் பின்பக்கமாகச் சூழ்ந்து தாக்கினார்கள். புரவியில் வேகமாக வந்த வீரர்கள் மோரியர்களின் தலைகளைக் கொய்தும், ஈட்டியை அவர்களின் உடலில் செலுத்தியும், ஒருவரைக் கூடத் தப்பிக்கவிடாமல் விரட்டி விரட்டிக் கொண்டு குவித்தார்கள்.

ஒரே நேரத்தில் இரண்டு பக்கங்களிலும் தாக்கப்பட்டதால் மோரிய வீரர்கள் செத்து மடியத் தொடங்கினார்கள். வெண்ணிறப் புரவிப் படையினர் வந்த பிறகு போர் ஒரு நாழிகைப் பொழுதுகூட நீடிக்கவில்லை. மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் கொண்டு குவிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

பட்டத்து இளவரசன் இளஞ்சேட் சென்னி மோரியரைத் தாக்கியபடியே பாசறையின் விளிம்புப் பகுதியை அடைந்த போது வெண்ணிறப் புரவிப் படையினர் போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள்.

செங்கோடனைச் சந்தித்த இளஞ்சேட் சென்னி, “வென்வேல் சென்னி எங்கே?” என வினவினான்.

“அவர் வந்து கொண்டிருக்கிறார் இளவரசே!” என்று மட்டும் பதில் அளித்தான் வெண்ணிறப் புரவிப்படைத்தலைவன் செங்கோடன். அப்பொழுது, அவனது வாளிலிருந்து வடிந்த மோரியர்களின் குருதி தரையில் சொட்டு சொட்டாக வடிந்து கொண்டிருந்தது.

“ம்ம்ம்..” எனத் தலையாட்டினான் இளஞ்சேட் சென்னி.

செங்கோடன், “வேந்தர் இளம்பெருஞ் சென்னி மற்றும் மற்ற அரசர்கள் அனைவரும் எங்கிருக்கிறார்கள் இளவரசே, பாதுகாப்பாகத்தானே இருக்கிறார்கள்?” என வினவினான்.

“ஆமாம், செங்கோடா. அவர்கள் அனைவரும் பாதுகாப்பாக இருக்கிறார்கள். கொற்றவையை வணங்கிவிட்டு போர் பற்றிய ஆலோசனையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். உறைந்தைக் கிழான் தனது வீரர்களுடன் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதனால், அவர்களைப் பற்றி நாம் கவலைப்படத் தேவையில்லை” என்றான்.

நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிட்டான் செங்கோடன்.

&&&&

வெற்றிவேல் சென்னி, பாறையின் மீதமர்ந்து தனது படைத்தலைவர்கள் இரும்பிடர்த்தலையன் மற்றும் மகேந்திர வளவனின் வாள் வீசும் திறமையைக் கண்டு பெருமிதமடைந்து கொண்டிருந்தான். இருவருக்கும் துணையாகப் பின்புலத்தில் நின்று கணைகளைச் செலுத்தி பாதுகாப்பு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் எழினி.

ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கும் மேலே தசவர்க்கிகளுடன் நடைபெற்ற போரில் மூவரும் வென்றிருந்தார்கள். அனைத்து தசவர்க்கிகளும் கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள். சென்னி அமர்ந்திருந்த பாறையைச் சுற்றிலும் தசவர்க்கிகளின் வெட்டப்பட்ட உடல்கள் துண்டு துண்டுகளாகச் சிதறிக் கிடந்தன. அவற்றை மிதித்தபடி மூவரிடமும் சென்றவன், “சிறப்பாக செயல்பட்டிருக்கிறீர்கள். அருகில் ஏரி ஒன்று இருக்கிறது. குருதிக் கரையைக் கழுவிவிட்டு வாருங்கள். நாம் உடனடியாகப் பாசறைக்குத் திரும்புவோம்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மூவரும் ஏரிக்குச் சென்று உடலில் படிந்திருந்த குருதிக் கரையைக் கழுவிவிட்டுத் திரும்பிய போது கார்முகில் சென்னிக்கு அருகில் நின்றிருந்தான். அதன் மீது தாவிய சென்னி தட்டிவிட்டான்.

நிலவொளியைக் கிழித்தபடி கார்முகில் சென்னியைச் சுமந்து கொண்டு பயணிக்கலானான். மற்ற மூவரும் தத்தம் புரவிகளில் வெற்றிவேல் சென்னியைப் பின்தொடர்ந்து பாசறையை நோக்கி விரையலானார்கள்.

&&&

“எப்பொழுதும் போர் நடைபெற வேண்டிய இடத்தை நாம்தான் முடிவு செய்வோம். ஆனால், இந்த முறை மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் முடிவு செய்து நமக்காகக் காத்திருக்கிறான். இரண்டு நாட்கள் முன்பே அவன் போர்க்களத்துக்கு வந்து நமது படைக்காகக் காத்திருக்கிறான் என்ற ஒற்றர்கள் மூலம் செய்தி வந்திருக்கிறது..” எனக் கூறிய போர்க் களத்தைப் பற்றியும், மோரியர்களின் படைபலம் பற்றியும் விரிவாக விவரிக்கத் தொடங்கினார் அழுந்தூர் வேள் திதியன்.

அப்பொழுது இடைமறித்த ஆய் நாட்டின் வேளிர், “வழக்கமான போரைப் போன்று இது இருக்கப் போவதில்லை. நாமும் மோரியர்களைப் போன்றே தந்திரத்துடன் செயல்பட வேண்டும். நாம் ஆலோசனையைத் தொடங்குவதற்கு முன்பு கொற்றவைக்கு முன் கணியனிடம் அருள் கேட்டுவிடலாமே?” என வினவினார்.

அப்பொழுது பரம்பு மலைத் தலைவன், “குறி கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று கருதுகிறேன் நான். கணியன் கூறப் போவதைக் கேட்டு செயல்படுவதற்கு உரிய காலமும் நம்மிடம் இல்லை. கொற்றவையின் அருள் நமக்கு எப்பொழுதும் பரிபூரணமாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் நாம் நமது போர் வியூகங்களை வகுப்போம். அவள் நமக்கு எப்பொழுதும் துணையிருப்பாள்” என்றான்.

“தாங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள் வேந்தரே?” என இளம்பெருஞ் சென்னியை நோக்கி ஆய் நாட்டின் வேளிர் வினவிக் கொண்டிருந்த போது திடீரென்று இருமலானார்.

நெஞ்சு கடுமையாக எரிவதைப் போன்று உணர்ந்தார். கையில் வைத்திருந்த மதுக் கோப்பையைத் தவறவிட்டபடியே, “எனக்கு மயக்கமாக வருகிறது. கொள்ளிக்கட்டையை விழுங்கியதைப் போன்று நெஞ்சு எரிகிறது” எனக் கூறியபடி அமர்ந்திருந்தவர் கீழே சரிந்தார். அவரைத் தாங்கிக் கொண்டார்கள் அருகில் அமர்ந்திருந்தவர்கள்.

மலை நாட்டின் வேளிர், “உடனடியாக வைத்தியரை அழைத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்த போது நெடுந்தொலைவில் இளஞ்சேட் சென்னி முழங்கிய கொம்பின் முழக்கம் அவர்களுக்குக் கேட்டது.

கொம்பின் முழக்கத்தைக் கேட்டதும் அனைவரும் தலையை உயர்த்தி பார்வையை பாசறையின் மீது செலுத்தினார்கள். பாசறையில் அசாதாரண சூழல் நிலவத் தொடங்கியிருந்தது. ஆங்காங்கே ஓரிரு இடங்களில் வைக்கோல் வண்டிகள் தீப்பிடித்து எரிந்து கொண்டிருந்தது.

“பாசறையில் என்ன நடக்கிறது?” என வினவியபடியே அமர்ந்திருந்த இளம்பெருஞ் சென்னி எழுந்து நின்றார்.

அவருக்கு முன் அமர்ந்திருந்த வேளிர்கள், சிற்றரசர்கள் மற்றும் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் எழுந்து நிற்கலானார்கள். பாசறையில் குழப்பமும், கூச்சலும் நேரத்துக்கு நேரம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது.

அப்போது சற்றுத் தொலைவில் நின்று மந்திர ஆலோசனை சபைக்குக் காவல் இருந்து கொண்டிருந்த உறைந்தைக் கிழான் தனது படை வீரர்கள் மற்றும் புரவி வீரர்களைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு வேந்தர் இளம்பெருஞ் சென்னியை நோக்கி ஓடி வந்தார்.

ஓடி வந்த உறைந்தைக் கிழானிடம் இளம்பெருஞ் சென்னி, “என்ன நடக்கிறது இங்கே?” என வினவினார்.

“மோரிய வீரர்கள் திடீரென்று நமது பாசறையைச் சூழ்ந்து தாக்குதல் நடத்துகிறார்கள். படைக்குள்ளும் சில வீரர்கள் ஊடுருவி மாடுகளுக்கு நஞ்சு வைத்து வைக்கோல் வண்டிகளுக்குத் தீ வைத்துவிட்டார்கள்” என்றான்.

“அந்த சுவானப் புத்திரர்களுக்கு எவ்வளவு துணிச்சல்? ஒருவரையும் விடாதீர்கள். அனைவரையும் கொன்று வீசுங்கள்” என உரக்கக்

கட்டளையிட்ட இளம்பெருஞ் சென்னி சற்றுத் தொலைவில் அவரது கட்டளைக்காகக் காத்திருந்தவனிடம், “எனது இடைவாளை உடனடியாகக் கொண்டு வா” எனக் கட்டளையிட்டார்.

உடனே வீரன் ஒருவன் இளம்பெருஞ் சென்னியின் போர் வாளைக் கொண்டு வருவதற்கு ஓடினான். சற்று தூரம் கடந்ததுமே வேகமாக ஓடியவனின் நடை தளர்ந்தது. கீழே ‘தொப்’பென்று விழுந்தான். வீரர்கள் ஓடிச் சென்று அவனைத் தூக்கிப் பார்த்தார்கள். எங்கிருந்தோ வீசப்பட்ட கணை ஒன்று அவனது கழுத்தில் பாய்ந்திருந்தது.

அதைப் பார்த்த வீரன், “எதிரிகள் கணை எய்கிறார்கள். எச்சரிக்கை.. எச்சரிக்கை.. கவன..” என்று சத்தமாகக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே அவனது மார்பில் பாய்ந்தது ஈட்டி ஒன்று.

அவன் வாய்விட்டு வலி தாங்க முடியாமல் அலறினான்.

கொற்றவையை வணங்கி ஆலோசனை செய்வதற்கு வந்திருந்ததால் பெரும்பாலானவர்கள் தற்காப்புக்கு குறுவாளை மட்டும் தான் எடுத்து வந்திருந்தார்கள், போர் வாளைக் கொண்டு வந்திருக்கவில்லை. காவல் வீரர்கள் சுற்றிலும் காவலுக்கு நின்று கொண்டிருக்க அவர்களுக்கு மத்தியில் ஆயுதமின்றி நின்று கொண்டிருந்தார்கள் சிற்றரசர்கள் அனைவரும்.

அப்பொழுது சில நூறு கோச வீரர்கள் அரசர்களின் மெய்க்காவல் வீரர்களைச் சூழ்ந்தார்கள்.

கோச வீரர்களில் ஒருவன் ஈட்டியுடன் வேகமாக ஓடி வந்தான். அவனை நோக்கிய உறைந்தைக் கிழான் கையில் வைத்திருந்த தனது குறுவாளினை வேகமாக எறிந்தான். நிலவொளியைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்ற குறுவாள் கோச வீரனது கழுத்தில் பாய அதே இடத்தில் நிலைகுலைந்து கீழே விழுந்தான் அவன்.

அபாயத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக உறைந்தைக் கிழான் இடையில் வைத்திருந்த கொம்பினை எடுத்தான். அப்பொழுது அருகில் புரவியில் நின்று கொண்டிருந்த வீரன் ஒருவன் வேகமாகத் தனது கையில் வைத்திருந்த வாளினை வீசிவான். கொம்பைப் பற்றியிருந்த உறைந்தைக் கிழானின் கரம்

துண்டாகி தரையில் விழுந்தது. வெட்டப்பட்ட அவனது கரத்திலிருந்து குருதி பீய்ச்சிட பார்வையை உயர்த்தி தனது கரத்தைத் துண்டாக்கிய புரவி வீரனை நோக்கினான் உறைந்தைக் கிழான்.

“கோசர் தலைவர் அஃதையின் மரணத்துக்குப் பழிக்குப் பழி..” எனப் புரவியில் அமர்ந்திருந்த கோச வீரன் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே மறுகையில் வைத்திருந்த ஈட்டியை அவனது மார்பில் செலுத்தி புரவியிலிருந்து தூக்கிக் கீழே வீசி எறிந்தான் உறைந்தைக் கிழான்.

கணநேரத்தில் நடந்து முடிந்துவிட்ட இந்த நிகழ்வைக் கண்டதும் இளம்பெருஞ் சென்னியும் வீரர்களும் உறைந்தைக் கிழானை நெருங்கினார்கள்.

வெட்டப்பட்ட குருதி வடிந்த கையை மற்றொரு கையால் பற்றியபடியே தனது வீரர்களை நோக்கி, “நம் வேந்தரையும், அவரை நம்பி வந்திருக்கும் வேளிர்கள் மற்றும் சிற்றரசர்களைக் காக்க வேண்டியது நமது கடமை. உயிரைக் கொடுத்தாவது அவரை..” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே அருகில் நின்ற வீரன் தனது வாளினை அவரது முதுகில் செலுத்தி, “கோசர் தலைவருக்காக..” எனக் கத்தினான்.

உறைந்தைக் கிழானின் முதுகில் செலுத்தப்பட்ட வாள் அவரது இதயத்தைத் துளைத்து மார்பு வழியே வெளியே வந்திருந்தது.

அவர் மண்ணில் சரிந்தார்.

அடுத்தகணம் அவர்களுக்கு அருகில் நின்ற சோழ துணைப் படைத்தலைவன் ஒருவன் தனது வாளினை செலுத்தி அந்தக் கோச வீரனின் தலையைக் கொய்தான். துணைப் படைத்தலைவனை எதிர்த்த மேலும் சில கோச வீரர்களையும் கொன்றிருந்தான்.

அப்பொழுது வீரர்களுக்கு மத்தியில் நின்று கொண்டிருந்த ஆய் நாட்டு வேளிர், “என்னால் முடியவில்லை” எனக் கூறியபடியே மண்ணில் விழுந்தவன் குருதியைக் கக்கத் தொடங்கினான்.

அதைப் பார்த்த மற்ற சில வேளிர்கள் மற்றும் படைத்தலைவர்களும் குருதி வாந்தியெடுக்கத் தொடங்கினார்கள். சிலருக்கு நிற்க முடியாமல் மயக்கம் வந்தது. சிலர் தள்ளாடியபடியே கீழே விழலானார்.

நடப்பவற்றைக் கவனித்த இளம்பெருஞ் சென்னி, “நாம் பருகிய மதுவில் நஞ்சு கலந்துவிட்டார்கள்” எனக் கூறியபடியே கீழே கிடந்த உறைந்தைக் கிழானின் ஈட்டியை எடுத்துக் கொண்டு, “ஒருவரையும் விடாதீர்கள். அனைவரையும் கொன்று போடுங்கள்” என உரக்கக் கட்டளையிட்டார்.

அவருடன் நின்று கொண்டிருந்த சோழக் காவல் வீரர்கள் அனைவரும் அவருடன் அணிவகுக்கலானார்கள். அவர்களுக்கு எதிரில் சில நூறு கோசர் வீரர்கள் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இதே வேளையில்தான் பாசறையின் விளிம்பில் மோரிய வீரர்கள் தாக்குதல் தொடுக்கத் தொடங்கியிருந்தார்கள். அதனால், ஒட்டுமொத்த பாசறையின் கவனமும் தற்காத்துக் கொள்ளுதலிலும், மோரியர்களின் தாக்குதலை முறியடிப்பதிலுமே ஈடுபட்டிருந்தன.

பாசறையிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி காவல் வீரர்களின் துணையுடன் பாதுகாப்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த மந்திர ஆலோசனை சபையைப் பற்றியோ அல்லது அது தாக்கப்படும் என்றோ யாரும் நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை. மந்திர ஆலோசனை சபையை நோக்கிக் கோச வீரர்கள் அனைவரும் விரைந்து சென்றதைத் தொலைவிலிருந்து பார்த்தவர்கள் கூட ‘பாதுகாப்பு கொடுப்பதற்காக வீரர்கள் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்று நினைக்கும்படியாகவே அங்கிருந்த சூழல் நிலவிக் கொண்டிருந்தது.

முழு திங்கள் பகலைப் போன்றே ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்ததால் ஒரு சில தீப்பங்கள் மட்டுமே ஏற்றப்பட்டிருந்தன. சமிக்கை கொடுத்து வீரர்களைத் துணைக்கு அழைக்கலாம் என்று நினைத்தாலும் அந்த ஒருசில தீப்பந்தங்களும் அணைக்கப்பட்டிருந்தன. குரல் கொடுத்து அழைக்கும் தொலைவுக்கு அப்பால் வீரர்கள் அனைவரும் நிலை கொண்டிருந்தார்கள்.

மேற்கண்ட தாக்குதலும், உறைந்தைக் கிழானின் மரணமும் கணநேரத்தில் நிகழ்ந்திருந்தது. உதவிக்கு வீரர்களை அழைத்தாலும் அவர்கள் வந்து சேர்வதற்குள் கோசர்கள் தாக்கிவிடும் சூழலில் நேருக்கு நேர் எதிர்நின்று தாக்கி அவர்களை அழிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டிருந்த இளம்பெருஞ் சென்னி எதிர் தாக்குதல்

தொடுப்பதற்கு ஆயத்தமானார். ஆனால், அவருக்கு தொந்தரவாக மதுவைப் பருகிய வேளிர்கள், சிற்றசர்கள் அனைவரும் மயங்கி விழுந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கோசர் வீரர்கள் நெருங்கியிருந்தார்கள். சோழ வீரர்களைப் போன்று உடையணிந்து வேகமாகப் புரவியில் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இளம்பெருஞ் சென்னி தலைமையில் மெய்க்காவல் வீரர்கள் அனைவரும் தத்தம் ஆயுதங்களை உயர்த்திக் கொண்டு தயாராக நின்றார்கள்.

நிலைமை விபரீதமடைந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ட துணைப் படைத்தலைவன் அருகில் நின்ற புரவியின் தோள் எலும்பில் தனது ஈட்டியைப் பாய்ச்சினான். வலி தாங்க முடியாத புரவி அந்த தனது முன்னங்கால்கள் இரண்டையும் தூக்கிக் கொண்டு அந்த இடமே அதிரும்படி கனைத்தது. புரவியின் கனைப்புச் சத்தம் எழுந்ததும் படை வீரர்கள் ‘மந்திர ஆலோசனை சபை நடைபெறும் இடத்தில் ஏதோ அசம்பாவிதம் நிகழ்கிறது’ என்று அறிந்து கொண்டார்கள்.

“வேந்தருக்கு ஆபத்து..” எனக் கூறியபடியே சோழ வீரர்களும், மற்ற தமிழ்ப் படை வீரர்களும் இளம்பெருஞ் சென்னியை நோக்கிப் புறப்படலானார்கள்.

இளம்பெருஞ் சென்னி ஆயுதத்துடன் நிற்க விரைந்து வந்த கோசர் வீரர்கள் விற்களின் மூலம் கணைகளைச் செலுத்தலானார்கள். ஒரே நேரத்தில் நூற்றுக்கணக்கான கணைகள் காற்றில் பறந்து வந்து அனைவரின் மீதும் பாய்ந்தன. கணைகளைச் செலுத்தியபடியே விரைந்து வந்தவர்கள் கைகளில் ஈட்டி மற்றும் வாட்களைக் கொண்டு தாக்கினார்கள்.

சோழ மெய்க்காவல் வீரர்கள் எதிர்தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள். கோசர்கள் ஈட்டிகளால் தாக்குதல் தொடுத்த போது குனிந்து புரவிகளின் கால்களை வெட்டி அவர்களைக் கீழே தள்ளி கொண்டு போட்டார்கள். இரு தரப்பிலும் கடுமையான தாக்குதல் அரங்கேறியது.

அப்பொழுது மற்றொரு விபரீதமும் அங்கே அரங்கேறியது. இளம்பெருஞ் சென்னியுடன் நின்றிருந்த மெய்க்காவல் வீரர்களுடன் மாறுவேடத்தில்

ஊடுருவியிருந்த கோச வீரர்கள் அருகில் நின்ற வேளிர்களையும், வீரர்களையும் கண்முடித் தனமாகத் தாக்கலானார்கள்.

ஒரே நேரத்தில் இரண்டு பக்கமும் தாக்குதல் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது. கணநேரத்தில் நிகழ்ந்துவிட்ட தாக்குதலில் கோசர்களின் கை ஒங்கத் தொடங்கியது. ஆயுதத்துடன் கோசர்களின் படைக்குள் ஊடுருவிய இளம்பெருஞ் சென்னி எதிர்ப்பட்டவர்கள் அனைவரையும் கொன்று குவிக்கலானார். கவசம் தரித்திராத அவரது முதுகில் பாய்ந்தது எதிரி ஒருவன் எய்த ஈட்டி ஒன்று. நிலை குலைந்து கீழே விழுந்தார். எழுந்து நிற்க முயற்சி செய்த போது கோச வீரன் ஒருவன் வீசிய வாளில் அவரது தலை துண்டாகி பறந்து சென்று விழுந்தது. மெய்க்காவல் வீரர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டார்கள். கோசர் வீரர்களை எதிர்த்து சண்டையிட்ட அழுந்தார்வேள் திதியனைப் புரவி ஒன்று உதைக்க நெடுந்தொலைவுக்குத் தூக்கி எறியப்பட்டார்.

புரவியின் கணைப்புச் சத்தத்தைக் கேட்டு விரைந்து வந்த சோழ வீரர்கள் நெருங்குவதற்குள் மந்திர ஆலோசனை சபையில் கூடியிருந்த கொல்லி மலையின் தலைவன், பரம்பு மலையின் தலைவன், மலாட்டின் வேளிர், ஆய் நாட்டின் வேளிர், மலை நாட்டின் வேளிர், எருமை நாட்டின் சிற்றரசர், ஒற்றர் தலைவர், படைத்தலைவர்கள் என்று அனைவரும் படுகொலை செய்யப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களின் மரணம் கோரமாக இருந்தது. பலரது தலை துண்டிக்கப்பட்டிருந்தன. கை வேறு கால் வேறு என்று தனித்தனியாக வெட்டி வீசப்பட்டிருந்தன.

விரைந்து வந்த சோழப் படையினர் கோச வீரர்கள் அனைவரையும் கணநேரத்தில் கொன்று போட்டார்கள். ஒருவரைக் கூடத் தப்பிக்கவிடவில்லை. இறந்த ஒவ்வொரு கோச வீரனும் இறப்பதற்கு முன்பு, “கோசர் தலைவருக்காக..” என்று கூறி போரிட்டபடியே மரணமடைந்தார்கள்.

போர் நடைபெற்றது சில கணநேரப் பொழுதுகள்தான். கிடைத்த அந்தக் குறுகிய காலத்தைக் கோசர்கள் கச்சிதமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் நோக்கம் அனைத்தும் நிறைவேறியிருந்தது.

அந்த இடத்தில் அடிபட்டுக் கிடந்த அனைவரின் உடலையும் தூக்கி, நாடி பிடித்து, ‘யாருக்காவது உயிர் இருக்கிறதா?’ என்று தூக்கிப் பார்க்கலானார்கள் வீரர்கள். அழுந்தூர்வேள் திதியன் ஒருவன் மட்டும் தான் மார்பில் ஏற்பட்டிருந்த பலத்த காயத்துடன் உயிர் தப்பியிருந்தான். மற்றவர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள்.

உடனே தகவல் இளஞ்சேட் சென்னிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

மோரியர்களின் தாக்குதலை முறியடித்துவிட்டு வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் இளஞ்சேட் சென்னி செங்கோடனுடன் வந்து கொண்டிருந்த போது அவனிடம் தகவலைத் தெரிவித்தார்கள் வீரர்கள்.

அப்பொழுதுதான் தெரிந்து கொண்டான் இளஞ்சேட் சென்னி. ‘தன் கவனத்தைத் திசை திருப்பி மோரியர்கள் தமது திட்டத்தை செயல்படுத்திவிட்டார்கள்’ என்பதை.

புரவியில் விரைந்து சென்று பார்த்தான். கந்துவாக நின்று கொண்டிருந்த கொற்றவைக்கு முன்பு பிணங்கள் மட்டுமே சூழ்ந்து அனைத்து இடங்களிலும் இறைந்து கிடந்தன.

இறந்து போன வேந்தர் இளம்பெருஞ் சென்னி, வேளிர்கள், சிற்றரசர்கள் மற்றும் படைத்தலைவர்கள் ஆகியோரின் உடல்கள் வரிசையாகப் போடப்பட்டிருந்தன. தலைகள் மட்டுமே அடையாளம் காணப்பட்டிருக்க ஏதாவதொரு உடலில் வைத்திருந்தார்கள்.

ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கு முன்பு தன்னைப் படைத்தலைவனாக நியமித்தவர்கள் அனைவரும் உடலில் உயிர் இல்லாமல் கிடப்பதைப் பார்த்த இளஞ்சேட் சென்னி அதிர்ச்சியில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் சிந்திக்க மறந்து அந்தப் பிணங்களைப் பார்த்தபடியே நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுக்குள் ஆத்திரம் அதிகமானது. அவனுக்குள் பெருகிய ஆத்திரம் விழி வழியே துளிக் கண்ணீராக வெளிப்பட்டது.

போருக்குத் திரண்டு வந்திருந்த படை வீரர்கள் அனைவரும் செய்வதறியாது திகைத்து போய் நிற்கலானார்கள். அனைவரின் மனதையும் துயரமும், குற்ற உணர்வும் ஒரு சேரக் கவ்வியிருந்தது.

&&&

கொலை செய்ய வந்த யவனக் கன்னி மற்றும் தசவர்க்கிகள் அனைவரையும் கொன்று போட்டுவிட்டு வெற்றிவேல் சென்னி, எழினி, இரும்பிடர்த் தலையன் மற்றும் மகேந்திர வளவன் ஆகிய நால்வரும் போர்ப் பாசறையை அடைந்த வேளையில் அங்கே மயான அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. வெண்ணிறப் புரவிப் படை வீரர்களால் கொல்லப்பட்ட மோரியர்களின் உடல்களை மிதிக்காமல் புரவிகள் தாண்டித் தாண்டி மெதுவாகச் சென்றன.

அந்த மயான அமைதியைக் கண்ட வெற்றிவேல் சென்னி, “எழினி, எனக்கு ஏதோ தவறாகப்படுகிறது. இங்கு மிகப்பெரிய அசம்பாவிதம் ஏதோ நிகழ்ந்திருக்கிறது” என்று தெரிவித்தான்.

“எனக்கும் இந்த அமைதி கவலையளிக்கிறது அத்தான்” எனப் பதிலளித்தாள் எழினி.

அவர்களுடன் வந்து கொண்டிருந்த மகேந்திர வளவன், “நான் சென்று என்னவென்று பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” எனக் கூறியபடி புரவியைத் தட்டிவிட்டான். அவனது புரவி மூவரது புரவியையும் கடந்து வேகமாக முந்திச் சென்றது.

மகேந்திர வளவனின் புரவி வேகமாகச் சென்ற போது எழுந்த புரவியின் குளம்படிச் சத்தத்தைக் கண்டு போர்ப் பாசறை வீரர்கள் அனைவரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். மகேந்திர வளவன் தனது புரவியில் விரைந்து சென்று கொண்டிருக்க அவர்களுக்குப் பின்னால் வெற்றிவேல் சென்னி, இரும்பிடர்த்தலையன் மற்றும் எழினி ஆகிய மூவரும் குழப்பத்துடன் பாசறையைப் பார்த்தபடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மோரியர்களின் தாக்குதலால் இறந்த வீரர்களின் உடல்கள் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடந்தன. கை, கால்களை இழந்த வீரர்கள் வேதனையால் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அடிபட்டவர்களுக்கு வைத்தியர்கள் உதவி செய்து கொண்டிருக்க, இறந்து போனவர்களின் உடல்களை சிலர் அப்புறப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். கார்முகில்

மீதமர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த வெற்றிவேல் சென்னியைப் பார்த்ததுமே வீரர்கள் மண்டியிடலானார்கள். எப்போதும் ஆயுதத்தை வாணை நோக்கிப் பிடித்து மண்டியிடும் வீரர்கள் அன்று மட்டும் தமது ஆயுதங்களைப் பூமியை நோக்கிப் பிடித்திருந்தார்கள்.

வெற்றிவேல் சென்னியைப் பார்த்ததுமே எழும் வாழ்த்து முழக்கம் அன்று மட்டும் மௌனித்திருந்தது. வெற்றிவேல் சென்னி பாசறைக்குள் ஊடுருவி முன்னோக்கிச் செல்லச் செல்ல அவனுக்கு முன் நின்ற வீரர்கள் தமது ஆயுதங்களைத் தலைகீழாக பூமியை நோக்கிப் பிடித்தபடியே மண்டியிடலானார்கள்.

அவர்களைப் பார்த்தபடியே அமைதியாகச் சென்று கொண்டிருந்தான் வெற்றிவேல் சென்னி. அப்பொழுது அவர்களை நோக்கி வேகமாக வந்த மகேந்திர வளவன் புரவியிலிருந்து கீழே குதித்து வெற்றிவேல் சென்னியிடம் வந்தவன், “தலைவரே..!” என அழைத்தான்.

“என்ன மகேந்திரா?”

சிறிது நேரம் அமைதியாக நின்றவன், “நடக்கக் கூடாதது நடந்துவிட்டது தலைவரே!” என்றான். அவனது விழிகள் கலங்கின.

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட எழினி, “மகேந்திரா, என்ன நடந்ததென்று உடனடியாகக் கூறு” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“நம் படைக்குள் ஊடுருவி கோசர்கள் நடத்திய தாக்குதலில்..” எனக் கூறியவனது நா தடுமாறியது.

மகேந்திரனே நடந்ததைத் தெரிவிக்கட்டும் என்று நினைத்த வென்வேல் சென்னி அவனது முகத்தைப் பார்த்தபடியே அமைதியாகப் புரவியில் அமர்ந்திருந்தான்.

“கோசர்கள் நடத்திய திடீர் தாக்குதலில் நம் வேந்தர் இளம்பெருஞ் சென்னி, வேளிர்கள், சிற்றரசர்கள் என்று அனைவரும்..”

“அனைவரும்?”

“அனைவரும் கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள் தலைவரே!”

“இளஞ்சேட் சென்னிக்கு எதுவும் ஆகவில்லையே?” என வினவினான் வெற்றிவேல் சென்னி.

“அவருக்கு எதுவும் ஆகவில்லை. ஆனால், நிலைகுலைந்து போய் அமர்ந்திருக்கிறார்” எனப் பதில் அளித்தான்.

கோபத்தில் விழிகள் சிவக்க சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்திய வெற்றிவேல் சென்னி, “கோசர்கள் நமது படைக்குள் ஊடுருவி தாக்குதல் தொடுத்து, நமது வேந்தரைக் கொல்லும் வரை மெய்க்காவல் வீரர்களும் ஒற்றர்களும் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள்?” என வினவினான்.

அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான் மகேந்திர வளவன்.

மகேந்திரனை சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வெற்றிவேல் சென்னி திரும்பி, “இரும்பிடர்த்தலையா?” என அழைத்தான்.

புரவியை முன்னோக்கிச் செலுத்திய இரும்பிடர்த் தலையன், “கட்டளையிடுங்கள் தலைவரே!” என வேண்டினான்.

“என்ன செய்வாயோ, ஏது செய்வாயோ எனக்குத் தெரியாது. இன்னும் ஒரு முகூர்த்தப் பொழுதில் நமது படைகள் அனைத்தும் தயார் நிலையில் இருக்க வேண்டும். புரவிப் படையும், தேர்ப் படையும் இன்னும் ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் தயாராகியிருக்க வேண்டும். துரிதகதியில் செயல்படு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு தலைவரே!” எனக் கட்டளையிட்ட இரும்பிடர்த்தலையன் உடனே தனது புரவியைத் தட்டிவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றான்.

மகேந்திர வளவனை நோக்கிய வெற்றிவேல் சென்னி, “இன்னும் அரை நாழிகைப் பொழுதில் படைத்தலைவர்கள், துணைப் படைத்தலைவர்கள், குழுத் தலைவர்கள், ஊர்த்தலைவர்கள், ஒற்றர் தலைவர்கள் என்று அனைவரும் எனக்கு முன் கூடியிருக்க வேண்டும். உடனே ஏற்பாடு செய்” எனக் கட்டளையிட்டவன் அவனது பதிலை எதிர்பாராமல், “எழினி, நீ என்னுடன் வா” எனக் கட்டளையிட்டவன் கார்முகிலைத் தட்டிவிட்டான்.

அதுவரை அமைதியாகச் சென்று கொண்டிருந்த கார்முகில் தனது வேகத்தைக் கூட்டி அதிவேகத்தில் செல்லலானான். மூவேந்தர் படைத்தலைவன் பாசறைக்குத் திரும்பிவிட்டதை அனைவருக்கும் அறிவிக்கும்படி கொம்பு முழங்கப்பட்டது.

வெற்றிவேல் சென்னி வந்துவிட்டதை அறிவிக்கும் கொம்பு முழக்கத்தைக் கேட்டதும் காவல் வீரர்கள் மற்றும் காவல் தலைவர்களின் மனதில் அதுவரைக் குடியிருந்த துயரம் விலகி காரணமறியாத திகில் பரவத் தொடங்கியது. துயரத்தில் இருந்த போர் வீரர்களின் மனதில் ஒருவித உற்சாகம் பெருகத் தொடங்கியது.

கோசர்களால் கொல்லப்பட்ட வேந்தர் மற்றும் சிற்றரசர்களின் உடல்கள் கிடத்தப்பட்டிருந்த இடத்தை வெற்றிவேல் சென்னியும் எழினியும் அடைந்திருந்தார்கள். அங்கே இளஞ்சேட் சென்னி துயரமே உருவாகக் கோபமான மனநிலையில் அமர்ந்திருந்தான்.

தன் தம்பி வெற்றிவேல் சென்னியைப் பார்த்ததும், “சென்னி..!” எனக் கூறியபடியே எழுந்து நிற்க முயற்சித்தான். ஆனால், அவனது மனதைச் சூழ்ந்திருந்த துயரம் அவனை எழவிடாமல் பலவீனப்படுத்தியிருக்க அப்படியே அமர்ந்து கொண்டான்.

புரவியிலிருந்து கீழே குதித்த வெற்றிவேல் சென்னி தனது தமையனிடம் சென்றவன், “உனக்கு எதுவும் ஆகவில்லையே?” என வினவியபடியே அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்து தலைக் கூந்தலை வருடினான். எழினியும் இளஞ்சேட் சென்னிக்கு அருகில் அமரலானாள்.

எழினியிடம் இளஞ்சேட் சென்னி, “தந்தையைச் சென்று பார். கோசர்களின் தாக்குதலில் உயிர் பிழைத்திருப்பது அழுந்தார்வேள் திதியன் ஒருவர் மட்டும்தான்” என்றான்.

“ம்ம்ம்..” எனத் தெரிவித்தவள் சென்னியுடனே அமர்ந்திருந்தாள். பிறகு, “அவருக்குதான் எதுவும் ஆகவில்லையே. பிறகு அவரைச் சென்று நான் பார்க்கிறேன். சற்று நேரம் தங்களுடன் இருக்கிறேன் தலைவரே!” எனக் கூறியவள் அவனது தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

இளஞ்சேட் சென்னி வெற்றிவேல் சென்னியிடம், “எனக்கு எதுவும் ஆகவில்லை. ஆனால், தந்தை மற்றும் அவருடன் மந்திர ஆலோசனை சபையில் ஈடுபட்டிருந்த அனைவரும் கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள்” எனக் கவலையுடன் தெரிவித்தான்.

சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்திய வெற்றிவேல் சென்னி, “எனக்கு அவர்கள் இறந்ததைப் பற்றி எந்தக் கவலையும் இல்லை. இன்று இறந்திருக்காவிட்டால் நடைபெறவிருக்கும் போரில் அவர்கள் வீரமரணத்தைத் தழுவிருப்பார்கள். நான் உன்னை நினைத்துதான் கவலைப்பட்டேன். ஆனால்..” எனக் கோபத்துடன் முடித்தான். ‘ஆனால்’ என்று கூறிய போது அவனது விழிகள் இரண்டும் சிவந்து போனதை இளஞ்சேட் சென்னி கவனிக்கவே செய்திருந்தான்.

“ஆனால்...” எனப் பதிலுக்கு வினவினான் இளஞ்சேட் சென்னி.

“பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்கள் காவல் இருக்கையில் மோரியர்களும், கோசர்களும் எப்படி நமது பாசறையைத் தாக்கினார்கள். இந்தத் தைரியம் அந்தச் சுவானப் புத்திரர்களுக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தது? எந்தளவுக்குத் திட்டம் தீட்டியிருந்தால், எவ்வளவு துணிச்சல் இருந்திருந்தால் நமது படைக்குள் ஊடுருவி வேந்தரையும், அவருக்குத் துணையாக இருந்தவர்களையும் கொன்றிருப்பார்கள்?” என வினவினான்.

“சென்னி!”

“சொல்.”

“நமது வேந்தரும், சிற்றரசர்களும் இறந்துவிட்டார்கள் என்ற கவலை உனக்கு இல்லையா?” என வென்வேல் சென்னியை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தபடியே வினவினான் இளஞ்சேட் சென்னி.

“இல்லை. நான் நடக்கவிருப்பதைப் பற்றித்தான் கவலையுடன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். போர் என்றால் மரணம் நிகழத்தான் செய்யும். எப்பொழுதும் வீரர்கள் மடிவார்கள். ஆனால், இந்த முறை பெருந்தலைகள் உருண்டிருக்கின்றன. எங்கே தவறு நிகழ்ந்தது, அதை எப்படிச் சரி செய்யலாம் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் நான்” எனக்

கூறியவன் எழுந்து நின்று சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தி பீதியுடன் நின்றிருந்த போர் வீரர்களை நோக்கினான் வெற்றிவேல் சென்னி.

இளஞ்சேட் சென்னியும் எழுந்து நின்றான். அவனிடம், “நம்மைச் சுற்றி நிற்கும் வீரர்களைப் பார். நாம் இப்பொழுது துவண்டு போய் அமர்ந்தால் அவர்களும் துவண்டு போய் விழுந்துவிடுவார்கள். சோழ வேந்தரையே காவல் காக்க முடியாத நம்மால் மோரியர்களை வீழ்த்த முடியுமா என்ற கேள்வி இந்நேரம் அவர்களுக்குள் எழுந்திருக்கும். இந்த உளவியல் மாற்றம் மிகவும் அபாயகரமானது. போர் தொடங்குவதற்கு முன்பே நம்மைத் தோற்கடித்துவிடும்” என வெற்றிவேல் சென்னி கூறிக் கொண்டிருந்த போதே குறுக்கிட்ட இளஞ்சேட் சென்னி, “என்ன செய்யலாம்?” என வினவினான்.

“சொல்கிறேன்..” எனக் கூறிய வெற்றிவேல் சென்னி நடக்கலானான். அவனைப் பின்தொடர்ந்தான் இளஞ்சேட் சென்னி. இருவரும் செல்வதையே எழினி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கட்டளைப்படி மகேந்திர வளவன் படைத்தலைவர்கள், துணைப் படைத்தலைவர்கள், குழுத் தலைவர்கள், மெய்க்காவல் தலைவர்கள், ஒற்றர் தலைவர்கள் என்று அனைவரையும் அணிவகுக்கச் செய்திருந்தான்.

அவர்களை நோக்கிச் செல்லும் போதே இளஞ்சேட் சென்னியிடம் நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டிருந்தான் வெற்றிவேல் சென்னி.

அணிவகுத்திருந்த தலைவர்களிடம் சென்ற வெற்றிவேல் சென்னி ஒற்றர் படைத் துணைப் படைத்தலைவர்கள் மற்றும் ஒற்றர்களை அழைத்தான்.

அவர்களை நோக்கிய வெற்றிவேல் சென்னி, “ஒற்றர் தலைவன் எங்கே?” என வினவினான்.

“அவர் இறந்து போனார்” எனப் பதில் வந்தது ஒருவனிடமிருந்து.

“கொல்லப்பட்டுவிட்டான் என்று கூறுங்கள்” எனக் கத்தினான் வென்வேல் சென்னி.

அனைவரும் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை நோக்கி, “கோசர்கள் திட்டமிட்டு நமது படைக்குள் ஊடுருவித் தாக்குதல் தொடுத்து பெரும் அசம்பாவிதத்தை நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள். அதைத் தெரிந்து கொண்டு எச்சரிக்கை செய்யாமல் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்?” என வினவினான்.

ஒற்றர்கள் அனைவரும் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

நெடுநேரம் கழித்து ஒற்றர் துணைத் தலைவர்களில் ஒருவன், “எச்சரிக்கையுடன்தான் செயல்பட்டோம் தலைவரே. ஆனால், தவறு நிகழ்ந்துவிட்டது. எங்களை மன்னித்துவிடுங்கள்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“நான் மன்னித்துவிடுகிறேன். ஆனால், இறந்தவர்கள் உயிர்பெற்று வந்துவிடுவார்களா?” என வினவினான்.

யாரிடமும் பதில் இருக்கவில்லை.

ஒற்றர் துணைத் தலைவனை நோக்கிய சென்னி, “உன் தலையைக் கொய்வதைக் காட்டிலும் உனக்கு அளிக்கும் கொடிய தண்டனை உன்னைப் பணியிலிருந்து விடுவிப்பதுதான். உன்னை இப்பொழுதே அனைத்துவித கடமைகளிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன் நான். இப்பொழுதே இங்கிருந்து செல். உன் தவறுக்காக நீ காலம் முழுவதும் வருந்த வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

ஒற்றர் துணைத்தலைவன் எதையும் பேசாமல் தலையைத் தொங்கபோட்டபடி அங்கிருந்து செல்லலானான்.

ஒற்றர் துணைப்படைத்தலைவர்கள் மற்றும் வீரர்களை எச்சரிக்கை செய்து அனுப்பி வைத்தான்.

‘தப்பித்தது உயிர்’ என நினைத்தபடியே அங்கிருந்து அகன்று சென்றார்கள் ஒற்றர்கள்.

“மெய்க்காவல் தலைவர்கள் அனைவரையும் எனக்கு முன் இழுத்து வா மகேந்திரா” எனக் கட்டளையிட்டான் வெற்றிவேல் சென்னி.

போரில் கொல்லப்பட்ட வேளிர்கள், சிற்றரசர்கள் மற்றும் இளவரசர்களின் மெய்க்காவல் வீரர்கள் அனைவரும் வெற்றிவேல் சென்னிக்கு முன் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். அவர்களை நோக்கியவன், “மெய்க்காவல் தலைவர்களாகப் பொறுப்பேற்பதற்கு முன்பு என்ன உறுதிமொழி எடுத்தீர்கள்?” என வினவினான்.

“உயிரைக் கொடுத்தாவது அரசரின் உயிரைக் காப்போம் என்று உறுதி மொழி எடுத்திருந்தோம்” எனப் பதில் வந்தது அவர்களிடமிருந்து.

“அப்படிச் காக்காவிட்டால்?”

“எங்கள் தலையை நாங்களே வெட்டிக் கொண்டு வாள் வடக்கிருத்தல் மேற்கொள்வோம் என்று அரசரின் மேல் வாக்களித்திருந்தோம்.”

“இப்பொழுது என்ன நடந்திருக்கிறது?”

“அரசரைக் காக்கத் தவறிவிட்டோம் தலைவரே.”

“ஏன்?”

“எங்களது கவனக் குறைவுதான் காரணம்.”

“கடமையிலிருந்து தவறிய உங்கள் அனைவரையும் கொலை செய்து எனது புனிதமான போர் வாளைக் களங்கப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை. உங்களது தலையை நீங்களே வெட்டிக் கொண்டு ‘வாள் வடக்கிருத்தல்’ மேற்கொள்ளுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் சென்னி.

சுற்றி நின்றவர்கள் அனைவரும் சென்னியின் கட்டளையைக் கேட்டதும் பதறிப் போனார்கள். இளஞ்சேட் சென்னி, “தம்பி.. வேண்டாம். கோசர்களின் சூழ்ச்சிக்கு இவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?” என வினவினான்.

எழினி, “அத்தான், இது முறையற்ற தண்டனை” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே திரும்பிப் பார்த்தான் சென்னி. இருவரும் வாயை மூடிக் கொண்டார்கள்.

திரும்பி மெய்க்காவல் தலைவர்களை நோக்கினான். அவர்கள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் தமது இடையிலிருந்து தமது வாளினை உருவி வடக்கு நோக்கி மண்டியிட்டார்கள்.

பிறகு, “அரசே, தங்களைக் காக்க முடியாமைக்கு எம்மை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” எனக் கூறியபடியே அவர்கள் அனைவரும் தமது வாளினால் தலையைத் தாமே வெட்டிக் கொண்டு மண்ணில் விழுந்தார்கள்.

வெற்றிவேல் சென்னிக்குக் கோபம் குறைந்திருக்கவில்லை. படைத்தலைவர்கள் மற்றும் உபதலைவர்களை நோக்கினான். அவர்கள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் மண்டியிட்டு, “மூவேந்தர் தலைவரின் கட்டளை எதுவானாலும் நிறைவேற்றுவதற்கு சித்தமாக இருக்கிறோம்” எனக் கூறிவிட்டு தமது இடையுறையிலிருந்து வாளினை உருவி உயர்த்திப் பிடித்தார்கள்.

அவர்களை நோக்கிய வெற்றிவேல் சென்னி, “நமது வேந்தரையும், அவருக்குத் துணையாக வந்த சிற்றரசர்களையும் கொன்ற மோரியர்களை என்ன செய்யலாம்?” என வினவினான்.

மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்த படைத்தலைவர்களில் ஒருவன், “ஒருவரைக் கூட உயிரோடுவிடக் கூடாது தலைவரே. அனைவரையும் விரட்டி விரட்டிக் கொல்ல வேண்டும்” எனக் கண்ணீருடன் தெரிவித்தான்.

புன்னகைத்த வெற்றிவேல் சென்னி, “ம்ம்ம்.. தயாராகுங்கள். நாம் உடனே புறப்படப் போகிறோம்” எனக் கட்டளையிட்டு அனுப்பி வைத்தான்.

அப்பொழுது அங்கு நின்று கொண்டிருந்த பெரியவர் ஒருவர், “தலைவரே..!” எனப் பயம் கலந்த மரியாதையுடன் அழைத்தார்.

திரும்பி அவரை நோக்கினான் வெற்றிவேல் சென்னி.

சென்னியின் கோபமான முகத்தைப் பார்த்ததும் வாயை மூடிக் கொண்டார் அவர்.

“கூறுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் சென்னி.

“அது..”

“அது?”

“வேந்தர் இறந்துவிட்டார். உரிய மரியாதையுடனும் மரபுப்படி நாம் முறையாக அவரது உடலை அடக்கம் செய்ய வேண்டும். அதுமட்டுமல்லாமல்..”

“அதுமட்டுமல்லாமல்?”

“வேந்தரின் தலைமையில் படை புறப்பட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்பதே மரபு. பட்டத்து இளவரசர் தலைமையில் படை அணிவகுக்கக் கூடாது. சோழ தேசம் இப்பொழுது அரசரை இழந்து தவிக்கிறது. பட்டத்து இளவரசருக்கு முடிசூட்ட வேண்டும். பட்டத்து இளவரசர் இன்னும் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருக்கிறார். திருமணமான பிறகே முடிசூட்டுவது நமது வழக்கம். வேந்தருக்கு மரியாதையுடன் இறுதி மரியாதை செலுத்தி, பட்டத்து இளவரசருக்குத் திருமணம் செய்து வைத்து முடிசூட்டிய பிறகு அவரது தலைமையில்தான் படை புறப்பட வேண்டும். அனைத்துக்கும் மரபுப் பழக்கவழக்கங்கள் இருக்கின்றன.”

“இப்பொழுது என்ன கூற வருகிறீர்கள்? சுற்றி வளைக்காமல் தெரிவியுங்கள்” என்றான் வெற்றிவேல் சென்னி.

“தாங்கள் கட்டளையிட்டதைப் போல, இன்று படை புறப்பட முடியாது” என்று அமைதியானார். பிறகு, “புறப்படவும் கூடாது. சோழ வேந்தர் மற்றும் சிற்றரசர்களுக்கு நாம் முறைப்படி அளிக்க வேண்டிய மரியாதையை அளித்தே தீர வேண்டும்.”

“எத்தனை நாட்கள் வேண்டும்?”

“குறைந்தபட்சம் ஒரு கிழமை காலம் வேண்டும் இளவரசே.”

அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான் வெற்றிவேல் சென்னி. சிந்தித்தபடியே சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். நிலம் முழுவதும் குருதி படிந்து மண் சிவந்து போயிருந்தது. அவனது பார்வை முடிவாக இறந்து போன அரசர்களின் மீது விழுந்தது. சிறிது நேரம் அங்கேயே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு முடிவெடுத்தவனாய் சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த இளஞ்சேட் சென்னியை நோக்கினான். அப்படியே அவனுக்கு அருகில் சோகமாக நின்று கொண்டிருந்த எழினியையும் நோக்கினான்.

மகேந்திர வளவனிடம், “விறகுக் கட்டைகளை உடனே அடுக்கு” எனக் கட்டளையிட்டவன் அங்கிருந்து நடந்தான். பிறகு, கவலையுடன் அமர்ந்திருந்த வீரர்களை நோக்கி, “இன்று நமது பட்டத்து இளவரசருக்கு

திருமணம் செய்து முடிசூட்டப் போகிறோம். கொண்டாட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” எனத் தன்னிச்சையாக அறிவித்தான்.

சுற்றி இருந்தவர்கள் யாருக்கும் எதுவும் புரியவில்லை. சென்னி எதையோ கூற வாயெடுத்தான். ஆனால், அவனைப் பேசவிடாத வெற்றிவேல் சென்னி, “வேறு வழியில்லை. தயாராகு” எனத் தெரிவித்துவிட்டு எழினியை நோக்கியவன், “மகாராணியாருக்கு வாழ்த்துக்கள்” எனக் கூறினான். சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த பணிப்பெண்கள் சிலரை அழைத்து, “அழுந்தூர் இளவரசியை திருமணத்துக்குத் தயார்படுத்துங்கள்” எனக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து செல்லலானான்.

அப்பொழுது பெரியவர்கள் சிலர், “தலைவரே, வேந்தருக்கு செய்ய வேண்டிய மரியாதையில் நாம் எந்தக் குறையையும் வைக்கக் கூடாது. நாம் மரபுப்படிதான் அனைத்தையும் செய்ய வேண்டும். தாங்கள் மரபை எந்தக் காலத்திலும் மீறக் கூடாது” என வேண்டினார்கள்.

அவர்களை நோக்கிய வெற்றிவேல் சென்னி, “இனியொரு முறை தாங்கள் எனது கட்டளையில் குறுக்கிட்டால் சொர்க்கத்திலிருக்கும் தங்களது வேந்தரைச் சென்று சேரும் நிலைமை உருவாகலாம். அங்கு சென்று அவருக்கு அளிக்க வேண்டிய மரியாதையும், இறுதிக் கடமையையும் செலுத்தி மகிழ்வதற்குச் சம்மதமா?” என வினவினான்.

அவர்கள் அனைவரும் அதற்கு மேல் பேசாமல் வாயை மூடிக் கொண்டு செல்லலானார்கள்.

மகேந்திரன் சென்னியின் கட்டளைப்படி விறகுக் கட்டைகளை அடுக்கலானான். சென்னியின் கட்டளைப்படி இறந்து போன வேந்தர் இளம்பெருஞ் சென்னி, வேளிர்கள் மற்றும் சிற்றரசர்களின் உடல்களை விறகுக் கட்டளையின் மீது வைக்கப்பட்டது. தீப்பந்தத்தைக் கொண்டு வந்த வெற்றிவேல் சென்னி அனைத்து உடல்களுக்கும் தீ வைத்தான்.

விறகுகள் தீப்பிடித்து எரியத் தொடங்கின.

தயாராக நின்றிருந்த இளஞ்சேட் சென்னி மற்றும் எழினி இருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைக்க ஏற்பாடு செய்தான். அப்போது இளஞ்சேட் சென்னி,

“சோழ வேந்தனாக நான் இப்போது பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறேன். மோரியர்களை வீழ்த்திவிட்டு பாழியில் எனது காதலியின் கரம்பிடித்து சோழ தேசத்தின் வேந்தனாக முடிசூட்டிக் கொள்கிறேன்” என்றான்.

“சோழ செங்கோலையும், மணிமுடியையும் கொண்டு வந்த வெற்றிவேல் சென்னி, “மூவேந்தர்களின் படைத்தலைவனான நான் சோழ தேசத்தின் பட்டத்து இளவரசர் இளஞ்சேட் சென்னியை சோழ தேசத்தின் வேந்தனாக நியமனம் செய்கிறேன்” எனக் கூறிக் கொண்டு தன் கையிலிருந்த செங்கோலை அவனிடம் கொடுத்தான்.

“நம் சோழ வேந்தர் இனி ‘வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ் சென்னி’ என்று அழைக்கப்படுவார்” எனக் கூறியபடி தனது கையிலிருந்த மணிமுடியை இளஞ்சேட் சென்னியின் தலையில் வைத்தான் வெற்றிவேல் சென்னி. பெயரளவுக்கு நடைபெற்றாலும் வெற்றிவேல் சென்னி அவனை சோழ தேசத்தின் வேந்தனாக மணிமுடி சூட்டியிருந்தான்.

சுற்றியிருந்த வீரர்கள் அனைவரும், “வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ் சென்னி.. வாழ்க!”

“இயல்தேர் சென்னி... வாழ்க... வாழ்க...”

“பாமுள்ளூர் எறிந்த ⁴ இயல்தேர் சென்னி... வாழ்க... வாழ்க...”

“சோழ வேந்தர் இளம்பெருஞ் சென்னி.. வாழ்க! வாழ்க!” என்று உற்சாகக் குரல் எழுப்பினார்கள்.

இரும்பிடர்த்தலையனை அழைத்த வெற்றிவேல் சென்னி, “தயாரா?” என வினவினான்.

“தயார் படைத்தலைவரே!” எனத் தெரிவித்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

சோழ வேந்தன் வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ் சென்னியை நோக்கி, “வேந்தரே!” எனப் புன்னகையுடன் அழைத்தான் வெற்றிவேல் சென்னி.

வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ் சென்னியும் பதிலுக்குப் புன்னகைத்தான்.

எரிந்து கொண்டிருந்த உடல்களைப் பார்த்த வெற்றிவேல் சென்னி, “நாளை மாலை பரிதி மறைவதற்குள் மோரியப் படையை புறமுதுகிடச்

செய்வேன். அப்படி இல்லையெனில் என் தலையை நானே வெட்டிக் கொண்டு வாள் வடக்கிருத்தல் மேற்கொண்டு இறப்பேன்” என வெஞ்சினம் உரைத்தான்.

வெற்றிவேல் சென்னி, “புரவிப் படை மற்றும் புரவித் தேர் வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு நான் இப்பொழுதே புறப்படுகிறேன். பரிதி கிழக்கே உதிப்பதற்கு ஒரு ஓரைப் பொழுதுக்கு முன்னால் நான் எனது தாக்குதலைத் தொடங்குகிறேன்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போது குறுக்கிட்ட சோழ வேந்தன் வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ் சென்னி, “நான் யானைப் படை மற்றும் காலாட்படை வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு காலை முதல் சாமப் பொழுதில் உனக்குத் துணையாக வந்து சேர்ந்துவிடுவேன்” எனப் பதில் அளித்தான்.

வேந்தனுக்குத் தலைவணங்கிய வெற்றிவேல் சென்னி புறப்பட்டான். சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி, “எனது உருவப் பஃறேரைக் கணைகளால் நிரப்பிக் கொண்டு வா” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மற்ற போர் ஏற்பாடுகளைக் கவனித்துவிட்டு அணிவகுத்திருந்த புரவித் தேர் மற்றும் புரவிப் படை வீரர்களிடம் சென்றான். அங்கே அவனது பொலந்தேர் மிசை உருவப் பஃறேர் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தது. அதில் சில மாற்றங்களைச் செய்திருந்தான். புரவிகளுக்குப் பதில் ஏழு வரையாட்டுக் கெடாக்கள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு கிடாவும் ஒரு கன்றுக்குட்டி உயரத்துக்குச் செழித்து வளர்ந்து நீண்ட கொம்புகளுடன் வளர்ந்திருந்தன. ஒவ்வொரு கெடாவுக்கும் கவசம் அணிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

உருவப் பஃறேரில் அமர்ந்திருந்தாள் எழினி.

அப்பொழுது அங்கு வந்த சோழ வேந்தன் வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ் சென்னி, “வெற்றி, உனக்கேற்ற தேரோட்டி கிடைத்துவிட்டாள் போலிருக்கிறது? நானே தேரோட்டினாலும் உன் வேகத்துக்கு ஈடுகொடுத்து என்னால் தேரைச் செலுத்த முடியாது? ஆனால், எழினி சிறப்பாகத் தேரோட்டுவாள்” என்றவன் தனது காதலி எழினியை நோக்கி, “எழினி, கவனமாக இரு. சோழ தேசத்தின் பட்டத்து இளவரசனைக் காக்க வேண்டியது உனது கடமை” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“பட்டத்து இளவரசனா?” என வினவினான் வெற்றிவேல் சென்னி.

“ஆமாம் தம்பி. எனக்குப் பிறகு சோழத்தை அரசாளத் தகுந்தவன் நீ ஒருவன் மட்டும்தான்.”

“அரசாளும் எண்ணம் எனக்கு அறவே கிடையாது. எழினியின் மகன்தான் அடுத்த சோழ வேந்தன். அவனுக்கும் நான் படைத்தலைவனாகக் கடமையாற்றுவேன்” எனத் தெரிவித்தபடியே புரவித் தேரில் ஏறினான்.

எழினி வரையாட்டுக் கெடாக்களைத் தட்டிவிட்டு சாட்டையால் அடித்தாள். அசுர வேகத்தில் ஏழு கிடாக்களும் தேரை இழுத்துச் சென்றன. சென்னியை செங்கோடனின் தலைமையிலான வெண்ணிறப் புரவிப் படையினர் பின்தொடர்ந்து செல்லலானார்கள். வெற்றிவேல் சென்னியின் கார்முகில் மீது ஏறிக் கொண்ட இரும்பிடர்த் தலையன் புரவிப் படைக்குத் தலைமை தாங்கி அழைத்துச் சென்றான். மகேந்திர வளவனின் தலைமையில் தேர்ப் படை வீரர்கள் புறப்பட்டுச் செல்லலானார்கள்.

அவர்களுக்குப் பின்னால் சோழ வேந்தன் வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ் சென்னி காலாட்படை மற்றும் யானைப் படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு செல்லலானான். போரில் இறந்து போன வேளிர்கள் மற்றும் சிற்றரசர்களின் இளவரசர்கள் துணையாகச் செல்லலானார்கள். அவர்களில் மலை நாட்டு இளவரசன் இருங்கோ யானைப்படைக்குத் தலைமை தாங்கிச் செல்லலானான்.

மோரிய பெரும்படையை நோக்கி மூவேந்தர் தலைவன் வெற்றிவேல் இளஞ்சேட்சென்னி மற்றும் சோழ வேந்தன் வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ்சென்னி தலைமையில் பெரும்படையினர் புறப்பட்டுச் சென்று கொண்டிருந்த போது வெண் திங்களின் ஒளி மேகத்தில் சிதறி வானம் செக்கச் சிவந்து போயிருந்தது.

அடிக்குறிப்பு :

1. கந்து வழிபாடு : கடவுள் உறையும் இடமாகக் கருதி மரங்களை வழிபடும் பழக்கம் சங்ககாலத்தில் இருந்தது. மரத்தை நட்டு பொட்டு வைத்து அலங்கரித்துக் கடவுளாக வழிபடுவதே கந்து

வழிபாடு. இன்று கோயில்களில் தலவிருட்சங்களாக வழிபடுபவை ஒரு காலத்தில் கந்து வழிபாடாக வழிபடப்பட்ட மரங்களே.

புற்றுடைச் சுவர புதல் இவர் பொதியில்

கடவுள் போகிய கருந் தாட் கந்தத்து (அகநானூறு 307 : 11 – 12)

2. புலவர் ஊன்பொதி பசங்குடையார் : சங்க காலப் புலவர்களில் ஒருவர். சென்னியின் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த புலவரான இவர் நான்கு (10 203, 370, 378) புறநானூற்றுப் பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார். நான்கு பாடல்களும் சென்னியைப் பற்றிய பாடல்கள் தான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
3. பகைவர் கோட்டை அவர்களின் கைவசம் இருக்கும்போதே அதனைப் பாணர்களுக்கு வழங்கிவிட்டு அதனை வெல்லும் கொடையாளி சென்னி.

அணையையும் அல்லை, நீயே; ஒன்னார்

ஆரளயில் அவர்கட்கு ஆகவும், 'நுமது' எனப் (புறநானூறு 203 : 9 – 10)

4. பாமுனார் எறிந்த இயல்தேர் சென்னி :

முன்னும் கொண்டிர்என, நும்மனோர் மறுத்தல்

இன்னாது அம்ம; இயல்தேர் அண்ணல்! (புறநானூறு 203 : 5 – 6)

5. இயல்தேர் சென்னியின் கொடைத் தன்மையைப் போற்றுகிறது புறநானூறு – 10.

42 வீழ்த்தப்பட்ட பெரும்படை

மோரியர்கள் போர் புரிவதற்குத் தேர்ந்தெடுத்திருந்த பள்ளத்தாக்கு உயரமான மலை முகடுகளால் நான்கு புறமும் சூழப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பள்ளத்தாக்குக்குள் அனைவரும் பயணக் களைப்பு நீங்க ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்குள் நுழைவதற்கு இரண்டே இரண்டு வழிகள்தான் உண்டு. ஒன்று முன்பக்க மலைப்பிளவு, மற்றொன்று பின்பக்கமாக ஓடிக் கொண்டிருந்த காட்டாற்றுப் பாதை.

பள்ளத்தாக்குக்குள் நிலை கொண்டிருப்பவர்களைத் தாக்க வேண்டும் என்றால் முன்பக்கம் காணப்படும் குறுகிய மலைப் பிளவின் வழியாகத்தான் உள்ளே நுழைய முடியும். பின்பக்கமாக இருக்கும் காட்டாற்றுப் பாதை வழி உள்ளே நுழைய வேண்டுமென்றால் நான்கு நாள் சுற்றிக் கொண்டதான் வந்து சேர முடியும். மலை முகடுகள் மனிதர்களால் ஏற முடியாதபடி செங்குத்துப் பாறைகளாலும், கூர்மையான சரளைக் கற்களாலும் காணப்பட்டது. சில அடிகள் நடப்பதற்குள் கால் நகங்கள் கற்களால் உடைந்துவிடும். வரையாடுகளால் மட்டுமே ஏறி, இறங்க முடிந்த அபாயகரமான மலை முகடுகளைக் கொண்டிருந்தது அந்தப் பள்ளத்தாக்கு.

உருத்திரன் திட்டமிட்டு அந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தான். குறுகிய மலைப் பிளவைத் தவிர்த்து, மலை முகட்டின் மீது ஏறி, இறங்கித் தாக்குதல் தொடுப்பதென்பது இயலாத காரியம்.

மேற்கே உயர்ந்திருந்த மலை முகட்டில் முழுதிங்கள் விழுந்திருந்ததால் மோரிய வீரர்கள் நிலை கொண்டிருந்த பள்ளத்தாக்கு முழுவதும் அந்த அதிகாலைப் பொழுதில் இருள் படர்ந்து காணப்பட்டது. முழுதிங்கள் நாளாக இருந்தமையால் ஓரிரு பந்தங்கள் மட்டுமே ஏற்றப்பட்டிருந்தன. அதுவும் அதிகாலைக் காற்றில் அணைந்து போயிருக்க, அந்தப் பள்ளத்தாக்கையே இருள் முழுவதுமாகக் கவ்வியிருந்தது. சென்னி தனது படையோடு வந்து தாக்குவான் என்ற அச்சம் இல்லாததால் மோரிய வீரர்கள் கவலையின்றி அதிகாலை உறக்கத்தை அனுபவித்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால், தனது கூடாரத்தில் உறக்கமில்லாமல் புரண்டு கொண்டிருந்தான் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன். ‘யவனக் கன்னியும், தசவர்க்கிகளும் சேர்ந்து வென்வேல் சென்னியைக் கொன்றிருப்பார்களா? அனுப்பி வைக்கப்பட்ட மோரிய வீரர்கள் வெற்றிகரமாக பாசறையைத் தாக்கி நிலைகுலையச் செய்திருப்பார்களா? இந்நேரம் அவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்கள்? திட்டமிட்டபடி கோசர்கள் பெருந்தலைகளைச் சாய்த்திருப்பார்களா?’ எனப் பல்வேறு கேள்விகள் அவனுக்குள் எழுந்து உறக்கத்தைத் தின்று கொண்டிருந்தது. தாக்குதல் தொடுக்கச் சென்றவர்களில் யாராவது தகவலுடன் வருவார்களா என்று எதிர்பார்த்தபடியே காத்துக் கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன்.

வழக்கத்துக்கும் மாறாக அன்றைய இரவு மட்டும் அவனுக்கு நீண்டு கொண்டிருந்தது. இரவில் துளி நேரம் கூட அவன் உறங்கியிருக்கவில்லை. உறக்கம் வராமல் கண் விழித்தபடியே சிந்தனையுடன் படுத்திருந்த போது அவனது கூடாரத்தின் திரைக்குப் பின்னால் யாரோ நிற்பதைக் கண்ட தேவவர்மன் எச்சரிக்கையடைந்தான். உடனே தலைமாட்டில் வைத்திருந்த குறுவாள் ஒன்றைக் கையில் எடுத்தவன் சத்தமில்லாமல் எழுந்து அமர்ந்தான். அப்பொழுது திரைக்குப் பின்னாலிருந்து, “இளவரசே, தாங்கள் இன்னும் உறங்கவில்லையா?” என்ற குரல் கேட்டதும் நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிட்டவன், “படைத்தலைவரே, தாங்கள்தானா? நான் நம் எதிரிகள்தான் யாரோ ஊடுருவிவிட்டார்கள் என்று ஒருகணம் நினைத்துவிட்டேன்” எனச் சத்தமாகக்

குரல் கொடுத்தவன் சற்று நேரம் கழித்து, “உள்ளே வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மோரியப் படைத்தலைவன் கூடாரத்துக்குள் நுழைந்தபடியே, “நாங்கள் காவலிருக்கையில் ஒற்றர்கள் ஊடுருவிவிடுவார்கள் என்ற கவலை தங்களுக்கு எதற்கு இளவரசே வருகிறது?” என வினவினான்.

“நாம் பலகட்ட தாக்குதல் தொடுப்பதற்காக நம் வீரர்களை அனுப்பி வைத்திருக்கிறோம் அல்லவா? நம் விரோதியும் நம்மைப் போன்றே சிந்தித்துவிட்டால் என்ன செய்வது?” எனச் சிரித்தபடியே தெரிவித்தான்.

பதிலுக்கு உரக்கச் சிரித்த உருத்திரன், “இரவு முழுவதும் தாங்கள் இப்படித்தான் உறக்கம் வராமல் புரண்டுபுரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தீர்களா?” என வினவினான்.

“ஆமாம். நாம் திட்டமிட்டபடி வீரர்கள் செயல்பட்டிருப்பார்களா என்பது பற்றியே என் மனம் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது படைத்தலைவரே.”

“..”

“சென்னி இறந்திருப்பானா?”

“நாமாக எந்த முடிவுக்கும் வர வேண்டாம் இளவரசே. சென்றவர்களில் எவரேனும் திரும்பி வருவார்கள். அவர்கள் கொண்டு வரும் செய்தியைப் பொறுத்து நாம் மேற்கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்கலாம்.”

“ம்ம்ம்.. பொழுது விடிவதற்கு இன்னும் எவ்வளவு நேரம் இருக்கிறது?”

“கடைசி சாமப் பொழுது தொடங்கி ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கும் மேலே ஆகியிருக்கிறது.”

மீண்டும் படுக்கையில் படுத்து கை, கால்களை நீட்டி முறித்துக் கொண்டவன், “படுத்தால் உறக்கம் வர மறுக்கிறது. சோர்வாக உணர்கிறேன்” என்றான் தேவவர்மன்.

“எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் சிறிது நேரமாவது உறங்குங்கள் இளவரசே.”

“ம்ம்ம்ம்..” எனத் தெரிவித்தபடியே மீண்டும் எழுந்து அமர்ந்த தேவவர்மன், “விடிவதற்கு முன்பே தேடி வந்திருக்கிறீர்களே, ஏதாவது முக்கியமான காரியமா?” என வினவினான்.

“ஆமாம் இளவரசே. போர் நடைபெறும் இடத்தை அடைந்துவிட்டோமே தவிர நாம் இன்னும் போருக்கு ஆயத்தமாகவில்லை என்பதைத் தங்களுக்கு நினைவுப்படுத்தவே வந்திருக்கிறேன்.”

“என்ன கூறுகிறீர்கள் தாங்கள்?”

“ஆமாம் இளவரசே. நம் வீரர்கள் இன்னும் ஒழுங்கில்லாமல், ஆங்காங்கே கிடைத்த இடங்களில் படுத்து பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது திட்டப்படி வியூகத்துக்குத் தகுந்த மாதிரி நாம் நம் படை வீரர்களை அணிவகுக்கச் செய்ய வேண்டும். வியூகத்தில் நிலை கொண்ட பிறகு அவர்கள் ஓய்வெடுக்கலாமே?” என வினவினான் உருத்திரன்.

“போர் விரைவில் நடைபெறும் என்று அஞ்சுகிறீர்களா?”

“நான் போரைப் பார்த்து அஞ்சவில்லை தலைவரே. முன்னெச்சரிக்கையுடன் செயல்படுவது நல்லது என்று கருதுகிறேன்.”

“கவலைப்படாதீர்கள். ஒற்றர்கள் எனக்குத் தொடர்ந்து தகவல் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சோழப் பெரும்படை வந்து சேர்வதற்கு இன்னும் சில நாட்கள் ஆகும். நாம் அவர்களுக்காகக் காத்திருக்கிறோம் என்று கேள்விப்பட்டதும் அவர்கள் பயத்தில் அஞ்சி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்லாமல்..”

“அதுமட்டுமல்லாமல்?”

“இன்று நமது வீரர்கள் சோழப் பெரும்படையை எதிர்பாராத நேரத்தில் தாக்கியிருப்பார்கள். நிச்சயம் அங்கே பேரிழப்பு ஏற்பட்டிருக்கும். அதிலிருந்து அவர்கள் மீள்வதற்குள், நாம்தான் அவர்களைத் தேடிச் சென்று தாக்கி அழிக்க வேண்டிய சூழல் ஏற்படும் என்று கருதுகிறேன். எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் நாம் புறப்பட வேண்டிய சூழல் ஏற்படலாம். ஒற்றர்கள் மூலம் உறுதியான தகவல் வந்த பிறகு மேற்கொண்டு முடிவெடுக்கலாம்” என்றான்.

உருத்திரன் சிந்தித்தபடியே அமர்ந்திருந்தான். பிறகு, “தங்களது எண்ணமும் சரிதான். குறைந்த பட்சம் தற்காப்பு நடவடிக்கைகளிலாவது ஈடுபடலாம் என்பது எனது கருத்து. ஏனெனில், வென்வேல் சென்னி நமது திட்டங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன். நாம் ஒன்று நினைக்க அவன் ஒன்று செய்வான். எச்சரிக்கையாக இருப்பது நல்லது” என எச்சரிக்கை செய்தான்.

“வென்வேல் சென்னி தசவர்க்கிகள் மற்றும் யவனக் கன்னி மூலம் கொல்லப்பட்டிருப்பான்” என்று உறுதியாக நம்பிக் கொண்டிருந்த தேவவர்மனுக்கு உருத்திரனின் எச்சரிக்கை கசக்கவே செய்தது. சற்று நேரம் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த தேவவர்மன், “நாம் அனுப்பி வைத்த வீரர்களிடமிருந்து தகவல் கிடைக்கும் வரை சற்றுப் பொறுமையாக இருங்கள். ஏனெனில், நம் வீரர்களை மேலும் நான் சோர்வடையச் செய்ய விரும்பவில்லை. அவர்கள் ஓய்வெடுக்கட்டும். தகவல் கிடைத்ததும் தங்களது விருப்பப்படி எதை வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள். நான் குறுக்கே நிற்கமாட்டேன். குறைந்தபட்சம் பொழுது விடியும் வரையாவது பொறுத்திருங்கள்” எனத் தெரிவித்தான் தேவவர்மன்.

“சரி இளவரசே! தங்களது உத்தரவு” எனக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து நடையைக் கட்டத் தொடங்கினான் உருத்திரன். அப்பொழுது இளவரசனின் கூடாரத்தை நோக்கி வேகமாகப் புரவி வீரன் ஒருவன் வந்து கொண்டிருந்தான். வேகமாக வந்தப் புரவி வீரனைப் பார்த்த உருத்திரன் நடப்பதை நிறுத்திவிட்டு அங்கேயே நின்றான். புரவியின் குளம்படிச் சத்தம் கேட்டுப் படுத்திருந்த தேவவர்மனும் வெளியே ஓடி வந்தான்.

புரவியிலிருந்து கீழே குதித்த காவல் வீரன், “இளவரசே, தமிழ்ப் படைகளைத் தாக்குவதற்குச் சென்ற தேர்ப் படை வீரர்களில் ஒருவன் திரும்பி வந்திருக்கிறான்” என்றான்.

“உடனே அழைத்து வா” என்ற கட்டளை எழு புரவி வீரன் திரும்பிச் செல்லலானான்.

தேவவர்மன், “உருத்திரரே! தகவல் வந்துவிட்டது. நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை இன்னும் சற்று நேரத்தில் அறிவிக்கிறேன்” எனக் கூறிக்

கொண்டிருந்த போதே அவனுக்குள் ஒரு சந்தேகமும் எழுந்தது. ‘அதற்குள் தாக்கிவிட்டுத் திரும்பி வந்துவிட்டானே?’ என்று.

அப்பொழுது, புரவி வீரன் ஒருவன் அவர்களை நோக்கி வந்தான். வந்தவன், “வெற்றி! வெற்றி..! வெற்றி!” என மும்முறை கூறியபடியே புரவியிலிருந்து கீழே குதித்து தேவவர்மனுக்கு மரியாதை செலுத்தினான். அவனது உடலெங்கும் வாளினால் வெட்டப்பட்ட காயம் தென்பட்டது. குருதியில் நனைந்திருந்தான். குருதி காய்ந்து நாற்றம் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

அவனிடம், “என்ன நடந்தது?” என வினவினான் உருத்திரன்.

“பிறப்பிக்கப்பட்ட கட்டளைப்படி தமிழ்ப் படையினர் நிலை கொண்டிருந்த பாசறையின் விளிம்பில் பெரும் தாக்குதல் மேற்கொண்டோம். அதே வேளையில் கோசர்கள் பாசறைக்குள் ஊடுருவி தாக்குதல் நடத்தினார்கள். ஒரே நேரத்தில் இருமுனைத் தாக்குதல்கள்.”

“முட்டாள். கதையைப் பிறகு விரிவாகக் கூறு. தாக்குதலின் முடிவை முதலில் தெரிவி” எனக் கட்டளையிட்டான் தேவவர்மன்.

“நாங்கள் பெரும் எண்ணிக்கையிலான வீரர்களைக் கொன்றுவிட்டோம். அதே போன்று கோசர்கள் சோழ வேந்தர் இளம்பெருஞ் சென்னி, அவருக்குத் துணையாகப் படையைத் திரட்டி வந்த வேளிர்கள், சிற்றரசர்கள், முக்கியமான படைத்தலைவர்கள் என்று அனைவரையும் திட்டமிட்டு தனிமைப்படுத்தி படுகொலை செய்துவிட்டார்கள்.”

உடனே காயத்தோடு திரும்பி வந்தவனைக் கட்டிப்பிடித்து பாராட்டினான் தேவவர்மன்.

உடலில் ஆழமாக ஏற்பட்டிருந்த காயத்தில் தேவவர்மனின் கரம் பட்டதும் வீரன் வலியால் துடிதுடிக்கலானான். உடனே விலகிய தேவவர்மன், “பொழுது விடிவதற்கு முன்பே நற்செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறாய் நீ. வென்வேல் சென்னி என்ன ஆனான்?” என வினவினான்.

“அவன் யவனக் கன்னி மற்றும் தசவர்க்கிகளின் தாக்குதலில் தப்பிவிட்டான் இளவரசே.”

“அவனுடன் பிறந்திருந்த மற்றொரு இளவரசன்?”

“அவனும் உயிர் பிழைத்துவிட்டான்.”

“சரி, அவர்களைப் போர்க்களத்தில் ஒரு கை பார்த்துக் கொள்வோம்” என அவனிடம் தெரிவித்த தேவவர்மன் உருத்திரனை நோக்கி, “உருத்திரரே! இறந்து போன அரசர்களுக்கு இறுதி மரியாதை செலுத்திவிட்டு தமிழ்ப்படையினர் புறப்பட்டு வர எப்படியும் ஒரு கிழமை காலம் ஆகும். நாம் அவர்கள் எதிர்பாராத நேரத்தில் தாக்குதல் தொடுத்து அவர்களை விரட்டி அடிப்போம்” என்றான்.

“நல்ல யோசனை இளவரசே. இன்றே நாம் அவர்களை நோக்கிப் புறப்படுவோம். தந்தை இழந்த துயரிலிருந்து உடன்பிறந்தவர்கள் இருவரும் விடுபடுவதற்குள் அடுத்த அதிர்ச்சியை அளிப்போம் நாம். அவர்களை சிந்திக்கவேவிடக் கூடாது” என உற்சாகத்துடன் தெரிவித்தான் உருத்திரன்.

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட அந்த வீரன், “இளவரசே, தங்களிடம் ஒரு செய்தியைக் கூற மறந்துவிட்டேன்” எனப் பொறுமையுடன் கூறினான்.

“என்ன செய்தி?”

“மூவேந்தர் படைத்தலைவர் தங்களிடம் ஒரு செய்தியைக் கூறச் சொல்லியிருக்கிறார்.”

“யார் வென்வேல் சென்னியா?”

“ஆம்!”

“அவனிடம் நீ சிக்கிக் கொண்டாயா?”

அவன் தலைகுனிந்தபடி சற்று நேரம் அமைதியாக நின்றான். பிறகு, “ஆமாம்” என்றான்.

“அவனிடம் நீ சிக்கியிருந்தால் இங்கு எப்படி நீ உயிருடன் வந்து சேர்ந்தாய்?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான் தேவவர்மன்.

“அவர்தான் என்னை இங்கு இழுத்து வந்தார்.”

ஒரே நேரத்தில் தேவவர்மனும், உருத்திரனும் அதிர்ச்சியுடன் ஒருவரை மற்றொருவர் தீப்பந்த ஒளியில் பார்த்துக் கொண்டார்கள். தேவவர்மன், “இங்கேயா?” என வினவினான்.

“ஆமாம் இளவரசே! அவர் தனது புரவிப் படையை மட்டும் திரட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். ‘பொழுது கிழக்கே புலர்வதற்குள் தாக்கப் போகிறேன். உயிர் மீது அக்கறை இருப்பவர்கள் புறமுதுகிட்டு ஓடிவிடுங்கள். இல்லையேல் அனைவரும் எனது யானையின் காலடியில் சிக்கி இறந்துவிடுவீர்கள்’ என்று அறைகூவல் விடுத்திருக்கிறார்.”

“இதை முதலிலேயே கூறியிருக்க வேண்டியதுதானே..” என உரத்த குரலில் கூறிய தேவவர்மன் அவனை உதைத்துக் கீழே தள்ளிவிட்டு தனது பாசறைக்குள் ஓடிச் சென்று கொம்பினை எடுத்து வந்தவன் கொம்பை வேகமாக ஊதி அனைவரையும் எச்சரிக்கை செய்தான்.

உறங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் அனைவரும் திடுதிப்பென்று கொம்பின் சத்தத்தைக் கேட்டுக் கண் விழித்தார்கள். ‘கண் குருடாகிவிட்டதோ’ என நினைக்கும்படியான அதிகாலைக் கும்மிருட்டு மட்டுமே அந்த இடத்தில் நிரம்பியிருந்தது.

உறங்கிக் கொண்டிருந்த மோரிய வீரர்கள் எழுந்து அடித்து பிடித்துக் கொண்டு ஓடியதில் ஒருவர் மற்றொருவர் மீது மோதிக் கீழே விழுந்தார்கள். பாசறையில் ஆங்காங்கே தீப்பந்தங்கள் உடனடியாக ஏற்றப்பட்டன. பல இடங்களில் கொம்புகள் முழங்கும் சத்தம் எழுந்து மோரியப் பாசறையே அந்த அதிகாலைப் பொழுதில் அல்லோலகல்லோலப்படத் தொடங்கியது.

உருத்திரன் தனது யானைப் படைத்தலைவர்களை அழைத்து, “நம்மிடமிருக்கும் அனைத்து யானைகளையும் பள்ளத்தாக்கின் நுழைவாயிலில் நிறுத்தி வையுங்கள். ஒருவரையும் உள்ளேவிடாதீர்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

ஆங்காங்கே நின்று கொண்டிருந்த யானைகள் அனைத்தையும் உடனே திரட்டி பள்ளத்தாக்கின் நுழைவாயிலுக்குக் கொண்டு சென்று, அணிவகுக்கச் செய்தார்கள் மோரிய குஞ்சர மல்லர்கள். வெற்றிவேல் சென்னிக்காகத்

தந்தத்தில் கட்டப்பட்ட கூர்மையான கிம்புரிகள் மற்றும் நீண்ட கூர்மையான வாள்களுடன் யானைகள் காத்திருந்தன.

மோரியர்கள் பரபரப்புடன் தற்காப்புக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கையில் காலம் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பரிதி கிழக்கு வானில் எழுந்திருக்காவிட்டாலும் தொடுவானம் மட்டும் வெளுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. பள்ளத்தாக்கில் பரவியிருந்த இருளைத் தீப்பந்தங்கள் விரட்ட முயற்சித்துத் தோற்று சிணுங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் வென்வேல் சென்னி தனது கையில் வைத்திருந்த கொம்பை வேகமாக முழங்கினான். அவனது கொம்பின் முழக்கம் எழுந்த அடுத்தகணம் அவனுக்கு இரண்டு பக்கத்திலுமிருந்தும் கொம்புகள் சத்தம் எழுந்தன.

வென்வேல் சென்னி தாக்குவதற்கு ஆயத்தமாகத் தனது வெண்ணிறப் புரவிப் படையுடன் அணிவகுத்து நின்று கொண்டிருக்க அவனுக்கு முன்னால் எருமைகள் பூட்டப்பட்ட தேர்கள் அந்தக் குறுகிய பாதையில் வரிசையாக நின்று கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு புரவித் தேரிலும் ஒரேயொரு வீரன் மட்டும் உடல் முழுவதையும் மறைத்திருந்த ¹ லோகபட்டம் அணிந்து கொண்டு அமர்ந்திருந்தார்கள்.

எருமைத் தேரில் அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையனிடம், “தலைவரே, இன்னும் எதற்காக நாம் காத்திருக்கிறோம்?” என வினவினான் வீரர்களில் ஒருவன்.

“மோரியர்கள் போருக்குத் தயாராவதற்கு வேண்டிய கால அவகாசத்தை மூவேந்தர் தலைவர் அளிக்கிறார்” எனப் பதில் அளித்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“மோரியர்கள் எதிர் நடவடிக்கைகளை எடுத்துவிட்டால் நமக்கு ஆபத்துதானே?”

“பொறு. தலைவர் எது செய்தாலும் அதில் ஒரு அர்த்தம் இருக்கும்” என இரும்பிடர்த்தலையன் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் மோரியர்கள் மும்முரமாக போர் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். தற்காப்புக்கு மோரியர்கள் வசமிருந்த யானைகள் அனைத்தையும்

பள்ளத்தாக்கின் நுழைவாயிலில் தயாராக நிறுத்தியிருந்தார்கள். அவற்றுக்குப் பின்னால் எரியம்புகளுடன் மோரிய வில்லாளிகள் படை நின்று கொண்டிருந்தார்கள். விள்ளாளிகளுக்குப் பின்னால் தயாராகியிருந்த புரவிப் படை மற்றும் காலாட்படை வீரர்கள் அனைவரும் அணிவகுத்து சென்னியின் படைக்காகக் காத்திருந்தார்கள். தற்காப்புப் படைகளுக்குப் பின்னால் பறந்து விரிந்திருந்த பள்ளத்தாக்கில் மோரிய வீரர்கள் பரபரப்புடன் அங்குமிங்கும் அலைந்து ஆயுதங்களைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள் அந்தக் கும்மிருட்டில்.

அணிவகுத்திருந்த யானைகளின் மீது குஞ்சர மல்லர்கள் பிடித்திருந்த தீப்பந்தங்கள் வரிசையாக இருளில் சுடர்விட்டதைக் கண்டு மோரிய யானைப் படையினர் தயாராகிவிட்டார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட வெற்றிவேல் சென்னி, “இரும்பிடர்த்தலையா புறப்படு” என அமைதியாகக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே இரும்பிடர்த்தலையன் தனது எருமைகளை சாட்டையால் தட்டிவிட அவை வேகமாகத் தேரை இழுத்துக் கொண்டு ஓடத் தொடங்கின. இரும்பிடர்த்தலையனுடன் அணிவகுத்திருந்த கவசம் தரித்த வீரர்கள் அனைவரும் அவனுடன் சேர்ந்து எருமைகளை சாட்டையால் தட்டிவிட்டு தேர்களை முன்னோக்கிச் செலுத்தினார்கள்.

சாட்டையால் தாக்கப்பட்ட எருமைகள் அனைத்தும் வலியில் “ம்ம்ம்ம்மா..” என்று அடித் தொண்டையில் கத்தியபடி சரிந்து காணப்பட்ட குறுகிய பாதையில் வேகமாக ஓடத் தொடங்கின. அதே வேளையில் எருமைத் தேர்களுக்கு அடியில் விளக்குகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஒரே நேரத்தில் எழுந்த எருமைகளின் சத்தத்தைக் கேட்டதும் மோரிய குஞ்சர மல்லர் தலைவன், “எருமைகளைக் கொண்டு தாக்க நினைக்கிறார்கள். கணப்பொழுதும் தாமதிக்காதீர்கள். உடனே கணைகளை எய்து எருமைகளை சிதறடியுங்கள். நாம் பொழியப்போகும் கணை மாரியில் எருமைகள் அனைத்தும் பயந்து போய் திரும்பி ஓடி அவர்களின் படையையே அழிக்க வேண்டும்” என உரக்கக் கட்டளையிட்டான்.

அணிவகுத்திருந்த யானைகளுக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த மோரிய வில்லாளிகள் உடனே தமது வில்லின் நாணில் கணைகளைப்

பொருத்தி வான் நோக்கி எய்தார்கள். ஒரே நேரத்தில் 'வீர்'ரென்ற சத்தத்துடன் புறப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான கணைகள் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த எருமைத் தேர்களின் மீது கோடை மழையைப் போன்று சடசடவென்று விழுந்தன.

தற்காப்புக்காக இரும்பிடர்த்தலையனுடன் வந்திருந்த வீரர்கள் லோகப்பட்டத்தை அணிந்திருந்ததால் அவர்களுக்கு எதுவும் ஆகவில்லை. ஆனால், மோரியர்கள் எய்த அம்பு எருமைகளின் மேல் தைத்தன. கடினமான தோலைத் துளைத்துக் கொண்டு தாக்கிய கணைகளால் வலி பொறுக்க முடியாத எருமைகள் தமது வேகத்தை மேலும் கூட்டின. ஏற்கெனவே பாதை சரிந்து காணப்பட்டதால் எருமைத் தேர்களின் வேகம் மிதமிஞ்சியதாகக் காணப்பட்டது. சற்று நேரம் தொடர்ச்சியாக மழையைப் போன்று கணைகளை எய்தும், நிற்காமல் வேகமாக நெருங்கிக் கொண்டிருந்த எருமைகளின் சத்தத்தைக் கேட்ட குஞ்சர மல்லர்களின் தலைவன், “எரிகணைகளை எய்து எருமைகளையும், அவற்றை விரட்டி வரும் கணிகையின் மைந்தர்களையும் உயிரோடு எரியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

எருமைகளின் சத்தம் விரைந்து நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மோரிய வில்லாளிகள் குஞ்சர மல்லர் தலைவனின் கட்டளையைக் கேட்டதும் உடனே எரியம்புகளை வானத்தை நோக்கிச் செலுத்தினார்கள்.

தனது உருவப் பஃறேர் மீது அமர்ந்தபடி நடப்பதை வெற்றிவேல் சென்னி எழினியுடன் சேர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வானை நோக்கி வெளிச்சப் பிரவாகம் போன்று மேலெழுந்த எரியம்புகள் அனைத்தும் கீழ் நோக்கிச் சென்று எருமைகளின் மீதும் அவை இழுத்து வந்த தேர்களின் மீதும் ஒரே நேரத்தில் விழுந்தன. எரியம்புகளால் தாக்கப்பட்ட எருமைகள் அலறின. அவர்களுக்கு முன் விழுந்த எரியம்புகள் எருமைகளின் பாதையை மறித்துக் கொண்டு எறிய எருமைகள் வலியால் பதறியபடி வேகத்தைக் குறைக்கத் தொடங்கின. பக்கவாட்டில் உயர்ந்திருந்த பாறைகளில் மோதி சில எருமைத் தேர்கள் உடைந்து நொறுங்கின. கீழே விழுந்த வீரர்களை எருமைகள் மிதித்துக் கொன்றன.

எருமைகள் தமது வேகத்தைக் குறைத்திருந்த நேரத்தில் அவர்களுக்குப் பின்னால் பெரும் தீப்பிழம்பு தோன்றியது. திட்டமிட்டே எருமைத் தேர்களின் மீது வைக்கோலை ஏற்றி அனுப்பி வைத்திருந்தான் வெற்றிவேல் சென்னி. அணிவகுத்திருந்த யானைகளை நெருங்கியிருந்த சமயத்தில் அவன் எதிர்பார்த்தபடியே மோரியர்கள் எரிகணைகளை செலுத்தி அதைத் தீப்பிடிக்க வைத்திருந்தார்கள். எரியம்புகளை அவர்கள் செலுத்தாவிட்டால் என்ன செய்வது என்று எண்ணியே சென்னியும் முன்னெச்சரிக்கையுடன் வண்டிகளுக்குக் கீழே விளக்குகளைத் தொங்கவிட்டிருந்தான்.

வரிசையாக, அணிவகுத்து வந்து கொண்டிருந்த எருமைத் தேர்கள் அனைத்தும் சுடர்விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தன. வெற்றிவேல் சென்னியின் திட்டத்தைக் கணப்பொழுதில் புரிந்து கொண்ட மோரிய குஞ்சர மல்லர் தலைவன், “நெருப்புகளைக் கொண்டு நமது யானைகளைக் கலவரமடையச் செய்கிறார்கள்.. முன்னேறிச் சென்று தாக்குங்கள்” என உரக்கக் கட்டளையிட்டவன் தனது கையில் வைத்திருந்த அங்குசத்தால் யானையைக் குத்தினான்.

அங்குசத்தினால் குத்தப்பட்டதால் ஏற்பட்ட வலியைப் பொறுக்க முடியாத யானை அந்த இடமே நடுங்கும்படி பிளிறியபடி ஒருசில அடிகள் முன்னோக்கி ஓடியது. அது ஓடிய வேகத்தைவிடவும் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த நெருப்பு மூட்டத்தைப் பார்த்ததும் மிரளத் தொடங்கிய யானை தனது வேகத்தைக் குறைத்தது. அதேவேளையில் மற்ற யானைகளின் மீது அமர்ந்திருந்த குஞ்சர மல்லர்களும் யானைகளை முன்னோக்கி செலுத்தினார்கள்.

மற்ற யானைகள் அனைத்தும் வேகமாக முன்னோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கையில் வேகத்தைக் குறைத்துவிட்ட தனது யானையைக் கண்டு கோபமடைந்த குஞ்சர மல்லர்களின் தலைவன் அங்குசத்தை அதன் தலையில் ஆழமாகப் பாய்ச்சினான். வலியால் மீண்டும் வேகமாகப் பிளிறிய யானை நெருங்கியிருந்த நெருப்பு மூட்டத்தைப் பார்த்து மிரண்டு போயிருந்தது. குஞ்சர மல்லர் தலைவன் மூன்றாவது முறையாக அங்குசத்தைப் பாய்ச்ச தனது தும்பிக்கையைத் தலைக்கு மேலே செலுத்தி குஞ்சர மல்லர்

தலைவனைத் தூக்கி வீசியது. கீழே விழுந்த குஞ்சர மல்லர் அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடுவதற்குள் வேகமாக ஓடி வந்து கொண்டிருந்த எருமைகளின் குளம்புகளால் மிதிபட்டு தலை நசுங்க மரணமடைந்தான்.

குஞ்சர மல்லர் தலைவனைத் தூக்கி வீசி தரையில் அடித்த யானை நெருப்பைக் கண்டு மிரண்டு போய் நின்று கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது, விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த தமிழ் வீரர்கள் அனைவரும் உரக்கச் சத்தம் எழுப்பி தமது கைகளில் வைத்திருந்த ஈட்டிகளை யானைகள் மீது எறிந்தார்கள். ஏற்கெனவே மிரண்டு போய் நின்றிருந்த யானை பின்வாங்கி ஓடத் தொடங்கியது. ஈட்டிகள் பாய்ந்து முன் வரிசையில் நின்ற யானைகளின் மீது அமர்ந்திருந்த குஞ்சர மல்லர்கள் மரணமடைந்து யானையிலிருந்து கீழே சரிந்தார்கள்.

பள்ளத்தை நோக்கி விரைந்து வந்த எருமைத் தேர்களிலிருந்த வீரர்கள் அனைவரும் கீழே குதித்துக் கொண்டார்கள். வேகமாக வந்த எருமைத் தேர்கள் அனைத்தும் அதிபயங்கரமாக யானைகளின் மீது மோதின. சில யானைகள் தமது நீண்ட தந்தங்களால் எருமைகளைக் குத்திக் கிழித்தன. ஆனால், எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பு மூட்டம் மோதியதும் முன்வரிசையில் நின்று கொண்டிருந்த யானைகளில் பெரும்பாலானவை ஒரே நேரத்தில் பின்வாங்கித் திரும்பின. அவற்றின் மீது எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்புகளை வீசிய இரும்பிடர்த்தலையன் தலைமையிலான குஞ்சர மல்லர்கள் உரக்கச் சத்தம் எழுப்பி அவைகளை விரட்டினார்கள். ஈட்டிகளால் அவற்றின் பின்பக்கமாகக் குத்தி அவற்றைக் கோபமடையச் செய்தார்கள்.

நெருப்புச் சூடு தாங்க முடியாத முன் வரிசை யானைகள் அனைத்தும் திரும்பி தமது வழியில் குறுக்கிட்டு நின்ற யானைகளைக் குத்திக் கிழித்து வீசியபடியே பயந்து போய் ஓடத் தொடங்கின. யானையின் மீது நின்ற மோரிய குஞ்சர மல்லர்கள் அனைவரும், “யானைகள் மிரண்டுவிட்டன.. எச்சரிக்கை.. எச்சரிக்கை..” என்று கத்திக் கொண்டிருந்த வேளையில் இருட்டில் எரிந்து கொண்டிருந்த வைக்கோல் தீயிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஈட்டிகள் அவர்களின் மார்பைப் பிளந்து முதுகு வழியே வெளிப்பட்டன.

அங்கே முதல் சில வரிசைகளில் நின்ற மோரிய யானைகளுக்குள்ளும் பின் வரிசையில் நின்ற மோரிய யானைகளுக்கும் இடையில் போர் நடைபெறத் தொடங்கியது. மென்மையான உடல் அமைப்பைக் கொண்ட யானைகள் தமது உடலில் சிறு காயம் கூட ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ளும் இயல்புடையது. ஆனால், எரிந்து கொண்டிருந்த வைக்கோல் தேர்கள் நெருங்கியதும் அவை பயந்து போய் கிடைத்த சந்துகளில் புகுந்து, எதிர்பட்ட யானைகளைக் கிழித்துப் போட்டபடியே பின் வாங்கி ஓடத் தொடங்கின.

பள்ளத்தாக்கில் சூழ்ந்திருந்த மோரிய வீரர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அரணாக நின்று கொண்டிருந்த யானைகள் அனைத்தும் திரும்பி தறிக்கெட்டு ஓடி அவர்களையே தாக்கத் தொடங்கின. யானைப் படைக்குப் பின்னால் நின்று அணிவகுத்திருந்த வில்லாளிகள்தான் அவற்றுக்கு முதலில் பலியானார்கள். ஓடி வந்த யானைகள் தம் வழியில் குறுக்கிட்டவர்கள் அனைவரையும் மிதித்தும் தும்பிக்கையால் தூக்கி அடித்தும் துவம்சம் செய்தபடியே ஓடத் தொடங்கின.

யானைகளோடு யானைகளாக ஓடிவந்து அவற்றை விரட்டிக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையனும் மற்ற வீரர்களும் நீண்ட கயிறுகளின் முனைகளை யானைகளின் மீது பிணைத்தார்கள். வெகுதூரம் யானைகளை விரட்டிச் சென்றார்கள். செல்லும் வழியில் யானைகளால் மிதிக்கப்பட்டது போக தப்பித்த வில்லாளிகளை இவர்கள் கொன்றபடியே பின்தொடர்ந்து விரட்டிச் செல்லலானார்கள்.

மோரியப் பாசறையில் எந்தத் திசைகளில் நோக்கினாலும் அலறல் சத்தங்களும், யானைகளின் பிளிறல் சத்தங்களும்தான் எழுந்து கொண்டிருந்தன.

நீண்ட, வலிமையான கயிறுகளின் முனைகள் யானையின் உடல் மீது பிணைக்கப்பட்டிருந்ததால் யானைகள் விலகி ஓடிய பிறகு கயிறு நீண்டு முறுக்கேறின. வேகமாக ஓடிய யானைகளுக்கு இடையே இடையிலிருந்த வீரர்கள், புரவிகள், கூடாரங்கள் அனைத்தும் அந்தக் கயிறுகளில் சிக்கித் தூக்கி எறியப்பட்டன.

மோரிய வீரர்களில் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் குழு குழுவாகச் சேர்ந்து தமது யானைகளையே சுற்றி வளைத்துத் தாக்கி வீழ்த்தத் தொடங்கினார்கள்.

மோரிய யானைகளுக்கும், மோரியப் படை வீரர்களுக்கும் இடையே பெரும் போரே ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கும் மேலே நடந்து கொண்டிருந்தது.

வென்வேல் சென்னி மீண்டும் கொம்பு முழக்கத்தை எழுப்பினான். யானைகளை விரட்டிச் சென்று கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையன் தன்னுடன் வந்த வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு வென்வேல் சென்னியிடம் திரும்பினான்.

தனது உருவப் பஃறேரில் நின்றபடியே இருள் சூழ்ந்திருந்த பள்ளத்தாக்கைக் கவனித்தான். அனைத்துத் திசைகளிலும் மனிதர்கள் அலறும் ஓலமும், யானைகள் எழுப்பிய மரணப் பிளிறல் சத்தமுமே எழுந்து கொண்டிருந்தன.

திரும்பி வந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையனிடம், “நீ என் தம்பி என்பதை நினைத்து பெருமைப்படுகிறேன்” எனக் கூறி அன்போடு வாழ்த்தினாள் எழினி.

மோரியப் பாசறைக்குள் நடந்து கொண்டிருந்த கூக்குரல்களைக் கேட்டு இருளில் என்ன நடக்கிறது, எப்படி யானைகளைக் கட்டுப்படுத்துவது என்று தெரியாத மோரிய இளவரசன் தேவவர்மனும், மோரிய படைத்தலைவன் உருத்திரனும் செய்வதறியாது திகைத்து போய் நிற்கலானார்கள். அவர்கள் பெரும் பலமாக நினைத்திருந்த யானைகளின் அரண் தகர்ந்து போய் குறுகிய நுழைவாயில் சென்னியிடம் வீழ்ந்திருந்தது.

கிழக்கு வானில் செஞ்சிவப்பு நிறம் தோன்ற பள்ளத்தாக்கில் இருள் விலகி வெளிச்சம் பரவத் தொடங்கியது. அப்போது தனது வீரர்களை நோக்கி, “புறப்படுவோமா?” என வினவினான் வெற்றிவேல் சென்னி. அவனுடன் நின்று கொண்டிருந்த வெண்ணிறப் புரவிப்படை வீரர்கள் மற்றும் அவனுக்குப் பின்னால் நின்ற புரவி மற்றும் எருமைத் தேர்களில் நின்று கொண்டிருந்த வீரர்களும் ஒரே நேரத்தில் தமது ஆயுதங்களை ஒன்றோடு ஒன்று தட்டி உரக்கக் குரல் எழுப்பியபடியே, “வெற்றிவேல்.. வீரவேல்..” என்று குரல் எழுப்பினார்கள்.

“நாம் எத்தனைப் பேர் உயிருடன் திரும்பி வருவோம் என்று தெரியாது. ஆனால், பள்ளத்தாக்கில் நிலை கொண்டிருக்கும் சுவான புத்திரர்களில் ஒருவர் கூட உயிருடன் இங்கிருந்து தப்பிச் செல்லக் கூடாது. நமது வேந்தரை வஞ்சகமாகக் கொன்ற மோரிய வீரர்களைக் கொன்று குவித்து அவருக்கு

அஞ்சலி செலுத்துவோம். முன்னேறுங்கள்..” என வீரர்களிடம் தெரிவித்த வெற்றிவேல் சென்னி எழினியிடம், “எழினி, வரையாட்டுக் கெடாக்களைத் தட்டிவிடு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வரையாட்டுக் கெடாக்களைத் தட்டிவிட்டாள் எழினி.

கெடாக்கள் ஏழும் முன்னோக்கிப் பாய்ந்தன. குறைந்த நேரத்தில் உச்சபட்ச வேகத்தைப் பெற்ற வரையாடுகள் அனைத்தும் புரவிகளின் வேகத்துக்கு ஈடுகொடுத்து அந்த மலைச் சரிவில் வேகமாகக் கீழிறங்கி சென்னியின் உருவப் பஃறேரை இழுத்துச் சென்றன. உருவப் பஃறேரை எழினி கட்டுப்பாட்டுடன் செலுத்த அதன் மீது கையில் நீண்ட தனது வில்லைப் பற்றியபடி நின்று கொண்டிருந்தான் உருவப் பஃறேர் வெற்றிவேல் சென்னி. சென்னிக்குப் பின்னால் புரவித் தேரில் கணைகள் கட்டுக்கட்டாக நிரப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அதைச் சென்னியின் அம்புறாத் தூணியில் வைக்க இரண்டு பேர் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

மோரியப் பாசறையை நோக்கி வென்வேல் சென்னியின் உருவப் பஃறேர் முதல் முதலாகச் செல்ல அதைத் தொடர்ந்து ஆயிரக்கணக்கான புரவி வீரர்களும், தேர்களும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அதிவேகத்தில் விரைந்தன. யானைகளின் தாக்குதலால் நிலைகுலைந்து போயிருந்த மோரியப் படைக்குள் மேகத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு நுழையும் கோடை மின்னல் கீற்றைப் போன்று புகுந்தான் வென்வேல் சென்னி. வரையாடுகள் இறந்து கிடந்த யானைகளைத் தாண்டியும், வீரர்களை மிதித்தபடியும் அனாயசமாக தமது வேகத்தைக் குறைக்காமல் சென்று கொண்டிருந்தன. சென்னி தனது கையிலிருந்த வில் மூலம் கணைகளை அடுத்தடுத்து எய்து கொண்டே இருந்தான். அவனது பார்வை விழுந்த அடுத்தகணம் அவனது கையிலிருந்த வில்லின் நாணிலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்ற கணை குறி தவறாமல் தைத்தது. அவனிடமிருந்து இரண்டு, மூன்று, நான்கு என்று எத்தனைக் கணைகள் கையில் அகப்பட்டதோ அத்தனைக் கணைகளை எய்து எதிரில் நின்ற மோரிய வீரர்களைக் கொன்று போட்டபடியே சென்று கொண்டிருந்தான். அவனது அம்புறாத் தூணியில் விற்கள் தீர்ந்துவிடாமல் பார்த்துக் கொண்டார்கள் தேரில் நின்றிருந்த வீரர்கள் இருவரும்.

மோரியப் பாசறைக்குள் புகுந்த வென்வேல் சென்னியின் வெண்ணிறப் புரவிப்படை வீரர்கள் சென்னிக்குக் காவலாக அவனுக்குப் பின்னால் அணிவகுத்து சென்னிக்கு இரண்டு புறத்திலும் தமது ஈட்டிகளால் மோரியர்களைக் கொன்று போட்டபடியே அவனுடன் பயணிக்கலானார்கள். கார்முகில் மீதேறி புரவிப் படைக்குத் தலைமை தாங்கியிருந்த இரும்பிடர்த்தலையன் பள்ளத்தாக்கின் இடப்புறத்தில் சென்று தாக்குதல் தொடுத்தான். தேர்ப்படை மகேந்திர வளவனின் தலைமையில் பள்ளத்தாக்கில் வலப்புறமாகச் சூழ்ந்து கண்ணில் தென்பட்டவர்கள் அனைவர் மீதும் கணைகளைச் செலுத்தி கொன்று குவித்தபடியே செல்லலானார்கள்.

நாறாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மோரிய வீரர்கள் பள்ளத்தாக்குக்குள் சூழ்ந்திருந்தாலும் அவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாத வெற்றிவேல் சென்னி கண்முடித்தனமாக கோர தாண்டவத்தை நிகழ்த்தியபடியே சென்று கொண்டிருந்தான். பாசறைக்குள் நெடுந்தொலைவு சென்ற பிறகு எழினி உருவப் பஃறேரின் இடப்புறம் காணப்பட்ட விசையைத் தட்டிவிட்டான். உருவப் பஃறேரிலிருந்து இரண்டு புறத்திலும் ஒரு கோல் நீளமுடைய நீண்ட கத்திகள் எட்டிப் பார்த்தன. வரையாட்டுக் கெடாக்கள் விரைந்து சென்று கொண்டிருக்க அந்தக் கத்திகளில் சிக்கிய மோரிய வீரர்களின் தொடைகள் துண்டாகின. எதிர்ப்பட்ட புரவிகளின் கால்களைத் துண்டாக்கின அந்தக் கூர்மையான கத்திகள். சென்னியின் பார்வையில் தென்பட்ட வீரர்கள் அவனது கணைகளால் அடிபட்டு மண்ணில் விழுந்தார்கள். அப்படியே, அவனது கணைகளுக்கு மோரிய வீரர்கள் தப்பியிருந்தாலும் உருவப் பஃறேரின் நீண்ட வாளில் சிக்கி கால்களை இழந்தார்கள்.

எதிர்ப்பட்ட வீரர்களை முட்டித் தூக்கி எறிந்தன கெடாக்கள்.

தாக்குதலைத் தொடங்கிய ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்குள் வென்வேல் சென்னியின் படை வீரர்கள் மோரியப் பெரும்படையில் நான்கில் ஒரு பகுதியினரைக் கொன்று குவித்திருந்தார்கள். சோழ வேந்தரை இழந்து வெறியுடன் தாக்கிய தமிழ் வீரர்களின் தாக்குதல் எதிர் தாக்குதல் தொடுக்க முடியாமல் மோரிய வீரர்கள் பின்வாங்கலானார்கள். சென்னியின் படை வீரர்களில் யாருமே கைகளில் கேடயம் தரித்திருக்கவில்லை. அனைவரும்

இரண்டு கரத்திலும் ஆயுதம் தாங்கி போரிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இறப்பதற்குள் எத்தனை மோரிய வீரர்களைக் கொல்ல முடியுமோ அத்தனை வீரர்களைக் கொன்று குவிக்க வேண்டும் என்ற வெறியுடன் போர் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வென்வேல் சென்னியின் படை வீரர்களின் வீரத்துக்கு முன் மோரிய வீரர்கள் துணிவின்றி பின்வாங்கத் தொடங்கினார்கள். எதிர்த்து நின்று வாளினை உயர்த்துவதற்குள் மோரியர்களின் கரம் துண்டாடப்பட்டிருந்தன. மகேந்திர வளவனும், இரும்பிடர்த் தலையனும் வென்வேல் சென்னிக்கு நிகரான தீரத்துடன் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். தமது படை வீரர்களை கச்சிதமாக இயக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

செய்வதறியாது பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவவர்மன் உருத்திரனிடம், “இதற்கு மேல் நாம் பொறுமை காக்கக் கூடாது. நமது வீரர்களை ஒருங்கிணையுங்கள். அவர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்தவர்கள்தான். எளிதில் வீழ்த்திவிடலாம்” எனக் கூறியவன் தனது கையில் இருந்த கொம்பினைச் சத்தமாக ஊதித் தனது வீரர்களை ஒருங்கிணைத்தான்.

தனது புரவியின் மீதேறி கையில் நீண்ட ஈட்டியை எடுத்துக் கொண்டு அச்சத்தினால் ஓடி வந்த மோரிய வீரர்களுக்கு முன்சென்று, “சென்னியை நேருக்கு நேர் எதிர்த்து நின்று தாக்கப் போகிறேன். எனக்குத் துணை இருக்க நினைப்பவர்கள் என்னுடன் வரலாம். மற்றவர்கள் ஓடலாம்” எனக் கத்தியபடி புரவியைத் தட்டிவிட்டான்.

தமிழக வீரர்களை நோக்கி முன்னேறினான் அவன்.

அவனைப் பின்தொடர்ந்து வந்த உருத்திரன், “இளவரசருக்காக.. போர் புரிவோம்” எனக் கத்தியபடியே கொம்பினை ஊதியபடி செல்லலானான்.

தேவவர்மன் செல்வதைக் கண்டதும் பின்வாங்கிய மோரிய வீரர்கள் கூட எழுச்சி பெற்று தேவவர்மனுக்குத் துணையாகச் செல்லலானார்கள். தனது வீரர்களைத் திரட்டி தமிழ்ப் படைகளை எதிர் கொண்டான் தேவவர்மன். இரண்டு தரப்புக்கும் கடுமையான யுத்தம் துவங்கியது. தேவவர்மனும், உருத்திரனும் திட்டமிட்டு வியூகமைத்து தாக்கினார்கள். சிதறி ஓடிய

வில்லாளிகளை ஒருங்கிணைத்து கணைகளை எய்ய வைத்து தமிழ் வீரர்களின் வேகத்தைத் தடுத்து நிறுத்த முயற்சித்தார்கள்.

தேவவர்மனின் எழுச்சிக்குப் பிறகு மோரிய வீரர்களின் தாக்குதல் வீரியம் அதிகமானது. வென்வேல் சென்னியின் படை வீரர்களின் வேகம் குறைந்தது. இரண்டு தரப்பிலும் கடுமையான யுத்தம் அரங்கேறியது. ஒருவரை ஒருவர் கண்முடித்தனமாகத் தாக்கிக் கொண்டார்கள். ஆயுதங்கள் மோதிக் கொண்டு கடுமையான சத்தத்தை எழுப்பின. இருதரப்பு வீரர்களின் கை, கால்களும் கண்டம் துண்டமாக வெட்டப்பட்டன. அந்தப் பள்ளத்தாக்கே குருதி வெள்ளத்தில் நனைந்து போயிருந்தது.

எப்படித்தான் தீரத்துடன் செயல்பட்டாலும் போர் தேவவர்மனின் கரத்தைவிட்டு தொடக்கத்திலிருந்தே நழுவத் தொடங்கியிருந்தது. மோரிய வீரர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தரையில் நின்று போர் புரிய சென்னியின் படை வீரர்கள் தேர் அல்லது புரவியின் மீதிருந்து தாக்குதல் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் மோரிய வீரர்கள் எளிதில் வெட்டப்பட்டு வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.

சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான் தேவவர்மன். நெருப்பைத் தேடிச் செல்லும் விட்டில் பூச்சிகளைப் போன்று மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் சோழ வீரர்களிடம் தமது உயிரைவிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நடப்பதைக் கவனித்த தேவவர்மன், “சென்னி உயிரோடு இருக்கும் வரை நம்மால் அவர்களை வெல்லவே முடியாதா உருத்திரரே?” என வினவினான்.

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் நான்.”

“சென்னி எங்கே நின்று போர் புரிகிறான்? அவனுடன் நான் நேருக்கு நேர் போர் புரியப் போகிறேன்?”

“வானத்தைப் பாருங்கள் இளவரசே..”

“எதற்காக?” என்றபடியே பார்வையை வானை நோக்கிச் செலுத்தினான் அவன். வானத்தில் பிணந்திண்ணிக் கழுகுகளும், காக்கைகளும் பறந்து கொண்டிருந்தன.

“வானில் எங்கே பிணந்தின்னிக் கழுகுகள் அதிகமாக வட்டமடிக்கின்றனவோ அங்குதான் சென்னி போர் புரிந்து கொண்டிருப்பான்” என்று தெரிவித்தான் மோரிய படைத்தலைவன் உருத்திரன்.

உருத்திரனை முறைத்த தேவவர்மன் தனது புரவியிலிருந்து கீழே குதித்து தனது வீரர்களுடன் சேர்ந்து போர் புரியலானான். மோரிய வீரர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தரையில் நின்று புரவியின் மீது அமர்ந்திருக்கும் தமிழ் வீரர்களைத் தாக்க நினைத்து வீழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது வெண்ணிறப் புரவி வீரன் கையில் நீண்ட ஈட்டி ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு தேவவர்மனை நெருங்கினான். தனது கையிலிருக்கும் ஈட்டியை புரவி வீரனை நோக்கி எறிந்தான். வேகமாக வந்த ஈட்டியைக் கண்டு விலகிக் கொண்டான் அவன். இடையுறையிலிருந்து வாளினை உருவினான் தேவவர்மன். அதே வேளையில் புரவியின் மீதிருந்தவன் ஈட்டியை வேகமாக ஓங்கினான். கையிலிருந்த வாளினால் புரவியின் முன்னங்காலை வெட்டினான் தேவவர்மன். புரவி நிலை தடுமாறி கீழே விழுந்து புரண்டது. தேவவர்மனின் காலடியில் விழுந்த புரவி வீரனின் மார்பில் வாளினைப் பாய்ச்சியவன், “புரவிகளின் கால்களை வெட்டி வீரர்களைக் கீழே தள்ளி கொல்லுங்கள்..” எனக் கத்தியபடியே புரவி வீரர்களின் படைக்குள் ஊடுருவினான்.

சொன்னதோடு அல்லாமல் அவன் எதிர்கொண்ட புரவிகளின் கால்களை வெட்டி வீரர்களைக் கொன்றபடியே ஊடுருவினான். அவனைத் தொடர்ந்து மோரிய வீரர்களும் அப்படியே செயல்பட புரவிப் படையின் பலம் குறையத் தொடங்கியது. மோரிய வில்லாளிகள் ஒரே இடத்திலிருந்து மழைபோன்று கணைகளை எய்யாமல் சிதறிப் போய் குறி பார்த்து வீரர்களைத் தாக்கி வீழ்த்தினார்கள். மோரிய வீரர்களின் அதீத எண்ணிக்கை மற்றும் அவர்களின் மாறிவிட்ட தாக்குதல் முறைகளால் மோரியர்களின் கை கணநேரத்தில் ஓங்கத் தொடங்கியது.

மோரிய படைத்தலைவன் உருத்திரன் போரில் வீர சாகசங்களைப் புரியாவிட்டாலும் படை வீரர்களைச் சிறப்பான முறையில் ஒருங்கிணைத்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த இக்கட்டான சூழலிலும் மோரிய துணைப் படைத்தலைவர்களை சரியாக இயக்கி தேவவர்மனுக்கு உறுதுணையாக

நின்று கொண்டிருந்தான். தேவவர்மனை யாரும் நெருங்க முடியாதபடி அரணாகக் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

உருத்திரனின் திட்டப்படி மோரிய வீரர்களின் ஒரு படை பிரிந்து மலைமுகட்டின் அடிவாரத்துக்குச் சென்று சென்னியின் படை வீரர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். மோரியரின் அதித படை பலத்தினால் அவர்கள் சென்னியின் படை வீரர்களை எளிதாகச் சூழ்ந்து கொள்ளலானார்கள்.

நிலைமை இப்படியே சென்றால் போரின் முடிவு கைமீறிப் போகும் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட சென்னி தனது தேரில் வைத்திருந்த சங்கை எடுத்து நீண்ட நேரம் முழங்கினான். அந்தப் பள்ளத்தாக்கில் எழுந்து கொண்டிருந்த வீரர்களின் கதறல் சத்தத்தைக் கடந்து சென்னி எழுப்பிய சங்கின் முழக்கம் மலை முகடுகளிலெல்லாம் அக்கணத்தில் எதிரொலித்தது. ஒருகணம் போர் புரிந்து கொண்டிருந்தவர்கள் கூட திரும்பி சங்கின் முழக்கம் எழுந்த திசையை நோக்கினார்கள்.

வென்வேல் சென்னி சங்கை முழங்கிய அடுத்தகணம் மலை முகடுகளிலிருந்து பதிலுக்குக் கொம்புகள் சில முழங்கும் சத்தம் கேட்டன. மலை முகடுகளிலிருந்து கொம்புச் சத்தம் எழுந்த திசையை நோக்கிய மோரிய வீரர்கள் அதிர்ச்சியடைந்து, அப்படியே நிலைகுலைந்து போய் நின்றார்கள். யாராலும் கடக்கவே முடியாது என நினைத்துக் கொண்டிருந்த சரளைக் கற்கள் நிறைந்த மலை முகட்டிலிருந்து வரையாடுகளின் மீதமர்ந்தபடி இளம் வீரர்கள் கீழிறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். மலையடிவாரம் சென்று வீரர்களைச் சுற்றி வளைக்கலாம் என எண்ணிய மோரிய வீரர்கள் கீழிறங்கி வந்த வரையாட்டு வீரர்களைத் தாக்குவதற்கு ஆயத்தமாகத் தமது கையில் வைத்திருந்த ஈட்டிகளை தமக்கு முன்னால் நீட்டிக் கொண்டு நிற்கலானார்கள்.

மலை முகட்டிலிருந்து தாவித்தாவி வந்த வரையாடுகள் அதிவேகமாக காட்டாற்றினைப் போன்றே கீழிறங்கி மோரியர்கள் மீது பாய்ந்தன. ஈட்டிகளை நீட்டிக் கொண்டு நின்ற மோரிய வீரர்களைத் தமது நீண்ட கொம்புகளால் குத்தித் தூக்கி எறிந்தபடியே வரையாடுகள் வீரர்கள் கூட்டத்துக்குள் புகுந்தன. வரையாடுகள் புகுந்த திசைகளிலெல்லாம் மோரிய வீரர்கள் பலர் தூக்கி

வீசப்படலானார்கள். அவற்றின் மீது அமர்ந்திருந்த வீரர்கள் தமது கையில் வைத்திருந்த ஈட்டிகளால் எதிரில் தாக்குவதற்கு வந்த மோரிய வீரர்களை வீழ்த்தினார்கள்.

இரண்டு தரப்புக்குமிடையே போர் ஒரு சாமத்துக்கும் மேலே நடந்து கொண்டிருந்தது. தமிழ்ப்படையின் வீரத்தை மோரியர்கள் தமது படைபலத்தினால் முறியடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காலம் கடக்கக் கடக்க குறைந்த எண்ணிக்கையில் இருந்த தமிழ் வீரர்கள் தீரத்துடன் போர் புரிந்தாலும் அவர்கள் சோர்வடைந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியே போர் நடைபெற்றிருந்தால் போர் மோரியர் பக்கம் திரும்பியிருக்கும். ஆனால், சோழ வேந்தன் வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ்சென்னி தலைமையில் யானைப் படையும், காலாட்படையும் பள்ளத்தாக்குக்குள் நுழைந்திருக்காவிட்டால்.

அவர்கள் நுழைந்த அடுத்தகணம் போரின் போக்கு மாறத் தொடங்கியது. வெற்றிவேல் சென்னிக்கு உதவுவதற்கு பெரும்படையினர் வந்ததைப் பார்த்ததுமே மோரிய படைத்தலைவன் உருத்திரன் தனது கொம்பினை ஊதி அனைத்து மோரிய வீரர்களையும் ஒரே இடத்தில் திரளச் செய்து ஒற்றுமையுடன் தமிழ்ப் படை வீரர்களை எதிர்த்து நிற்கலானான்.

வரையாட்டுத் தேரில் நின்றபடியே சுற்றி சுற்றி வழியெங்கும் எதிர்ப்பட்டவர்களைக் கொன்று குவித்தபடியே சென்று கொண்டிருந்தான் வென்வேல் சென்னி. மோரிய வீரர்களுக்குள் புகுந்து சென்று கொண்டிருந்த வரையாட்டுக் கெடாக்கள் எதிர்ப்பட்டவர்களை முட்டித் தூக்கி வீசியபடியே சென்று கொண்டிருக்க சென்னி கையை அம்புறாத் தூணியை நோக்கிக் கொண்டு சென்றான். அம்புறாத் தூணியில் கையைவிட்டான் சென்னி. அவனது கையில் எதுவும் அகப்படவில்லை. கையில் கணைகள் கிடைக்காததால் கோபத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவனுக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த வீரர்கள் இருவரும் வியர்த்து விறுவிறுத்து நின்று கொண்டு சென்னியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, “தலைவரே.. மன்னித்துவிடுங்கள். கணைகள் அனைத்தையும் தீர்த்துவிட்டீர்கள்” என்றான்.

”அதற்குள்ளாகவா?” என வினவிய சென்னி பார்வையை நான்கு திசைகளிலும் செலுத்தினான். தொலைதூரத்தில் மோரிய இளவரசன் தீரத்துடன் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அதைப் பார்த்த வென்வேல் சென்னி, “எழினி, புரவித் தேரை தேவவர்மன் நிற்கும் திசையை நோக்கிச் செலுத்து” எனக் கட்டளையிட்டான்.

எழினி வரையாட்டுக் கெடாக்களைத் தட்டிவிட்டாள். அவைகளும் தேவவர்மனை நோக்கிச் சென்றன.

மோரிய வீரர்கள் தேவவர்மனுக்கு அரணாக இருந்து காவல் காக்க அவன் எதிர்ப்பட்ட தமிழ் வீரர்களைக் கொன்றபடி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான். எழினி, “தேரை நிறுத்து” எனக் கட்டளையிட்டவன் இடையில் தொங்கிய தனது வாளுடன் தேரிலிருந்து கீழே குதித்தான்.

சோழ வேந்தனின் தலைமையில் உதவிப் படைகள் வந்த பிறகு போரின் போக்கு மாறுவதையும், வென்வேல் சென்னி தேரிலிருந்து குதித்துவிட்டதையும் பார்த்த தேவவர்மன் உருத்திரனை அருகில் அழைத்து, ”நாம் இங்கிருந்து உயிருடன் செல்ல வேண்டுமென்றால் வென்வேல் சென்னியைத் தாக்கி வீழ்த்தினால்தான் முடியும். அவன் இன்னும் ஒருசாமப் பொழுது காலத்துக்கு உயிருடன் இருந்தான் என்றால் நம் வீரர்களில் ஒருவர் கூட உயிருடன் இருக்கமாட்டார்கள்” என்றான்.

”நான் சென்னியை நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்கிறேன் இளவரசே!” எனத் தெரிவித்தான் உருத்திரன்.

“இல்லை.. இந்தப் போர் எனக்கும் சென்னிக்குமானது. நான் அவனை நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்கிறேன். அதுதான் எனக்குப் பெருமை!” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் இடையில் வைத்திருந்த கொம்பை எடுத்து சென்னியை நோக்கி நின்றபடி ஊதினான்.

தரையில் நின்று கொண்டிருந்த வென்வேல் சென்னியிடம் வந்த எழினி, “அத்தான், தேவவர்மன் தங்களுக்கு அறைகூவல்விடுக்கிறான்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“ஆமாம்.. நானும் இந்தத் தருணத்துக்காகத்தான் காத்திருக்கிறேன்” என கூறிக் கொண்டிருந்த போதே எழினி புரவித் தேரிலிருந்து தனது வில் – கணைகளை எடுத்துத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டவள் கையில் ஒரு வேலினையும் எடுத்தாள்.

அதைப் பார்த்த சென்னி, “இப்பொழுது எதற்காக கையில் வேல் எடுக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“தேவவர்மனின் அறைகூவலை நான் ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்றிருக்கிறேன் தலைவரே!” எனத் தெரிவித்தாள்.

“அதற்கு அவசியம் இருக்காது எழினி” எனத் தெரிவித்த வென்வேல் சென்னி அவளிடம் இருந்த வேலினை வாங்கிக் கொண்டு தேவவர்மனை நோக்கி வழியில் கிடந்த வீரர்களின் உடல்களைத் தாண்டியபடி நடந்து செல்லானான்.

அவனுக்குக் காவலாக எழினியும் செல்லலானாள்.

“சற்றுப் பொறுங்கள் இளவரசே!” எனத் தெரிவித்த உருத்திரன் தனது மெய்க்காவல் வீரர்களை நோக்கி, “சென்னியைத் தடுத்து நிறுத்துங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உருத்திரனுக்கு முன்பு நின்று கொண்டிருந்த மோரிய மெய்க்காவல் வீரர்கள் ஆவேசமாக சென்னியை நோக்கி வேகமாக கையில் வாள், வேல், ஈட்டி ஆகியவற்றுடன் ஓடி வந்து கொண்டிருந்த போதே தனது வில்லின் நாணில் கணைகளைப் பூட்டி அடுத்தடுத்து எய்தாள் எழினி.

உருத்திரனின் மெய்க்காவல் வீரர்கள் அடுத்தடுத்துக் கணை தாக்கிக் கீழே விழலானார்கள். கீழே விழுந்தவர்களைத் தாண்டிக் கொண்டு சென்னி நடந்து கொண்டிருந்தான். அவனது நடையில் நிதானத்தைக் கண்டான் உருத்திரன். சென்னியின் பார்வை தேவவர்மனை நோக்கியே இருப்பதைக் கண்ட உருத்திரன் தேவவர்மனிடம், “இளவரசே! தாங்கள் இப்போது சென்னியை நோக்கிச் செல்வது எனக்கு நல்லதாகப்படவில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“சுற்றிலும் பார் உருத்திரா! நம் வீரர்கள் அனைவரும் மடிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு சென்னிகளும் கொல்லப்பட்டால்தான் இந்தப் போரின் போக்கு மாறும்” எனத் தெரிவித்தான் தேவவர்மன்.

உருத்திரன் மீண்டும் பார்வையைச் சுற்றிலும் செலுத்தினான். அவனிடம் தேவவர்மன், “இதற்கு மேல் உன்னுடன் பேசி நான் நேரத்தைக் கடத்த விரும்பவில்லை” எனத் தெரிவித்தவன் குருதி வழிந்து கொண்டிருந்த தனது வாளுடன் சென்னியை நோக்கி ஆவேசத்துடன் ஓடினான். அப்போது உருத்திரன் கீழே கிடந்த ² புசண்டி யை எடுத்து தேவவர்மனை நோக்கி வீசினான். காற்றில் சுழன்றபடி அதிவேகமாகச் சென்ற புசண்டியானது ஆவேசத்துடன் ஓடிக் கொண்டிருந்த தேவவர்மனின் கால்களைத் தாக்கி சுற்றிக் கொள்ள, தொப்பென்று கீழே விழுந்தான் அவன்.

கீழே விழுந்த தேவவர்மனின் முகம் மண்ணில் விழுந்து தேய்ந்து குருதி வழியத் தொடங்கியது. தடுக்கி விழுந்த பிறகு கால்களைப் பார்த்தான். காலில் புசண்டி சுற்றப்பட்டிருந்தது. திரும்பிப் பார்த்தான் தேவவர்மன். அவனுக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த உருத்திரன், “என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் இளவரசே! தங்களைக் காக்க வேண்டியது எனது கடமை” எனக் கூறியவன் தன்னுடன் நின்று கொண்டிருந்த தேவவர்மனின் மெய்க்காவல் தலைவனான ஆசன்னாவைத் நோக்கி, “இளவரசரைத் தூக்கிப் புரவித் தேரில் போட்டுக் கொண்டு உடனடியாக போர்க் களத்தைவிட்டு வெளியேறி, பாதுகாப்பாகப் பாழிக் கோட்டைக்குச் சென்றுவிடு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

ஆசன்னா தயக்கத்துடன் நிற்கலானான். கோபத்துடன் அவனை நோக்கிய உருத்திரன், “எனது கட்டளையை நிறைவேற்றப் போகிறாயா இல்லையா?” என வினவினான்.

சிறிது நேரம் யோசித்தபடி நின்றவன், “தங்களது உத்தரவு!” எனத் தெரிவித்த ஆசன்னா உடனே தனது மெய்க்காவல் வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு தேவவர்மனைத் தூக்கி நிறுத்தியவன் தேவவர்மனின் அனுமதியின்றி புரவித் தேருக்கு இழுத்துக் கொண்டு சென்று அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் தன்னை விட்டுவிடும்படி எப்படியெல்லாமோ தனது மெய்க்காவல் தலைவனிடம் கூறிப்பார்த்தான். ஆனால் ஆசன்னா தேவவர்மனை விடுவதாக இல்லை. ஆசன்னாவிடம் உருத்திரன், “இளவரசருக்குக் காவலாகவும், உனக்குத் துணையாகவும் உன்னைப் பின்தொடர்ந்து ஆயிரம் காவல் வீரர்கள் புரவித் தேரில் வருவார்கள். இனி இளவரசரைக் காப்பது உனது கடமை” எனத் தெரிவித்தவன் தேவவர்மனை நோக்கினான்.

கால்களில் புகண்டி சிக்கியிருக்க, விடுவித்துக் கொள்ள முடியாமல் அப்படியே தேரில் கிடந்தான் தேவவர்மன். அவனிடம், “நான் உயிரோடு இருந்தால் பாழியில் தங்களைச் சந்திக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன் ஆசன்னாவிடம், “உடனே புறப்படு..” எனக் கட்டளையிட்டான்.

ஆசன்னா தேரில் அமர்ந்து புரவிகளைத் தட்டிவிட்டான். புரவித் தேர் போர்க் களத்திலிருந்து ஓடத் தொடங்கியது. தனது வீரர்களைச் சென்னியிடம் சிக்க வைத்துவிட்டு போர்க்களத்திலிருந்து புறமுதுகிட்டுச் செல்வதைத் தேவவர்மன் அவமானமாக நினைத்தான்.

ஆனால், அவனது அதிகாரம் செல்லும்படியாகவில்லை.

‘மோரிய இளவரசன் தேவவர்மனை எப்படிக் காக்க வேண்டும்’ என்று அவனது மெய்க்காவல் தலைவனான ஆசன்னா செயல்படலானான். தேவவர்மனைப் புரவித் தேரில் ஏற்றிக் கொண்டு திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் செல்லலானான்.

தேவவர்மன் தனியாக அழைத்துச் செல்லப்படுவதைப் பார்த்த எழினி, “தேவவர்மன் தப்பிக்கிறான். அவனை விரட்டிச் சென்று மடக்கிப் பிடியுங்கள்” எனத் தமிழ் வீரர்களுக்குக் கட்டளையிடலானாள்.

அவளது கட்டளை எழுந்த அடுத்தகணம் தமிழ் வீரர்கள் உடனே தேவவர்மன் சென்ற திசையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். ஆனால், அவர்களை முன்னேறிவிடாமல் மோரிய வீரர்கள் தடுத்து நின்று கடுமையாகப் போர் புரியலானார்கள்.

சென்னியை பார்த்தபடியே மோரிய படைத்தலைவன் தனது கொம்பை ஊதி சென்னிக்கு அறைகூவல் விடுக்கலானான். வென்வேல் சென்னி அவனை நோக்கி நடக்கலானான்.

அப்பொழுது வென்வேல் சென்னியை நோக்கியபடியே உருத்திரன் தன்னுடன் போர் புரிந்து கொண்டிருந்தவர்களிடம், “சென்னியின் தலையைக் கொண்டு வருகிறவர்களுக்கு இளவரசர் தென்னகத்தின் அரியணையை வழங்குவதாகத் தெரிவித்தாரே, நினைவில்லையா? ஒருத்தன் கூட சென்னியை நெருங்கமாட்டேன் என்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

உருத்திரனின் பதினோரு துணைப் படைத்தலைவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அதிகாலைத் திடீர் தாக்குதலில் தேவவர்மனின் அறிவிப்பை மறந்து போயிருந்தவர்கள் அதனை நினைத்துக் கொண்டு சென்னியை நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள்.

ஒரே நேரத்தில் சென்னியை நோக்கி ஓடி வந்த மோரிய துணைப் படைத்தலைவர்களைப் பார்த்ததுமே எழினி தனது வில்லை உயர்த்தினாள். அப்பொழுது வென்வேல் சென்னி, “இந்தக் கணிகையின் மைந்தர்களை நானே பார்த்துக் கொள்கிறேன். காலையிலிருந்து பலநூறு பேரைக் கொன்றிருந்தாலும் எனது வாள் இன்னும் தாகமாகவே இருக்கிறது” எனக் கூறியவன் தனது கையிலிருந்த வேலினை ஓடி வந்தவர்களை நோக்கி வீசினான்.

ஓடி வந்தவர்களில் ஒருவன் மண்ணில் விழுந்தான்.

மற்றவர்களைப் பார்த்தபடியே சென்றவன் தாகமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்த அவனது போர் வாளினை வெளியே எடுத்து சுழற்றத் தொடங்கினான். வாள்கள் ஒன்றோடொன்று வேகமாக மோதிக் கொண்டன. சென்னியின் சுழன்ற வாளில் அகப்பட்ட மோரியப் படைத்தலைவர்களின் வாள்கள் தனியாக, வாள்களைப் பற்றியிருந்த கரம் தனியாக, தலை தனியாகப் பறந்து சென்று விழுந்தன. சென்னி தனது வாளினைச் சுழற்றுவதை நிறுத்திய போது அவனைத் தாக்குவதற்கு வந்த துணைப் படைத்தலைவர்கள் ஒருவர் கூட மிஞ்சவில்லை. அனைவரும் உயிரை இழந்து மண்ணில் கிடந்தார்கள்.

மோரியப் படைத்தலைவன் உருத்திரன், வென்வேல் சென்னியை நோக்கிக் கையில் ஈட்டியுடன் வேகமாக ஓடி வந்தான். அவனைப் பார்த்த போது வென்வேல் சென்னிக்குத் தரையில் தலையில்லாமல் கிடத்தப்பட்டிருந்த இளம்பெருஞ் சென்னியின் நினைவு வந்துவிட்டுச் சென்றது. கோபம் தலைக்கேற தனது வாளினை உறைக்குள் போட்டுக் கொண்ட வென்வேல் சென்னி கீழே கிடந்த புரவித் தேர் சக்கரத்தைத் தூக்கி உருத்திரன் மீது வீசினான்.

காற்றில் சுழன்று சென்ற சக்கரம் ஆவேசத்துடன் ஓடி வந்து கொண்டிருந்த உருத்திரனின் கவசம் அணிந்த மார்பில் தாக்க அவன் தூக்கி வீசப்பட்டான். சக்கரம் துண்டுதுண்டாக உடைந்து கீழே விழுந்தது. தூக்கி வீசப்பட்ட உருத்திரன் இறந்து போயிருந்த யானை ஒன்றின் மீது விழுந்தான்.

சக்கரம் தாக்கியதால் அவனது இரும்புக் கவசம் உடைந்தும், ஒடுங்கியும் மார்பில் காயத்தை ஏற்படுத்தி அழுத்தியிருந்தது. வலி தாங்க முடியாமல் யானையின் மீது அப்படியே கிடந்தான்.

அவனிடம் வந்த சென்னி, “தமிழ்ப் பாசறையில் தாக்குதல் தொடுத்து வேந்தரைக் கொலை செய்யக் கட்டளையிட்டவன் நீதானே?” என வினவியபடி அவனது கவசத்தை உடைக்கத் தொடங்கினான்.

வலி தாங்க முடியாமல் அலறத் தொடங்கினான் உருத்திரன்.

”தேவவர்மனைத் தப்ப வைத்துவிட்டதாக நினைத்துக் கொள்ளாதே. பாழியைவிட்டால் அவன் ஒளிந்து கொள்வதற்கு வேறு இடம் இல்லை. பாழியோடு அவனையும் புதைக்கப் போகிறேன். அன்றே எச்சரிக்கை செய்தேன். மோரியர்கள் அனைவரையும் பின்வாங்கிச் சென்றுவிடும்படி. ஒருவன் கூட கேட்கவில்லை. இன்று அனைவரும் எனது யானைகளின் காலடியில் நசுங்கி இறக்கப் போகிறீர்கள். ஒருவரைக் கூட நான் உயிரோடுவிடப் போவதில்லை” எனத் தெரிவித்த வென்வேல் சென்னி உருத்திரனின் இரண்டு கைகளையும் உடைத்தான்.

வலி தாங்க முடியாமல் அலறிக் கொண்டிருக்க, உருத்திரனைத் தனது தலைக்கு மேலே தூக்கிய வென்வேல் சென்னி, “மோரிய படைத்தலைவனான

உனது பார்வையிலேயே உன் வீரர்கள் அனைவரையும் கொன்று குவிக்கப் போகிறேன். மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்து அனுபவி..” எனத் தெரிவித்து யானைகளால் தாக்கப்பட்டு நொறுங்கிக் கிடந்த புரவித் தேரின் நீண்ட கொழுக்கொம்பில் உருத்திரனைச் செருகினான்.

நீண்ட கொழுக்கொம்பு உருத்திரனின் வலது பக்க முதுகில் பாய்ந்து மார்பு வழியே கிழித்து கொண்டு வெளிவந்தது. உருத்திரன் வலியால் துடித்துக் கொண்டிருக்க அருகில் நின்ற வீரனிடம் சென்னி, “இவனது உடலிலிருந்து துளி குருதி கூட இனி வெளியேறக் கூடாது. நடக்கப் போகும் படுகொலையை இவன் தனது கண்களால் காண வேண்டும். இவன் உயிரோடு இருக்கும் போதே இவனது உடலைக் காக்கைகளும், பிணந்திண்ணிக் கழுகுகளும் கொத்தித் திண்ண வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டவன் திரும்பிச் செல்லலானான்.

தனக்குத் தெரிந்த மருத்துவத்தின் மூலம் உருத்திரனின் உடலிலிருந்து குருதி வழிவதைத் தடுத்து நிறுத்தினான் அந்த வீரன்.

எழினியிடம் சென்ற வெற்றிவேல் சென்னி, “மகாராணியாரே! தேரை சோழ வேந்தரை நோக்கிச் செலுத்துங்கள்” எனக் கூறிக் கொண்டு தனது உருவப் பஃறேரில் ஏறிக் கொண்டான்.

எழினி வரையாடுகளைத் தட்டிவிட்டு தேரை வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ் சென்னி தாக்குதல் தொடுத்துக் கொண்டிருந்த திசையை நோக்கிச் செலுத்தினான். வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ் சென்னியிடம் சென்ற வெற்றிவேல் சென்னி, “ஒரு மோரிய சுவான புத்திரனைக் கூட உயிரோடுவிடாதே. அனைவரையும் கொன்று போடு. இன்று நடந்த போரை எண்ணித் தமிழகத்தின் மீது கனவில் கூட போர் தொடுக்க நம் எதிரிகள் அஞ்ச வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தவன், “நான் ஓய்வெடுக்கிறேன். நீ போரை முடித்துவிட்டு வா” எனக் கூறிவிட்டு அந்தப் போர்க்களத்திலிருந்து வெளியேறினான்.

‘மோரிய இளவரசர் தேவவர்மர் போர்க்களத்திலிருந்து தப்பிவிட்டார்; மோரிய படைத்தலைவர் உருத்திரன் வென்வேல் சென்னியால் தாக்கப்பட்டு கொழுக்கொம்பில் செருக்கப்பட்டு சாகக் கிடக்கிறார்’ என்ற செய்தி உயிரைப் பற்றிக் கூடக் கவலைப்படாமல் போர் புரிந்து கொண்டிருந்த மோரியர்கள்

மத்தியில் பரவத் தொடங்கியது. முக்கியமான நேரத்தில் படைக்குத் தலைமை தாங்கி போரிட வேண்டிய தேவவரமன் போர்க்களத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டிருந்ததால் மோரியப் பெரும்படை தலைமை இல்லாமல் சிதறத் தொடங்கியது. உளவியல் ரீதியில் அவர்கள் பெரும் பலவீனமடையலானார்கள்.

சோழ வேந்தர் தலைமையில் தமிழ்ப் படை வீரர்கள் ஆவேசத்துடன் போர் புரியலானார்கள். போர் உச்சிப் பொழுதை அடைந்திருந்தது. இருங்கோ தலைமையிலான யானைப் படை வீரர்கள் யானைகள் மூலம் மோரியர்களை மிதித்துக் கொன்றார்கள்.

உடைந்து போயிருந்த தேரின் கொழுக்கொம்புவில் செருகப்பட்டிருந்த உருத்திரன் வலியால் துடித்தபடி போர்க்களத்தில் நடந்த கொடுமைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது விழிகளுக்கு முன்பே, அவன் உயிரோடு இருக்கையிலே மோரியர்கள் ஆயுதத்தைக் கீழே போட்டுவிட்டு சரணடையும் இழி நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தார்கள். பலர் புறமுதுகிட்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆயுதத்தைக் கைவிட்டு சரணடைந்த வேளையில் கூட மோரியர்கள் மீது தாக்குதல் நிற்காமல் தொடர்ந்து அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது. போர்க்களத்திலிருந்து ஓடி ஒளிந்து கொள்ளக் கூட முடியாமல் மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் வென்வேல் சென்னி எச்சரித்ததைப் போன்றே கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டார்கள்.

சோழ வேந்தன் வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ் சென்னி தமது யானைகளைக் கொண்டு மோரியர்களை மிதிக்கச் செய்து தனது கோபத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டிருந்தான். உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த மோரியப் படைத்தலைவன் உருத்திரன் அந்தக் காட்சிகளைப் பார்க்க முடியாமல் விழிகளை மூடிக் கொண்டான். ஆனால், மோரிய வீரர்கள் கெஞ்சியதும், அவர்கள் எழுப்பிய கதறல் சத்தங்கள் அவனது காதுகளை எட்டிக் கொண்டிருந்தது. கண்களை மூடிக் கொண்ட அவனால் காதுகளை மூடிக்கொள்ள முடியவில்லை.

காது வழியே மோரியர்களின் கதறலைக் கேட்ட உருத்திரனின் விழிகளில் கண்ணீர் வழியத் தொடங்கியது. பள்ளத்தாக்கில் நிலை

கொண்டிருந்த மோரிய வீரர்கள் ஒருவர்கூடத் தப்பிக்க முடியாமல் அனைவரையும் கொன்று தமது வெறியைத் தீர்த்து கொண்ட தமிழ் வீரர்கள் அந்தப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து வெளியேறினார்கள்.

அந்தப் பள்ளத்தாக்கு முழுவதும் ஒரு அடியைக் கூடத் தரையில் வைக்க முடியாத அளவுக்கு வீரர்களின் பிணங்கள் எங்கும் இரைந்து கிடந்தது. அவற்றையே உருத்திரன் செய்வதறியாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நரிகளும், கழுதைப் புலிகளும் அந்தப் பள்ளத்தாக்கைச் சூழத் தொடங்கின.

பரிதி மேற்கே மலை முகட்டில் கீழிறங்க ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தான். வாணை நோக்கிக் கொழுக்கொம்புவில் செருகப்பட்டிருந்த உருத்திரன் விழிகளை மூடி, 'எங்கே தவறு செய்தோம்? எதனால் இப்படி மோசமான தோல்வியைத் தழுவினோம்' என்று காலம் கடந்து சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

அந்தப் பள்ளத்தாக்கில் நூறாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பிணங்கள் இரைந்து கிடக்க, அவற்றையெல்லாம் விட்டுவிட்டு கழுகு ஒன்று உயிரோடு போராடிக் கொண்டிருந்த உருத்திரனின் மார்பில் அமர்ந்து அவனது சிந்தனையைத் தடை செய்தது. அதை விரட்டுவதற்குத் தன்னால் முடிந்தமட்டும் கத்தினான் உருத்திரன். சென்னி அவனது கைகள் இரண்டையும் ஒடித்திருந்ததால் அதை விரட்ட முடியாமல் பரிதவித்தான்.

யாராவது உதவி செய்வதற்கு வருவார்களா என்று தொங்கிய தனது கழுத்தை சுற்றித் தேடினான். அந்தச் சூழலில் தன்னைக் கொல்வது கூட தனக்கு செய்யும் மிகப்பெரிய உதவி என்று நம்பினான் அவன்.

அவனது கெட்ட நேரம் அவனுக்கு உதவி செய்வதற்கு அந்தக் கழுகுதான் அவன் மீது அமர்ந்திருந்தது. அதையே அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தக் கழுகும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

உருத்திரன் இறப்பான் என்று காத்திருந்து ஏமாந்த கழுகு அவனது உடலைக் கொத்தித் தின்னத் தொடங்கியது. பிணந்தின்னிக் கழுகு தனது

கூர்மையான அலகினால் உருத்திரனின் உடலைக் கொத்திக் கிழிக்கத் தொடங்கியது.

வலி தாங்க முடியாமல் உருத்திரன் இரவு முழுவதும் அலறிக் கொண்டே இருந்தான். அடுத்த நாள் உச்சிப் பொழுது நேரத்தில் கழுதைப் புலி ஒன்று அவனது கழுத்தைக் கடித்துத் துண்டாக்கும் வரை உருத்திரன் உயிரோடு நரக வேதனையை அனுபவித்தான்.

இறந்தவர்களின் குடல்களை எடுத்துப் ³ பேய் மகள் மாலையாகப்போட்டுக் கூத்தாடிக்கொண்டிருந்தாள். கழுகுகளும் பருந்துகளும் வட்டமிட்டுத் திரிந்துகொண்டிருந்தன.

நதிக்கரை ஒன்றில் வெற்றிவேல் சென்னி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்க, சோழ வேந்தன் வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ் சென்னி தலைமையில் போரில் உயிர் தப்பிய தமிழ் வீரர்கள் அனைவரும் பாழிக் கோட்டையை முற்றுகையிடச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். சோழ வேந்தனுக்குத் துணையாக எழினி, இரும்பிடர்த்தலையன், மகேந்திர வளவன் ஆகியோர் சென்றிருந்தார்கள்.

முவேந்தர் படைத்தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னி நதிக்கரையில் கன்னிகள் இருவருடன் போர்க்களக் கொலைகளை மறந்து மகிழ்ச்சியுடன் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

&&&

அவந்தியின் தலைவன் பரபரப்புடனும், பதற்றத்துடனும் காணப்பட்டான். தன் விழிகளில் அகப்பட்ட காவலர்கள் அனைவரையும் திட்டித் தீர்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஏனெனில் அப்போதுதான் அவனுக்கு குணாளனைப் பற்றிய செய்திகள் ஒற்றர்கள் மூலம் அரசல் புரசலாக வந்து கொண்டிருந்தன. அவந்தியின் படைத்தலைவனிடம், “பட்டத்து இளவரசர் குணாளரைப் பற்றிய தகவல் கிடைத்ததா? அவர் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்” என வினவினான்.

அவந்தியின் படைத்தலைவன் தலையைத் தொங்க போட்டபடி, “தெரியவில்லை தலைவரே. நம் வீரர்கள் முழுவீச்சாகத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“மோரிய தேசத்தின் அடுத்த பேரரசனைக் கூட உங்களால் கண்காணிக்க முடியவில்லை. எதற்குமே தகுதியில்லாத அறைவேக்காடுகள்” எனக் கடுமையாக சாடிக் கொண்டிருந்தான் அவந்தியின் தலைவன்.

அந்தப்புரக் கட்டிலில் குணாளனின் மகனை மடியில் வைத்துக் கொண்டு அழுது கொண்டிருந்தாள் அவந்தியின் இளவரசி.

“இப்பொழுது குணாளரைப் பற்றிக் கிடைத்திருக்கும் தகவல்தான் என்ன?” எனக் கோபத்தில் கத்தினான் அவந்தியின் தலைவன்.

“கிடைத்திருக்கும் தகவல் எதுவும் நல்ல தகவலாக இல்லை தலைவரே.”

“என்ன நடந்தது? கடைசியாக உன் காதில் விழுந்த தகவல் என்ன?”

“தலைவரே..” என அழைத்தபடி சோகத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தான் படைத்தலைவன்.

“இப்பொழுது எதற்கு சோகத்துடன் நிற்கிறாய்?”

சற்று நேரம் அமைதியாக நின்ற படைத்தலைவன் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, “தலைவரே, மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்” என்றான். மனதில் சூழ்ந்த கலவரத்துடன் தனது படைத்தலைவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவந்தியின் தலைவன்.

“இளவரசரின் பார்வையைப் பறித்து குருடாக்கிவிட்டார்கள். அவர் இப்பொழுது விழிகளை இழந்து குருடனாக எங்கேயோ சுற்றிக் கொண்டு இருக்கிறார்” என படைத்தலைவன் தெரிவிக்க, மனமுடைந்த போன அவந்தியின் தலைவன் அருகில் கிடந்த இருக்கையில் அதிர்ச்சியுடன் சாய்ந்தான்.

“..”

“சில காலத்துக்கு முன்பு பார்வையற்ற பைத்தியக்காரன் எவனோ ஒருவன் காந்தார அங்காடித் தெருவில் ‘நான்தான் மோரியப் பட்டத்து இளவரசன்’ என்று பிதற்றிக் கொண்டிருந்தானாம். அப்பொழுது அவனை யாருமே கண்டுகொள்ளவில்லை. அவனை அடித்து விரட்டிவிட்டார்கள். அதன்

பிறகு அந்தப் பைத்தியக்காரனை யாருமே காந்தாரத்தில் பார்க்கவில்லை. அவன் எங்கோ மறைந்து போனான்” என்றான்.

“அந்தப் பைத்தியக்காரன்தான் மோரியப் பட்டத்து இளவரசர் குணாளர் என்று கருதுகிறாயா?”

“கிடைத்திருக்கும் தகவல்கள் என்னை அப்படித்தான் நினைக்க வைக்கிறது தலைவரே!”

கோபத்தின் உச்சிக்குச் சென்ற அவந்தியின் தலைவன், “இந்த செய்தியை நான் எப்படி எனது மகளிடம் தெரிவிப்பேன்? மோரியப் பட்டத்து இளவரசன் குருடனாக்கப்பட்டுவிட்டான் எனும் மோசமான செய்தி பேரரசரை அடைந்தால் அவரது கோபத்துக்கு யார் இரையாவது? மோரியப் பட்டத்து இளவரசரைக் கூடக் காப்பாற்ற முடியாத படை வீரர்கள் எதற்கு உயிரோடு இருக்கிறீர்கள்? அனைவரும் எங்காவது தொலைந்துவிடுங்கள். என் விழிகளில் இனி எவனும் விழிக்க வேண்டாம்” எனக் காட்டமாகக் கத்தினான் அவந்தியின் தலைவன்.

“தலைவரே..” எனச் சலனமான குரலில் அழைத்தான் படைத்தலைவன்.

“இன்னும் என்ன.. செய்தி?” என்று தனக்கு முன்பு நின்ற படைத்தலைவனைக் கடும் கோபத்துடன் நோக்கினான் அவந்தியின் தலைவன்.

படைத்தலைவன் தலையைக் குனிந்தபடியே, “பட்டத்து இளவரசரின் பார்வையைப் பறிக்கக் கட்டளையிட்டது மோரியப் பேரரசர் அசோகவர்த்தர்தான்” என அடுத்த அதிர்ச்சிகரமான தகவலைத் தெரிவித்தான்.

“இருக்கவே இருக்காது!”

“எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் தகவல்கள் அப்படித்தான் தெரிவிக்கின்றன.”

“உனக்குக் கிடைத்த தகவல் என்ன?”

“பட்டத்து இளவரசருக்கும் பேரரசரின் இளைய மனைவி திசியரக்சாவுக்கும் ஏதோ தகாத உறவு இருந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். பட்டத்து

இளவரசர் தனது சிற்றன்னையை மிரட்டிப் பணிய வைத்து தனது ஆசையைத் தீர்த்துக் கொண்டதாகவும் ஒரு செய்தி நிலவுகிறது. இதைக் கேள்விப்பட்ட பேரரசர் பட்டத்து இளவரசரின் விழிகளைப் பறிக்கச் சொல்லிவிட்டதாகக் கூறுகிறார்கள்.”

சற்று நேரம் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்த அவந்தியின் தலைவன், “குணாளன் பெண்கள் பின்னால் சுற்றுகிறவன்தான். ஆனால், பேரரசரின் மனைவி மீது ஆசைப்பட்டு தனது உயிருக்கே கேடு விளைவித்துக் கொள்ளும் முட்டாள இல்லை அவன்?” என்றான்.

“..”

“இதை என்னால் ஏற்க முடியாது.”

“உங்களுக்கு மற்றொரு செய்தி.”

“இன்னும் என்ன செய்தி?”

“பேரரசரது ஆணையைக் கொண்டு வந்தது யார் தெரியுமா?”

“யார்?”

“மோரிய இளவரசர் தேவவர்மர் தெற்கு நோக்கிச் செல்வதற்கு முன்பு அவந்தி வந்து சென்றாரே நினைவிருக்கிறதா?”

“நினைவிருக்கிறது.”

“அவர்தான் பேரரசரின் ஆணையைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.”

சற்று நேரம் சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருந்த அவந்தியின் தலைவன், “இதில் ஏதோ சூழ்ச்சி அரங்கேறியிருக்கிறது. இதை நாம் உடனடியாக பேரரசருக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும். உடனே நான் பாடலிக்குப் புறப்படுகிறேன். ஏற்பாடு செய்” எனக் கூறியபடியே திரும்பினான். அங்கே அவந்தியின் இளவரசி குணாளனின் மகனை இடுப்பில் சுமந்து கொண்டு கண்ணீருடன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவளைப் பார்த்ததும் அவந்தியின் தலைவன் பதறிப்போனான். இளவரசி அழுதபடியே ஓடினாள். அவளைப் பின் தொடர்ந்து, “மகளே..

மகளே..” என அழைத்தபடியே ஓடினான் அவந்தியின் தலைவன்.

தன் தலைவனின் உத்தரவுப்படி படைத்தலைவன் மோரியத் தலைநகர் பாடலி நோக்கிப் புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யலானான். அவந்தி தலைவன், இளவரசி மற்றும் குணாளனின் குழந்தை ஆகியோர் அதே நாள் மாலைப் பொழுதே பாடலி நோக்கிப் புறப்படலானார்கள்.

வீரர்கள் பாதுகாப்புடன் சூழ அவர்கள் மூவரும் பாடலிப் பெருவழியில் புறப்பட்டுச் சென்று கொண்டிருக்க அப்போது ஆடைகள் கிழிந்தபடி குணாளன் பரதேசியைப் போன்று சாலையோரம் பசி மயக்கத்தில் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

‘அவந்தியின் தலைவர் செல்லும் பாதையை மறித்துக் கொண்டு பரதேசி நிற்கிறான்’ என்று குணாளனை அடித்து விரட்டினார்கள் அவந்தியின் காவல் வீரர்கள்.

ஏற்கெனவே பசி மயக்கத்திலிருந்த குணாளன், வீரர்கள் விரட்டிய போது பள்ளத்தில் விழுந்தவன் மயக்க நிலைக்குச் சென்றான். ‘அவந்தி இளவரசி செல்கிறார்’ என்று வீரர்கள் கூறக் கேட்டதும் சத்தம் போட்டுக் குரல் எழுப்ப முயற்சித்தான்.

அவனது வாயிலிருந்து சத்தம் வரவில்லை. சத்தம் போடக் கூட முடியாதபடி அவன் பலவீனமடைந்திருந்தான். உடல் சக்தியை இழந்திருந்தது. புரவித் தேரின் சத்தம் அவனைவிட்டு விலகுவது மட்டும் அவனதுச் செவிகளில் விழுந்து கொண்டிருந்தது. அவர்கள் சென்றதைக் கேட்டபடியே கிடந்தவன் சுய நினைவை இழந்தான்.

கால்கள் இல்லாத முடவன் ஒருவன் ⁴ குணாளனுக்கு உதவி செய்யும் வரை அவன் அப்படியே மயங்கிக் கிடக்கலானான்.

&&&

மோரியப் பேரரசன் அவந்தன் பாடலியில் தனது அமைச்சர்கள் சூழ அரசவையில் வீற்றிருந்தான். கலிங்கத்தின் நிலை மற்றும் தென்னகத்தின் போர் சூழல் குறித்து விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மேற்கொண்டு உதவிப்

படைகளைத் தென்னகம் நோக்கி அனுப்பி வைக்கலமா என்று விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘தேவவர்மன் இருக்கும் படைகளைக் கொண்டு வெற்றி பெற்றுவிடுவான். இருக்கும் படைகள் போதாது, நாம் உடனே உதவிப் படைகளை அனுப்பி வைக்க வேண்டும்’ என்று இருவேறு விவாதங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது அவைக்குள் நுழைந்த ஒற்றர் தலைவன் மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தனை வணங்கினான்.

“என்ன செய்தி?” என வினவினான் அசோகவர்த்தன்.

ஒற்றர் தலைவன் எதையும் மறைக்காமல், “தெற்கிலிருந்து செய்தி வந்திருக்கிறது” என்றான்.

“என்ன செய்தி?”

“தங்களது உத்தரவுப்படி, இந்திரசேனை தேவியாருக்கு மரண தண்டனைக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட நிலையில் சோழ இளவரசன் ஒருவன் அவளைக் கவர்ந்து சென்றுவிட்டானாம்.”

ஒற்றர் தலைவன் கூறியதைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சியடைந்தான் அசோகவர்த்தன். “நான் மரண தண்டனை அளிப்பதற்கு உத்தரவு பிறப்பித்தேனா?” என வினவினான்.

“தெற்கிலிருந்து கிடைத்திருக்கும் தகவல் எனக்கு இதைத்தான் கூறுகிறது சக்கரவர்த்தி.”

சிந்தித்தபடியே அமர்ந்திருந்தான் மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன். அவையில் அமர்ந்திருந்த மோரிய முதன்மை அமைச்சர் ராதாகுப்தர், “இப்பொழுது இந்திரா எப்படி இருக்கிறாள்?” என வினவினார்.

“சோழ இளவரசன் தூக்கிச் சென்றுவிட்டதாகத்தான் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. வேறு எந்த தகவலும் கிடைக்கவில்லை. ஒற்றனை அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன். தகவல் கிடைத்ததும் தங்களிடம் பகிர்கிறேன்” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான்.

பேசுவதற்கு வார்த்தைகளை இழந்து சோகத்துடன் அமர்ந்திருந்தார் ராதாகுப்தர்.

அவைக்குள் அமைதி நிலவியது. அந்த அமைதி சீர்குலையும்படி, “பேரரசே! கலிங்கத்தில் நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. கலிங்க இளவரசன் மீண்டும் பிரச்னை கொடுக்கத் தொடங்கியிருக்கிறான்” என்றான்.

அசோகவர்த்தன் அமைதியாக சிந்தித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். பிறகு, “நான் உடனே கலிங்கம் நோக்கிப் புறப்படுகிறேன்” என்றான்.

“பாடலி?” என வினவினார் ராதாகுப்தர்.

“தாங்கள் நிர்வாகத்தைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள் பிரம்மராயரே. நான் சென்று கலிங்கர்களை அடக்கிவிட்டு வருகிறேன்” என்றான்.

அப்பொழுது முதன்மை அமைச்சர் ராதாகுப்தர், “காந்தாரத்தில் அமைதி ஏற்பட்டுவிட்டது. பட்டத்து இளவரசரை பாடலிக்கு அழைத்துக் கொள்வோம். பேரரசர் இல்லாத சமயத்தில் பட்டத்து இளவரசர் தலைநகரில் இருக்கட்டும்” என ஆலோசனை வழங்கினார்.

“சரி, உடனே கட்டளையைப் பிறப்பித்துவிடுங்கள். நான் கலிங்கம் புறப்படுவதற்கும் ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் மோரியப் பேரரசன்.

அவனுக்கு முன் நின்ற அதிகாரிகள் தலையாட்டினார்கள்.

ஒற்றர் தலைவன், “தென்னகத்தில் போர் இன்னேரம் தொடங்கியிருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன் பேரரசே.. தாங்கள் கலிங்கத்தை அடையும் நேரத்தில் தென்னகத்தில் தேவவர்மர் பெற்ற வெற்றிச் செய்தி தங்களை வரவேற்றாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. கொண்டாட்டத்துக்குத் தயாராவோம்” என்றான்.

அசோகவர்த்தன், “இந்திரசேனை தேவியின் ராஜ விசுவாசத்தைப் பற்றி நான் அறிவேன். எங்கோ தவறு நடந்திருக்கிறது. என்னவென்று உடனே கண்டுபிடியுங்கள். குணாளனுக்குச் செய்தி அனுப்புங்கள்” எனக்

கட்டளையிட்டவன் அரசவையில் யாரிடமும் தெரிவிக்காமல் தனது அந்தப்புரத்தை நோக்கி நடக்கலானான்.

அந்தப்புரத்தில் அவனுக்காகக் காத்திருந்தாள் திசியரசா. தெற்கிலிருந்து தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் சந்தேகத்துக்கு இடமான தகவல் மற்றும் கலிங்கம் புறப்பட போகும் செய்தியை அவளிடம் தெரிவித்தான்.

அவள், “நானும் கலிங்கம் வருகிறேன்” என்றாள்.

அசோகவர்த்தன் தலையாட்டினான்.

திசியரசா மகிழ்ச்சியுடன் அவனைத் தனது மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள். பேரரசு சுமத்தியிருந்த பாரங்கள் அனைத்தையும் மறந்து அவளது மார்பில் துயில்கொள்ளத் தொடங்கினான் அசோகவர்த்தன்.

திசியரசாவின் மனதில் பல்வேறு திட்டங்கள் உருவாகத் தொடங்கின. குணாளன் குருடனாகத் திரிந்து கொண்டிருந்த செய்தி இவளை எட்டியிருந்தது. தனது தலை எப்போது, எப்படிப்பட்ட சூழலில் வேண்டுமானாலும் உருளும் என்பதை அறிந்து வைத்திருந்த திசியரசா அந்தச் சூழலை எதிர்கொள்வதற்குத் தன்னை மனதளவில் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

அவந்தியின் தலைவன் தனது மகள் மற்றும் குணாளனின் வாரிசுடன் பாடலி நோக்கி விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன் தனது மனைவிகளான காருவகி மற்றும் திசியரசா மற்றும் பரிவாரங்கள் சூழ கலிங்கத்தின் தலைநகர் சிங்கபுரியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

&&&

இதே வேளையில் வெற்றிவேல் சென்னியிடமிருந்து தப்பிப் பாழிக் கோட்டைக்குள் பதுங்கியிருந்த மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் கலிங்கத்திலிருந்து உதவிப் படைகளை அழைத்து வருவதற்காகப் புரவி வீரன் ஒருவனை அனுப்பி வைத்தான்.

சோழ வேந்தன் வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ்சென்னியின் தலைமையில் சோழப் படை பாழியை முற்றுகையிட்டு வெளியுலகத் தொடர்பைத்

துண்டிப்பதற்கு முன்பு மோரியப் புரவி வீரன் கலிங்கத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டு வனத்தில் மறைந்து, மறைந்து எவ்வளவு விரைவாகச் செல்ல முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாகச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. லோகபட்டம் - உலோகக் கவசம்
2. புகண்டி - ஒரு வகை ஆயுதம். நீண்ட கயிற்றின் முனையில் முள் பதித்த உருண்டை அல்லது கத்தி இணைக்கப்பட்டிருக்கும். கயிற்றைச் சுழற்றி தாக்கும் ஒருவகை ஆயுதம்.
3. புறநானூறு - 370
4. குணாளன் குருடாக்கப்பட்டது வரலாற்றில் நடந்த நிகழ்வு.

அசோகவர்த்தனுக்குப் பிறகு குணாளன் மோரியப் பேரரசனாக ஆகியிருக்க வேண்டியவன். ஆனால், அவன் தனது சிற்றன்னையுடன் கொண்ட தவறான உறவின் காரணமாகக் கண் பார்வையை இழந்துவிட்டான். அதற்குப் பிறகு குணாளனின் வாழ்க்கை மிகவும் சோகமாக அமைந்தது. வீதி வீதியாகப் பிச்சை எடுத்து வாழ்ந்தான் குணாளன். ஒருமுறை பாடலியின் தெருவில் பாட்டுப் பாடி பிச்சை எடுத்தபோது குணாளனின் குரல் கேட்டு அசோகவர்த்தன் கண்டுபிடித்ததாகத் தகவல் உண்டு.

ஆதாரம் : அசோகவதனம்.

43 உருண்ட தலைகள்

மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் அனைத்து வசதிகளுடன் பாழிக் கோட்டைக்குள் பாதுகாப்பாக வந்து சேர்ந்தாலும் குற்ற உணர்வில் தவித்தான். போர்க்களத்திலிருந்து பின்வாங்காமல், படை வீரர்களுடன் ஒன்று சேர்ந்து போரிட்டிருந்தால் போரின் முடிவுகூட மாறியிருக்குமோ என்று நினைத்துத் தவித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குள் உயிரோடிருந்த அறம் அவனைக் கேள்வி கேட்டு உயிரோடு வதைத்துக் கொண்டிருந்தது. போர்க்களத்திலிருந்து புறமுதுகிட்டு ஓடிவந்த பிறகு யாரையும் சந்திக்கப் பிடிக்காமல் தனது மாளிகைக்குள்ளே சில நாட்கள் அடைபட்டுக் கிடந்தான்.

போர்க்களத்தில் சென்னியின் கரத்தினால் இறந்ததன் மூலம் உருத்திரன் பெரும்புகழ் அடைந்துவிட்டதாகவே தேவவர்மன் எண்ணினான். அதேவேளை, போர்க் கலத்திலிருந்து ஓடி வந்திருந்ததால் படை வீரர்களால் இகழப்பட்டான் தேவவர்மன்.

மோரிய வீரர்களை அப்படியே போர்க்களத்தில் தவிக்க வைத்துவிட்டு வந்ததை எண்ணிப் பெரும் குற்ற உணர்வில் தேவவர்மன் தவித்துக் கொண்டிருந்த போது அவனது அறைக்குள் வீரன் ஒருவன் ஓடி வந்தான். அவனது உடலெங்கும் போர்க்களத்தில் ஏற்பட்ட காயங்கள் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தன. ஒரு கரத்தை இழந்திருந்தான். குருதி காய்ந்து போய் உருவாகியிருந்த நாற்றம் அந்த அறை முழுவதும் வீசியது. வயதில் சற்றே முதியவனாகவும் காணப்பட்டான் அந்த வீரன்.

அவன் கண்ணீருடன், “இளவரசே!” எனத் தேவவர்மனை அழைத்தான்.

தேவவர்மனும் கலங்கிய விழிகளுடன் அவனை நோக்கினான்.

“இளவரசே, புறமுதுகிடுகிறவர்களைத் தாக்குவது தமிழர் போர் மரபு கிடையாது என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். போர்க்களத்தில் கூட அறத்தைக் கடைபிடிப்பவர்கள் தமிழர்கள். ஆனாலும், அவர்கள் பின்வாங்கிய நம் வீரர்களைத் தேடித்தேடிக் கொண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். யாரையும் அவர்கள் உயிரோடு விடுவதாய் இல்லை. எனது நண்பர்கள் அனைவரையும் இழந்துவிட்டேன் நான். என் காதல் மனைவியை ஒருமுறையாவது சந்தித்துவிட வேண்டும் எனும் எண்ணத்தில் என் மீது வேலினைப் பாய்ச்ச வந்த வீரனிடம் மண்டியிட்டு கெஞ்சி உயிர் பிச்சை கேட்டுத் தப்பி வந்திருக்கிறேன்.”

“..”

“நாம் திட்டமிட்டபடி போர் நடைபெற்றிருந்தால் நிச்சயம் நாம் வெற்றி பெற்றிருப்போம் இளவரசே. ஆனால், நமது வீரர்கள், படை பலம் ஆகியவற்றில் நம்பிக்கை இல்லாமல் தாங்கள் தமிழர் பாசறையை வஞ்சமாகத் தாக்கக் கட்டளையிட்டீர்கள். அதே வேகத்தில் வெற்றிவேல் சென்னி நம்மைத் தாக்கி அழித்துவிட்டான். நமது தோல்விக்குக் காரணமே தங்களது நம்பிக்கையின்மையும், அவரச புத்தியும்தான். அன்று கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் செல்யுகஸ் என்ன செய்து சென்னியின் கோபத்தைக் கிளறினானோ, அதே போன்றுதான் தாங்களும் இன்று செயல்பட்டிருக்கிறீர்கள்” என்று நரைத்த கூந்தலுடன் நின்று கொண்டிருந்த வீரன் பயத்தை உதறிவிட்டுக் கூறினான்.

தேவவர்மன் அமைதியாகப் பதில் கூற முடியாமல் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“பதில் கூறுங்கள் இளவரசே.”

“..”

“நாங்கள் குடும்பத்தைவிட்டு நெடுந்தூரம் கையில் வாளுடன் வந்து துயரப்படுவது யாருக்காக? தங்களுக்காகத்தானே. நமது வீரர்களுக்கு ஏன் இப்படித் துரோகம் செய்தீர்கள்?”

வெகுநேரம் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்த தேவவர்மன், “சூழல் அப்படி என்னைச் சிந்திக்க வைத்துவிட்டது. திட்டமிட்டது வேறு. நடந்தது வேறு” எனப் பதில் அளித்தான்.

“படைத்தலைவராகவோ அல்லது மோரிய இளவரசராகவோ இருக்கும் தகுதி தங்களுக்கு துளியும் இல்லை.”

“..”

“துணையாக வந்த நூறாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட வீரர்களைப் போர்க்களத்தில் தவிக்க வைத்துவிட்டு ‘தனது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டால் போதும்’ என்று ஓடி வந்த தங்களுக்காக நான் உயிரைத் துச்சமென நினைத்து எதிரிகளுடன் போர் புரிந்ததை அவமானமாகக் கருதுகிறேன். எனது அவமானக் கரையை நான் எங்கு, எப்படி கழுவிக் கொள்ளப் போகிறேன் என்று தெரியவில்லை.”

தேவவர்மன், “வீரரே, போர்க்களத்தில் என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றி அறியாமல் வரம்பு மீறி பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். வார்த்தைகளில் கவனம் இருக்கட்டும். இன்னொருமுறை பேச்சு எல்லை மீறினால் மற்றொரு கரத்தையும் தாங்கள் இழக்க வேண்டிவரும். எச்சரிக்கை” எனக் கடுமையாக எச்சரிக்கை செய்தான்.

“புறமுதுகிட்டு போர்க்களத்திலிருந்து ஓடி வந்த தங்களால் வேறு என்ன வீர வசனத்தைப் பேசிவிட முடியும்? என்னிடம் பேசும் போது இருக்கும் தைரியத்தில் பாதியளவு போர்க்களத்தில் வெளிப்படுத்தியிருந்தால் நூறாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட வீரர்களை நாம் இழந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் வந்திருக்காது. இந்நேரம் சென்னியைத் தோற்கடித்திருக்கலாம். தென்னகமே தங்களது காலடியில் விழுந்திருக்கும்” எனக் கூறிக் கொண்டே குருதி படிந்து கரையாகியிருந்தத் தனது வாளினை இடையுறையிலிருந்து உறுவினான்.

திடீரென்று வாளினை உறுவிவிட்ட மோரிய வீரனைப் பார்த்ததுமே தேவவர்மன் மிரண்டு போனான். அதுவரை அவனிடம் ஒரு மோரிய வீரன் கூட கடுமையான வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியது இல்லை. தேவவர்மன்

மிரட்சியுடன் நின்று கொண்டிருந்த போது மோரிய வீரன், “தங்களது தந்தையார் சண்டி அசோகன் பாவங்களை மட்டுமே செய்து பழக்கப்பட்டவன். அவனுக்குப் பிறந்த தங்களுக்கு ஆதரவாக வாளெடுத்து போர் புரிந்ததை எனது வாழ்நாள் அவமானமாகக் கருதுகிறேன். உனது தந்தையின் பாவத்துக்கு சென்னியின் கரத்தினால் நீ தண்டிக்கப்படுவாய். சொல்ல மறந்துவிட்டேன். வெற்றிவேல் சென்னி பாழியை முற்றுகையிட வந்து கொண்டிருக்கிறார். இன்னும் ஒரு பட்ச காலத்துக்குள் அவர் பாழியைச் சூழ்ந்துவிடுவார். அதற்குள் அவர் எச்சரித்ததைப் போன்று இங்கிருந்து ஓடி உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள். உனக்கு ஆதரவாக வாளெடுத்ததற்காக நான் எனக்குக் கொடுத்துக் கொள்ளும் தண்டனை....” எனக் கூறியபடியே கையிலிருந்த வாளினைத் தலைக்கு மேலே உயர்த்தி கழுத்தில் வேகமாக இறக்கினான்.

மோரிய வீரனின் தலை உடலிலிருந்து வெட்டுபட்டுக் கீழே விழுந்து உருண்டு போய் தேவவர்மனின் காலடியில் கிடந்தது. கீழே விழுந்து துடித்த தலையில்லாத உடலிலிருந்து பீறிட்ட குருதித் துளிகள் தேவவர்மனின் மீது விழுந்து தெறித்தன.

தேவவர்மன் அவமானத்தில் நடுங்கிப் போயிருந்தான். “யார் அங்கே..? உடனே வாருங்கள்” எனக் கத்தினான்.

காவல் வீரர்கள் ஓடி வந்தார்கள்.

அவர்களிடம், “பாழிக்குள் இருக்கும் மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் எனது மாளிகை முன்பு உடனே கூட வேண்டும். எனது மெய்க்காவல் தலைவன் ஆசன்னாவை அழைத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே காவல் வீரர்கள் பரபரப்புடன் நான்கு திசைகளிலும் ஓடினார்கள். அடுத்த ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கெல்லாம் தேவவர்மனின் கட்டளைப்படி அனைத்து மோரிய வீரர்களும் அவனது மாளிகைக்கு முன்பு கூடியிருந்தார்கள்.

குருதி படிந்த மார்பைக் கழுவாமலே மோரிய வீரர்களுக்கு முன்பு சென்ற தேவவர்மன், “நான் போர்க்களத்திலிருந்து எனது உயிரைக் காத்துக்

கொள்வதற்காக ஓடிவந்துவிட்டேன் என்ற எண்ணம் அனைவருக்குள்ளும் இருக்கலாம். போர்க்களத்தில் என்ன நடந்தது என்பதை எனது மெய்க்காவல் தலைவன் அனைவருக்கும் தெரிவிப்பான்” எனக் கூறியபடியே ஆசன்னாவை நோக்கினான்.

ஆசன்னா தயக்கத்துடன் நின்றான்.

அவனிடம், “என்ன நடந்தது என்பதை மிகைப்படுத்தாமல் அப்படியே கூறு” என மீண்டும் கட்டளையிட்டான் தேவவர்மன்.

“தன்னை எதிர்த்த மோரிய வீரர்கள், படைத்தலைவர்கள் என்று அனைவரையும் கொன்று, வீழ்த்தவே முடியாதவனாகச் சென்னி திகழ்ந்து கொண்டிருந்தான். போர்க்களத்தில் நம் இளவரசரும் ஆவேசத்துடனும் தீரத்துடனும் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தார். இளவரசர் சென்னியை நேருக்கு நேர் சந்தித்துப் போரிட முன்னேறிச் சென்று கொண்டிருந்தார். தந்தையை இழந்த சூழலில் சென்னியின் ஆவேசத்துக்கு முன்பு நம் இளவரசர் சென்றால் நிச்சயம் கொல்லப்படுவார் என்பதை யூகித்த நமது படைத்தலைவர் உருத்திரர் எனக்கொரு கட்டளையைப் பிறப்பித்தார். ‘நம் வீரர்களின் நம்பிக்கை இளவரசர் ஒருவர் மட்டுமே. அவரை நாம் இழந்துவிடக் கூடாது. அவரைக் காப்பாற்றுவது நமது கடமை. போர்க்களத்திலிருந்து அவரைக் காப்பாற்றி அழைத்துச் செல்’ என்று. இளவரசரின் கருத்தைக் கேட்காமல், அவருக்கு விருப்பமில்லாவிட்டாலும் அவரை வீரர்கள் துணையுடன் வலுக்கட்டாயமாகப் புரவித் தேரில் பாழிக் கோட்டைக்கு அழைத்து வந்துவிட்டேன்” என்றான்.

“எனது மெய்க்காவல் தலைவன் கூட போர்க்களத்தில் எனது கட்டளையைக் கேட்காமல் போனதன் விளைவுதான் நூறாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட வீரர்களை இழந்து தவிக்கிறேன் நான். இனியொரு முறை இப்படி நடக்கக் கூடாது. யாருக்கெல்லாம் என்னுடன் பாழியில் தங்கி போரிடுவதற்கு விருப்பமோ அவர்கள் மட்டும் என்னுடன் இருக்கலாம். விருப்பமில்லாதவர்கள் தாராளமாக இங்கிருந்து வெளியேறிவிடலாம். நான் யாரையும் கட்டாயப்படுத்தப் போவதில்லை” என உரக்கத் தெரிவித்தவன் கோட்டைக் காவல் தலைவனை அழைத்து, “அடுத்த ஒரு சாமப் பொழுதுக்கு கோட்டைக் கதவுகளைத்

திறந்து வை. யார் வெளியே சென்றாலும் தடுத்து நிறுத்தாதே. அவர்கள் செல்லட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

தனது வீரர்களை நோக்கி, “உதவிப் படைகளை அழைத்து வருவதற்குக் கலிங்கத்துக்கு நமது வீரனை அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன். விரைவில் நமக்கு உதவிப்படை கிடைத்துவிடும். இன்னும் மூன்றிலிருந்து நான்கு மாத காலங்கள் நாம் தாக்குப் பிடித்தால் போதும். உதவிப் படைகள் வந்துவிடும். அதுவரை நாம் இந்தப் பாழிக் கோட்டைக்குள்ளிருந்து போரிட்டு வாழ்வா, சாவா என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். என்னுடன் இருக்க விரும்புகிறவர்கள் மட்டும் உடனிருங்கள். மற்றவர்கள் தாராளமாகச் செல்லலாம்” எனத் தெரிவித்து நுழைவாயிலை சுட்டிக்காட்டினான் தேவவர்மன்.

மோரிய வீரர்கள் தங்களுக்குள் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

அப்பொழுது தேவவர்மன் அங்கு நின்ற முதிர்ந்த வீரனை நோக்கி, “போர்க்களத்தில் இளவரசனின் கட்டளையைக் கேட்காமல் ராஜதுரோகம் செய்த படைத்தலைவனுக்கு என்ன தண்டனை வழங்கப்படும்?” என வினவினான்.

சிறிது நேரம் சிந்தித்தவன் சற்று நேரம் கழித்து, “தலையை வெட்டித் தண்டனை அளிக்கப்படும்” எனப் பதில் வந்தது அவனிடமிருந்து.

அவரிடம், “வீரர்களுக்கு முன்பாகவே எனது மெய்க்காவல் தலைவன் ஆசன்னாவின் தலையைத் துண்டித்துவிடுங்கள். அவனும் உருத்திரனும் எனக்குச் செய்தது மிகப்பெரிய ராஜதுரோகம். அதை என்னால் மன்னிக்கவே முடியாது” எனக் கூறிவிட்டு தனது மாளிகைக்குள் நுழைந்தான்.

ஆசன்னா, “இளவரசே..! இளவரசே..! தங்களைக் காப்பாற்றியது தவறா? படைத்தலைவரின் கட்டளையை என்னால் எப்படி மீற முடியும்?” எனத் தெரிவித்தபடியே பின்னால் சென்றான்.

தேவவர்மன் அவனைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள். யாரும் கோட்டையைவிட்டு வெளியேறுவதற்கு உடன்படவில்லை. ‘வாழ்வோ..

சாவோ.. பாழிக்குள், இளவரசனுடன் சேர்ந்து போரிடுவது' என்று முடிவு செய்தார்கள்.

மோரிய இளவரசன் தேவவர்மனின் கட்டளைப்படி, கதறிக் கொண்டிருந்த மெய்க்காவல் தலைவனை இழுத்துச் சென்று பலிபீடத்தில் வைத்து தலையைத் துண்டித்தார்கள். அடுத்த ஒரு சாமப் பொழுது பாழிக் கோட்டையின் நுழைவாயில் திறந்துதான் இருந்தது. ஆனால், ஒரு மோரிய வீரன்கூட வெளியேறியிருக்கவில்லை.

தேவவர்மனுக்கு நம்பிக்கை பிறந்தது.

தனது வீரர்களைக் காக்க வேண்டும் என்று முழுமூச்சுடன் செயல்படத் தொடங்கினான். பாழிக்கோட்டையின் காவலைப் பலமடங்கு அதிகரித்து எதிர்தாக்குதல் தொடுப்பதற்குத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டான்.

44 இருமுனைத் தாக்குதலும்

பாழிக் கோட்டைக்கு மேற்கேயும், தெற்கேயும் ஆழமானப் பள்ளத்தாக்கு அமைந்திருந்தது. அந்தப் பள்ளத்தாக்கை நோக்கியபடி கோட்டை மதில் மீது முகத்தை நிறுத்தியிருந்தான் தேவவர்மன். அதற்குள் குறிபார்த்து எறியும் வில்லாளிகள் முப்பொழுதும் ஆயத்தமாக இருந்தார்கள். மேலும், கோட்டை சுவரில் உயரமான காவல் அரண் அமைத்து ஆங்காங்கே காவல் வீரர்கள் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பள்ளத்தாக்கைக் கடந்து செங்குத்தான மலை மீதேறி கோட்டை மதிலைத் தாக்குவதென்பது இயலாத காரியம் என்பதால் குறைவான படை வீரர்களையே அந்தப் பகுதியில் நிறுத்தியிருந்தான்.

பாழிக்கு வடக்கே அடர்ந்த வனம் சூழ்ந்திருக்க அதற்கு அப்பால் வடமேற்கே எரித்திரியன் கடலோரம் துணை அரணாக ஏழில் மலை உயர்ந்து விளங்கியது. அங்கும் தனது வீரர்களைக் காவலுக்கு நிறுத்தி வைத்திருந்தான் தேவவர்மன். கோட்டைக்குக் கிழக்கே கொற்றவைப் புழையானது சஃயாத்ரி மலைத் தொடரில் பெய்த பெருமழையினால் எப்போதும் பெருக்கெடுத்து ஓடி வந்து இரண்டாகப் பிரிந்து பாழியைச் சூழ்ந்தபடி எரித்திரியன் கடலில் கலந்து கொண்டிருந்தது.

ஏழில் மலையை விட்டுக் கொடுக்காமல் தனது கட்டுப்பாட்டிலேயே வைத்திருந்ததால் பாழிக்கும், ஏழில் மலைக்கும் இடைப்பட்ட வனப்பகுதி

அவனது கண்காணிப்பிலேயே இருந்தது. அனைத்து இடங்களிலும் காவல் வீரர்களை நிறுத்திக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தான். எங்கு, எப்படி செயல்பட வேண்டும் என்பது பற்றி உடனுக்குடன் கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன்.

பெரும்போரில் தவறு செய்து தோற்றிருந்தாலும் தேவவர்மனுக்குப் பாழிக்கோட்டை தஞ்சமடைய இடம் கொடுத்திருக்கிறது. ஆனால், இனியொருமுறை அவன் தவறு செய்தால் இறப்பு மட்டுமே வந்து சேரும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டவன் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் ஒருமுறைக்குப் பலமுறை சிந்தித்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இதுவரை போரின் போது அவனுக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்குப் பலர் துணையிருந்தார்கள். ஆனால், இப்போது தேவவர்மன் மட்டும் தனித்துவிடப்பட்டிருந்தான். அதனால் ஏற்பட்ட எச்சரிக்கை உணர்வின் காரணமாகக் கவனமுடன் செயல்படலானான்.

முற்றுகை ஆறு மாத காலம் நீடித்தாலும் அதைத் தாங்கிக் கொள்ளும் விதமாக தேவையான உணவுப் பொருள்களை ஏற்கெனவே சேகரித்திருந்தான். தமிழ்ப் படை வீரர்கள் வருவதற்குள் மேலும் உணவு மற்றும் அத்தியாவசியப் பொருள்களைச் சேகரித்தான். தேவவர்மன், பாழியை எந்தச் சூழலிலும் இழந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக எச்சரிக்கையுடன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் தமிழ்ப் படை வீரர்கள் பாழியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

போர்க்களத்தில் சிதறிய மோரிய வீரர்களைத் தேடித்தேடிக் கொன்றுவிட்டும், வழியில் ஆங்காங்கே மறைந்திருந்து தாக்கியவர்களையும் அழித்துவிட்டு ஒரு பட்ச கால வேட்டைக்குப் பிறகே தமிழ்ப்படை வீரர்கள் பாழியை நெருங்கியிருந்தார்கள். கொற்றவைப் புழை அமைதியாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. தமிழ்ப் படை வீரர்கள் கொற்றவைப் புழையின் தென்கரையில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். புழையின் வடகரை அமைதியாகக் காட்சியளித்தது. தென்கரையில் நின்ற மகேந்திர வளவன் தனது காவல் வீரர்களில் சிலருக்கு, “ஆற்றை கடந்து சென்று பாதுகாப்பு அளியுங்கள். மற்ற படைகள் ஆற்றைக் கடக்கட்டும்” என ஆணையிட்டான்.

உடனே வீரர்கள் சிலர் தெப்பத்தில் ஏறி அக்கரையை நோக்கிச் செல்லலானார்கள். அப்போது அக்கரையிலிருந்து எய்யப்பட்ட கணைகள் சில வீரர்களைத் தாக்கின. உடனே தெப்பத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு வரலானார்கள்.

மகேந்திர வளவன், “நான் சந்தேகமடைந்தது சரிதான். மோரியர்கள் அக்கரையில் நமக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். கணநேரமும் நாம் தாமதிக்க வேண்டாம். யானைகளை வரிசையாக நிறுத்தி பாலம் அமையுங்கள். கவசம் தரித்த வீரர்கள் புழையைக் கடந்து நமது வீரர்களுக்குக் காவல் அளியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே போர் யானைகள் புழையில் வரிசையாக அணிவகுக்கத் தொடங்கின. யானைகளின் மீது பலகைகள் கொண்டுவரப்பட்டு தற்காலிக பாலம் அமைக்கத் தொடங்கினார்கள் தமிழக வீரர்கள். மோரிய வீரர்கள் அக்கரையிலிருந்து வெளிப்பட்டு கணைகளை செலுத்தித் தாக்கத் தொடங்கினார்கள்.

யானைகளின் மீதமர்ந்த தமிழக வில்லாளிகளும் பதில் தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள். இருதரப்பு வில்லாளிகளுக்கும் தாக்குதல் நிகழ யானைகளை வரிசையாக நிற்க வைத்து பாலம் அமைத்து முடித்தான் மகேந்திர வளவன்.

ஒருபக்கம் போர் கடுமையாக நடந்து கொண்டிருந்தது. கொற்றவைப் புழையானது குருதி நிறத்தில் மாறத் தொடங்கியது. கரையில் நின்று கொண்டிருந்த மகேந்திர வளவன் மோரியரின் எதிர் தாக்குதலை சமாளித்தபடி கொற்றவைப் புழையைக் கடந்தான். மகேந்திர வளவனின் தலைமையிலான படை வீரர்கள் பாதி பேர் புழையைக் கடந்திருப்பார்கள். அந்தச் சூழலில் கரையில் மறைந்திருந்த ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மோரிய வீரர்கள் வெளிப்பட்டு அதிரடித் தாக்குதல் தொடுக்கத் தொடங்கினார்கள்.

மகேந்திர வளவனும் எதிர்தாக்குதல் தொடுக்கலானான். இருதரப்புக்கும் கடுமையான யுத்தம் அரங்கேறியது. அப்போது மோரிய வீரர்கள் எதிர்பாராத வகையில் இரும்பிடர்த்தலையனின் தலைமையில் தமிழக

வீரர்கள் கொற்றவைப் புழையை வேறொரு இடத்தில் கடந்து பின்பக்கமாக வந்து மோரியரைத் தாக்கத் தொடங்கினார்கள்.

மகேந்திர வளவன் மற்றும் இரும்பிடர்த்தலையனுக்கு இடையில் சிக்கிக் கொண்ட மோரிய சிறு படை சிக்கி அழிந்து போனது. உயிரோடிருந்த ஒவ்வொரு மோரிய வீரனையும் தேடித் தேடிக் கொன்ற இரும்பிடர்த்தலையன், “கொற்றவைப் புழை நம் வசம் விழுந்துவிட்டது. மொத்த வீரர்களும் நதியைக் கடக்கட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டவன் கையிலிருந்த கொம்பை உறக்க முழங்கினான்.

தமிழக வீரர்கள் அனைவரும் யானைப் பாலத்தைக் கடந்து பாழிக் கோட்டையை நோக்கிச் செல்லலானார்கள். பாழிக் கோட்டையை நெருங்காமல், அதிலிருந்து சற்றுத் தொலைவிலேயே சமவெளிப் பகுதியில் பாசறை அமைக்கலானார்கள்.

அனைத்து வீரர்களையும் பாதுகாப்பாக நதியைக் கடக்க வைத்து அழைத்து வந்த பிறகு மகேந்திர வளவன் இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கிச் சென்றான். இரும்பிடர்த்தலையன் பாறை ஒன்றின் மீதமர்ந்து பாழிக் கோட்டையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரும்பிடர்த்தலையன் மகேந்திரனிடம், “மகேந்திரா, தென்னகத்தின் வலிமையான கோட்டையை நாம் முற்றுகையிடப் போகிறோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம். கொற்றவைப் புழை விழுந்துவிட்டது. விரைவில் ஏழில் மலை விழும். ஏழில் மலை விழுந்தால் அதைச் சார்ந்திருக்கும் வனமும் நம் வசம் விழுந்துவிடும். அடுத்து பாழி மட்டும்தான் எஞ்சியிருக்கும்” என்றான் மகேந்திரன்.

அப்போது அவர்களை நோக்கி அன்னி மிஞிலியனால் பாழிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்த வெற்றியும், பெரியவரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். கொற்றவை வனத்தில் வெற்றியை இரும்பிடர்த்தலையன் ஏற்கெனவே சந்தித்திருந்ததால் அவனைப் பார்த்ததுமே அடையாளம் கண்டு கொண்டான்.

இரண்டு படைத்தலைவர்களையும் பார்த்ததும் வணங்கிய வெற்றி தான் கொண்டு வந்த செய்தி அனைத்தையும் இருவரிடமும் தெரிவித்தான். அவன் கூறிய அனைத்தையும் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையன், “தேவவர்மன் அவ்வளவு எளிதாக பாழியை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டான்” என்றான்.

வெற்றிக்கு அருகில் நின்று கொண்டிருந்த பெரியவர், “பாழிக் கோட்டைதான் அவனது கடைசி புகலிடம். பிறகு எப்படி எளிதில் அவன் விட்டுக்கொடுப்பான்?” என வினவினார்.

“போர்க்களத்திலிருந்து ஓடி வந்தவன் பாழி வந்து இங்கிருந்து பாடலிக்கு ஓடிவிடுவான் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், அவன் எந்த தைரியத்தில் பாழிக்குள் தங்கி நம்மை எதிர்க்கத் துணிந்திருக்கிறான்?” என வினவினான் மகேந்திர வளவன்

“..”

“கோட்டைக்குள் வீரர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகம் இருக்க வாய்ப்பில்லை” என மகேந்திரன் தெரிவிக்க “எப்படிச் சொல்கிறீர்கள் படைத்தலைவரே?” என வினவினார் பெரியவர்.

“இன்று நம்மைத் தாக்கிய வீரர்கள் அப்படியொன்றும் பலமான சிறந்த வீரர்கள் கிடையாது. வீரர்களின் எண்ணிக்கையும் குறைவுதான். அதனால்தான் சொல்கிறேன்.”

அப்போது வெற்றி, “இது மோரிய இளவரசரின் தந்திரம். கோட்டையின் வெளியுலகத் தொடர்பை நாம் விரைவில் துண்டித்துவிடுவோம் என்பதை நிச்சயம் அவர் யூகித்திருப்பார். எனக்குக் கிடைத்த தகவலின்படி கோட்டைக்குள் சுமார் பத்தாயிரம் வீரர்கள் இருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. கோட்டைக்குள் அதிகப்படியான வீரர்களை சேர்த்து வைத்திருந்தாலும் ஆபத்துதானே? அதனால்தான் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான வீரர்களை அனுப்பி நம்மை எதிர்க்க வைத்திருக்கிறார். நம் பக்கமும் இழப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவருக்கும் சுமை குறைந்திருக்கிறது. அவர் எதிர்பார்த்தது இதைத்தான்” என்றான்.

“கொற்றவைப் புழை முழுவதும் இப்போது தங்களது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்துவிட்டது. ஏழில் மலையைக் கைப்பற்றினால் நாம் அவர்களைப் பாழிக் கோட்டைக்குள் தனிமைப்படுத்திவிடலாம்” என்றார் பெரியவர்.

“ம்ம்ம்” எனப் பதில் அளித்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“எங்களிடம் ஒரு திட்டம் இருக்கிறது” எனக் குறுக்கிட்டுத் தெரிவித்தான் வெற்றி.

“என்ன திட்டம்?” வினவினான் மகேந்திர வளவன்.

விவரிக்கத் தொடங்கினான் வெற்றி.

முழுவதையும் கேட்ட இரும்பிடர்த்தலையன் மகேந்திரவளவனிடம், “உடனே புறப்படு மகேந்திரா. கணநேரமும் நாம் தாமதிக்கக் கூடாது. சோழ வேந்தரும், மூவேந்தர் படைத்தலைவரும் இங்கு வரும் போது பாழியைத் தவிர மற்ற அனைத்து பகுதிகளும் நம் வசம் விழுந்திருக்க வேண்டும். தேவவர்மன் கோட்டைக்குள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“அவசரப்பட வேண்டாம் நண்பா. தகுந்த வேளை வரும் போது நானே இந்த நடவடிக்கையை மேற்கொள்கிறேன். இப்போது நமது வீரர்கள் ஓய்வெடுக்கட்டும்.”

“சரி.. கவனமாக இருப்போம்” எனக் கட்டளையிட்ட இரும்பிடர்த்தலையன் பாசறை அமைக்கும் பணியில் ஈடுபடத் தொடங்கினான். ஏனெனில், கோட்டையை முற்றுகையிடுவதற்கு பெரும்படையினர் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதி, பாதுகாப்பை வழங்க ஆயத்தமானான்.

அதேவேளை ஏழில் மலையை எப்படிப் பாழியிலிருந்து தனிமைப்படுத்திக் கைப்பற்றலாம் என்று சிந்தித்து வெற்றியிடமும், பெரியவரிடமும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான் மகேந்திர வளவன்.

பிறகு ஏழில் மலையை வேவு பார்க்க வெற்றியையும், பெரியவரையும் அனுப்பி வைத்தான்.

அவர்கள் நான்கு நாட்கள் கழித்து திரும்பி வந்தார்கள். அவர்கள் கூறிய தகவல்கள் மகேந்திர வளவனுக்கு நம்பிக்கையை அளித்தது. உடனே நூறு வீரர்களை மட்டும் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு பாழிக்கும், ஏழில் மலைக்கும் இடைப்பட்ட வனத்துக்குள் நுழைந்து, வனத்துக்குள் மறைந்து தாக்குதல் தொடுக்கத் தொடங்கினான் மகேந்திர வளவன்.

&&&

நாட்கள் வேகமாகக் கடந்து கொண்டிருந்தன.

தேவவர்மன் கோட்டைச் சுவரில் பதித்து வைத்திருந்த எந்திரங்களைச் சோதனை செய்து கொண்டிருந்தான். அப்போது கோட்டைக் காவலனிடம், “தெற்கு நோக்கி மரக்கலங்களை அனுப்பி வைத்தோமே? தகவல் கிடைத்ததா?” என வினவினான்.

“இல்லை இளவரசே! தகவலுக்காகக் காத்திருக்கிறோம்” என்றான்.

“மரக்கலத்தலைவன் தெற்கே வெற்றி பெற்று துறைமுகங்களைக் கைப்பற்றியிருந்தால் நாம் பாழிக்குள் மட்டும் பதுங்கியிருந்து தாக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. துணிந்து பாழியைவிட்டு வெளியேறி சோழர் படையை நேருக்கு நேர் தாக்கி ஒரு கை பார்த்துவிடலாம். ஆனால், இதுவரை அவர்களிடமிருந்து எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. தெற்கே சென்றவர்கள் தமிழகப் பெண்களின் அழகில் மயங்கி போர் புரிவதை மறந்துவிட்டார்களா என்ன?” எனக் கோபத்தோடு வினவினான் தேவவர்மன்.

“ஒருவேளை..”

“ஒருவேளை?”

“திரும்பிவர முடியாதபடி நம் வீரர்களுக்கு ஏதாவது ஆகியிருந்தால்?”

“அவர்களை எதிர்க்க அங்கே யாருமே இல்லையே?”

“அவர்களில் ஒருவன் திரும்பி வந்தால்தான் விடை கிடைக்கும்.”

“பொறுத்திருப்போம்” எனத் தேவவர்மன் கூறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் கண்காணிப்புக் காவல் வீரன், “இளவரசே! இளவரசே..!” எனக் கூறியபடி ஓடிவந்தான்.

பரபரப்புடன் ஓடி வந்த வீரன், “இளவரசே, எரித்திரியன் கடலில்.. எரித்திரியன் கடலில்” என எதையோ கூற முயற்சி செய்தான். அவனிடமிருந்து ஒரு சொல் கூட வெளிவரவில்லை.

“எரித்திரியன் கடலில் என்ன?”

“அங்கே..” என எதையோ கூற முயற்சித்த வீரனுக்கு வார்த்தை முட்டியது. ஓடி வந்ததால் மேல் மூச்சு, கீழ் மூச்சு வாங்கினான்.

அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன்.

வீரன், “எரித்திரியன் கடலில் மயூரன் நின்று கொண்டிருக்கிறான்” என்றான்.

“மயூரனா?!”

“ஆமாம்.”

உடனே கோட்டைக் காவல் தலைவனுடன் மேற்கு மதில் நோக்கி ஓடினான். மதில் மீது வேகமாக ஏறி கண்காணிப்புக் கோபுரத்துக்குத் தாவி எரித்திரியன் கடலை நோக்கினான்.

அங்கே போரில் ஏற்பட்ட விழுப்புண்களுடன் மயூரன் நின்று கொண்டிருந்தான். மயூரனைப் பார்த்தபடியே அருகில் நின்ற கோட்டைக் காவல்தலைவனிடம், “இது சாத்தியம்தானா?” என வினவினான் தேவவர்மன். அவனுக்கு வியர்வை வியர்த்து வழிந்து கொண்டிருந்தது.

அவன், “எரித்திரியன் கடலில் மயூரன் நங்கூரமிட்டிருப்பது சாத்தியமெனில் நம் மரக்கலப் படை வீரர்கள் வெற்றி பெற்றிருக்க சாத்தியம் இல்லை இளவரசே!” எனப் பதில் அளித்தான்.

“நமக்குத் துணையாக வீழ்த்தவே முடியாத பாழிக்கோட்டை இருக்கிறது. நம்பிக்கையுடன் எதிர்த்துப் போர் புரிவோம். அதற்குள் உதவிப்படை வந்து சேர்ந்துவிடும். இந்தச் சுவான புத்திரர்களை ஒரு கை பார்த்துவிடுவோம்” என்று கோபத்துடன் தெரிவித்தான் தேவவர்மன்.

&&&

“சோழ வேந்தர் இளம்பெருஞ்சென்னி படுகொலை செய்யப்பட்டாரா? அந்த மோரியக் கணிகையின் மைந்தர்கள் அவரை சூழ்ந்து தாக்கும் வரை மெய்க்காவல் வீரர்கள் அனைவரும் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள், எவளது மடியில் துயில் கொண்டிருந்தீர்கள்?” எனக் கடும் கோபத்துடன் வினவினாள் காமக்கணியாள்.

மயூரன் கடலலையில் ஆடிக் கொண்டிருந்தான். வேகமாக வீசிய காற்றில் திரைச் சீலைகள் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டிருந்தன. மரக்கலத்தின் முகப்பில் நின்று கொண்டிருந்த மகேந்திர வளவன் அமைதியாகப் பதில் கூற முடியாதபடி நின்று கொண்டிருந்தான்.

கடந்துருத்திக் குறும்பன் தூங்கலோரியான், “தங்களைத்தான் வினவுகிறோம் மகேந்திரரே! அனைவரும் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்?” என வினவினான்.

மகேந்திரன் பாசறையில் நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் விவரித்தான்.

முழுவதையும் கேட்ட காமக்கணியாள், “மோரியக் கணிகையின் மைந்தர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தேடித் தேடிக் கொண்டு வீழ்த்த வேண்டும். தென்னகத்தின் மன்னர்கள், வேளிர்கள் என்று அனைவரையும் அவர்கள் கொன்றுவிட்டார்கள்” எனக் கோபத்துடன் கத்தினாள்.

மகேந்திர வளவன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு, “தாங்கள் மட்டும் வந்திருக்கிறீர்கள். மற்ற மரக்கலங்களுக்கு என்ன ஆனது?” என வினவினான்.

அவள் புன்னகைத்தபடி, “மோரியர்களுடன் நடைபெற்ற கடற்போரில் அனைத்தும் முழுகிவிட்டன” எனப் பதில் அளித்தாள்.

“மோரிய வீரர்களை என்ன செய்தீர்கள்?”

“ஒருவனைக் கூட உயிரோடு விடவில்லை. அனைவரையும் தேடித்தேடிக் கொன்றுவிட்டோம்.”

அங்கு சற்று நேரம் அமைதி நிலவியது. பிறகு காமக்கணியாள், “தற்போது தங்களது திட்டம் என்ன?” என வினவினாள்.

“சோழ வேந்தரும், படைத்தலைவரும் வருவதற்குள் பாழிக்கோட்டையைச் சுற்றியிருக்கும் அனைத்து பகுதிகளையும் நாம் கைப்பற்றியிருக்க வேண்டும்.”

“நல்ல திட்டம்தான். ஆனால், ஏழில் மலை மீது அவர்கள் தங்கியிருக்கும் வரை இது சாத்தியம் இல்லை.”

“அதனால்தான் ஏழில் மலையை மோரியரிடமிருந்து கைப்பற்றுவதற்கு ஆயத்தமாகிவிட்டேன்.”

“என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

தனது மனதிலிருந்த திட்டத்தை விளக்கினான் மகேந்திர வளவன்.

“இன்று இரவே நாம் மோரிய சுவானப் புத்திரர்களுக்குப் பாடம் புகட்டுவோம் மகேந்திரா” என்றாள் காமக்கணியாள்.

“தங்களது உத்தரவு” எனக் காமக்கணியாளிடம் வணங்கிவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றான் மகேந்திர வளவன்.

மகேந்திர வளவன் திட்டம் தீட்டிக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில் ஏழில் மலையைக் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த மோரிய படைத்தலைவன் வேறு மாதிரி திட்டம் வகுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

&&&

ஏழில் மலையின் மீது சுற்றியிருந்த நிலப்பரப்பை மோரியப் படைத்தலைவன் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், “தலைவரே! வனத்தில் தமிழக வீரர்களின் ஊடுருவல் அதிகமாகிவிட்டது. நாற்றுக்கும் மேற்பட்ட வீரர்கள் வனத்தின் வழியே பாழிக்கோட்டையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்” என ஓடி வந்து தகவல் தெரிவித்தான் காவல் வீரன் ஒருவன்.

அப்போது, ஏழில் மலையின் மீதிருந்தபடி எரித்திரியன் கடலில் நிலை கொண்டிருந்த மயூரனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் படைத்தலைவன்.

அதைப் பார்த்தபடியே, “மயூர மரக்கலத்தை நாம் கைப்பற்றிவிட்டால் இங்கிருந்து இளவரசரை அழைத்துக் கொண்டு எளிதில் தப்பிவிடலாம் அல்லவா?” என வினவினான்.

படைத்தலைவனின் திட்டத்தைக் கேட்டதும் மோரிய வீரன் அதிர்ச்சியடைந்துவிட்டான். “தலைவரே, இது சாத்தியம்தானா?” என வினவினான்.

“முயற்சி செய்து பார்ப்போமே?”

”எப்படி?”

“இன்று மாலைப் பொழுதில் ஏழில் மலையில் நிலை கொண்டிருக்கும் வீரர்கள் மூன்று படையாகப் பிரியட்டும். ஒரு பிரிவினர் வனத்துக்குள் செல்லும் வீரர்களைத் தாக்கி அழிக்கட்டும். மற்றொரு பிரிவினர் மயூரனைக் கைப்பற்றக் கடலில் குதித்து நீந்திச் செல்லட்டும். எஞ்சி இருப்பவர்கள் ஏழில் மலையைக் காவல் காக்கட்டும்” என்றான்.

“நல்ல திட்டம் தலைவரே. மாலை செயல்படுத்துவோம்” என்றான்.

ஏழில் மலை பரபரப்படையத் தொடங்கியது.

&&&

திட்டமிட்டபடி மோரிய வீரர்கள் செயல்படலானார்கள். மூன்றாகப் பிரிந்ததில் முதல் படைப் பிரிவினர் வனத்துக்குள் ஊடுருவிச் செல்லலானார்கள். சத்தமெழுப்பாமல் மோரிய வீரர்கள் தமிழ் வீரர்களைத் தேடிச் சென்று கொண்டிருந்த சூழலில் எங்கிருந்தோ வந்த கணை ஒன்று அந்தப் படைக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்று கொண்டிருந்தவனின் கழுத்தில் பாய்ந்தது. படை வீரர்களை எச்சரிக்கை செய்யக் கூட முடியாமல் தரையில் விழுந்தான்.

சுற்றிலும் மோரிய வீரர்கள் தேடினார்கள். அவர்களால் ஒரு தமிழ் வீரனைக் கூடக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆனால், அடுத்தடுத்து எங்கிருந்தோ தாக்குதல் மட்டும் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது. மகேந்திர

வளவன் திட்டமிட்டு மோரிய வீரர்களை வனத்துக்குள் தனித் தனித்தனியாகப் பிரித்து வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

வனத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்குள் மோரிய வீரர்கள் கொத்துகொத்தாக மடிந்து விழுந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எழுப்பிய மரண ஓலம் வெகுதூரம் எழுந்து கொண்டிருந்தது.

வனத்தில் போர் நடந்து கொண்டிருந்த அதேவேளையில் காமக்கணியாள் தனது வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு ஏழில் மலை மீது ஏறலானாள். மகேந்திர வளவனும் வனத்தில் மோரிய வீரர்களைக் கொன்றுவிட்டு ஏழில் மலையை நோக்கி அவளுக்குத் துணையாகச் செல்லலானான்.

இந்த நேரத்தில் மோரிய வீரர்கள் வன விலங்குகள் பயன்படுத்தும் பாதை வழியே ஏழில் மலையிலிருந்து கீழிறங்கி கடலில் குதித்து மயூரனை நோக்கி நீந்தத் தொடங்கினார்கள். கடல் இயல்புக்கும் மாறாக குளிர்ச்சியுடன் காணப்பட்டது. ஓதத்தின் காரணமாகக் கடற்கரைப் பகுதியில் கடலலையின் வேகமும், உயரமும் இயல்புக்கு மாறாக அதிகமாகக் காணப்பட்டது. படகைப் பயன்படுத்தினால் மரக்கலத்தில் இருப்பவர்கள் கண்டுபிடித்துவிடுவார்கள் என்பதால் மோரிய வீரர்கள் நீந்தியே சென்று கொண்டிருந்தார்கள். மோரிய வீரர்கள் மயூரனை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் காமக்கணியாள் ஏழில் மலையின் உச்சியை நெருங்கியிருந்தாள்.

ஏழில் மலை உச்சியை அடைந்தவள் தன்னுடன் வந்த வீரர்களுக்குக் கண் காட்டினாள். அவளுடன் வந்த வீரர்கள் தனித்தனியாகப் பிரிந்து சென்று மலை மீதிருந்த கோட்டையை அனைத்து புறங்களிலும் சுற்றி வளைத்தார்கள். ஏழில் மலை உச்சியை நெருங்கியவள் தோளில் மாட்டியிருந்த வில்லின் நாணில் கணையைப் பூட்டி கண்காணிப்புக் கோபுரத்தின் மீது நின்று கொண்டிருந்தவர்களை நோக்கி அடுத்தடுத்து எய்தாள்.

அவளுடன் வந்த வீரர்களும் கணையை செலுத்த காவல் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த மோரிய வீரர்கள் 'தொப் தொப்'பென்று கீழே விழலானார்கள். கீழே விழுந்த கண்காணிப்பு வீரர்களைக் கண்ட மற்ற காவல் வீரர்கள் எச்சரிக்கையடைவதற்குள் காமக்கணியாளும் அவளுடன் வந்தவர்களும் ஏழில்

மலைக் கோட்டைக்குள் தாவி நான்கு திசைகளிலிருந்தும் ஒரே நேரத்தில் தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள்.

அங்கே, இரண்டு தரப்புக்கும் போர் அரங்கேறியது. மாலைப் பொழுதில் தொடங்கிய போர் பொழுது மேற்கில் விழும்வரை தொடர்ந்தது. காமக்கணியாளுக்குத் துணையாக மகேந்திர வளவனும் தனது படை வீரர்களுடன் அங்கு வந்து சேர ஏழில் மலை எளிதாகக் கைமாறத் தொடங்கியது.

கடைசி மோரிய வீரன் உயிரோடு இருந்தவரை தீரமுடன் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். எதிர்ப்பட்ட மோரிய வீரர்கள் அனைவரையும் கொன்று ஏழில் மலைக் காவல் தலைவனை மட்டும் உயிரோடு காமக்கணியாள் முன்பு கொண்டு சென்றார்கள் தமிழக வீரர்கள்.

அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைத்த மோரிய படைத்தலைவன், “தங்களைப் பற்றியும், தங்களது பேரழகைப் பற்றியும் பலமுறை கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் இப்பொழுதுதான் நேரில் காண்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன் மயூரனை நோக்கி, “ஏழில் மலையைக் கைப்பற்றுவதற்காக எடுத்த நடவடிக்கையில் கொஞ்சம் மயூரனைக் காப்பதற்காக எடுத்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். என்ன செய்ய.. ஏழில் மலை உங்களுக்கு விழுந்துவிட்டது. ஆனால், மயூரன் உங்களிடமிருந்து எங்களுக்குக் கைமாறிவிட்டதே!” எனத் தெரிவித்தான்.

மகேந்திர வளவன் குருதிக் கரையுடன் நின்றபடி, “இந்த அதிதி புத்திரன் என்ன சொல்கிறான்?” என வினவினான்.

“நான் சொல்வது புரியவில்லையா? மயூரனை எனது வீரர்கள் கைப்பற்றிவிட்டார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

ஏழில் மலையின் படைத்தலைவன் கூறிக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில், மயூரன் அங்கிருந்து ஆழ்கடலை நோக்கி நகரத் தொடங்கினான். அதைப் பார்த்ததும் மேலும் மகிழ்ச்சியடைந்த படைத்தலைவன், “அங்கே பாருங்கள்..” எனத் தெரிவித்து குதூகலமடைந்தான்.

அப்பொழுது கண்ணேரமும் காமக்கணியாள் தாமதிக்கவில்லை. தனது கையிலிருந்த வாளினை வேகமாக வீசினாள். மோரியப் படைத்தலைவனின் தலை துண்டாகிக் கீழே விழுந்தது. தலையில்லாமல் அப்படியே நின்ற அவனது உடல் சற்று நேரம் கழித்து கீழே விழுந்தது.

மயூரனைப் பார்த்தபடி அனைவரும் பதறினார்கள். ஏனெனில், மயூரன் விழுந்தால் மோரிய இளவரசன் எப்படியும் தப்பித்துவிடுவான். அவனைத் தப்பவிட்டால் போர் செய்வதே வீண் நிலைதான்.

“தீப்பந்தத்தைக் கொண்டு வாருங்கள்” கட்டளையிட்டாள் காமக்கணியாள்.

வீரன் ஓடிச் சென்று எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்தம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து அவளிடம் கொடுத்தாள். அதை வாங்கியவள் தலைக்கு மேலே உயர்த்தி வேகமாக ஆட்டினாள்.

மயூரனிலிருந்து எந்த பதிலும் வரவில்லை. அனைவரும் மயூரனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சற்று நேரம் கழித்து மயூர மரக்கலத்திலிருந்தும் தீப்பந்தம் ஒன்று எழுந்து அசைந்தது.

அப்பொழுதுதான் அனைவரும் நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிடலானார்கள். அதைப் பார்த்தபடியே, “கவலை வேண்டாம். மயூரன் இன்னும் நம் வசம்தான் இருக்கிறான். கடல் ஓதம் அதிகமாக இருக்கிறது. கடல் ஓதத்தின் போது கடல் நீர் மட்டம் தாழும். அப்போது நிலத்திலிருக்கும் நீர் கடல் நோக்கி வேகமாகப் பாயும். கடல் நீர் மட்டம் குறையும் போது தரைதட்டிவிடக் கூடாது என்பதற்காக மயூரன் கடலை நோக்கிப் பின்வாங்குகிறான்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“மோரிய வீரர்கள்?”

“இந்தக் கடற்கரைப் பகுதி பாறைகளால் நிறைந்தது. படகுகளே பாறைகளில் மோதி உடைந்து சிதறிவிடும் அபாயமிருக்கிறது. இவர்கள் நீந்திச் செல்ல முயற்சி செய்திருக்கிறார்கள். விடிந்ததும் தேடுங்கள். மீன்களும்,

சுறாக்களும் தின்றது போக எஞ்சிய உடல்கள் கடற்கரையோரம் ஒதுங்கியிருக்கும்” எனப் புன்னகையுடன் கூறியபடி சென்றாள்.

“இறந்து போனவர்களின் உடல்களைத் தூக்கி வனத்துக்குள் வீசுங்கள். கழுகுகளுக்கு உணவாகட்டும்” எனக் காவல் வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டுவிட்டு காமக்கணியாளிடம் சென்ற மகேந்திரன், “இன்னும் சில தினங்களில் சோழ வேந்தரும், படைத்தலைவரும் வரவிருக்கிறார்கள். சற்று முன் எனக்குக் கிடைத்த செய்தி” என்றான்.

“அவர்களை வரவேற்பதற்கு ஆயத்தமாகுவோம்” எனக் குதூகலத்துடன் தெரிவித்தாள் காமக்கணியாள்.

45 செருப்பாழி முற்றுகை

“யாருடைய கட்டளைக்காகக் காத்திருக்கிறீர்கள்? உடனே புறப்பட்டுச் சென்று 1செருப்பாழியின் கோட்டைக் கதவைத் தகர்த்து எறியுங்கள்” என எழுந்த படைத்தலைவனின் கட்டளையைத் தொடர்ந்து யானையின் மீதமர்ந்த குஞ்சரமல்லன் தனது காலின் கட்டை விரலால் யானையின் கழுத்தை அழுத்தினான். யானை வேகமாக முன்னோக்கி ஓடத்தொடங்கியது. அதைத் தொடர்ந்து மேலும் சில யானைகள் முன்னேறிச் சென்றன.

நீண்ட கடம்ப மரத்தை வேரோடு பிடுங்கி தூக்கியபடி யானைகளுடன் வீரர்கள் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். தமிழக வீரர்கள் பாழிக் கோட்டையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த வேளையில் கோட்டை நுழைவாயிலில் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த கோட்டைக் காவல்தலைவன், “கணிகையின் மைந்தர்கள் நம்மை நோக்கி முன்னேறத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அவர்களை விரட்டுவதற்குத் தயாராகுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மோரிய வீரர்கள் ஆயத்தமானார்கள்.

”வில் வீரர்கள் குறிபார்த்து கணைகளை எறியுங்கள்” எனக் கட்டளை எழுந்தது அவனிடமிருந்து.

அடுத்தகணம் நுழைவாயில் மீதிருந்த வில் வீரர்கள் கணைகளை தமிழக வீரர்கள் மீது செலுத்தினார்கள். வாளை நோக்கிச் சென்ற நூற்றுக்கணக்கான கணைகள் ஒரே நேரத்தில் மழையைப் போன்று தமிழக

வீரர்களின் மீது விழுந்தன. பெரும்பாலான கணைகள் கவசத்தில் பட்டு தெறித்துக் கீழே விழுந்தாலும் ஒரு சில கணைகளின் எஃகு முனைகள் கவசங்களைக் துளைத்துக் கொண்டு உடலில் பாய்ந்தன. கணைகளின் முனைகள் தீண்டியதுமே வில் வீரர்கள் வலி தாங்க முடியாமல் கீழே விழுந்து புரண்டார்கள்.

வலி தாங்க முடியாத வீரன் ஒருவன் கவசத்தை அகற்றிவிட்டு, “கணைகளில் நஞ்சு தடவி தாக்குகிறார்கள். எச்சரிக்கை.. எச்சரிக்கை..” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே அவன் மீது மேலும் சில கணைகள் பாய்ந்தன. மார்பிலும், தலையிலும் பாய்ந்த கணைகளின் முனைவழி அவனுக்குள் பாய்ந்த நஞ்சு உடல் இயக்கத்தை நிறுத்த அப்போதே இறந்து விழுந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் வந்த யானை அவனது முகத்தின் மீது அடியை வைத்து மிதித்துவிட்டு முன்னேறியது.

‘கணை முனையில் நஞ்சு கலந்து தாக்குகிறார்கள்’ என்று கேள்விப்பட்டதுமே வீரர்கள் கொண்டு வந்திருந்த கேடயங்களைத் தூக்கித் தற்காத்துக் கொண்டபடி முன்னேறிச் சென்றார்கள். அப்போது யாரும் எதிர்பாராத வகையில் யானையின் பாரம் தாங்க முடியாமல் மண் நிலத்தில் அழுந்தியது.

“புதைகுழி.. புதைகுழி... எச்சரிக்கை..” எனக் கத்தியபடி ஒருவரை மற்றொருவர் எச்சரித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் யானையின் முன்னங்கால்கள் புதை குழியில் சிக்க, நிலைகுலைந்து கீழே விழுந்தது. புதைகுழியில் தயாராக வைத்திருந்த களிற்றுப் பொறி யானையின் காலை அறுத்திருந்தது. யானையின் ஒரு கால் துண்டாகி தசை மட்டும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. வலி தாங்க முடியாமல் யானை பிளிறிக் கொண்டிருக்க அதன் கழுத்தில் தனது ஈட்டியைப் பாய்ச்சி அதன் மூச்சை நிறுத்திய குஞ்சர மல்லன், “நாம் இதற்கெல்லாம் பின்வாங்கிவிடக் கூடாது. தொடர்ந்து முன்னேறுங்கள்” எனக் கத்திக் கொண்டு முன்னால் ஓடினான்.

அப்போது கோட்டை மதில் மீது நிறுத்தப்பட்டிருந்த அகதிவாரகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட இருமுக சூலம் ஒன்று அதிவேகத்தில் அவனது மார்பில் பாய்ந்து மறுபக்கம் வழியாக வெளிவந்திருந்தது. முதலில்

வந்த யானை கீழே விழ அதை மிதித்துக் கொண்டு அடுத்தடுத்த யானைகள் முன்னேறிச் சென்றன.

தொடர்ந்து அசுதிவாரகத்தை இயக்கி அதிலிருந்து இருமுக சூலத்தை நெடுந்தாரம் செலுத்தி யானைகளின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்து அதைக் கீழே விழச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள் மோரிய வீரர்கள். யானைகளுக்கு முன்னால் முன்னேற முயன்ற வீரர்கள் மீது ஆசபோடிமம் பொறியிலிருந்து கற்களை வீசி எறிந்து தாக்கினார்கள். கல்லினால் அடிபட்ட வீரர்கள் அதே இடத்தில் கை, கால் முறிந்து கீழே விழுந்தார்கள்.

மோரிய வீரர்கள் கடுமையாக எதிர்தாக்குதல் தொடுத்துக் கொண்டிருக்க தமிழக வீரர்கள் தொடர்ந்து கோட்டை வாயிலை நெருங்குவதற்கு முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இருதரப்புக்கும் போர் காலையிலிருந்து மாலை வரை நடந்து கொண்டிருந்தது. கோட்டையின் கண்காணிப்புக் கோபுரத்தின் மீது நின்று கொண்டு நடந்தவற்றைப் பார்த்து கொண்டிருந்த தேவவர்மனிடம் வீரன் ஒருவன், “கோட்டையைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்றால் ஒரே நேரத்தில் தாக்குதல் தொடுக்கலாம் அல்லவா? எதற்காக சிறு சிறு குழுவாக படையைப் பிரித்து அனுப்பி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என வினவினான்.

“அவர்கள் நமது பலத்தையும், தற்காப்பு நடவடிக்கைகளையும் சோதனை செய்கிறார்கள். இன்று பெயரளவுக்கு மட்டும் வீரர்களை அனுப்பி நம்மை சீண்டுகிறார்கள்” என மட்டும் பதிலளித்தான் தேவவர்மன்.

தலையாட்டினான் அந்த வீரன். அவனிடம், “என்னுடன் வா.. நாம் நுழைவாயில் வீரர்களை உற்சாகப்படுத்துவோம்” எனத் தெரிவித்தவன் அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்லலானான்.

கோட்டையில் எதிர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த வீரர்களிடம் சென்ற தேவவர்மன், “ஒரு வீரன் அரை சாமப் பொழுது மட்டும் நுழைவாயில் காவலில் ஈடுபட்டால் போதும். சுழற்சி முறையில் அனைத்து வீரர்களும் உற்சாகத்துடன் நம் எதிரிகளைத் தாக்குங்கள். அப்போதுதான் வலிமையுடன் எதிரிகளுக்கு சேதத்தை ஏற்படுத்த முடியும். இன்று அனைவரும் மிகவும் சிறப்பாக செயல்பட்டிருக்கிறீர்கள். கனவில் கூட நமது தற்காப்பினை

உடைக்க முடியாது என்பதை அந்தச் சுவானப் புத்திரர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்திவிட்டார்கள். இதே உத்வேகத்துடன் நாம் தொடர்ந்து போரிட்டால் ஒருநாள் நாம் கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு முன்னேறிச் சென்று எதிரிகளை அழிக்கும் நிலை வரும். அதுவரை நாம் பொறுமையை மட்டும் இழக்கக் கூடாது. நாம் வீரமற்றவர்கள், கோழைகள் என்று எப்படி வேண்டுமானாலும் நமது எதிரி நம்மைத் தூற்றட்டும். நாம் கோட்டைக்குள் இருக்கும்வரை மட்டும்தான் நமக்குப் பாதுகாப்பு. முதலைக்கு நீர் போல நமக்குப் பாதுகாப்பு இந்தக் கோட்டை மட்டுமே என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள். தொடர்ந்து தாக்கி நம்மைச் சீண்டிக் கொண்டிருப்பார்கள். இப்போதைக்குப் பொறுமைதான் நமக்கான ஆயுதம். நமக்கான ஆயுதத்தை இறுக்கமாகப் பற்றி நமது வீரர்களை அழித்த அந்தச் சுவான புத்திரர்களுக்கு சரியான பாடம் புகட்டுவோம்” என உற்சாகமாகத் தமது வீரர்களிடம் பேசிய தேவவர்மன், “இரவு முழுவதும் சுழற்சி முறையில் காவல் செய்யுங்கள். நான் உறங்கப் போவதில்லை. எப்போதும் உங்களுடன் துணையிருப்பேன்” எனத் தெரிவித்து அனைவரையும் தட்டிக்கொடுத்துவிட்டு அங்கிருந்து செல்லலானான்.

அப்போது ஓடிச்சென்ற கோட்டைக் காவல்தலைவன், “இளவரசே, இன்று அவர்கள் முழுமூச்சுடன் தாக்கவில்லை. அதனால் நாம் எளிதாக இழப்பின்றி அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டோம். நாளை இன்னும் வலிமையாக நம்மைத் தாக்குவார்கள்” என்றான்.

“நாமும் வலிமையாக எதிர்தாக்குதல் தொடுப்போம். எத்தனை நாட்கள் முற்றுகையிட்டு அவர்கள் தாக்குவார்கள்? ஒரு கிழமை.. ஒரு திங்கள்.. மூன்று திங்கள்.. அதிகபட்சம் ஆறு திங்கள் தொடர்ந்து நம்மைத் தாக்குவார்களா?” என வினவினான்.

கோட்டைக் காவல்தலைவன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

“இன்னும் மூன்று அல்லது நான்கு திங்கள் காலத்தில் கார்காலம் தொடங்கிவிடும். அதுவரை நாம் தாக்குப்பிடித்தால் மட்டும் போதும். மழையில் அவர்களால் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது. பின்வாங்கியே ஆக வேண்டும். அதேவேளை நமக்கும் உதவிப்படை வந்து சேர்ந்துவிடும். அவர்களை ஒருகை பார்த்துவிடுவோம். இப்போதைக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய பணி, காலத்தைக்

கடத்துவது. பொறுமையாகப் போரிடுவது. முடிந்த வரை எதிரிகளுக்கு இழப்பு ஏற்படுத்த வேண்டும். அவ்வளவே..” என நிதானத்துடன் பதில் அளித்தான் தேவவர்மன்.

தேவவர்மனின் நிதானத்தையும், பொறுமையான பதிலையும் கண்டு வியந்தபடி கோட்டைக் காவல்தலைவன் நின்று கொண்டிருந்த போது அங்கு ஓடிவந்த வீரன் ஒருவன், “தலைவரே, தங்களுக்கு ஒரு அதிமுக்கிய செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்றான்.

“ம்ம்ம்..” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன், “சற்று பொறு” எனக் கூறிவிட்டு கோட்டைக் காவல்தலைவனிடம் எரியொளி தீபத்தை சுட்டிக்காட்டி, “இதை எப்போதும் தயாராக வைத்திரு. எனது கட்டளை கிடைக்கும் போது இதற்குத் தீவைத்துவிடு. கரும்புகையைக் கக்கட்டும்” எனக் கூறிவிட்டு வீரனை தனியாக அழைத்துச் சென்றான்.

அவனிடம், “என்ன செய்தி?” என வினவினான்.

“இந்திரசேனை தேவியாரும், நித்திலவல்லியும் எங்கு மறைந்திருக்கிறார்கள் என்ற தகவல் தாங்கள் அனுப்பிய கூலிப்படை வீரர்களுக்குக் கிடைத்துவிட்டதாம். அவர்கள் மறைந்திருக்கும் மலையைச் சல்லடை போட்டுத் தேடிக் கொண்டிருப்பதாகச் செய்தி வந்திருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“நல்ல செய்தி. வேறு என்ன தகவல் கிடைத்திருக்கிறது?”

“கண்ணில் பட்டதும் இருவரையும் கொன்று அவர்களின் தலையைக் கொண்டு வருவதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்.”

“சிறப்பு.. சிறப்பு..”

“மேலும் ஒரு செய்தி!”

“என்ன?”

“தென்னக வீரர்கள் சிலரும் அவர்களைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்களாம்.”

“எதற்காக?”

“இந்திரசேனை தேவியாரைக் கொலை செய்வதற்காக!”

“அவர்கள் ஏன் கொலை செய்ய முயற்சிக்க வேண்டும்?”

“இந்திரசேனை தேவியால் சோழ நாட்டில் அரசியல் குழப்பம் ஏற்படும் என்று பலர் கருதுகிறார்கள். அதற்காக யாரோ ஒரு குறுநில மன்னன் தேவியையும், அவரது வயிற்றில் வளரும் குழந்தையையும் தீர்த்துக்கட்ட முடிவு செய்து வீரர்களை அனுப்பியிருக்கிறார். இறுதியாக அவர்கள் தேவியின் இருப்பிடத்தையும் கண்டறிந்துவிட்டார்கள்.”

“என்ன நடந்தது?”

“தேவி அவர்கள் அனைவரையும் வனத்தில் மறைந்திருந்து வேட்டையாடிக் கொன்றுவிட்டாராம்.”

“பாவம்!” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன், “நம்மைச் சுற்றிலும் தமிழக வீரர்கள் சூழ்ந்திருக்க ஒற்றன் எப்படித் தகவல் கொண்டு வந்தான்?” எனச் சந்தேகத்துடன் வினவினான்.

“பள்ளத்தாக்கில் கண்காணிப்பில் இருந்த நமது வீரர்களை சந்தித்து அவர்கள் மூலம் கோட்டைக்குள் வந்து தகவல் கொடுத்திருக்கிறான். ஆனால்..”

“ஆனால்?”

“இனிமேல் வெளியேயிருந்து யாராலும் கோட்டைக்குள் வர முடியாது என்று நினைக்கிறேன் தலைவரே. கோட்டைக்கு வெளியே பள்ளத்தாக்கு மற்றும் வனத்துக்குள் காவலிருந்த நமது வீரர்களைத் தேடித் தேடிக் கொலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்கள் சோழச் சுவான புத்திரர்கள்.”

“சரி.. சரி..” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அங்கிருந்து தேவவர்மன் நகர்ந்தான்

&&&

பாழிக் கோட்டையின் அகழியைக் கூட நெருங்க முடியாமல் விழுந்து கொண்டிருந்த வீரர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சோழ வேந்தன் வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ்சென்னி. அருகில் நின்ற இரும்பிடர்த்தலையனிடம்,

“தேவவர்மன் சரியான முறையில்தான் தற்காப்பு நடவடிக்கையை எடுத்திருக்கிறான். நான் நினைத்த மாதிரி இந்த முற்றுகை அவ்வளவு எளிதில் முடிந்துவிடாது போலிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

இரும்பிடர்த்தலையன், “நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் வேந்தே. தென்னகத்தின் வலிமையான கோட்டையை தேவவர்மன் மேலும் வலிமையானதாக மாற்றிவிட்டான்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்போது அவர்களுக்கு அருகில் நின்று கொண்டிருந்த எழினி, “தேவவர்மனைக் கோட்டையைவிட்டு வெளியே இழுத்துத் தாக்கி அழிக்க வேண்டும். இல்லையேல், எத்தனை வருடங்கள் ஆனாலும் முற்றுகை தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும்” என்றாள்.

“புழுவைப் பார்த்துத் தூண்டிலில் சிக்கும் மீன் போன்றவனா தேவவர்மன்? தேவவர்மனும் அறிவான், கோட்டைக்குள் இருக்குவரைதான் அவனுக்குப் பாதுகாப்பு என்று. சென்னி வரட்டும் என்ன செய்வதென்று முடிவெடுப்போம்” எனக் கூறிவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினான்.

அப்போது இரும்பிடர்த்தலையன், “அக்கன்.. மூவேந்தர் தலைவர் கேள்வி எழுப்பினால் என்ன பதில் அளிப்பது?” என வினவினான்.

“நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.. நீ முற்றுகையில் கவனம் செலுத்து” எனத் தெரிவித்துவிட்டு சோழ வேந்தன் சென்னியுடன் செல்லலானான்.

சில நாட்கள் கழித்து காலை முதல் சாமப் பொழுதின் போது மூவேந்தர் தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னி வந்து சேர்ந்தான். அப்போதும் தமிழ் வீரர்கள் கோட்டை நுழைவாயிலை நெருங்க நினைத்துத் தோற்றுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கார்முகில் மீதிருந்து கீழே குதித்த வெற்றிவேல் சென்னி கூடாரத்துக்குள் நுழைந்தான். அங்கே சோழ வேந்தன், எழினி மற்றும் இரும்பிடர்த்தலையன் ஆகியோர் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

எழினிக்கு அருகில் இருந்த மதுக்கோப்பையை எடுத்துப் பருகியபடியே, “பிடர்த்தலையா.. என்ன செய்திருக்கிறாய்?” என வினவினான்.

உள்ளே நுழைந்த சென்னியைப் பார்த்ததுமே எழுந்து நின்று மரியாதை செலுத்திய இரும்பிடர்த்தலையன், “மோரியர்கள் கொற்றவைப் புழை, ஏழில் மலை, பள்ளத்தாக்கு, கொற்றவை வனம் என்று அனைத்து இடங்களிலும் பரவியிருந்தார்கள். அனைத்து இடங்களிலும் அவர்களைத் தோற்கடித்து விரட்டி பாழிக்கோட்டைக்குள் தனிமைப்படுத்தியிருக்கிறோம் தலைவரே. நமது அனுமதி இல்லாமல் பாழிக்கோட்டைக்குள் ஒருவராலும் உள்ளே செல்லவும் முடியாது, வெளியே வரவும் முடியாது” என்றான்.

“எத்தனை நாள்கள் இப்படி முற்றுகையிடப் போவதாய் உத்தேசம்?”

இரும்பிடர்த்தலையன் தனது அக்கனையும், சோழ வேந்தனையும் நோக்கினான்.

அதைக் கண்ட வெற்றிவேல் சென்னி, “உன் அக்கனையும், உன் அத்தானையும் நோக்கினால் பதில் கூறிவிடுவார்களா என்ன?” என வினவினான்.

இரும்பிடர்த்தலையன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

வெற்றிவேல் சென்னி, “அடேய்.. அண்ணா! நீ வந்த பிறகும் முற்றுகையிடுகிறேன் எனும் பெயரில் இப்படி பொறுமை காட்டினால் என்ன அர்த்தம்?” என வினவினான் தனது தமையனான சோழ வேந்தனை நோக்கி.

“உனக்காகத்தான் நான் காத்திருந்தேன்.”

“மழைக்காலம் தொடங்குவதற்கு முன்பு மோரியர்களை அழித்தால்தான் உண்டு.”

“அறிவேனடா.. நீ வந்துவிட்டாய் அல்லவா. கவனித்துக் கொள். எனக்கு வேறொரு முக்கியமான பணி இருக்கிறது.”

“மோரியர்களை விரட்டுவதைவிடவும் வேறு என்ன பணி இருக்கிறது?”

“இந்தச் சுவான புத்திரர்களை விரட்டுவதற்கு நீ ஒருவன் போதாதா?” எனத் தெரிவித்த வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ்சென்னி, “பாழி வீழ்த்தப்பட்டதும் நீ வடக்கு நோக்கிப் புறப்பட வேண்டாமா? அதற்குரிய பணிகளில் இறங்கிவிட்டேன் நான். அதுமட்டுமல்லாமல் மோரியர்களின் தாக்குதலில்

பலநாட்டு சிற்றரசர்களும், வேளிகளும் இறந்துவிட்டதால் அங்கெல்லாம் நிர்வாகம் தடைபட்டுவிட்டதாக செய்தி வருகிறது. நாம் இருவரும் ஒரே காரியத்தில் செயல்பட்டு எதற்காக காலத்தை வீணடிக்க வேண்டும்? போர் பற்றி நீ முடிவெடுத்துக் கொள், என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய். அதற்கான முழு அதிகாரத்தையும் உனக்கு நான் அளிக்கிறேன். நாட்டு நிர்வாகம் தொடர்பாக நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன். என்ன சரிதானே?” என வினவினான்.

புன்னகைத்த வெற்றிவேல் சென்னி தலையாட்டினான்.

அப்போது அந்தக் கூடாரத்துக்குள் காமக்கணியாள் உள்ளே நுழைந்தாள். அவள் இரண்டு சென்னியையும் ஒரே இடத்தில் பார்த்து வியந்தபடி, “நான் காண்பது கனவல்லவே?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவினாள்.

மாறி மாறி இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், “பலர் தாங்கள் இருவரும் இரட்டைப் பிறவி என்று கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். தாங்கள் இருவரும் இரட்டைப் பிறவி என்பது வதந்தி, ஒருவர்தான் எல்லையைக் காவல் காத்து சோழ நாட்டில் இளவலாகவும் வலம் வருகிறார் என்றனர் சிலர். ஆனால், இப்பொழுதுதான் நான் இருவரையும் ஒரே இடத்தில் பார்க்கிறேன். எனது கண்களை என்னால் கூட நம்ப முடியவில்லை” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவளிடம் விடைபெற்ற வெற்றிவேல் சென்னி, “தாங்கள் வேந்தருடன் உரையாடுங்கள். நான் வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன் இரும்பிடர்த்தலையனை அழைத்துக் கொண்டு அந்தக் கூடாரத்தைவிட்டு வெளியேறினான்.

அருகில் யாருமில்லாத வேங்கை மரத்தடியில் வெற்றிவேல் சென்னியும் இரும்பிடர்த்தலையனும் அமர்ந்திருந்தார்கள். அப்போது இரும்பிடர்த்தலையன், “தலைவரே, அன்னி மிஞ்லியனிடமிருந்து செய்தி வந்திருக்கிறது” என்றான்.

“என்ன செய்தி?”

“மூவரையும் பத்திரமாக இருக்கிறார்கள்” என்று மட்டும் செய்தி அனுப்பியிருக்கிறான்.

“மூவருமா?”

“ஆமாம். தேவியார் இந்திரசேனை, தேவியாரின் திருவயிற்றில் வளரும் இளவல், நித்திலவல்லி” என்றான்.

“எங்கு இருக்கிறான்?”

“அதைப் பற்றி எனக்கு எந்தத் தகவலும் வரவில்லை தலைவரே.”

“வேறு என்ன தகவல் கிடைத்தது?”

“தேவியார் தன் வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தைக்கு தங்களைப் பற்றியும், தங்களது வீர சாகசத்தைப் பற்றியும்தான் கதையாகக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறாராம்.”

புன்னகைத்த சென்னி, “போரை விரைவில் முடித்துவிட்டு என் காதலியையும், குழந்தையையும் நான் பார்க்க வேண்டும்” என்றான்.

“தலைவரே..”

“என்ன பிடர்த்தலையா?”

“நாங்கள் இங்கிருந்து போரைப் பார்த்துக் கொள்கிறோம். தாங்கள் தேவியாருக்குத் துணையாக இருப்பது நல்லது என்று தோன்றுகிறது.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் கடும் கோபமடைந்த சென்னி, “என் குடும்பத்தைவிடவும் என் மக்களும், என் வீரர்களும்தான் எனக்கு முக்கியம் பிடர்த்தலையா. சென்னி துணையிருக்கிறான், சென்னி பாதுகாப்பான் எனும் எண்ணத்தில்தான் இங்கு மழையிலும், குளிரிலும், வெயிலிலும் கிடந்து வீரர்கள் அல்லல்படுகிறார்கள். நான் இங்கு இருக்கிறேன் எனும் நினைப்பில்தான் நாட்டுக்குள் மக்கள் நிம்மதியாக உறங்குகிறார்கள். இந்தச் சுவானப் புத்திரர்களைக் கொன்றுவிட்டு எனது மைந்தனை நான் வெற்றியுடன் சென்று சந்திக்கிறேன். அதுவரை அவர்கள் அங்கு இருப்பதே நல்லது. நித்திலவல்லியும், அன்னி மிஞிலியனும் காவல் இருக்கையில் இருவருக்கும் எதுவும் ஆகாது” என்றான்.

இரும்பிடர்த்தலையன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

“நான் வந்துவிட்டதை மோரிய வீரர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதனால் நாளையிலிருந்து தாக்குதல் முறையே வேறுபடப் போகிறது. இன்று

நம் வீரர்களை ஓய்வெடுக்கச் சொல்லிவிடு” எனக் கட்டளையிட்டான் சென்னி.

“உத்தரவு தலைவரே!”

“மகேந்திரனையும், காமக்கணியாளையும் நான் சந்திக்க வேண்டும். அவர்களுடன் பாழிக் கோட்டையைக் கண்காணிப்பதற்கு நாம் அனுப்பி வைத்த வெற்றியையும் அனுப்பி வை.”

“உடனே அனுப்பி வைக்கிறேன் தலைவரே..”

“ம்ம்ம்ம்..” எனத் தெரிவித்த சென்னி மரத்திலிருந்த குருவியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தக் குருவி தனது இணையுடன் சேர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்தவன் புன்னகைத்தான்.

அவனை மகிழ்விப்பதற்கு எத்தனைக் கன்னிகள் துணையிருந்தாலும் அவனுக்கு அப்போது இந்திரசேனையின் நினைப்பு வந்துவிட்டுச் சென்றது.

அவளை நினைத்துக் கவலைப்படத் தொடங்கினான்.

&&&

பாழிக்கோட்டையின் கிழக்கு வாயிலைத் தகர்க்க முடிவு செய்திருந்தான் வெற்றிவேல் சென்னி. கல்லுமிழ் கவணையும், கல்லிடுகூடையையும் நிறுத்திப் பாழிக் கோட்டையின் நுழைவாயிலைத் தகர்க்க முயற்சி செய்தான். கல்லுமிழ் கவணில் பாறைக் கல்லைப் பொறுத்தி விசையை இழுத்தார்கள். விசையின் உந்துத்தலால் பாறை வாளை நோக்கிப் பாய்ந்து சென்றது. ஆனால், பாறை கோட்டையின் நுழைவாயிலைத் தாக்காமல் அதற்கு முன்பாகவே கீழே விழுந்தது.

அதை பார்த்த இரும்பிடர்த்தலையன், “பொறிகளை முன்னோக்கி நகர்த்துங்கள்” என ஆணையிட்டான்.

வீரர்கள் பொறியின் சக்கரத்தைத் தள்ளி கல்லிடுகூடையையும், கல்லுமிழ் கவணையும் முன்னோக்கிச் செலுத்தினார்கள். சற்றுத் தொலைவு நகர்ந்ததும் பொறியில் பாறைக் கல்லைப் பொறுத்தி வாளை நோக்கினான் அவற்றை இயக்கிய வீரன்.

வானத்தை பார்த்தவன், “நகர்ந்துவிடுங்கள்.. நகர்ந்துவிடுங்கள்..” எனக் கத்தியபடி பின்னோக்கி ஓடினான். அப்போது பாழிக் கோட்டையின் உயர்ந்த மதில் சுவரிலிருந்து இயக்கப்பட்ட கல்லுமிழ் கவணிலிருந்து வெளிப்பட்ட பாறைக்கற்கள் சில அந்த இடத்தில் ‘தொப் தொப்’பென்று அங்கு நின்றவர்கள் மீது விழுந்தன.

வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த பொறிகளின் மீது விழுந்த பாறைகள் அனைத்தையும் உடைத்து நாசமாக்கின. உயிரைக் காத்துக்கொள்ள வீரர்கள் பின்வாங்கினார்கள்.

ஓடியவர்களுக்கு மத்தியில் பத்துக்கும் மேற்பட்ட பாறைக் கற்கள் அடுத்தடுத்துக் கீழே விழுந்தன. பாதிபேர் தலை நசுங்கி மடிந்து விழுந்தார்கள். இரும்பிடர்த்தலையன் உயிர்தப்பி பின்வாங்கிச் சென்றான்.

பின்வாங்கியவனைச் சந்தித்தான் வெற்றிவேல் சென்னி. சென்னியிடம் இரும்பிடர்த்தலையன், “தலைவரே, அவர்களை நெருங்கக் கூட முடியவில்லை. மதிலின் மீது உயரமான இடத்திலிருந்து பொறிகள் மூலம் பாறைக் கற்களை வீசுகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் செலுத்தும் பாறைக் கற்கள் நெடுந்தூரம் வந்து விழுகின்றன. பள்ளத்திலிருந்து நாம் செலுத்தும் கற்களால் அவர்களை நெருங்கக் கூட முடியவில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“இது, எதிர்பார்த்த முடிவுதான் பிடர்த்தலையா. நன்னன் வேண்மான் இதை வீழ்த்த முடியாத கோட்டையாக எழுப்பி மோரியர்கள் வசம் ஒப்படைத்துவிட்டு வீரமரணத்தைத் தழுவிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். பொறுத்திருப்போம்.”

“எவ்வளவு காலம் அத்தான்?” என்ற குரல் எழ திரும்பிப் பார்த்தான் வெற்றிவேல் சென்னி. அங்கே எழினி வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளுடன் மகேந்திர வளவனும் உடன் வரலானான்.

எழினியிடம் சென்னி, “கரும்பெண்ணை நதியை கடந்து நாம் தொடுத்த தாக்குதலைப் போன்றது இது இல்லை மகாராணி” எனப் புன்னகையுடன் பதில் தெரிவித்தான்.

“அறிவேன் அத்தான். ஆனால், பொறுமைக்கும் ஒரு வரையரை இருக்கிறதல்லவா?”

“நிச்சயமாக இருக்கிறது. ஆனால், அந்தப் பொறுமைதான் இந்த முற்றுகையில் வெற்றியைத் தீர்மானிக்கப் போகிறது. நாம் முதலில் பொறுமையை இழந்தால் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் கோட்டை நுழைவாயிலை முற்றுகையிட்டு மரணத்தைத் தழுவுவோம். தேவவர்மன் பொறுமையை இழந்தால் கோட்டை வாயிலைத் திறந்து கொண்டு வந்து நம்மைத் தாக்கி மரணத்தைத் தழுவுவான். எளிதில் தகர்த்துவிட பாழிக்கோட்டை ஒன்றும் சாதாரண கோட்டை அல்ல. நேரம் பார்த்து, காலம் அறிந்து தாக்க வேண்டும். நமக்கு இன்னும் காலம் இருக்கிறது. அதுவரை முற்றுகையை இருக்குவோம். ஒருவன் கூட எனது அனுமதி இல்லாமல் கோட்டைக்குள்ளும் செல்லக் கூடாது. அதேவேளை கோட்டையிலிருந்தும் வெளியேறக் கூடாது. நமது வீரர்கள் தங்குவதற்கும், உண்பதற்கும் அனைத்து வசதிகளையும் உருவாக்கிக் கொடு மகேந்திரா. உணவில்லாமல் தேவவர்மனே வெறுப்படைந்து கோட்டையைவிட்டு வெளியே வர வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு வெற்றிவேல் சென்னி அங்கிருந்து செல்லலானான்.

அப்போது அவனை வியப்புடன் பார்த்த எழினி, “நமது மூவேந்தர் தலைவரா பொறுமையைப் பற்றி இப்படி விளக்கிவிட்டுச் செல்வது?” என வியப்புடன் வினவினாள்.

“ஆமாம், அக்கன். அத்தான்தான் இப்படிச் கூறிவிட்டுச் செல்கிறார்” எனப் பதில் அளித்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் அதிகாலை வேளையில் நான் பார்த்த வெற்றிவேல் சென்னிக்கும், பாழி முற்றுகையில் நான் பார்க்கும் வெற்றிவேல் சென்னிக்கும் தான் எத்தனை வேறுபாடு?” என வியப்புடன் வினவினாள்.

“அவர் சூழலுக்குத் தகுந்த மாதிரி முடிவெடுத்து செயல்படுகிறார். போரின் வெற்றி, மக்கள் பாதுகாப்பு, வீரர்களின் உயிர் இவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்துத்தானே அவர் உரிய முடிவுகளை எடுக்கிறார்?”

மகேந்திர வளவன், “படைத்தலைவர் கட்டளையிட்டால் நமது யானைகள் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் முன்செலுத்தி கோட்டைக் கதவைத் தகர்த்துவிடலாம் அல்லவா?” என வினவினான்.

“நிச்சயமாக முடியும் மகேந்திரா. ஆனால், அதற்காக நாம் இழக்க வேண்டியது அதிகம் இருக்கும். ஏற்கெனவே மோரியருடனான போரில் நாம் அதிகம் இழந்துவிட்டோம். அதுமட்டுமல்லாமல், நாம் மோரியரையும், பாழிக் கோட்டையையும் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிடக் கூடாது” என எச்சரிக்கை செய்து அனைவரையும் அனுப்பி வைத்தான்.

தனது கூடாரத்துக்குச் சென்ற வெற்றிவேல் சென்னி வெற்றியையும், அவனுக்குத் துணையாக அனுப்பி வைத்த பெரியவரையும் அழைத்து விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான். அவர்களிடம், “பாழியிலிருந்து வெளியேறும் அனைத்து சுரங்கப் பாதையையும் கண்டறிந்துவிட்டீர்களா?” என வினவினான்.

“அனைத்தையும் கண்டறிந்து படைத்தலைவர் அன்னி மிஞிலியனின் கட்டளைப்படி தகர்த்துவிட்டோம் தலைவரே” எனப் பதில் அளித்தான் வெற்றிவேல் சென்னி.

“ம்ம்ம்..” எனத் தெரிவித்தவன் பெரியவரை மட்டும் உடன் வைத்துக் கொண்டு வெற்றியை அங்கிருந்து வெளியே அனுப்பினான்.

பெரியவரிடம் மேலும் சில தகவல்களைப் பெற்றுக் கொண்டவன் அவருடன் முப்பது தேர்ந்த வில் வீரர்களை அனுப்பி வைத்தவன், “தெற்கிலிருந்து தாக்குதல் தொடுத்துவிட்டு திரும்பி வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டு அனுப்பி வைத்தான்.

&&&

முப்பது வில் வீரர்களுடன் பெரியவர் கொற்றவைப் புழையின் வடகரை வழியே நடந்து பள்ளத்தாக்கை நோக்கிச் செல்லலானார். விலங்குகள் சூழ்ந்த வனம், அடர்ந்த புதர், முட்செடிகள், சேறு நிறைந்த மண் ஆகியவற்றைக் கடந்து மோரிய மற்றும் தமிழக வீரர்கள் வைத்திருந்த பொறிகள் ஆகியவற்றில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் நிதானமாகத் தொடர்ந்து பயணித்ததன்

விளைவாக அடுத்த நாள் இரவுப் பொழுதில் பாழிக் கோட்டை அமைந்திருந்த உயர்ந்த மலை முகட்டின் தெற்கு அடிவாரத்தை அடைந்தார்கள்.

செங்குத்தாகக் காணப்பட்ட மலை முகட்டில் அனைவரும் பாறைகளையும், பாறைகளில் வளர்ந்திருந்த கொடிகளையும் பற்றி மேலேறத் தொடங்கினார்கள். தண்ணீர் ஊற்றெடுத்துக் கசிந்து கொண்டிருக்க பாசி படர்ந்திருந்த செங்குத்து முகட்டில் இரவு முழுவதும் ஏறியவர்கள் அதிகாலைப் பொழுதில் பாழிக் கோட்டையை நெருங்கியிருந்தார்கள். ஓய்வெடுத்து, ஓய்வெடுத்து இரவு முழுவதும் மலையேறியிருந்தாலும் அனைவரும் சோர்ந்து போயிருந்தார்கள். மலையேறிய வில் வீரர்களில் ஐவர் கீழே விழுந்து இறந்திருந்தார்கள்.

பாழிக் கோட்டையே அதிகாலைப் பொழுதில் அமைதியாகத் துயில் கொண்டிருக்க கிழக்குத் திசையிலிருந்து மட்டும் காவல் வீரர்களின் குரல்கள் எழுந்து கொண்டிருந்தன. மற்ற பகுதிகளில் அமைதியே ஆக்கிரமித்திருந்தன. அனுபவமிக்கத் துளு வீரரான அந்தப் பெரியவர், “நமக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் பணி முடிந்தவரை எதிர்ப்படும் வீரர்களைத் தாக்கி அழித்து கிழக்கு நுழைவாயிலைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்பதே. நாம் கடந்து வந்திருக்கும் பகுதி மிகவும் அபாயகரமானது. அதனால் நாம் மேலேறிச் செல்கையில் நம்மை எதிர்க்க வீரர்கள் நிற்பது கூட சந்தேகம்தான். தேரதரன் எப்படிப் பாழிக் கோட்டையைக் கைப்பற்றினானோ நாமும் அதே மாதிரி கோட்டையைக் கைப்பற்றி மோரியர்களுக்கு அதிர்ச்சி அளிப்போம்” எனத் தெரிவித்தவன் மேல் நோக்கி ஏறத் தொடங்கினான்.

ஒரு நாழிகைப் பொழுது ஏறியிருப்பார்கள். பாழிக் கோட்டையின் செந்நிற மதில் சுவர் வந்திருந்தது. அதில் காணப்பட்ட பள்ளங்கள், வளர்ந்திருந்த செடிகள் ஆகியவற்றின் துணை கொண்டு மேலேற முயல் கூர்மையான கோட்டையின் மதில் கற்கள் கால்களைக் கிழிக்கத் தொடங்கின. தோளில் போட்டிருந்த கயிறுகளைக் எஃகுக் கொக்கியில் மாட்டி மேலே வீசி மேலேறினார்கள். மேலேறியவர்களுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

காரணம், அங்கே மோரிய வீரர்கள் கையில் தீப்பந்தத்தைப் பிடித்து நடந்தபடி காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். கோட்டை மதிலில் தொங்கியபடி

வில்லின் நாணில் கணை பொருத்தி அடுத்தடுத்து அருகில் நின்ற சிலரை வீழ்த்தினார்கள். ஆனால், விழுவதற்குள் அவர்கள் எழுப்பிய அபயக் குரல் அருகில் கண்காணிப்புக் கோபுரத்தில் நின்றவர்களை உசுப்பிவிட்டிருந்தது. மேலும் திடீரென்று எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்தங்கள் ஒரே நேரத்தில் அணைந்ததும் தொலைவில் நின்ற வீரர்கள் கூட ஏதோ ஆபத்து என்று அறிந்து கொண்டு ஓடிவரலானார்கள்.

கண்காணிப்புக் கோபுரத்தில் உறங்காமல் விழித்திருந்தவர்கள் கொம்பு முழங்கி அனைவரையும் எச்சரிக்கைப்படுத்தலானார்கள்.

இரண்டு நாள்கள் பாறைகளையும், முள்களையும் கடந்து வந்தவர்கள் இரண்டு நாழிகைப் பொழுதுகூட தாக்குதல் தொடுத்து இருபது பேரைக் கூட வீழ்த்தியிருக்கவில்லை. ஆனால், இவர்களின் வருகையைப் பற்றி மோரிய வீரர்கள் அனைவருமே அறிந்துவிட்டிருந்தார்கள்.

பாழிக் கோட்டை மதிலில் தொங்கியபடி தமிழக வீரர்கள் வில் தொடுத்துக் கொண்டிருக்க அப்போது கோட்டையின் மேல் பகுதியில் நூற்றுக்கணக்கான தீப்பந்தங்கள் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கின. கொதித்துக் கொண்டிருந்த எண்ணெய்க் கொப்பரையைக் கவிழ்த்துவிட்டார்கள் மேலிருந்தவர்கள்.

கயிற்றில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வீரர்கள் மேலே கொதித்துக் கொண்டிருந்த எண்ணெய் ஊற்றப்பட்டதும் சூடு தாங்க முடியாமல் கைப்பிடியைவிட்டு பாதாளத்தில் விழுந்தார்கள். மற்ற தமிழ் வீரர்கள் மதில் மீது எங்கெல்லாம் தீப்பந்தங்கள் தெரிகிறதோ அங்கெல்லாம் கணை தொடுத்து எதிர்தாக்குதல் தொடுத்தார்கள்.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் மோரிய வீரர்கள் நூற்றுக்கணக்கான பேர் மதில் மீது கூடி தமிழக வில்லாளிகள் மீது கண்மூடித்தனமாகத் தாக்கத் தொடங்கினார்கள். இருள் சூழ்ந்திருந்ததால் குத்துமதிப்பாக கணைகளைச் செலுத்தி தாக்கலானார்கள். உயிரோடிருந்த தமிழக வீரர்கள் பின்வாங்கி பாறையிடுக்கில் மறைந்து கொண்டார்கள். மேல்நோக்கி கணையை எய்யலாம் என நினைத்து எட்டிப்பார்த்தால் அடுத்தகணம் அவர்கள் மீது நூற்றுக்கணக்கான கணைகள் விழுந்தன.

மீண்டும் தலையைப் பாறைப் பிளவுக்குள் பின்வாங்கிக் கொள்ளலானார்கள்.

“கீழிறக்குங்கள்.. தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் கயிறுகளை அறுத்தெறியுங்கள். ஒரு சுவான புத்திரனைக் கூட உயிரோடுவிடக் கூடாது. அனைவரையும் கொன்று கோட்டை வாயிலில் தொங்கவிடுவோம். அப்போதுதான் நம்மை முற்றுகையிட்டிருக்கும் இந்தக் கணிகையின் மைந்தர்களுக்குப் புத்தி வரும்” எனக் கோட்டை மதில் மேலிருந்து உறக்கக் குரல் எழுந்தது.

பெரியவர், “நாம் பின்வாங்கிவிடலாம்..” எனத் தெரிவித்தார்.

அருகில் இருந்த வீரன் கோபமடைந்தான். “புறமுதுகிடவா நாம் இரண்டு நாட்கள் பயணித்து மேலே ஏறியிருக்கிறோம்” என வினவினான்.

“படைத்தலைவர் சென்னி என்ன ஆணையிட்டார்?”

“என்ன ஆணையிட்டார்?”

“தாக்கிவிட்டுத் திரும்பி வாருங்கள் என்று.”

“அதற்கு?”

“நாம் தாக்கிவிட்டோம். திரும்புவதுதான் நல்லது. இல்லையேல் நாம் அனைவரும் கொல்லப்படுவோம்.”

“மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறீர்களா?”

“தெற்கே பாதாளத்தையும், உயர்ந்த மலையையும் கடந்து பாழிக் கோட்டைக்கு மேலே ஏறவே முடியாது என்று மோரிய வீரர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நம்மால் முடியாதது என்று எதுவுமில்லை என்பதை மோரியர்களுக்கு நிரூபித்து உள்ளாக்குள் ஒருவித அச்சத்தை ஏற்படுத்தி நமக்கிடப்பட்ட பணியை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றிவிட்டோம். நாம் பின்வாங்குவோம்” எனக் கட்டளையிட்டார் பெரியவர்.

“எனக்கு இதில் உடன்பாடு இல்லை” என எதிர்ப்புக் குரல் எழுந்தது மற்றொரு வீரனிடமிருந்து.

”உங்களுக்கு உடன்பாடு இருக்கிறதா இல்லையா என்பது எனக்கு முக்கியமில்லை. நாம் உடனே கீழிறங்கப் போகிறோம். இதுதான் எனது உத்தரவு” என உறுதியுடன் தெரிவித்தார் பெரியவர்.

யாரும் மறுபேச்சு பேசவில்லை. அனைவரும் கீழிறங்கலானார்கள். அவர்கள் மீது தொடர்ந்து கணைகள் விழுந்து கொண்டிருந்தன. அவர்களை நோக்கி வந்த பல கணைகள் செடிகளும், கொடிகளும் தட்டி திசை மாறிக் கீழே சென்றன. சில கணைகள் வீரர்களைத் தாக்க அவர்கள் பாதாளத்தில் விழுந்து உயிரைவிட்டார்கள்.

“கடக்கவே முடியாது என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த தெற்குப் பாதாளப் பள்ளத்தாக்கையும் கடந்து, மலை முகட்டின் மீதேறி பாழி மதிலை அடைந்து தமிழ் வீரர்கள் தாக்குதல் தொடுத்துவிட்டார்கள்” என்ற செய்தி பாழிக்கோட்டை முழுவதும் அந்த அதிகாலைப் பொழுதில் பரவத் தொடங்கியது. உறங்கிக் கொண்டிருந்த தேவவர்மன் கூட எழுந்து அடித்துபிடித்து ஓடிவந்து மதிலைப் பார்வையிட்டான்.

மோரிய வீரர்கள் சிலர் மட்டும் கோட்டை மதில் மீது இறந்து கிடந்தார்கள். மற்றபடி அவர்களுக்கு எந்தவித இழப்பும் இல்லை. ஆனால், தெற்கு மதில் தாக்கப்பட்டது மோரியர்கள் மத்தியில் ஒருவித கவலையையும், எச்சரிக்கை உணர்வையும் ஒருசேர ஏற்படுத்தியிருந்தன.

இந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு கோட்டை மதில் காவலை மேலும் அதிகப்படுத்தினான் தேவவர்மன்.

‘சென்னி பாழியை முற்றுகையிட்டிருக்கும் தகவல் நிச்சயம் கலிங்கத்தை எட்டியிருக்கும். விரைவில் உதவிப்படை வந்துவிடும். அதற்குப் பிறகு இவர்களை ஒருகை பார்த்துக் கொள்வோம்’ என்ற நினைப்புடன் தேவவர்மன் தற்காப்பு நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

அடிக்குறிப்பு:

1. **செருப்பாழி :** பாழிக் கோட்டையில் பெரும்போர் நடைபெற்றதால் பாழியானது ‘செருப்பாழி’ என்று அழைக்கப்பட்டது. இன்றும்

கேரளாவின் கன்னூர் மாவட்டத்தில் ஏழில் மலைக்கு (Ezhimala – மூஷிக மலை) அருகில் **பழையங்காடி** என்ற பெயரில் பாழியானது அமைந்திருக்கிறது. பாழி அங்காடி தான் பழையங்காடி என்று தற்போது மருவியிருக்கிறது. பழையங்காடியில் தான் பாழிக்கோட்டை அமைந்திருக்கிறது. இன்றும் பாழிக் கோட்டையின் சிதைந்து போன அடிவாரத்தைக் காணலாம். அது கடைசியாக திப்பு சுல்தானால் தகர்க்கப்பட்டது. வரலாற்றில் பல முறை எழுச்சி பெற்று, அத்தனை முறையும் வீழ்ந்த கோட்டை பாழிக் கோட்டை.

46 அசோகனின் முடிவு

மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன் தனது பரிவாரத்துடன் கலிங்கத்தில் தங்கியிருந்தான். கலிங்கத்தில் ஏற்பட்டிருந்த அரசியல் பிரச்னைகள் குறித்து உரியவர்களை அழைத்து பல நாள்நாள் விசாரணை செய்தவன் முடிவில் சதிச் செயலில் ஈடுபட்டவர்கள் அனைவருக்கும் மரணதண்டனையை அளித்தான்.

பிறகு, மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன் பொதுமக்கள் முன்னிலையில் தோன்றி, “எனது மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொண்டால் ஆர்யவர்த்தத்தில் செல்வச் செழிப்புடன் வாழும் மற்ற நாடுகளைப் போன்று கலிங்கமும் செழிப்புடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் வாழலாம். இல்லையேல், கலிங்கம் அழிய வேண்டியதுதான். மோரியர்களை எதிர்க்கும் அனைவரின் தலைகளும் வெட்டித் தெருவோரம் ஈட்டியில் குத்தி வைக்கப்படும். கலிங்கமே சுடுகாடாக மாறிவிடும். இதுதான் இறுதி எச்சரிக்கை” என உரக்க எச்சரிக்கை செய்தான்.

தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரையும் தனது வீரர்களிடம் சுட்டிக்காட்டிய அசோகவர்த்தன், “மக்களுக்கு முன்பாகவே, இந்தத் துரோகிகளின் தலைகளை வெட்டி எறியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மோரியருக்கு எதிராகச் செயல்பட்டதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட அதிகாரிகள், அமைச்சர்கள், படைத்தலைவர்கள், அரச குடும்பத்தினர் அனைவரும் பொதுமக்களுக்கு முன்னிலையில் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள்.

பிறகு ஒவ்வொருவருடைய தலையையும் வெட்டி தண்டனையை நிறைவேற்றினார்கள் வீரர்கள்.

பலரது தலைகள் ஒரே நேரத்தில் வெட்டப்பட்டதால் கலிங்க மக்கள் அந்தக் கோரக் காட்சியைக் காண முடியாமல் கதறினார்கள். அவர்கள் எழுப்பிய கதறல் சத்தத்தை விழிகள் மூடியபடி அனுபவித்த அசோகவர்த்தன் அந்தக் கூட்டத்தை நோக்கி, “அனைவருக்கும் நான் நன்மை செய்யவே விரும்புகிறேன். கலிங்கம் அமைதியாக இருப்பதும், அழிந்து போவதும் உங்களது கையில்தான் இருக்கிறது” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தவன் தனது இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தி அன்போடு மக்களை நோக்கினான்.

அப்போது கூட்டத்திலிருந்த முதியவர் ஒருவர் கீழே கிடந்த கல் ஒன்றை எடுத்து அசோகவர்த்தனை நோக்கி எறிந்தார். சுற்றிலும் நின்ற பாதுகாப்பு வீரர்களையும் கடந்து காற்றில் பறந்து சென்ற அந்தக் கல் அசோகனின் நெற்றியைத் தாக்கியது.

நெற்றியில் வழிந்த குருதியைத் துணியால் துடைத்த அசோகவர்த்தன் தனது காவல் வீரர்களிடம், “இங்கு நிற்பவர்கள் அனைவரையும் சாட்டையால் தாக்குங்கள். ஒருவர் கூட இங்கிருந்து உயிரோடு செல்லக் கூடாது. சாட்டை பிய்ந்தாலும், இறக்கும் வரை தாக்குங்கள். நான் மாலை நேரத்தில் திரும்பி வரும் போது ஒருவரது உடலிலும் தோல் இருக்கக் கூடாது. இவர்கள் கதறும் சத்தம் எனது காதுகளில் விழுந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும்” என ஆணையிட்டான்.

காவல்தலைவன், “இங்கிருக்கும் மக்களில் சிலர்தான் தண்டனை பெற்ற துரோகிகளின் உறவினர்கள். மற்றவர்கள் அனைவரும் தங்களது தரிசனத்தைக் காண்பதற்காகவே வந்த பொதுமக்கள் பேரரசே. குழந்தைகளும் இருக்கிறார்கள். கிறுக்குப் பிடித்த கிழவன் ஒருவன் செய்த தவறுக்கு இவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? பாவம்!” என்றான்.

மெய்க்காவல் தலைவனிடம் காவல் தலைவனைச் சுட்டிக்காட்டிய அசோகவர்த்தன், “இந்தத் துரோகியை அழைத்துச் சென்று சிறையில் அடையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு மற்ற வீரர்களை நோக்கி, “உடனே தண்டனையை நிறைவேற்றுங்கள்” என அதட்டிவிட்டு அங்கிருந்து சென்றான்.

வீரர்கள் பொதுமக்களைச் சுற்றிவளைத்து சாட்டையால் தாக்கலானார்கள். குழந்தைகளும், பொதுமக்களும் வலி தாங்க முடியாமல் கதறத் தொடங்கினார்கள். அவர்களிடமிருந்து தப்பிக்க முயற்சித்தார்கள் பலர். ஆனால், தப்பிக்க முயன்றவர்கள் வாளுக்கு இரையானார்கள். அவர்கள் எழுப்பிய அலறல் சத்தம் நெடுநேரம் வரை அங்கு கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

தனது மாளிகையை அடைந்த அசோகவர்த்தன், “இந்திரசேனையைப் பற்றி செய்தி கிடைத்ததா?” என அன்றைய நாளில் இரண்டாவது முறையாக வினவியிருந்தான்.

வழக்கம் போல, “தெற்கிலிருந்து செய்திக்காகக் காத்திருக்கிறோம் பேரரசே!” எனப் பதிலளித்தார்கள் காவல்தலைவர்கள்.

“தெற்கிலிருந்து யார் வந்தாலும் உடனே எனக்குத் தகவல் தெரிவியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் அசோகவர்த்தன்.

அப்பொழுது அரசவைக்குள் நுழைந்த மாளிகையின் காவல்தலைவன், “பேரரசே, தங்களைக் காண அவந்தியின் தலைவர் இளவரசியுடன் வந்திருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான்.

இருக்கையிலிருந்து எழுந்த பேரரசன் அசோகவர்த்தன், “அவந்தியிலிருந்தா?” என வினவினான்.

“ஆமாம் பேரரசே.”

அசோகவர்த்தன் சிந்தித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான்.

“அவந்தியின் தலைவரும், அவரது மகளும் கைக்குழந்தையுடன் வந்திருக்கும் நிலையைப் பார்த்தால் ஏதோ அவசரம் என்று மட்டும் தெரிகிறது.”

“சரி, உடனே அழைத்து வா” எனக் கட்டளையிட்டான் அசோகவர்த்தன்.

புழுதி படிந்த தலையோடு இருவரும் மாளிகைக்குள் வந்து சேர்ந்தார்கள். குழந்தையை மார்போடு அணைத்துத் துணி கொண்டு மூடி

பாதுகாப்பாக அழைத்து வந்திருந்தாள் அவந்தி இளவரசி. அவந்தி இளவரசியின் முகம் அழுது அழுது வீங்கிப் போய் பொலிவிழந்திருந்தது.

வருத்தத்துடன் நடந்து வந்த அவந்தியின் தலைவனை நோக்கி, “நண்பா! என்ன இது கோலம்?” என வினவினான் அசோகவர்த்தன்.

அவந்தியின் தலைவன் எதையோ கூற வாயெடுத்தான். அதற்குள் முந்திக் கொண்ட அசோகவர்த்தன், “காந்தாரத்திலிருக்கும் பட்டத்து இளவரசன் குணாளனைப் பாடலிக்கு வரச் சொல்லி கட்டளையிட்டிருந்தேனே, வந்துவிட்டானா?” என வினவினான்.

அசோகவர்த்தன் வினவியதைக் கேட்டு அவந்தியின் தலைவன் தலையில் அடித்துக் கொண்டு மாளிகையின் தரையில் அமர்ந்து தூணில் சாய்ந்தான். தனது மகளை நோக்கியவன், “நான் அப்பொழுதே கூறினேன் அல்லவா? எங்கேயோ தவறு நடந்திருக்கிறது என்று” எனக் கூறி கண்ணீருடன் கூறினான்.

அவந்தியின் தலைவனிடம் வந்த அசோகவர்த்தன், “நண்பா, என்ன நடந்தது? நீ தரையில் அமர்ந்து அழும் அளவுக்கு இப்போது என்ன நடந்திருக்கிறது, ஏன் இப்படி அழுகிறாய்?” என வினவினான்.

தரையில் அமர்ந்திருந்தபடியே அவந்தியின் தலைவன் தலையை உயர்த்தி நின்று கொண்டிருந்த அசோகவர்த்தனை நோக்கினான். பிறகு, “பேரரசே..!” என அழைத்தான்.

“சொல் நண்பா!”

“பட்டத்து இளவரசரின் விழிகளைப் பறித்து குருடாக்கிவிட்டார்கள் பேரரசே” என அவந்தியின் தலைவன் கூறிய போது நடுநடுங்கியபடியே தெரிவிக்கலானான்.

“என்ன? குணாளனின் விழிகள் பறிக்கப்பட்டுவிட்டதா?”

“ஆமாம் பேரரசே!”

“குணாளன் மோரியப் பேரரசரின் பட்டத்து இளவரசன். நாளைய பேரரசன் அவன். அவன் எனது அன்பிற்குரியவன். அவனுக்கு என்னவானது?

இதைச் செய்தது யார்? உறுதியாகத்தான் கூறுகிறாயா?” என ஆவேசத்துடன் வினவினான் அசோகவர்த்தன்.

“நன்கு விசாரித்துவிட்டேன் பேரரசே. காந்தாரத்தில் அவரது விழிகளைப் பிடுங்கி குருடாக்கிவிட்டார்கள்.”

கலங்கிப் போன அசோகவர்த்தன், “உண்மைதானா இது?” என வினவினான்.

“ஆமாம் பேரரசே..!”

“அவன் பட்டத்து இளவரசன். இந்தப் பேரரசில் எனக்குப் பிறகு வானளாவிய அதிகாரம் படைத்தவன் அவன். அவனுக்கு இப்படிப்பட்ட துயரை விளைவித்தது யார்?” என அசோகவர்த்தன் கேட்ட போது அவனது விழிகள் இரண்டும் கலங்கின.

“தங்களது உத்தரவின் பேரில்தான் இந்தத் துயரச் சம்பவம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது.”

“சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் வந்த ஒற்றர் செய்தியா அல்லது..?”

“உறுதிப்படுத்திவிட்டே தங்களைத் தேடி வந்திருக்கிறேன் பேரரசே!” எனப் பதிலளித்தான் அவந்தியின் தலைவன்.

அந்தத் துயரச் செய்தியை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் அசோகவர்த்தன் தவித்தான். அந்த மாளிகையே அவன் மீது இடிந்து விழுவதைப் போன்று உணர்ந்தான். சிறிது நேரம் அப்படியே நின்றவன் பிறகு, “அதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. குணாளன் மாவீரன். அவனை யாராலும் எதுவும் செய்திருக்க முடியாது” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே மோரியப் பேரரசன் மயங்கி விழுந்தான்.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் ஓடி வந்து அசோகவர்த்தனைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்று பஞ்சணையில் கிடத்தினார்கள்.

உடனே, மருத்துவச்சி அழைக்கப்பட்டாள். நீண்ட நேர பரிசோதனைக்குப் பிறகு அவள் மருந்து கொடுத்துவிட்டுச் சென்றாள்.

நெடுநேரம் கழித்து கண் விழித்தான் அசோகவர்த்தன். கண்விழித்த அடுத்தகணம், “நான் கேட்ட துயரச் செய்தி கனவுதானே?” என வினவியபடி விழிகளைச் சுழற்றினான்.

அவனுக்கு அருகில் அவந்தியின் தலைவனும், அவந்தி இளவரசியும் அமர்ந்திருந்தார்கள். கண்களை மூடிக் கொண்டான் அசோகவர்த்தன். அவன் விழிகளில் கண்ணீர் ததும்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. அவந்தியின் தலைவன் தனது மகளை சுட்டிக்காட்டி, “எனது மகளின் வாழ்க்கையும், குணாளரின் குழந்தையும் எதிர்காலமும் பாழாகிவிட்டதே பேரரசே” எனக் கண்ணீருடன் தெரிவித்தான்.

எழ முடியாமல் எழுந்து அமர்ந்த அசோகவர்த்தன், “யார் அங்கே..?” என வினவினான்.

வீரர்கள் சிலர் ஓடிவந்தார்கள்.

“எனது மெய்க்காவல் தலைவன் எங்கிருக்கிறான்?”

“மாளிகையின் வாயிலில் காவல் இருக்கிறார் பேரரசே.”

“உடனே இங்கு அழைத்து வா.”

“உத்தரவு பேரரசே!” எனத் தெரிவித்தவன், “பேரரசர் அனுமதியளிக்கும் பட்சத்தில் மற்றுமொரு செய்தி” என்றான்.

“என்ன செய்தி?”

“தெற்கிலிருந்து மோரிய துணைப் படைத்தலைவர் ஒருவர் வந்திருக்கிறார்” என்று தெரிவித்தான் காவலன்.

“உடனே அழைத்து வா.”

உடனே ஓடிச்சென்ற காவல் வீரன் தேவவர்மன் அனுப்பி வைத்த துணைப் படைத்தலைவனை அசோகவர்த்தனிடம் அழைத்து வந்தான். அசோகவர்த்தனைக் கண்டதுமே சற்றுத் தொலைவில் மண்டியிட்டு அமர்ந்து மரியாதை செலுத்தினான் துணைப் படைத்தலைவன்.

அவனை நோக்கி, “என்ன செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?” என வினவினான் அசோகவர்த்தன்.

“பேரரசே, தென்னகப் போரில் நமது படையானது படுதோல்வியைத் தழுவிவிட்டது. மீள முடியாத பேரிழப்பைத் தேவவர்மர் சந்தித்திருக்கிறார்.”

“தேவவர்மனுக்கு எதுவும் ஆகவில்லையே?”

“அவருக்கு இதுவரை எதுவும் ஆகவில்லை பேரரசே. ஆனால், அவரது உயிர் தங்களது முடிவில்தான் இருக்கிறது.”

“என் முடிவிலா?”

“ஆமாம். பெரும்போரில் இருதரப்புக்குமே பேரிழப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. மோரியப் படை தோற்றுவிட்டது. எஞ்சிய படை வீரர்களுடன் இளவரசர் பாழிக்கோட்டைக்குள் பதுங்கியிருக்கிறார். இந்நேரம் சென்னி பாழியை முற்றுகையிட்டிருப்பான். உதவிப்படை கிடைத்தால் நம்மால் நிச்சயம் வெற்றிபெற்றுவிட முடியும்.”

“உடனே உதவிப் படையை அனுப்புவதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். திசியன் எப்படி இருக்கிறான்? அவனுக்கு எதுவும் ஆகவில்லையே?”

மோரிய அரசன் திசியனின் பெயரைக் கேட்டதும் துணைப் படைத்தலைவனின் முகம் இருண்டது. செண்டுகலத்தில் திசியனுக்கு நேர்ந்த அவமானச் சம்பவங்கள் அனைத்தையும் விரிவாக எடுத்துரைத்தான்.

பிறகு, “அவர் இந்நேரம் அவந்தி சென்று சேர்ந்திருப்பார் பேரரசே. மணமுடைந்து போய்விட்டார் அவர்” என்றான்.

“அவன் எனது தம்பி. அவனுக்கு அவமானம் நேர நீங்கள் எப்படி அனுமதிக்கலாம்?”

துணைப்படைத்தலைவன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். அவனை நோக்கி, “இந்திரசேனை தேவிக்கு என்ன ஆனது?” என வினவினான்.

பேரரசன் இந்திரசேனையைப் பற்றிக் கேள்வி எழுப்பியதும் மிரண்டு போனான் துணைப்படைத்தலைவன். பிறகு, “பேரரசே, தங்களது உத்தரவுப்படிதான் இந்திரசேனை தேவிக்கு மரண தண்டனையை இளவரசர்

நிறைவேற்ற முயன்றார். அப்பொழுதுதான் சென்னி வந்து நம் தேவியைக் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான். இந்திரசேனை தேவியார் மட்டும் நம்முடன் இருந்திருந்தால் போரில் பெரும் வெற்றி பெற்றிருப்போம் நாம். இந்த இக்கட்டான சூழ்நிலை நமக்கு ஏற்பட்டிருக்காது. தென்னகம் இந்நேரம் தங்களது காலடியில் விழுந்திருக்கும்” என்று கூறினான்.

மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன், “என்ன.. இந்திரசேனை தேவிக்கு மரணதண்டனையை நிறைவேற்ற நான் கட்டளையிட்டேனா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான்.

“ஆமாம் பேரரசே. இந்திரசேனை தேவியார் சென்னியைக் காதலித்தமைக்குத் தண்டனையாக மரணதண்டனை விதித்திருப்பதாகத்தானே ஓலையை வாசித்தார்கள்.”

“ஓலையைக் கொண்டு வந்தது யார்?”

“மோரிய இளவரசர் தேவவர்மர்.”

அதிர்ச்சியுடன் அசோகவர்த்தன் அமர்ந்திருந்தான். அப்பொழுது அவந்தியின் தலைவன், “பேரரசே.. குணாளரின் விழிகளைப் பறித்து குருடாக்கும் தண்டனைக்குரிய ஆணையை அவந்திக்குக் கொண்டு வந்ததும் தேவவர்மன்தான்” என்றான்.

“என்ன கூறுகிறாய் நண்பா?”

“ஆமாம் பேரரசே.”

அப்பொழுது அந்த அறைக்குள் நுழைந்த அசோகனின் அன்புக்குரிய இளைய மனைவி திசியரசா, “எனக்கு அப்பொழுதே சந்தேகம் இருந்தது தேவவர்மர் மேல். தேவவர்மர் திட்டமிட்டு மோரியப் பேரரசின் எதிர்கால பேரரசர் குணாளர் மற்றும் பேரரசி இந்திரசேனையைத் தண்டித்துவிட்டார் என்று தோன்றுகிறது எனக்கு” என்றவள் அசோகனது தலைமாட்டில் அமர்ந்தாள்.

அசோகனது தலையைத் தனது மடியில் வைத்துக் கொண்டவள் அவனது தலைமுடியை வருடிவிட்டாள். அசோகவர்த்தன், “தேவவர்மன், எதற்காக இப்படிச் செய்தான்?” என வினவினான்.

அனைவரும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அப்பொழுது அசோகவர்த்தனின் ஆசை மனைவி அவனது காதோரம், “பேரரசே, தங்களிடமிருந்து தேவவர்மன் கற்றுக் கொண்டதுதான்” என்றாள். அவனது மனதில் சிறிது சிறிதாக நஞ்சைக் கலந்தாள்.

திசியரக்சாவின் மடியில் தலை சாய்த்துக் கிடந்த அசோகன் எழுந்து அமர்ந்து, “என்னிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டதா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான்.

“ஆமாம் பேரரசே. தங்களைப் போன்றே அவனும் பேரரசின் அரியணையைக் கைப்பற்ற முயற்சி செய்து குணாளரை வீழ்த்திவிட்டான்.”

“இதற்கு வாய்ப்பே இல்லை.”

“சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். மகேந்திரன் தனது கட்டை விரலை இழந்து அரசனாகும் தகுதியை இழந்துவிட்டான். விருகோதரன் சென்னியால் கொல்லப்பட்டுவிட்டான். செல்யூகசும் போரில் இறந்துவிட்டான். இப்பொழுது அரியணையில் அமரும் தகுதியுடன் இருப்பது இருவர் மட்டுமே. ஒருவர் குணாளர் மற்றொருவன் தேவவர்மன். குணாளரை ஒழித்துக்கட்டினால் தேவவர்மன் தானாகவே அடுத்த பட்டத்து இளவரசன் எனும் தகுதியைப் பெற்றுவிடுவான். அவன் திட்டமிட்டு எனது மகன் குணாளனைக் குருடாக்கிவிட்டான். அவனை ஏதாவது தாங்கள் செய்ய வேண்டும்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தாள்.

ஆத்திரத்துடன் அமர்ந்திருந்தான் அசோகவர்த்தன். தெற்கிலிருந்து வந்த துணைப் படைத்தலைவனை நோக்கி, “தெற்கிலிருந்து துயரச் செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்தச் சுவான புத்திரனை இழுத்துச் சென்று சிறையில் அடையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வீரர்கள் சிலர் துணைப் படைத்தலைவனை சிறைச்சாலைக்கு இழுத்துச் செல்லலானார்கள். அவன், “பேரரசே..! பேரரசே..!” என அசோகவர்த்தனை அழைத்தான். ஆனால், அவனது குரலை அசோகவர்த்தன் கேட்பதாக இல்லை.

அப்பொழுது திசியரக்சா அவந்தியின் தலைவனை நோக்கி, “தாங்கள் இருவரும் உரையாடியதை நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். என் மகன் இப்பொழுது எங்கு இருக்கிறான். காந்தாரத்தில் இருந்தாலும், அவந்தியில் இருந்தாலும் பாதுகாப்பாகத்தானே இருக்கிறான்?” என வினவினாள்.

அவந்தியின் தலைவர் எந்தப் பதிலையும் அளிக்காமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்.

“பதில் கூறுங்கள்” கட்டாயப்படுத்தினாள் திசியரக்சா.

“என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். எனக்குக் கிடைத்த தகவலின்படி குணாளனைக் கடைசியாகச் சிலர் காந்தாரத்தின் அங்காடியில் கழிவுகளைக் கொட்டும் இடத்தில் பிச்சைக்காரனாகப் பார்த்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு அவர் பற்றிய தகவல்கள் எதுவும் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை” என்றான்.

அந்தத் துயரச் செய்தியைத் தாங்கமுடியாத திசியரக்சா மயங்கி அசோகவர்த்தனின் மேல் மயங்கி விழுந்தாள்.

திசியரக்சா கண் விழித்த போது அவளுக்கு முன்பு அசோகவர்த்தன் அமர்ந்திருந்தான். “நம் மகன்.. நம் மகன்..” எனப் பிதற்றினாள்.

அவள் கவலையில் உழல்வதைப் பார்த்த அவந்தியின் தலைவன், ‘குணாளரையும், திசியரக்சாவையும் பற்றிக் கேள்விப்பட்டவை அனைத்தும் வதந்திகள்’ என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தான். அதைப் பற்றி அசோகவர்த்தனிடம் ஒரு வார்த்தை கூடத் தெரிவிக்கவில்லை.

அசோகவர்த்தன் துன்பத்துடனும், துயரத்துடன் அமர்ந்திருந்தான் மாலை நேரப் பொழுதில் மாளிகையிலிருந்து மன ஆறுதலுக்காகப் புறப்பட்டு வெளியே சென்றான். அப்பொழுது அங்கு அசோகவர்த்தனின் கட்டளைப்படி பொதுமக்களைத் தொடர்ந்து சவுக்கினால் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் மோரிய வீரர்கள்.

காலை முதல் சவுக்கினால் அடிக்கப்பட்டதால் ஆடை கிழிந்து, தோல் கிழிந்து பலர் குருதி வெள்ளத்தில் இறந்து கிடந்தார்கள். ஒரு சிலர் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது, இறந்து கிடந்தவர்களுக்கு மத்தியில் வயதான தந்தை ஒருவர் தனது சிறு வயது மகனை அணைத்தபடி

படுத்துக் கிடந்தார். சாட்டை தாக்கியதில் அவரது முதுகு முழுவதும் கிழிந்து முதுகெலும்பு தெரிந்து கொண்டிருந்தது. அவரது மார்போடு சிறு வயது குழந்தை ஒன்று உயிருடன் போராடிக் கொண்டிருந்தது.

அந்தக் காட்சியைப் பார்த்த போது அசோகனின் மனம் பதறத் தொடங்கியது. இறந்து போயிருந்த அந்தத் தந்தையை ஒருவன் தாக்கிக் கொண்டிருந்தான். அந்தக் காட்சியைப் பார்த்ததும் அசோகவர்த்தனுக்குத் தனது மகன் குணாளனின் நினைவு கணநேரம் வந்துவிட்டுச் சென்றது.

‘தனது மகனை இந்தக் கிழவனைப் போன்று காத்திருக்க வேண்டும்’ என்று அசோகன் நினைத்துக் கொண்டான். அப்பொழுது, புரவித் தேரிலிருந்து கீழே குதித்து ஓடிச் சென்ற தனது வீரர்களைத் தடுத்து நிறுத்தினான். அந்தக் குழந்தையை உடனே விடுவித்தான். உடலில் ஓரிரு சவுக்கடிக் காயங்களுடன் உயிர் தப்பியது அந்தக் குழந்தை. மற்றவர்கள் அனைவரும் அடி வாங்கியே இறந்து கிடக்கலானார்கள். இறந்தவர்களின் மத்தியில் நின்று கொண்டு சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

குருதி வாடை அந்த இடத்தில் வீசிக் கொண்டிருந்தது. இறந்தவர்களின் குருதி ஓடி வந்து அவனது காலை நனைத்துப் பிசுபிசுப்பாக்கியது. இறந்து போனவர்களின் உடலில் தோல் அனைத்தும் பிய்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. பெண்கள், ஆண்கள், குழந்தைகள் என்று அனைவரும் இறந்து கிடந்தார்கள். தொடர்ந்து அடித்துக் கொண்டிருந்த வீரர்களின் கையிலும் குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

உயிர் பிழைத்த அந்தச் சிறு வயது குழந்தை ஓடிச் சென்று இறந்து கிடந்த தனது தாயை எழுப்ப முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது.

சாட்டையின் நுனியில் இருக்கும் கூர்மையான முட்கள் தாக்கி அந்தத் தாயின் மார்பு கிழிக்கப்பட்டு குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது. தனது தாயை எழுப்ப முயற்சித்துத் தோற்ற அந்தக் குழந்தை தாயின் கிழிந்த மார்பில் வாயை வைத்து உறிஞ்சியது.

தாய் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் எனும் நினைப்பில் பால் பருகிய அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்த அசோகவர்த்தன் ஒருகணம் துடித்துப்

போனான். அவனுக்குள் பல்வேறு கேள்விகள் எழுந்து அவனை நோக்கிப் பாய்ந்தன. அதுவரை, அலறல் சத்தத்தைக் கேட்டால்தான் உறங்க முடியும் என்ற நிலையில் இருந்த மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன் வாழ்வில் முதல் முறையாக ஒரு கோரக் காட்சியை நினைத்து நினைத்து வருத்தமடையத் தொடங்கினான்.

அவனது காதில் விழுந்த அந்தக் குழந்தையின் அழுகரல் அவனது நிம்மதியைக் குலைக்கத் தொடங்கியது. சிறு வயது முதலே அவனது வாள்கள் சுவைத்த குருதி அவனது கால்களின் வழி மேலேறி கைகளில் பிசுபிசுவென்று நனைப்பதைப் போல உணர்ந்தான். அவனால் கொல்லப்பட்டவர்கள் அனைவரும் அவனது காதுக்குள் நுழைந்து 'ஓ'வென்று ஒரே நேரத்தில் கத்துவதைப் போன்று சத்தம் கேட்க, அந்த ஓலத்தைக் கேட்க முடியாமல் கீழே அமர்ந்து காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டான்.

சுற்றிலும் எழுந்த அசாதாரண சூழலைப் பார்த்தபடி அசோகவர்த்தன் அமர்ந்திருந்த போது அங்கு ஓடிவந்த காவலன் ஒருவன் மண்டியிட்டு, “பேரரசே! நம்மிடமிருந்து தப்பிச் சென்ற கலிங்கத்தின் இளவரசன் எங்கிருக்கிறான் எனும் தகவல் கிடைத்துவிட்டது” என்றான்.

“எங்கிருக்கிறான் அந்தக் கயவன்? உடனே அவனை இழுத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான். அதுவரை அசோகவர்த்தனது மனதில் எழுந்திருந்த கருணை, பாவ உணர்வு, குற்ற உணர்ச்சி அனைத்தும் மறைந்து அதிகாரமும், ஆணவமும் தலைதூக்கத் தொடங்கியது..

“பேரரசே..” எனத் தயக்கத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தான் காவலன்.

“அந்த ராஜதுரோகி எங்கிருக்கிறான். அவன் உயிரோடு இருக்கும் வரை நமக்கு இடையூறுதான். அவனை இழுத்துச் வருவதில் உனக்கு என்ன தயக்கம்?”

“பேரரசே, அவன் உபகுப்தரிடம் அடைக்கலம் புகுந்திருக்கிறான்.”

“யார் அந்த உபகுப்தன்? அவனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தால் கலிங்க இளவரசனைக் கைது செய்ய முடியாதா என்ன?”

“உபகுப்தர் மாபெரும் ஞானி, துறவி. பௌத்தத் தேரர். அவர் கலிங்க இளவரசருக்கு அடைக்கலம் தந்திருக்கிறார். கருணையே வடிவானவர் அவர். அவரை மீறி எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.”

அசோகவர்த்தன் சிந்தித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு, “கலிங்கத்தில் நமக்குப் பெரும் பிரச்சனையாக இருப்பவன் கலிங்க இளவரசன். அவனை உயிரோடுவிட்டதே பெரும் தவறு என்று நினைக்க வைத்துவிட்டான் அவன். அந்தச் சுவான புத்திரனின் தலையை நானே கொய்கிறேன்” எனத் தெரிவித்த அசோகவர்த்தன் நடக்கத் தொடங்கினான்.

அவனுக்கு முன் வழிகாட்டியபடி அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள் மோரியக் காவல் வீரர்கள்.

ஒரு ஓரைப் பொழுது நடந்த பிறகு உபகுப்தர் தங்கியிருந்த விகாரத்தை அடைந்தான் மோரியப் பேரரசன். அங்குக் காவியுடை தரித்த பௌத்தத் தேரர்கள் பலர் அமைதியாக அவரவர் பணிகளை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். விகாரத்துக்குள் கையில் வாளோடு நுழைந்தான் அசோகவர்த்தன். அங்கு உபகுப்தர் அமைதியே உருவாக தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

அவர் தியானம் செய்து கொண்டிருந்த மண்டபத்தில் பேரமைதி நிலவிக் கொண்டிருந்தது. இதுவரை அசோகவர்த்தன் தனது வாழ்நாளில் அனுபவித்திராத அமைதி நிலவுவதைக் கண்டான்.

அப்பொழுது அசோகவர்த்தனிடம் வந்த விகாரத்தின் தேரர்கள், “மகா தேரர் தியானம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் சார்பாக பேரரசரை வரவேற்பதில் நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்” எனத் தெரிவித்தார்கள்.

கடும் கோபமடைந்த அசோகவர்த்தன், “இவர் தியானத்தை முடிக்கும் வரையெல்லாம் என்னால் பொறுத்திருக்க முடியாது” எனத் தெரிவித்தவன், தனது வீரர்களை நோக்கி, “கலிங்க இளவரசன் எங்கிருக்கிறான் என்று உடனே தேடிக் கண்டுபிடித்து அவனை என் முன் இழுத்து வாருங்கள்” என ஆணையிட்டான்.

வீரர்கள் தயக்கத்துடன் பௌத்த விகாரத்துக்குள் தேடுவதற்கு ஆயத்தமாக ஓரிரு அடியை எடுத்து வைத்தார்கள். அப்பொழுது கண் விழித்த மகா தேரர் உபகுப்தர், “பொறு அசோகா! கோபத்திலும், ஆத்திரத்திலும் நிதானத்தை இழந்துவிடாதே” எனப் பொறுமையாகத் தெரிவித்தார்.

அவரை நோக்கி அசோகவர்த்தன், “மோரியப் பேரரசுக்கு எதிராக செயல்பட்டு வரும் கலிங்க இளவரசனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து ராஜ துரோகம் செய்திருக்கிறீர்கள்” என அந்த விகாரமே அதிரும்படி குரல் எழுப்பினான்.

“கலிங்க இளவரசன் என்ன குற்றங்கள் இழைத்தான் என்று எனக்குத் தெரியாது. அவன் ராஜ துரோகம் இழைத்தானா என்பது பற்றியும் நான் அறியேன். அவன் பௌத்தரை சரண் அடைந்து, இந்த மகா சங்கத்தில் தஞ்சம் அடைந்திருக்கிறான். அவனைக் காக்க வேண்டியது எனது கடமை.”

“அவன் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டவன். அவனது தலை இனியும் அவனது உடலில் தொக்கி நிற்கக் கூடாது.”

“தங்களுக்குத் தலைதானே வேண்டும்?”

“ஆமாம்.”

அமர்ந்திருந்த உபகுப்தர் எழுந்து நின்று அசோகனிடம் வந்தார். அவர், “அப்படி தங்களுக்குத் தலைதான் வேண்டுமென்றால் எனது தலையை வெட்டிக்கொள்ளுங்கள் பேரரசே. அவனை விட்டுவிடுங்கள்.”

உபகுப்தரின் பதிலைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சியடைந்தான் அசோகவர்த்தன். விலகாத அதிர்ச்சியுடன் அவன் நின்று கொண்டிருந்த போது உபகுப்தர், “எனக்கு அனைவரும் ஒன்றுதான். அவன் என்னிடம் தஞ்சமடைந்திருக்கிறான். அவனைக் காக்க வேண்டியது எனது கடமை. ஒரு தலை விழுந்தால்தான் தங்களது கோபம் குறையுமென்றால் எனது தலையைக் கொய்து கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

பேரரசன் தனது வீரர்களை நோக்கி, “நான் ஆணையிடுகிறேன். விகாரத்துக்குள் தேடுங்கள். அந்தச் சுவான புத்திரனை இழுத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

பிறகு உபகுப்தரிடம், “எனது அதிகாரத்தில் தலையிட யாருக்கும் அனுமதி கிடையாது. நான் பேரரசன். இறுதி முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் எனக்கு மட்டுமே உண்டு. அவன் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவன்” என்று தெரிவித்தான் அசோகவர்த்தன்.

“அதிகாரம் என்பது மக்களைக் காப்பதற்காகவும், அளவற்ற அன்பு செலுத்துவதற்காகவும் இருக்க வேண்டுமே தவிர இப்படி தலையை எடுப்பதற்காக இருக்கக் கூடாது. அதிகாரம் உன்னுடையது என்கிறாயே? உனது அதிகாரத்தையும் பதவியையும் கொண்டு உன்னால் ஒரு உயிரைப் படைக்க முடியுமா? சொல். உனது அதிகாரத்தைக் கொண்டுதான் நீ பாசமாக வளர்த்த மகனது கண் குருடாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிவாயா நீ? இல்லை, உனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி உனது மகனுக்கு உன்னால் பார்வையை மீண்டும் வழங்கிவிட முடியுமா?” அமைதியான குரலில் அசோகவர்த்தனின் விழிகளை நேருக்கு நேர் பார்த்தபடி வினவினார் உபகுப்தர்.

அசோகவர்த்தன் பதில் கூற முடியாமல் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனது மனதுக்குள் உபகுப்தரின் கேள்விகள் புயலாக எழுந்தன.

“அதிகாரமும், ஆணவமும் உனது விழிகளை மறைத்திருக்கிறது அசோகா. அதைத் தூரமாக எறிந்துவிட்டு உன்னைச் சுற்றிலும் இருப்பவற்றை பார். உனக்கு அதிகாரத்தை வழங்குவதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் உன் கிரீடமும், செங்கோலும் உன்னை ஒருநாளாவது நிம்மதியாக உறங்கவிட்டிருக்கிறதா? உனது ஆசைகளைக் கிளறி உன்னைக் கொடூரமானவனாகத்தான் அவை மாற்றியிருக்கின்றன. இந்த உலகத்தில் அன்பு மட்டுமே உயர்வானது. நீ சுமந்து கொண்டிருக்கும் ஆசைகள்தான் உனது துயரத்துக்கும், துன்பத்துக்கும் காரணம். உனக்கு ஒரு தலை இங்கு விழ வேண்டும். அவ்வளவுதானே? எனது தலையை எடுத்துக்கொள்” எனக் கூறியபடி அசோகனுக்கு முன்பு மண்டியிட்டார் உபகுப்தர்.

பௌத்த சங்கத்தில் மிக உயர்ந்தவராக மதிக்கப்படும் மகாதேவர் உபகுப்தர். எந்தவித உயர்வு, தாழ்வு வேறுபாடும் பார்க்காமல் தஞ்சமடைந்த ஒருவனைக் காப்பதற்காகத் தனது காலடியில் மண்டியிட்டிருப்பத்தை வியப்புடன் நோக்கினான்.

“வாள் கொண்டு வாருங்கள்..” என ஆணையிட்டார் உபகுப்தர்.

அவரது சீடன் ஒருவன் வாளினைக் கொண்டு வந்தான். அவன் உபகுப்தரை நிக்கி, “தேரரே! தாங்கள் கல்விமான். பலருக்குத் தாங்கள் உதவி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. தங்களது தலை விழுவதைவிடவும் எனது தலை விழட்டும்” எனக் கூறியபடியே வாளினை வேகமாகத் தனது கழுத்தை நோக்கித் தானே வீசிக் கொண்டான்.

அந்த இடத்தில் அப்படியொரு சம்பவம் நடக்கும் என்று யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. வெட்டப்பட்ட தலையிலிருந்து தெறித்த குருதி அசோகனின் முகத்தின் மீதும், உபகுப்தரின் மார்பின் மீதும் படிந்தன. தலையில்லாத உடல் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுதும் கூட சலனப்படாத உபகுப்தர், குருதி வழிந்து கொண்டிருந்த துண்டாக்கப்பட்ட தலையைக் கையில் எடுத்து, “நீதான் இந்தப் பேரரசின் பேரரசன் என்கிறாய். அனைவரைவிடவும் மேலான அதிகாரம் பெற்றவன் என்று மார்தட்டிக் கொள்கிறாய். என் சீடனைப் போன்று எந்தவித பிரதிபலனும் எதிர்பாராமல் உனக்காக தலையை வெட்டி அரிகண்டம் கொடுத்துக் கொள்கிறவன் ஒருவனையாவது நீ பெற்றிருக்கிறாயா?” என வினவினார் உபகுப்தர்.

அசோகவர்த்தன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு திரும்பி தனது வீரர்களை நோக்கினான்.

அவர்கள் இரண்டடி பின்னால் வைத்தார்கள்.

தனது மெய்க்காவல் தலைவனை நோக்கினான்.

அவன் தயக்கத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அசோகவர்த்தன் உபகுப்தரை நோக்கினான். அவனது மனதில் எந்தவித சிந்தனையும் எழவில்லை. நெடுநேரம் கழித்து, ‘இத்தனை நாட்களாக என்ன மாதிரியான வாழ்க்கையை நான் வாழ்ந்திருக்கிறேன்’ என்று மட்டும் நினைத்துக் கொண்டான்.

“பேரரசே!” என அழைத்தார் உபகுப்தர். விகாரைக்குள் மறைந்திருந்த கலிங்கத்தின் இளவரசன் வெளிப்பட்டான். அவனுடன் குணாளன் திருமணம் செய்து கொண்ட கலிங்க இளவரசியும் வெளிப்பட்டாள். அவளுடன் குணாளனது குழந்தையை தோளில் போட்டிருந்தாள்.

“தனது கணவனது பார்வை பறிபோனதை எண்ணி இவளும்தான் வருந்துகிறாள்” என்று கலிங்க இளவரசியைச் சுட்டிக்காட்டித் தெரிவித்தார் உபகுப்தர்.

அசோகவர்த்தனின் தோள் மீது கைவைத்த உபகுப்தர், “இன்று ஒருநாள்.. ஒரே ஒருநாள் மட்டும் உனது அதிகாரம், ஆணவம், ஆசை என்று அனைத்தையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டு பௌத்த பகவான் போதித்த அன்பு ஒன்றை மட்டுமே மனதில் கொண்டு வாழ்ந்து பார். உனக்கு அனைத்தும் புரியும்” என்று தெரிவித்துவிட்டு விகாரைக்குள் நுழைந்தார்.

மகாதேரரைக் காப்பதற்கு தனது தலையையே சீடன் ஒருவன் மாய்த்துக் கொண்ட நிகழ்வானது அசோகவர்த்தனின் ஆணவத்தை அறவே அழித்திருந்தது. அதிலும் அவன் திரும்பி தனது வீரர்களை நோக்கிய போது அவர்கள் இரண்டடி பின்வாங்கிய போது தனது நிலையைப் பற்றியும் புரிந்து கொண்டான் அவன்.

‘என்ன வாழ்க்கை இது..?’ என்று நினைத்துக் கொண்ட அசோகவர்த்தன் தனது தலையிலிருந்த மணிமுடியை அங்கேயே வீசிவிட்டு சாதாரண மனிதனாக சாலையில் நடக்கத் தொடங்கினான்.

அதுவரை அவனது விழிகளில் தென்படாத நகரின் அவலநிலை அப்பொழுதுதான் அவனுக்குத் தென்படத் தொடங்கியது. கலிங்கத்தின் தலைநகர் சிங்கபுரியை நடந்தே சுற்றத் தொடங்கினான்.

காவலர்களும் சேர்ந்து அவனுடன் நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

பேரரசன் வந்ததைக் கண்டதுமே கலிங்க மக்கள் அனைவரும் ஓடி ஒளிந்து கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். ஒரு தெருவில் அசோகவர்த்தன் சென்ற போது, அவனுக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் நின்றவர்கள் அனைவரும் உடல்

உறுப்புகளில் எதையாவது ஒன்றை இழந்து பிச்சையெடுத்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

சிலருக்குக் கைகள் துண்டாகியிருந்தன. சிலருக்கு கால்கள் காணாமல் போயிருந்தன. சிலர் ஆறா காயத்துடன் சாலையோரம் கிடந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும் அசோகவர்த்தன் தனது மெய்க்காவல் தலைவனிடம், “இவர்கள் யார்?” என வினவினான்.

அவன், “தௌளி மலையாடிவாரத்தில் நடைபெற்ற பெரும்போரில் உடல் உறுப்புகளை இழந்த கலிங்க வீரர்கள் இவர்கள்” என்றான்.

“இத்தனை வீரர்களா உடல் உறுப்புகளை இழந்திருக்கிறார்கள்?”

“இவர்கள் மிகக் குறைவானவர்கள் பேரரசே. நகரத்தின் வெளிப்புறத்தில் இன்னும் பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்கள் இப்படி உடல் உறுப்புகளை இழந்து தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“என்னால் இந்தத் துயரக் காட்சிகளைக் காண முடியவில்லை. நான் அரண்மனை திரும்புகிறேன்” என மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன் கூறிக் கொண்டிருந்த போது உடல் உறுப்புகளை இழந்தவர்களுடன் நின்றவன் ஒருவன் திடீரென்று குறுவாள் ஒன்றை எடுத்து வீசினான்.

குறி தவறிய குறுவாள் அசோகவர்த்தனின் தோளை உரசிக் கொண்டு சென்று பின்னால் நின்றவனின் மார்பில் பாய்ந்தது. நஞ்சு தடவப்பட்டிருந்ததால் அவன் கீழே விழுந்து துடிதுடித்து இறந்தான்.

குறுவாள் எறிந்தவன் தப்பிப்பதற்குள் அசோகனுடன் இருந்த வீரர்கள் உடனே ஓடிச்சென்று சுற்றி வளைத்துக் கைது செய்து கை, கால்களைக் கட்டினார்கள்.

மோரிய மெய்க் காவல்தலைவன் அவனை விசாரிக்கும் விதத்தில் விசாரிக்கத் தொடங்கினான்.

“பேரரசரின் இளம் மனைவி திசியரச்சாதான் என்னை அனுப்பி வைத்தார்கள்” என வலி தாங்க முடியாமல், அதே இடத்தில் உண்மையை ஒப்புக் கொண்டான் அந்தக் கூலிக்காரன்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் அசோகவர்த்தன் உள்ளிட்ட அனைவருக்குமே பேரதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. அவன் கூறியதை நம்பாத அசோகவர்த்தன், “இவனை அரண்மனைக்கு இழுத்து வாருங்கள். என் மனைவிக்கு முன்பே இவனை விசாரித்து, இவனை அனுப்பி வைத்தது யார் என்று அறிந்து கொள்வோம்” என ஆணையிட்டான்.

வீரர்கள் அந்தக் கொலைகாரனை அரண்மனைக்கு இழுத்துச் சென்றார்கள். பிடிபட்ட கொலைக்காரனையும், அசோகவர்த்தனையும் பார்த்த திசியரக்சா ஒருகணம் திகைத்துப் போனாள்.

பிறகு விசாரணையின் போது, “இவன் யார் என்றே எனக்குத் தெரியாது” என்று மறுத்துவிட்டாள்.

அனைவரும் குழப்பத்தில் இருந்த வேளையில் காவல்தலைவன் ஒருவன் குறுவாள் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து அசோகவர்த்தனிடம் கொடுத்து, “இந்தக் குறுவாள் இவன் தங்கியிருந்த இடத்தில் கிடைத்தது” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

அந்தக் குறுவாளை நோக்கினான் அசோகவர்த்தன். அந்தக் குறுவாள் அசோகனுடையதுதான். தற்காப்புக்காக அந்தக் குறுவாளை அவன்தான் திசியரக்சாவிடம் ஒருமுறை கொடுத்திருந்தான்.

அந்த ஆதாரம் இப்பொழுது அசோகவர்த்தனின் கையில் இருந்தது.

அசோகவர்த்தனின் கண்கள் திசியரக்சாவை நோக்கித் திரும்பியது.

“ஆமாம்.. நான்தான் அனுப்பி வைத்தேன்” என்று அமைதியாக ஒப்புக் கொண்டாள்.

அசோகவர்த்தனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. அவன் குழப்பத்துடன், “எதற்காக இதைச் செய்தாய்?” என வினவினான்.

“நீ எனக்குச் செய்த கொடுமைக்காக.”

“நான் உனக்குக் கொடுமை செய்தேனா?”

“ஆமாம். நீ செய்த கொடுமை மன்னிக்க முடியாதது.”

“..”

“என் காதலனுடன் நான் மகிழ்ச்சியாக இருந்தேன். எனது கனவை சிதைத்து என் காதலனின் ஆண்மையைப் பறித்து, நபும்சகனாக மாற்றி எனக்கே காவல் வைத்தாய். அவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் உன்னை எப்படியாவது பழி வாங்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றும். அதை நிறைவேற்றிவிட்டேன்.”

“என்ன செய்திருக்கிறாய் நீ?”

“அனைத்தையும் செய்துவிட்டேன்.”

அசோகவர்த்தன் திகைத்துப் போய் சிலையாக நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அங்கு நின்று கொண்டிருந்த அவந்தியின் தலைவன், “பேரரசே! இவள் தங்களுக்கு மனைவியாக இருந்த வேளையில் குணாளனுக்கும் காதலியாக இருந்து அவனை மகிழ்ச்சிப்படுத்தியிருக்கிறாள்” என்று தெரிவித்தான்.

அசோகவர்த்தனுக்குக் கோபம் தலைக்கேறியது. விழிகள் சிவந்து போய் கண்ணீர் கசிந்தது. தனது வாழ்நாளில் அசோகவர்த்தன் சந்தித்திருந்த மிகப்பெரிய துரோகம் இது என்று நினைத்தான்.

திசியரச்சாவை நோக்கி, “இவர்கள் பொய் சொல்கிறார்கள் என்று சொல் திசியா. நான் உன் மீது வைத்திருக்கும் காதல் அளப்பரியது. அதே போன்றுதான் நீ என் மீது வைத்திருக்கும் காதலும்” என நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்தான் அசோகவர்த்தன்.

அப்பொழுது அங்கு வந்தக் குணாளனின் மனைவியான கலிங்கத்தின் இளவரசி, “இந்த விவகாரம் தங்களுக்குத் தெரிந்ததால்தான் குணாளரைத் தண்டித்தீர்கள் என்று செய்தி கிடைத்திருக்கிறது” என்றாள்.

அதிர்ச்சிக்கு மேல் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியினால் அசோகவர்த்தன் என்ன பதில் கூறுவதென்று தெரியாமல் தவித்துப் போய் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது திசியரச்சா, “என் வாழ்நாளில் நான் எதை இலக்காகக் கொண்டு பயணித்தேனோ, அதை நிறைவேற்றிவிட்டேன் நான். உன் மகன் ஓயாமல் தொந்தரவு செய்து கொண்டிருந்தான். ஒரு பக்கம் உன் இம்சை.

மறுபக்கம் அவனது இம்சை. அப்பனும், மகனும் சேர்ந்து எனக்குச் செய்த கொடுமைக்கு ஏற்ற தண்டனையை நான் வழங்கியிருக்கிறேன். எந்த அரியணைக்காக பலரைப் படுகொலை செய்து அதைக் கைப்பற்றினாயோ, அதை உன் வயிற்றில் பிறந்த மகன்களில் ஒருவனும் அடையப் போவதில்லை. எனக்கு நீ என்ன தண்டனை அளித்தாலும் பரவாயில்லை. அதை ஏற்றுக்கொள்ள சித்தமாக இருக்கிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு உரக்கச் சிரித்தபடி அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றாள் அவள்.

என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் ஆசனத்தில் தொப்பென்று விழுந்தான் மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன்.

“என்ன வாழ்க்கை இது?” என்று தனக்குத்தானே கேள்வி கேட்டுக் கொண்டவன் அந்தக் கணத்தில் வாழ்க்கையையே வெறுக்கத் தொடங்கினான்.

அசோகனின் மற்றொரு மனைவியான காருவகி அவனை ஆசனத்திலிருந்து எழுப்பி, பஞ்சணைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

காருவகி வேண்டிய பணிவிடைகள் அனைத்தையும் செய்ய, அவளை அணைத்தபடி துயர் கொண்டு படுத்திருந்த அசோகவர்த்தன் விழிகளை முடினான். நிம்மதியின்றி புரண்டு புரண்டு படுத்திருந்தான். நெடுநேரம் கழித்து அவனை உறக்கம் ஆட்கொண்டது.

முடிய விழிகளில்..

அசோகவர்த்தன் வெளிச்சம் மட்டுமே நிறைந்த பிரகாசமான இடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான். விழிகளைக் கூசச்செய்யும் அளவுக்கு ஒளி மிகுந்த இடமாகக் காணப்பட்டது அது. விழிகளுக்கு எட்டிய தொலைவு வரை யாருமே தென்படாமல் சூன்யம் மட்டுமே அந்த இடத்தை ஆக்கிரமித்திருந்தது. அப்பொழுது அந்த இடத்தில் வெளிச்சம் அதிகமாகப் பரவியது. அதைப் பார்க்க முடியாமல் அசோகவர்த்தன் விழிகளை மூடிக் கொண்டான். அவ்வளவுதான், விழிகளை மூடியதன் மூலம் உருவான இருளானது அவனை ஆட்கொண்டு அவனை இருள் மட்டுமே சூழ்ந்த பகுதிக்கு இழுத்துச் சென்றது. இருள் வெளியில் பயணித்த வெளியில் ‘ஓ..’வென்று அலறினான் அவன்.

இருள் சூழ்ந்த பெருவெளியில் தன்னந்தனிமையில் நின்று
கொண்டிருந்தான் அசோகவர்த்தன்.

அப்பொழுது நெடுந்தாரத்தில், வெளிச்சம் தோன்றியது. இருளைக்
கிழித்தபடி அந்த வெளிச்சம் அவனை நோக்கி விரைந்து வந்து
கொண்டிருந்தது. அது நெருங்கி வந்த பிறகுதான் அவனால் காண முடிந்தது,
அந்த வெளிச்சம் ஒருவனது கண்கள் என்று. அந்தக் கண்கள் மேலும்
அசோகவர்த்தனை நோக்கி நெருங்கின. அருகில் வந்த பிறகுதான்
உணர்ந்தான், அந்தக் கண்களுக்கு உரியவன் குணாளன் என்று.

குணாளன், இருளோடு இருளாகக் கரைந்து போய் நின்று
கொண்டிருந்தான். ஆனால், அவனது விழிகள் இரண்டும் ஒளிபொருந்திக்
காட்சியளித்தன.

குணாளனிடம் அசோகவர்த்தன், “மகனே..!” என அழைத்தான்.

அவன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

“நான் உன்னைக் குருடாக்கச் சொல்லி கட்டளையிடவில்லை” என்று
தெரிவித்தான்.

“எனக்குத் தெரியும். தாங்கள் என் மீது கொண்ட பேரன்பை
அறிவேன் நான். தாங்கள் ஆணையிடவில்லை தந்தையே! ஆனால், தாங்கள்
செய்த பாவங்கள் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்து எனது ஒளியைப் பறித்துக்
கொண்டு சென்றுவிட்டன.”

“மகனே..!”

“தங்களது சகோதரர்கள் அனைவரையும் அன்று கொன்று குவித்து
அரியணையில் அமர்ந்தீர்கள். அந்தப் பாவம் சென்னியின் உருவில் வந்து
எனது சகோதரர்களையும், பல நூறாயிரக் கணக்கான வீரர்களையும் கொன்று
குவித்தது. நாம் வணங்க வேண்டிய சாருமித்திரா அன்னையைத் தாங்கள்
கொலைக்கூடத்தில் வதைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்தப் பாவம்
மகேந்திரனின் விரலைத் துண்டாக்கியது. எத்தனைப் பேரைக்
கொன்றிருப்பீர்கள்? எத்தனை பேரைத் தாங்கள் தங்களது
சுயநலத்துக்காகவும், கொடூர புத்திக்காகவும் வதை செய்திருப்பீர்கள்?

எப்படியெல்லாம் பூலோக நரகத்தில் மக்களை வதைத்திருக்கிறீர்கள்? அந்தப் பாவங்கள் அனைத்தும் என்னைச் சூழ்ந்து எனது கண் ஒளியைப் பறித்துக் கொண்டு போய்விட்டன. நான் இப்பொழுது எங்கு இருக்கிறேன் தெரியுமா?”

“எங்கு?”

“கழிவு நீர் செல்லும் வாய்க்கால் ஓரம் எழுந்து நடக்கக் கூட முடியாமல் பசி மயக்கத்தில் மயங்கிக் கிடக்கிறேன் நான். ஆனால், தாங்கள் என்னைவிடவும் வயதில் குறைந்த இளம் பெண்ணின் இதமான மார்பின் இளஞ்சூட்டுச் சுகத்துடன் உறங்கி இரவைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் செய்த பாவத்துக்கு நான் எதற்காக தண்டனையை அனுபவிக்க வேண்டும்?” என வினவினான்.

அசோகவர்த்தன், இருள் சூழ்ந்த அந்த சூன்யப் பெருவெளியில் கண்ணீர்விட்டபடி நின்று கொண்டிருந்தான்.

“என்னை மன்னித்துவிடு குணாளா..! நான் தவறு செய்துவிட்டேன்” எனக் கத்தினான் அசோகவர்த்தன்.

“பாவத்தின் மறுவுருவம் தாங்கள். தங்களைப் பார்த்தாலே எனக்கு அருவருப்பாக இருக்கிறது.”

“என்னுடன் வந்துவிடு.”

“விழியில் ஒளி இல்லாமல் வாழ்வதைவிடவும் பாவமானது தங்களுடன் வாழ்வது” எனக் கூறிய குணாளன் அந்த இடத்தைவிட்டு வேகமாகச் செல்லலானான்.

”குணாளா..! குணாளா..!” எனக் கதறினான் அசோகவர்த்தன்.

“குணாளா..! குணாளா..! என்னைவிட்டுச் செல்லாதே” என அசோகவர்த்தன் அழைத்த போது உறக்கத்திலிருந்து எழுந்த காருவகி தண்ணீர் கொண்டு வந்து அசோகவர்த்தனைக் குடிக்க வைத்தாள்.

உறக்கம் களைந்து கட்டிலில் அமர்ந்தான் அசோகவர்த்தன். அவனைச் சுற்றிலும் விளக்குகள் எறிந்து கொண்டிருந்தன.

“கனவு..” என்றான் அசோகவர்த்தன்.

“தாங்கள் உறக்கத்தில் உளறி நான் இதுவரை பார்த்ததே இல்லை.”

“கொடூரமான கனவு இது. என் வாழ்நாளில் இப்படிப்பட்ட கனவை நான் அனுபவித்ததே இல்லை.”

“மீண்டும் உறங்கி எழுந்திருங்கள். அனைத்தும் சரியாகிவிடும்” எனத் தெரிவித்தவள் அசோகவர்த்தனைத் தனது உடலோடு அனைத்தபடி உறங்கலானாள் காருவகி.

ஆனால், அசோகவர்த்தனின் காதில் மரண ஓலங்கள் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தன. அதிலும் குணாளன் கனவில் கூறிய சொற்கள் அவனை வதைத்தன. அந்தச் சொற்கள் அவனைத் தூங்கவிடவில்லை.

‘விழியில் ஒளி இல்லாமல் வாழ்வதைவிடவும் பாவமானது தங்களுடன் வாழ்வது..’

இரவு முழுவதும் அசோகவர்த்தனின் விழிகளில் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தன.

பொழுது விடிந்தது.

பொழுது விடிந்த பிறகும் அசோகவர்த்தன் நோய்வாய்ப்பட்டவனைப் போன்றே படுக்கையில் சுருண்டு கிடந்தான். அப்பொழுது அவனை எழுப்பி உணவு ஊட்டினாள் காருவகி.

அவளிடம் அசோகவர்த்தன், “திசியரக்சாவுக்கு இழைத்த அதே கொடுமையைத்தான் நான் உனக்கும் வழங்கினேன். உனக்கு என் மீது கோபம் வரவில்லையா?” என வினவினான்.

“அனைத்து உயிர்கள் மீதும் ஒரே மாதிரி அன்பு செய்ய வேண்டும் என்று புத்தர் போதித்திருக்கிறார். அவரைத்தான் நான் பின்பற்றுகிறேன். உபகூப்தரை சந்தியுங்கள். அவர் அளிக்கும் உபதேசத்தைப் பின்பற்றுங்கள். தங்களது மனம் நிம்மதியடையலாம்” என்றாள்.

உடனே அசோகவர்த்தன் நிம்மதியைத் தேடி ¹ உபகூப்தரிடம் சென்று, நடந்த அனைத்து நிகழ்வுகளையும் தெரிவித்தான்.

“அசோகா..! ஆசையே அழிவுக்கும் துயரத்துக்கும் காரணம். உன்னிடம் இருக்கும் அகங்காரத்தை விட்டுவிட்டு புத்த தேவன் போதித்த தர்மத்தை ஏற்றுக்கொள். அனைத்து வகையான துன்பத்திலிருந்தும் உனக்கு விடுதலை கிடைக்கும். நீ உணரும் தர்மத்தை மக்களிடமும் பரப்பு” என்று உபதேசம் வழங்கினார்.

ஏற்கெனவே, அடுத்தடுத்த துயரச் செய்தி, துரோகத்தினால் வாழ்க்கையையே வெறுத்திருந்த அசோகவர்த்தனின் மனதுக்குள் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது உபசுபத்தரின் வாக்கு. அந்த ² மாற்றத்தை மனப்பூர்வமாக உணர்ந்தவன் அவரது பாதங்களில் சரணடைந்தான்.

அரண்மனைக்குத் திரும்பிய அசோகன் அரண்மனையில் தெற்கிலிருந்து வந்திருந்த துணைப் படைத்தலைவனை அழைத்தான்.

“போரிடுவதைக் கைவிட்டுவிட்டு தேவவர்மனை உடனே சிங்கபுரிக்குத் திரும்பச் சொல். இனி நாம் யார் மீதும் போர்தொடுத்து துயரங்களை ஏற்படுத்த வேண்டாம்” என்றான்.

“பேரரசே! சிறுபடை போதும். பாழி முற்றுகையிலிருந்து நாம் மீண்டுவிட முடியும். சென்னியைத் தோற்கடித்தால் போதும், தென்னகமே நம் கைகளில் விழுந்துவிடும். தமிழகத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காக நடந்த போரில் நூறாயிரக்கணக்கான வீரர்களுக்கும் மேலே மடிந்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில்.. நாம் பின்வாங்குவது முறையா?” என வினவினான் துணைப் படைத்தலைவன்.

“இனி நான் யார் மீதும் போர் தொடுத்து, யாருக்கும் துயரத்தை ஏற்படுத்தப் போவதில்லை. போரிடுவதைக் கைவிட்டுவிட்டு உடனே அனைவரையும் திரும்பச் சொல். இனி நான் அமைதி மார்க்கத்தைக் கடைபிடிக்கப் போகிறேன்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போது அவந்தி இளவரசி வைத்திருந்த குணாளனின் மகனான ³ சம்பிரதி கத்தத் தொடங்கினான்.

அவனைத் தூக்கித் தனது மார்போடு அணைத்துக் கொண்டான் அசோகவர்த்தன். “இனி மோரிய வாரிசு இவன்தான். அடுத்த பட்டத்து

இளவரசனும் இவனே” எனக் கூறியபடி அந்தக் குழந்தையைத் தூக்கித் தலைக்கு மேலே உயர்த்தினான்.

அந்தக் குழந்தை அழுவதை நிறுத்திக் கொண்டது.

பிறகு தனது வீரர்களை அழைத்தவன், “பூலோக நரகத்தில் வதைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சாருமித்திராவை உடனே விடுதலை செய்யுங்கள். என் தாயைவிடவும் மிக உயர்வாக கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்” என ஆணையிட்டான்.

உடனே அங்கிருந்து பாடலியை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள் அனைவரும்.

சாரு மித்திரா சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த வடக்கு திசையை நோக்கி மண்டியிட்டு மன்னிப்பு கோரினான் அசோகவர்த்தன்.

அந்தக் காட்சிகளைக் கண்ட மோரிய துணைப் படைத்தலைவன் சோகத்துடன் பாழிக் கோட்டையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். தேவவர்மனின் கெட்ட நேரம், துணைப் படைத்தலைவன் பாழியை அடைவதற்கு முன்பாகவே எங்கிருந்தோ வந்த கணை ஒன்று அவனது கழுத்தில் பாய, அவன் அங்கேயே மரணித்து விழுந்தான்.

&&&

பாழிக்கோட்டையின் கிழக்கு நுழைவாயிலை ஓயாமல், அலையலையாய் தாக்கி மோரிய வீரர்களைத் தனிமைப்படுத்தியிருந்தார்கள், தமிழக வீரர்கள். நாட்கள் நகர்ந்து கிழமையானது, கிழமை திங்கள் கணக்கில் நீண்டு கொண்டிருந்தது. சென்னியின் முற்றுகையைத் தேவவர்மன் தனது வீரர்களுடன் சமாளித்துக் கொண்டிருந்தான். தமிழ் வீரர்களைக் கோட்டை நுழைவாயிலைக் கூட நெருங்க முடியாமல் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டிருந்தான். கோட்டையை நோக்கி முன்னேறி வந்து கொண்டிருந்த தமிழ் வீரர்களை நோக்கி கணைகளை எய்து விரட்டியடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் மோரிய வீரர்கள்.

அப்போது, கோட்டை நுழைவாயில் மீதேறி நின்று அனைத்தையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் தேவவர்மனிடம் வந்த கோட்டைக் காவல்தலைவன், “இளவரசே!” என அழைத்தான்.

திரும்பிப் பார்த்தான் தேவவர்மன்.

“நிலைமைக் கைமீறிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.”

“உதவிப்படை இந்நேரம் வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அது இன்னும் வரவில்லை” என்றான்.

“கார்காலம் வரை நம்மால் கோட்டைக்குள் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது போலிருக்கிறது. தானியங்கள் மற்றும் உணவுக் கையிருப்பு வேகமாகக் குறைந்து கொண்டிருக்கிறது. நாம் பராமரிக்கும் புரவிகள் மற்றும் யானைகள் எந்தப் பணியும் இல்லாமல் வெறுமனே இருந்து தீனிகளைத் தீர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. கடந்த சில கிழமைகளாக அவைகளுக்கு வழங்கும் தீனியைக் குறைத்துவிட்டேன். இப்போதே கத்தத் தொடங்கிவிட்டன. இனி வீரர்களுக்கும் உணவைக் குறைக்க வேண்டியதுதான். இப்படியே சென்றால் நம் வீரர்கள் பசியாலேயே இறக்க வேண்டியதுதான்” எனக் கவலையுடன் தெரிவித்தான் கோட்டைக் காவலன்.

அமைதியாக சிந்தித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன்.

“இளவரசே, இப்போது ஒரேயொரு மார்க்கம் மட்டும்தான் நமக்கு இருக்கிறது.”

“என்ன?”

“தாங்கள் கோட்டையிலிருந்து வெளியேறித் தப்பிவிடுங்கள். நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம் இந்தப் போரை..”

அமைதியாக நின்றான் தேவவர்மன். பிறகு, “தப்பித்து மோரிய நாட்டுக்குச் செல்ல வேண்டியதென்றால் போர்க்களத்திலிருந்து வந்த போதே சென்றிருக்க முடியாதா என்ன?” என வினவினான்.

“முடியும்.. இருந்தாலும், தங்களைக் காக்க வேண்டியது எங்களது கடமையல்லவா?”

“இதே தவறை உருத்திரன் செய்ததனால்தான் வெற்றிபெற வேண்டிய போரில் தோற்றுவிட்டு கோட்டைக்குள் அடங்கிக் கிடக்கிறேன் நான்.”

“தமிழ் வீரர்களுக்குத் தெரியாத கோட்டையின் ரகசிய சுரங்கப்பாதை ஒன்று இருக்கிறது. அதில் தாங்கள் மட்டும் தப்பிவிடுங்கள்!”

“என்ன இன்னும் ஒரு சுரங்கப்பாதை இருக்கிறதா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான் தேவவர்மன்.

“ஆமாம் இளவரசே! சில தினங்களுக்கு முன்தான் அதைக் கண்டுபிடித்தேன்.”

“உடனே அதை முடிவிடு!”

“இளவரசே..!”

“அந்தச் சுரங்கப் பாதையைச் சென்னி கண்டறிந்துவிட்டால் உள்ளே நுழைந்து அனைவரையும் கொன்றுவிடுவான். உடனே அதைத் தகர்த்துவிடு.”

“தங்களது உத்தரவு இளவரசே!”

“நன்று..”

“உணவுப் பற்றாக்குறைக்கு என்ன செய்வது?”

“சென்னி கோட்டை நுழைவாயிலைத் தகர்க்க தனது பெரும்படையுடன் நெருங்குவான், அனைவரையும் அழித்து ஒழித்துவிடலாம் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், அவன் நெருங்கமாட்டான் போலிருக்கிறதே?”

“இப்போது என்ன செய்வது?”

“வேறு வழியில்லை. சென்னியை நேருக்கு நேர் எதிர்த்துத் தாக்கி அழிப்பதுதான் எனக்கு முன் இருக்கும் ஒரே வழி.”

“இது சாத்தியமா?”

தனக்கு முன் நின்ற கோட்டைக் காவலனை நோக்கினான் தேவவர்மன். பிறகு, “ஒரே நேரத்தில் அவனை இரண்டு முனைகளிலும் தாக்கப் போகிறேன்.”

“புரியவில்லை இளவரசே. இருமுனைத் தாக்குதலா?”

“ஆம். தமிழர் படையை முன்புறத்திலும், பின்புறத்திலும் தாக்கப் போகிறேன்.”

“நாம் கோட்டைக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்க இது எப்படி சாத்தியம்? நமக்கு உதவிப் படைகள் வந்தால்தானே அவர்களை இருமுனையிலும் தாக்க முடியும்?” என வினவிய கோட்டைக் காவல்தலைவனை அதிர்ச்சியுடன் நோக்கினான்.

“உதவிப் படைகள் கிடைப்பதற்கும் இப்போது வாய்ப்பில்லை. அந்த நம்பிக்கை என்னைவிட்டுப் போய்விட்டது.”

“எப்பொழுதோ, நமது படையில் ஒரு பிரிவை வடக்கு நோக்கி அனுப்பி வைத்து வனத்தில் மறைந்திருக்கக் கட்டளையிட்டுவிட்டேன். அவர்கள் எனது கட்டளைக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்.”

கோட்டைக் காவல்தலைவன் மகிழ்ச்சியில் திக்குமுக்காடிப் போனான். “இதை எப்போது செய்தீர்கள் இளவரசே?” என வினவினான்.

“போர்க்களத்திலிருந்து நான் பாழிக்கோட்டைக்கு வந்த போது என்னுடன் சிறு படையே புறப்பட்டு வந்தார்கள். எங்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்த தமிழ்ப்படை வீரர்களை அழித்துவிட்டு எஞ்சிய வீரர்கள் மற்றும் கோட்டைக்குள் இருந்த வீரர்களில் ஒரு பிரிவினரை வடக்கு நோக்கி பதுங்கியிருக்கச் சொல்லி ரகசியமாகக் கட்டளையிட்டிருக்கிறேன்.”

“இத்தனை நாட்களாக அவர்கள் அங்கு நமக்கு உதவி செய்யாமல் என்ன செய்கிறார்கள்?”

“எதையும் காலமறிந்து செய்ய வேண்டும். இப்போது சென்னி வெளிப்புறத்திலிருந்து படைகளை எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டான். அவனது கவனம் முழுவதும் கோட்டைக்குள்தான் இருக்கும். இப்போது நாம் ஒரே நேரத்தில் தமிழர் படையை இரண்டு பக்கங்களிலும் தாக்கினால் என்ன நடக்கும்?”

“சென்னியும், அவனது படையும் ஒழிந்துவிடும்” எனத் தெரிவித்தவன் உரக்கச் சிரித்தான்.

தேவவர்மனும் அவனுடன் சேர்ந்து உரக்கச் சிரித்தான். பிறகு, “மற்றொன்றையும் கூறுகிறேன் கேள்” என்றான்.

“என்ன இளவரசே?”

“தமிழர் படைக்குள் நமது கோச வீரர்கள் எப்படி ஊடுருவித் தாக்குதல் தொடுத்தார்கள் என்று என்றாவது சிந்தித்திருக்கிறாயா?”

“இல்லை இளவரசே..”

“அதைப்பற்றி நீ சிந்தித்திருந்தால் எப்போதோ படைத் தலைவனாகியிருப்பாய். உருத்திரன் கூட அறியாத ரகசியம் இது” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன், “எனக்கு உடனே எரியம்பு தேவை” எனத் தெரிவித்தான்.

கோட்டைக் காவல்தலைவன் உடனே வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட அவர்கள் ஓடிச்சென்று எரியம்பையும், வில்லையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள்.

எரிகணையை வில்லின் நாணில் பொருத்திய தேவவர்மன் கோட்டையில் உயரமான இடத்திலிருந்த எரிஒளி தீபத்தைக் குறிபார்த்து எய்தான்.

எரிந்து கொண்டிருந்த கணையானது வில்லின் நாணிலிருந்து விடுபட்டு அதிவேகமாகச் சென்று எரிஒளி தீபத்தைக் குறிதவறாமல் தாக்கியது. உடனே பற்றிக் கொண்ட எரிஒளி தீபம் பொழுது மங்கத் தொடங்கிய அந்த மாலை நேரத்தில் சுடர்விட்டு எறிந்து வெண்புகையைக் கக்கியது.

தேவவர்மனுக்குக் குறி தவறாமல் கணை செலுத்தத் தெரியும் என்பதை அன்றுதான் கோட்டைக் காவல்தலைவன் அறிந்து கொண்டான். வியப்புடனும், அதிர்ச்சியுடனும் தேவவர்மனைப் பார்த்து கொண்டிருந்தான்.

அப்போது தேவவர்மன், “உடனே நமது படை வீரர்களை ஆயத்தப்படுத்து நாளை காலையில் நம் மோரிய வீரர்கள் கோட்டைக்கு வெளியே சென்று தமிழ் வீரர்களைத் தாக்கப் போகிறோம். அதே வேளையில் அவர்களை நமது வீரர்கள் வெளிப்புறமாகத் தாக்குவார்கள். மொத்த தமிழ்ப் படையும் அழிவதை நான் கோட்டையின் கண்காணிப்புக் கோபுரத்திலிருந்து பார்த்து ரசிக்க வேண்டும். கடைசியாகச் சென்னியை நேருக்கு நேர் சந்தித்து அவனது குடலை உருவி மாலையாக அணிந்து கொள்ளப் போகிறேன்.

சென்னி என்னை குறைத்து மதிப்பிட்டுவிட்டான். அதற்கான பலனை அவன் நிச்சயம் அடைந்தே தீருவான்” எனத் தெரிவித்தான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. உபகுப்தர் : அசோகன், பெளத்தத் தேரர் உபகுப்தரின் தலைமையில் தான் பெளத்த மதம் போதித்த தர்மத்தை ஏற்று மதம் மாறினான். உபகுப்தரின் குருவின் பெயர் சனவாசி. புத்தரின் முதன்மைச் சீடராக விளங்கிய ஆனந்தரின் மாணவர் தான் சனவாசி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆதாரம் : அசோகவதனம்

2. அசோகன் பெளத்த மதத்தைத் தழுவியமைக்கான ஆதாரம் :

Asoka Edict XIII

3. மோரியப் பேரரசின் பட்டத்து இளவரசன் குணாளன் குருடாக்கப்பட்டதும் அவனது மகன்கள் தசரதன் மற்றும் சம்பிரதி ஆகியோர் இளவரசர்களாக்கப்பட்டனர். அசோகனுக்குப் பிறகு குணாளனின் மகன்கள்தான் அடுத்தடுத்து மோரியப் பேரரசர்களாக ஆட்சி செலுத்தினார்கள். இரு புதல்வர்களில் ஒருவன் அவந்தி இளவரசிக்குப் பிறந்ததைப் போலவும், மற்றொருவன் கலிங்க இளவரசிக்குப் பிறந்ததைப் போலவும் புனைந்திருக்கிறேன். குணாளனுக்குக் காஞ்சனமாலா எனும் மனைவி இருந்திருக்கிறாள். ஆனால், அவளைப் பற்றிய குறிப்புகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

47 துரோகி..!

பாழிக் கோட்டைக்குள் திடீரென்று எரியத் தொடங்கிய எரிஒளி தீபம் தமிழர் பாசறைக்குள் புயலைக் கிளப்பியது. சோழ வேந்தன் இளம்பெருஞ் சென்னி, படைத்தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னி, படைத்தலைவர்கள் ஆகியோர் அனைவரும் கூடாரத்துக்குள் கூடி ஆலோசனையில் ஈடுபடலானார்கள். எரிஒளி தீபம் எரிந்ததற்கான காரணம் யாருக்கும் பிடிபடவில்லை. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு அனுமானமாகக் கூறலானார்கள். விவாதம் எனும் பெயரில் நேரத்தைக் கடத்த விரும்பாத வெற்றிவேல் சென்னி அவனுக்கு முன் நின்ற இருங்கோவை அழைத்தான். அவனிடம், “இருங்கோ, நீ நூறு படை வீரர்களுடன் கொற்றவைப் புழையைக் கடந்து சென்று காவல் இரு. சந்தேகமிருப்பின் எச்சரிக்கை செய்..” என ஆணையிட்டான்.

“உத்தரவு தலைவரே!” எனத் தெரிவித்தவன் மறுபேச்சு பேசாமல் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லலானான்.

படைத்தலைவர்கள் இரும்பிடர்த்தலையனையும், மகேந்திர வளவனையும் அழைத்தவன், “கோட்டைக்குள் அடைபட்டுக் கிடப்பவன் நம்மைச் சீண்டிப் பார்க்கக் கூட எரிஒளி தீபத்தை ஏற்றியிருப்பான். அதேவேளை நாம் அவனைக் குறைத்து மதிப்பிடவும் கூடாது. நமது படை வீரர்களை உடனே தயார்ப்படுத்து. தாக்குதல் எந்தப் பக்கத்திலிருந்து, எப்படி வந்தாலும் எதிர்கொள்ளும்படி நமது வீரர்களை அணிவகுக்கச் செய்யுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“உத்தரவு..!” எனக் கூறிக் கொண்டு அவர்களும் உடனே அங்கிருந்து செல்லலானார்கள்.

வெற்றிவேல் சென்னி சோழ வேந்தன் இளம்பெருஞ் சென்னியிடமும், எழினியிடமும் அந்தரங்கமாக விவாதிக்கத் தொடங்கினான்.

அவன் கூறுவதைக் கேட்ட எழினி பதறினாள்.

இதைவிட்டால் வேறு வழியில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டவள் கடைசியாக ஒப்புக் கொண்டாள். ஒரு நாழிகைப் பொழுது கடந்த பிறகு மூவரும் பாசறையைவிட்டு வெளியே வந்தார்கள். எழினி நடுநாயகமாக வர அவளுக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் இரண்டு சென்னிகளும் நடக்கலானார்கள்.

சுற்றியிருந்தவர்கள் அனைவருக்கும் ஒரே அதிர்ச்சி. காரணம், இரண்டு சென்னியுமே ஒரே மாதிரி காணப்பட்டார்கள். யார் படைத்தலைவன், யார் சோழ வேந்தன் என்று கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி போர்க் கோலத்தில் வாளுறையுடன் இருவரும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

வீரர்களைத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையன் மற்றும் மகேந்திரவளவன் கூட இருவரையும் கண்டு அடையாளம் காண முடியாமல் மிரண்டு போய் நின்றார்கள். நள்ளிரவில் தோன்றிய இரட்டைக் கதிரவனைப் போன்று இருவரும் தீப்பந்த வெளிச்சத்தில் நின்று கொண்டிருக்க அவர்களை நோக்கி ஓடி வந்தான் வெற்றி.

ஓடி வந்தவன் இருவரையும் கண்டு ஒருகணம் தடுமாறி நின்றான். பிறகு, இருவரையும் நோக்கி, “தலைவரே..! மோரிய வீரர்கள் ரகசியமாகக் கோட்டையிலிருந்து வெளியேறி நமக்கும் பாழிக்கும் இடையில் சூழ்ந்திருக்கும் மிளைக்காடு மற்றும் வனத்துக்குள் நுழைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றான்.

இரும்பிடர்த்தலையன், “அவசரப்பட்டுவிட்டார்கள். இதற்கு மேல் நமது முற்றுகையைத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது என்று நினைத்து தேவவர்மன் அவசரப்பட்டுவிட்டான்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்போது, நின்று கொண்டிருந்த சென்னியில் ஒருவன், “அவன் அவசரப்படவில்லை இரும்பிடர்த்தலையா.. சிந்தித்து திட்டமிட்டு செயல்பட்டுக்

கொண்டிருக்கிறான் என்பதை நீ விரைவில் புரிந்து கொள்வாய்” என எச்சரித்தான்.

மற்றொரு சென்னி அவர்களை நோக்கிப் புரவியில் அதிவேகமாக வந்து கொண்டிருந்த இருங்கோவைச் சுட்டிக்காட்டி, “எனது கணிப்பு மட்டும் சரியாக இருந்தால் அதிர்ச்சிகரமான செய்தி ஒன்றுடன் இருங்கோ வந்து கொண்டிருக்கிறான்” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே புரவியிலிருந்து கீழே குதித்த இருங்கோ, “நம்மைப் பின்பக்கமாகத் தாக்குவதற்கு மோரிய வீரர்கள் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று தெரிவித்தான்.

அப்போது எழினி தனக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் நின்று கொண்டிருந்த சென்னி இருவரையும் நோக்கி, “நமக்குத் தெரியாமல் மோரிய வீரர்கள் எப்படி நம்மைக் கடந்து சென்று பின்பக்கமாகச் சூழ்ந்தார்கள்?” எனச் சத்தத்துடன் வினவினாள்.

அங்கே நீண்ட அமைதி நிலவியது. அப்போது சென்னி, “நமது ஒற்றர்கள் கோட்டைவிட்டுவிட்டார்கள் என்பதை நாம் ஒப்புக் கொண்டே ஆக வேண்டும். ஒற்றர் தலைவன் எங்கே? அழைத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அப்போது இரும்பிடர்த்தலையன், “சோழ வேந்தர் மற்றும் சிற்றரசர்களின் உயிரைக் காக்கத் தவறிய குற்றத்துக்காக அவரை பணியிலிருந்து விடுவித்து அனுப்பி வைத்துவிட்டோம்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“ம்ம்ம்..” எனத் தெரிவித்த மற்றொரு சென்னி, “தேவவர்மன் திட்டமிட்டு நம்மைப் பின்பக்கமாகத் தாக்குவதற்கு ஆயத்தமாகியிருக்கிறான். தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் எதிரிகள் நம்மைவிடவும் பலமடைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். உடனே புறப்படுவோம்” எனத் தெரிவித்தவன் புரவிகளைக் கொண்டு வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வீரர்கள் தயாராகியிருந்த இரண்டு கருமை நிறப் புரவிகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். இரண்டுமே பார்ப்பதற்கு கார்முகிலைப் போன்றே தோற்றமளித்தன. இரண்டு சென்னிகளும் அவற்றின் மீது தாவிக் கொண்டார்கள். அப்போது ஒரு சென்னி மற்றொரு சென்னியை நோக்கி,

“நம்மைப் பின்பக்கமாகத் தாக்க நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்தச் சுவான புத்திரர்களை ஒரு கை பார்த்துவிட்டு வருகிறேன். நீ கோட்டையிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கும் அதிதி புத்திரர்களைக் கவனித்துக் கொள். உனக்கு மகேந்திர வளவன் துணையிருப்பான்” எனத் தெரிவித்தவன் அருகில் நின்ற இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி, “புறப்படு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே இரும்பிடர்த்தலையன் புரவிப்படை வீரர்களுடன் தயாரானான். “பொழுது விடிவதற்குள் பாழிக்கோட்டைக் கதவு தகர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு கார்முகிலைத் தட்டிவிட்டான் சென்னி.

அருகில் நின்ற எழினி, “தங்களது உடன்பிறந்தோனை நான் பத்திரமாகப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். தாங்கள் வெற்றியுடன் திரும்புங்கள்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தவள் அவளது வில் மற்றும் கணைகளை எடுத்துத் தரித்துக் கொண்டாள்.

நிலவொளி மட்டுமே சூழ்ந்திருந்த அந்தப் பிரதேசத்தில் சென்னி மற்றும் இரும்பிடர்த்தலையன் ஆகிய இருவரும் புரவிப்படை வீரர்களுடன் மோரிய வீரர்களை நோக்கிச் செல்லலானார்கள்.

எழினி அருகில் நின்ற சென்னியிடம், “நம் வீரர்களுடன் வனத்துக்குள் நுழைந்து தாக்குதல் தொடுக்கட்டுமா?” என வினவினாள்.

அவளுக்கு எந்தப் பதிலையும் தெரிவிக்காமல் சென்னி தனது கார்முகிலைத் தட்டிவிட்டான். கார்முகில் அங்கிருந்து விரைந்து ஓடினான். ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கும் மேலே அந்தப் பகுதியில் சுற்றிய சென்னி மீண்டும் பாசறைக்கு வந்தான்.

புரவியிலிருந்து கீழே குதித்த சென்னி அருகில் கிடந்த விரிப்பில் அமர்ந்தபடியே எழினி, “வானத்தை பார். நிலவு எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது. தென்னகத்தில் எத்தனைக் காதலர்கள் இந்நேரம் நிலவைப் பார்த்து தன்னிலை மறந்து ரசித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நானும் அமர்ந்து நிலவை ரசிக்கப் போகிறேன்” எனக் கூறியபடி நிலவைப் பார்க்கத் தொடங்கினான்.

எழினி, “மோரிய வீரர்கள் மிளைக்காட்டுக்குள் நுழைந்து அனைத்து இடங்களிலும் பரவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தினால்தான் உண்டு” எனத் தெரிவித்தாள். அருகில் நின்ற மகேந்திரவளவனும் இருங்கோவும் அதை ஆமோதித்தார்கள்.

“இந்தப் போரை எப்படி முடிப்பதென்று எனக்குத் தெரியும். பாழியை வேவு பார்க்க வந்தானே புலவன் வெற்றி. அவனை இங்கு வரச்சொல்லுங்கள். அவன் காதல் கவிதைகளைப் புனைவதில் வல்லவன் என்று கேள்விப்பட்டேன். நிலவின் இந்த அழகியக் காட்சியைக் கவிதையாக்கச் சொல்லிக் கேட்க வேண்டும்!” என்றான்.

எதிரிகள் இரண்டு பக்கத்திலும் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் அமைதியாக அமர்ந்து நிலவை ரசித்துக் கொண்டிருந்த சென்னி படைத்தலைவனா? அல்லது சோழ வேந்தனா என்று கண்டு பிடிக்க முடியாத வீரர்கள் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டு திரிந்தார்கள். ஆனால், சென்னி மட்டும் கிழக்கு வானில் எழுந்து மேல் நோக்கி சென்று கொண்டிருந்த நிலவைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அங்கு வந்து சேர்ந்திருந்த வெற்றி சென்னி கேட்டதைப் போன்றே காதல் பாக்களைப் பாடத்தொடங்கினான்.

அம்ம வாழி! தோழி காதலர்

வெண் மணல் நிவந்த பொலம்கடை நெடுநகர்

நளி இரும் கங்குல் புணர்குறி வாய்த்த

களவும் கைம்மிக வளர்ந்தன்று; அன்னையும்

உட் கொண்டு ஓவாள் காக்கும்; பின் பெரிது

இவண் உறை எவனோ? அளியள் என்று அருளி..

வெற்றி பாடிக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில், வனத்துக்குள் பதுங்கியிருந்த மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் ஒன்று திரண்டு தாக்குதலுக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஒன்று திரண்ட சமயத்தில்தான்

ஒற்றன் ஒருவன் அவர்கள் திரண்டிருப்பதைக் கண்டுபிடித்து தகவலுடன் ஒடிச்சென்று இருங்கோவிடம் தெரிவித்திருந்தான்.

வனத்தில் சிதறிக் கிடந்த மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு சாமப் பொழுதுக்கும் மேலே பயணித்து பாழியை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தார்கள். நேரம் நள்ளிரவுப் பொழுதை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் சத்தமில்லாமல் சிறு குன்று ஒன்றைக் கடக்க ஏறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் குறுகிய ஒரு சாமப் பொழுதில் மட்டும் ஐந்துக்கும் மேற்பட்ட குன்றுகளைக் கடந்து வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தேவவர்மன், “பாழிக்கோட்டையில் எரிஒளி தீபம் ஏற்றப்பட்டதும் முற்றுகையிட்டிருக்கும் தமிழ் வீரர்களை அடுத்த நாள் அதிகாலைப் பொழுதில் தாக்க வேண்டும். அதே விடியற்காலைப் பொழுதில் நானும் தாக்குகிறேன்” என்று ஆணைப் பிறப்பித்திருந்தான்.

அதிகாலைப் பொழுதில் தாக்குவதற்கு ஏற்ப மோரிய வீரர்கள் ஒவ்வொரு குன்றையும், காட்டாறையும் திட்டமிட்டபடி சரியான நேரத்தில் கடந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அனைவரும் நெடுங்குன்று ஒன்றைக் கடந்து அதன் அடிவாரத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்த காட்டாறைப் பெரும் சிரமப்பட்டுக் கடந்து அக்கரையில் மீண்டும் உயர்ந்த குன்றை நோக்கி நகர்ந்தார்கள். அதுதான் கடைசிக் குன்று. அதைக் கடந்துவிட்டால் கொற்றவை வனமும், கொற்றவை ஆறும் தான். அடுத்த இலக்கு தமிழ்ப் படை வீரர்கள் என்ற எண்ணத்துடன் மோரிய வீரர்கள் தீப்பந்தத்தைக் கூட ஏற்றாமல் நிலவொளியில் செல்ல..

அவர்கள் யாருமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. சற்றுத் தொலைவில் புரவி ஒன்று கணைக்கும் சத்தம் கேட்டது.

தலையை உயர்த்திக் குன்றைப் பார்த்தார்கள். அங்கே கார்முகில் மீது சென்னி அதிவேகமாக வந்து கொண்டிருந்தான்.

“சென்னி..! எச்சரிக்கை..! எச்சரிக்கை” என முன்னால் சென்று கொண்டிருந்த வீரன் சத்தமெழுப்பினான். அவன் எழுப்பிய அபாயக் குரல்

பின்னால் வந்த கடைசி வீரனை அடைவதற்குள் சென்னி எறிந்த வேலானது நிலவொளியைக் கிழித்துக் கொண்டு அதிவேகத்தில் பறந்து வந்து அவனது மார்பில் பாய்ந்தது. கீழே விழுந்தவனது மார்பில் பாய்ந்த வேல் வானத்தை நோக்கி உயர்ந்தபடி குத்திட்டு நின்றது.

அடுத்தகணம் புரவியில் அதிவேகமாக வந்த இரும்பிடர்த்தலையனின் தலைமையிலான வீரர்கள் கொண்டு வந்திருந்த வில்லின் நாணில் கணைகளைப் பொருத்தி மோரிய வீரர்களை நோக்கிச் செலுத்தினார்கள். மோரிய வீரர்களும் ஒன்று சேர்ந்து அம்புகளைச் செலுத்தி எதிர்தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள்.

மோரியர்கள் எய்த கணைகள் வானை நோக்கிப் பறந்து வந்து பூமியை வந்தடைவதற்குள் கார்முகில் மீது வந்த சென்னி மின்னலென மோரிய வீரர்களுக்குள் நுழைந்தான். அவனது புரவி சென்ற திசையெங்கும் மோரிய வீரர்களின் தலைகள் உருண்டு கொண்டே இருந்தன. ஒரு கையில் வாளையும், மறுகையில் மோரிய வீரனின் உடலிலிருந்து பிடுங்கி எடுக்கப்பட்டிருந்த வேலையும் கொண்டு மோரிய வீரர்களைச் சுழன்று சுழன்று தாக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குத் துணையாக இரும்பிடர்த்தலையனும், புரவி வீரர்களும் மோரிய வீரர்களுக்குள் நுழைந்து தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள்.

இரண்டு தரப்புக்குமிடையில் நிலவொளியில் கடுமையான யுத்தம் ஒரு சாமப் பொழுதுக்கும் மேலே நடந்தது. பின்பக்கமாகக் காட்டாறு பாய்ந்து கொண்டிருந்ததால் பின்வாங்க முடியாமல் மோரிய வீரர்கள் சிறு இடத்துக்குள் சுற்றிவளைக்கப்பட்டு தாக்குதலுக்குள்ளானார்கள். மோரிய வீரர்களும் கடுமையான எதிர்தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள். புரவிகளும், அவற்றின் மீதமர்ந்து தாக்கிய வீரர்களும் சரிந்து விழுந்து கொண்டிருந்தனர். மோரிய படைத்தலைவன் தீரத்துடன் செயல்பட்டு இழப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். ஆனால், சென்னியின் வேகத்துக்கும், அவனது அதிரடித் தாக்குதலுக்கும் ஈடுகொடுக்க முடியாமல் மோரியப் படை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அழிந்தது.

புரவியின் மீதிருந்து தாக்கிய புரவிப் படையின் வேகம், சென்னியின் எதிர்பாராத அதிரடித் தாக்குதல் ஆகியவற்றினால் தேவவர்மன் நம்பிக் கொண்டிருந்த படை முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டிருந்தது.

வழக்கம் போல, சென்னி கடைசி மோரிய வீரனையும் கொன்ற பிறகு திரும்பிச் செல்லலானான்.

&&&

சென்னி, கார்முகில் மீதேறிப் புறப்பட்டுச் சென்ற பிறகு நிலவைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்த மற்றொரு சென்னியிடம் வந்த எழினி, “இதற்கு மேல் தாமதிக்க முடியாது. பல்லாயிரக்கணக்கான மோரிய வீரர்கள் நமக்கும், பாழிக்கும் இடைப்பட்ட வனத்துக்குள் புகுந்துவிட்டார்கள். எப்படையும் இன்னும் ஒரு சில நாழிகைப் பொழுதுக்குள் நம்மைத் தாக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

நிலவைப் பார்த்தவன் திரும்பி அருகில் அமர்ந்திருந்த எழினியை நோக்கினான். பிறகு, “நிலவைவிடவும் நீ அழகாக இருக்கிறாய்” எனத் தெரிவித்தான்.

எழினியின் முகம் சிவந்தது. இருவருக்குமிடையில் அமைதி நிலவியது. சற்றுத் தொலைவில் மகேந்திர வளவன் சென்னியின் கட்டளைக்காகக் காத்திருந்தான்.

ஒரு நாழிகைப் பொழுது கழிந்திருக்கும். சென்னி, “எழினி, நிலவின் குளிர்ந்த ஒளி என்னை நடுங்கச் செய்கிறது. உனக்குக் குளிரவில்லையா?” என வினவினான்.

உடனே கடும் கோபடைந்தவள் ”மகேந்திரா, குளிர்கிறதாம். சுல்லிகளையும், நெருப்பையும் கொண்டு வந்து எரி. நெருப்பில் குளிர் காயட்டும்” எனக் காட்டமாகத் தெரிவித்தாள்.

அமர்ந்திருந்த சென்னி எழுந்து நின்று பாழிக் கோட்டையையும், கோட்டைக்கும் அவனுக்கும் இடையில் காணப்பட்ட மிளைக்காட்டையும் நோக்கினான். மகேந்திர வளவனிடம், “ஆமாம் மகேந்திரா. நான் இப்போதே

குளிர்காய வேண்டும். ஏற்பாடு செய். ஆனால்..” எனக் கூறியவன் அமைதியானான்.

அருகில் நின்று கொண்டிருந்தவர்கள் அனைவரும் அவனையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“எனக்குள் இருக்கும் குளிர் அடங்க வேண்டுமானால் சுல்லிகள் வெளிப்படுத்தும் நெருப்பு போதாது. இந்த வனத்தை எரியூட்டி குளிர் காய்ந்தால்தான் அடங்கும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அருகில் நின்றவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

சென்னி, “மகேந்திரா, எரியம்பு வீரர்களைத் தயார்ப்படுத்து” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே மகேந்திரன் வில் வீரர்கள் அனைவரையும் தயார்ப்படுத்தி அணிவகுக்கச் செய்தான். அடுத்தகணம் அந்த இடமே அதிரக் கட்டளையிட்டான் சென்னி.

“எனக்கும் பாழிக் கோட்டைக்கும் இடையிலிருக்கும் மிளைக் காடுகள் மீது நான் 'போதும்' என கூறும் வரை எரியம்புகளைச் செலுத்துங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அடுத்தகணம் வரிசையாக நின்ற வில்லாளிகள் அனைவரும் தொடர்ந்து மழையைப் போன்று எரிகணைகளை மிளைக்காட்டை நோக்கிச் செலுத்தலானார்கள்.

எழினி அதைப் பார்த்தப்படியே, “கொற்றவை வனம் முழுவதும் தீப்பற்றப் போகிறது” எனப் பதறினாள்.

சென்னி எந்தப் பதிலும் தெரிவிக்காமல் மிளைக்காட்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மிளைக்காட்டுக்குள் பல்லாயிரக்கணக்கான மோரிய வீரர்கள் இரவைக் கவசமாகக் கொண்டு மறைந்திருந்தார்கள். அப்போது அவர்களது தலைக்கு மேலே விழுந்த எரியம்புகளைப் பார்த்து ஒருவருக்கு மற்றொருவர் புன்னகைத்துக் கொண்டார்கள்.

“முட்டாள்கள். காட்டுக்குள் மறைந்திருக்கும் நம்மைத் தாக்க எரியம்புகளைச் செலுத்துகிறார்கள்” என ஒருவர் மற்றொருவரிடம் கூறி நகைத்துக் கொண்டார்கள்.

தொடர்ந்து எரியம்புகள் செலுத்தப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தன. ஏற்கெனவே, இப்படியொரு சூழல் ஏற்பட்டாலும் ஏற்படும் என்று வெற்றி வனத்துக்குள் நுழைந்து கொடிகளின் அடியை மட்டும் வெட்டி விட்டிருந்தான். கொடியின் அடிப்பாகம் துண்டிக்கப்பட்டதால் மரங்களின் மீது படர்ந்திருந்த கொடிகள் காய்ந்து போயிருந்தன. பாதி காய்ந்தும், மீது காயாமலும் பாதிப் பசுமையுடன் காணப்பட்ட கொடிகள் முதலில் எரிகணைகள் பட்டதும் தீப்பிடிக்கத் தொடங்கின. அதைத் தொடர்ந்து பசுமையான மரங்களும் பற்றி எறியத் தொடங்கின.

அவ்வளவுதான்..!

அடுத்த அரை நாழிகைப் பொழுதுக்குள் மிளைக்காடு பற்றி எறியத் தொடங்கியது. ஆபத்தைப் புரிந்து கொண்ட வன விலங்குகளும், பறவைகளும் அங்கிருந்து ஓட்டமெடுத்தன. மிளைக்காட்டுக்குள் இருப்பது ஆபத்து என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மோரியர்களில் பல பேர் கோட்டையை நோக்கிப் பின்வாங்கினார்கள். ஆனால் அவர்கள் செல்வதற்கு முன்பு மிளைக்காடு பற்றி எறியத் தொடங்கியிருந்தது. எரிந்த மரங்கள் அவர்கள் மீது விழுந்து அவர்களைக் கொன்றன. மிளைக்காட்டுக்குள் இருந்த மோரிய வீரர்கள் குடு தாங்க முடியாமல் கத்தத் தொடங்கினார்கள்.

உயிர் பிழைத்தால் போதும் என்று பல மோரியர்கள் மிளைக்காட்டைவிட்டு ஆயுதத்தைக் கீழே போட்டுவிட்டு தமிழ் வீரர்களை நோக்கி ஓடிவந்தார்கள். அப்போது சென்னி உரக்கக் கட்டளையிட்டான்.

“அதோ.. நமது சுதந்திரத்தைப் பறித்து நம்மை அடிமைப்படுத்த வந்த மோரிய வீரர்கள்... வேட்டையை ஆரம்பிக்கலாமா...?” என எழினியை நோக்கி வினவினான்.

“வேட்டையை ஆரம்பியுங்கள்... ஒருவன் கூட உயிர் பிழைத்திருக்கக் கூடாது. கண்ணில் படுகிறவர்கள் அனைவரையும் கொன்று குவியுங்கள்” என்று

உற்சாகமாகக் கட்டளையிட்டாள் எழினி.

எரியும் மிளைக்காட்டின் வெப்பம் தாங்காமல் ஓடிவந்த மோரிய வீரர்கள் கணைகள் பாய்ந்து கொல்லப்பட்டார்கள்.

அப்போது சென்னி மீண்டும் ஆணையிட்டான்.

“கோட்டைக்குள் நுழைவதற்கு அனைவரும் ஆயத்தமாகுங்கள். தனது வீரர்களைக் காக்கத் தேவவர்மன் கோட்டை நுழைவாயிலைத் திறக்கப் போகிறான். கோட்டையின் நுழைவாயில் திறந்த அடுத்தகணம்.. நாம் கோட்டைக்குள் நுழைவோம்.”

சென்னியின் திட்டத்தை அப்போதுதான் அனைவரும் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். உடனே, சென்னியின் கட்டளையை எழினியும் மகேந்திர வளவனும் செயல்படுத்தத் தயாரானார்கள்.

கோட்டை மதில் மீது நின்று நடந்தவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவவர்மன், “முட்டாள்.. வனத்தின் மீது தீவைத்தால் நான் பதறி கோட்டையைவிட்டு வெளியே வருவேன் என்று எதிர்பார்க்கிறான். சென்னிக்குத் தெரியாது. விரைவில் அவன் பின்னாலிலிருந்து பெரும்படையால் தாக்கப்படப் போகிறான் என்று” எனக் கத்தினான்.

அப்போது மிளைக்காட்டுக்குள்ளிருந்து தப்பித்த எஞ்சிய மோரிய வீரர்கள் ஒரே நேரத்தில் கோட்டையின் நுழைவாயிலை நோக்கி ஓடிவரலானார்கள்.

கோட்டைக் காவல்தலைவன், “இளவரசே, நமது வீரர்கள் குடு தாங்காமல் ஓடிவருகிறார்கள். அவர்களை நாம் காக்க வேண்டும். கோட்டைக் கதவைத் திறந்து அவர்களைக் காக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அவர்களைக் காக்க நினைத்தால் நாம் அனைவரும் மடிய வேண்டியதுதான். எக்காரணத்தைக் கொண்டும் கோட்டை நுழைவாயிலைத் திறக்காதே. சென்னியும் நாம் கோட்டை வாயிலைத் திறப்போம் என நினைத்தே தீ வைத்திருக்கிறான்” எனக் கூறிய போது பல நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் உடலில் தீப்பற்றி வலி தாங்க முடியாமல் கதறியபடி ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அதைக் கண்டுகொள்ளாமல் மிளைக்காட்டின் வழியாக வனத்துக்குள் பரவிய தீயைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்று கொண்டிருந்தான் தேவவர்மன். அவனது காதுகளில் மோரிய வீரர்கள் எழுப்பிய கதறல் சத்தமும், வனத்தில் மரங்கள் எரிந்துபோய் வெடித்ததால் எழுப்பிய சத்தமும் விழுந்து கொண்டிருந்தன.

வனம் தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்ததால் பாழிக்கோட்டையைச் சுற்றிலும் புகை மண்டலம் சூழத்தொடங்கியது. கோட்டை மதில் மீது நின்று கொண்டிருந்த தேவவர்மனின் பார்வையில் புகைமூட்டம் மட்டுமே தென்பட்டது. புகையினால் கண்கள் எரிச்சல் எடுக்கத் தொடங்க, “எனது அனுமதி இல்லாமல் கோட்டைக் கதவை யாரும் திறக்கக் கூடாது. எச்சரிக்கையுடன் செயல்படுங்கள்” என ஆணையிட்டுவிட்டு அங்கிருந்து தனது மாளிகையை நோக்கிச் செல்லலானான்.

வனத்திலிருந்து ஓடிவந்த மோரிய வீரர்களின் கதறல் சத்தம் அடங்கிய பிறகு சென்னி, “யானைகளின் கண்களைக் கட்டிவிட்டு முன்னே செலுத்துங்கள் என ஆணையிட்டான்.”

பாழிக் கோட்டைக்கும், அவர்களுக்கும் இடையில் சென்ற பாதையைத் தவிர்த்து பாழிக்கோட்டையைச் சுற்றிலும் தீ பரவிக் கொண்டிருந்தது. பரவிக் கொண்டிருந்த தீயைப் பார்த்த சென்னி, “விடிவதற்குள் தீ பாழிக்கோட்டையைச் சுற்றிலும் இருக்கும் வனம் முழுவதையும் அழித்துவிடும் போலிருக்கிறதே? நான் எதிர்பார்த்ததைவிடவும் தீ வேகமாகப் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“கொற்றவைப் புழைக்கும் பாழிக்கோட்டைக்கும் இடையில் எரிந்தது போக எஞ்சியிருக்கும் மரங்களின் எலும்புக் கூடு மட்டுமே விடிந்ததும் காட்சியளிக்கும்” எனத் தெரிவித்தாள் எழினி முகத்தில் புன்னகை தவழ.

“பாழிக்கோட்டையும் இருக்காது. அதை நான் தகர்க்கப் போகிறேன்” எனப் பதிலளித்த சென்னி, “யானைகள் முன்னேறட்டும். பாழியின் கோட்டைக் கதவுகளைத் தகர்த்தெறியுங்கள்” என ஆணையிட்டான்.

உடனே, எரிந்து கொண்டிருக்கும் நெருப்பைப் பார்த்து யானைகள் மிரண்டுவிடக் கூடாது எனக் கண்கள் கட்டப்பட்ட யானைகள் அனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் பாழியின் கிழக்கு நுழைவாயிலை நோக்கித் திழுதிழுவென்று ஓடத் தொடங்கின. யானைகளின் மீது அமர்ந்திருந்த குஞ்சர மல்லர்கள் யானைகளை செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாழிக்கோட்டையின் நுழைவாயில் பகுதியை புகை மண்டலம் கடுமையாகச் சூழ்ந்திருந்தது. மோரிய வீரர்கள் கண் எரிச்சல் தாங்க முடியாமல் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். புகைமூட்டத்தால் எதிர்வரும் ஆபத்து அவர்களுக்கு புலப்படவில்லை. பின்வாங்கி ஓடிவிடலாமா எனக் கூட நினைத்துக் கொண்டிருந்த சூழலில் யானை ஒன்று புகை மூட்டத்தினால் சுவாசிக்க முடியாமல் பிளிறியது.

யானையின் பிளிறல் சத்தம் எழுந்த அடுத்தகணம், கோட்டையின் நுழைவாயில் மீதமர்ந்திருந்த காவல் வீரன் ஒருவன், “எச்சரிக்கை.. எச்சரிக்கை..” என்று கத்தியபடி எதிரிகளைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காகப் பொறிகளை இயக்குவதற்கு ஆயத்தமானான். அப்போது கோட்டை நுழைவாயிலை நோக்கி விழுந்த நூற்றுக்கணக்கான கணையில் ஒன்று அவனது கழுத்தில் பாய மதில் மீதிருந்து கீழே விழுந்தான்.

மற்ற வீரர்கள் உடனடியாகத் தடுப்பு நடவடிக்கையில் இறங்கி பொறிகளை இயக்கத் தொடங்கினார்கள். நிலவொளி நன்கு வீசிக் கொண்டிருந்தாலும் சூழ்ந்திருந்த புகை மூட்டத்தினால் குறிபார்த்து பொறிகளை அவர்களால் இயக்க முடியவில்லை. அசதிவாரகம், ஆசுபோடிமம் போன்ற பொறிகளைக் குத்துமதிப்பாக இயக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால், அந்த நடவடிக்கை கூட காலம் தாழ்ந்ததாகவே இருந்தது. அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்று யோசிப்பதற்குள் யானை ஒன்று புகை மூட்டத்தைக் கடந்து வந்து கோட்டை நுழைவாயிலை வேகமாக மோதியது. கோட்டை மதிலே ஒருகணம் அதிர்ந்து அடங்கியது. கோட்டை நுழைவாயிலில் இருந்தக் கூர்மையான முனைகள் வலிமையான கவசம் தரிக்கப்பட்டிருந்த யானையின் நெற்றியில் குத்தின. யானை வலி தாங்க முடியாமல் ஓடியது. அடுத்தடுத்து பின்னால் வந்த யானைகள் தொடர்ந்து கோட்டை

நுழைவாயிலைத் தாக்கின. அதேவேளையில் கயிறுகளை வீசி கோட்டை மீதேற முயற்சி செய்யலானார்கள்.

கோட்டை மதிலைக் காக்க கோட்டைத் தலைவனும், மோரிய வீரர்களும் கடுமையாக முயற்சி செய்யலானார்கள். தயாராக வைத்திருந்த கொதிக்கும் எண்ணெய்க் கொப்பரையைத் தமிழக வீரர்கள் மீது ஊற்றினார்கள். நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் கோட்டையின் மீது நின்றபடி ஈட்டி, வேல், அம்பு என்று அனைத்து ஆயுதங்களாலும் தாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். கோட்டை நுழைவாயிலை நெருங்கியிருந்த தமிழக வீரர்கள் கவசம் தரித்த மார்பில் மோரியர்களின் ஆயுதங்களைத் தாங்கியபடி எதிர் தாக்குதல் தொடுத்து மோரியர்களை வீழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருபுறம் தமிழ் வில்லாளிகள் தொடர்ந்து கணைகளைச் செலுத்தி மோரிய வீரர்களை நிலைகுலையச் செய்யலானார்கள். மறுபக்கம் யானைகள் தொடர்ந்து கோட்டை மதிலின் கிழக்கு நுழைவாயிலைத் தகர்க்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தன.

இருதரப்புக்கும் தொடர்ந்து தாக்குதல் அரங்கேறிப் பலர் கொத்துக்கொத்தாக மடிந்து விழுந்து கொண்டிருந்தார்கள். பாழிக்கோட்டையைச் சூழ்ந்து கொண்டு ஓடிய கொற்றவைப் புழைக்கு இடையில் இருந்த வனம் அனைத்தையும் தின்றுவிட்ட மகிழ்ச்சியில் தீ அடங்கியது. அதே வேளையில், கிழக்கு வெளுக்கத் தொடங்கியது. அதே வேளையில் யானை ஒன்று வேகமாக ஓடி வந்து பாழிக் கோட்டையின் நுழைவாயில் கதவின் மீது வேகமாக மோதியது.

‘தென்னகத்தின் வலிமையான கோட்டை, யாராலும் வீழ்த்த முடியாத கோட்டை’ என்றுக் கருதப்பட்ட பாழி கோட்டையின் நுழைவாயிலைச் சென்னி தனது வலிமையினால் தகர்த்திருந்தான். கோட்டை நுழைவாயில் தகர்ந்ததுமே மகேந்திர வளவன் தலைமையில் வீரர்கள் கோட்டை மதில் மீதேறி, அதைக் கைப்பற்றலானார்கள்.

கோட்டைக்குள் மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் அணிவகுத்துத் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு மத்தியில் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் கையில் வாளுடன் சென்னியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான்.

உள்ளே நுழைந்த தமிழக வீரர்களைச் சுட்டிக்காட்டிய தேவவர்வன், “நமது கனவுகளைத் தகர்த்திருக்கும் இந்தச் சுவாஸ்புத்திரர்களில் ஒருவர் கூட உயிரோடு இங்கிருந்து செல்லக் கூடாது.. தாக்குங்கள்” என ஆவேசத்துடன் கத்தினான்.

உள்ளே நுழைந்த தமிழக வீரர்களுக்கும், மோரிய வீரர்களுக்கும் கடுமையான யுத்தம் அரங்கேறியது. சென்னி யானையின் மீதமர்ந்து எதிர்ப்பட்ட மோரிய வீரர்களை யானையின் காலால் மிதித்துக் கொன்று கொண்டிருந்தான். அவனுக்குத் துணையாக எழினி, இருங்கோ ஆகியோர் போர் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பின்பக்கமாகத் தாக்க வந்த மோரிய வீரர்களைக் கொன்றுவிட்டு மற்றொரு சென்னியும் இரும்பிடர்த் தலையனுடன் திரும்பி கோட்டைக்குள் நுழைந்தார்கள். ஆவேசத்துடன் உள்ளே நுழைந்த சென்னி கார்முகில் மீது நின்றபடி எதிர்ப்பட்டவர்கள் அனைவரின் தலையையும் வெட்டித் தள்ளியபடி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான்.

தேவவர்மன் மோரிய வீரர்களை ஒருங்கிணைத்துத் தாக்குதல் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். உள்ளே நுழைந்ததுமே தமிழக வீரர்கள் சென்னியின் கட்டளைப்படி பாழிக் கோட்டைக்குள் இருந்த மாளிகைகளுக்குத் தீ வைத்தார்கள்.

கார்முகில் மீதமர்ந்திருந்த சென்னியும் யானையின் மீது தாவி மோரிய வீரர்கள் அனைவரையும் யானையின் காலடியில் போட்டு மிதித்துக் கொன்று கொண்டிருந்தான்.

இருதரப்புக்கும் போர் விடிந்து ஒரு சாமப் பொழுதுக்கும் மேலே நடந்தது.

சென்னி இருவரும் ஒரே மாதிரி தோற்றத்துடன் யானை மீதேறி போரிட்டதால் மோரிய வீரர்கள் குழம்பிப் போனார்கள்.

அப்போது தேவவர்மனும் யானை ஒன்றின் மீது தாவி, “இன்று நான் உயிரோடு இருக்க வேண்டும் அல்லது சென்னி உயிரோடு இருக்க வேண்டும்” எனக் கத்தியபடி யானையைத் தட்டிவிட்டான்.

யானை வேகமாகச் சென்னியை நோக்கி ஓடத் தொடங்கியது. தன்னை நோக்கித் தேவவர்மன் வேகமாக வருவதைக் கண்ட சென்னியும் தான் அமர்ந்திருந்த யானையைத் தட்டிவிட்டான்.

பிளிறியபடி ஓடிவந்த களிறுகள் இரண்டும் வேகமாக மோதிக் கொண்டன. ஒரு யானையின் தந்தங்கள் மற்றொரு யானையின் மீது பாய்ந்திருந்தன. தேவவர்மன் தூக்கி வீசப்பட்டிருந்தான்.

தந்தம் கழுத்தில் பாய்ந்தாலும் தடுமாறி நின்று கொண்டிருந்த யானையிலிருந்து கீழே குதித்த சென்னி, “உன் தமையன் விருகோதரன் எப்படி கொல்லப்பட்டிருப்பான் என்று கேள்வி மட்டுமே பட்டிருப்பாய். அதை நீ உணர வேண்டாமா தேவவர்மா... அவனைப் போன்றே நீயும் இறக்கப் போகிறாய்” எனத் தெரிவித்தவன் தேவவர்மனைத் தூக்கி, ஓடி வந்து கொண்டிருந்த புரவியின் மீது வீசினான்.

புரவியின் மீது வேகமாக மோதிய தேவவர்மன் நிலை தடுமாறி கீழே விழுந்தான். பிறகு, தனது வாளினைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு சென்னியை நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்ள ஆயத்தமானான்.

மறுபக்கம் காமக்கணியாளும் கடற்குரும்பன் தூங்கலோரியானும் தனது வீரர்களுடன் பாழிக்கோட்டைக்குள் நுழைந்து தனது அத்தான் மற்றும் தந்தையின் மரணத்துக்குப் பழிவாங்கத் தொடங்கினார்கள்.

அங்குக் கடுமையான யுத்தம் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது.

பாழிக்கோட்டையில் காணப்பட்ட மாளிகைகள் அனைத்தும் தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தன. ¹ யானைகளால் அவற்றை மோதச் செய்து தகர்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள் தமிழக வீரர்கள். இரும்பிடர்த்தலையன், மகேந்திர வளவன், எழினி மற்றும் மற்ற படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் மோரிய வீரர்களைத் துவம்சம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தேவவர்மனும், சென்னியும் நேருக்கு நேர் போரிடுவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்க, அப்போது யானை ஒன்று பிளிறும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான் சென்னி.

அவனை நோக்கிப் பாழிக்கோட்டையின் காவல்தலைவன் யானை மீதமர்ந்து வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தான். யானையை நோக்கி ஓடிய சென்னி கீழே கிடந்த வேல் ஒன்றை எடுத்து வேகமாக எறிந்தான். அடுத்தகணம் கோட்டைக் காவலனின் மார்பில் பாய்ந்த வேலானது முதுகு வழியே வெளிப்பட மண்ணில் விழுந்தான் அவன்.

தனது இடையில் வைத்திருந்த குறுவாளினைக் கையில் எடுத்துக் கொண்ட சென்னி விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த யானையை நோக்கி வேகமாக ஓடினான். யானையும் வேகமாகச் சென்னியை நோக்கி ஓடி வந்தது. தனது வேகத்தைக் குறைக்காமல் ஓடி யானையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான் சென்னி. நெருங்கியவனைத் தனது தும்பிக்கையால் தாக்கித் தாக்கி எறிய யானையானது தனது தும்பிக்கையை செலுத்தியது. ஆனால், யானையின் தும்பிக்கையில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் கீழே குனிந்த சென்னி தனது கையிலிருந்த குறுவாளினால் யானையின் உடலைக் கிழித்தபடியே வேகமாக ஓடினான்.

யானையைக் கடந்ததும் ஓடுவதை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். ஓடிய யானையும் நின்று திரும்பிப் பார்த்தது. சென்னி தனது கையிலிருந்த குறுவாளினை உயர்த்தினான். அதிலிருந்து சொட்டு சொட்டாகக் குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது. யானை தள்ளாடத் தொடங்கியது. மீண்டும் சென்னியைத் தாக்க அடுத்த அடியை எடுத்து வைத்தது. ஆனால்.. சென்னியால் கிழிக்கப்பட்ட யானையின் உடலிலிருந்த குடல் வெளியே சரிய குருதி வெள்ளத்தில் இறந்து விழுந்தது அந்தப் போர் யானை.

யானையை வீழ்த்திய பிறகு தேவவர்மனை நோக்கினான். அவன் நின்ற இடத்தில் புகை மூட்டம் மட்டுமே தென்பட்டது. தேவவர்மன் மறைந்து போயிருந்தான். “தேவவர்மன் தப்பிவிட்டான். அவனை உயிரோடு தப்பவிடக் கூடாது. கண்டுபிடியுங்கள்” என உரக்கக் கட்டளையிட்டான் சென்னி.

எதிர்ப்பட்ட மோரிய வீரர்களைக் கொன்றபடியே சென்னி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான். மற்றொரு சென்னி மோரிய வீரர்களை யானையின் காலடியில் போட்டு மிதித்தே அனைவரின் கபாலத்தையும் நசுக்கிக் கொண்டு கொண்டிருந்தான்.

தேவவர்மன் மாயமாக மறைந்து போன பிறகு மோரிய வீரர்கள் நேரடியாக போரிடுவதை நிறுத்திவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த மாளிகைக்குள் ஓடி மறைந்து கொள்ளத் தொடங்கினார்கள்.

சோழ வேந்தன் இளம்பெருஞ்சென்னி, படைத்தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னி, இரும்பிடர்த் தலையன், மகேந்திர வளவன், எழினி, இருங்கோ, காமக்கணியாள், தூங்கலோரியான் மற்றும் படைத்தலைவர்கள், துணைப்படைத்தலைவர்கள் என அனைவரும் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மனைத் தேடத் தொடங்கினார்கள். எதிர்ப்பட்ட மோரிய வீரர்களைக் கொன்று வீசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“தேவவர்மன் எந்தச் சூழலிலும் தப்பிக்கவே கூடாது. அவனை இழுத்து வாருங்கள்” எனச் சென்னி இருவரும் ஆணை பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அனைவரும் பிரிந்து பாழிக்கோட்டையின் ஒவ்வொரு மாளிகையையும் தேடலானார்கள்.

அப்பொழுது..

புகையத் தொடங்கியிருந்த ஒரு மாளிகைக்குள் துணைப் படைத்தலைவர்களுடன் நுழைந்த இருங்கோ வெளியே வந்து சென்னியிடம், “உள்ளே, நமது துரோகி மறைந்திருக்கிறான்” எனத் தெரிவித்தான்.

உடனே இருங்கோ மற்றும் அங்கு நின்று கொண்டிருந்த துணைப் படைத்தலைவர்களுடன் சென்னி மாளிகைக்குள் நுழைந்தான். ஆவேசத்துடன் தேவவர்மனைத் தேடி ஒவ்வொரு அறைக்குள்ளும் நுழைந்து தேடினான். மற்றவர்களும் தேடலானார்கள்.

அப்போது துணைப் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன், “இங்கு மறைந்திருக்கிறான்..” எனத் தெரிவித்தான்.

உடனே சென்னி தேவவர்மனைத் தேடி அந்த அறைக்குள் நுழைந்தான். அந்த அறைக்குள் தேவவர்மன், மற்றும் அவனது மெய்க்காவல் வீரர்கள் பதுங்கியிருந்தார்கள்.

தேவவர்மனைச் சுற்றிப் பாதுகாப்புக்காக இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மோரிய வீரர்கள் அந்தப் பெரிய அறைக்குள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

சென்னி அவனை நோக்கினான். தேவவர்மனும், தேவவர்மனுக்குக் காவலாக இருந்த வீரர்களும் தைரியத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். தேவவர்மனுக்குப் பின்னால் சாளரக் கதவு திறந்தே கிடந்தது. தேவவர்மன் நினைத்திருந்தால் தப்பியிருக்கலாம். ஆனால், அவன் தனது வீரர்களுடன் தைரியமாக நின்று கொண்டிருந்தான். தேவவர்மனின் விழிகளில் தனது பார்வையைச் செலுத்தியபடி, “தேவவர்மா, இந்த இக்கட்டான சூழலிலும் உனது தைரியம் எனக்கு வியப்பளிக்கிறது. அப்பொழுதே உன்னை எச்சரித்தோம், நீ கேட்கவில்லை. நீயும் தப்பிக்கப் போவதில்லை, உனக்குத் துணையாக இருப்பவர்களும் தப்பிக்கப் போவதில்லை. அனைவரையும் எனது வாளுக்குப் பசியாக்கப் போகிறேன்” என முழங்கினான் சென்னி.

தேவவர்மன், “உன்னை நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்ளத்தான் நானும் காத்திருந்தேன்” எனச் சென்னியிடம் தெரிவித்தவன் தனது மெய்க்காவல் வீரர்களை நோக்கி, “எதற்காகக் காத்திருக்கிறீர்கள்? எவராலும் வீழ்த்தவே முடியாது எனும் பெருங்கர்வத்துடன் நிற்கிறான். அவனது இதயத்தில் குறுவாளினை பாய்ச்சிவிட்டு திரும்புங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

தேவவர்மனைச் சுற்றி நின்ற மோரிய வீரர்கள் சென்னியை நோக்கி ஓடினார்கள். உடனே சென்னியுடன் வந்திருந்த துணைப் படைத்தலைவர்களும், வீரர்களும் மோரிய வீரர்களை எதிர்கொள்ள ஆயத்தமானார்கள்.

தனது கையிலிருந்த வாளினை உயர்த்தினான் சென்னி. போருக்கு ஆயத்தமான வீரர்கள் நின்று கொண்டார்கள். “இந்தச் சுவான புத்திரர்களை நானே நேருக்கு பார்த்துக் கொள்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தபடி இடையிலிருந்த இரண்டு குறுவாளிகளை அடுத்தடுத்து எறிந்தான். குறிதவறாத குறுவாளிகள் இரண்டும் ஓடி வந்து கொண்டிருந்த மோரிய வீரர்களின் கழுத்தில் பாய்ந்தன.

இருவர் கீழே விழ அவர்களை மற்ற வீரர்கள் தாண்டி வந்து சென்னியை நோக்கி ஓடிவந்தார்கள். தனது வாளினைச் சுழற்றியபடி அவர்களுக்குள் நுழைந்தான் சென்னி. சென்னியின் வாளும் மோரியர்களின் வாளும் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டன. ஆயுதங்கள் மோதிக் கொண்ட

சத்தம் மட்டுமே அங்கு சிறிது நேரம் எழுந்து கொண்டிருந்தன. கூடவே மோரிய வீரர்களின் அலறல் சத்தமும்.. சென்னியின் வாள் வீச்சினைத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாத மோரிய வீரர்களின் கரங்கள் தனியாக, ஆயுதங்கள் தனியாக நான்கு திசைகளிலும் சரிந்து விழுந்திருந்தன.

சென்னி தனது வாளினை சுழற்றுவதை நிறுத்திய வேளையில் அவன் வாளில் மோரிய வீரர்களின் குருதியும், தசையும் படிந்திருந்தன.

எதிரில் நின்று கொண்டிருந்த தேவவர்மனை நோக்கிய சென்னி, “உனக்காக்கத்தான் நான் காத்திருக்கிறேன். மன்னிக்க முடியாத குற்றங்களைச் செய்திருக்கிறாய் நீ. உன் தலையை உடலிலிருந்து பிய்த்துக் கொல்லப் போகிறேன் நான். கடைசியாக உனக்குப் பிடித்தவர்களை ஒருமுறை மனதில் நினைத்துக்கொள்” எனத் தெரிவித்த சென்னி தனது கையிலிருந்த வாளினை வீசினான்.

வாளில் ஒட்டியிருந்த மோரியர்களின் குருதியும், அவர்களின் தசையும் தரையில் படிந்தன. தேவவர்மன் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். அவன் தப்பிப்பதற்கு வழியே இல்லை. அவனுக்கு முன்பு சென்னி நின்று கொண்டிருந்தான். சென்னிக்குப் பின்னால் தயாராக சென்னியின் துணைப் படைத்தலைவர்களும், வீரர்களும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

தேவவர்மன் ஒருமுறை விழிகளை மூடினான். அப்போது அவனைச் சுற்றிலும் இருள் படர்ந்தது. அந்த இருள் அவனுக்கு இதத்தையும், தைரியத்தையும் அளிக்கவே செய்தது. அந்த இருளை விரட்டியபடி அந்த இருளுக்குள்ளிருந்து ஒளிப் பிரவாகமாய் அவனது காதலி காமவல்லி தோன்றினாள். தேவவர்மனின் முகம் அருவருப்பானது. உடனே விழிகளைத் திறந்தவன், ‘அந்தத் துரோகியை மனதாலும் நினைக்கக் கூடாது’ என முணுமுணுத்தான்.

தேவவர்மன் சென்னியை நோக்கி, “நீ மட்டும் குறுக்கே வராமல் இருந்திருந்தால் இந்நேரம் நான் தென்னகம் முழுவதையும் கைப்பற்றியிருப்பேன். ஆனால், நீ எனது கனவு அனைத்தையும் சிதைத்துவிட்டாய். இதுவரை நீ வீழ்த்த முடியாதவனாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால், இன்று நீ என்னால்

வீழ்த்தப்படப் போகிறாய்” எனத் தெரிவித்தபடியே சென்னியை நோக்கி ஆவேசமாக ஓடிவந்தான்.

தனது கையிலிருந்த வாளினை வேகமாகச் சுழற்றினான் சென்னி. தேவவர்மனின் வாளும், சென்னியின் வாளும் நேருக்கு நேர் மோதிக் கொண்டன. அடுத்தகணம் தேவவர்மனின் வாள் அவனது கரத்திலிருந்து விடுபட்டு மாளிகையின் சுவற்றில் மோதிக் குத்திட்டு நின்றது.

தேவவர்மனை நோக்கிய சென்னி, “என் படையின் கடைநிலை ஊழியனோடு கூட மோதுவதற்குத் தகுதியில்லாதவன் நீ” எனத் தெரிவித்தபடியே அவனது மார்பில் எட்டி உதைத்தான்.

தேவவர்மன் அணிந்திருந்த கவசம் நசுங்கியது. அவன் பறந்து சென்று பின்னால் நின்ற சுவரில் மோதி விழுந்தான். கீழே கிடந்த மோரியரின் ஈட்டி ஒன்றை எடுத்துக் கொண்ட சென்னி தேவவர்மனை நோக்கி நடந்தான்.

அப்போது தேவவர்மன், “நான் வீரனாக வேண்டுமானால் இல்லாமல் இருக்கலாம். உன் படைப் பிரிவில் கடைநிலை வீரனுக்கு உள்ள வீரம் கூட என்னிடம் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால், நான் தந்திரமுள்ளவன். சாணக்கியனிடமிருந்து கற்றுக் கொண்ட தந்திரம் உன் பாட்டனைவிடவும் என்னிடம் அதிகம் இருக்கிறது” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே சென்னி தனது கையிலிருந்த ஈட்டியைத் தேவவர்மனை நோக்கி ஓங்கினான்.

அப்போது சென்னி எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அவனது கவசம் தறிக்கப்படாத கரத்தில் கணைகள் இரண்டு தாக்கின. சென்னி திரும்பிப் பார்த்தான்.

சென்னிக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த இருங்கோ கையில் வில், கணையைத் தாங்கியிருந்தான். கரத்தில் பதித்திருந்த கணையைப் பிடுங்கிய சென்னி, “இருங்கோ..” என அழைத்தான்.

அப்போது தேவவர்மன், “நீ வீரன்தான் சென்னி. ஆனால், தந்திரமில்லாதவன். உனக்கு முன்னால் நின்று உன்னை எவராலும் தாக்கி வீழ்த்த முடியாது எனும் இருமாப்பில் கவசம் கூட அணியாமல் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தாய். அந்த முட்டாள்தனமே உனது இறப்புக்குக் காரணமாகப்

போகிறது” எனத் தெரிவித்தவன் கீழே கிடந்த வாள் ஒன்றைக் கையில் எடுத்து சென்னியை நோக்கிப் பாய்ச்சினான்.

தன்னை நோக்கி வந்த வாளினைப் பற்றினான் சென்னி. அப்போது மேலும் இரண்டு கணைகள் சென்னியின் முதுகிலும், விலாவிலும் பாய்ந்தன. கணைகளில் பதிக்கப்பட்டிருந்த நஞ்சு உடலில் ஏற சென்னி நிலை தடுமாறத் தொடங்கினான். அந்தச் சூழலில் கூட தேவவர்மனிடமிருந்து அவனது வாளினைப் பற்றிக் கொண்டு இருங்கோவை நோக்கித் திரும்பினான் சென்னி.

அப்போது தேவவர்மன் கீழே கிடந்த வேறொரு வாளினை எடுத்து சென்னியின் முதுகில் பாய்ச்சினான். கையில் வைத்திருந்த வாளினைத் திரும்பி நின்று வீசினான் சென்னி. தேவவர்மனின் தோளிள் பாய்ந்தது வாள். உடனே அவன் கையைப் பிடித்து கொண்டு பின்வாங்கினான்.

அப்போது சென்னிக்குப் பின்னால் நின்ற இருங்கோ, “துரோகி..” என்றபடி வாளினை சென்னியின் விலாவில் பாய்ச்சினான்.

சென்னி அதிர்ச்சியுடன் திரும்பினான். சென்னியின் விழியை நேருக்கு நேர் பார்க்க முடியாத இருங்கோ நான்கடி பின்னால் ஓடினான். முதுகில் பாய்ச்சப்பட்ட வாளினைத் திரும்பிப் பார்த்தான் சென்னி.

அப்போது சென்னிக்கு அருகில் நின்றிருந்த மற்றொரு துணைப் படைத்தலைவன், “துரோகி..” எனக் கூறியபடி தன் கையிலிருந்த வாளினை சென்னியின் வயிற்றில் குத்தினான். உடனே அவனது கையைப் பற்றிய சென்னி அவனது கையிலிருந்த வாளினைப் பறித்து அவனது கழுத்தை முறித்து வீசி எறிந்தான்.

சென்னியின் நம்பிக்கைக்குரிய துணைப் படைத்தலைவர்களும் அவனைச் சூழலானார்கள். அவர்களை நோக்கித் தனது கையிலிருந்த வாளினை உயர்த்தினான் சென்னி. அதே வேளையில் அவனுக்குப் பின்னாலிருந்து வேலினை சென்னியின் விலாவில் மீண்டும் பாய்ச்சினான் தேவவர்மன். அவனை நோக்கிச் சென்னி திரும்ப மற்றவர்கள் வேறொரு திசையிலிருந்து வாளினை அவனது மார்பிலும், வயிற்றிலும் மாறி மாறி பாய்ச்சினார்கள். சென்னி குருதி வெள்ளத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

சுற்றி நின்றவர்கள் அனைவரின் ஆயுதங்களிலும் சென்னியின் குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

அப்போது மற்றொரு துணைப்படைத்தலைவன், “துரோகி..” எனக் கூறியபடி தன் கையிலிருந்த வாளினை சென்னியின் மார்பை நோக்கிச் செலுத்தினான்.

அதைத் தனது ஒரு கையால் பற்றிய சென்னி துணைப் படைத்தலைவனை நோக்கி, “துருவா..” என அழைத்தான்.

அவன் கண்ணீர்விட்டபடி, “என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் மூவேந்தர் படைத்தலைவரே” எனத் தெரிவித்தவன் மற்றொரு கையிலிருந்த குறுவாளினை சென்னியின் விலாவில் பாய்ச்சினான்.

நிலைகுலைந்தான் சென்னி. தனது விலாவில் பற்றியிருந்த ஈட்டியை உருவித் தரையில் ஊன்றி கீழே விழாமல் பிடித்துக்கொண்டு நின்ற சென்னி, “ஆண் மகன்களுக்குப் பிறந்திருந்தால் நேருக்கு நேர் மோதுங்கள். அற்பப் பதர்களே” என உறக்க முழங்கியபடி விழிகள் சிவக்க கையில் தனது வாளுடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

துணைப் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் சென்னியை நோக்கி நெருங்கினார்கள். அவர்களை நோக்கித் தனது வாளினை சுழற்றினான் சென்னி. நெருங்கியவர்களில் இருவரின் தலையை வெட்டி எறிந்தான்.

கணைகளில் தடவப்பட்டிருந்த நஞ்சு உடலில் ஏற, ஏற சென்னி கட்டுப்பாட்டை இழக்கத் தொடங்கினான். அவனது விழிகள் இரண்டும் மங்கலாகத் தொடங்கின. சென்னியின் வேகம் குறைய இருங்கோ, “துரோகி..” என்று கூறிக் கொண்டு மாறி மாறி சென்னியின் மார்பில் வாளினை அடுத்தடுத்து பாய்ச்சினான்.

சென்னி துடிதுடித்தபடி தனது கையிலிருந்த வாளினைத் தவறவிட்டான். அடுத்தகணம் அவனும் கீழே விழுந்தான். அப்போது இருங்கோ அவனுக்கு முன் சென்று, “நீ துரோகி.. கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து நீ தன்னிசையாகத் தாக்குதல் தொடுத்ததுதான் இத்தனை இழப்புகளுக்கும் காரணம். என் தந்தையை இழந்திருக்கிறேன் நான். உன்னால்தான்

தென்னகத்தின் அத்தனை சிற்றரசர்களும், வேளிகளும் இறந்து போனார்கள். எப்போது, நீயும் உன்னுடன் பிறந்தவனுடன் சேர்ந்து பாமுள்ளுரை அந்தக் கிழட்டுப் புலவனுக்குத் தானமாக அளித்தீர்களோ அப்போதே அறிந்து கொண்டேன். உன்னை உயிரோடுவிட்டால் சிற்றரசர்களை வாழவிடமாட்டாய் என்று. நீ உயிரோடு இருக்கும்வரை எங்களுக்குப் பிரச்சனைதான். தமிழகத்தை அழிக்க வந்த கணிகையை நீ காதலித்திருக்கிறாய். அதை நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா? எப்போது உனது கருவை அந்தக் கணிகை சுமக்கத் தொடங்கினாலோ அப்போதே நீ துரோகியாகிவிட்டாய்” எனக் கத்தினான் இருங்கோ.

சென்னியின் விழிகள் சிவந்தன. தவறவிட்டிருந்த வாளினைத் தேடினான்.

அப்போது இருங்கோ, “உன் காதலியால்தான் உனக்கு மரணம் என்று ஆருடம் கூறினார்கள் அல்லவா? உன் மரணத்துக்குக் காரணம் அந்தக் கணிகைதான்” எனக் கூறியபடி தனது கையிலிருந்த வாளினைச் சென்னியின் இதயத்தை நோக்கிக் கொண்டு சென்றான்.

அப்போது, “நில்” என்ற குரல் எழ இருங்கோ எதிரில் குருதி வழிய நின்று கொண்டிருந்த தேவவர்மனை நோக்கினான்.

தேவவர்மன், “என்னதான் இவன் மீது எனக்குக் கோபம் இருந்தாலும் மாவீரன் இவன். மாவீரனுக்குரிய மரியாதையை நாம் அளித்தே ஆக வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தவன் தரையில் விழுந்து கிடந்த சென்னிக்கு முன் மண்டியிட்டான்.

“காலம் உன்னை எனக்கு விரோதியாக்கிவிட்டது. நீ மட்டும் எனக்கு நண்பனாகவோ அல்லது படைத்தலைவனாகவோ இருந்திருந்தால் இந்நேரம் நான் இந்த உலகத்தையே கைப்பற்றியிருப்பேன். மாவீரன் நீ. அமைதியாகப் போய் வா” எனத் தெரிவித்தபடி தனது கையிலிருந்த வாளினைச் சென்னியின் மார்பில் பாய்ச்சினான்.

சென்னியின் இயக்கம் நின்றது. தேடி எடுத்திருந்த வாள் அவனது கரத்திலிருந்து நழுவியது. அப்போது சென்னியின் உயிரும் பிரிந்து சென்றது.

சென்னியின் இதயத்தில் பாய்ச்சிய தனது வாளினை உருவினான் தேவவர்மன். அவனது வாளிலிருந்து குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் குருதியை தனது நாவினால் சுவைத்தபடி, “எனது பல நாள் வெறி அடங்கிவிட்டது” எனக் கத்தினான்..

அப்போது, அங்கு நின்றவர்களில் ஒருவன் மண்டியிட்டு, “இவர் மூவேந்தர் படைத்தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னியா இல்லை சோழ வேந்தர் இளம்பெருஞ் சென்னியா? எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது. யாராவது உறுதிப்படுத்துங்கள்?” என வினவினான்.

மற்றொருவன், “இவர்தான் வெற்றிவேல் சென்னி. உலகின் தலைச்சிறந்த வீரர் நமது துரோகத்தினால் இறந்து கிடக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தபடி அழத் தொடங்கினான்.

மற்றொருவனும் கண்ணீர்விட்டு, “இல்லை.. இல்லை.. இவர் சோழ வேந்தர் வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ்சென்னி” என்று கத்தினான்.

துணைப் படைத்தலைவர்களில் இருவர் சென்னியைப் பார்த்து அழுது கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மீதான நம்பிக்கையை இழந்திருந்த இருங்கோ தனது கையிலிருந்த வாளினைச் சுழற்றினான். இருங்கோவுக்குத் துணையாக சென்னியின் மீது வாளினைப் பாய்ச்சிய துணைப்படைத்தலைவர்களின் தலைகள் அடுத்தடுத்துக் கீழே விழுந்து உருண்டன. அங்கு நின்றவர்கள் யாரையும் ஆதாரத்துக்கு உயிரோடுவிடவில்லை இருங்கோ.

அனைவரையும் கொன்றிருந்தான்.

கடைசியாகச் சென்னிக்கு முன் மண்டியிட்ட இருங்கோ, “என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் படைத்தலைவரே. மாவீரரான தங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட கொடூரமான, கோர மரணத்தைப் பரிசளித்தற்கு நான் வருத்தமடைகிறேன். எனக்கு வேறு மார்க்கம் தெரியவில்லை” எனச் சென்னியின் பாதத்தைத் தொட்டு வணங்கினான்.

தேவவர்மன், “சுரங்கப்பாதை வழி நான் தப்பிக்கப்போகிறேன்” என்றான்.

“தங்களது காதலி நித்திலவல்லி எங்கிருக்கிறாள் எனும் தகவல் கிடைத்துவிட்டது” என்றான்.

“எங்கே?”

“அவள் இந்திரசேனை தேவியுடன் மதுவனத்தில் தங்கியிருக்கிறாள்.”

“நான் அவளைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்.”

“சென்னியின் வாரிசு வளர்வது யாருக்குமே பிடிக்கவில்லை. அவளையும், அவளது வயிற்றில் வளரும் குழந்தையையும் கொலை செய்யப் பெருங்கூட்டமே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.”

“சென்னியைப் போன்றே அவனது குழந்தையும் எனது கரத்தினால்தான் இறக்கப் போகிறான்” எனத் தெரிவித்த தேவவர்மன் அங்கிருந்து சென்று புகை மூட்டத்தில் மறைந்தான்.

கீழே கிடந்த சென்னியின் முகத்தையே சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனால், கீழே கிடப்பது வெற்றிவேல் சென்னியா அல்லது வெற்றிவேல் இளம்பெருஞ் சென்னியா என்று கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. பிறகு, சென்னியின் உடலைத் தாண்டிவிட்டு எதுவும் நடக்காதவனைப் போன்று அந்த மாளிகையைவிட்டு வெளியேறினான் இருங்கோ.

கணைகளையும், வாள்களையும், ஈட்டிகளையும் உடலில் தாங்கியபடி சென்னி குருதி வெள்ளத்தில் இறந்து கிடந்தான்..!

‘இறந்தவன் யார்.. படைத்தலைவன் வென்வேல் சென்னியா? அல்லது சோழ வேந்தன் வென்வேல் இளம்பெருஞ்சென்னியா?’ எனும் குழப்பத்துடன் இருங்கோ சென்று கொண்டிருந்தான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. விளங்கு புகழ் நிறுத்த இளம் பெருஞ் சென்னி

குடிக் கடன் ஆகலின், குறைவினை முடிமார்,

செம்பு உறழ் புரிசைப் பாழி நாறி,

வம்ப வடுகர் பைந்தலை சவட்டி,

கொன்ற யானைக் கோட்டின் தோன்றும் (அகநானூறு 375 : 11 — 15)

போர்த் திறமையும், கணைய மரம் போன்ற தோள் வலிமையும் கொண்டவர் சோழர். அந்தச் சோழர்களின் பெருமகன் ‘இளம்பெருஞ் சென்னி’. அவன் தனது புகழை நிலைநாட்டுவதற்காகவும், தனது குடிமக்களைக் காப்பாற்றும் கடமைக்காகவும், விட்ட குறை தொட்ட குறையை முடிப்பதற்காகவும் பாழி நகரில் இருந்த செங்கோட்டையை அழித்தான். அந்தக் கோட்டையில் தன்னை எதிர்த்த மோரியர் (வம்ப வடுகர்) தலைகளை யானைக் காலால் மிதிக்கச் செய்து சவட்டினான் (துவட்டினான்).

48 செருப்பாழி எறிந்த சென்னி

“பாழிக்கோட்டை இருந்தால்தானே நம் எதிரிகள் இதைக் கைப்பற்றி தென்னகத்துக்கே அச்சுறுத்தல் ஏற்படுத்துவார்கள்? மோரியர்கள் கைப்பற்றிய இந்தப் பாழிக்கோட்டை அவமானத்தின் அடையாளம். ஒரு கல் கூட இருக்கக் கூடாது. அனைத்தையும் தகர்த்து எறியுங்கள்” என யானையின் மீது அமர்ந்தபடியே அனைவருக்கும் கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்தான் சென்னி. அவனது கட்டளை நான்கு திசைகளிலும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

பாழிக்கோட்டையிலிருந்த மாளிகைகள் அனைத்தும் எரிந்து கொண்டிருந்தன. எரிந்தது போக எஞ்சியவற்றைத் தமிழக வீரர்கள் யானைகளின் மூலம் தகர்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எந்தத் திசையில் நோக்கினாலும் அங்குப் போரில் இறந்து போன வீரர்களின் உடல்கள் சிதறிக் கிடந்தன. எங்கும் மரண ஓலமே எழுந்து கொண்டிருந்தது. உயிரோடு இருந்த ¹ மோரிய வீரர்களைத் தேடித் தேடிக் கொண்டு கொண்டிருந்தார்கள் தமிழக வீரர்கள்.

பாழிக் கோட்டை விழுந்ததும் பொதுமக்கள் அனைவரும் வெற்றி முழக்கத்துடன் பாழியை நோக்கி வளம் வரத் தொடங்கினார்கள். யானையின் மீது அமர்ந்திருந்த சென்னியை நோக்கி அனைவரும் மலர் தூவி வாழ்த்து

தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வீரர்கள், “வெற்றி.. வெற்றி” என்று உற்சாகத்துடன் முழக்கமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது சென்னி அருகில் நின்ற எழினியை அழைத்து, “சென்னி எங்கே?” என வினவினான்.

எழினி அருகில் நின்ற இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கினாள்.

அவன், “தேவவர்மனைத் தேடிச் சென்றார். இதோ அழைத்து வருகிறேன்” எனக் கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

அப்போது சற்றுத் தொலைவில் நின்ற மகேந்திர வளவன் செங்கோடனிடம், “செங்கோடா.. நம் வேந்தர் மணிமுடி தரிக்கப் போகிறார். அவருக்குத் திருமணம் செய்ய வேண்டும். ஏற்பாடு செய். இத்தோடு நன்னன் வேண்மானின் மைந்தனையும் அழைத்து வா. அவனுக்கும் இதே கோட்டையில் இளவரசனாக முடிசூட்டுவோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“வெற்றி உற்சாகத்தில் இதை மறந்தே போனேன் நான். உடனே ஏற்பாடு செய்கிறேன். இதோ நம் வீரர்களின் பாதுகாப்பில் இருக்கும் நன்னன் வேண்மானின் மைந்தனையும் அழைத்து வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்த செங்கோடன் அங்கிருந்து அப்பொழுதே புறப்பட்டுச் செல்லலானான்.

எந்தத் திசையில் நோக்கினாலும் வெற்றி முழக்கமே எழுந்து கொண்டிருந்தது. யானையின் மீதமர்ந்திருந்த சென்னியின் முகத்தில் வெற்றி பெற்றதனால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது. வாழ்த்து முழக்கமிட்டு மலர் தூவிக் கொண்டிருந்த மக்களை நோக்கிப் புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தான் சென்னி. தென்னகத்தை மோரியர்களிடமிருந்து காத்துவிட்ட பெருமிதம் அவனுக்குள் நிறைந்திருந்தது.

அப்போது, திடீரென்று அவனது முகம் கணநேரத்தில் இருண்டது. விழிகள் சிவந்து கலங்கின. அவனது பார்வை எழுந்த திசையில் இரும்பிடர்த்தலையன் சென்னியைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தான். இரும்பிடர்த்தலையனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் யானை மீதமர்ந்திருந்த சென்னி. யானையிலிருந்து கீழே குதித்தவன்

இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கி ஓடினான். வெற்றி முழக்கத்திலிருந்த பாழிக்கோட்டையே ஒருகணத்தில் அமைதியாகிப் போனது.

வேகமாக ஓடிய சென்னி இரும்பிடர்த்தலையன் தூக்கி வந்த சென்னியை வாங்கித் தனது மடியில் போட்டுக் கொண்டான். தானே இறந்து, தனது மடியில் படுத்திருப்பதைப் போன்று உணர்ந்தான் சென்னி. தனது மடியில் கிடந்த சென்னியின் முகத்தைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். பிறந்தது முதல் தனக்காக மட்டுமே வாழ்ந்த தனது உடன் பிறந்தவனின் மரணம் சென்னியை உலுக்கியிருந்தது. வீரர்கள் அனைவரும் இறந்து போன சென்னிக்கு முன் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு, போரில் வீரமரணமடைந்திருந்த சென்னிக்கு முன் மண்டியிட்டு வாளினைத் தரையில் ஊன்றி மரியாதை செலுத்தலானார்கள்

சென்னி சித்தபிரமை பிடித்தவனைப் போன்று அமர்ந்திருந்தான். எழினியின் விழிகளில் கண்ணீர் ததும்பிக் கொண்டிருந்தது. இரும்பிடர்த்தலையன், மகேந்திர வளவன் ஆகியோர் கதறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

எழினி இரண்டு சென்னியையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தனது அத்தான்களில் ஒருவன் இறந்து கிடப்பதை அவளால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

அந்த இடத்தில் பெரும் குழப்பம் நிலவிக் கொண்டிருந்தது. அனைவர் மத்தியிலும் சோகம் குழந்திருந்தது. யாருமே இந்த முடிவை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

அப்பொழுது அனைவருக்குள்ளும் ஒரு கேள்வி தன்னிச்சையாக எழுத் தொடங்கியது.

‘இறந்து கிடப்பது எந்த சென்னி? படைத்தலைவரா அல்லது சோழ வேந்தரா?’ என்று.

படை வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு காரணத்தைக் கூறி இறந்து கிடப்பவன் படைத்தலைவன் என்றும் சோழ வேந்தன் என்றும் அடையாளப்படுத்த முயன்றார்கள்.

ஏனெனில், இறந்தவன் படைத்தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னி எனில் யாருக்கும் எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை. தனது வாழ்நாளைப் போர்க்களத்திலேயே கழித்தவனை இந்த வீரமரணம் முழுமைப்படுத்திவிடும்.

ஆனால், ஒருவேளை இறந்தவன் சோழ வேந்தனாக இருக்கும் பட்சத்தில் தென்னகத்தில் அப்பொழுதுதான் பிரச்சனையே தொடங்குகிறது என்று அர்த்தம்.

முவேந்தர் படைத்தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னியின் வாரிசை ஏற்கெனவே இந்திரசேனை தமது வயிற்றில் சுமந்து கொண்டிருக்கிறாள். வெற்றிவேல் சென்னி சோழ அரியணையில் ஏறினால் சோழ தேசத்தின் பட்டத்து அரசி இந்திரசேனைதான். இந்திரசேனை தமிழகத்தை அழிப்பதற்குப் படை திரட்டி வந்தவள். அவளை யாரும் அரசியாக ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். சோழ தேசத்துக்கு அனைத்துவிதங்களிலும் துணையாக இருப்பது அழுந்தார்வேள் திதியன். தனது மகள் அமர வேண்டிய இடத்தில் இந்திரசேனையை ஒருநாளும் அமருவதற்கு ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார் வேள் திதியன். இதனால் சோழ நாட்டுக்கும், அழுந்தார் வேளிருக்கும் பெரும்பகை உண்டாகும். ஏற்கெனவே, சோழ நாடு மோரியர்களுடனான போரில் தமது வீரர்களையும், செல்வத்தையும் இழந்துவிட்ட நிலையில் அழுந்தார்வேளிர் எதிரியானால் அது சோழ நாட்டுக்குப் பெரும் பிரச்சனையைத் தரும். மீண்டும் போர் தொடங்கினால் அது சோழ நாட்டைப் படுபாதாளத்துக்குத் தள்ளிவிடும். சோழ நாடு இழந்திருந்த இழப்பைச் சரிசெய்வதற்கு நெடுநாட்கள் ஆகும். அதுவரை சோழ நாட்டில் போர் ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டும். அழுந்தார் வேளிரின் துணை இப்போது அனைத்துவிதங்களிலும் சோழ நாட்டுக்குத் தேவை. அதுமட்டுமல்லாமல் அரியணையில் அமரமாட்டேன் என்று வெற்றிவேல் சென்னி உறுதி எடுத்திருக்கிறான். தன்னுடன் பிறந்தவன் இறந்துவிட்ட நிலையில் அந்த உறுதியை வெற்றிவேல் சென்னி காப்பாற்றுவானா என்று வீரர்களும் தங்கள் தங்களுக்குள் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சென்னியின் இறப்பில் மாபெரும் அரசியல் பிரச்சனை ஒன்று தலை தூக்கிக் கொண்டிருந்தது. அதை எழினியும் நன்கு உணர்ந்திருந்தாள். அமர்ந்திருந்த சென்னியின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

அப்போது மடியில் இறந்து கிடந்த தனது மற்றொரு உடலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சென்னி. பிறகு, தலையை உயர்த்தித் தனக்கு எதிரில் அமர்ந்திருந்த எழினியை நோக்கினான்.

இருவரது விழிகளும் ஒருகணம் உறவாடிக் கொண்டன. அவர்கள் எதையோ தங்களுக்குள் விழிகள் வழியாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். துயரத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கிய சென்னி, “பிடர்த்தலையா.. இறுதி மரியாதை செலுத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு!” எனத் தெரிவித்த இரும்பிடர்த்தலையன் அங்கிருந்து புறப்பட்டான். அப்போது அவனிடம் எழினி, “முடிகூட்டுவதற்குரிய ஏற்பாட்டையும் தொடங்கு” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“அக்கன்..” என வருத்தத்துடன் தனது அக்கையை நோக்கினான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“கட்டளையை நிறைவேற்று” என ஆணையிட்டாள் எழினி.

தலையாட்டியபடியே அங்கிருந்து சென்றான் இரும்பிடர்த்தலையன். அப்போது அவனுடன் சென்ற இருங்கோ, “அழுந்தூர் இளவரசே! இறந்திருப்பது யார்?” என வினவினான்.

நடந்து சென்ற இரும்பிடர்த்தலையன் திரும்பி நின்று இருங்கோவின் முகத்தை நோக்கினான்.

“வீரர்கள் மத்தியில் பெரும் சந்தேகம் எழுந்திருக்கிறது. அதனால்தான் நான் இந்தக் கேள்வியை எழுப்புகிறேன்” என்றான்.

“என்னாலும் உறுதியாகக் கூறவில்லை. அக்கன் ஒருவர் மட்டுமே இறந்தது யார் என்பதை அறிவார்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு நடந்தான் இரும்பிடர்த்தலையன். இருங்கோ பதில் பேசாமல் அவனைப் பின்தொடர்ந்து அவனுக்குத் தேவையான உதவிகள் அனைத்தையும் செய்யலானான்.

&&&

துரோகத்தினால் வீழ்த்தப்பட்டிருந்த சென்னியின் உடல் சந்தன மரங்கள் மீது கிடத்தப்பட்டிருந்தது. அப்போதும் சென்னியின் உடலில் பாய்ந்த கணைகளும், வாள்களும் அப்படியே இருந்தன. தன்னை எதிர்க்க வந்தவர்களை எப்படிச் கம்பீரத்துடன் எதிர் கொண்டானோ அதே போன்று கம்பீரம் குறையாமல் கிடந்தான் சென்னி.

சுற்றிலும் நின்ற வீரர்களை நோக்கிய சென்னி, “உலகத்தில் யாருக்கும் நேராத கொடுமை எனக்கு நிகழ்ந்திருக்கிறது. இறந்து கிடக்கும் எனது உடலையே நான் காண்கிறேன். இந்த யுகத்தின் மாபெரும் வீரன் சென்னி. அவனுக்குள் ஒரு கனவு இருந்தது. அந்தக் கனவு அவனை எப்போதும் உறங்கவிட்டதே இல்லை. அது தமிழர்களின் சுதந்திரத்துடன் தொடர்புடையது. அது நமது பாதுகாப்புடன் சம்பந்தப்பட்டது. ஓயாமல் மாறி மாறி தமிழகத்தைத் தாக்கிக் கொண்டிருக்கும் வடக்கத்தியர்களுக்குப் பாடம் புகட்ட வடக்கு நோக்கிப் படையெடுத்துச் செல்ல வேண்டும், இமயத்தில் புலிக்கொடியைப் பறக்கவிட வேண்டும் என்று பெருங்கனவு கண்டான் அவன். இந்த உலகம் முழுவதையும் கைப்பற்றி தமிழர்களின் ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வர வேண்டும் என்ற பேராசையைக் கொண்டிருந்தான் அவன். ஆனால், அதற்குள் அவனைத் துரோகம் வீழ்த்திவிட்டது. அவனது உடலெங்கும் வாள்களும், கணைகளும் முத்தமிட்ட சுவடுகள் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கின்றன. மார்பிலும், முதுகிலும் பாய்ந்த ஆயுதங்கள் இன்னும் அப்படியே இருக்கின்றன. சென்னி மிகப்பெரிய வீரன். அவனை நேருக்கு நேர் வீழ்த்த முடியாத கோழைகள் அவனை முதுகில் தாக்கியிருக்கிறார்கள். அவன் நம்மை நேசித்தான். நமது குழந்தைகளை நேசித்தான். நம் மண்ணை நேசித்தான். நம் மொழியை விரும்பினான். அவனது கனவுகளை நாம் சுமந்து நிறைவேற்றுவோம். போரில் சோழ தேசத்துக்கு மட்டுமல்ல; மோரியர்களை விரட்டுவதற்குத் தோள்கொடுத்த வேளிர்கள், சிற்றரசர்கள் என்று அனைவருக்கும் பேரிழப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. பாழிக்கோட்டையில் நன்னன் வேண்மான் மறைத்து வைத்திருக்கும் செல்வத்தில் அனைவருக்கும் பங்கு கொடுக்கப்படும். மோரியர்களால் இறந்த வேளிர்கள் மற்றும் சிற்றரசர்களின் வாரிசுகள் முடிசூடிக் கொள்ளட்டும். அழிந்து போன பாழியில் இப்போது நன்னன் வேண்மானின் மைந்தன் நன்னன் சேய்நன்னனுக்கு துளு நாட்டின்

மணிமுடியைச் சூழ்குட்கிறேன்” எனச் சென்னி தெரிவிக்க நன்னன் சேய்நன்னனை மரியாதையுடன் அழைத்து வந்தான் செங்கோடன்.

சென்னியை பார்த்ததும், “மாமா..” என்று ஓடிவந்த நன்னன் சேய்நன்னன் இறந்து கிடந்த சென்னியைப் பார்த்ததும் ஒருகணம் மிரண்டு போனான். பிறகு இரண்டு சென்னிகளையும் மாறி மாறி நோக்கியவன் கண்ணீர்விட்டு அழத் தொடங்கினான்.

கண்ணீருடன் நின்ற சேய் நன்னனின் தலையில் துளு நாட்டு நன்னன் வேண்மானின் மணிமுடியைச் சூட்டிய சென்னி அவனது கையில் செங்கோலை வழங்கி, “நமது மக்களையும், நம்மையும் காப்பதற்காக போரில் வீர மரணமடைந்த நன்னன் வேண்மானுக்கு நாம் அளிக்கும் உச்சபட்ச மரியாதை இது. பாழி அழிந்துவிட்டது. அதனால் பாழியில் கைப்பற்றப்படும் செல்வத்தின் ஒரு பங்கைக் கொண்டு பல்குன்றக் கோட்டத்தில் உள்ள ¹ நவிர மலையின் புதுப்பட்டினம் ஒன்றை எழுப்பப் போகிறேன். அந்தப் பட்டினத்தை நன்னன் சேய் நன்னன் அரசாள்வான். நன்னன் சேய் நன்னன் உரிய வயதை அடையும் வரை காமக்கணியாளும், தூங்கலோரியான் கடந்துருத்திக் குறும்பனும் அவனுக்குத் துணையிருப்பார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

அருகில் நின்ற கட்டியங்காரன், “துளு நாட்டு மன்னர் நன்னன் சேய் நன்னன்..” எனக் கத்தினான்.

வீரர்கள் அனைவரும், “வாழ்க..! வாழ்க..!” என்று வாழ்த்தினார்கள்.

“நவிர மலையின் மன்னர் நன்னன் சேய் நன்னன்..”

“வாழ்க..! வாழ்க!”

சென்னி தனது கரத்தினை உயர்த்தினான். அனைவரும் அமைதியானார்கள்.

“இந்த யுகத்தின் மிகப்பெரிய வீரன் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனது பெருங்கனவை நாம் நிறைவேற்றுவோமா?” என வினவினான்.

கூடியிருந்த வீரர்கள் அனைவரும் தமது வாளினை கவசத்திலும், கேடயத்திலும் தட்டி சத்தமெழுப்பினார்கள்.

“இமயத்தில் புலிக்கொடியைப் பறக்கவிட வேண்டும் என்ற கனவு இருந்தது. அதை நிறைவேற்றுவோமா?”

“நிறைவேற்றுவோம்!”

“போர் என்றால் எப்படியிருக்கும் என்பதை மோரியர்களுக்கு நாம் உணர்த்துவோம். சென்னியின் மரணத்துக்குப் பழி தீர்ப்போம்.”

வீரர்கள் அனைவரும் வெறி கொண்டவர்களைப் போன்று கத்தலானார்கள்.

“நமது பெரும்படை கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்தால் என்ன நடக்கும் என்பதை நாம் வடக்கத்தியர்களுக்குப் புரிய வைப்போம். இமயத்தில் புலிக்கொடியைப் பறக்கவிடுவதுதான் சென்னிக்கு நாம் செலுத்தும் உயரிய மரியாதை. இப்போது இவன் நிம்மதியாக உறங்கட்டும்” எனச் சென்னி கூறிக் கொண்டிருந்த போதே குறுக்கிட்டான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

சென்னி இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கினான்.

“இளவரசே! இன்னும் இரு வைபவம் எஞ்சியிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தவன், “சோழ மணிமுடியையும், செங்கோலையும் கொண்டு வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மகேந்திர வளவன் சோழ மணிமுடியையும், செங்கோலையும் கொண்டு வந்தான்.

தனது அக்கனைப் பார்த்த இரும்பிடர்த்தலையன், “அக்கா.. இளவரசரிடம் வாருங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

சென்னி எழினியை நோக்கினான்.

அவள், “நான்தான் ஏற்பாடு செய்யக் கட்டளையிட்டேன். எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை அத்தான்” எனக் கூறியபடி அவனுக்கு அருகில் நின்றாள்.

இரும்பிடர்த்தலையன் இருவருக்கும் மணமுடித்து வைத்தான்.

பிறகு, மகேந்திர வளவன் தூய வெண்ணிற வெண்கொற்றக் கொடையைக் கொண்டு வந்து இருவருக்கும் மேலே பிடித்துக் கொண்டான்.

சோழ மணிமுடியை சென்னியின் தலையில் சூட்டிய இரும்பிடர்த்தலையன், “செருப்பாழி எறிந்த உருவப் பஃறேர் வென்வேல் இளம்பெருஞ்சென்னி” என்று பட்டம் சூட்டி சோழ நாட்டின் செங்கோலை அவனிடம் அளித்தான்.

இனி அரசியல் பிரச்னை எழுவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட வீரர்கள் தமது புது வேந்தரைக் கண்டு ஆரவாரமிட்டு வாழ்த்து முழக்கங்களை வெளிப்படுத்தினார்கள்.

“வெற்றிவேல்.. வீரவேல்..” எனும் முழக்கம் அடங்க வெகுநேரமானது.

ஆனால் ‘தமிழகத்தை இணைத்து ஒருங்கிணைக்க வேண்டும்’ என்று சென்னி கூறிய வாக்கியம் இருங்கோ உள்ளிட்ட குறுநிலத்தின் படைத்தலைவர்களையும், இளவரசர்களையும் வருத்தமடையச் செய்தது.

செங்கோலை வாங்கிய சென்னி உயர்த்திப் பிடித்தான். கூட்டத்தினர் அனைவரும் ஆரவாரமிடலானார்கள். ஆரவாரம் அடங்க வெகுநேரம் ஆகியிருந்தது.

மரத்தின்மீது கிடத்தப்பட்டிருந்த சென்னியை நோக்கி, “இந்த யுகத்தின் மிகச்சிறந்த வீரனுக்கு வீர வணக்கத்தைச் செலுத்துவோம்” எனக் கூறியபடி தனது கையிலிருந்த செங்கோலைத் தரையில் ஊன்றி மண்டியிட்டான் சென்னி.

வீரர்கள் அனைவரும் சோழ வேந்தனுடன் ஒருசேர மண்டியிட்டு வீரமரணமடைந்த சென்னிக்கு மரியாதை செலுத்தலானார்கள்.

சென்னியின் உடலுக்குத் தீவைத்த சென்னி இரும்பிடர்த்தலையனை அழைத்து, “பிடர்த்தலையா, நடக்க வேண்டியவற்றைக் கவனித்துக் கொள்” எனக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து சென்றான்.

இரும்பிடர்த்தலையன் போரில் வீர சாகசம் புரிந்த வீரர்கள் அனைவருக்கும் உரிய வெகுமதி அளித்து மரியாதை செலுத்திக் கௌரவிக்கலானான்.

சென்னி துயரம் தாங்காமல் மலையடியாவரத்தில் தனியாக அமர்ந்திருந்தான். அப்போது சென்னிக்கு அருகில் வந்து அமர்ந்தாள் எழினி.

சென்னி அவளை நோக்கினான். அப்போது தன்னிச்சையாக அவனது விழிகளில் கண்ணீர் வழிந்தது.

எழினியும் தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கினாள். துயரம் தாங்க முடியாத எழினி சென்னியின் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள். அதுவரை அவள் தேக்கி வைத்திருந்த கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகி ஓடத் தொடங்கியது.

இருவரது விழிகளிலும் சிந்திய கண்ணீர்த் துளிகள் ஓராயிரம் கதைகள் கூறலாயின!

&&&

மோரியர்களால் கண்டு பிடிக்க முடியாத நன்னன் வேண்மானின் கருவூலத்தை நன்னன் சேய் நன்னன் அடையாளம் காட்டினான். மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த கருவூலப் புதையல் யானைகளின் மீது ஏற்றப்பட்டுக் கொண்டு செல்லப்பட்டது. சென்னியின் கட்டளைப்படி வேளிர்கள், சிற்றரசர்கள், போரில் உயிர் நீத்த வீரர்கள், போரில் பங்கு கொண்ட வீரர்கள் என்று அனைவருக்கும் செல்வம் சமவிகிதத்தில் சென்று சேர்ந்தன.

அப்போது புலவன் வெற்றி மன அமைதியுடன் கடற்கரையில் அமர்ந்திருந்தான். மேற்கே எரித்திரியன் கடலில் விழுந்து கொண்டிருந்த பரிதியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எரித்திரியன் கடலும், மேற்கு வானமும் சிவந்து போய் காணப்பட்டது. சிவந்து போன வானத்தைப் பார்த்த வெற்றிக்கு அவனது காதலியின் நினைவு வந்திருந்தது.

வெற்றிச் செய்தியுடன் தனது காதலியைச் சந்திக்கப் போவதில் அவன் பெரும் உற்சாகமடைந்திருந்தான். சிவந்து போயிருந்த வானத்தையே கண் இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் முத்தமிடும்போது நாண மிகுதியால் கன்னம் சிவந்து தலைகுனிந்து நிற்கும் அவனது காதலியை அவன் எண்ணிக் கொண்டான். அவன் பாழிக்கு எந்த நினைப்பில் வந்தானோ அந்த நினைப்பு நிறைவேறிவிட்டது. இனி எஞ்சிய வாழ்க்கையைத் தனது காதலியுடன் கழிக்க வேண்டிய நிலைதான் என்று மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் அமர்ந்திருந்தான் வெற்றி.

தனது காதலியின் கரம்பிடித்து தனது இல்லாளாக்கப் போகும் தருணத்துக்காகக் காத்திருந்தான்.

கடலில் அடித்து வரப்பட்ட ³ சுறா மீனின் கொம்பைத் தரையில் நட்டு, அதைக் கடவுளாகப் பாவித்து நெய்தல் நில மலரைப் பறித்து வந்து, “இறைவா! அனைத்துக்கும் நன்றி” என மலர் சூட்டி மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது அவனிடம் வந்தார் அவனுக்கு அதுவரை உதவி ஆலோசனை வழங்கிக் கொண்டிருந்த பெரியவர். பெரியவருடன் வேறு ஒருவனும் வந்திருந்தான். அவன் வெற்றியின் நண்பன்.

ஊரிலிருந்து வெற்றியைத் தேடி செய்தி கொண்டு வந்திருந்தான்.

அவனைக் கடற்கரை மணலில் அமரவைத்த வெற்றி, “வா, நண்பா! போர் என்றாலே காத தூரம் ஓடிச் சென்று ஒளிவாய்? என்ன சங்கதி என்னைத் தேடி போர்க்கலம் வரை வந்திருக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“ஒரு முக்கியமான செய்தியை உனக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.”

“என்ன?”

“உன் காதலி பற்றிய செய்தி.”

“என் காதலி என்ன செய்தி அனுப்பி வைத்திருக்கிறாள்? விரைந்து வந்து சந்திக்கும்படி சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறாளா?” என ஆர்வத்துடன் வினவினான் வெற்றி.

சற்று நேரம் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தவன், “மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள்” என்றான்.

வெற்றியின் முகம் மாறத் தொடங்கியது.

“உன் காதலி துறவரம் மேற்கொள்வதற்கு முடிவெடுத்திருக்கிறாள்” எனப் பேரிடியை வெற்றியின் தலையில் இறக்கினான் அவனது நண்பன்.

கலங்கிய விழிகளுடன், “நீ கூறுவது உண்மையா?” என வினவினான் வெற்றி.

“ஆமாம் நண்பா! அனைத்தும் உண்மை.”

“உனக்கு யார் சொன்னது?”

“உன் காதலிதான்.”

“அவளுக்காக நான் இங்கு தவமிருந்து கொண்டிருக்க அவள் எதற்காக இந்த முடிவெடுத்தாள்?”

“எனக்குத் தெரியவில்லை நண்பா. ஆனால், அவளது முடிவில் அவள் உறுதியாக இருக்கிறாள்.”

“நான் வந்து பேசிப் பார்க்கிறேன். அவள் நிச்சயம் மனம் மாறுவாள்!”

“நண்பா, இந்தச் சூழலில் நீ சென்று அவளைப் பார்த்தால் அவளுக்குத் தேவையில்லாத சங்கடம்தான் ஏற்படும்.”

“என் காதலி துறவரம் மேற்கொள்ளப் போகிறேன் என்று கூறுகையில் என்னால் எப்படி அமைதியாக இருக்க முடியும்?”

“இதை நீ தாங்கித்தான் ஆக வேண்டும். வேறு மார்க்கமில்லை.”

“என்ன காரணம் என்பதை அறிவாயா?”

“யூகிக்கிறேன் நண்பா?”

“என்ன காரணம்?”

“அவள் தனிமையை நாடுகிறாள். அவளுக்கு உலகின் மீதும் உன் மீதும் வெறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது.”

“வெறுப்பு ஏற்படும் அளவுக்கு நான் என்ன செய்தேன்?”

“எனக்கு தெரியாது.”

“..”

“உன் காதலியைக் கடவுள் ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். அதைமட்டும் உறுதியாகக் கூறுகிறேன் நான். இனி அவளை நீ சந்திக்காமல்

இருப்பதே அவளுக்கு நல்லது.”

வெற்றி அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு அவன் பாட்டுக்கு நடந்தவன் தரையில் கடவுளாக நட்டு வைத்திருந்த சுறா கொம்பை உதைத்துத் தள்ளினான்.

‘நீ கடவுளாக இருந்தாலும், என் காதலியை என்னைவிட்டுப் பிரித்ததால் நீயும் இனி எனக்கு விரோதிதான்’ என்று தெரிவித்த வெற்றி நடக்கத் தொடங்கினான்.

“வெற்றி...” என அழைத்தார் பெரியவர்.

“என்னைத் தடுக்காதீர்கள். என்னை என் போக்குக்கு விட்டுவிடுங்கள்” எனக் கூறிய வெற்றி, “என் உலகம் எழுத்துக்களால் இனி சூழப் போகிறது. அது இப்படியே இருந்துவிட்டு போகட்டும்” எனக் கூறியபடியே நடந்தவன் அவர்களின் கண்களிலிருந்து மறைந்தான் வெற்றி.

வெற்றி சென்ற திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த பெரியவர், “என்ன நடந்தது?” என வெற்றியின் நண்பனிடம் வினவினார்.

“வாழ்வில் முதல் முறையாக எனது நண்பனிடம் எனக்குத் தெரிந்த சில தகவல்களை மறைத்துவிட்டேன்.”

“என்ன தகவல்?”

பெரியவரிடம் அனைத்து தகவல்களையும் தெரிவித்தான் அவன்.

அதைக் கேட்ட பெரியவர், “சில வேளைகளில் உண்மையை மறைத்துவிடுவது நல்லதுதான். காலம் அவனைப் பக்குவப்படுத்தட்டும்” எனக் கூறினார். பிறகு, அவருக்காக இரு பெண்கள் காத்திருப்பதை அவனிடம் கூறிவிட்டு தனது கிராமத்தை நோக்கிச் செல்லலானார்.

எரித்திரியன் கடற்கரையிலிருந்து மறைந்த வெற்றி காடு, மலை, கடல் என்று அனைத்து திசைகளிலும் திரிந்து எழுதத் தொடங்கினான். அவனது வெற்றி எனும் இயற்பெயர் மறைந்தது.

அவனது கிராமத்தில் அவனை அழைத்த ‘மாமுலையன்’ எனும் பெயர் மருவி ⁴ ‘மாமுலனார்’ எனும் பெயர் மட்டும் நிலைத்துவிட்டது.

பிறகு, அதுவே அவனது அடையாளமாகவும் மாறிப்போனது.

&&&

பாழிக்கோட்டையில் கைப்பற்றப்பட்ட செல்வத்தைப் பயன்படுத்தி நவிர மலையில் பட்டினம் அமைக்கத் தொடங்கினார்கள். ஒரு சில திங்கள் காலத்திலேயே புதுப்பட்டினம் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. நன்னன் சேய் நன்னன் தனது சிறிய தந்தை தூங்கலோரியான் மற்றும் சிற்றன்னை காமக்கணியாள் ஆகியோரின் ஆலோசனையில் தனது பட்டினத்தை சிறப்பாக ஆளத்தொடங்கியிருந்தான்.

&&&

காலம் வேகமாக நீண்டு கொண்டிருந்தது. மோரியப் படையினர் முறியடிக்கப்பட்டதும் சோழப் படையினர், சோழ வேந்தன் சென்னி, சோழ அரசி எழினி ஆகியோர் பாழியிலிருந்து சோழ நாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். ஒரு சென்னி இறந்திருந்தாலும் மற்றொரு சென்னி வடக்கு நோக்கிப் படையெடுப்பதற்கு வேண்டிய ஆயத்தப் பணிகளை மேற்கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு இரும்பிடர்த்தலையனும், மகேந்திர வளவனும் உறுதுணையாக இருந்தார்கள். மகேந்திர வளவன் தனது விருப்பப்படி புகாரில் போர் வீரர்களுக்கான பயிற்சிப் பாசறை ஒன்றை அமைத்திருந்தான். அதன் மூலம் பல்வேறு வீரர்களுக்குப் பயிற்சியளித்து வீரர்களாக மாற்றத் தொடங்கினான்.

போர் மேகம் தென்னகத்திலிருந்து அகன்றிருந்ததால் மக்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். மோரியர்கள் பாழிக்கோட்டையில் விட்டுச் சென்ற செல்வம் மற்றும் நன்னன் வேண்மானின் கருவூலத்திலிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட செல்வம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு பல்வேறு பொது நலப்பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சென்னியின் நல்லாட்சியினால் மக்கள் போரை மறந்து மகிழ்ச்சியுடன் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தச் சூழலில் ஒரு நாள் இரும்பிடர்த்தலையனை அழைத்த எழினி, “இந்திரசேனை தேவியாரைப் பற்றிய தகவல் கிடைத்ததா?” என வினவினாள்.

“அன்னி மிஞிலியன் தேவிக்குக் காவல் இருக்கிறான். எனக்குக் கடைசியாகக் கிடைத்த தகவலின்படி அவர்கள் அனைவரும் மதுவனத்தில் பாதுகாப்பாக இருக்கிறார்கள்” என்றான்.

“பாழியில் இருக்கும் போது கூட நீ இதே பதிலைத்தானே தெரிவித்தாய்?”

“ஆமாம் அக்கன்.”

“..”

“அவர்கள் தங்களது இருப்பிடத்தை மதுவனத்தில் மாற்றிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது அவர்கள் அங்கு இருப்பதுதான் பாதுகாப்பு என்று தோன்றுகிறது எனக்கு.”

“என்ன உளறுகிறாய் நீ?”

“நான் நன்கு விசாரித்துவிட்டேன். மோரியர்களால் பாசறையில் கொல்லப்பட்ட சோழ வேந்தரும், நமது தந்தை திதியனும் சேர்ந்து இந்திரசேனையையும், தேவியின் வயிற்றில் வளரும் குழந்தையையும் கொலை செய்ய வீரர்களை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று தகவல் கிடைத்திருக்கிறது எனக்கு.”

“என்ன பிதற்றுகிறாய் நீ?”

“அத்தனையும் உண்மை அக்கன்.”

“இப்பொழுது தேவியார் பாதுகாப்புடன்தானே இருக்கிறார்?”

“நித்திலவல்லியும், அன்னி மிஞிலியனும் துணை இருக்கும் வரை தேவியை யாராலும் நெருங்க முடியாது.”

“..”

“அக்கன்.. இன்னொரு செய்தி.”

“என்ன?”

“பாழிக் கோட்டையிலிருந்து மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் தப்பிவிட்டானல்லவா?”

“ஆமாம்.”

“அவன் நித்திலவல்லியைத் தேடி சென்றிருக்கிறான் என்ற தகவல் எனக்குச் சற்று முன்பு வந்திருக்கிறது.”

“அடேய் தம்பி..”

“ஆமாம், அக்கன். நான் வீரர்களை ரகசியமாக அனுப்பி வைத்துவிட்டேன்.”

“எதற்காக ரகசியமாக அனுப்பி வைத்திருக்கிறாய். நான் ஆணையிடுகிறேன். நீயே சென்று தேவியையும், அவருக்குத் துணையாக இருக்கும் நித்திலவல்லி மற்றும் அன்னி மிஞ்லியனையும் அழைத்து வா.”

“இல்லை அக்கன். நமது தந்தை அனைத்துக்கும் தடையாக இருக்கிறார். இப்பொழுது நாம் நடவடிக்கை மேற்கொண்டால் தேவியின் இருப்பிடத்தை நாமே காட்டிக்கொடுத்தது போல் ஆகிவிடும். இந்திரசேனை தேவியின் வீரத்தைப் பற்றியும் சாமர்த்தியத்தைப் பற்றியும் நாம் அனைவரும் அறிவோம். இப்போதைக்கு நாம் அவர்களைத் தொந்தரவு செய்யாமல் இருந்தாலே போதும்.”

“ஆனால், மோரியர்கள் ஒரு பக்கத்தில் தேடுகிறார்கள், நம் தந்தையின் வீரர்கள் ஒரு பக்கம் தேடுகிறார்கள்..” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே குறுக்கிட்ட இரும்பிடர்த்தலையன், “நான் அனுப்பி வைத்த வீரர்களும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றான்.

“இப்பொழுது என்ன கூறுகிறாய். தேவி நம் அரண்மனையில் இருப்பதைவிடவும் கானகத்தில் இருப்பதே பாதுகாப்பு என்று கருதுகிறாயா?”

“ஆமாம்.”

“..”

“வேந்தர் இந்திரசேனை தேவியைப் பற்றி ஏதாவது கேட்பாரா?”

“கேட்காத நாள் இல்லை இரும்பிடர்த்தலையா.”

“என்ன சொல்லியிருக்கிறீர்கள்?”

“விரைவில் சோழ இளவலுடன் தேவியை அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்துவிடுவோம். இப்போதைக்கு தேவி வனத்தில் இருப்பதே நல்லது என்று கூறினேன்.”

“அதற்கு வேந்தர் என்ன தெரிவித்தார்?”

“இப்பொழுது தேவி வனத்தில் இருப்பதே பாதுகாப்பு என்று அவரும் கருதுகிறார்.”

“ம்ம்ம்ம்..”

“இளவரசரின் மரணத்துக்குப் பிறகு அவர் சுற்றியிருப்பவர்களை நம்புவதில்லை.”

“அக்கன்...”

“என்ன?”

“எனக்கு ஒரு ஐயம்?”

“என்ன என்று கேள்!”

“பாழிக்கோட்டையில் இறந்தது மூவேந்தர் தலைவர் சென்னியா அல்லது சோழ வேந்தர் சென்னியா?” எனத் தயக்கத்துடன் வினவினான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“மக்களும் வீரர்களும் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள்?”

“சிலர் இறந்தது படைத்தலைவர் என்கிறார்கள். சிலர் இறந்தது வேந்தர் என்கிறார்கள். சிலர், மக்களையும் நாட்டையும் காக்க தாங்கள் பெரும் தியாகம் செய்திருப்பதாகவும் கூறுகிறார்கள்.”

“ம்ம்ம்..” என மட்டும் தெரிவித்தாள் எழினி.

“அக்கன் எனக்குப் பதில் கூறுங்கள்.”

எழினி தனக்கு முன்பு நின்ற தனது தம்பி இரும்பிடர்த்தலையனை நோக்கினாள். சற்று நேரம் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், “பிறக்கும் போது ஒரே ஆண்மா இரண்டாகப் பிரிந்து இருவராகப் பிறந்தார்கள். இப்போது

இருவரும் ஒருவராக என்னிடம் வந்திருக்கிறார்கள். இனி இது தொடர்பாக என்னிடம் எந்தக் கேள்வியையும் வினவாதே” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“தங்களது உத்தரவு!” எனத் தெரிவித்த இரும்பிடர்த்தலையன் அங்கிருந்து விடைபெற்றுச் செல்லலானான்.

எழினி, சென்னிக்கு வேண்டிய இரவு உணவைத் தயார் செய்வதற்குச் செல்லலானாள்.

அடிக்குறிப்பு :

1. புறநானூறு – 378

தென்பரதவர் மிடல்சாய

வடவடுகர் வாள்ஓட்டிய

தொடையமை கணனித் திருந்துவேல் தடக்கைக் (புறம் 378 : 1 – 3)

தமிழ்நாட்டின் புகுந்து குறும்பு செய்த பரதவரை அடக்கினான். வடக்கிலிருந்து வந்து தொந்தரவு செய்தவர்களின் தொல்லை நீங்கச் செய்தவன் சோழன் செருப்பாழி எறிந்த சென்னி.

2. நவிர மலை : நவிர மலை என்பது தற்போதைய திருவண்ணாமலையில் உள்ள பர்வத மலையின் பெயராகும். சங்க காலத்தில் இந்தப் பகுதி ‘பல்குன்றக் கோட்டம்’ என்று அழைக்கப்பட்டது. நன்னன் வேண்மானின் மகனான நன்னன் சேய் நன்னன் நவிர மலையில்தான் சிறப்பாக ஆட்சி செலுத்தினான். நவிர மலையைப் பற்றியும், நன்னன் சேய் நன்னனைப் பற்றியும் ‘புலவர் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார்’ மலைபடுகடாம் (சூத்தராற்றுப்படை) எனும் பத்துப்பாட்டு நூலில் அழகாகப் பாடியிருக்கிறார். மலைபடுகடாம் நூலை வாசித்தால் நன்னன் வேண்மானைப் பற்றி மேலும் தகவல்களை அறிந்துகொள்ளலாம். மேலும், நன்னன் வேண்மான் துளு நாட்டில் ஆட்சி செலுத்தியிருக்க, அவனது மகனான நன்னன் சேய் நன்னன் நவிர

மலைக்கு இடம் பெயர்ந்தது போரின் முடிவில் பாழிக்கோட்டை அழிந்தது தான் காரணமாக இருக்கும் என்பது எனது கருத்து.

3. பட்டினப்பாலை : சங்க காலத்தில் சுறா மீனின் கொமை நட்டு கடவுளாக வணங்கும் பழக்கம் இருந்தது.

சினைச் சுறவின் கோடு நட்டு

மனை சேர்த்திய வல் அணங்கினான் (பட் - 86, 87)

4. மாமூலனார் : சங்க காலப் புலவர்களுள் முதன்மையானவர் மாமூலனார். மற்ற புலவர்களை விடவும் இவரது பாடல்கள்தான் அதிகமாக வரலாற்றுத் தகவல்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. வென்வேல் சென்னி புதினத்துக்கு அடிப்படையே மாமூலனார் பாடல்களில் உள்ள தகவல்கள் தான்.

காதல் பிரிவையும், பிரிதல் நிமித்தத்தையும் உணர்த்தும் பாலைத் திணையில்தான் அவர் அதிகளவு பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார். அதனால்தான் காதல் பிரிவோடு அவரைத் தொடர்புபடுத்தி ‘வெற்றி’ எனும் இந்தக் கதாபாத்திரத்தை உருவாக்கியிருக்கிறேன். தன் வாழ்நாள் முழுவதும் காதல் பிரிவோடும், தமிழோடும் வாழ்ந்த மாமூலனாரைப் பெருமைப்படுத்தவே இந்தக் கதாபாத்திரம்.

49

வேங்கைகளுக்கெல்லாம் வேங்கை

மதுவனத்தின் உயரமான மலைமுகட்டில் காணப்பட்ட அடர்த்தியான வனத்துக்குள் தங்கியிருந்தாள் இந்திரசேனை. இயற்கையாக அமைந்திருந்த மலைச் சரிவுக் குகையில் கயிற்றுக் கட்டில் ஒன்றில் படுத்து குகைச் சுவரில் சாய்ந்தபடி பள்ளத்தாக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குக் கீழே மழை மேகங்களும், வெண்மேகங்களும் மாறிமாறித் தவழ்ந்து கொண்டிருந்தன. அவளுக்குக் கீழிருந்த கார் முகில்கள் பெருமழையைப் பொழிந்து கொண்டிருக்க, இவளுக்கு மேலே சென்று கொண்டிருந்த முகில் கூட்டம் சாரலைத் தூவிக் கொண்டிருந்தது.

குறிஞ்சிப் பூ மலர்ந்திருந்ததால், அந்தப் பள்ளத்தாக்கு முழுவதும் நீல நிறத்தில் பேரெழிலுடன் காணப்பட்டது. நீலநிறத்தில் பூத்துக்குலுங்கிய குறிஞ்சி நிலப் பள்ளத்தாக்கைப் பார்த்தபடி சுவரின் மீது சாய்ந்திருந்தாள் நிறைமாத கர்ப்பினியான இந்திரசேனை. அடிவயிற்றைத் தனது கையால் தடவியபடி படுத்திருந்தாள். மூச்சுவிடுவதற்கே சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது, மூலிகை எண்ணெய்யுடன் அங்கு வந்த நித்திலவல்லி இந்திரசேனைக்கு அருகில் கட்டிலில் அமர்ந்தாள். “தேவி! மூச்சுவிட சிரமமாக இருந்தால் படுத்துக் கொள்ளுங்கள்” எனக் கூறியபடி கொண்டு வந்திருந்த

எண்ணெய்யை இந்திரசேனையின் இடுப்பு, அடியிறு, தொடை, மார்பு ஆகிய பகுதிகளில் தடவிவிட்டாள்.

“எவ்வளவு நேரம்தான் படுத்தே கிடப்பது நித்திலா? சிறிது நேரம் சாய்ந்தபடி அமர்ந்திருக்கிறேன். இந்தப் பள்ளத்தாக்கு எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது? அதிலும், மழை மேகம் மழையுடன் நகரும் போது கண்கொள்ளாக் காட்சியாகத் தெரிகிறது எனக்கு. சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தால்தான் என்னால் இந்த வனத்தின் அழகை ரசிக்க முடிகிறது” எனத் தெரிவித்தவள் தனது நிறைமாத வயிறை இரண்டு கைகளாலும் பிடித்தபடி சிரமப்பட்டு பொறுமையாக எழுந்து நின்றாள்.

எழுந்து நின்ற பிறகு அவளுக்கு மூச்சுவிடுவதில் பிரச்சனை ஏற்படவில்லை. சிறிது நேரம் அந்த மலைச் சரிவின் குகைக்குள் நடந்து கொண்டிருந்தாள். பிறகு நித்திலவல்லியை நோக்கி, “அன்னி மிஞ்லி எப்பொழுது வருவான்?” என வினவினாள்.

“மலையடிவாரத்துக்குச் செல்லும் போது உச்சிப் பொழுதுக்கு முன்பு வந்துவிடுவேன் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். பொழுது உச்சிக்கு வந்திருக்கும். எப்படியும் இன்னும் சற்று நேரத்தில் வந்துவிடுவார் தேவி. தாங்கள் உணவுண்ணும் நேரம் வந்துவிட்டது” எனக் கூறிக் கொண்டு பழங்களைக் கொண்டு வந்தாள்.

அதை வெறுப்புடன் பார்த்தவள், “இப்பொழுது எனக்குப் பசிக்கவில்லை நித்திலா. நான் அன்னி மிஞ்லியின் வந்த பிறகு சாப்பிடுகிறேன்” எனக் கூறியவள் பாறையில் அசந்து போய் அமர்ந்தாள்.

சிறிது நேரம் பாறையில் அமர்ந்திருந்தாள் இந்திரசேனை. மீண்டும் மூச்சுவிட சிரமம் ஏற்பட, எழுந்து சென்று கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டாள். இந்திரசேனைக்கு அருகில் சென்ற நித்திலவல்லி அவளது வயிற்றைத் தடவிக் கொடுத்தவள், “இன்னும் ஒரு கிழமை காலம்தான் தேவி. அதுவரை பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

நித்திலவல்லியின் கூந்தலை வருடிவிட்ட இந்திரசேனை, “நீ துணை இருக்கையில் எனக்கு என்ன கவலை?” என வினவினாள்.

புன்னகைத்தாள் நித்திலவல்லி. பிறகு இந்திரசேனையின் வயிற்றைத் தடவியபடியே, “இளவரசே!” என அழைத்தாள்.

அப்பொழுது இந்திரசேனை, “இவரை ‘இளவரசன்’ என்று அழைக்க வேண்டாம் என்று எத்தனை முறை சொல்வது நித்திலா. இவர் அரியணையில் அமர்ந்து காலத்தைக் கழிக்கப் போகிறவர் இல்லை. வீரர்களுக்கெல்லாம் வீரராக விளங்கப் போகிறவர். இவரது தந்தையைப் போலவே இவரும் செருக்களத்தில் வேங்கைகளுக்கெல்லாம் வேங்கையாக வலம் வரப் போகிறவர். அதனால், ‘வீரரே..!’ என்று கூப்பிடு. அல்லது இவரது தந்தையை அழைப்பதைப் போன்று இவரையும் ‘தலைவரே..!’ என்று கூப்பிடு” என்றாள்.

நித்தலவல்லி, “தலைவரே..!” என்று அழைத்தாள்.

இந்திரசேனையின் வயிற்றில் இருந்த குழந்தை அசைந்தது. அது தனது கையால் வயிற்றின் உள்பகுதியைத் தொடுவதை உணர்ந்தாள் இந்திரசேனை. வயிற்றுக்குள் குழந்தை அசைவது உள்ளங்கையில் பறவை சிறகடிப்பதைப் போன்றும், பல்லாயிரக்கணக்கான மின்மினிப்பூச்சிகள் சூழ்ந்த பகுதிக்குள் இவள் மட்டும் இருக்கும் போது எப்படிப்பட்ட பரவச உணர்வு ஏற்படுமோ அப்படிப்பட்ட உணர்வை அவளுக்கு ஏற்படுத்தியது.

வயிற்றுக்குள் குழந்தை வருடிய அதே இடத்தில் தனது கையை வைத்து சற்றே அழுத்திய இந்திரசேனை, “இவரது தந்தைக்கு ‘அரசே’ என்று அழைப்பது எப்படிப் பிடிக்காதோ, அதே போன்றுதான் இவருக்கும் ‘இளவரசே’ என்று அழைப்பது பிடிக்காது” என்றாள்.

பிறகு, வயிற்றில் இவள் கூறுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தனது குழந்தையை, “தலைவரே..!” என்று அழைத்தாள்.

வயிற்றுக்குள் இருந்தபடி அவள் கூறியதைக் கேட்ட குழந்தை தனது காலாள் அவளது வயிற்றில் மேல் பகுதியை உதைத்துச் சுழன்றது. அவன் வயிற்றுக்குள் சுழலும் போது அவன் உதைத்த வலியைத் தாங்க முடியாத இந்திரசேனை, “தம்பி.. மெதுவாக..” எனக் கூறியபடி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

நித்திலவல்லி பதறியபடி, “என்ன.. என்ன... என்ன செய்கிறது தேவி?” என வினவினாள்.

“இருளிலிருந்து விடுபட்டு வெளிச்சத்துக்கு வரப்போகும் முயற்சியில் இருக்கிறார் இவர். அதனால்தான் உதைக்கிறார்” எனத் தெரிவித்த போது அவளது விழியில் கண்ணீர் திரண்டிருந்தது. மேல் வயிறு கலங்கிப் போயிருந்தது அவளுக்கு.

அப்பொழுது, இந்திரசேனையின் வயிற்றுக்குள் மீண்டும் குழந்தை சுழலத் தொடங்கியது. “நித்திலா.. நம் மகன் வயிற்றுக்குள் சுழலுகிறார்” எனக் கூறிய இந்திரசேனை விழிகளை மூடினாள். அவளது விழிகளில் திரண்டிருந்த கண்ணீர்த் துளிகள் கன்னம் வழியே வழிந்து அவளது மார்பை மறைத்திருந்த துணியில் சொட்டு சொட்டாக விழுந்தன.

நித்திலவல்லி, “தேவி.. நம் மகனா?” என வினவினாள்.

“ஆமாம் நித்திலா. நான் இவரை என் வயிற்றுக்குள் சுமக்கிறேன். நீ எங்கள் இருவரையும் சுமக்கிறாய். நான் இவருக்கு நற்றாய் எனில் நீ இவரது செவிலித்தாய்” எனத் தெரிவித்தாள்.

குனிந்த நித்திலவல்லி இந்திரசேனையின் வயிற்றில் முத்தமிட்டாள். பிறகு, “தலைவரே!” என அழைத்தாள்.

வயிற்றுக்குள் மீண்டும் அசைவு தெரிந்தது.

இந்திரசேனை, “உறங்கிக் கொண்டிருந்தவன் விழித்துக் கொண்டுவிட்டான் என்று நினைக்கிறேன் நித்திலா” என்றாள்.

அப்பொழுது, மழையில் நனைந்தபடி அங்கு வந்து சேர்ந்த அன்னி மிஞிலியன், “நம் தலைவர் விழித்துவிட்டார் எனில் இனி நம் யாரையும் உறங்கவிடமாட்டாரே.. நம் மூவேந்தர் தலைவரைப் பற்றிக் கதை கூறினால்தானே அமைதியாக இருப்பார். இல்லையெனில் கதை கூறும் வரை அடம்பிடிப்பாரே?” எனத் தெரிவித்தபடி கொண்டு வந்திருந்த சுமையைக் கீழே இறக்கிவிட்டு கட்டில் காலுக்கு அருகில் அமர்ந்தான்.

கட்டிலில் அகலமாக விரித்துப் போட்டிருந்த தனது இரண்டு கால்களையும் ஒரு பக்கமாகப் போட்டுக் கொண்ட இந்திரசேனை, “மிஞிலியா, மழையில் நனைந்துவிட்டு வந்து அப்படியே உட்கார்ந்திருக்கிறாய் பார்.

தலையையும், உடலையும் துவட்டிவிட்டு, கட்டிலில் வந்து உட்கார். உன் தலைவருக்கு இன்று நீதான் கதை கூறப் போகிறாய்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“உத்தரவு தேவி!” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிஞிலியன் எழுந்து நின்றான். அப்பொழுது அவனிடம் சென்ற நித்திலவல்லி தனது முந்தானைத் துணியால் அவனது தலையைத் துவட்டிவிட்டாள்.

பிறகு, “நம்மைத் தேடிக் கொண்டிருக்கும் வேட்டை நாய்கள் இன்னும் வனத்துக்குள்ள்தான் சுற்றிக் கொண்டு இருக்கிறார்களா?” என வினவினாள்.

“மலையடிவாரத்தில் சிலரைப் பார்த்தேன். கொட்டும் மழையில் மேலே வந்து துன்பப்பட வேண்டாம் என்று கீழேயே சுற்றி சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் அந்தச் சுவாஸ்துத்திரர்கள்.”

இந்திரசேனை, “கூலி வாங்கிக் கொண்டு தேடுகிறவர்கள்தானே அவர்கள். அவர்களைப் பற்றிப் பேசி இவரைக் காத்திருக்க வைக்காதே மிஞிலியா. அடுத்த உதையைத் தாங்கும் வலிமை எனது உடலுக்கு இல்லை. விரைந்து கதை கூறு அல்லது ஏதாவது பாடு” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“மன்னியுங்கள் தேவி! இதோ..” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிஞிலியன் மூவேந்தர் படைத்தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னியின் கதையைக் கூறத் தொடங்கினான்.

அன்னி மிஞிலியன், “தங்களது தந்தை யார் என்று தெரியுமா தலைவரே?” என இந்திரசேனையின் வயிற்றை நோக்கியச் சத்தமாக வினவினான்.

வயிற்றில் எந்த அசைவும் தென்படவில்லை.

இந்திரசேனை, “அவர் இன்று அமைதியாகக் கதை கேட்கப் போகிறாராம். நீ தொடர்ந்து சொல் மிஞிலியா” என வயிற்றைத் தடவியபடி தெரிவித்தாள்.

“தங்களது தந்தை யார் என்று தெரியுமா? அவரை மூவேந்தர்களின் தலைவர் என்று அனைவரும் மரியாதையுடன் அழைப்பார்கள். அவரை மூவேந்தர் படைகளின் தலைவர் என்று கூறுவதைவிடவும்

‘மூவேந்தர்களுக்கெல்லாம் தலைவர்’ என்று கூறினால்தான் சரியாக இருக்கும். அவர் மாவீரர். அவரது நடை, பேச்சு, வீரம், திட்டமிடல், சிந்தித்தல், நிர்வாகம் என்று அனைத்துக்கும் இணை அவர் ஒருவர் மட்டும் தான் தம்பி. அவரது சிறுவயதில் நடந்த நிகழ்வு ஒன்றைத் தங்களுக்கு கூறப் போகிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிளிலியன் சென்னியின் சிறுவயது சம்பவம் ஒன்றைக் கூறத் தொடங்கினான்.

வயிற்றுக்குள் இருந்த குழந்தை மட்டுமல்ல இந்திரசேனை மற்றும் நித்திலவல்லியும் அன்னி மிளிலியன் கூறத் தொடங்கிய கதையை ஆவலுடன் கேட்கத் தொடங்கினார்கள். ஏனெனில், அன்னி மிளிலியன் எப்பொழுது மூவேந்தர் தலைவரைப் பற்றிக் கதை கூறத் தொடங்கினாலும் யாரும் அறியாத சென்னியின் சிறுவயதில் நடைபெற்ற முக்கியமான சம்பவத்தைக் கூறி அனைவரையும் வியப்பில் ஆழ்த்திவிடுவான்.

அன்றைய தினத்திலும் அப்படித்தான் அன்னி மிளிலியன் கதை கூறத் தொடங்க மற்ற மூவரும் அமைதியாகக் கதை கேட்கத் தொடங்கினார்கள்.

“தம்பி, மூவேந்தர் தலைவருக்கு அப்பொழுது பத்து வயது இருக்கும். சோழ வேந்தர் இளம்பெருஞ்சென்னி புகாருக்கு அருகில் இருக்கும் சம்பாபதி வனத்துக்கு வேட்டையாடச் சென்றார். அந்த வனம் சாதாரணமானது அல்ல. நாம் தங்கியிருக்கும் இந்த மதுவனத்தைவிடவும் கொடூரமானது. அபாயகரமான விலங்குகள் பலவற்றால் நிறைந்தது அந்த வனம். சோழ வேந்தர் வேட்டைக்குச் சென்ற போது தனது குழந்தைகள் இருவரையும் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றார். அதாவது தங்களது தந்தையாரையும், பெரிய தந்தையாரையும் வேட்டையாட அழைத்துச் சென்றார். வனத்தில் இரவு தங்கி வேட்டையாடி மகிழ்ந்தார் வேந்தர். இளவல்கள் இருவருக்கும் வேட்டையாடுவது எப்படி என்று கற்றுக் கொடுத்தார் சோழ வேந்தர். மூன்று நாட்கள் வனத்துக்குள் சுற்றிப் பல்வேறு பயிற்சிகளை இருவருக்கும் அளித்தார். தங்களது தந்தையாரும், பெரிய தந்தையாரும் ஒற்றுமையாக வனத்துக்குள் சுற்றி வந்தார்கள். ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதில் வேங்கை மரத்தின் மீது ஏறி நின்று வனத்தைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தார் தங்களது தந்தை. அருகில் காவிரி நதி பெருக்கெடுத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

வேட்டைக்குச் சென்றவர்கள் அனைவரும் புகார் திரும்புவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார்கள். மரத்தின் மீது நின்று பரிதி மறைந்ததை ஆனந்தத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது பயங்கரமான சத்தம் ஒன்று கேட்டது. சத்தம் எழுந்த திசையை நோக்கிப் பார்த்தார் தங்களது தந்தை. அங்கே ஓநாய் ஒன்று தனது கூறிய பற்களை நீட்டியபடி, எச்சில் வழிய நின்று கொண்டிருந்தது. ஓநாய்க்கு முன்பு தங்களது பெரிய தந்தையார் பதற்றமில்லாமல் நின்று கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பின்னால் சோழ வேந்தர் நின்று கொண்டிருந்தார். சுற்றிலும் சோழ வீரர்கள் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் ஓநாயையும், அதற்கு முன்பு நின்ற தங்களது பெரிய தந்தையாரையும் பார்த்தபடி அதிர்ச்சியுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

ஏனெனில் சிறு தவறு ஏற்பட்டாலும் ஓநாய் இளவலை அடித்துக் கொன்றுவிடும். ஓநாய்க்கும் இளவலுக்கும் இடையில் ஒரு சில அடிதான் இடைவெளி காணப்பட்டது. இளவல் அப்பொழுது கூட அஞ்சாமல் தனக்கு முன்பு நின்ற ஓநாயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

எச்சில் வழிய ஓநாய் தங்களது பெரிய தந்தையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது வேங்கை மரத்துக்கு மேலே நின்ற தங்களது தந்தை தனது தமையனையும் ஓநாயையும் மாறி மாறி பார்த்தார்.

தங்களது தந்தைக்கு எப்பொழுதும் அவரது தமையன் மீது பேரன்பு உண்டு. இருவரும் ஒருயிர் ஈருடல் போன்றவர்கள். வேங்கை மரத்துக்கு மேலே நின்றவர், “அடேய்.. அண்ணா! ஓநாயுடன் என்ன பேச்சுவார்த்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என உரக்கக் கத்தினார்.

ஆமாம்.. பட்டத்து இளவரசரை அவர் ஒருவர் மட்டும்தான் ‘அடேய்’ என்று மரியாதையுடனும், உரிமையுடனும் அழைப்பார். இருவரும் ஒருவரை மற்றொருவர் அந்த அளவுக்குப் புரிந்து வைத்திருந்தார்கள்.

தனது தம்பியின் குரல் கேட்டதும் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தார் தங்களது பெரிய தந்தையார். அதே நேரத்தில் அவருக்கு முன்பு நின்ற ஓநாயும் குரல் எழுந்த திசையை நோக்கித் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தது.

தங்களது தந்தையார் குரல் எழுப்பியதும் சுற்றிலும் நின்றவர்கள் அனைவரும் கடும் கோபம் கொள்ளலானார்கள். ஏனெனில் சிறு தவறு ஏற்பட்டாலும் தங்களது பெரிய தந்தையை ஓநாய் அடித்துக் கொன்றுவிடும் நிலைமை.

தங்களது தந்தையார் எழுப்பிய சத்தத்தைக் கேட்டதும் ஓநாய் தலையை உயர்த்தி மரத்தின் மீது நின்றவரைப் பார்த்து ஊளையிட்டது.

அப்பொழுது யாருமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

உயரமான மரத்தின் மீது நின்ற தங்களது தந்தையார் கையில் ஒரு கூர்மையான ஈட்டி ஒன்றை ஏந்தியபடி மரத்திலிருந்து ஓநாயை நோக்கிப் பாய்ந்தார். அதே நேரத்தில் ஓநாயும் மரத்திலிருந்து கீழே குதித்த தங்களது தந்தையை நோக்கிப் பாய்ந்தது. தனது கூர்மையான பற்களால் தங்களது தந்தையை ஒரே கடியில் துண்டாக்கும் பொருட்டு வாயை அகலமாகத் திறந்தபடி பாய்ந்தது அந்தக் கொடிய ஓநாய்.

அந்தரத்தில் இருவரும் ஒருகணத்தில் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். தனது தமையனைக் காக்க தங்களது தந்தை உயிர் தியாகம் செய்துவிட்டார் என்றே அனைவருக்கும் அந்தக் கணத்தில் தோன்றியது. அப்பொழுது யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. கீழே குதித்தவர் தனது கையிலிருந்த ஈட்டியை ஓநாயின் அகலத் திறந்திருந்த வாயில் இறக்கினார். ஓநாயின் வாய்க்குள் பாய்ந்த ஈட்டி கழுத்து வழியே கீழிறங்கி வெளி வந்திருந்தது.

வாய்க்குள் ஈட்டி பாய்ந்த ஓநாயும், தங்களது தந்தையாரும் ஒரே நேரத்தில் கீழே விழுந்தார்கள். கீழே விழுந்த தங்களது தந்தையாருக்கு உடலெங்கும் சிராய்ப்புக் காயங்கள் ஏற்பட்டு குருதி வழியத் தொடங்கியது.

அப்பொழுதும் அவர் தனது தமையனை நோக்கி, “உனக்கு எதுவும் ஆகவில்லையே?” என்றுதான் பாசத்துடன் வினவினார்.

தனது தம்பி தன்னைக் காப்பாற்றிவிட்டதை நினைத்த தங்களது பெரிய தந்தை மகிழ்ச்சியுடன் நின்று கொண்டிருந்தார். சுற்றி நின்று கொண்டிருந்த சோழ வேந்தர், வீரர்கள் அனைவரும் நடந்த வீரம் மிகுந்த காட்சியை

நினைத்துப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஓநாய் ஈட்டி பாய்ந்து இளவல்கள் இருவருக்கும் அருகில் தரையில் சரிந்து கிடந்தது.

தங்களது பெரிய தந்தையார், தங்களது தந்தையாரை நினைத்து பெருமிதத்துடன் நடந்து வந்தார். அப்பொழுது யாருமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. தரையில் விழுந்து கிடந்த ஓநாய் திடீரென்று உயிர் பெற்று அருகில் நின்று கொண்டிருந்த தங்களது பெரிய தந்தையை நோக்கி வாயில் புகுந்திருந்த ஈட்டியுடன் பாய்ந்தது. கீழே கிடந்த குறுவாள் ஒன்றை எடுத்து கொண்டு அப்பொழுதும் தனது தமையனைக் காக்க ஓநாயின் மீது பாய்ந்தார் தங்களது தந்தை.

ஓநாயும் தங்களது தந்தையும் சண்டையிட்டபடி அருகில் பாய்ந்து கொண்டிருந்த காவிரி நதியில் விழுந்தார்கள். உடனே, தனது தம்பியைக் காக்கும் பொருட்டு கீழே கிடந்த வேலினை எடுத்து ஓநாயின் இதயத்தில் பாய்ச்சினார் தங்களது பெரிய தந்தையார்.

ஓநாய் இறந்து கீழே விழுந்தது.

சகோதரர் இருவரின் வீரத்தைப் பார்த்தும் அனைவரும் பிரம்மித்துப் போயிருந்தார்கள். பெரிய தந்தையார் தங்களது தந்தையை அழைத்தபடி காவிரி நதியை நோக்கி ஓடினார். காவிரியில் புனல் பெருக்கெடுத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்தில் பொழுது இருட்டியது.

வேட்டைக்குச் சென்ற வீரர்கள் அனைவரும் தங்களது தந்தையை இரவு முழுவதும் தேடினார்கள். அவரது உடல் கூட கிடைக்கவில்லை. பெருமழை வேறு பிடித்துக் கொண்டது.

ஒரு சில நாட்கள் தேடிவிட்டு அனைவரும் வருத்தத்துடன் திரும்பிவிட்டார்கள். தங்களது தந்தையாரின் மறைவு அனைவரையும் வாட்டி வதைத்தது. அதிலும், கருவிலிருந்து ஒன்றாகத் துணையிருந்த தனது தம்பியை நினைத்து தங்களது பெரிய தந்தைதான் அதிகம் துயரமடைந்தார்.

சோழ நாடே இந்தத் துயர நிகழ்வை நினைத்து பெரிதும் வருந்தியது. இந்தச் சூழலில்தான் வனத்தில் இறந்து போனதாக நினைத்த தங்களது தந்தையார் அரண்மனையை நோக்கித் தனி ஒருவராக திரும்பி வந்தார்.

ஓநாயுடன் விழுந்த அவர் காவிரியின் கருணையில்லாத புனல் பிரவாகத்தை எதிர்த்து நீந்தினார். பிறகு, ஒரு கிழமைக் காலம் அவர் வனத்துக்குள்தான் யாருமில்லாமல் வாழ்ந்தார். வனத்தில் வாழ்ந்த கொடூரமான விலங்குகள், பூச்சிகள், பசி, மரண பயம், ஓயாத மழை என்று அனைத்து இன்னல்களையும் வென்று அவர் உயிருடன் திரும்பினார்.

மரணமே நெருங்க நினைத்தாலும் அவரை நெருங்க முடியாது. அப்பேர்ப்பட்ட மாவீரர் தங்களது தந்தையார்” என்று அன்னி மிஞ்லியன் கூறிக் கொண்டிருந்த போது அவனது விழிகளில் கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிந்தது.

கண்ணீருடன் அன்னி மிஞ்லியன், “மரணமே நினைத்தாலும் வெல்ல முடியாத தங்களது தந்தையாரைத் துரோகிகள் பலர் ஒன்று சேர்ந்து முதுகுக்குப் பின்னால் நின்று கணை எய்து தாக்கிக் கொன்றுவிட்டார்கள்” என்று தேம்பித் தேம்பி அழுதபடி தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது அவனது தலைமேல் கைவைத்து ஆறுதல்படுத்திய இந்திரசேனை, “மிஞ்லியா, என்ன நடந்தது? எதற்காக இப்பொழுது அழுகிறாய்? உனக்குக் கிடைத்த செய்தி யாது?” என வினவினாள்.

“தேவி..!”

“சொல் மிஞ்லியா!”

“சமதரைக்குச் சென்ற போது எனக்குச் சில தகவல்கள் கிடைத்தன.”

“என்ன தகவல்கள்?”

“செருப்பாழிக் களத்தில் இறந்தது மூவேந்தர் தலைவர் வென்வேல் சென்னிதானாம். அவரைத்தான் எதிரிகள் பலர் ஒன்று சேர்ந்து முதுகில் தாக்கிக் கொன்றுவிட்டார்களாம்.”

அன்னி மிஞ்லியன் கூறியதைக் கேட்டதும் இந்திரசேனை உரக்கச் சிரித்தாள். இந்திரசேனை உரக்கச் சிரித்ததும் வயிற்றுக்குள் இருந்த குழந்தை அசைந்தது. உடனே, தனது வயிற்றில் கைவைத்த இந்திரசேனை, “தம்பி, இன்னொருமுறை தங்களது உதையைத் தாங்கும் வலிமை எனக்கு இல்லை.

அதனால், உதைத்துவிடாதீர்கள்” என்று மெல்லிய குரலில் கூறியவள் வயிற்றைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

உள்ளே சுழன்ற குழந்தை அமைதியானது.

இந்திரசேனை, “அன்னி மிஞிலியா, நீ ஒரு கதை கூறினாய். நான் ஒரு கதையைக் கூறவா?” என வினவினாள்.

இவர்களுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த நித்திலவல்லி, “தேவி, என்ன கதை?” எனக் கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தபடி வினவினாள்.

தனது வயிற்றைத் தடவியபடி, “தம்பி, தங்களது மாமா அன்னி மிஞிலியன் உனக்கொரு கதையைக் கூறினார். தங்களது தந்தையார் போர்க்களத்தில் இறந்துவிட்டதாக நினைத்து கண்ணீர் வடித்த சத்தத்தையும் கேட்டிருப்பாய். உனக்கு இன்னொரு கதையை நான் சொல்கிறேன்.

உன் தந்தை சாதாரணமானவர் கிடையாது. அவரை மரண தேவனே நெருங்க நினைத்தாலும் அவரது ஒப்புதல் பெறாமல் நெருங்க முடியாது என்பதை உன் மனதில் ஏற்று நிறுத்திக் கொள். நீயும் அவரைப் போன்றுதான் வாழ வேண்டும். நான் தென்னகத்தைக் கைப்பற்ற வந்த போது அனைவரும் என்னிடம் என்ன கூறினார்கள் தெரியுமா?” என வினவினாள்.

சாரல் விழும் சத்தத்தைத் தவிர வேறெந்த சத்தமும் எழாமல் அங்குப் பேரமைதி நிலவிக் கொண்டிருந்தது. அந்த அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு இந்திரசேனை தனது மகனோடு பேசத் தொடங்கினாள்.

“தம்பி, என் வாழ்வில் நான் சந்தித்த ஒரே ஆண் மகன் தங்களது தந்தையார் ஒருவர்தான். அவர் மீது நான் காதல் வயப்படக் காரணமும் அது ஒன்றுதான். நான் கலிங்கத்தை வீழ்த்திவிட்டு தெற்கு நோக்கி முன்னேறிய போது அனைவரும் என்னிடம், ‘கலிங்கர்களை வீழ்த்திவிட்டாய். முடிந்தால் கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் காவல் இருக்கும் சென்னியை வீழ்த்து’ என்று சவால்விட்டார்கள். பல நாள்கள் என்னை உறங்கவிடாமல் செய்தவர் தங்களது தந்தையார். அவரைக் கொலை செய்வதற்கு நான் தசவர்க்கிகளை அனுப்பி வைத்தேன். தசவர்க்கிகள் என்பவர்கள் சாதாரணமானவர்கள் கிடையாது. கொலை செய்வதற்கென்றே உருவாக்கப்பட்டவர்கள் அவர்கள்.

ஆனால், அந்தத் தசவர்க்கிகளையே ஒற்றை மனிதராக வேட்டையாடியவர் தங்களது தந்தையார். மோரிய இளவரசன் செல்யுகசை அனுப்பி வைத்தேன். அவனைக் கொன்று எரிஒளி வீரன் எச்சரிக்கை சிலையின் மீது கட்டித் தொங்கவிட்டார் தங்களது தந்தையார். மோரிய இளவரசன் மகேந்திரனைப் பெரும் படையுடன் அனுப்பி வைத்தேன். பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்களுடன் நிலை கொண்டிருந்தவனை சில ஆயிரம் வீரர்களுடன் ஓடவிட்டு ஓடவிட்டு விரட்டியடித்தவர் தங்களது தந்தையார். நானே நூறாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட வீரர்களுடன் அவரை எதிர்கொண்டேன். கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் பெரும்போர் மூண்டது. இறுதியில் அவர்தான் வென்றார். அவரது தாக்குதலை நேரில் கண்டிருக்கிறேன் நான். மறைந்திருந்து முதுகில் மட்டுமல்ல, மாயமாக மறைந்து தாக்கும் கந்தர்வர்கள் நினைத்தால் கூட அவரைத் தாக்கி வீழ்த்த முடியாது. சிலபேர் உன் தந்தையைச் சூழ்ந்து முதுகில் தாக்கிக் கொன்றுவிட்டார்கள் என்பதை ஒட்டுமொத்த சோழ தேசமும், தமிழகமும் வேண்டுமானாலும் நம்பலாம் தம்பி. ஆனால், அவர் போரில் கொல்லப்பட்டார் என்பதை நான் நம்பமாட்டேன். சோழ அரியணையில் வீற்றிருப்பது தங்களது தந்தையார் வெற்றிவேல் சென்னிதான் தம்பி” எனப் பெருமிதத்துடன் கூறி முடித்தாள் இந்திரசேனை.

அப்பொழுது நித்திலவல்லி, “படைத்தலைவர் இறக்காமல் இருந்திருந்தால் அவர் இந்நேரம் நம்மைத் தேடி வந்திருப்பாரே தேவி?” என வினவினாள்.

“இங்கு வந்து என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்?”

“நம்மை மீட்டு அழைத்துச் சென்றிருக்கலாமே?”

“அதன் பிறகு..?”

அங்குப் பெருத்த அமைதி நிலவியது.

“அவர் நம்மை அழைத்துச் சென்றால் என்ன நடக்கும் தெரியுமா?” என வினவினாள் இந்திரசேனை.

“என்ன தேவி நடக்கும்?” என வினவினான் அன்னி மிஞிலியன்.

“மிகப்பெரிய உள்நாட்டு யுத்தம் நடக்கும் மிஞிலியா!”

“தேவி..!” எனப் பதறினான் அன்னி மிஞிலியன்.

“ஆமாம். படைத்தலைவரின் வாரிசை நான் இப்பொழுது சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன். அவர் என்னை அழைத்துச் சென்றால் அவரது முதல் மனைவியான நான்தான் பட்டத்து இளவரசியாக அமர வேண்டிய சூழல் வரும். முறைப்படி என் வயிற்றில் பிறக்கும் மகன்தான் அடுத்த சோழ வேந்தன். இதை எத்தனை பேர் ஒப்புக்கொள்வார்கள்? சோழ நாட்டுக்குப் பல்வேறு இக்கட்டான கால கட்டத்தில் உதவி செய்தது அழுந்தூர்வேளிர் வேள் திதியன். அவன் எதற்காக உதவி செய்தான்? நாளை தனது மகளது வயிற்றில் உதிக்கும் மகன் சோழ அரியணையில் அமர வேண்டும் என்று நினைத்துதானே! அதற்காகத்தானே தனது மகன் இரும்பிடர்த் தலையணைக் கூட சோழ நாட்டுக்கே அனுப்பி வைத்து சேவை புரியச் செய்திருக்கிறான்? திடீரென்று நான் சென்று சோழ அரியணையில் அமர்ந்தால் என்னென்ன விபரீதம் நடக்கும் என்று சிந்தித்துப் பார்த்தாயா?”

“..”

“மோரியாருடனான போரில் பெரும் இழப்பைச் சந்தித்திருப்பது சோழ நாடுதான். இந்தப் பலவீனத்திலிருந்து மீள்வதற்கு நெடுங்காலமாகும் மிஞிலியா. அதுவரை சோழத்துக்கு அழுந்தூர் வேளிர் மற்றும் மற்ற சிற்றரசர்களின் துணை அவசியம் தேவை. எனக்குத் தமிழகத்தைப் பற்றியும், தமிழ் மன்னர்களைப் பற்றியும் நன்கு தெரியும். மோரியர்கள் வந்ததால் அனைவரும் சென்னியின் தலைமையில் திரண்டார்கள். ஆனால், இப்பொழுது மோரியரை சென்னி வீழ்த்திவிட்டார். இனி மீண்டும் தமிழகத்துக்குள் போர் சூழும். சோழ நாடு பலவீனமான நிலையில் இருக்கிறது. இதே நிலை நீடித்தால் பாண்டியர்கள் கூட சோழ நாட்டின் மீது போர் தொடுக்கும் சூழல் ஏற்படலாம். என்னவர் எப்பொழுதோ வாக்கு கொடுத்திருக்கிறார். என் வயிற்றில் வளரும் அவரது மகன் அரியணையில் ஒருநாளும் அமரமாட்டான் என்று. அந்த வாக்கு எனது வாக்கும் கூட. இவர் படைத்தலைவராக இருந்து படை நடத்திச் செல்வதையே விரும்புகிறேன் நான்.”

“மூவேந்தர் படைத்தலைவர் வேண்டுமானாலும் அரசியல் கருதி அரியணையில் ஏறியிருக்கலாம். ஆனால்..”

“ஆனால்?”

“அழுந்தார் இளவரசி எழினி சோழ தேசத்தின் பட்டத்து இளவரசர் இளஞ்சேட் சென்னியை உயிருக்கு உயிராக நேசித்தார். தனது காதலனுக்காக எதையும் செய்யத் துணிந்தவர் அவர். காதலே உயிர் என்ற நெறியுடன் வாழ்ந்தவர் அவர். இறந்தது பட்டத்து இளவரசர் இளஞ்சேட் சென்னிதான் எனில் அவர் எப்படி மூவேந்தர் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னியை மணப்பதற்கு சம்மதித்திருப்பார்?” என வினவினான் அன்னி மிஞிலியன்.

“மிஞிலியா, ஒன்றைத் தெரிந்து கொள். என் தலைவருக்காக நான் செய்திருக்கும் தியாகத்தைவிடவும் சோழத்துக்காக எழினி செய்திருக்கும் தியாகம் அளப்பரியது. அவள் சோழ நாட்டின் நன்மைக்கா தனது காதலைத் தியாகம் செய்திருக்கிறாள். தன்னால் தென்னகத்தில் மீண்டும் ஒரு போர் நடைபெறக் கூடாது என்பதற்காக அவள் பெருந்தியாகம் செய்து அவரை மணந்திருக்கிறார். சோழ அரியணையில் அமருவதற்குத் தகுதியான பெண் அவள் மட்டுமே.”

“மூவேந்தர் தலைவர் தங்களைத் தேடி வந்திருக்கலாம் தேவி..”

“அவர் வராததற்கு காரணம் என்ன தெரியுமா?”

“என்ன தேவி?”

“தாங்கள் இருவரும்தான்.”

“நாங்களா?” ஒரே நேரத்தில் அன்னி மிஞிலியன் மற்றும் நித்திலவல்லி இருவரும் கேள்வி எழுப்பினார்கள்.

“ஆமாம். இருவரது பாதுகாப்பிலும் நானும் எனது மைந்தனும் இருக்கும் வரை எங்களுக்கு எந்தவித பாதிப்பும் ஏற்படாது என்று அவர் நம்புகிறார். அரண்மனையில் இருப்பதைவிடவும் நான் வனத்தில் தங்களுடன் இருப்பதையே பாதுகாப்பாக உணர்கிறார் அவர். இருவரும் துணையிருக்கிறீர்கள் எனும் தைரியத்தில்தான் அவர் அங்கு செங்கோல் செலுத்தி நிம்மதியாக ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருக்கிறார்.”

நித்திலவல்லியின் விழிகளில் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

“உங்கள் இருவருக்கும் இன்னொரு உண்மையையும் கூறவா?”

“என்ன தேவி?”

“அவருக்கு நான் முக்கியமா அல்லது அவரது நாடும், நாட்டு மக்களும் முக்கியமா எனும் சூழ்நிலை வந்தால், அவர் தயங்காமல் நாட்டு மக்கள்தான் முக்கியம் என்று முடிவெடுப்பார். அதைத்தான் இப்பொழுதும் செய்திருக்கிறார் அவர். அவருக்குக் காதலியைவிடவும் மக்கள்தான் முக்கியம். அவரது முதல் காதலி சோழம்தான். அதன் பிறகுதான் நானும், எனது குழந்தையும்..” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தாள் இந்திரசேனை.

அங்கு மீண்டும் அமைதி நிலவியது.

இந்திரசேனை, “எனக்கு ஒரு ஆசை. இருவரும் நிறைவேற்றுவீர்களா?” என வினவினாள்.

இருவரும் ஒரே நேரத்தில் “கட்டளையிடுங்கள் தேவி!” எனத் தெரிவித்தார்கள்.

“உங்கள் இருவருக்கும் மணமுடித்து வைக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன் நான்.”

அன்னி மிஞ்லியன் நித்திலவல்லியை நோக்கினாள். அவள் நிலம் நோக்கினாள்.

பிறகு நித்திலவல்லி, “குழந்தை பிறந்த பிறகு தங்களது ஆசையை நிறைவேற்றுகிறோம் நாங்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

இந்திரசேனை புன்னகையுடன் இருவரின் தலைமீதும் கைவைத்து கூந்தலை வருடிவிட்டாள்.

அப்பொழுது கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த இந்திரசேனை தன்னிச்சையாக எழுந்து நின்றாள். பிறகு வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு மண்டியிட்டு அமர்ந்தாள். அவளது வயிற்றுக்கு உள்ளே இடுப்பில் இனம்புரியாத வலி தோன்றி முதுகுத் தண்டு வழியே உச்சந்தலை வரை ஏறியது.

பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு கண்ணில் நீர் வழிய தலையை உயர்த்தி வலி தாங்க முடியாமல் வானத்தை நோக்கினாள் இந்திரசேனை.

இடுப்பில் வலி தோன்றிய பிறகு அவளுக்கு முச்சுவிடுவதில் ஏற்பட்டிருந்த சிரமம் அகன்றிருந்தது.

நிதானமாக முச்சுவிட்டவள் நித்திலவல்லியை நோக்கி, “நமக்கு அதிக காலம் இல்லை நித்திலா.. கர்ப்பப்பையிலிருந்து கீழிறங்கி கூபகத்துக்குள் பொருந்தத் தொடங்கிவிட்டார் இவர். அதிகபட்சம் இன்னும் ஒரு கிழமை காலம்தான். இனி நாம் இங்கு இருக்க வேண்டாம். மேகம் திரண்டால் இங்கு இடி, மின்னல் அதிகமாக எழும். வேறொரு பாதுகாப்பான இடத்துக்கு இடம் பெயர்ந்துவிடுவதுதான் புத்திசாலித்தனம்” என்றாள்.

“இந்த நிலையில் தங்களால் பயணிக்க முடியுமா தேவி?” என வினவினாள் நித்திலவல்லி.

“என் குழந்தைக்காக இதைக்கூட செய்யமாட்டேனா என்ன?” எனத் தெரிவித்த இந்திரசேனை அன்னி மிஞிலியனை நோக்கி, “பயணிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய் மிஞிலியா” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

அவளுக்கு முன்பு மண்டியிட்ட அன்னி மிஞிலியன், “உத்தரவு தேவி!” எனத் தெரிவித்தான்.

இந்திரசேனை மண்டியிட்டபடியே ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கு மேலே அமர்ந்திருந்தாள். பிறகு தானாக வலி மறைந்தது.

இடம் பெயர்வதற்கு வேண்டிய அனைத்து பணிகளையும் அப்பொழுதே தொடங்கினான் அன்னி மிஞிலியன்.

அடுத்த நாள் மூவரும் அந்த மலை முகட்டைவிட்டுக் கீழிறங்கினார்கள். நித்திலவல்லி மற்றும் அன்னி மிஞிலியன் ஆகிய இருவரின் தோள் மீதும் கைபோட்டுக் கொண்ட இந்திரசேனை ஒவ்வொரு அடியையும் பாதுகாப்பாக, எச்சரிக்கையுடன் வைத்துக் கொட்டும் மழையில் நனைந்தபடி சென்று கொண்டிருந்தாள்.

50 கார்வண்ணக் கதிரவன்

ஒரு கிழமைக் காலம் வேகமாகக் கடந்து போயிருந்தது. மதுவனக் காட்டாற்றங்கரையில் குடில் அமைத்துத் தங்கியிருந்தார்கள் மூவரும்.

ஒரு கிழமைக் காலமாகவே அவ்வப்போது வயிற்றுக்குள் தாங்க முடியாத வலியை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை. ஒரு நாழிகைப் பொழுது மட்டுமே அந்த வலி நீடித்தாலும் உயிரே போய் வந்தது அவளுக்கு.

குழந்தை பிறக்கப் போவதற்கான அனைத்து அறிகுறிகளும் அவளது உடலில் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அவளுக்கு மகப்பேறு வலி மட்டும் தோன்றியிருக்கவில்லை. அவ்வப்போது வயிறையும், அடிவயிறையும் சோதித்து வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தைக்கும், இந்திரசேனைக்கும் எந்த ஆபத்தும் இல்லை என்பதை உறுதி செய்து கொண்டிருந்தாள் நித்திலவல்லி.

ஒரு நாள் மதியப் பொழுதில் பேய் மழை ‘ஓ’வென்று பெய்து கொண்டிருந்தது. அந்த மழையைப் பார்த்த நித்திலவல்லி, “இந்த மழைக் காட்டைத் தேர்ந்தெடுத்தது தவறான முடிவோ என்று கூட சில நேரங்களில் எனக்குத் தோன்றுகிறது தேவி. சமதளப் பரப்பில் நாம் தங்கியிருந்தால் தங்களுக்கு இந்தளவுக்கு சிரமம் ஏற்பட்டிருக்காது” எனத் தெரிவித்தாள்.

புன்னகைத்த இந்திரசேனை, “இந்த வனம்தான் நமக்குப் பாதுகாப்பான இடம் நித்திலா. இதைவிட்டால் வேறு பாதுகாப்பான இடத்தைக் கண்டறிவது முடியாத காரியம். இந்த வனம் நமக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கிறது. உணவு

தருகிறது. இதைவிட்டால் வேறு நல்ல இடம் எங்கு கிடைக்கும்?” என வினவினாள்.

அன்னி மிஞ்லியன் சுகமாக மகப்பேறு நடைபெறுவதற்குத் தகுந்த மாதிரி இந்திரசேனை படுப்பதற்கு கயிற்றுக் கட்டிலைத் தயார் செய்திருந்தான். அவளுக்கு வேண்டிய அனைத்து பொருள்களையும் சேகரித்து வைத்திருந்தான்.

அதைப் பார்த்த இந்திரசேனை இருவரையும் அழைத்தாள். இருவரும் வந்து சேர இருவரையும் இரண்டு தோள்களிலும் அணைத்துக் கொண்டவள், “என்னைப் பெற்றவர்கள் என்னருகில் இருந்தால் கூட உங்கள் இருவரையும் போன்று என்னைக் கவனித்துக் கொள்வார்களா என்பது சந்தேகமே? இருவருக்கும் நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அப்பொழுது அன்னி மிஞ்லியன் இந்திரசேனைக்கு முன்பு மண்டியிட்டு, “இந்த சேவகனுக்குத் தாங்கள் அளிப்பது உச்சபட்ச மரியாதை தேவி. நான் இரும்பிடர்த்தலையனுக்கு வாக்களித்திருக்கிறேன். தங்களையும், தங்களது திருவயிற்றில் வளரும் குழந்தையையும் நிச்சயம் காப்பேன் என்று. எனது கடமை இது. அதைத்தான் நான் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்” என அடக்கத்துடன் தெரிவித்தாள்.

மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்த அன்னி மிஞ்லிக்கு அருகில் சென்ற இந்திரசேனை அவனது கூந்தலை வருடிப் புன்னகைத்தபடி, “உன்னை நான் தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டு தண்டித்ததை நினைத்தால் எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது” என்றாள்.

மிஞ்லியனும் புன்னகையுடன், “பழைய கதையை நாம் நினைக்க வேண்டாம் தேவி. இப்பொழுது தங்களது திருவயிற்றில் சோழ இளவல் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறார். தாங்கள் படைத்தலைவரின் காதலி. எனது கடமையை நான் நிறைவேற்றுகிறேன்” என்றான்.

இந்திரசேனை சிரித்தாள். அதைப் பார்த்த அன்னி மிஞ்லியன், “அன்று தாங்கள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்த போது தங்களது புன்னகை அழகாகவும்

போலியாகவும் தோன்றியது எனக்கு. ஆனால், இன்று தாங்கள் சிரிக்கையில் தாய்ப்பாசத்தை உணர்கிறேன் நான்” என்றான்.

அப்பொழுது இந்திரசேனைக்கு வயிற்றில் வழக்கமாகத் தோன்றும் வலி ஏற்பட்டது. குறுவாள் ஒன்று அடிவற்றியில் பாய்ந்து எலும்புகளைத் துளைப்பதைப் போன்றே உணர்ந்தாள் அவள்.

அடிவயிற்றைப் பிடித்தபடி அருகில் கிடந்த கட்டிலில் அமர்ந்தாள் இந்திரசேனை. நித்திலவல்லி வேண்டிய ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கலானாள்.

அவளை அழைத்த இந்திரசேனை, “இந்த வலியும் வழக்கமாக ஏற்படும் வலிதான் நித்திலா. எனக்கு இன்னும் மகப்பேறு வலி ஏற்படவில்லை. நான் உணரும் போது தெரிவிக்கிறேன்” என அழுதபடி தெரிவித்தாள்.

வலியால் துடித்துக் கொண்டிருந்த இந்திரசேனையையே இருவரும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு நாழிகைப் பொழுது அந்த வலி நீடித்தது. பிறகு வலி நின்றுவிட இந்திரசேனை வழக்கமாக நடமாடத் தொடங்கினாள்.

அன்னி மிஞிலியன், “தேவியார் நலமாகத்தானே இருக்கிறார்?” என நித்திலவல்லியிடம் வினவினாள்.

“ஆமாம். தேவியும், குழந்தையும் நலமாகத்தான் இருக்கிறார்கள். தேவியார் சிறுவயதிலிருந்தே கட்டளையிட்டு வசதியாக வாழ்ந்தவர். போர் பயிற்சி மற்றும் புரவியேற்றம் செய்யும் நேரத்தைத் தவிர மற்ற நேரங்களில் அவர் எந்த வேலையும் செய்யாமல் இருப்பார். அதனால்தான் அவரால் வலியைத் தாங்க முடியவில்லை. மற்றபடி அவருக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை.”

“மகப்பேறின் போது தேவியார் பெருந்துன்பத்தை அனுபவிப்பார் என்று சொல்.”

“தேவி மட்டுமல்ல. அனைத்து பெண்களுமே மகப்பேறின் போது பெருந்துன்பத்தைத்தான் அனுபவிக்கிறார்கள்.”

“ம்ம்ம்” என அன்னி மிஞிலியன் கூறிக் கொண்டிருந்த போதே அவர்கள் கூடாரம் அமைத்திருந்த அடர்ந்த வனத்துக்கு நேர் தெற்கே

“ஆஆஆ” என்று மரண ஓலத்தை ஒருவன் எழுப்பினான்.

அப்பொழுது கூடாரத்திலிருந்து வெளியே வந்த இந்திரசேனை, “என்ன மிஞ்லியா அது சத்தம்?” என வினவினாள்.

“தெரியவில்லை தேவி. நான் சென்று பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” எனக் கூறியபடி ஓடினான்.

அப்பொழுது எழுந்தது இந்திரசேனையின், “நில்” என்ற குரல்.

உடனே நின்ற அன்னி மிஞ்லியன் திரும்பிப் பார்த்து, “கட்டளையிடுங்கள் தேவி, நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று” என வேண்டினான்.

“அவசரத்தில் உன் போர் ஆயுதங்களைத் தவறவிட்டு செல்கிறாய் பார். அனைத்தையும் தரித்துக் கொண்டு செல். நித்திலா.. எனது வில் மற்றும் கணைகளையும் எடுத்து வை” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

தனது போர் ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் தரித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றான் அன்னி மிஞ்லியன்.

தயாராக வைத்திருந்த வில் மற்றும் கணைகளை எடுத்த நித்திலவல்லி, “தேவி! தங்களது ஆயுதங்களைத் தாங்கள் இப்பொழுது தரிக்க வேண்டுமா?” என வினவினாள்.

“ஆமாம் நித்திலா. தற்காப்புக்கு அவை என்னுடன் இருக்க வேண்டியது அவசியம்” எனக் கூறியவள் தனது தொடையில் அம்புறாத் தூணியைக் கட்டிக் கொண்டு அதில் கணைகளைக் கொண்டு நிரப்பிக் கையில் தனது வில்லை எடுத்துக் கொண்டாள்.

நித்திலவல்லியும் தனது வில் மற்றும் கணைகளை எடுத்துக் கொண்டாள்.

அங்கிருந்து, கொட்டும் மழையில் நனைந்தபடி அன்னி மிஞ்லியன் பதுங்கிச் சென்று சிறு மலை முகட்டின் மீது ஏறி சத்தம் எழுந்த பகுதியை நோக்கினான்.

மரண ஓலம் எழுந்த திசையில் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுடன் மோரிய வீரர்களும், அவன் கூலி கொடுத்து அழைத்து வந்த வீரர்களும் சேர்ந்து இருபதுக்கும் மேற்பட்டோர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது எதிர்த்திசையில் அவர்களை நோக்கி அழுந்தார்வேள் திதியனின் படைத்தலைவன் தனது வீரர்களுடன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

“இரு தரப்பு வீரர்களும் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டார்கள். கவனமாக இங்கிருந்து சென்றுவிட வேண்டும்” என அன்னி மிஞிலியன் நினைத்து கொண்டிருந்த வேளையில் அந்த வனத்துக்குள் இருதரப்பு வீரர்களுக்கும் போர் சூழ்ந்தது. ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக் கொள்ளலானார்கள்.

இரண்டு படை வீரர்களுக்கும் போர் உக்கிரமாக நடந்து கொண்டிருக்க அங்கிருந்து தனது கூடாரத்துக்குச் சென்ற அன்னி மிஞிலியன் இந்திரசேனையிடம், “தேவி..! ஆபத்து” எனக் கூறி எச்சரிக்கை செய்தான்.

“என்ன நடக்கிறது?” என வினவினாள் இந்திரசேனை.

“தேவவர்மன் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட வீரர்களுடன் வந்துவிட்டான்.”

“அந்தச் சுவான்புத்திரன் இன்னும் இறக்கவில்லையா?” என வினவினாள்.

“இல்லை தேவி. அவன் இன்னும் இறக்கவில்லை. நம்மைத்தேடி வந்துவிட்டான். அழுந்தார்வேள் திதியன் அனுப்பி வைத்த வீரர்களும் இங்கு வந்துவிட்டார்கள்.”

“இருவரும் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டார்களா என்ன?”

“இல்லை தேவி! இருவரும் ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் இங்கிருந்து சென்றுவிடுவோம்.”

“சரி, புறப்படுவோம்” என இந்திரசேனை கூறிக் கொண்டிருந்த போதே அவளுக்கு வலி எடுக்கத் தொடங்கியது. அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் நடக்கத் தொடங்கினாள். நித்திலவல்லியின் தோளைப் பற்றி கொண்டு

இந்திரசேனை மழையில் நனைந்தபடி ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்கும் மேலாக நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது அன்னி மிஞிலியன், “தேவி, இந்தக் குறுகிய பாதை வழியே செல்லுங்கள். நான் திட்டமிட்டுதான் இந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறேன். ஒற்றையடிப் பாதையைத் தவிர வேறு எங்கும் அடியை வைத்துவிடாதீர்கள். அனைத்து இடங்களிலும் பொறி வைத்திருக்கிறேன். இந்தக் குறுகிய பாதை வழியே சென்றால் மலை முகட்டின் குறுகிய பிளவு ஒன்றை அடையும் அதற்குள் செல்லுங்கள். அந்தப் பாதை காட்டாற்றில் முடிவடையும். அந்தக் காட்டாறு பாறைகளால் நிறைந்திருக்கிறது. நதியை அந்த இடத்தில் எளிதாகக் கடந்துவிட முடியும். அதுமட்டுமல்லாமல் அங்கு தோணி ஒன்றையும் தயாராக வைத்திருக்கிறேன். விரைந்து செல்லுங்கள்..” என வேண்டினான்.

“நீ?”

“இந்த சுவான புத்திரர்களை ஒரு கை பார்த்துவிட்டு வருகிறேன் தேவி. நான் தயார் செய்து வைத்திருக்கும் பொறிகளை இயக்கி முடிந்த வரை இவர்களின் முன்னேற்றத்தை இங்கேயே தடுத்து நிறுத்துகிறேன். நான் இங்கு காவல் இருக்கப் போகிறேன். என்னை கடந்து ஒருவனாலும் தங்களை நெருங்க முடியாது” என இந்திரசேனையிடம் தெரிவித்தவன் நித்திலவல்லியை நோக்கி, “நித்திலா, கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“சரி” எனத் தெரிவித்த நித்திலவல்லி இந்திரசேனையை ஒற்றையடிப் பாதை வழியே அழைத்துச் சென்றாள்.

நித்திலவல்லியும் இந்திரசேனையும் குறுகிய ஒற்றையடிப் பாதையில் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ஒற்றையடி பாதை வழியே வந்த வீரர்களை அன்னி மிஞிலியன் தடுத்து நிறுத்தித் தாக்கி வீழ்த்தினான். பாதையைவிட்டு வனத்துக்குள் நுழைந்து இந்திரசேனையை நோக்கிச் சென்றவர்கள் பொறியில் அடிபட்டு கை, கால்களை இழந்து விழுந்தார்கள். பொறிகளிலும் தப்பியவர்கள் இந்திரசேனையை நோக்கிக் கணைகளை எய்தார்கள்.

அந்தக் கணைகளிலிருந்து விலகிய இந்திரசேனையும், நித்திலவல்லியும் மாறி மாறி கணைகளை எய்து தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள். அதே நேரத்தில் அங்கு மோரிய வீரர்களும் அழுந்தூர் வீரர்களும் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக் கொண்டார்கள். அந்த இடத்தில் ஒரு முக்கோண யுத்தம் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது.

இந்திரசேனை தாக்குதல் தொடுத்தபடி மலைப்பிளவை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தாள். நேரம் கடக்கக் கடக்க அவளுக்கு அடிவயிற்றில் வலி அதிகமாகத் தொடங்கியது. அவள் சுமந்து வந்த கணைகளும், வில்லும் பாரமாகிக் கொண்டிருந்தன. அவளது கரம் நடுங்கத் தொடங்கியது. வாழ்வில் முதல் முறையாக அவள் செலுத்திய கணைகள் இலக்கினைத் தவறின. இதற்கு மேல் இவற்றைச் சுமக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்த இந்திரசேனை தனது வில்லைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு கணைகளை நித்திலவல்லியிடம் கொடுத்துவிட்டு அவளது தோள் மீது கை போட்டபடி நடந்து செல்லலானாள்.

அன்னி மிஞிலியன், இந்திரசேனை தேவிக்கு முன்பாகச் சென்று உயரமாகக் காணப்பட்ட மலையின் மீது நின்று கொண்டான். அவனுக்குக் கீழாகச் சென்ற மலைப் பிளவின் வழியே இந்திரசேனையும் நித்திலவல்லியும் அவனைக் கடந்து செல்லலானார்கள். அவளைப் பின்தொடர்ந்து மோரிய மற்றும் அழுந்தூர் வீரர்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை முன்னேறவிடாமல் ¹ கணைகளை எய்துத் தாக்கித் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டிருந்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

மலைப் பிளவுக்குள் இந்திரசேனையும் நித்திலவல்லியும் சென்றுவிட அன்னி மிஞிலியனுக்கு முன்பு ஒரு பக்கத்தில் மோரிய வீரர்களும், மறுபக்கத்தில் அழுந்தூர் வீரர்களும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை நோக்கியவன் மலை மீது மறைந்து நின்றபடி, “முவேந்தர் தலைவர் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். உயிர் மீது விருப்பம் கொண்டவர்கள் இங்கிருந்து ஒடிவிடுங்கள்” எனக் கத்தினான்.

ஓயாமல் பெய்து கொண்டிருந்த பேய் மழை எழுப்பிய பெருஞ்சத்தத்தையும் கடந்து அன்னி மிஞிலியன் எழுப்பிய மிரட்டும் குரல்

அனைவரையும் அடைந்தது. பிறகு மலை முகட்டிலிருந்து கீழே குதித்தவன் பிளவுக்குள் சென்று பாதுகாப்பான ஒரு இடத்துக்குள் நின்று கொண்டான்.

வில்லின் நாணில் கணையைத் தொடுத்தவன் தயாராக நிற்கலானான். மலைப் பிளவுக்கு வெளியே மோரியருக்கும் அழுந்தூர் வீரர்களுக்கும் யுத்தம் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது. அதையும் மீறி மலைப் பிளவுக்குள் நுழைந்தவர்கள் மீது கணைகளைச் செலுத்தி மார்பைத் துளைத்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

உள்ளே நுழைந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக மடிந்து விழுந்து கொண்டிருந்தார்கள். அன்னி மிஞிலியன் உயிரோடு இருக்கும் வரை உள்ளே செல்ல முடியாது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட தேவவர்மன், “என்னை ஏமாற்றிய அந்தக் கணிகையும், நம் மோரிய நாட்டுக்குத் துரோகமிழைத்த அந்தக் கணிகையின் புதல்வியும் உயிரோடு இருக்கக் கூடாது. அந்தக் குழந்தை மோரியரின் அவமானச் சின்னம். ஒருவரையும் உயிரோடுவிடக் கூடாது. மலையைச் சுற்றிச் சென்று தாக்குங்கள்” எனத் தனது வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

வீரர்கள் மலைப் பிளவுக்குள் நுழைவதைக் கைவிட்டு மலை மீதேறி சுற்றிச் சென்று மாற்றுப் பாதையைத் தேடத் தொடங்கினார்கள். தன்னிடமிருந்த கணைகள் அனைத்தும் தீர்ந்துவிட அன்னி மிஞிலியன் கையில் தனது நீண்ட வாளினை ஏந்தி மலைப் பிளவில் நின்று காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தான். உள்ளே நுழைந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் கொன்று அந்தப் பாதையை அடைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இந்திரசேனையும் நித்திலவல்லியும் சென்ற மலைப் பிளவானது நீண்டு சென்று கொண்டிருந்தது. உள்ளே அவர்கள் செல்லச் செல்ல பாதையும் குறுகிக் கொண்டிருந்தது. அவர்களின் தலைக்கு மேலே சிலர் ஓடிய சத்தமும், அவர்கள் எழுப்பிய குரலும் இருவருக்கும் நன்கு கேட்கவே செய்தன.

நேரம் கடக்கக் கடக்க இந்திரசேனைக்கு வலி அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு அடியைக் கூட எடுத்து வைக்க முடியாதவளாய் நின்று கொண்டிருந்தவள் தனது அடிவயிற்றில் கைவைத்து, “தம்பி, இன்னும் சற்று

நேரம் பொறுத்திரு. அவசரப்படாதே. இப்பொழுது நீ வெளியே வந்தால் பேராபத்து” என அவள் கூறியபடியே நிற்க முடியாதவளாய் தரையில் அமர்ந்தாள்.

நித்திலவல்லி, “சற்று நேரம் பொறுத்திருங்கள் தேவி. காட்டாற்றை நெருங்கிவிட்டோம் நாம். இதோ.. காட்டாறு பாயும் சத்தம் கூட நன்கு கேட்கிறது. சற்று நேரம்தான். அங்கு சென்றுவிட்டால் நாம் தெப்பத்திலேறி தப்பிவிடலாம்” எனக் கூறியவள் இந்திரசேனையைத் தூக்கினாள்.

நித்திலவல்லியைப் பிடித்தபடி எழுந்து நின்ற இந்திரசேனை பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு தனது வலிமை அனைத்தையும் திரட்டி நடக்கலானாள். அப்பொழுது அங்கு ஓடி வந்த அன்னி மிஞிலியன் இந்திரசேனைக்கு ஆதரவாக மற்றொரு பக்கத்தில் நின்று கைத்தாங்களாக அழைத்துச் செல்லலானான்.

நடக்க முடியாமல் தவித்த இந்திரசேனை ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்து மலைப் பிளவின் இறுதி முனையை அடைந்து தப்பிப்பதற்குள் அங்கு மோரிய வீரர்களும் வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள்.

அங்கு, அன்னி மிஞிலியன் மோரிய வீரர்களுடன் யுத்தம் செய்யத் தொடங்கினான். அருகில் காட்டாறு புனல் பிரவாகத்துடன் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அன்னி மிஞிலியன் ஒருவன் மட்டும் தனியாகச் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த இந்திரசேனை, “நித்திலா, நீ சென்று மிஞிலியனுக்கு உதவி செய்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“தேவி! தாங்கள்?”

“உனது வில் மற்றும் கணைகளை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுச் செல். என்னையும், நம் மகனையும் பார்த்துக் கொள்ள எனக்குத் தெரியும்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“தேவி, இந்த நிலையில்..” எனத் தயங்கினாள் நித்திலவல்லி.

“மிஞிலியனுக்கு உடனே சென்று உதவி செய்” என எழுந்தது இந்திரசேனையின் கட்டளை.

அவளது கட்டளையை மறுக்க முடியாத நித்திலவல்லி கையில் வாளெடுத்து அன்னி மிஞிலியனைத் தாக்கிக் கொண்டிருந்தவர்களை நோக்கிச் சென்று தனது வாளினை சுழற்றினாள். இருவரின் தாக்குதலையும் எதிர்கொள்ள முடியாமல் அவர்களைக் கொலை செய்ய வந்தவர்கள் கைகளையும், தலைகளையும் இழந்து மண்ணில் விழுந்தார்கள்.

அப்பொழுதுதான் இந்திரசேனை கவனித்தாள். தொலைவில் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் வீரர்களின் துணையுடன் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்ததை.

மறுபக்கத்தில் அழுந்தார் வீரர்களும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்திரசேனைக்கு இடையில் தோன்றிய வலி உள்ளங்கால் வரைப் பரவியது. பிறகு, முதுகுத்தண்டு வழியே உச்சந்தலை வரை மெல்ல ஏறிக் கொண்டிருந்தது. சுற்றிலும் நடந்தவற்றை ஒருமுறை அமைதியாகக் கவனித்தாள். பிறகு கீழே கிடந்த நித்திலவல்லியின் வில்லை எடுத்தவள் அதன் நாணில் கணையைப் பொருத்தி பார்வையை அனைத்து திசைகளிலும் செலுத்தினாள்.

பார்வை விழுந்த திசைகளை நோக்கி கணைகள் ஒவ்வொன்றையும் செலுத்தினாள். வில்லின் நாணிலிருந்து புறப்பட்ட கணைகள் ஒவ்வொன்றும் விழுந்து கொண்டிருந்த மழைத் துளிகளைக் கிழித்தபடி அதிவேகமாகச் சென்று ஓடிவந்தவர்களின் மார்பில் பாய்ந்தன.

அவளது பார்வையில்பட்ட ஒவ்வொருவரும் கணையடிபட்டு கீழே விழுந்து கொண்டிருந்தார்கள். கீழே கிடந்த கடைசிக் கணையை எடுத்து வில்லின் நாணில் பொருத்தி தொலைவில் வந்து கொண்டிருந்த தேவவர்மனை நோக்கிக் குறிபார்த்த இந்திரசேனை வில்லை இழுத்தாள்.

அப்பொழுது, அவளது வயிற்றில் பனிக்குடம் உடைந்து இரண்டு கால்களிலும் பனிக்குட நீர் சூடாக வழிந்தது. கையில் வைத்திருந்த வில்லையும், நாணையும் கீழே போட்டபடி நித்திலவல்லியை நோக்கினாள்.

அங்கே அவளும் அன்னி மிஞிலியனும் தீவிரமாகப் போர் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தாங்க முடியாத வலியுடன் இந்திரசேனை தெப்பம் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்துக்குச் சென்றாள். தெப்பம் சேதமடைந்து தண்ணீருக்குள் மூழ்கியிருந்தது. பிறகு, அங்கிருந்து தூரமாக நடந்து சென்று காட்டாற்றில் கிடந்த பாறைகளுக்கு மத்தியில் மறைந்தாள்.

அமைதியாக பாறையில் சாய்ந்திருந்தாள் இந்திரசேனை. நீண்ட ஈட்டியைக் கொண்டு வந்து இடுப்புக்குள் செலுத்தியதைப் போன்று அடிவயிற்றில் வலி ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவளது கால்கள் தனது வலிமையை இழந்து போயிருந்தது. சற்றுத் தொலைவில் பாறைகளுக்கு மத்தியில் தேங்கியிருந்த இடுப்பளவு நீரில் இறங்கிக் கொண்டாள்.

அதே வேளையில் அங்குச் சூழ்ந்திருந்த மோரிய மற்றும் அழுந்தூர் வீரர்களை அன்னி மிஞிலியனும், நித்திலவல்லியும் சேர்ந்து தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். நித்திலவல்லி மீண்டும் வில்லின் மூலம் தொலைவில் நின்றபடியே அன்னி மிஞிலியனுக்குத் துணையாக போர் புரிந்து கொண்டிருந்தாள். முடிந்தவரை இந்திரசேனையிடம் யாரும் நெருங்க முடியாதபடி வழியை மறித்து சமர் செய்து கொண்டிருந்தான் அன்னி மிஞிலியன். அவனது காவலையும் மீறி வீரர்கள் சிலர் இந்திரசேனையைத் தேடத் தொடங்கினார்கள்.

கால்களை அகலமாக விரித்து இடுப்பளவு நீரில் நின்று தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டாள் இந்திரசேனை. அவளுக்கு மேல் மூச்சு, கீழ் மூச்சு வாங்கத் தொடங்கியது. இடுப்பெலும்பு உடைந்துவிடுவதைப் போன்று ஏற்பட்ட வலி அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது. வலி தாங்க முடியாமல் கத்திவிடக் கூடாது என்பதற்காக தனது கையைத் தானே கடித்துக் கொண்டு இடுப்பில் ஏற்பட்ட வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நேரம் கடக்கக் கடக்க அவள் நின்ற இடத்தில் சூழ்ந்திருந்த நீர் குருதி நிறத்தில் மாறத் தொடங்கியது. அப்பொழுது எங்கோ சற்றுத் தொலைவில் நீர் சலசலத்த சத்தம் எழுந்ததும் உடனே தனது கால்கள் இரண்டையும் ஒன்று சேர்த்துக் குறுக்கிக் கொண்டாள். தயாராகக் குறுவாளினைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டாள். அப்பொழுது அவளுக்கு

முன்பு உயர்ந்திருந்த பாறையிலிருந்து ஒருவன் எட்டிப் பார்த்தான். அடுத்தகணம் தனது கையிலிருந்த குறுவாளினை வீசினாள் இந்திரசேனை.

சத்தமெழுப்பி இந்திரசேனையின் இருப்பை அனைவருக்கும் தெரிவிப்பதற்கு வாயைத் திறந்த போது, வாய்க்குள் பாய்ந்தது இந்திரசேனை எறிந்த குறுவாள். அவளுக்கு முன்பு இருந்த பாறையில் ஒரு காலை வைத்து மேலேறியவள், வாய்க்குள் பாய்ந்த குறுவாளினால் கத்தக் கூட முடியாமல் வலியால் துடித்தவனின் தலைமுடியைப் பற்றி இழுத்து நீருக்குள் போட்டாள்.

அவன் மீது ஒரு காலை வைத்து அழுத்திக் கொன்றபடியே மற்றொரு காலை பாறை ஒன்றின் மீது வைத்து தனது பலம் முழுவதையும் திரட்டி உந்தத் தொடங்கினாள்.

குழந்தை வெளிவரத் தொடங்கியது..

இந்திரசேனையின் காலடியில் கிடந்தவன் மூச்சுவிட முடியாமல் துடிதுடிக்கலானான். அவனை மிதித்தபடியே வயிற்றிலிருந்து குழந்தை வெளிவருவதற்கு வசதியாக வயிறை நீவியபடி, உந்தத் தொடங்கினாள். அவளது இடுப்பெலும்பைப் பிளந்து குழந்தை வெளிவருவதை உணர்ந்தாள் இந்திரசேனை.

இடுப்பெலும்பு விலகும் போது ஏற்பட்ட வலியானது அவளது உச்சந்தலைக்கு முதுகெலும்பு வழியே பரவத் தொடங்க மயக்கம் வருவதைப் போன்று உணர்ந்தாள் இந்திரசேனை. அவளுடைய கண்கள் இரண்டும் இருட்டி கொண்டு வந்தது. உடல் சோர்வடைந்தது.

இடுப்பில் கையை வைத்துப் பார்த்தாள் இந்திரசேனை. குழந்தையின் தலையை அவளால் தொட முடிந்தது. குருதி நிறத்தில் மாறிக் கொண்டிருந்தது நீர். குழந்தை கர்ப்பப் பையிலிருந்து விடுபட்டு இடுப்பெலும்பில் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்த இந்திரசேனை தனது கையைத் தானே கடித்து மயக்கமடைவதிலிருந்து தப்பினாள். பிறகு தனது பலம் முழுவதையும் திரட்டி தனது கையைக் கடித்தபடியே குழந்தை வெளிவருவதற்கு வசதியாக மேலும் ஒரு உந்து உந்தினாள்.

அடுத்தகணம் குழந்தையின் தலை வெளிவந்திருந்தது. சற்று நேரம் மூச்சு வாங்கிக் கொண்டவள் தனது பலத்தை மீண்டும் திரட்டி அடுத்து உந்துதலுக்குத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டு உந்தினாள். அவள் உந்திய அதே நேரத்தில் தனது குழந்தையின் தலையைப் பிடித்து வெளியே இழுத்தாள்.

குழந்தை இளங்கொடியுடன் வெளிவந்தது.

குழந்தையை நீரிலிருந்து மேலே தூக்கியவள், அது சத்தமிடுவதற்கு முன்னரே குழந்தையின் வாயைத் தனது மார்பில் வைத்து பால் கொடுக்கத் தொடங்கினாள்.

குழந்தை மார்பைச் சப்பிப் பால்குடிக்கத் தொடங்கியது. அதுவரை அவள் அனுபவித்த வலியும், வேதனையும் மறைந்து போயிருந்தது. அவள் தனது காதலனுடன் தனித்திருந்த போது அனுபவித்த இன்பத்தைவிடவும் குழந்தை பாலுட்டிய போது அதிகபட்ச இன்பத்தையும், பரவசத்தையும் அனுபவித்தாள் இந்திரசேனை.

குழந்தையை ஆசையுடன் அணைத்துக் கொண்டாள். குழந்தையின் இடுப்பைப் பார்த்தவள், “என் வெஞ்சினத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகவே என்னுள் சூல் கொண்ட கார்வண்ணக் கதிரவனே...” என அழைத்தபடி கண்ணீருடன் முத்தமிட்டாள்.

உடலில் சுற்றியிருந்த ஒற்றைத் துணியில் குழந்தையை சுற்றிக் கொண்டவள் இளங்கொடியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு காட்டாற்றுக்குள் பாறைகளைத் தாண்டி நடக்கலானாள். கீழே கிடந்த மூங்கில் கோல் ஒன்றை மற்றொரு கையில் எடுத்துக் கொண்டு அதை நீரில் ஊன்றி நடந்து செல்லலானாள்.

நதியில் இடுப்பளவுக்கு நீர் பெருக்கெடுத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அவள் மீதும் பெருமழை விழுந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு கையால் குழந்தையை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு, மறுகையால் மூங்கில் கோலை ஊன்றி நதியைக் கடந்தாள்.

பெரும் போராட்டத்துக்குப் பிறகு நதியின் மறுகரையை அடைந்தவள் சோர்வுடன் அமர்ந்தாள். மழையில் நனைந்தபடி குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்தவள், “தங்களது தந்தையைப் போன்றே தாங்களும் கதிரவனின் பிரகாசத்துடன் இருக்கிறீர்கள் தம்பி” எனத் தெரிவித்தவள் மீண்டும் குழந்தைக்கு முத்தமிட்டாள்.

அப்பொழுது, மாட்டு வண்டி ஒன்று நெருங்கி வரும் சத்தம் கேட்டதும் திரும்பிப் பார்த்தாள் இந்திரசேனை. அவளுக்குச் சற்றுத் தொலைவில் நின்ற மாட்டு வண்டியிலிருந்து விறலி ஒருத்தி கீழிறங்கினாள். அவள் இந்திரசேனையிடம் ஓடி வந்தவள், “தேவி!” என அழைத்தபடியே குழந்தையை வாங்கித் துணியில் சுற்றினாள்.

“என்னைத் தெரியுமா?” என வினவினாள் இந்திரசேனை.

“அறிவேன் தேவி! கலிங்கத்தில் ஒருமுறை நான் தங்களுக்கு முன்பு விறலிக்கூத்து நடத்தி பரிசு பெற்றிருக்கிறேன்.”

“இந்தக் குழந்தையைப் பற்றி?”

“அறிவேன் தேவி! மூவேந்தர் தலைவரின் குழந்தைதானே?” என வினவியவள் தனது கழுத்தில் கிடந்த முத்துமாலை ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டினாள்.

“இது அவருடையதுதான். எனக்கும் என் அத்தானுக்கும் பிறக்கப் போகும் குழந்தைக்கு அவர் பரிசாக அளித்த மாலை இது” எனத் தெரிவித்தவள் குழந்தையைத் தனது மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள்.

இந்திரசேனை சோர்வுடன் கரையில் அமர்ந்திருந்தாள். அப்பொழுது விறலி, “தேவி!” என அழைத்தாள்.

“இனி தங்களது வாழ்க்கை முழுவதையும் தாங்கள் போராட்டத்துடன்தான் கடக்க வேண்டி வரும்.”

“அறிவேன் நான்.”

“மூவேந்தர் தலைவர் பாழிக் களத்தில் வீரமரணம் அடைந்துவிட்டார் என்று கூறுகிறார்கள் பலர். இந்த நிலையில் அவரது வாரிசு உயிருடன்

இருப்பதை யாரும் விரும்பமாட்டார்கள்.”

விறலியிடமிருந்து குழந்தையை வாங்கித் தனது மார்பில் பாலூட்டியபடி, “இவர் வீரராக வலம்வர வேண்டும். இவரது தந்தை வாக்களித்திருக்கிறார். இவர் ஒருநாளும் அரியணையில் அமரமாட்டார். இவரது தந்தையின் வாக்குதான் எனது வாக்கும்.”

“இவரது பிறப்பின் நோக்கம் தேவி?”

“இவர், இவரது தந்தையைப் போன்றே மாவீரராக இருக்க வேண்டும். இவரது தந்தைக்கு இமயம் வரைச் சென்று வெற்றி பெற வேண்டும் என்ற பெருங்கனவு ஒன்று இருந்தது. அவரது ஆசையை இவர் நிறைவேற்ற வேண்டும். நிச்சயம் நிறைவேற்றுவார். எனது ஆசையும் இதுதான். நான் உரைத்த வெஞ்சினத்தின்படி இவர் பாடலியை நடுநடுங்கச் செய்ய வேண்டும்.”

“தேவி! எனக்கும் ஒரு ஆசை இருந்தது.”

“என்ன ஆசை?”

“எனது மகனையும் பெரும் வீரனாக வளர்க்க வேண்டும் என்று.”

“குழந்தை பெற்றுக் கொண்டதும் அந்த ஆசையை நிறைவேற்றிவிடு.”

“என் அத்தான் தவறிவிட்டார்.”

இந்திரசேனை அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள். அப்பொழுது காட்டாற்றில் வீரர்கள் சிலர் இந்திரசேனையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அதைப் பார்த்த விறலி, “தேவி! என்னிடம் ஒரு திட்டம் இருக்கிறது” என்றாள்.

“என்ன திட்டம்?”

“தங்களையும், தங்களது குழந்தையும் தங்களது எதிரிகள் நிம்மதியாக இருக்கவிடமாட்டார்கள். எனக்கு படைத்தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னி கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் வாக்களித்தார். அவரது முத்திரை மோதிரமும், முத்து மாலையும் என்னிடம் இருக்கிறது. என் குழந்தையோடு அவர் அளித்த முத்திரை மோதிரத்துடன் புகாருக்குக் கொண்டு சென்று,

‘படைத்தலைவர் மகேந்திர வளவனிடம் அளித்தால் அவர் குழந்தையை மாவீரராகப் பயிற்சி அளித்து வளர்ப்பார்’ என்று வாக்களித்திருக்கிறார்” எனக் கூறியபடி தனது கழுத்தில் இருந்த முத்து மாலையையும், அதில் பிணைக்கப்பட்டிருந்த வெற்றிவேல் சென்னியின் முத்திரை மோதிரத்தையும் குழந்தையின் கழுத்தில் மாட்டிவிட்டாள் விறலி.

இந்திரசேனை அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள். அவள் மீது விழுந்த மழைத் துளிகள் வழிந்து கொண்டிருந்தன.

விறலி, “தேவி! தாங்கள் என்னுடன் வந்துவிடுங்கள். எனது குழந்தையைப் போன்று இவரை மகேந்திர வளவனிடம் ஒப்படைத்துவிடுவோம். தங்களை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். எனது தாயைப் போன்று” என வேண்டினாள்.

இந்திரசேனை குழந்தையையும், விறலியையும், நதியில் அவளை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த வீரர்களையும் சற்று நேரம் மாறி மாறி நோக்கினாள். பிறகு, “குழந்தையை உன்னோடு அழைத்துச் செல். உரியவர்களிடம் சேர்ப்பித்துவிடு” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“தாங்கள் தேவி?”

“எனக்கு ஒரு கடமை இருக்கிறது. எனக்காக அங்கு இருவர் சமர் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை நான் காக்க வேண்டும். அவர்களை இப்படியே நிற்கதியில் விட்டுவிட்டு என்னால் உன்னுடன் வர முடியாது. மூவேந்தர் தலைவரின் முத்திரை மோதிரம் உன்னிடம் இருப்பதால் உன்னை நம்புகிறேன் நான். குழந்தையை இங்கிருந்து தூக்கிச் சென்றுவிடு. தொப்புள்கொடியைக் கூட நான் இன்னும் நறுக்கவில்லை. உரியவர்களிடம் குழந்தையை ஒப்படைப்பது உன் கடமை” எனத் தெரிவித்தபடி எழுந்து நின்றாள் இந்திரசேனை.

“எனது உடலில் சுற்றிக்கொள்ள ஒரு துணியையும், வில் – கணையைக் கொண்டு வந்து கொடு” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்ற விறலி குழந்தையை வண்டிக்குள் பத்திரமாக வைத்துவிட்டு இந்திரசேனை கேட்டதைக் கொண்டு

வந்து கொடுத்தாள். துணியை வாங்கி உடலில் சுற்றிக் கொண்டவள் கையில் வில் மற்றும் கணையை எடுத்து தனது மகனிடம் சென்றாள்.

கடைசியாக ஒருமுறைத் தனது மகனை நோக்கியவள், “உனக்கு இன்னும் நான் பெயர் கூட வைக்கவில்லை. ஆனால், உன்னைவிட்டுப் பிரியப் போகிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“விறல்வேல்” என்று தெரிவித்தாள் விறலி.

இந்திரசேனை விறலியை நோக்கினாள். “அவர் வைத்த பெயர்தான் தேவி.”

இந்திரசேனை தனது குழந்தையைப் பார்த்து “விறல்வேல்.. எப்படி வாழ வேண்டும் என்று உனக்கு நான் கற்பித்திருக்கிறேன். இனி உன்னை நீதான் காப்பற்றிக் கொள்ள வேண்டும். நான் வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவள் முத்தமிட்டு குழந்தையைப் பிரிந்தாள்.

அதே நேரம் மூன்றுபேர் கரையேறி இந்திரசேனையை நோக்கி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை நோக்கிக் கணநேரத்தில் கணைகளை அடுத்தடுத்து எய்தாள் இந்திரசேனை. மூவரும் தரையில் விழுந்து துடித்தார்கள்.

கையில் வைத்திருந்த குறுவாளினால் மூவரின் தலையையும் கொய்த இந்திரசேனை விறலியை நோக்கி, “நான் இவர்களைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீ இங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

அவள் மாடுகளைத் தட்டிவிட்டாள். அடுத்தகணம் மாட்டு வண்டி அவளது பார்வையிலிருந்து மறைந்தது. மாட்டு வண்டியோடு சென்ற தனது மகனை நினைத்து, அந்தத் திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை.

அப்பொழுது காட்டாற்றின் மறுகரையில் அலறல் சத்தம் எழ உடனே நதியைக் கடக்கத் தொடங்கினாள் இந்திரசேனை. அவள் பெரும் சிரமப்பட்டு காட்டாற்றின் மறுகரையை அடைந்த போது அங்கு அன்னி மிஞிலியன் குருதிக் காயத்துடன் போர் செய்து கொண்டிருந்தான்.

தனது கையிலிருந்த வில்லின் நாணை இயக்கி அன்னி மிஞிலியனைச் சுற்றிலும் நின்று கொண்டிருந்தவர்களை நோக்கிக் கணைகளை அடுத்தடுத்து எய்து வீழ்த்தினாள். கீழே விழுந்தவர்கள் மீண்டும் தாக்குதல் தொடுக்கக் கூடாது என்பதற்காக அன்னி மிஞிலியன் தனது வாளினை அவர்களின் உடலில் செலுத்தி கொன்றான்.

அவனிடம், “நித்திலா எங்கே?” என வினவினாள் இந்திரசேனை.

அவன் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தியவன், “வாருங்கள் தேவி” எனக் கூறிக் கொண்டு காட்டாறு பாய்ந்த திசைக்கு எதிராக ஓடத் தொடங்கினான். அங்கே, நித்திலவல்லி நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு அருகில் மோரிய இளவரசன் தேவவர்மனும் கையில் வாளுடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

தேவவர்மன் நித்திலவல்லியை நோக்கி, “உன்னை நான் உயிருக்கு உயிராக நேசித்தேன். ஆனால், நீ எனக்குத் துரோகமிழைத்துவிட்டாய். உன்னைக் கொல்வதற்காகத்தான் நான் பாழியிலிருந்து தப்பி இத்தனைத் திங்கள்களாக இந்த வனத்தில் தேடியலைந்தேன். இன்று நீ என்னிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டாய்” எனக் கத்தினான்.

“என்னுடன் இரவைக் கழிக்க வரும் ஒவ்வொரு ஆடவனும் மது மயக்கத்தில் கூறும் வார்த்தைகள் இவை. ‘நான் உன்னை உயிருக்கு உயிராக நேசிக்கிறேன்’ என்று. அதைத்தான் நீயும் கூறுகிறாய்” என்றாள் புன்னகையுடன்.

“உன்னை நான் உயிரோடுவிடப் போவதில்லை.”

அப்பொழுதும் சிரித்தாள் நித்திலவல்லி.

பிறகு, “என்னை நீ காதலித்திருக்கிறாய். எனது இரவுகளில் என்னை நீ மகிழ்ச்சிப்படுத்தியிருக்கிறாய். அந்த நன்றிக் கடனுக்காக உனக்கு நான் உயிர் பிச்சை அளிக்கிறேன். உயிர் மேல் ஆசையிருந்தால் இங்கிருந்து ஓடிவிடு. இல்லையேல், உனது கையாலாகாத வீரர்களைப் போன்று நீயும் இறக்க வேண்டியதுதான்” என எச்சரிக்கை செய்தாள்.

“காமவல்லி, இன்னும் சற்று நேரத்தில் இறக்கப் போவது யார் என்று தெரிந்துவிடும் என் இனிய காதலி” எனக் கூறியபடி கையிலிருந்த வாளினை நித்திலவல்லியை நோக்கிச் சுழற்றினான்.

அவள் உடனே குனிந்து கொண்டு தனது கையிலிருந்த குறுவாளினைச் சுழற்றியபடி தேவவர்மனைக் கடந்து சென்றாள்.

தனது தாக்குதலிலிருந்து தப்பிவிட்ட நித்திலவல்லியை ஆத்திரத்துடன் நோக்கினான் தேவவர்மன். நித்திலவல்லியின் கையிலிருந்த குறுவாளில் குருதி சொட்டு சொட்டாக வழிந்து கொண்டிருந்தது. கீழே குனிந்து தனது இடுப்பைப் பார்த்தான். தனது விலாவிலிருந்து குருதி பாய்ந்து வழிந்து கொண்டிருந்தது.

அடுத்த அடியை நித்தவல்லியை நோக்கி எடுத்து வைத்தான் தேவவர்மன். உடனே அவன் மீது பாய்ந்த நித்திலவல்லி அவனது கழுத்தைத் தனது குறுவாளால் அறுத்து தலையைத் துண்டாக்கினாள்.

பிறகு, அவனது கூந்தலைப் பிடித்து துண்டான தலையை மட்டும் தூக்கித் தன்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த இந்திரசேனையை நோக்கி உயர்த்திப் பிடித்தாள்.

இந்திரசேனை புன்னகைத்தாள்.

பிறகு, குருதி வழிந்துகொண்டிருந்த தேவவர்மனின் தலையைத் தனது முகத்துக்கு அருகே கொண்டு வந்த நித்திலவல்லி தேவவர்மனின் உதட்டில் ஆழமான முத்தம் ஒன்றைப் பதித்துவிட்டு அதைத் தூக்கி எறிந்தாள். சற்றுத் தொலைவில் விழுந்த தேவவர்மனின் தலையானது உருண்டு சென்று பாறையில் மோதியது.

இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அமுந்தார்வேள் திதியனின் படைத்தலைவன் சத்தமில்லாமல் வனத்துக்குள் மறைந்தான்.

நித்திலவல்லியும், அன்னி மிஞிலியனும் இந்திரசேனையின் குழந்தையைப் பற்றி வினவினார்கள்.

நடந்தவற்றை இருவரிடம் தெரிவித்தாள் இந்திரசேனை.

வருத்தம் ஏற்பட்டாலும், ஒருவிதத்தில் இந்திரசேனையின் முடிவு சரிதான் என்று நினைத்தார்கள் அன்னி மிஞிலியனும் நித்திலவல்லியும். பிறகு இருவரின் தோள் மீது கைபோட்டபடி இந்திரசேனை நடந்து செல்லலானாள்.

காலம் விரைந்து கடந்து செல்ல ஒரு நாள் நித்திலவல்லிக்கும் அன்னி மிஞிலியனுக்கும் திருமணம் செய்து வைத்து அழகு பார்த்தாள் இந்திரசேனை.

இருவரும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்க்கையை வாழத் தொடங்கினார்கள். இருவரது மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையையும் பார்த்து மனம் பூரித்தாள் இந்திரசேனை.

காலம் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருக்க ஒருநாள் வனத்துக்குள் சென்ற இந்திரசேனை திரும்பி வரவே இல்லை.

நித்திலவல்லியும், அன்னி மிஞிலியனும் வனம் முழுவதையும் வலைபோட்டு தேடிப் பார்த்தார்கள். ஆனால், அவள் யார் கண்களிலும் அகப்படவே இல்லை.

இந்திரசேனை வனத்துக்குள் வனமாக ஐக்கியமாகி, மறைந்து போயிருந்தாள்.

&&&&

புரவி உதைத்து நெஞ்செலும்பு உடைந்திருந்ததால் அழுந்தார்வேள் திதியன் புகார் அரண்மனையில் தங்கி வைத்தியம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருக்குத் துணையாக இருந்தாள் இரும்பிடர்த்தலையனின் மனைவியான அன்னி மிஞிலி. அப்பொழுது அவரைப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றான் அவரது படைத்தலைவன் மாறன். அவன்தான் மதுவனத்துக்கு வீரர்களுடன் சென்றுவிட்டுத் திரும்பியவன்.

அவன் அழுந்தார்வேள் திதியனிடம் பேசிய அனைத்தையும் மறைந்திருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலி சோழப் பட்டத்தரசி எழினியிடம் தெரிவித்தாள்.

உடனே படைத்தலைவனை அழைத்தாள் எழினி.

அழுந்தூர் படைத்தலைவன் மாறன், எழினிக்கு முன் மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்தினான். பிறகு, “கட்டளையிடுங்கள் தேவி!” என வேண்டினான்.

“தந்தையிடம் நீ தெரிவித்த செய்தி யாது?”

“தேவி! தங்களது தந்தையார் எனக்களித்த ரகசியக் கட்டளை அது.”

“அந்தக் கட்டளைதான் என்ன என்று வினவினேன் நான்.”

“தேவி..!”

“மூவேந்தர் தலைவரின் மகனையும், தேவி இந்திரசேனையையும் நீ கொன்றுவிட்டதாக தந்தையிடம் கூறினாயே, அது உண்மையா?”

“தேவி!” பதறினான் அழுந்தூர் படைத்தலைவன் மாறன்.

“பதில் சொல்.”

தலைகுனிந்தபடி, “ஆமாம் தேவி! தங்களது தந்தையாரின் கட்டளையை நிறைவேற்றாமல் இருக்க என்னால் முடியவில்லை” எனப் பதில் அளித்தான்.

“நீ செய்திருப்பது மிகப்பெரிய ராஜ துரோகம்” எனத் தெரிவித்த எழினி இடையில் வைத்திருந்த குறுவாளினை எடுத்து படைத்தலைவனின் தோளில் குத்தினாள்.

வலி தாங்க முடியாத படைத்தலைவன், “தேவி! தேவி!” எனக் கத்தினான்.

“உண்மையைக் கூறு. இல்லையேல், தோளில் பாய்ந்த குறுவாள் மார்பில் இறங்கும்” எனத் தெரிவித்தபடி குறுவாளை தோளில் ஆழமாகப் இறக்கினாள்.

சிறிது நேரம் வலி தாங்க முடியாமல் கதறிய படைத்தலைவன், “தேவி! நான் உண்மையைக் கூறிவிடுகிறேன். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்” என வழிக்கு வந்தான்.

“என்ன நடந்தது? ஒன்றுவிடாமல் அனைத்தையும் என்னிடம் கூறு.”

“நான் என் வீரர்களுடன் இந்திரசேனை தேவியையும், வயிற்றில் வளரும் குழந்தையையும் கொலை செய்வதற்காகத்தான் அங்கு சென்றேன்.”

“எங்கு சென்றாய்?”

“மதுவனத்துக்கு..”

“என்ன நடந்தது? மேலே சொல்.”

“நாங்கள் சென்ற போது அங்கே மோரிய இளவரசர் தேவவர்மனும் அங்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டான். அவனுக்கும் எங்களுக்கும் பெரும் போரே நடந்தது. ஆனால், இருவருமே இந்திரசேனையைத் தாக்குவதற்குதான் வந்திருந்தோம். இந்திரசேனைக்கு அன்னி மிஞ்லியனும், நித்திலவல்லியும் காவல் இருந்தார்கள். எங்களால் இந்திரசேனை தேவியை நெருங்கக் கூட முடியவில்லை. தேவி வெற்றிகரமாக குழந்தையை ஈன்றெடுத்தார்.”

“இப்பொழுது குழந்தை எங்கே?”

“சொல்கிறேன் தேவி!” எனத் தெரிவித்த அழுந்தூர் படைத்தலைவன் மூச்சு வாங்கியபடி அச்சத்துடன் அமர்ந்திருந்தான்.

“சொல்..” நிதானமாகக் காட்சியளித்தாள் எழினி.

“தேவியின் குழந்தையை விறலி ஒருத்தி வாங்கிக் கொண்டு சென்றுவிட்டாள்.”

“யார் அவள்?”

“தெரியாது தேவி. பின்தொடர முயற்சித்தேன். ஆனால் அவள் என்னை ஏமாற்றிவிட்டாள்.”

“மோரிய இளவரசன் தேவவர்மன் என்ன ஆனான்?”

“அவனை நித்திலவல்லி தேவியார் தலையை அறுத்துக் கொன்றுவிட்டார்.”

“நல்ல முடிவு..”

“தேவி! என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். இந்திரசேனை தேவியையும், குழந்தையையும் நான் தப்பவிட்டுவிட்டேன் என்று தங்களது தந்தைக்குத்

தெரிந்தால் அவர் என்னைக் கொன்றுவிடுவார். அதனால்தான் அவர்களைக் கொன்றுவிட்டேன் என்று பொய் சொல்லிவிட்டேன். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்” என வேண்டினான்.

“இந்திரசேனையும், சோழ இளவலும் உயிரோடு இருப்பதை யாரிடமாவது இதுவரை சொல்லியிருக்கிறாயா?”

“இல்லை தேவி. இதை, நான் எப்படி வெளியே சொல்வேன். நான் பொய் சொல்லிவிட்டேன் என்பது வெளியே தெரிந்தால் என் உயிர் போய்விடாதா?” என வினவினான்.

“ஆமாம். உனக்கு உயிர் முக்கியம்” எனத் தெரிவித்த எழினி கையில் வைத்திருந்த குறுவாளினை தோளில் ஆழமாக மீண்டும் பாய்ச்சினாள். அவன் வலி தாங்க முடியாமல் கத்தினான்.

அப்பொழுது அவனது நாக்கைப் பிடித்து வெளியே இழுத்து அறுத்தெறிந்தாள் எழினி. குருதி வெள்ளத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான் அவன். உடனே அவனது கட்டை விரல்கள் இரண்டையும் வெட்டி எறிந்தாள்.

“தேவியும், சோழ இளவலும் உயிரோடு இருப்பதை இனி யாரும் அறிந்துவிடக் கூடாது” எனத் தெரிவித்தவள் “யார் அங்கே இருக்கிறீர்கள்?” என வினவினாள்.

காவல் வீரர்கள் இருவர் ஓடி வந்தார்கள். அவர்களிடம், “இந்த ராஜதுரோகியின் விழிகளைப் பறித்து குருடாக்கி சிறையில் அடையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

காவல் வீரர்கள் அழுந்தார் படைத்தலைவனைத் தரதரவென்று இழுத்துச் செல்லலானார்கள்.

இந்திரசேனையும், சோழ இளவலும் எங்கோ உயிருடன் இருப்பதை நினைத்து நிம்மதியுடன் இருக்கையில் அமர்ந்தாள் சோழ தேசப் பட்டத்து அரசி எழினி.

&&&

காலம் விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தது...

எழினி தனது மாளிகையின் உப்பரிகையில் அமர்ந்து கிழக்கே குணக் கடலில் உதித்துக் கொண்டிருந்த முழுமதியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இந்திரசேனையைப் பற்றியும், அவளது வயிற்றில் பிறந்த வெற்றிவேல் சென்னியின் குழந்தையைப் பற்றியும் நினைத்துக் கொண்டு கவலையுடன் அமர்ந்திருந்தாள்.

அப்பொழுது அங்கு வந்த இரும்பிடர்த்தலையனின் மனைவியான அன்னி மிஞ்லி, “தங்களைத் தனிமையில் சந்திக்க வேண்டும் என்று விறலி ஒருத்தி காத்திருக்கிறாள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“விறலியா?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவினாள் எழினி.

“ஆமாம். அரண்மனைக்கு அழைத்தேன். வர மறுத்துவிட்டாள். தங்களைத் தனிமையில்தான் சந்திக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறாள்.”

“எங்கே தங்க வைத்திருக்கிராய்?”

“கடற்கரையில் அமைந்திருக்கும் நந்தவனத்தில் அவளைக் காக்க வைத்திருக்கிறேன்.”

“நல்ல காரியம் செய்திருக்கிராய் அன்னி மிஞ்லி.”

“அவள் அண்ணாவின் முத்திரை மோதிரத்தை வைத்திருந்தாள். அதனால்தான் நான் தனிமையில் அவளை விட்டுவிட்டு தங்களைத் தேடி வந்தேன்” எனக் கூறிய போது அன்னி மிஞ்லியின் விழிகளில் கண்ணீர் திரண்டது.

அவளது கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்ட எழினி, “அத்தான் எப்பொழுதும் நம்முடன்தான் இருக்கிறார். அவர் நம்மைப் பற்றிதான் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பார். அவரது எண்ணமும் நம்மைச் சுற்றியே இருக்கும். அதனால் அவர் இறந்துவிட்டார் என்று ஒருநாளும் நினைக்காதே. சரியா?” என வினவினாள்.

தலையாட்டினாள் அன்னி மிஞ்லி.

“இதைப் பற்றி யாரிடமாவது கூறியிருக்கிராயா?”

“யாரிடமும் இல்லை.”

“பிடர்த்தலையனிடம்?”

“விறலி, தங்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று கூறியதால் தங்களைத் தேடி நேராக வந்துவிட்டேன். அவரிடம் இன்னும் கூறவில்லை.”

“யாரிடமும் சொல்லாதே. இது எனது உத்தரவு மிஞ்லி.”

“உத்தரவு!” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தாள் அன்னி மிஞ்லி.

“நான் சென்று விறலியைச் சந்தித்துவிட்டு வருகிறேன். நீ இங்கேயே இரு” எனக் கூறிய எழினி அன்னி மிஞ்லியின் பதிலை எதிர்பாராமல் அங்கிருந்து கடற்கரையோரம் அமைக்கப்பட்டிருந்த நந்தவனத்தை நோக்கிச் செல்லலானாள்.

அரண்மனைக்குக் கிழக்கே அமைக்கப்பட்டிருந்த நந்தவனத்தில் தோளில் குழந்தையுடன் அமர்ந்திருந்தாள் விறலி. அவளிடம் சென்றாள் எழினி.

எழினியைப் பார்த்ததும் விறலி வணங்கினாள்.

பதிலுக்கு வணக்கம் செலுத்திவிட்டு தனக்கு எதிரில் நின்ற விறலியையும், அவளது தோளில் கிடந்த குழந்தையையுமே ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் எழினி.

அழுந்தூர் படைத்தலைவன் கூறிய தகவலின்படி, இந்திரசேனை தனது குழந்தையை ஒப்படைத்த விறலி இவள்தான் என்று எழினி யூகித்தாலும் ஆர்வத்தைக் குறைத்துக் கொண்டு, “என்னைத் தனிமையில் சந்திக்க வேண்டும் என்று மிஞ்லியிடம் கூறினீர்களாமே? அதற்கான காரணத்தை நான் அறிந்து கொள்ளலாமா?” என சோழப் பட்டத்து அரசியாக வினவினாள் எழினி.

“தேவி! அன்று மூவேந்தர் தலைவரிடம் நான், ‘எனது மகனை வீரனாக வளர்க்க வேண்டும்’ என்று வேண்டிய போது அருகில் இருந்தவர் தாங்கள்தான். அதனால்தான் நான் தங்களைத் தேடி குழந்தையுடன் வந்திருக்கிறேன்” எனத் தோளில் கிடந்த குழந்தையைச் சுட்டிக்காட்டி தெரிவித்தாள் விறலி. தோளில் கிடந்த குழந்தையைத் தூக்கி எழினியிடம் காட்டியவள் அதன் கழுத்தில் இருந்த முத்து மாலை மற்றும் இலைச்சினை மோதிரத்தையும் ஆதாரத்துக்குக் காட்டினாள்.

“மூவேந்தரின் கட்டளை சோழ வேந்தரின் கட்டளையைப் போன்றது. அவரது வாக்கை நிறைவேற்றுவதுதான் எங்கள் கடமை” எனத் தெரிவித்தபடியே விறலிடம் குழந்தையை ஆவலுடன் வாங்கினாள் எழினி.

குழந்தையைப் பார்த்ததுமே அறிந்து கொண்டாள் எழினி. அது வெற்றிவேல் சென்னியின் குழந்தைதான் என்று. மனதில் பொங்கிய பேரானந்தத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்ட எழினி, “உன் கணவர் எப்படி இருக்கிறார்?” என வினவினாள்.

“அவர் நலமாக இருக்கிறார் தேவி” எனப் பொய் சொன்னாள் விறலி.

குழந்தையை சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்த எழினி, “குழந்தை உனது சாயலில் துளி கூட இல்லையே?” என வினவினாள்.

“என்னைவிடவும் அவருக்குத்தான் குழந்தையின் மீது பாசம் அதிகம். அதனால்தான் குழந்தை அவரது சாயலில் பிறந்திருக்கிறது” என்றாள்.

“பிறந்த குழந்தையைவிட்டுப் பிரிவது உனக்கு வருத்தமாக இல்லை? உனது கணவர் இதை ஒப்புக் கொண்டாரா?”

“அவருக்கு வருத்தம் அதிகம். அதனால்தான் அவர் இங்கு வரவில்லை. நான் மட்டும் வந்திருக்கிறேன் தேவி. நாங்கள் நாடோடியாக வாழ்கிறவர்கள். இவன் ஓரிடத்தில் நிலையாக வாழ்ந்து போர்க் கலையைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்” எனப் பதிலளித்தாள் விறலி.

குழந்தையைத் தூக்கி அதன் நெற்றியில் முத்தமிட்ட எழினி, “வெகு சாமர்த்தியமாக பதில் அளிக்கிறீர்கள் தாயே!” என்றாள் எழினி.

விறலி பதற்றமடைந்தாள்.

எழினி, “தங்களைப் பார்த்தால் குழந்தை பெற்றுக் கொண்டவர் என்று கூறினால் யார் நம்புவார்கள்?” என வினவினாள்.

விறலி என்ன பதில் கூறுவதென்று தெரியாமல் நின்று கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது எழினி, “நான் அறிவேன். இந்திரசேனை தேவியார் தங்களிடம் கொடுத்த மூவேந்தர் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னியின் குழந்தைதானே இவர்?” என வினவினாள்.

விறலிக்குத் தலையே வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. ஏனெனில் அவள் மட்டுமே அறிந்த ரகசியம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த செய்தியை எப்படி எழினி அறிவார் என்று கலக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தாள் அவள்.

குழந்தைக்கு மேலும் முத்தமிட்டு குழந்தையைத் தனது மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு, “குழந்தை அப்படியே அவரையும், இந்திரசேனையையும் உரித்து வைத்திருப்பதைப் போன்று பிறந்திருக்கிறது” என்றாள்.

விறலி தயக்கத்துடன், “தேவி..!” என்று அழைத்தாள்.

“நான் கேட்ட கேள்விக்குத் தாங்கள் இன்னும் பதில் அளிக்கவில்லையே?”

“நான் வாக்களித்திருக்கிறேன். இந்தக் குழந்தையைப் பற்றி யாரிடமும் எதையும் கூறமாட்டேன் என்று. குழந்தையை எனது குழந்தை என்று படைத்தலைவர் மகேந்திர வளவனிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். அது மட்டும் எனது கடமை” என்றாள்.

“இந்திரசேனை தேவியார் நலமாகத்தானே இருக்கிறார்?”

“அப்படித்தான் நான் நம்புகிறேன். அவர் மீண்டும் வனத்துக்குள் சென்றுவிட்டார்.”

“இங்கிருக்கும் அரசியல் சூழல் பற்றி நானும் அறிவேன். இந்தக் குழந்தை இப்பொழுது தங்களது குழந்தையாக மகேந்திரரிடம் வளர்வதே நல்லது” எனத் தெரிவித்து குழந்தையை விறலியிடம் அளித்தாள்.

குழந்தையை வாங்கித் தோளோடு அணைத்துக் கொண்டாள் விறலி.

“முவேந்தர் படைத்தலைவர் வாக்களித்ததைப் போன்று இவன் மிகச் சிறந்த வீரனாக வளர்க்கப்படுவான். தாங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். இவனுக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் நான் செய்து கொடுக்கிறேன். செண்டுகளத்தில் இந்திரசேனை கூறிய வெஞ்சினத்தை இவன் நிறைவேற்றுவான். இந்த ரகசியம் என்னோடு காக்கப்படும்” என்று தெரிவித்தாள்.

மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் கண்ணீர் சிந்தினாள் விறலி. பிறகு, “தேவி, அனைவருக்கும் இருக்கும் சந்தேகம்தான் இது. அரியணையில் வீற்றிருப்பது மூவேந்தர் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னியா அல்லது பட்டத்து இளவரசர் இளஞ்சேட் சென்னியா?” என வினவினாள்.

அமைதியாகச் சிறிது நேரம் நின்றாள் எழினி. பின்,

“கார் வண்ணக் கதிரவனின் அனுமதி இல்லாமல் கால தேவனால் கூட அவரை நெருங்க முடியாது என்பதைத் தாங்கள் அறியமாட்டீர்கள். அவரது தமையனின் இறப்பு அவரைப் பாதித்திருக்கிறது. போர்க்களத்தில் இறந்திருக்க வேண்டியவன் தான் என்று கருதுகிறார் அவர். அதனால்தான் அவர் தனிமையில் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் மாவீரர். அவரை வீழ்த்தும் வலிமை கொண்டவர்கள் இந்தப் புவியில் இன்னும் யாரும் பிறக்கவில்லை” எனப் பெருமிதத்துடன் தெரிவித்தாள் எழினி.

“இந்திரசேனை தேவி அன்று என்ன கூறினார்களோ அதையேதான் தாங்கள் இன்று என்னிடம் கூறுகிறீர்கள்” எனக் கண்ணில் வழிந்த நீரைத் துடைத்தபடி தெரிவித்தாள் விறலி.

“அவர் போரில் இறக்கவில்லை என்பதை இந்திரசேனை அறிவாளா?”

“அறிவார் தேவி. உயிருக்கு உயிராக நேசித்த காதலன் இறந்த வேளையில் கூட நாட்டின் நன்மைக்காக தாங்கள் திருமணம் செய்து கொண்டது பெருந்தியாகம் என்றும் என்னிடம் தங்களைப் பற்றி பெருமிதத்துடன் கூறினார்கள்.”

அப்பொழுது எழினி, “மூவேந்தர் படைத்தலைவரும், இந்திரசேனை தேவியாரும் செய்த தியாகத்தில் நான் சிறுபங்கு கூட செய்யவில்லை. நாட்டுக்காகவும் நாட்டு மக்களுக்காகவும் அவர்கள் செய்த தியாகம்தான் பெரிதிலும் பெரிது” என்றாள்.

“..”

“தமிழகத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்பதற்காகவே படை திரட்டி வந்தவள் இந்திரசேனை. ஆனால், ‘நம் மகன் அரியணையில் அமரமாட்டான்’ என்று மூவேந்தர் தலைவர் இந்திரசேனையிடம் கூறிய வாக்கைக் காப்பாற்ற

அவள் குழந்தையை உன்னிடம் கொடுத்து அனுப்பியிருக்கிறாள். அரண்மனையில் அமர்ந்து நாவலந்தீவையே அதிகாரம் செலுத்தியவள் வனத்தில் துன்பத்தை அனுபவித்தாள். அவள் குழந்தையுடன் இங்கு அரண்மனைக்கு வந்தால் அவளைத் தடுத்து நிறுத்தும் துணிச்சல் யாருக்கு இருக்கிறது? ஆனால், அவள் இன்று அனைத்தையும் இழந்து அவருக்காக வனத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். சோழ நாட்டின் நன்மைக்காக தனது காதலியையும், மகனையும் பிரிந்து அரண்மனையில் அவர் வேதனைப்படுவதை நான் மட்டுமே அறிவேன். அவர் தனது நாட்டு மக்களுக்காக இதைச் செய்திருக்கிறார். ஆனால், இந்திரசேனை இதைச் செய்ய வேண்டிய அவசியம் என்ன? அவர் மீது அவள் கொண்டிருக்கும் காதல் அப்படிப்பட்டது. இப்பொழுது கூறுங்கள் யாருடைய தியாகம் பெரியது என்று?” என வினவினாள் எழினி.

விறலி அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“இந்த ரகசியம் நமக்குள் இருக்கட்டும். அன்று மூவேந்தர் தலைவர் தங்களிடம் கூறியதைப் போன்றே குழந்தையை புகார் வணிகன் ஈழவாவிரையர் மூலம் மகேந்திர வளவனிடம் ஒப்படைத்துவிடுங்கள். நடக்க வேண்டியதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.”

“உத்தரவு தேவி!” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அங்கிருந்து விடைபெற்றாள் விறலி.

அவள் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் எழினி. பிறகு வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குத் திரும்பிச் சென்றாள்.

விறலி குழந்தையை புகார் வணிகர்கள் வேளாதன் மற்றும் ஈழவாவிரையனிடம் ஒப்படைத்தாள். அதற்குப் பிறகு அவள் கடற்கரைக்குச் சென்றாள்.

“நான் சுமக்கும் ரகசியம் என்னைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரிந்துவிடக் கூடாது. அது என்னோடு அழியட்டும். எனது பிறவிப்பயன் முடிந்துவிட்டது. நான் உயிருக்கு உயிராக நேசித்த என் அத்தானிடமே நான்

சென்றுவிடுகிறேன்” எனத் தனக்குத்தானே கூறியபடி குணக் கடலுக்குள் நடந்து மூழ்கினாள் விறலி!

&&&

புகார் வணிகன் ஈழவாவிரையன், விறலியின் குழந்தையை மூவேந்தர் தலைவர் வெற்றிவேல் சென்னியின் இலச்சினைப் பதக்கத்துடன் மகேந்திர வளவனிடம் ஒப்படைத்திருந்தான். குழந்தையை வாங்கிக் கொண்ட மகேந்திர வளவன் புகார் அரண்மனைக்கு வந்து சென்னியிடம் காட்டி ஆசிபெற்றுச் சென்றான்.

தனது மாளிகையின் உப்பரிகையிலிருந்து மகேந்திர வளவன் குழந்தையுடன் செல்வதைப் பார்த்த எழினி அவனது வீட்டுக்குச் சென்று சந்தித்தாள்.

மகேந்திர வளவன், “கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் மூவேந்தர் தலைவர் விறலியிடம், ‘அவளது மகன் வீரனாக வளர்வான்’ என்று வாக்களித்தார். அன்று அவர் அளித்த வாக்கின்படி அவளது குழந்தையை என்னிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறார்கள். நான் இவனை மாவீரனாக வளர்ப்பேன் தேவி. மூவேந்தர் தலைவர் உயிரோடு இருக்கிறாரா என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், அவர் எனக்குள் எப்பொழுதும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் பெயர் சூட்டிய குழந்தை இது. அவரைப் போலவே இந்தக் குழந்தையும் எதிர்காலத்தில் மாவீரனாக வலம் வருவான்” என நெகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்தான்.

“குழந்தையை என்னிடம் கொடு” எனக் கட்டளையிட்ட எழினி குழந்தையை வாங்கி, வெளிச்சத்தில் நின்று குழந்தையைக் கூர்ந்து நோக்கினாள் எழினி.

“மகேந்திரா!”

“தேவி..!”

“அன்று மூவேந்தர் தலைவர் வாக்களித்த போது நானும் அவருடன்தான் இருந்தேன். மூவேந்தர் தலைவர் பெயர் சூட்டிய குழந்தை இது. மூவேந்தர் தலைவருக்கு ஒரு குழந்தை இருந்து, அவர் இறந்துபோயிருந்தால்

அந்தக் குழந்தையை எப்படி வளர்ப்பாயோ அதே போன்று இந்தக் குழந்தையை நீ வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டும்.”

“உத்தரவு தேவி!” என மண்டியிட்டு குழந்தையைப் பெற்றுக் கொண்டான் மகேந்திரன்.

&&&

செருப்பாழிப் போருக்குப் பிறகு தமிழகத்தின் அரசியலே மாறியிருந்தது. குட்டுவ நாட்டின் படைத்தலைவனது இறப்புக்குப் பிறகு ஆதன் எழினியின் தமையன் ‘பெருஞ்சேரலாதன்’ எனும் பெயரில் சேர நாட்டின் அரசனாகியிருந்தான். வஞ்சியைத் தனது தலைநகராக்கிக் கொண்டு சேர நாட்டின் வலிமையான வேந்தனாக மாறியிருந்தான்.

அப்பொழுது அவனது ஏற்பாட்டின்படி சிற்றரசர்கள் அனைவரும் வஞ்சியில் கூடியிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் இருங்கோவேள்.

இருங்கோ சூழ்ந்திருந்த சிற்றரசர்களிடம், “சென்னி, சிற்றரசர்கள் அனைவரையும் தீர்த்துக்கட்டிவிட்டு தனது மேலாதிக்கத்தை அனைத்து நாடுகளிடமும் திணிக்கலாம் என்று நினைக்கிறான். அதன் பொருட்டுதான் அவன் வடக்கு நோக்கிப் படையெடுக்கலாம் என்று பெரும்படையைத் திரட்டத் தொடங்கியிருக்கிறான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“போர் விதிமுறைகளைப் பெயரளவுக்குக் கூடக் கடைபிடிக்காத மூவேந்தர் தலைவர்தான் இறந்துவிட்டாரே?” எனக் கேள்வி எழுப்பினான் இளமையிலேயே சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருந்த பெருஞ்சேரலாதன்.

“இறந்தது மூவேந்தர் தலைவன்தான் என்பது இதுவரை உறுதியாகவில்லை. அவனை நான் மறைந்திருந்து, வஞ்சகமாகத் தாக்கிக் கொன்ற போது கூட எனக்குச் சந்தேகம் இருந்தது. இறந்தது வென்வேல் சென்னிதானா என்று? இருவருமே ஆபத்தானவர்கள். அதனால், இருவருமே இறக்க வேண்டியவர்கள்.”

சுற்றிலும் அமர்ந்திருந்த சிற்றரசர்களும், வேளிர்களும், “மூவேந்தர் தலைவரைக் கொன்றது நீயா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினார்கள்.

“ஆமாம். நான்தான் கொன்றேன். அவனை வளரவிடக் கூடாது. அவன் வளர்ந்தால் நமக்குப் பேராபத்தாக விளங்குவான். தென்னகம் முழுவதையும் கைப்பற்றி சோழ நாட்டுக்குக் கீழே கொண்டு வந்துவிடுவான் சென்னி. அதனால்தான் அவனைக் கொன்றேன். உயிரோடு இருப்பவன் யார் என்றே தெரியவில்லை. அவனும் இறக்க வேண்டியவன். விரைவில் அவனும் கொல்லப்படுவான்.”

அங்கு அனைவரும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

பிறகு இருங்கோ, “நாம் பேசுவது நமக்குள் இருக்கட்டும். நான் செய்தது நமக்காகத்தான் செய்தேன். எனக்கு சிற்றரசர்கள் அனைவரும் கடைசி வரையிலும் துணையிருக்க வேண்டும்” என வேண்டுகோள் விடுத்தான்.

அங்குத் திரண்டிருந்த அனைவரும் வேறொரு சூழ்ச்சிக்கு ஆயத்தமானார்கள். நீண்ட நேரம் அங்கு விவாதம் நடைபெற்றது. இறுதியாக அவர்கள் அனைவரும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். அந்த முடிவின்படி முதன்மைப் பணியாக இருங்கோவிடம் ஒரு பெரும்பணியை ஒப்படைத்தார்கள் அனைவரும்.

அதன்படி இருங்கோ புகாரை நோக்கி விரைந்தான்...

&&&

சோழ வேந்தன் செருப்பாழி எறிந்த உருவப் பஃறேர் வெற்றிவேல் சென்னி சோழ அரியணையில் அமர்ந்து படைத்தலைவர்களுடன் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான். நாட்டு நடப்பு, பொதுமக்கள், மழை, விளைச்சல், வரி விதிப்பு என்று அனைத்தைப் பற்றியும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான் சென்னி.

கடைசியாகப் பேச்சு இமயப் படையெடுப்புக்குண்டான நடவடிக்கை பற்றி திசை மாறியது. அனைவரும் அவரவர்க்கு அளிக்கப்பட்ட பணியின் நிலை குறித்து தன்னிலை விளக்கமளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களின் விளக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்ட சென்னி, “அனைவருக்கும் இன்னும் இரண்டு வருட கால அவகாசத்தை அளிக்கிறேன். அதற்குள் அவரவர்க்கு அளிக்கப்பட பணியை முடித்து போருக்கு ஆயத்தமாகியிருக்க

வேண்டும்” எனச் சென்னி ஆணையிட்டுக் கொண்டிருந்த போது உள்ளே நுழைந்தாள் எழினி.

அவள் சென்னியை நோக்கி, “அத்தான், மோரிய இளவரசர் மகேந்திர மோரியர் தங்களைக் காண வந்திருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தாள்.

புருவத்தை உயர்த்திய சென்னி, “கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் உன்னிடம் தோற்றானே.. அவனா வந்திருக்கிறான்?” என வினவினாள்.

“ஆமாம் அத்தான். அவர்தான் வந்திருக்கிறார்.”

“அவன் வருவதாக நமக்கு எந்த ஓலையும் வரவில்லையே..?”

“ஓலையை அனுப்பிவிட்டு மரியாதையை எதிர்பார்க்கும் நிலையில் அவர் இப்பொழுது இல்லை. அவரது கோலத்தைக் கண்டால் தாங்கள் வியப்படைந்துவிடுவீர்கள்” என்றாள்.

“என்ன கோலம்?”

“அதை நான் விளக்குவதைவிடவும் தாங்கள் கண்டால்தான் சரியாக இருக்கும். நான் அவரை இங்கு அழைத்து வருகிறேன்.”

தலையாட்டினான் சென்னி.

அரசவையிலிருந்து வெளியேறிய எழினி ஒரு நாழிகைப் பொழுது கழித்து திரும்பி வந்தாள். அவளுடன் ‘மகேந்திர மோரியன்’ முற்றும் துறந்த பௌத்த துறவியாக மாறி ‘மகேந்திர தேரராக’ வந்திருந்தான்.

அவனது நிலையைக் கண்டு ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த சென்னி கூட எழுந்து நின்று வரவேற்று ஆசனத்தில் அமர வைத்தான்.

ஆசனத்தில் அமர்ந்த ² மகேந்திர தேரன் , “வேந்தருக்கு வணக்கம். நான் ³ தம்பபண்ணி வரை செல்கிறேன். வழியில் தங்களைச் சந்தித்து நலம் விசாரித்துச் செல்லலாம் என்று வந்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

சென்னி அமைதியாக அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மகேந்திர தேரன், “மோரியப் பேரரசர் அசோகவர்த்தர் தமிழகத்தைத் தாக்கியதற்காகத் தனது வருத்தத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார். பேரரசர்

தர்மத்தைப் போதிக்கும் பௌத்த மார்க்கத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அவரும் தேரராக மாறிவிட்டார். அவரைத் தொடர்ந்து நாங்கள் அனைவரும் தேரராக மாறிவிட்டோம். தனது படையை பேரரசர் கலைத்துவிட்டார். தர்மத்தையும், நற்செயல்களையும் செய்வதற்கு இனி அவர் தனது படை வீரர்களைப் பயன்படுத்தப் போகிறார். எங்களது படையெடுப்புக்காகப் பழி தீர்க்க தாங்கள் இமயம் வரைப் படையெடுக்க நடவடிக்கை எடுத்து வருவதாக எனக்குச் செய்தி கிடைத்தது. சோழ வேந்தர் தங்களது முடிவை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டுகிறேன் நான். தாங்கள் படையெடுத்தால் தங்களை எதிர்கொள்ளும் நிலையில் மோரிய தேசம் இருக்காது. அமைதி மார்க்கத்தை இனி நாங்கள் கடைபிடிக்கப் போகிறோம். வேந்தர் பெரிய மனதோடு எங்களது தவறுகளை மன்னித்தருளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்” என வேண்டினான் மகேந்திர மோரியன்.

சென்னி அனைவரையும் ஒருமுறை நோக்கினான். பிறகு, “தாங்கள் தெரிவித்திருக்கும் கூற்றில் உண்மை இருக்கும்பட்சத்தில் நான் எனது இமயப் படையெடுப்பைக் கைவிடுகிறேன்” என வாக்களித்தான்.

“சோழ வேந்தரும் பேரரசர் கடைபிடித்திருக்கும் தர்ம மார்க்கத்தைக் கடைபிடிக்க வேண்டுகிறேன் நான்” என வேண்டினான். பிறகு சோழ அரண்மனையில் சென்னி அளித்த விருந்தை சிறப்பித்துவிட்டு தம்பபண்ணி நோக்கிப் புறப்பட்டான் மகேந்திர தேரன்.

மகேந்திர தேரன் விடைபெற்றதும் தனது ஒற்றர்களிடம் விசாரித்தான் சென்னி. பிறகு, படைத்தலைவர்களை அழைத்து, “நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் தகவல்கள் அனைத்தும் அசோகவர்த்தன் பௌத்த மதத்தைத் தழுவி தர்ம மார்க்கத்தைக் கடைபிடிக்கத் தொடங்கிவிட்டதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இந்த நிலையில் நாம் படையெடுப்பது நமது வீரத்துக்கு இழுக்கையே ஏற்படுத்தும். இமயப் படையெடுப்பைத் தள்ளி வைக்கிறேன் நான். வீரர்கள் அனைவரையும் தென்னகத்தை இணைக்கும் சாலைகளை அமைக்கவும், ஏரி குளங்களை வெட்டவும் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். போரே இல்லாத காலமாக நமது காலம் இனி அமையட்டும். மக்களுக்கு என்ன தேவையோ அவை அனைத்தையும் செய்து முடிப்போம்” என ஆணையிட்டான்.

“உத்தரவு வேந்தே!” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அனைவரும் அங்கிருந்து விடைபெற்றுச் செல்லலானார்கள்.

பொழுது இருட்டியது. கிழக்கு வானில் முழு நிலவு பகலைப் போன்றே வெளிச்சத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

சோழ வேந்தன் சென்னி நந்தவனப் பொய்கையில் நீராடிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவனது கழுகு வானில் கிழிச்சிட்டுக் கத்தியபடி பறந்து சென்றது. கரையில் நின்ற கார்முகில் இரண்டு கால்களையும் உயர்த்திக் கனைத்தது. சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான் சென்னி. அப்பொழுது அவனது முதுகை நோக்கிக் கோடரி ஒன்று அதிவேகத்தில் பறந்து வந்தது.

உடனே திரும்பிய சென்னி அந்தக் கோடாரியைப் பற்றினான். அதே வேகத்தில் கோடரி பறந்து வந்த திசையில் செலுத்தினான். முகத்தை மறைத்திருந்த வீரன் ஒருவன் மார்பில் கோடரி பாய்ந்து கீழே விழுந்தான்.

வானத்தை நோக்கினான் சென்னி. முகில் கூட்டம் ஒன்று நிலவை நோக்கி வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. இடுப்பளவு நீரில் நின்றபடி சுற்றிலும் தனது பார்வையைச் செலுத்தினான்.

பிறகு கரையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். அவன் நீரிலிருந்து கடைசி அடியை வைத்த அடுத்தகணம் முகில் கூட்டம் நிலவை மறைத்தது. காரிருள் அந்தப் பகுதியைச் சூழ்ந்தது.

இருளில் மறைந்தபடி வேட்டையாடத் தொடங்கினான் சோழ வேந்தன் செருப்பாழி எறிந்த உருவப் பஃறேர் வெற்றிவேல் சென்னி. அவனைக் கொலை செய்வதற்கு வந்தவர்களின் அலறல் சத்தம் அனைத்து திசைகளிலும் எழுந்து கொண்டிருந்தது.

அந்தக் காரிருளில் கார்வண்ணக் கதிரவனாகச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தான் சோழ வேந்தன் செருப்பாழி எறிந்த உருவப் பஃறேர் வெற்றிவேல் சென்னி...

அடிக்குறிப்பு :

1. அன்னி மிஞ்லியன் : வில் எய்வதில் வல்லவன் அன்னி மிஞ்லியன்.
வில்லோர் பெருமகன் என்று சிறப்புப் பெயர் பெற்ற மாவீரன் அவன்.

வீளை அம்பின் வில்லோர் பெருமகன்,

பூந் தோள் யாப்பின் மிஞ்லி, காக்கும் (நற்றிணை 265 : 3 – 4)

2. மகேந்திர தேரன் : அசோகவர்த்தன் பௌத்த மதத்தைத் தழுவியதும் அவனது மனைவியான தேவிக்குப் பிறந்த மகேந்திரன் மற்றும் சங்கமித்திரை இருவரையும் பௌத்தத் தேரர்களாக மதமாற்றம் செய்து இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்தான். மகாவசத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கும் தகவல்களின் படி இலங்கைக்குப் பௌத்த மதத்தைக் கொண்டு சென்று பரப்பியவர்கள் இவர்கள் தான்.

ஆதாரம் : மகாவம்சம் மற்றும் தீபவம்சம்

3. தம்பபண்ணி – இலங்கை.

...சென்னியின் வேட்டை தொடரும்!

(வென்வேல் சென்னி

முத்தொகுதி – 3 : வேங்கையின் வேட்டை நிறைவுற்றது)

வென்வேல் சென்னி : முத்தொகுதி – முற்றும்.

கதாபாத்திரங்கள்

1. அன்னி மிஞ்லி - இரும்பிடர்த்தலையனின் காதலி, மிஞ்லியனின் தங்கை
2. அன்னி மிஞ்லியன் - நன்னன் வேண்மானின் படைத்தலைவன்
3. பேயோன் வெண்பூதன் - பாழிக் கோட்டையின் காவல் தலைவன்
4. தேவவர்மன் - மோரிய இளவரசன்
5. திசியன் - அசோகனின் தம்பி, மோரிய அரசன்
6. அசோகவர்த்தன், அசோகப் பியதசி - மோரியப் பேரரசன்
7. விருகோதரன் - மோரிய இளவரசன்
8. இரும்பிடர்த்தலையன் - அழுந்தூர் இளவரசன், வென்வேல் சென்னியின் படைத்தலைவன்
9. இளஞ்சேட் சென்னி - சோழப் பட்டத்து இளவரசன்
10. வெற்றிவேல் சென்னி - மூவேந்தர் படைத்தலைவன்
11. இளம்பெருஞ்சென்னி - சோழ வேந்தர்
12. வியன்கண் - அன்னி மிஞ்லியனின் மற்றொரு பெயர்
13. நற்கிள்ளி - இரும்பிடர்த்தலையனின் மற்றொரு பெயர்
14. மகேந்திர வளவன் - வென்வேல் சென்னியின் படைத்தலைவன்
15. குணாளன் - மோரிய பட்டத்து இளவரசன்
16. இந்திரசேனை - மோரிய முதன்மை அமைச்சரின் மகள்
17. சித்திரக் கன்னி - இந்திரசேனையின் தோழி
18. சித்திரசேனன் - மோரிய படைத்தலைவன்
19. கிரிகா - தசவர்க்கிகளின் தலைவன்

20. கிரிகபுத்திரன் – கிரிகாவின் மகன்
21. சித்ராஞ்சகன் – மோரிய படைத்தலைவன்
22. செல்யுகஸ் – மோரிய இளவரசன்
23. மகேந்திர மோரியன் – மோரிய இளவரசன்
24. திசியரக்சா – அசோகனின் மனைவி
25. காருவகி – அசோகனின் மனைவி
26. மகாதேவி – அசோகனின் மனைவி
27. பத்மாவதி – அசோகனின் மனைவி
28. நன்னன் வேண்மான் – துளு நாட்டு வேளிர்
29. நன்னன் சேய் நன்னன் – நன்னன் வேண்மானின் மகன், நவிரை மலை அரசன்.
30. முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன் – துளு நாட்டு படைத்தலைவன்
31. தூங்கலோரியான் – கடற்கொள்ளையன்
32. காமக்கணியாள் – தூங்கலோரியான் மனைவி
33. அகவநர் கன்னி – எதிர்காலத்தைக் கணித்துக் கூறும் கன்னிகை.
34. தேரதரன் – கோசர் பெருமகனார் அஃதையின் படைத்தலைவன்
35. நித்திலச் செல்வி – தேரதனின் மனைவி
36. செல்வி – அஃதையின் மகள்
37. நித்திலவல்லி – கணிகை
38. காமவல்லி – மோரிய இளவரசன் தேவவர்மனின் காதலி
39. ரிணமூலன் – மோரிய படைத்தலைவன்
40. எழினி – அழுந்தூர் இளவரசி, சோழப் பட்டத்தரசி
41. கோசர் பெருமகனார் அஃதை – துளு நாட்டு முதன்மை அமைச்சர்
42. அதியமான் அழிசி – வென்வேல் சென்னியின் படைத்தலைவன்
43. தகடூர் அதியமான் – தகடூர் நாட்டு மன்னன்
44. உருத்திரன் – சாருமித்திரனின் படைத்தலைவன்.
45. வெற்றி – புலவர்
46. பவானி – புலவனின் காதலி

47. வேங்கய்யா - துளு நாட்டு முதியவர், வீரர்களுக்கு பயிற்சி அளிப்பவர்.
48. செங்கோடன் - சென்னியின் படைத்தலைவன்.
49. முகக்கோட்டு நன்னாகையார் கிழார் - இளங்கோசனின் மெய்க் காவல்தலைவர்
50. உறைந்தைக் கிழான் - இளம்பெருஞ் சென்னியின் படைத்தலைவர்
51. நுத்ரதாமன் - மோரிய ஒற்றர் தலைவன்
52. ராதாகுப்தர் - மோரிய முதன்மை அமைச்சர்
53. இளங்கோசன் - கோசர் பெருமகனாரின் மகன்
54. வஜ்ரதத்தன் - காந்தாரத்தின் மோரிய படைத்தலைவன்
55. சாருமித்திரன் - அசோகனின் அண்ணனான சுசீமனின் மகன்
56. சாருமித்திரா - சாருத்திரனின் தாயார், சுசீமனின் மனைவி
57. இரவாள் - விருகோதரனின் காதலி
58. குணவன் - கலிங்கப் பரதவன்
59. நரசிம்மன் - மோரிய வீரன்
60. கார்த்திகேயன் - மோரிய வீரன்
61. ஆதித்ய சிம்மன் - மோரியப் பேரமைச்சர்
62. ஆர்யன் - மோரிய கருவூலக் காவலன்
63. உத்தமன் - நிதி காப்பாளன்
64. அக்னி - பாடலி புரவிப் படைத் தலைவன்
65. திலக் - பாடலி நீதித் தலைவன்
66. தக்சீசன் - மோரிய வரிவசூல் கணக்காளன்
67. கொடுவலி வன்னியன் - அழுந்தூர் படைத்தலைவன்
68. பீதன் விழுப்பரையன் - அழுந்தூர் படைத்தலைவன்
69. திவ்யன் - மகேந்திரனின் மகன்
70. விறல்வேல் - விறலியின் மகன்
71. இளந்திரையன் - அழுந்தூர்வேள் திதியனின் மகன்
72. கங்குகன் - அசோகவர்த்தனின் அந்தரங்க படைத்தலைவன்
73. ஆதன் எழினி - குறுநில மன்னன்,
74. மோகூர்ப் பழையன் - குறுநில மன்னன்,

75. பாண்டியன் பெருவழுதி – பாண்டிய வேந்தன்
76. பாண்டிய மாதேவி – சோழ பட்டத்து இளவரசி
77. சேரல் வேந்தர் – சேர மன்னர்
78. மாறன் – அழுந்தூர் படைத் தலைவன்
79. வேள் திதியன் – அழுந்தூர் வேளிர்
80. அலரவன் – ஒற்றன்
81. உறைந்தைக் கிழான் – சோழ படைத்தலைவன்
82. நாகரிகன் – மோரிய கோட்டைத் தலைவன்
83. உறைந்தை மாசாத்தி வன்னியன் – காடுவெட்டிகளின் தலைவன்
84. அகம்பன் விழுப்பறைய வேந்தன் – படைத்தலைவன்
85. கடம்பக் கோமான் அதியன் – படைத்தலைவன்
86. உம்பற்காட்டு உழுந்திணன் – படைத்தலைவன்
87. மோகனூர் கூற்றங்குமரன் – படைத்தலைவன்

ABOUT THE AUTHOR

சி.வெற்றிவேல்

சி.வெற்றிவேல், அரியலூர் மாவட்டம் சாளையக்குறிச்சி எனும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த இளம் இழுத்தாளர். அண்ணா பல்கலையில் B.Tech – Petrochemical Technology பட்டம் பெற்று சில ஆண்டுகள் பொறியியல் வல்லுனராக பணிபுரிந்திருக்கிறார். தற்போது ஆனந்த விகடன் குழுமத்தில் நிருபராகப் பணியாற்றி வருகிறார். வானவல்லி (4 பாகங்கள்), வென்வேல் சென்னி (முத்தொகுதிகள்) ஆகிய புதினங்களை இயற்றியிருக்கிறார். சங்ககாலம், தமிழர் வரலாறு ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்தும்,

வரலாற்று இடங்களுக்கு நேரில் பயணம் செய்தும் ஆராய்ச்சிப் புதினங்களை
எழுதுவதில் ஆர்வமுடையவர்.

வென்வேல் சென்னி

மோரியப் பேரரசின் தென்னாட்டுப் படையெடுப்பைத் தடுத்து நிறுத்திய சோழ இளவரசன் வென்வேல் சென்னி மற்றும் மூவேந்தர்களின் வீர வரலாறு.

வென்வேல் சென்னி – 1

வேண்மானின் வீரம்

வென்வேல் சென்னி – 2

தென்னாட்டு வேங்கை

வென்வேல் சென்னி – 3

வேங்கையின் வேட்டை

BOOKS BY THIS AUTHOR

வானவல்லி – நான்கு பாகங்கள்

சோழப் பேரரசன் கரிகாற் பெருவளத்தானின் வீர வரலாறு

வென்வேல் சென்னி – முத்தொகுதி

மோரியப் பேரரசின் தென்னாட்டுப் படையெடுப்பைத் தடுத்து நிறுத்திய சோழ இளவரசன் வென்வேல் சென்னி மற்றும் மூவேந்தர்களின் வீர வரலாறு.

மதுவன மாது

வானவல்லி எனும் நீண்ட பெரும்புதினம் எழுதிய காலத்தில் இளைப்பாறுதலுக்காக எழுதிய குறும்புதினம் தான் இந்த ‘மதுவன மாது’. மதுவன மாதுவை எழுத்தாளரே தன் வாழ்வில் நடக்கும் நிகழ்வைக் கூறுவதைப் போன்று புனைந்திருக்கிறேன்.